

**NIHİLİST BİREYCI
VE EKO-EKSTREMİST
OKUMALAR**

ANONİM

Eko-aşırılıkçı perspektiften modern insan eylemi üzerine bazı düşünceler

Kısa tanıtım: Bu metnin taslağını Şubat ayının başında yapmaya başladım ve daha önce yayınlamayı planladım, ancak bir soru veya başka bir soru, metnin hazırlanmasını durdurdu ve bu nedenle kısa bir gecikmeye neden oldu. Yine de, 7 Numaralı Regresión Dergisi'nde yayınlanması için bir fırsat gördük. Metnin başında Meksika'da, diğerleri özellikle Laguna Bölgesi'nde meydana gelen çeşitli olaylar okunacak. Okuyucu, bağlam hakkında daha fazla netlik elde etmek için bu olayları inceleyebilir. Bu metinde ele aldığım tema daha karmaşık ve bundan daha fazla geliştirilmesi gerektiğini biliyoruz, ama en azından uykusuz gecelerde yazılmış bu acele metinde kafamda dönen bir sürü fikri organize edebildim.

Krizin merkez üssünden:

Benzin fiyatlarına yapılan zam nedeniyle vatandaşlar huzursuzluk içinde devam ediyor. Laguna Bölgesi'ndeki son zamanlarda yirmiyi geçmeyen solcu örgütler yanılısamalara sahip ve “insanların uyanması” konusunda heyecanlanıyor. Sadece başka bir yanılısama, asla gelmeyecek başka bir devrim. Andres Manuel Lopez Obrador'un Torreón'da, gülünç bulduğum birçok solun sevgili liderinin burada konuşmasına sadece birkaç saat uzaklıktayız. Elbette umuttan ve kendini bulduğu yoldan bahsedecek, yani kendisinin ve partisinin iktidarı alacağı bir geleceğe doğru.

Liderlerinin umutlu sözlerine duygudan ağlayan ya da yürüyebilmek için yeni bir toplumsal hoşnutsuzluk gösterisi bekleyen ve kendilerini hayal edilen devrime daha da yakın hisseden o iyi kalpli insanlardan çok uzak hissediyoruz. Onlar için sadece tam bir iğrenme ve küçümseyici kahkahamız var.

Son olaylar, birçok yerde çıkan ayaklanmalardan, Monterrey'deki bir lisede çıkan silahlı çatışmadan ve hatta Torreón'daki bir okulda intihar girişiminden ülkeyi sarstı. Bütün bunlar vatandaşları ve iyi kalpli solcuları üzdü ve kızdırdı. Bu uygarlığın içindeki her şeyin çürüdüğünü gördüğümüz için bu sözde trajik olayların hiçbirine empati duymuyoruz. Günün sonunda, bize vaat ettikleri progress ne ideal ne de güzel.

Bugün vahşi rüzgar, bizi melankoli içinde kucaklayan güçlü bir rüzgar olsa bile, vahşi Irritilas arasında kendini gösteren Cachiripa'yı düşündürdü. Bu tezahürün asla geri dönmeyeceğini biliyoruz. Tamamen teknolojiye bağımlı hale gelen insan, doğal niteliğini yitirmiş, yapay hale gelmiş, bulunduğu durumu sevinç ve heyecanla kabul etmiştir. Hiper-uygar, ideal teknolojik gelecek için baş döndürücü bir beklentiyle hareket ediyor. Bugün şehir savuran rüzgar, havayı zehirleyen, yalnızca ilerleme ve kontrolden çıkmış kentsel yayılma kokan endüstriyel atıklarla lekelenmişti. Gerileme imkansızdır; Taş Devri'ne geri dönüş aramıyoruz. Bu bizi sadece başka bir aldanmış insan grubu yapar. Bizim için insanlar yok olmayı hak ediyor.

Bizi bugün yazmaya motive eden şey budur, çünkü diğer insanların eko-aşırıcılığı adil bir analitik okuma yapmaktan aciz olup olmadığını veya belki de gerçekten kötü yazarlar olduğumuzu bilmiyoruz. Bunu, yaptığımız tebliğleri ve eylemleri “inceleyen” ve “açıklayan” birçok sahte eleştirmenin kafasını karıştırdığı için söylüyorum. Bu eleştirmenler arasında tekrarlanan soru şu şekildedir: “Bu çılgın insanlar ne istiyor?” Ya da başka durumlarda, en sık tekrarlanan hatayı unutmadan, bu eko-terörist grupların kim olduğu hakkında oldukça fantastik açıklamalar getiriyorlar: belirli bir grubun yayınladığı her bildiri, eko-teröristlerin bunu açıkça ortaya koymasına rağmen, bizi hâlâ anarşist olarak sınıflandırmak. aşırılık yanlıları/teröristler anarşist DEĞİLDİR.

Bazı anarşistler, hiyerarşik bir yaşamdan kimsenin başkasını yönetmediği yatay bir yaşam tarzına geçmek için hala insan ilişkilerinde radikal bir değişiklik arıyorlar. Biz eko-aşırılıkçılar insan ilişkilerinde bir değişiklik aramıyoruz; bize göre insan iğrenç. İşçinin sömürülmesi veya toplu taşıma fiyatlarının artması zerre kadar umursamıyoruz. Bu, sözde entelektüellerin eko-aşırıcılıktan, yani savaşımızın insanlar için değil, tam tersine, insanın

antitezi olduğumuzdan bahsederken tam olarak kavrayamadıkları bir şeydir. Bu nedenle insana ve onun getirdiği her şeye olumlu bir katkı sağlamaya çalışan tüm mücadelelerden ve ideolojilerden uzak duruyoruz. Bu, durumumuzun temsil ettiği herhangi bir çelişkiye rağmen. Biz iyi kalpli insanlar değiliz. “İyi” olma kavramını bile reddediyoruz. Nedenmiş? Çünkü bir süre önce insanlığın gelişimi ve esenliği için savaşmak için nedenler bulmaya çalışmayı bıraktık. Daha önce de belirttiğimiz gibi, bazı analistler eko-aşırıçılıkla ilgili varsayımları ifade ederken insanmerkezciliğin gözlüklerini çıkarmadan eko-aşırıçılıkların düşüncelerini deşifre etmeye çalıştılar. Burada söylediğimiz şey, eğilimin eylemlerine insani bir anlam vermeye çalıştıklarıdır. Eko-aşırıçılıklı bir grup tarafından bir saldırı gerçekleştirildiğinde, şu sorular sorulur: Bu gruplar ne istiyor? Hatta oldukça korkunç bir şekilde, bazı haber yayınlarında eko-aşırıçılıklı saldırıların anarşist hareketle bağlantılı bazı mahkumların serbest bırakılmasını “talep ettiğini” söylemeye başladılar. Medya bizden her bahsettiklerinde yalan söylemeye ve cehaletlerini göstermeye devam ediyor. Ne ana akım ne de alternatif medya bu hatadan muaf değil.

Ama bu büyük bilge insanlardan veya entelektüellerden ne beklenebilir? Hedeflere ulaşmak için yaşayanlar, ne hedefleri ne de hayalleri olmayan, zaten kaybettiklerini bildikleri için eylemlerinden hiçbir şey - zafer bile - beklemeden kişilerle temasa geçtiğinde ne bekleyebilir? “Henüz kaybetmedik!” diye bağırırlar. bizim gözümüzde anlam ifade etmeye başladı. Gerçekte her şey kaybolur, ancak bizim ve eylemlerimiz hakkında konuşan ve konuşan, Batı kozmovizyonunun karakteristiği olan hümanist, ahlaki ve insan merkezli duygulara katkıda bulunan entelektüeller için her şey olması gerektiği gibi ya da en azından tam olarak ayarlanmış. İnsan gelişimi. Bunların hepsini ne anlama geldiğini sorgulamadan söylüyorlar.

“Özgürlük” kelimesi bu hümanist düşüncenin bir parçasını oluşturur, ancak kendini özgür ilan etmek ne anlama gelir? Bugün ücretsiz, tüketici seçimi, zorlu bir haftalık çalışmadan sonra sarhoş olmak için daha iyi bir yere erişim, turistik mekanlar, bir aile kurma yeteneği ve medenilerin özgür iradesi için sonsuz seçenekler ile eş anlamlıdır. Gördüğümüz gibi, özgür insan, ticaret, tüketim ve pazarın yaşamıyla amansız bir şekilde bağlantılıdır.

İnsan, kendi başına hayatta kalabilecek hale gelmesi en uzun süren hayvandır. Bu dünyaya savunmasız gelir ve özerk olabilmek için bir aile içinde yıllarca öğrenmeyi gerektirir. İnsan yaşamının bu yönü yalnızca keyfi değildir, çünkü insanların hayatta kalmak için gereken bilgiyi biriktirmesi milyonlarca yıl olmasa da binlerce yıl almıştır. Antik çağda kabile, düşmanca doğal çevreleriyle yüzleşme kapasitesine sahip olabilmeleri için gençlere hayatta kalmak için temel bilgileri öğretti. Şimdi, bir bebeğin olgunlaşması için geçen uzun zaman kalır, ancak kendini farklı bir şekilde gösterir. Aile içindeki çocukluğun ilk evresinde, genç insan, modern tekno-endüstriyel toplumun ortaya koyduğu yaşam tarzına göre aşılanır.

Bu metinde, varlığımızın farkına varmaya başladığımızda, ailenin, okulun, toplumun ve çeşitli medyanın düşüncemizde inşa etmeyi üstlendiği bir yönüne odaklanacağız. Belki de bu, gülünç analistlerin neden eko-aşırıçılıkları asla anlayamadıklarını açıklayacaktır, çünkü onlar da diğer herkes gibi tekno-endüstri tarafından dayatılan şema altında eğitildiler. Modern toplumda insanların birbirleriyle ilişki kurduğu ve geliştiği bağlamlar çok ve çeşitlidir. Bu, özellikle, çeşitli yerleşim bölgelerinin konumlarının satın alma güçlerini, oluşumlarını aldıkları kurumları ve geliştikleri yerleri nasıl belirlediğinin dikkate alınması gerektiğinde, özellikle Meksika'da geçerlidir. Özlemler başka bir polimorfik yöndür. Medeniyette başkalarıyla olan ilişki de bağlam tarafından belirlenir ve bu dile yansır. Örneğin, bu ülkede hepimiz İspanyolca konuşsak bile, aynı şehirde bile, deneyimin ve dilin konuşmacının bakış açısına getirdiği bölgesel farklılıklarla karşılaşırız. O halde düşüncenin temeli budur.

Ancak, özlemler açısından, farklı olsa bile, bu farklı bağlamların sakinlerinin paylaştığı bir şeydir, yani modern toplumun her üyesinin bir özlemi, başarması gereken bir hedefi vardır. Ne için? Banal için, aşağıda daha da geliştireceğimiz başarıya ulaşmak için.

Gençlikten itibaren başarmak için eğitiliriz. Bu pazar odaklı dünyada öne çıkmamız için teşvik ediliyoruz. Bunun için çeşitli kavramlar ve formlar olmasına rağmen herkes “üstün olmak” ister. Her şey, kişinin başarılı olmak istediği bağlama bağlıdır. Ancak bunu yapmanın bedeli aynıdır: hayal kırıklığı. Modern insanın zihni, ne kadar yüzeysel olursa olsun, hedeflere ulaşabilmek etrafında döner. Aile, çocuklara bunun için telkinlerde bulunur, ilk başta bunlar tam olarak tanımlanmamış olsa da, hedeflere odaklanmamıza izin vermek için bizi medeni konulara hazırlar. Davranışsal sosyal normları bir kez edindiğimizde, yıllar geçtikçe bu amaç ve hedefleri daha iyi tanımlamak için okul ve toplum devreye girer. Medya, özellikle en gençlerin bile erişebildiği kişisel elektronik cihazlar aracılığıyla bize en büyük darbeyi veriyor. Bunlar bize hedeflerimizin ve özelemlerimizin kendilerini şekillendirmesi gereken tasarımı sunar. Ama onlara nasıl ulaşılır? Önemli değil, mesele zirveye çıkmak ya da öyle görünerek kendinizi kandırmaktır.

Her insanın hedefleri doğuştan değildir, asli değildir. Ne de insanlar doğumlarından önceki arzularla eksiksiz olarak gelmezler. Bunların hepsi sosyal bağlamları tarafından belirlenir. Böylece, marjinal bir mahalleden bir kişi, daha zengin ve varlıklı bir mahalleden biriyle aynı hedeflere sahip olmayacaktır. Bu modern toplumun paylaştığı şey, sosyal tanınma elde etme arzudur. Modern insanlar kendi sosyal çevreleri tarafından tanınmak için hareket ederler ve bu en yüzeysel insandan en solcu devrimciye kadar geçerlidir. Bir amacı gerçekleştirmek için tanınmak, övülmek ve alkışlanmak, insan işleyişinin bir parçasıdır, daha doğrusu modern tekno-endüstriyel toplumda yaşayan aşırı uygarlığın işleyişinin bir parçasıdır.

Girişimci olmayı hayal edenler var ve azimli gençlerin ideali ve girişimci yaşam tarzı tüm medyadan modern hayata dayatılan bir mecaz olduğu için bu şaşırtıcı değil. Sadece özel okulların çoğunluğunun verdiği eğitim türüne bakmak yeterlidir, örneğin Monterrey Üstün Araştırmalar Teknoloji Enstitüsü (ITESM). Bu kurum, genç öğrencilerinde girişimciliği teşvik eder, böylece ticari ve insani ilerlemeye adanmış başarılı insanlar olabilirler.

Ancak tüm modern insanların bir iş kurma hedefi yoktur. Bazıları, hayatta “biri olmak”, kendilerini iyi maaşlı bir işe adamak ve bir şirkette can sıkıntısına köle olmak için eğitimlerini bitirmek ister, hepsi de para kazanmak amacıyla. Birinin şu ya da bu konuda uzmanlaşacağını söylediğini duymak yaygındır, çünkü “para oradadır”. Ancak, bazen yaşam hedefleri olarak adlandırılan bir hedefe ulaşmak için gösterişli arzu, sarhoş olmaya, her gece parti yapmaya ve en popüler olmaya dayanır. Bu insanların gerçek hedefleri var mı? Çoğu zaman sadece kusurlarını finanse etmek için çalışıyorlar veya bazı durumlarda çalışmıyorlar bile. Birçoğu, bu ikinci insanların toplum tarafından dayatılan sosyal adetlerden koptuğunu veya hepsinin hayatlarını şu ya da bu amaç için çabalayarak yaşamadıklarının kanıtı olduklarını söyleyecektir. Tüm hayatlarını hem yasal hem de yasadışı uyuşturucu kullanmaya dayandırdıkları için bazılarının kendilerini modern topluma karşı isyancılar olarak görmeleri de komik. Ne yazık ki, kendilerini sosyal dışlanmış veya büyük isyancılar olarak gören bu tipler için, tüketimleri ve eğlenceleri modern toplumun dayattığı başka bir eylemdir.

Sermaye birikimi, ekonomik refah, diploma, içki içmek ve kulüplere gitmek, ulaşılan hedeflerdir, ancak gerçek tatmin, sosyal tanınmadan gelir. Her hedefin sosyal bağlamı tarafından belirlendiğini unutmamalıyız. Yani toplumsal birlikte varoluştan doğar ve dolayısıyla toplumsal bir üründür. Böylece, sakinlerinin en minimal eylemlerinde bile var olan modern tekno-endüstriyel toplum, tüm hiper-uygarların ulaşmak istediği hedefleri belirler. Başka bir deyişle, sosyal ilişkiler modern toplum tarafından koşullandırılmıştır. Ancak her başarının tanınması her bağlamda aynı değildir. Bir çetede veya bir partideki bir grup arkadaştağilerin aksine, zengin bir aile tarafından ulaşılması gereken belirgin hedefler vardır. Bu nedenle, kapsayıcı unsur, kişinin hedeflerine ulaşmaya hazır bir insan olarak yaşadığı bağlam içinde hedeflerine ulaşmasıdır. Sosyal tanınma, sosyal bağlama göre verilir. Bir sosyal bağlam için bir başkası için utanç kaynağı olan şey övgüye değer olabilir.

“Entelektüel uzmanların” tüm analiz ve akıl yürütmelerinin, eko-aşırılıkçıların söylemlerini ve eylemlerini açıklamada birçok yanlış çıkış yolunun olduğu bir labirentte bulunduğu yer burasıdır. Sosyal tanınma yoluyla kendileri için belirlenen hedeflere ulaşmak için yaşayanlardan ne bekleyebilirsiniz? Bu insanlar, sosyal tanınma arzusu olmayanlarla karşılaştıklarında ne düşünecekler? Biz eko-aşırılıkçılar, yaptığımız şey için kimsenin bizi övmesini, beğenilmemizi veya medeniyet tarafından tanınmamızı beklemiyoruz. Aksine, medeniyetten ve onun kör savunucularından beklediğimiz tek şey tiksindir. Bu nedenle “analistlerin” Tanrıça Akıl tarafından yönlendirilen herhangi bir güdü bulmaz. Çünkü bir sonuca, kişinin ulaşmak istediği bir hedefe sahip olmak mantıklıdır. Biz eko-aşırılıkçılar, kendi eylemlerimizin ötesinde hiçbir şey için çabalamadığımız ve kendimizi sonumuzun ya da daha iyi bir şey olduğunu düşünerek kandırmadığımız için, hayatta gerçek hedefleri olmayan bazı insanlar olduğunu anladıklarında, hipotezleri yıkılır. yine de amacımız medeniyeti yok etmektir. Bunun mümkün olmadığını biliyoruz. “Yeter artık dilek!” aldatılmış hayalperestlere haykırıyoruz. "Hayaller yeter!" bu gelip geçici varoluşa uyuyanlara ağlıyoruz. "Yeter artık yarınlar!" Şimdi korkanlara gürlüyoruz. Bu metne yönelik pek çok eleştiri olacak, biz bir tanesine önceden değineceğiz çünkü onlar bize şöyle diyecekler: Eko-aşırılık yanlıları belirli bir amaç ya da kendi eylemlerinin üzerinde bir şey aramıyorlarsa neden bu kadar çok bildiri ve düşünce yayınlıyorlar? Ekolojik aşırılık yanlıları savaşta ve bu nedenle propaganda ve düşünce, kendimizi fiyaskonun içinde konumlandırmak için kullanmaya çalıştığımız araçlardır. “Sinirlere karşı savaş” gibi taktikler, keskin eleştiriden yıkıcı bombaya kadar eko-aşırılık yanlıları tarafından kullanılıyor. Arzu ve hayal dünyalarına devam etsinler, cehennemde dans etmeye devam edeceğiz!

Yeni Bir Devrimci Deyişbilim

Meksika'da solculuk olgusu, öğretmenlerin (esas olarak Ulusal İşçi Koordinasyon Komitesi tarafından) önderlik ettiği protestolar sırasında Nochixtlan'daki cinayetlerin yanı sıra Ayotzinapa davası için sokaklara çıkan öfkeli kitlelerin kısa bir aradan sonra yeniden canlandı. Eğitimde [CNTE]). Dört aylık isyan ve devrimci umuttan sonra yangın söndürüldü. Kırk üç öğrenci alay konusu oldular ve Nochixtlan'ın ölüsü gibi genel bir unutkanlığa kapıldılar. Bir kez daha devrim, “daha iyi bir Meksika” için çok beklenen değişiklik gelmedi. Aylar sonra, bu sefer radikal öğrenciler veya öğretmenler tarafından yönetilmeyen coşku geri döndü gibi görünüyor. Şimdi öncünün bayrağını sallayanlar, o kutsal elçiler, Ulusal Yenilenme Hareketi'nin (MORENA) militanları ve elbette sevgili peygamber Andres Manuel Lopez Obrador'du. Bu asil yürekli varlıkların ve onların kutsal partisinin Coahuila'da bir güç haline geldiğine dikkat edilmelidir. Ve burada seçimler yaklaşmakta olduğu için asil militanlar oyları almak, “halk” dedikleri yeni bir ideoloji yaratmak için mümkün olan her şeyi yaptılar. Bu yeni ideolojinin daha eleştirel, daha az itaatkar ve “daha devrimci” olacağına dair bize güvence veriyorlar.

Bu metnin amacını ifade edeyim. Bir kez daha solculara, onların mücadelelerine ve umutlarına yönelik bir eleştiri, sosyal ağlarla ilgili çabalarının ve sahte devrim umudunun bir tasviridir. Başlangıç noktam, Karl Marx ve Friedrich Engels tarafından The German Ideology'de (1845-1846) sunulan bir terimdir, "sözde-devrimci deyim".

Neden bu üç kategoriyi seçtim? Aralarında yakın bir ilişki olduğuna inanıyorum. Her birini ayrı ayrı analiz etmeye çalışmak pek bir anlam ifade etmeyecek ve hiçbir yere varmayacaktır. Bu nedenle, daha etkili bir eleştiri için, onları birlikte eleştiririm ve analizi ilerletmek için ortak konuları tanımlamaya çalışacağım. Kabul etmeliyim ki, solculuğa ve onun aydın militanlarına yönelik doğru bir eleştirinin tasarlanabileceği yegane kategoriler bunlar değil.

Solculuk derken günümüzün Meksika solculuğunu kastediyorum. Dünyanın diğer bölgelerindeki solculuk bu makalenin kapsamı dışındadır; bu, Meksika ve uluslararası solculuk arasında etkili karşılıklılıkların olmadığı anlamına gelmez.

Solculuk ve Sosyal Ağlar: Büyük Devrim

Siyasi gösteriler zaman zaman Meksika sokaklarında, genellikle “sembolik olarak kavgacı” tarihlerde görülüyor. Bazen şiddete dönüşen bu gösteriler, insanların taş attığı, polislerin bir şeyleri ateşe verdiği, camların kırıldığı, barikatların kurulduğu, molotofkokteyllerinin olduğu, etrafta koşuşturan, tutuklanan, kafaları yarılmış insanların olduğu sokak isyanlarına dönüşüyor. barış ve sükunet için ciğerlerinin tepesinde bağırarak sayısız solcu. Solcular her zaman başkalarını provokatör, casus, hükümet ajanı, küçük burjuva (bu öncelikle Marksist gruplardan), karşı-devrimci olmakla suçlamaya meyillidir ve liste uzayıp gidiyor.

Kargaşalara yalnızca anarşistlerin katıldığını söylemek doğru olmaz, çünkü “gasolinazo” çevresinde meydana gelen ayaklanmalarda ve yağmalarda gördüğümüz gibi, sıradan insanlar da bunu yapıyor. Ekolojik aşırılık yanlıları da mafyaya sızmaya ve fiyaskonun ortasında onu ileri itmeye karar verdiler. Her halükarda, barışçıl bir gösteri olması gereken bir gösteride şiddeti körükleyen kim olursa olsun, solcular tarafından işaret edilecek ve kınanacaktır. Devrimci şemalara ve süreçlere saygı duymayanlara yer yok! Solcu, kaşlarını çatarak ve havada bir yumrukla böyle bağırırdı. Ne kadar tuhaf.

Devrim, cehennemde bekledikleri hafif bir esintidir. Kendilerini buna çok kaprisli bir şekilde bağlıyorlar, ama onu meydana getirmek için gerçekte ne yapıyorlar? İdeal toplumlarına ulaşmanın önüne çıkan talihsiz ruhları öldürmeye hazır olacaklar mı? Yoksa devrimlerde öldürmezler mi? Devrimi tüm güçleriyle arzuluyorlar, tek kurşun atmadan, insanları idam etmeden ülkeyi değiştirmenin hayalini kuruyorlar. Onların devrimi, insanların değişeceği ve kendilerini genel refah yoluna adayacağı ve bunu öncelikle kutsallaştırılmış partiye, insanlığın kurtarıcısı ve kurtarıcısına oy vererek yapacakları yanılışına dayanır. Devrim, fikirler aleminde çok güzel!

Ne yazık ki bu asil varlıkların düşmanları Devlettir ve evet, onu “Katil Devlet!” olarak kınıyorlar, ki bu gerçekten de böyledir. Yani devletin geçmişte de görüldüğü gibi kendisine karşı gelenlere karşı kullanmaktan çekinmeyeceği silahlı bir güvenlik gücü vardır. Bu yıkıcının silahlı olup olmaması önemli değil. Buna rağmen, sanrılı solcu, sistem rejim tarafından kontrol edilse de, seçim güzergâhında değişiklik olasılığını görüyor. Ama devrimci gerçekten devrim istiyor mu? Bu asil erkekler ve kadınlar dava uğruna öldürmeye veya ölmeye hazır mıydı? Halkın “büyük devrimci” sevgilisi gerçekten ne istiyor?

Son soruyla ilgili bazı fikirlerim var. Bunu yanıtlamaya başlamak için, solun bu militanlarının sosyal ağlardaki (esas olarak Facebook ve Twitter) faaliyetlerini gözlemlemek gerekir. Bu sosyal ağların solun mücadelelerinde nasıl bir rol oynadığı sorusu ortaya çıkıyor. Bu ağlar, genellikle kişinin muhataplarından daha üstün bir entelektüel anlayış sergilediği canlı tartışmalara dönüşen şikayetler, protestolar, özelemler ve bilgi gösterileri için bir havuz haline gelir.

Böylece, sosyal ağlar içinde militan solcu bir tür arınma elde eder. Ağlar, onu değişmeyen dünyadan koruyan “güvenli alanlar” haline gelir. Sadece yorumları için bir arşiv değil, aynı zamanda pozisyonları için bir alkış kaynağıdır. Bu övgü solculuğun motoru olur. Burada başka bir yerde ele aldığım bir tema üzerinde devam ediyorum: sosyal tanınma arayışı, hiper-uygarların ve buna bağlı olarak solcuların eylemlerinde itici faktör haline geliyor.

İnsan, varoluşun kasvetinden kaçmak için varlığına anlam veren düzenleme ilkelerine tutsaktır. Demokrasi, solcular için örgütleyici bir ilke olmuştur. Bir gün büyük güneşin ufukta görüneceğini ve en fedakar hayallerinin gerçekleşmesi için onların lehine parlayacağını düşünerek varoluştan geçer. Bununla birlikte, sosyal tanınma, yazılarında açıkça görülen, umudun asla kaybolmadığı ve zaferin her zaman köşede beklediği romantik özelemlerle dolu, anlamın aktığı başka bir kaynak gibi görünmektedir. Bu fedakar insanların gösterişli yazıları

böyledir. "Bana bak, devrim yapıyorum!" bilgiçlik peçelerinin ardında ilan ederler. "Bana bak!" çabucak, "Beni alkışlayın!" olur. Övgü arzusu, devrimci olduğu kendi dünyasında saklanarak hayata tutunmaya çalışan solcu için en bağımlılık yapan tattır. Bu arada, hayal dünyasının dışında değişim hiçbir yerde bulunmaz.

Bu fantastik görünümün dünyası, Nietzsche'nin diyebileceği gibi, çokluğun bakışına belirleyici devrimciyi sunan sosyal ağlarda bulunur. Tabii ki bunların hepsi beğeni ve övgü almak için. Solcu arınır, arzusu geçici olarak tatmin olur. Sosyal tanınmayla dolu, uygun konu İnternet için başka bir kullanım bulur. Kitleleri daha bilinçli hale getirme fırsatını görür ve kitleler devrimin talep ettiği görevi büyük kolaylıkla yerine getirir.

Marx ve Engels, yoğun felsefi tartışmalarında idealist akımlara karşı şunları ifade etmişlerdir: Bu bilinci değiştirme talebi, gerçekliği başka bir şekilde yorumlama, yani onu başka bir yorum yoluyla tanıma talebi anlamına gelir. Genç-Hegelci ideologlar, sözde "dünyayı sarsan" açıklamalarına rağmen, en sadık muhafazakarlardır. En yenileri, yalnızca "ifadelere" karşı savaştıklarını ilan ettiklerinde faaliyetleri için doğru ifadeyi bulmuşlardır. Bununla birlikte, kendilerinin bu ifadelerle yalnızca diğer ifadelerle karşı çıktıklarını ve yalnızca bu dünyanın ifadeleriyle savaşırken, mevcut gerçek dünya ile hiçbir şekilde savaşmadıklarını unuturlar. Solcu entelektüeller, eylemin dünyanın doğru bir yorumuna ihtiyacı olduğunu tartışacaklar. Yani uygulama öncesi bilinç değişikliğinin önemini dış ve pençeleriyle savunurlardı. Bu tartışmaya açık değil. Mesele şu ki, mevcut solculuk devrimci lafazanlığı yeniden canlandırdı ve mücadelesini laflar dünyasına aktardı. Yani kelime oyunlarında ve medyada duruyor. Onların büyük devrimci mücadelesi, bilinci değiştirme arzusunda sekteye uğrar ve bu zihinsel devrime yönelik umut, bir başka itici ilke haline gelir. Bu şekilde solcu, hayatın gölgesinde ışık bulmak amacıyla toplumsal tanınma ve devrimci söylemi birleştirir.

Devrimci süreçte bu "gerekli" bilinç değişikliğinin nasıl ve ne zaman ortaya çıkacağı, her zaman şiddetli bir toplumsal hareket için koşulların uygun olmadığı bahanesiyle dalgalanan bir şeydir. En azından bunu her fırsatta defalarca tekrarlıyorlar ama yine de kendilerine devrimci diyorlar. Sözleri, toplumsal tanınma arayışından başka bir şey yapmıyor. Kendini insanlığın kurtarıcısı ilan edenlerin ne düşündüğüne rağmen, sosyal medyada öfke nöbeti atmak devrimci bir eylem değildir. Yerleşik düzene saldıran herhangi bir eylem, hapis ya da ölüm riskinin yanı sıra toplumsal rezalet ve toplumsal reddedilme riski taşır. Bu, 1970'lerde Meksika devleti tarafından zulme uğrayan ve aynı zamanda Meksika nüfusunun büyük bir kısmı tarafından sevilmeyen Meksika gerilla hareketi için geçerliydi. Bu günlerde CISEN [Meksika istihbarat teşkilatı] çağdaş solcu şehidi çabucak keşfedecekti çünkü böyle bir şehit sosyal medyada saklanma yerlerinin yerini yayınlıyacaktı.

Sol militan, birçok ihtiyacını karşılama avantajına sahip olan partiyi tercih ediyor. Örneğin, bir gerilla hareketi için gerekli olan saklanma hayatından kaçınırlar. Parti militanı ideolojik konumlarını ve militanlığını açıkça ifade edebilir ve bunu yapmak için olumlu bir onay bekleyebilir. Eko-aşırılık yanlılarının yaptığı gibi saklanarak yaşamak ya da ikili bir hayat yaşamak zorunda değiller. Eko-aşırılığın sürdürdüğü yaşam, her türlü kişisel övgüyü dışlar. Eğilim'in bir üyesi olduğunuzla ilgili övünmeye kalkmazsınız. Radikal hareket (hapishane dışında) saklanarak bir yaşam ya da ikili bir yaşam gerektiriyorsa, solcu derin bir depresyona girecekti. Bu koşullarda, internette devrim niteliğindeki hayran klübü tarafından alkışlanacak bir kişi olarak kendinizi ifade etmeye yer yoktur.

Benzer şekilde, seçilen siyasi partiye ait olmayan solcular da vardır. Sadece önemli anlarda ortaya çıkan ve "Biz devrimiz" bayraklarını sallamak için ortaya çıkan organizasyonlarda bir araya geliyorlar. Sosyal ağlar övünmek ve "kitlelerin bilincini yükseltmek" için kullanılıyor. "Devrimci bilinç" yaratma yöntemleri oldukça tartışmalıdır. Daha önce tartışılan sonsuz sıkıcı deyimden başka bir şey değil. Mücadeleleri kelimelerin dünyasında gizlidir, devrimci gösterinin kralları olmanın rahatını sona erdireceği için her zaman yüzleşmekten kaçınır.

Meksika solculuğu, solcular kabul etmek istemese de, daha iyi bir ülke yaratmaktan çok uzak. Bu davet rüzgara bağırarak gibi olsa da, onları eylemleri üzerinde düşünmeye davet ederdim. Onlar, “devrimci mücadele”nin sunduğu toplumsal kabule kendini kaptıran hevesli kişiler olmaya devam edecekler. Kendilerini bununla besleyerek, işler başlangıçta hayal ettikleri gibi gitmediğinde, katarsis elde etmek için Facebook ve Twitter'ı kullanacaklar. Günün sonunda, umuda bağlı, mükemmel bir şekilde hiper-uygardırlar. Onların özel örgütlenme ilkeleri, devrim, daha iyi bir dünya için savaşıma ve ilkelerine övgüyle üretilen erotik tatmindir. Bütün bunlar sadece ellerini beyinlerini patlatmak için kullanabilecekleri silahtan uzak tutmak için. [1] Sadece solcuların değil, aynı zamanda keskin bir ahlak anlayışına sahip anarşistlerin de ITS'yi ve diğer eko-aşırılıkçı grupları Meksika devletinin ajan provokatörleri olmakla suçlamaları komik. Ahlakı ve iyiliği seven Aziz Anarşistlerin ağzından çıkan ahmaklıklar çoktur.

Eko-aşırılıkçı kadınlar konuşuyor

Bir kadının eko-aşırılık eğilimini benimsemesinin bir erkeğe göre daha mı zor olduğunu düşünüyorsunuz?

Yoloxochitl: Bunun göreceli olduğuna inanıyorum. Eğilimin çekiciliği, birçok kez, sürdürdüğünüz hayatın, içinde bulunduğunuz koşulların ve her gün karşılaştığınız durumların ürünüdür. Bu, son zamanlarda kendilerini bizim lehimize konumlandıran bireycilerin sayısından açıkça görülmektedir. Avrupa'daki bir bireyci, Amerika'da veya başka bir kıtada hissedilebilen aynı medeniyet nefreti yoluyla eko-aşırılığa çekilebilir. Deneyim hem erkekte hem de kadında aynıdır. Bu yapay gerçekliğe duyulan nefret ortaktır. Bu sınırları, dilleri, kültürleri ve ayrıca cinsiyetleri aşar.

Daha fazla: Bu ne tesadüf, çünkü çok uzun zaman önce Eğilimdeki diğer kız kardeşlerle konuştuğum bir tema. Ve cevabım şu: evet ve hayır. Boğucu ve hastalıklı feminizm çağında olduğumuz için birçok kadının ilerici çöplere ilgi duyması nedeniyle bazen bir kadının eko-aşırılığı benimsemesi zordur. Özellikle anarşist ya da komünist "radikal" çevrelerde feminizm günün konusu, "içeride". Eko-aşırılık, en azından Meksika'da psikopatik bir konum olarak görülüyor ve dürüst olmak gerekirse, şu anda yerleşik olan her şeye kim karşı olmaya cesaret edebilir? Kim herkese karşı bir eleştiri başlatmaya ve buna göre davranmaya cüret eder? Çok az ve kadınların feminizme karşı eko-aşırılıkçılığa çekilmesi gerektiğini söylemiyorum. Tabii ki hayır, ama sadece şu anki durumumuzun Eğilimimize yakınlığı olan daha fazla insanın varlığını zorlaştırdığını söylüyorum. Çoğu, insanların büyük çoğunluğunun savunduğu değerleri reddedemez. Zor ama biz buradayız. Çok sayıda olmamıza gerek yok, sadece tehlikeli olmamız gerekiyor, o kadar.

Eko-aşırılığın, bir erkeğin aksine bir kadın olarak farklı bir şekilde yaşadığına inanıyor musunuz?

Yoloxochitl: Bazı açılardan durumun böyle olduğuna inanıyorum. Örneğin, geleneksel tıbbın kullanılması konusunda, atalardan beri kadınlar, Dünya'nın şifa sanatlarının bilgisini gururla koruyanlar olduğundan, bayrağı taşıyan bizleriz. Biz kadınlarda kesinlikle maneviyat, birçok eko-aşırılıkçı erkekten daha güçlüdür. Burada, eko-aşırılıkçı bir kadın olarak kendi bireysel deneyimime dayanan mutlak değil, göreceli bir üstünlükten bahsediyorum.

Ama elbette bir yerlerde antik tıp bilgisi olan ve güçlerinin ve ruhsal uygulamalarının, belki de yerel köklere yakınlığından dolayı ileri düzeyde olduğundan, eko-aşırılıkçı bir adam olduğundan şüphem yok.

More: Evet, biz kadınlar bitkilerle nasıl tedavi edileceğini biliyoruz ve erkekler bilmiyor, haha! Şaka yapıyorum, ama tüm ciddiyetle, insan bir kadın olarak eko-aşırılık yaşar, orası

kesin. Kadınlar ve erkekler farklıdır, biz hiçbir zaman eşit olmadık, bu yüzden eko-aşırılığımızı yaşamak her zaman farklıdır. Bunun üzerine, bugün insanların takıntılı olduğu tüm kadın mağduriyetini lehimize çevirebiliriz. Belki de bir erkek eko-aşırılığının bir hedefe saldırı gerçekleştirirken fark edilmemesi biraz daha zordur. Ama "fakir ve çaresiz bir kadın"? Çoğu durumda, kadının "daha zayıf cinsiyet" olarak algılanması iki ucu keskin bir kılıç olabilir.

Eko-aşırılık yanlıları cinsiyet hakkında ne düşünüyor? Bu bir doğa mı yoksa yetiştirme meselesi mi?

Yoloxochitl: Medeniyetin sosyal, politik, ekonomik vb. bir soru haline getirdiği doğal bir soru. Cinsiyet çeşitli türler arasında bu türleri çoğaltmak için vardır ve bu insanlarda da böyledir. Ama son durumda, bu doğal eğilim saptırıldı ve her yerde kaynayan aşırı insanlar tarafından ağırlaştırıldı. Doğa o kadar akıllıdır ki, bir kadının içinde bir hayat gelişsin diye bunu yapmıştır. Düşünürseniz, bu sihirli bir şey, yumurtanın döllenmesinden bir çocuğun doğumuna kadar, sayısız bez, hormon, enzim vb. içeren bir süreçtir. Bilinmeyen'in bize bahsettiği budur, sadece modern insan bunun kıymetini bilmiyor. Birbiri ardına doğuran kadınlar var, beş ya da sekiz çocuğa kadar, aptalca böyle. Sadece bacaklarını açmakta iyidirler ve sonuçlarından bile sorumlu değildirler. Bu durum insan düşmanı nefretimi gün geçtikçe büyütüyor. Kadın olma durumuma değer veriyorum ama insanların çektiği acıların kısır döngüsüne hapsolmuş kadınlardan nefret ediyorum.

More: Benim için cinsiyet bir doğa sorunudur. Kadın olarak doğduk ve bunun için Doğa'ya teşekkür ediyorum. Kadın olma şartımı hiçbir zaman inkar etmedim ve bununla gurur duyuyorum. Kadın olmayı, şehvetli kadınlığımı, ay ile paylaştığım döngüleri, fiziksel özelliklerimi vb. seviyorum.

Toplum, cinsiyeti modası geçmiş bir şeymiş gibi göstermeyi kendine görev edindi. Hepimizin aynı olduğunu söylüyorlar; ağızları cinsiyet eşitliği hakkında gereksiz hicivlerle dolu. Bu beni güldürüyor çünkü bunu sadece uygun olduklarında yapıyorlar. Bir erkek dövüldüğünde cinsiyet eşitliği hakkında havlarlar, ancak adam karşı koyduğunda bunun maçoşluk, kadın düşmanlığı ve bu tür başka şeyler olduğunu söylerler. Bu malları kim alıyor? Eşitlik istiyorlardı, değil mi? Pek çok kadın sistemin tam olarak istediğinin bu olduğunu farkında değil: cinsiyet, ırk, ekonomik durum, dil vb. ne olursa olsun herkesin aynı sisteme hizmet edebilmesi ve onu devam ettirebilmesi için herkesi eşit kılmak.

Ataerkillik hakkında ne düşünüyorsun?

Yoloxochitl: Başa çıkmamız gereken başka bir tahakküm sistemi. Batı toplumunun tamamen ataerkillik üzerine kurulu olduğu kafamıza kazındı, ama aynı zamanda anaerkilliğin bazı yönlerini de içeriyor. Bir şey onları "bastırıldığında" filanca şeyin ataerkilliğin bir ürünü olduğunu haykıran aptal kadın kitlelerini skandal haline getirmemek için bize bunu söylemiyorlar.

Dahası: Feministlerin toplumsal cinsiyet meselesiyle ilgili üzücü kampanyalarına devam etmeleri için bir bahane. Sadece daha büyük kurbanı oynamaya çalışıyorlar ve kadınları nefret ettiklerini iddia ettikleri ve çabalarıyla devam ettirdikleri sisteme daha fazla dahil etmek için sosyal kampanyalarına devam ediyorlar.

Eko-aşırılık yanlıları kadın ya da erkek olarak durumumuzu inkar etmese de, piyasanın ve medyanın her iki cinsiyete de kazandırdığı özellikler hakkında ne düşünüyorsunuz? Örneğin, duygusal gelişimin erken aşamalarında erkekleri duyarsızlaştırma veya kızlara dayatılan zorla boyun eğme, onları erkeklerin hizmetinde ikincil bir role havale etme ve kendi arzu ve motivasyonlarını ikinci plana koyma, kadınların erkeğe bağımlılığı. önemli şeyler, erkek için sekse aşırı değer verilmesi, onu sürekli bir saplantıyla yaşamaya yönlendirmek ve sekse erişimini toplumsal tanınmayla ilişkilendirmek vb. (Aklıma bu geldi ama açıkçası daha fazlası söylenebilir. Aklınıza başka bir şey gelirse onu da söyleyebilirsiniz.) Kendinizi bu özelliklerden ayırmanın önemli olduğunu düşünüyor musunuz?

Yoloxochitl: Kadınlar açısından, pazar kültürünün onları çok etkilediğini düşünüyorum. Bütün bunlar, erkek ve kadınlara insanlık tarihinin belirli bir noktasında tam olarak bir arada var olduklarını unutturan bir dizi Batılı kültürel faktörden geliyor. Şimdi tabii bu unutuldu. Tarihsel amnezi bulaşıcıdır ve kendimizi bulmak, köklerimizi kurtarmak ve nesiller boyu tekrar eden aynı değerleri akıllıca yeniden üretmemek için geçmişi görmek gerekir. Piyasanın ve medyanın özümüze zarar verdiği açık, bu yüzden onu tekrar bulmak için biraz çalışma gerekiyor. Ama dediğim gibi, başka bir bakış açısına sahip olabilmemiz için kendimizi Batılı ahlakçı ve hümanist anlayışlardan ayırmamız gerekiyor.

Dahası: Kendini daha önce bahsedilen özelliklerden ayırmak önemli olmakla kalmaz, aynı zamanda inhumanistlerin arzusu haline getirilmiş bir zorunluluktur. Söylediklerinin çok farkındayım, kadınlarda olduğu gibi erkeklerde de bulunan tüm duyarsızlığın medya tarafından üretildiğini, bize kızken bize dayatılan eğitimin, bu suni rehabet çağında altınla değiştirilen bokların olduğunu biliyorum. Bütün bunlardan önce, bireyci erkeklerle ve kadınlarla suç ortağı olmak ve bu nekropolün havasını kirleten her türlü hümanist ahlaki veya medenileştirici kararsızlığa karşı sertleşmek gerektiğini biliyorum. “Ben”inizi yeniden bulmak, sahip olduğumuz en önemli görevlerden biridir ve bunu tamamlamak önceliğimiz olmalıdır.

Bu adamın bir kadın gibi zayıf olduğunu söylerken ya da dövüşmeyi bilmediğini söylerken kadın gibi dövüştüğünde olduğu gibi, insanların dışılığı bir hakaret olarak kullanmaları hakkında ne düşünüyorsunuz?

Yoloxochitl: Bence bu hakaretler eski. Bugün daha sık insanların zayıflık ya da korkaklığın eşcinsel olmakla daha çok ilişkili olduğunu, geylerin kadınlar değil de alay konusu olduğunu söylediğini duyuyorum. Her iki durumda da, medeniyet modern kadınları zayıflattı, çok uzun süre aşağılık sembolü olarak görüldüler, ancak daha önce, büyükanne ve büyükbabamın kendi zamanlarında kadınların zor hayatın belirli yönlerine karşı daha dirençli olarak kabul edildiğinden bahsettiklerini hatırlıyorum. örneğin tarlada çalışmak veya doğum sancılarını tolere etmek gibi.

Dediğim gibi, bugün görüyorum ki, birileri (örneğin) dövüşmeyi bilmediğinde daha sık “ibne” veya “peri” kelimesini bırakıyor ve artık kadınlara atıfta bulunmuyor, gerçi eminim. “kadın”ı hakaret olarak kullananlar hala var. Bunun medeni kültürün bir parçası olduğunu düşünüyorum ve bu konuda en ufak bir skandal görmüyorum. Bir noktada biri bana bunu yüzüme söylerse, belki kaymasına izin veririm ya da belki yüzünü yeniden düzenlerim, o an nasıl hissettiğime bağlı.

Daha fazla: Bu hakaretler beni güldürüyor ve bilirsiniz, bu çok karmaşık bir konu, çünkü bu sadece “maço hakaretleri” ya da aşağılık kompleksi nedeniyle birisinin maço hakaret olarak yorumladığı her şeyi içermekle kalmıyor, aynı zamanda temalara da değiniyor. aşağılık. Bazı örnekleri ele alalım, örneğin Eskimo göçebelerinin (genellikle Eskimolar olarak yanlış adlandırılır) hayatta kalması. Yaşam tarzları avcılık ve balıkçılık üzerine kuruludur, böylece erkekler küçük bir kabile grubunun geçimi için ihtiyaç duyulan yiyeceğin büyük bir kısmını sağlar. Kuzey Kutbu'nda çeşitli bitki örtüsüne sahip olmayan kadınlar, çocukları büyütme görevini üstlenmiş ve zaman zaman yosun ve çeşitli küçük bitkiler toplayabilmişlerdir. Ama bunun neresinde zayıflık var? Inuit kadını, adam deniz aslanlarını avlayıp saatlerce oltasına bir fok veya büyük balık yakalamak için beklerken çocuklara bakmak ve az miktarda bitki toplamak için zayıf mı? Bunun böyle olduğunu düşünmüyorum. Her Inuit insanı, erkek ya da kadın, yaşam tarzlarında oynayacağı rol vardı, biri olmadan diğeri var olamazdı. Birinin diğesinde gerçek desteği bulduğu güzel bir simbiyozun parçasıydılar.

Başka bir örnek Bushmen'lerin çetelerinde bulunabilir. Inuitlerde olduğu gibi, erkekler Afrika'daki Kalahari Çölü'nde ceylan, kuş, tavşan vb. avlamakla görevliyken, kadınlar çocuklara bakar ve avın az olduğu zamanlarda böğürtlen, bitki, meyveler, tohumlar; yumrular için kazmak; vs. Diyorlar ki, yılın o zamanında erkekler, kadınların topladığı her şeyi

parmaklarını kıpırdatmadan pratikte yaşıyorlar. Burada modern insan, erkekleri beleşçi olmakla suçlar ama durum böyle değil. Dediğim gibi, hayvanların göç ettikleri veya susuzluktan öldükleri için yılın bir bölümü var ve erkekler bu konuda hiçbir şey yapamıyor. Kurak mevsimde dışarı çıkıp şanslarını denemek onları sadece daha aç ve bitkin bırakır. Böylece kadınlar, dışarı çıkıp avlanmak için koşulların daha iyi olduğu zaman gelene kadar onlara bakar. Kurak mevsimde dışarı çıkıp kendi yiyeceklerini almak yerine kadınların onları beslemesine izin verdikleri için bu gruplardaki erkekler zayıf mı sayılmalı? Hayır, Bushmen'lerde erkekler ve kadınlar birbirini tamamlar, biri diğeri içindir ve bu kadar. Ve modern çağda bu biraz değişecektir. Açıkçası aynı durumda değiliz ve bence Yoloxochitl ile birlikte modern kadın kendini daha zayıf cinsiyet olarak görüyor ve her zaman baskın erkekten önce kurbanı oynuyor.

Kadınlığınızla en çok bağdaştırdığınız ilkel ve atalara ait özellikler nelerdir?

Yoloxochitl: Menstruasyon, “altıncı his” (eğer öyle denilebilirse), bilgece sözler, bitkilerle tedavi etme sanatı ile ilgili bilgi, kendini sadece türde değil, aynı zamanda “ayrılık,” yakınlık grubunun anne koruması, olaylara nesnel bir bakış açısıyla bakma dinginliği, kalbini koluna takabilme vb.

Daha fazlası: Kadın bedeni ayın döngüleriyle senkronize oluyor. Ayın kadınlar üzerinde belirgin bir etkisi olması ve onların bunu fark etmemeleri hala benim için etkileyici. Benim için bu, vurgulanması gereken bir nokta, kadın ve doğa arasındaki yakın ilişki. Daha sayabileceğim şeyler var ama en önemlileri bunlar.

Bildiğiniz ve örnek aldığınız eski kadın savaşçı rol modelleri var mı?

Yoloxochitl: Atalarımızın yollarında ilham verici hikayeler bırakan birçok kadın örneği var ve ben bunları her zaman aklımda tutuyorum. Bazılarının isimleri var, ama diğerlerinin yok. Şahsen ben tarihin unuttuğu, adı geçenleri hatırlamaktan hoşlanırım. Burada birçoğundan bahsedebilirim, ancak 16. yüzyılda kuzey Meksika'daki Mixton Savaşı'nın bir parçası olan kadınları her zaman hatırlamak isterim. Birçoğunun bildiği gibi, İspanyol birlikleri Teochichimeca savaşçıları Mixton Tepesi ve Nochistlan Kayası'nda kuşattığında, zafer umutları yoktu ve işte o zaman Teochichimecalar “sizin ya da benimki ölene kadar” farkına varmaya karar verdiler: işgalci. Bütün erkek savaşçıları öldürüldüğünde, yani kadınlar, çocuklarıyla birlikte, sarp tepeye tırmanan İspanyollara karşı insan mermileri olarak kendilerini attılar. Böylece yabancıların egemenliğine boyun eğmek istemediklerini ve bunun yerine ölmeyi tercih ettiklerini gösterdiler. İşte böyle bir kadın hatırlıyorum, son anlarında gerçek özlerini koruyabilmek için hayatlarını verenler.

Daha fazlası: Amazon'a petrol keşfinin gelmesine şiddetle karşı çıkan ve hatta Kayapo kabilesiyle yaptığı bir görüşmede Petrobras temsilcisine palayla vuran Tuira Kayapo gibi kadınlar.

Yaşlı Kiepja, bilge kadın, hikayeleri ve hikayeleriyle ataların hayal gücünü besleyen ve güney kıtasının en önemli kabilelerinin kulübelerinin havasını pagan irfanla dolduran son Selknam soyundan.

Meksika'nın yerli şifacısı Maria Sabina, güçlü bitkilerin kullanımında uzman. Bu konuda beni kızdıran tek şey, öğretilerinin 1960'ların alternatif uyuşturucu karşı kültüründe “geziler” arayışında aptal gençler tarafından kullanılmasıdır.

Masumiyetten Bir Açıklama: Güneyden Bir Ruh

Bu benim derin masumiyetimin bir yansıması. Dürüst olmak gerekirse, bunu yazmak biraz zordu. [Eko-aşırılıkçı] Mafyadan bir propagandacı olarak masum olmaktan çok uzağım. Bu noktada aklım, Mafya'nın videoları, terörist kılavuzları, metinleri, tebliğleri ve eylemleri

tarafından tamamen bozuldu. Her şeyden çok, toplumun “radikallerine” bazı sorular soruyorum.

Neyi savunduğumuz ve neye inandığımız hakkında o kadar çok şey söylendi ki bazen onlara inanmaya başladım (LOL!). Ve tüm bunlar, aşırı uygar kitlelerin yanı sıra isyancı devrimcilerden, anti-otoriter anarşistlerden ve diğerlerinden.

Açıkçası, modern insanlardan çiçek, anlayış, dalkavukluk, kabul veya benzeri bir şey beklemiyorum. Onlardan sadece en kötüsünü bekliyorum. Ama başkalarından, devlete, hapishanelere karşı savaşılan radikallerden ve diğerlerinden aldığımız eleştiriler, gerçekten bu beni biraz kırıyor. Dürüst olmak gerekirse, vatandaşın ve anarşist savaşçının tepkilerinde en azından küçük bir fark bekliyordum, ama aslında durumun böyle olmadığı açık.

(Masumiyetim içinde) anarşistlerin bize karşı (biraz) ortalama bir vatandaştan daha fazla anlayışa sahip olacaklarını düşündüm, ama anlayabildiğim kadarıyla bizi daha da güçlü bir şekilde reddettiler. Bu noktada işler böyle.

Beni biraz şaşırtan şey, toplumda kendini en radikal görenlerin, iktidara karşı mücadele edenlerin, hukuk düşmanı olanların vs. bize karşı en çok kargaşayı körükleyenler olması. Bu insanlar kesinlikle bir avuç beyaz güvercin değiller, sıradan vatandaşlar da değiller, iyi davranış modelleri de değiller. Bu yüzden, bizi kollarını açarak karşılamalarını, kitap fuarlarına davet etmelerini ya da hapishanelerin kaldırılmasıyla ilgili toplantılarından bahsetmelerini beklemediğim için onlardan bu kadar çok reddedilmemizi garip buluyorum. Yani gerçekten o kadar iğrenç olduğumuzu anlıyorum ki radikal kürenin mahsulünün kreması bile bizimle bir şey yapmak istemiyor. Kesin olarak söyleyebiliriz ki, biz eko-aşırılıkçılar o kadar korkunçuz ki, dışlanmışlar arasında dışlanmış durumdayız.

Ve bunun nedeni, bu “ekolojik aşırılığa karşı savaşın” son bölümünün şiddete dönüşmesidir. ABD'deki anarşist kitap fuarında neler olduğunu artık herkes biliyor. O andan itibaren çatışmalar kitaplarda yazılan sözlerde kalmamıştır. Şimdi radikaller bizi doğrudan çağırıyor. Başkalarını gerekirse darbelerle karşı karşıya getirmeye davet ettiler (bakalım önce bizi bulabilecekler mi), başkalarını bizi çöpe atmaya çağırdılar ve daha birçok şey. ABD'deki bazı insanlar, çeşitli noktaları kapsamlı bir şekilde belgeleyen, Mafya'nın diğer teorisyenlerini ve çok miktarda teknik ve akademik bilgiyi yürütmeye çalışan İncil'den daha uzun bir cilt yazdı. Ve tabii ki şimdi eko-aşırılık yanlıları 1 numaralı düşman haline geldi. Son birkaç şeyi abartıyorum ama bunlardan bazılarını okurken aynı izlenim kalıyor. Belirtilmesi gereken önemli bir nokta, eleştirilerin büyük çoğunluğunun hiçbir eko-aşırılıkçı faaliyetin olmadığı yerlerden gelmesidir. Daha spesifik olarak, ABD, İngiltere ve hatta Endonezya'yı kastediyorum. ABD'den sürekli bir propaganda ve bilgi akışı geliyorsa, mafya o bölgede herhangi bir saldırı gerçekleştirmemiştir. Aynı durum İspanya, İngiltere ve Asya için de geçerlidir. Bunlar, insanların anarşist topluluğa bildirimler ve çağrılar yayımlayarak kendilerini Eğilim'e karşı konumlandırmaya devam etmeyi üstlendiği yerlerdir. Şimdi ciddi sorum şu: Neden bu yerlerden bu kadar çok çatışma çıkıyor? Meksika, Şili, Brezilya ve Arjantin'deki anarşist yoldaşlarının üzgün olması anlaşılabilir, çünkü buralar Mafya'nın faaliyet gösterdiği yerler ve bu yerlerde bizimle anarşistler arasında ilginç “çatışmalar” yaşandı. ITS'nin 2016'da Şili'de bir otobüsü yakmasının büyük bir soruna yol açtığını hatırlayalım, çünkü bu yangın vatandaşları pek fazla ilgilendirmiyordu, bu nedenle daha sonra anarşistler bir bankayı havaya uçurdu ve dolaylı olarak eko-aşırılıkçı söylemi kınadılar. Arjantin'de bir dergiyle ilgili benzer bir şey oldu, Meksika'dan bahsetmiyorum bile: 2011'den beri bununla uğraşıyorlar. Başka yerlerde neden bu kadar çok düşmanlık olduğu sorusuna dönersek, cevabın, belirli bağlamlarında bir şeyi tehdit eden bir sorunu nasıl sunduğumuzla ilgili olduğuna inanıyorum. Eğilim'inkiler gibi daha radikal eylemler gerçekleştirildiğinde, sözde radikallerin nasıl biraz endişelenmeye başladıklarına tanık olmak ilginçtir. Peki neden bu kadar öfke? Şimdi, eko-aşırılıkçı/misanthropik/nihilist/egoist güçle karşılaştırıldığında, en siyahın bile gri görünmeye başladığını anlıyorum. Kesin olan şey, ITS'nin kendinizi mümkün olduğunca çabuk

ayırmanız gereken veya aşırılıkçı virüsü kapma riskiniz olan korkunç, korkutucu ve bulaşıcı bir şeye dönüştüğüdür.

Bu insanlar beni endişelendiriyor. Bir eko-aşırılıkçının hayatı oldukça paranoyaktır, çünkü polise, yurttaşlara iyilik yapanlara göz kulak olmam gerekiyor ve şimdi hepsinden öte, anarşistlere dikkat etmem gerekiyor. Kim düşünebilirdi ki! Şimdi modern anarkolardan (bazılarından zaten) kaçmak zorunda olmamız oldukça komik görünüyor, ancak bunlar içinde yaşadığımız zamanlar.

Şahsen ben bu anarşistlerin yangın söndürücüleri patlatmalarından, otobüsleri yakmalarından ve kendilerini şiddet eylemine teslim etmelerinden memnunum. Bu işlere bağlılıkları çok saygındır (şiddet uygulayan herkesin durumunda olduğu gibi).

Bakalım büyük ağızlı olanlar paralarını ağızlarının olduğu yere koymaya başlayacaklar mı, bloglarına yazı yazmayı bırakıp cihazlar yapmaya başlasınlar... ibneler. Bunu sadece savaşın iyiliği için söylüyorum, böylece savaş sönmesin, böylece geleceğin anarkoları kendilerini boş boş konuşmaya adanmalarını görsünler. Ama neyse, bırakayım.

Bunu ben de bir zamanlar o anarşist savaşı yürüttüğüm ve onların teori ve pratiğine dahil olduğum için belirtiyorum ve üzgün değilim. Aksine, bombalarının yeniden ortaya çıkmaya başlamasına sevindim...

Ama şimdilik ne mafya bir adım geri adım atacak, ne de siyasi olarak yanlış propagandacılar. Güneyde ve Kuzeyde medeniyete ve modern insana karşı savaş devam etsin! Herkese karşı, en çirkin anarşistlere bile!

Fırçadaki Aslanlar: hücre yapılı direncin anatomisi ve yönergeleri üzerine

Aşağıdaki parçanın amacı, herhangi bir yasa dışı faaliyeti teşvik etmek, göz yummak veya savunmak değildir, sadece anonimliği sağlamak ve tespit olasılığını en aza indirmek için yıkıcı faaliyetlerde yaygın olarak kullanılan bir stratejiyi analiz etmek ve belirlemek içindir. Bu parça herhangi bir ideolojik veya felsefi ilişkiye sahip değildir ve yalnızca hücre yapılı anonimliğin maksimum başarı yeteneği ile nasıl çalıştığına dair kaba bir kılavuzdur. Taktik ilk olarak 1962'de istihbarat subayı Albay Ulius Louis Amoss tarafından tanıtıldı. Amoss, komünistlerin ABD'yi ele geçireceği inancıyla taktiği oluşturdu ve bu yöntemin gerçekleşmesi halinde başarılı bir direniş şansı sağlayacağına inanıyordu. Yöntem o zamandan beri büyük ölçüde genişletildi ve Hayvan ve Dünya Kurtuluş Cephesinden beyaz üstünlükçülere, İslami aşırılık yanlılarına ve ötesine kadar birçok grup tarafından benimsendi. Buradaki amacım, yıllar içinde geliştirilen bazı yönergeleri ortaya koymaktır. Kişi, belirli bir durumda neyin uygun olduğunu seçmeye ve seçmeye cazip gelebilir; ancak kişinin başarı şansını en üst düzeye çıkarmak için bu yönergelere kesinlikle uyulmalıdır. Sonunda, sana kalmış. Kendi iyiliğiniz için hangi riski alıp almayacağınıza yalnızca siz karar verebilirsiniz. Neden hücre yapısını seçmelisiniz?

İnsanların yaptıkları ve sır olarak inandıkları bazı şeyleri saklamak için birçok nedeni olabilir, ister yüksek profilli bir kariyeri kaybetme riski olsun, isterse kamuoyunda olumlu bir imaj olsun. Aslında bu siyasi iklimde yasalar değişebilir ve o sırada yasal olan faaliyetlerde bulunduğunuz için suçlu veya terörist olarak etiketlenebilirsiniz. Aslında, görüşlerinizi veya derneklerinizi yasa dışı hale getirebilecek yasalar değişebilir. Bu nedenle, üzgün olmaktansa güvende olmak daha iyidir. Bu parça güvenlik ve sizin ve diğerlerinin, bu anonimliğin nedenlerinden bağımsız olarak, sizin ve diğerlerinin, seçilen etkinliklerde anonim ve tespit edilmeden kalabilmenizi sağlamakla ilgilidir.

Yer Üstü Aktivite ve Gizli Hücre Yapılı Aktivite

Çoğu durumda, yer üstü faaliyetlerde bulunanlar ile gizli, hücre yapılı faaliyetlerde bulunanlar arasında bir engel vardır veya en azından olmalıdır. Yer üstü etkinliğinin bazı özellikleri, kişinin dürüst siyasi, ideolojik veya felsefi görüşleriyle uyumlu sosyal medya gönderileri yapmak, ayaklanmalara veya mitinglere katılmak, herhangi bir şekilde size geri dönebilecek materyaller yazmak, görüşlerinizle uyumlu olanları eklemek olabilir. sosyal medyada, ilgili görüşlerle uyumlu kamu projelerine dahil olmak vb. Hücre yapılı (gizli, yeraltı) faaliyetlerde bulunanlar, ancak bu tür faaliyetlerde bulunmazlar veya kendilerini bu tür faaliyetlerle ilişkilendirmezler, en azından söz konusu birey(ler)e kadar geri izlenme riskinin olduğu yollar. Yeraltı faaliyetinde bulunanlar için, bir kişinin katıldığı faaliyetin seçimi veya mitinglere, halka açık toplantılara, protestolara, ayaklanmalara katılımı ilgili görüş türleriyle ilişkili olduğunu kabul edecek herhangi bir izlenebilir çevrimiçi faaliyetten kaçınmak idealdir. vb. Hücre yapılı faaliyette bulunan kişi, neredeyse her zaman tamamen çifte bir hayat sürer, çoğu zaman karşıt görüşleri destekliyormuş gibi yapar (örneğin, Gandhi'den alıntılar yayımlar ve sosyal medyada seçim politikalarını destekler). Bu sağduyu olsa bile, bu iki yolun (yer üstü ve yer altı) birbiriyle uyumlu olmadığı ve genellikle yeraltı hücre yapısı faaliyetinde bulunanların yararına olduğu tekrarlanmalıdır. ne pahasına olursa olsun kaçının veya en azından aynı görüşleri açıkça paylaşanlarla tüm bağları koparın. Basitçe söylemek gerekirse: "Pastanızı yiyip de yiyemezsiniz."

Hücre vs organizasyon

Burada "örgüt" terimini gevşek bir şekilde kullanacağız, çünkü bu aynı zamanda kendilerini bir örgüte ait olarak görmeyen, ancak birçok yönden yine de aynı yapıya giren gruplar için de geçerlidir (birçok benliğin durumunda olduğu gibi). -tarzlı "anarşistler"). Organizasyon veya sahne, korkunç miktarda çaba sarf etmeden kolayca sızabilir ve silinebilir. Tek gereken, belirli bir grup ve faaliyetleri hakkında bilgi elde etmek için bilgi toplamak ve dahil olanları belirlemek veya "gelişmiş sorgulama" (yani işkence) veya diğer etkili zorlama yöntemleri (örneğin, sevdiğinizize yönelik ikna edici tehditler) yapmaktır. Örgütler ve diğer büyük grup işbirlikleri veya dernekler, herhangi bir gerçek devlet baskısından sağ çıkma yeteneklerinde eskidir. Bununla birlikte, hücre yapısının anatomisi, bu karşı stratejilere veya çoğu durumda herhangi bir karşı stratejiye karşı bağımsızlığı teşvik eder.

İki tip hücre vardır, uyuyan hücreler ve hayalet hücreler. Uyuyan hücre bir yalnız kurt bireyden oluşur; fantom hücre en fazla iki ila beş kişiden oluşur. Beş üyenin ötesindeki herhangi bir şey, kuruluşla aynı tuzaklara düşme riskiyle karşı karşıyadır ve sağlığını kaybetmeye başlayarak, sızmalara karşı daha savunmasız olmasına ve etkinliğini tehlikeye atmasına neden olur. Daha da önemlisi, hücre yapısı organizasyondan farklıdır, çünkü bir hücre çıkarılırsa ve/veya tehlikeye girerse, bunun başka bir hücre üzerinde herhangi bir etkisi olması fiziksel olarak imkansız kalır. Büyük bir daire veya piramit (organizasyon) çizersek, onu yok etmek için organizasyon bloğuna yapıştırmak için yalnızca bir iğnenin yettiğini hayal edin. Hücre yapısı söz konusu olduğunda, hücreleri yok etmenin tek yolu, her birini tek tek sabitlemek olacaktır; bu, ilk önce her birini bulup tanımlamanız ve ayrı ayrı seçmeniz gerektiği anlamına gelir. Tüm bu bilinmeyen sayıdaki yeraltı hücrelerini başarılı bir şekilde tanımlama şansı genellikle oldukça küçüktür. Hücre yapılı dirence neredeyse yenilmezliğini veren şey budur. Şimdi bu yöntemin bir başka yararına değineceğiz: görünmezlik.

Hücrede olan hücrede kalır

Bu, muhtemelen hücre yapılı etkili direnç sağlamak için en önemli kılavuzdur. Hücrede olan hücrede kalır. Ne anlama geliyor? Her şeyden önce, yastık konuşması yapmamak, övünmemek anlamına gelir: şan ve şeref için içinde olmadığınızı veya kendiniz için bir isim yapmadığınızı kabul etmek ve yeniden onaylamak, çünkü eğer öyleyseniz, yerüstü direnişi bunun içindir. Git bir protestoya katıl, domuzlar tarafından dövül ve hikayeyi sevişmek ya da üst-orta sınıf anarko-hipster arkadaşların arasında sana daha yüksek bir sosyal statü vermek için kullan, çünkü mesele bu değil. Bu, seçtiğiniz herhangi bir nedenle izlenemez tebliğler

yayınlamanın kabul edilemez olduğu anlamına gelmez. Ancak bunun kişisel şanlı da ilgisi yoktur, bu yüzden “izlenemezler”. Bu, büyük bir risk almayı gerektirir ve bu rotayı seçerseniz, en azından çok güçlü bir bilgisayara ve fiziksel OPSEC'e sahip olsanız iyi olur. Aksi takdirde, eşiniz de hücrede olmadıkça hücre hakkında tek kelime dahi etmemelisiniz. Yakın arkadaşlarınızla bunu konuşmuyorsunuz, annenize, babanıza veya kardeşlerinize bundan bahsetmiyorsunuz. Ya onlardan biri sana sırtını dönerse? Ya yüzleşirlerse ve işkence görürlerse veya başka bir şekilde bilgi vermeye zorlanırlarsa? Peki ya bundan başka birine bahsederlerse? “Ya olursa” olmamalı. Hücrede olan hücrede kalır. Gevşek dudaklarınız varsa, çifte yaşam sürdüremiyorsanız veya başka bir şekilde tüm kişisel mücadelelerinizi dinleyecek birine ihtiyaç duyuyorsanız, o zaman tekrar edeceğim: kolay yoldan gidin çünkü bu size göre değil.

Hücre yapısı ve organizasyonu arasındaki bir diğer önemli fark, bir hücreye getirdiğiniz insanların, hayatınız pahasına güvenebileceğiniz kişiler olması gerektiğidir. İdeal olarak, onları yıllardır yakından tanımışsınızdır. Gelecekteki potansiyel hücre üyelerinin, gerekenlere sahip olduklarından veya bir devlet ajanı olmadıklarından emin olmak için işe alım sürecinde bir dizi teste tabi tutulması da arzu edilir. Bu, kişinin gevşek dudakları, zayıf bir kalbi, zayıf bir zihniyeti olmamasını, baskı altında çatlamamasını, ahlaki tereddütleri nedeniyle size sırtını dönmemesini vb. sadece en sağlam, kırılmaz, kendini adanmış ve sadık bireyler hücreye katılır.

Daha fazla anonimlik sağlamak

Teknoloji ve gözetim kültürünün büyümesi, son zamanlarda anonimliği zorlaştırdı. Ele alınması ve dikkate alınması gereken bir şey paranoya kavramıdır. Paranoyak olmak gerekir!!! Tespitten kaçınmak için yapabileceğiniz her türlü önlemi alın. Tehlikeli bir şekilde göz ardı edildiğini ve genellikle dikkate alınmadığını düşündüğüm bugün karşı karşıya olduğumuz önemli bir sorun, cep telefonu gibi elektronik cihazların kapalıyken bile gözetleme ve izleme cihazı olarak kullanılma olasılığıdır. Cep telefonlarında, duvarların ardındaki konuşmaları bile dinleme yeteneği vardır. Daha önce de belirttiğim gibi, bazıları böyle bir önlemi paranoya olarak nitelendirebilir ama tekrar ediyorum, paranoyak olun! NSA ile ilgili sızdırılan bilgiler doğru olsun ya da olmasın, diğerleri konuşmalarınızı doğrudan dinlemese bile, belirli anahtar kelimelerin cihazlar aracılığıyla devlet kurumlarına tetikleyiciler ve bayraklar gönderme olasılığı kesinlikle vardır. Aşağıdakiler, bu tuzaklardan hep birlikte kaçınmak için alınması gereken önlemlerdir.

Hücre aktivitesi ile ilgili herhangi bir şeyi tartışırken, herhangi bir cep telefonundan çok uzak durun; belki tüm cep telefonlarını, dizüstü bilgisayarları ve tabletleri bir araca koyup bloğun aşağısına park edebilirsiniz. Dikkat edin, artık bazı yeni TV'ler bile konuşmaları dinleyebiliyor. Hücre yapısı etkinliğiyle ilgili herhangi bir şey yaparken, gerekli malzemeyi satın almak gibi etkinlikle ilgili ayak işlerini yürütüyor olsanız bile, cihazları evde, güvenilir arkadaşlarla birlikte veya çalılar arasında saklamanız şiddetle tavsiye edilir. Ayrıca, tüm faaliyetlerin çoğu değilse bile, yalnızca sık sık bilmediğiniz şehirlerde veya kasabalarda yapılması şiddetle tavsiye edilir. Ne kadar uzağa seyahat etmeniz gerekiyorsa, o kadar iyi olursunuz. Bunu yeterince vurgulayamam, sık sık gittiğiniz yerlere yakın hiçbir yerde faaliyetlerde bulunmayın !!! Ayrıca her zaman nakit kullanın; bu söylemeden geçmeli. Bu temel yönergelerin yanı sıra, her zaman gerekli tüm önlemleri almanız, çevrenize karşı son derece dikkatli olmanız, kameralara (özellikle plaka numaralarını kaydedebilen kameralara) dikkat etmeniz ve gözetimden kaçmanın ve izlenemez olmanın yollarını araştırmanız önerilir. Konu yeni teknolojiler söz konusu olduğunda biraz modası geçmiş olsa da, Rex Feral'in Hit Man: A Technical Manual for Independent Contractors adlı kitabında, tespitten nasıl kaçınılacağına dair birçok yararlı bilgi var. Kitabın daha fazla yayınlanması yasaklanmıştır, ancak e-kitap biçimleri çevrimiçi olarak mevcuttur, özellikle slsknet.org'da bulunabilecek p2p programları ile. Orada, daha birçok e-kitap indirmesi için sonuç üretmesi gereken bir bilgi

cephaneliği oluşturmak için her türlü anahtar kelimeyi arayabilirsiniz. [Elbette, bu tür materyaller için güvenli(r) gezinmeyi sağlamak için en azından TOR tarayıcısını ve benzer araçları kullanın.]

Hücre kendisinden başka kimseye cevap vermez

Hücre yapılı direnişe katılanların kesinlikle kendilerinden başka hesap verecek kimseleri, davranışlarını yargılayacak bir örgütleri ve davranışlarını ikna edecek ya da kontrol edecek bir lider ya da kolektif yoktur. Hücre tamamen kendi bağımsızlığı ve bireyselliği ile hareket eder. Strateji, taktikler, niyetler, hedefler, felsefe, davranış vb. açısından, etkilerine ve hareket tarzına karar vermek tamamen hücreye aittir. Bu, stratejinin sınırsız olmasına neden olur ve bu da stratejik zeka ve hayal gücü için neredeyse sınırsız potansiyele izin verir. Bazı hücreler, belirli bir ideolojik akım veya felsefi bakış açısıyla daha fazla hizalanmayı seçebilir; ancak bu tamamen hücrenin takdirindedir, çünkü kendi yetkisi dışında kimsenin yetkisinde değildir. Bu parçayı tavsiye edilen bir şarkıyla bitireceğim, o da P. Paul Fenech'in International Super Bastard albümünden "Agent of Destruction".

Seris, Ekolojik Aşırılıkçılar ve Nahualizm

Seriler, şu anda Meksika'da Sonora eyaleti olan bölgede yaşayan bir grup yerliydi. Onlar balıkçı olduğu kadar avcı-toplayıcıydılar. Mükemmel göçebeler olarak, Encino Çölü'nden San Ignacio Nehri'ne kadar uzanan bölgede, Guayamas gibi belediyelerde ve Tiburon ve San Estaban Adaları'ndan, diğerlerinin yanı sıra, şu anda Sonoran topraklarına yakın olan adalardan geçerek yaşadılar. ilkel deniz taşıtlarını kullanarak ulaştılar.

Seriler, daha da klanlara ayrılan gruplara ayrıldı. Seris'in çoğunluğu savaştıydı, çünkü klanlar zaman zaman birbirlerine savaş ilan ettiler. Bu savaşlar genellikle bol miktarda animizmle doluydu. Örneğin, Hepetla'nın (Yenilmez) hikayesi, Band III'ten komşu gruplara savaşçı akınları gönderen ve birçok insanı öldüren bir şaman olmasıydı.

Herhangi bir yerli grupta olduğu gibi, bu insanların da çevreleriyle yakın bir ilişkisi vardı. İnanç sistemleri deniz akıntılarına, yağmur, güneş ve ay döngülerine dayanıyordu.

Köpekbaliğine, kaplumbağaya ve çölün diğer hayvanlarına tapıyorlardı. Seri kozmoloji basitti, çünkü düşman bir çevrede yaşıyorlardı ve göçebe yaşamları, tapınak inşa edemeyecekleri veya karmaşık tanrılar tasarlayamayacakları anlamına geliyordu.

Grup ve grup şamanlarının büyük taşları sadece akıllarıyla taşıyabilecekleri ve kırabilecekleri söylenirdi.

Her grup farklıydı: sadece birkaçı Avrupalıların gelişine şiddetli bir direniş gösterdi. Bu vahşiler ne kılıç ne de haç tarafından fethedilmelerine asla izin vermediler. Tüm yabancılara düşmandılar ve atalarından kalma bilgi ve inançlarını korumak için ölümüne savaştılar.

Gerçekten de, bugün bile Seris veya Comcaac (kendilerine verdikleri adla), Katoliklik ile geleneksel animist inançlar ve uygulamalar arasında bağdaşma yapmayan birkaç yerli gruptan biridir. Seri topraklarında bazı Protestan kiliseleri olmasına rağmen ne Katolik kiliseleri ne de rahipler vardır.

İspanyolların 1855 civarında gelmesiyle, Avrupalılar bu toprakların fethini ve düşman Seris'in Katolik inancına dönüştürülmesini üstlendiler. Kısa süre sonra Seris'in son derece işbirliği yapmadığını ve toprakların da son derece düşmanca olduğunu anladılar. Seriler çok savaştıydılar ve köleleştirilmek ya da el emeği olarak kiralanmak istemiyorlardı. İlk fırsatta hep kaçarlardı, ekim yapmayı bilmiyorlardı ve daha önce fethedilmiş Mezoamerikan halkları gibi birikmiş zenginlikleri yoktu. Tüm bu direnişle karşı karşıya kalan İspanyollar, Meksikalı çiftçilerle birlikte onları doğrudan yok etmeye çalıştılar. Bu, On iki yıl sürecek bir çatışma olan Encinas Savaşı'nın başladığı zamandır.

Tüm Seri bantlarının istilaya aynı şekilde tepki vermediğini belirtmek gerekir. Daha düşmanca gruplar arasında, aynı zamanda en ilkel olan Band VI da vardı. Mağaralarda yaşıyorlardı ve ok ve yayı bile kullanmıyorlardı. Tek av araçları zıpkındı ve kabuklu deniz ürünleri, iguanalar ve maguey bitkisiyle beslenirler. San Esteban Adası'nda yaşadılar, herkese güvenmediler ve aceleci davrandılar. Bu grup, küçük adalarında izole edilmiş tüm niyet ve amaçlar için yeni dünyayla veya beyazlarla hiç ilgilenmiyordu. Ancak, işgalciler tarafından ilk saldırıya uğrayanlar arasındaydılar.

Bir Avrupa gemisinin San Esteban Adası'na indiği ve mürettebatın Seris'i gemiye binmek için hediyelerle kandırdığı; erkekleri öldürerek, kadınları ve çocukları tutsak olarak anakaraya götürerek çoğunu hapsedmeye başladılar.

Aynı zamanda, II. Band, beyazlardan sığırları yağmalaması ve çalmasıyla biliniyordu ve bu nedenle İspanyollar tarafından yok edildiler. Grubun kalıntıları Kino Körfezi'nin erişilmez bataklıklarına çekildi; ancak daha sonra, diğerlerini İspanyol tehdidine karşı uyardıkları Tiburon Adası'na kaçan birkaç genç savaşçı dışında bulundu ve katledildi. I., III. ve IV. Gruplar, işgalcilere ve beyazlarla hizalanan yerli halklara karşı bu şekilde birleşti. Tiburon Adası böylece bir savaş alanı haline geldi. Birçok İspanyol, düşman savaşçılarla yapılan savaşlarda öldü. Sarp dağlarda atalarının bilgilerini Avrupalılara ciddi darbeler indirmek için kullanan yerli savaşçılar için birçok saklanma yeri vardı.

Örneğin İspanyollar adada tatlı su bulmayı bilmiyorlardı. Çeşitli vesilelerle beyazlar, seferlerinden sonra susuz ve bitkin olarak geri çekilmek zorunda kaldılar. Yerlileri dağlarda bulamadılar; sanki insanlar yok olmuştu.

Bu nedenle, yerli nüfusu kademeli olarak azaltmak için çiçek hastalığı ve kızamık gibi yabancı hastalıkları kullanmak zorunda kaldılar ve bu da yerli popülasyonların neredeyse yok olmasına yol açtı.

Encinas Savaşı'nın ortasında şamanlar, Seris'e savaşta hayvanların ruhlarının eşlik ettiğini ve ruhların saldırılarında başarılı olmalarına yardımcı olduğunu söylediler. Manevi gücü büyük olan bu savaşçılar, klanlarına savaş sırasında hayvanlara dönüştüklerini anlatan hikayeler anlatırlardı. Böylece işgalciler onları fark etmeden kaçabilirlerdi. Bunun bir örneği, Coyote Iguana olarak bilinen ve bir zamanlar nasıl yakalandığını ve denize atılmak üzere el ve ayaklarını bağladığını ve boğulduğunu anlatan bir savaşçıydı. Bunun yerine bir iguanaya dönüştü ve cellatlarından kaçmayı başardı. Başka bir durumda, İspanyollar tarafından kovalandı ve çevrelendi, ancak daha sonra bir çakal haline geldi ve takipçileri tarafından fark edilmeden kaçmayı başardı. Bu animist gelenek, Seris kültürü arasında alışılmadık bir şey değildi. Manevi dünyadan fiziksel dünyaya geçerek, belirli durumlarda kendini bir hayvana dönüştürme yeteneği, Avustralya Aborjinlerinden Amazon Yanomamilerine kadar birçok dünya kültüründe bilinmektedir. Bugün, bu ruhsal ya da fiziksel olarak değişme kapasitesi Nahualizm olarak bilinir. Eko-aşırılık yanlılarının bildirimlerinde, saldırılarından önce ve saldırı sırasında nasıl hayvan olduklarını anlatmaları da olağandışı değildir, çünkü bu aynı zamanda atalardan kalma bir pagan geleneğidir.

Bu kısa metinle, bireycileri geçmiş çağların Batılılarını korkutan ve şaşkırtan pagan uygulamalarına dönmeye teşvik ediyorum. İnsan ilerlemesine karşı bu savaşta, fiziksel alan önemlidir, ancak manevi alan ilkedir. O zaman Seri'den öğrenelim. Vahşi doğanın savaşçı ve aşırılık yanlısı savunmasını öğrenelim. Hayvan olalım ve atalarımızın ruhu bizim için hazırlanan yolda bize rehberlik etsin.

Anlatılmaz adına!

Vahşi Doğa yanımızda!

Savaştan önce ağlayalım HOKA HEY!

Eko-aşırılıkçı Manevi Egzersizler

“Et introibo reklam altare Dei”

Evanjelik bir aileden geldim, ancak bana öğrettiği değerleri uzun zaman önce elden çıkardım. Hümanist oldum ve yeniden inanmaya başlayıp ateizmi reddetmek, bağırsaklara büyük bir darbe oldu. Başka bir vizyonla yeniden başlamalıydım, kesinlikle çok kişisel ve özel bir vizyonla. Biraz çalışma gerektirdi, ama sonra daha fazlasına olan inancımın hiç gitmediğini anladım ve gerçekten dua etmiyorum, çünkü dua etmeyi bir şeyleri tekrarlamak olarak anlıyorum ve bunu yapmayı sevmiyorum çünkü yetiştirilme tarzımda böyle bir şey yapmadık. Dua etmeyin, Tanrı ile konuşunuz. Bunu hala (tabii ki belirli anlarda), gündönümlerini karşılamak, yeni bir ay evresinin gelişine ve özellikle kırmızı bir ay için minnettarlığımı ifade etmek için yapıyorum; soğuğa, sıcağa, yağmura, havaya ve ateşe şükretmek.

Yapmayı sevdiğim ritüeller var. Kopal yaktığım sunağımın vahşi ve evcil hayvanların kafatasları var. Mezoamerikan geleneklerinde kopal, ruhsal temizliği temsil eder. Yılda dört kez (Meksika yılı, Gregoryen yılı değil) bir adak ile kutsal yerlere giderim. Bunlar benim için kutsal yerler, atalarım değil - onların kutsal yerleri ticari binalar ve otoyollarla kaplı. Nehir taşları, mesquite dalları, donyağı mumları ve son ateşten korlar (dört şey) gibi dört kutsal yere gelirim. Dizlerimin üzerinde çevreyle konuşuyorum, neredeyse her zaman bir ağaçtan, bir kayadan, bir nehirden veya bir vadiden (dört şey) önce. Orada ada çayı, okalipütüs, evcil nane ve Lacandon tütününü (dört şey) ile karıştırılmış huş ağacı pipo içiyorum. Bunlar sadece sigara içtiğim zamanlar ve kafayı bulmak ya da bunun gibi bir şey değil. O şifalı otlar insanı halüsinasyon yapmaz ve atalarım için yaptıkları gibi sadece meditasyona yardımcı olur. Birçok kültürde olduğu gibi benim için de dördün önemli bir sayı olduğunu belirtmişim. Ayın dört evresi, yılın dört mevsimi, dört ana yön ve dünya üzerinde dört şey (yıldızlar, gökyüzü, ay ve güneş) vardır. Dört şey nefes alır, yüzenler, uçanlar ve dört bacaklı ve iki bacaklı olanlar. Mexica kültürünün en önemli güçleri dördü: quetzalcoatl, huitzilopochtli, xipe totec ve tezcacatlipoca.

Kendi dualarınızı, kendi disiplinlerinizi yapabilirsiniz; muhtemelen her zaman şifalı otlar, hayvanlar, figürler, saatler ve belirli dualar içerdiğinden, bildiklerinizi bilmek muhtemelen zor olmayacaktır. Kendiniz için doğru olanı seçmeli, dünyanın hangi elementiyle en çok özdeşleştiğinizi aramalısınız; bu tabandan bir şeyler büyüyebilir...

Başka “çılgin” ritüeller de var, korunmak için o kafataslarına dökülen kendi kanımın kanını sunmak ya da buradaki geleneksel dansçıların yaptığı gibi kanın toprağa akması için dizlerini kesmek gibi. Ayrıca bazen kulak memelerini kanayana kadar maguey dikenleriyle delerler. Bir döngüyü bitirmek ve bir diğerine başlamak için “yeni ateş” olarak bilinen şeyle “ateş vaftizleri” yapıyorum, iki okalipütüs çubuğundan (matkap) ve bir quiote (a) dan yapılmış bir matkapla sürtünme ateşi yapıyorum. mavi maguey bitkisinin çiçeğinin büyük sapı) taban olarak. Çubuklar kızarıncaya birkaç kelime söyleyip derimi yakıyorum. Pekala, bu biraz aşırı ama acının kaçınılmaz olduğuna inanıyorum, acı çekmek sadece bir seçenek. Acının bizi ruhsal ve fiziksel olarak daha güçlü kıldığını inanıyorum, bu yüzden yanmak önemli değil, bazı günler için acı veren bir kesik ya da sıyrık almak da önemli değil. İnançlarımın bedenimde işaretli olduğunu biliyorum.

Dediğim gibi, ustanın her gün sizi izlediğini ve size değerli şeyler öğrettiğini bilerek, kendi disiplinlerinizi oluşturabilir ve kendi rehberiniz olabilirsiniz.

“Permiso wacho”

Senin gibi, yeniden inanmaya başlama çabasıydı (ama buna inanmamak, daha çok kafamdan o aptal anarşist ateizm alışkanlığını atmak için). Bir tepeye gidiyorum, gitmeye meyilli olduğum kadar uzak ve vahşi. Şu anda daha önemli ritüeller yapmıyorum. Geceleri hep ayı ararım; Onu selamlıyorum ve adımlarımı korumasını rica ediyorum. Ondaki bana güç vermesini ve gerçekten sadece onunla konuşmasını istiyorum, her zaman ayaklarım yerde

çıplak ayakla. Soğuğu hissetmeyi seviyorum, bence gerçekten gerekli. Soğuğun dayanılmaz olabileceği doğru, ancak modern insanlar pek çok şeye dayanamıyor. Bu yüzden buna dayanmaya çalışıyorum ve onu kemiklerimde hissediyorum; Yazın sıcağı hissettiğim gibi, kışın soğuğu da özlenemez.

Diğer şeyi de yapıyorum. Bir bitkiyi, bir dalı, bir çiçeği içmeye veya başka bir amaçla çıkardığımda her zaman izin isterim. Limon mineçiçeği çayı yapmak için yaprak aldığımda, her zaman konuşma dilinde “özür dilerim dostum” veya “özür dilerim kardeşim” derim ve sonra yaprakları koparıyorum. Gerçekten, medeni bir insan olarak, medeni ahlaksızlıklardan ve geleneklerden mümkün olduğunca vazgeçmeye çalışıyorum. Vahşi doğaya tek başıma gidiyorum ve yıldızları seyrediyorum. Böceklerle sohbet ediyorum.

Gençken her gün yatmadan önce dua ettiğimi hatırlıyorum, “Sanatçı Babamız... ailemi kutsa, bana sağlık ver... vb.” Mesele şu ki, sadece hareketlerden geçiyordu ve hiçbir noktada samimi ve gerçek değildim. Öyle bir noktaya geldi ki, dua etmeyi düşünmek bile beni erteledi, ama bunu senin İsa'yı böyle sevdiğini söyledikleri için yaptım. Bunu her zaman çok kısıtlayıcı bulmuşumdur, mecburiyetten yapmak zorunda kaldım.

Her zaman sokağa çıkmadan ve özellikle bir eylemden önce kendimi Fuegianların ruhlarına havale ediyorum, onlara teşekkür ediyorum ve korunmalarını istiyorum. Niyetim kendimi tüm bunlara kaptırmak, eskilerin yaptığı şeyleri öğrenmek, onları şimdiki çağa geri getirmek. Cuma gecesi ışıkları

Epifanilerim tuhaf ve uygunsuz zamanlarda gelir. Sonuncusu bir lise futbol maçındaydı. İki çocuğum bir futbol maçına gitmek istedi, burada atıştırmalıklar tüketip gazoz içtiler ve büyük akranlarının banliyö yaşamının bu ritüeline katıldığını gözlemlediler. Sık sık “uygarlıktan önce burası nasıldı” diye düşünürüm. Sular ve yeşillikler her zaman bizim, aşırı uygarlığın istemediğimiz yerlere dökülüyor gibi görüldüğü için zor değil. Avrupalılardan önce burada yaşayanların hayatlarını, ne yediklerini, evlerini nelerden yaptıklarını okudum; tanrıları ve tabuları hakkında. Hayal etmesi zor ve bir o kadar da basit. Stadyum ışıklarının üzerinde, çamların gölgeliğini gördüm ve onların ötesinde, belki bir servi bataklığı ve sonra nehirler, göl, denizler... Ve tüm sıçanlar, armadillolar, geyikler, tilkiler ve rakunlar sürünerek içeri girdiler. onlara. Zihnim daha keskin olsaydı, belki bir zamanlar bu ormanlarda dolaşan pumaların, ayıların, kurtların ve bizonların hayaletlerini görebilirdim. Öncesinde ve ötesinde ne olduğunu görmek için medeniyete bakmaya çalıştım ama vizyonum o kadar uzağa ulaşmadı. Gözlerim oyuna döndü ve bir Cuma gecesi o parıldayan ışıklar...

Gerçek tezahür budur: göremememiz, karanlık gerçekliğimizin ötesinde ve üstünde olanı görmeye layık olmadığımızın farkına varmamız. Buradaki "layık", ahlaki yargıyı değil, metafizik bir yargıyı ifade eder. Görmeyeceğiz çünkü göremiyoruz ve olamamamızın sebebi en içteki varlığımızın özünde. Artık dünyayı görmemiz gerektiği gibi görmüyoruz, yıldızlar artık bizi eve yönlendiremiyor, ormanlar bizi beslemiyor, hayvanlar artık sadece haşere. Ömür boyu çalışsak da kendimizi kurtaramayız. Biz bu düzenin ürünüyüz ve bu devam ettiği sürece mağlup oluyoruz.

Bazıları, biz toplumun ucubeleri ve psikopatları olarak intihar etmemiz gerektiğini, diğer herkesi daha iyi bir toplum ya da toplumun olduğu gibi devam etmesi hayallerine devam etmeleri için huzur içinde bırakmamız gerektiğini söyleyecektir. Hayır teşekkür ederim, sen burada olduğun sürece mezarda rahat uyuyamam. Tek mesleğim, nefesimin altında, etkilenen coşkunla ve sahte gülümsemelerle alay etmek olsa bile, buna değecektir. Bilinmeyene (lo Desconocido, deus ignotus) karşı küçüklüğümün ve çaresizliğimin farkına varmak benim için yeterli bir duadır ve kendini bu küçüklükten daha fazla sananlara olan nefretim verebileceğim tek fedakarlıktır.

Ama Bilinmeyen nedir? Kim o, o mu, o mu? Gençliğimden beri onu aradım, altına sığınmayı, beni içine aldığı, beni kendine getirdiği ve benimle birleştiği o anda kalmayı arzuladım. Ama erkek olduğumda, sonunda sadece anlarını yakaladığımı öğrendim. Onu çoğaltamazsınız, satın

alamazsınız. Onu cennetten ya da oturduğu yerden çağırmanın bir yolu yok ve inecek. Bir, İyi, Doğru, Güzel ve Sevginin var olduğunu, ancak hiçbir şekilde tam, kalıcı, kesin olarak kavrayabileceğimizin olmadığını fark ettiğim için materyalistliği bıraktım. Onları yakaladığımız anda parmaklarımızın arasından kayıp gidiyorlar...

Ama Bilinmeyen'in görkemini gördüm: pampaların üzerindeki gökyüzü olan alevin parmaklarında veya Arjantin'de Cordoba'nın dışındaki bir dağda, Mojave Çölü üzerindeki gök kubbenin kapkara kubbesinde, hırpalanmış kayalarda. deniz kenarında, Point Lobos'un açıklarında, bataklık yükseklerinde kuşların korosunda... Bunu en büyük çocuğumu ilk kucağıma aldığımda en net şekilde gördüm. O zaman onu asla anlayamayacağımı, onu bu hale getiren her şeyin benim kavrayabileceğim ya da hükmedebileceğim bir şey olmadığını anladım. Ben sahip değilim, kimse sahip değil. İlahiyatçıların sözünü ettiği mysterium tremendum et fascinans olarak karşımıza çıkan şey tam da ölümlü bir hayvan olma edimidir. Ondan daha küçük olduğumuzu biliyoruz, emziren bir çocuğun annesi için ağladığı gibi ağlıyoruz. Gelebilir de gelmeyebilir de ama her zaman tekrar gidecek çünkü doluluğu muhtemelen bizi kırar.

Tüm felsefe, tüm ahlak, tüm hukuk, tüm sanat, tüm edebiyat, tüm kültür, ondan önce hiçbir şey değildir. Neredeyse ona karşı bir küfürdürler. Bu küfürlere ihtiyacımız var çünkü başka bir şey yapamayız, ama İnsan kendisinin üstün olduğunu -Bilinmeyen'in emeğinin ve dehasının meyvesini yarattığını- düşündüğünde, işte o noktada İnsan tiksindirici, aşağılık ve değerli hale gelir. saldırının. Kendimi bir nihilist olarak görmüyorum çünkü bu dünyada iyi ve güzel olan her şeyi ("uygarlığın ürünleri" olarak algılanabilecekleri bile) bir öfke nöbetindeymiş gibi reddediyorum. Ben gönülsüz bir nihilistim çünkü dehanın bu başarılarının, hayatı güzelleştiren ya da yaşanmaya değer kılan şeylerin, İnsanın ürünü (ya da en azından tek ürünü değil) olmadığına inanıyorum. Onların düzeni ve görkemi başka yerdedir; düşünce, kültür, hukuk, ahlak vb. yalnızca, ulaşılmaz bir ışık kaynağı gibi üzerlerinde yüzen Bilinemez'in kapları olarak hizmet edebilir.

Yine de bu gece, ya da sabah erkenden işyerinde pencereden dışarı bakabildiğim anlarda, bir gölde ya da nehirde suyu yüzüme getirdiğim zamanlarda, sivrisineklerin vızıldadığı sessiz birkaç dakika. günbatımında kulağım, o zaman Bilinmeyen'in bir gün beni de alacağını biliyorum. Bir gün, her şeyin kalbinde atan büyük akıma geri döneceğim ve o gün artık savaşmak ya da korkak olmak zorunda kalmayacağıma şükredeceğim. En sonunda ben de susturulmuş olsam da susturulmuş İnsanı duyacağım (duymadan) ve Yabani Doğanın Hala Küçük Sesi dallarda ebediyen fısıldayarak

Yeraltı Dünyasında Büyüyen Çiçek: Ekolojik Aşırılığa Giriş

Fethedilenlerin tek umudu kurtuluş ummamaktır.

Ölüm gelirse cehennemdeki şeyleri yok etmeye devam edeceğiz; iğrenç dünya, bu sonsuz yüzleşmede düştüğünü görünce güleceğim...

Eko-aşırıılık, zamanımızın en yeni düşünce okullarından biridir, ancak bir düşünce okulundan daha fazlası, bir eylem planı, bir düşmanlık tutumu ve tekno-endüstriyel toplumda kendisinden önce gelen her şeyin reddidir. . Hayvan özgürlüğü, isyancı anarşizm, anarkoprimitivizm ve Theodore Kaczynski'nin neo-Luddizmi gibi çeşitli radikal ideolojilerden doğmuştur, filizlendi ve tamamen başka bir şeye filizlendi: şiddete ve suçluluğa bir aşk şiiri; umudun ve hümanizmin bir silahın namlusu, yangın çıkaran cihazın patlaması ve karanlıkta insan avını takip eden bıçağın üstesinden geldiği radikal bir ekolojik vizyon. Tüm gerçek taraftarları şu anda bilinmiyor. Akademide, hatta alternatif siyasi alanlarda oluşturulmuş bir ideoloji değildir. Yazıları sadece internetteki anonim sitelerde

bulunabilir (bazıları ironik olarak söyler). Eko-aşırıılık gölgelerde kuruldu ve orada, tüm eko-aşırıılık yanlıları yakalanana veya öldürülene kadar, yani diğerleri onların yerini alana kadar gizli bir tehdit olarak kalacak.

Ritual Magazine'de "Towards Savagery: Son Developments in Eco-Extremist Thought in Mexico" başlıklı denememi yazdıktan kısa bir süre sonra, bu makalede anlatılan ana grup olan Reaccion Salvaje (Wild Reaction) dağıldı (Ağustos 2015'te), yeni bir mücadele ve gelişme aşamasıdır. Araştırmam için kullandığım web sitelerinin çoğu da ya sessiz kaldı ya da sonlarını açıkladı. Bununla birlikte, internetteki haberlerde yankılanan eko-aşırıılıkçı gürlemeler güneyde duyulabiliyordu. Dağın Pagan Tarikatı gibi gruplar, aynı retorığı "hiper-uygar"lara karşı kullanarak ve ahlak ve kitlesel teknolojik toplum için kaygı duymadan Mexico Eyaleti'nde ve o ülkenin diğer bölgelerinde saldırılar düzenlediler. Eko-aşırıılığın ana dergilerinden biri olan Regresyon, Meksika dışında yayınlanmaya devam etti.

2016 yılının Ocak ayına kadar, yeni eko-aşırıılıkçı web siteleri ve hatta eko-aşırıılık hakkında kapsamlı bir video belgeseli çevrimiçi olarak ortaya çıktı. Ayın sonunda, yeniden kurulan Vahşi Doğaya Yönelik Bireycilerin (Individualistas Tendiendo a lo Salvaje, ITS) İlk Bildirisi eko-aşırıılıkçıların ana web sitesi Maldición Eco-extremista'nın yanı sıra anti- otoriter haber kaynakları Kısa süre sonra ITS'nin devamının diğer ülkelere, yani Şili, Arjantin ve daha sonra Brezilya'ya ve İtalya'daki müttefik Nihilist Terörist gruplara yayıldığı ortaya çıkmaya başladı. Eko-aşırıılıkçı metinler İspanyolca ve İngilizce'den Türkçe, Çekçe ve Rumence'ye kadar çeşitli dillere çevrildi. Son takvim yılındaki eko-aşırıılıkçı eylemler kundaklama, bomba tehditleri, ayırım gözetmeyen bombalamalardan Meksika'nın en büyük üniversitesindeki bir bilim çalışanının öldürülmesine kadar uzanıyordu. Bildiğimiz kadarıyla, bu suçlardan dolayı henüz kimse tutuklanmadı veya soruşturulmadı.

Son zamanlardaki eko-aşırıılık teorisi, tarihsel çalışma ve teorinin üzerinde eylemi vurgulamıştır. Bu yılın başlarındaki polemik enerjisinin çoğu, masum insanları hesaba katmayan, ancak hangi ikincil hasarın olabileceğine bakılmaksızın bir hedefi vuran bombalama, ateş etme, kundaklama vb. gibi "ayırım gözetmeyen saldırı" savunması tarafından tüketildi. sonuç. Diğer çekişme konuları, nihilizm (ITS ve diğer eko-aşırıılık yanlılarının bir geleceğe inanmadıkları ve belirli bir stratejik amaç için burada ve şimdi savaşmadığı fikri) ile egoizm, ilkelcilik, animizm/paganizm ve bireycilik arasındaki ilişki olmuştur. Aşağıda, eko-aşırıılıkçı dili ve retorığı açıklığa kavuşturacağımı umduğum temel terimleri ve kavramları tartışacağım. Eko-aşırıılığın tarafsız gözlemci için mutlak netlik sağlamayı amaçlamadığı, aksine teknoloji, yapaylık ve medeniyetle benzer şekilde çelişenlerde yakınlığı teşvik etmeye çalıştığı baştan belirtilmelidir.

Eko-aşırıılık, vahşi yaşamı kurtarmaya çalışan bir eğilimdir. Kişinin atalardan kalma savaşçı içgüdülerini yüceltir ve uygar olan her şeye savaş açar. Eko-aşırıılık, uygun zamanda soğuk bir gaddarlıkla ortaya çıkan, görünürde saklanan bireysel eko-aşırıılıkçılarda vücut bulur. Eko-aşırıılıkçı, kolektif veya topluluk yasağına meydan okuduğu için bireycidir. herhangi bir topluluk, savaşmak, yaralamak, sakatlamak veya öldürmek için. Hiçbir kolektifin ona ne yapacağını söyleme yetkisi yoktur, çünkü hepsi Vahşi Doğaya karşı sürekli savaşlarıyla (var olmayan) otoritelerini yitirmişlerdir. Kolektiften vazgeçmenin yanı sıra, umudun veya herhangi bir "gelecekteki ilkel" in de terk edilmesi vardır. Eko-aşırıılık yanlıları bu dünyanın çöp olduğuna inanırlar, ilerlemeyi endüstriyel kölelik olarak anlarlar ve kaçış olmadığını bildikleri için köşeye sıkıştırılmış vahşi hayvanlar gibi savaşırlar. Ölümün gözlerinin içine bakarlar ve "Hoka Hey!" diye bağırırlar. (Bugün ölmek için güzel bir gün.)

Eko-aşırıılık, tüm canlı ve cansız şeyleri yabancılaştırmaya ve köleleştirmeye çalışan şeye karşı Vahşi Doğanın refleksif tepkisini taklit eden şiddetli bir direniştir. Modern toplumun yapaylığına ve insan içgüdüsunü "daha yüksek bir amaca" tabi kılan her şeye karşıdır.

Ancak, terimlerimizi tanımlamaya başlayalım.

Vahşi Doğa: Vahşi Doğa, eko-aşırılıkçı savaşta birincil ajandır. Dar görüşlüler, Vahşi Doğa'nın atavizm veya batıl inanç olarak anılmasına karşı çıkarlar, ancak bunu yalnızca kendi evcilleştirmeleri ve aptallıkları nedeniyle yaparlar. Vahşi Doğa, çakıl taşlarından okyanuslara, mikroorganizmalardan Dünya'da gelişen tüm flora ve faunaya kadar canlı ve cansız nesnelere gezegende büyüyen ve tezahür eden her şeydir. Aynı zamanda tüm yıldızları, galaksileri, ayları, güneşleri, meteorları vb. kapsar. Daha spesifik olarak, Vahşi Doğa, insanlığın fiziksel ve ruhsal gerçekliğin kaynağı ve sonu olmadığını, sadece bir parçası olduğunun ve belki de gerçek olmadığını kabulüdür. hatta önemli bir kısmı. Eko-aşırılık, epistemoloji hakkında düşündüğü kadarıyla, hayvani duyularımız ve içgüdülerimiz tarafından yönetilen gerçekçiliğe dayanır. Chahta-İma'nın denemesinde belirttiği gibi, "Doğa' dediğimizde ne demek istiyoruz?":

Doğa var çünkü insan zihni zayıf ve sınırlı. O ölümlüdür, etten yapılmıştır ve göremesek bile nihayetinde bu onun sınırınıdır. Varoluşun geri kalanıyla bir oyun oynuyor ve kaybedecek. Doğanın varlığı düşüncenin sınırınıdır. Her şeyin bizim için olmadığı, düşüncelerimizin bir şey yapmadığı gerçeğidir: şeyler almak için oradadır ve bizim müdahalemiz olmadan da orada olacaklardır. Başka bir deyişle, biz tanrı değiliz, ruh değiliz, çünkü tam olarak bu şeyler onları anladığımız gibi var değil. Düşüncemiz her şeyi anlayamaz ve kavrayamaz, bu yüzden sefil bir şekilde güvenilmezdir.

Eko-aşırılık, bu nedenle, ister fiziksel, ister ruhsal, ister ahlaki olsun, insan çabaları ve başarılarıyla ilgili bir karamsarlık varsayar. Bu nedenle, özellikle tekno-endüstriyel tezahüründe uygarlığa karşı çıkıyor. Modern uygarlık her şeyi kendisine boyun eğdirmeye çalışır ve kibri onun çöküşüdür. Eko-aşırılık yanlıları, bunu kendi başlarına gerçekleştirebileceklerine inanmasalar da, bu çöküşün araçları olmaya çalışırlar. Daha da önemlisi, Vahşi Doğa içimizde öncelikle içgüdülerimizde ve medeni yaşamın neden olduğu yıkım karşısında Dünya'nın iniltisini hissetmemizde bulunur. Bu eğilim (kusurlu da olsa) dağlara, çöllere, kıyılara, bataklıklara, ormanlara, hayvanlara, ayın evrelerine vb. dayalı inançları kurtarmaya çalışır.

Birçok eko-aşırılıkçı, boyun eğdirilmelerine direnen atalarının çağrısını duyar. Vahşi Doğa konuştuğunda bunu Teochichimeca ataları olan Selk'nam, Yahiler, Navajolar, Maoriler, Avrupalı barbarlar, Waraniler, Taromenane'ler, Seris, Toba ve diğer herhangi bir grubun dilinde yapar. eski yaşam tarzlarının yok edilmesine karşı savaştı. Vahşi Doğa böylece içimizde, uygarlığın ve evcilleştirmenin düşüncesini ve ahlakını reddeden bireysellik içindedir.

Bireycilik: Felsefi bir akımdan daha fazlası olan bireycilik, kitle toplumu içinde önemli bir taktiksel seçimdir. Bütün koyunların ortasında kurt olma kararıdır. Kişinin kendi çıkarımı gözetmesi ve ona göre hareket etmesi kararıdır. Bireyciler yalnızlıktan öğrenirler ve kendini gerçekleştirmeyi ararlar çünkü artık uygarlığın onlara dikte ettiği normlara ve geleneklere uyulamayacağını anladılar. Bireyciler kabul edilen ahlakı inkar ederler ve kendilerine doğuştan öğretilen değerleri reddederler. İnişiyatif almak için beklemezler, daha ziyade teorilerini ve uygulamalarını geliştirmek için benzer eğilimdekilerle bir araya gelirler. Bireycilik, sistemin dayattığı ilerici kolektivismeye karşı bir silahtır. Bir eko-aşırılıkçının yazdığı gibi:

' Ben ve sonra ben!' Ağlayarak evcilleştirmemi bitirmeye, gereksiz ilişkilerin bağlarını koparmaya, uygarlığa ve onun kölelerine karşı alelade bir savaşa girişmeye çalışıyorum. Kolektivizmine, özgeciliğine ve hümanizmine karşı. İkiyüzlülük üzerine kurulan ilişkilere ölüm! Samimi yakınlıklara uzun ömür! Benimle birlikte zaten kaybedilen bu savaşa katılan müttefiklerim biliyorlar: Benim için her zaman onlardan önce ben olacağım ve tam tersi: onların 'ben'i benim 'ben'imden önce. Ahlaksız ve egoist bireyler olduğumuz için böyle devam edeceğiz.

Bireyci eko-aşırılıkçılar temkinli ve manevidirler, derinden severler ve nefret ettikleri zaman affetmezler. Hareket ettiklerinde ayırım gözetmezler, soğukkanlı ve hesaplıdır. Tilki gibi sinsi sinsi sinsi sinsi sinsi sinsi sinsi sinsi sinsi sinsi sinsi sinsi sinsi sinsi ve kentsel ve kırsal manzaralarda kendilerini kamufle ederler. Eko-aşırılık yanlıları amaçlarına ulaşmak için ellerindeki her şeyi kullanırlar, ancak barış zamanının artık olmadığını bilerek kendilerini kutsal geçmişe bağlamaya çalışırlar. Kurbanlarını atalarına ve Dünya'nın kendisine bir kurban olarak sunmaya çalışıyorlar. Medeniyete karşı geçmişteki birçok savaşta olduğu gibi, bunun arkasındaki itici güç ne ahlak ne de adalet değil, intikamdır.

Ayırım gözetmeyen saldırı: Modern ilerici zihin, henüz Batı ahlakını sarsamadığı için ayırım gözetmeyen saldırılara karşı çıkıyor. Ekolojik aşırılık yanlıları için ayırım gözetmeksizin hareket etmek birincil saldırı yöntemlerinden biridir. Ayırım gözetmeksizin saldırmak, sözde masum seyirciler veya tali hasarlar dikkate alınmadan bir hedefi vurmaktır. Eko-aşırı bireyciler genellikle tekno-endüstriyel toplum için önemli olan hedefleri (hükümet bakanlıkları, üniversiteler, ulaşım araçları) hedeflerken, bireyci teröristler bunu maksimum miktarda zarar vermek amacıyla yaparlar ve buna insan kayıpları da dahildir. ITS'nin bu yılki Beşinci Tebliğinde ifade edildiği gibi.

Sistemik evcilleştirme ve yabancılaştırma sürecine katkıda bulunan herkesi düşman olarak görüyoruz: bilim adamları, mühendisler, araştırmacılar, fizikçiler, yöneticiler, hümanistler ve (neden olmasın?), ayırım gözetmeyen saldırı ilkesini onaylayarak, toplum kendisi ve içerdiği her şey. Neden toplum? Çünkü ilerlemeye, teknolojik ve endüstriyel olmaya eğilimlidir. Medeniyetin sağlanmasına ve ilerlemesine katkıda bulunur. Toplumun bir parçasını oluşturan herkesi kendilerine söyleneni yapan koyunlar olarak düşünebiliriz, hepsi bu, ama bizim için bu o kadar basit değil. İnsanlar istedikleri için itaat ederler. Bir seçenekleri olsaydı ve ellerinde olsaydı, o silahlı milyonlar gibi yaşamayı çok isterlerdi, ama bizi evcil hayvanlar olarak köleleştiren sistemin daimi sadık hizmetkarları olarak yoksulluklarında çürürler.

Eko-aşırılık, Vahşi Doğanın kendisinin bir yankısı olarak ve topluma karşı düşmanlığının gerçek olduğunu göstermek için gelişigüzel saldırılar gerçekleştirir. Tsunamiler yoksul mahallelere ulaştıklarında bir anda durmazlar, timsahlar gece avlarında masum ile suçluyu ayırt etmezler ve kasırgalar insanlara ırklarına göre saldırmazlar. Eko-aşırılık, bu etki ve tepki döngüsünün bir parçasıdır. Devrimci eylemin zamanı çoktan geçti ve eko-aşırılık yanlıları, gerçek kayıplar ve yalnızca sembolik değil, fiilen kan akıtan eylemlerle gerçek bir savaş yürütmeyi amaçlıyor.

Nihilizm: Nihilizm öncelikle geleceğin reddidir. "Felaketsiz İlkçilik" adlı denememde tanımladığım gibi, her düzeydeki insan toplumları, ama özellikle tekno-sanayi toplumu, son derece karmaşıktır, insanlar kadar hantal parçalardan oluşur. Bu nedenle, ister hümanizm, ister sosyalizm, liberalizm ve hatta anarşizm olsun, insanları kolektif bir eylem tarzına yönlendirmeye yönelik herhangi bir istek işe yaramayacak ve kendi tekno-endüstriyel köleleştirmelerine direnmeye çalışanlar tarafından karşı çıkılacaktır.

"Eko-Aşırılıkçı Mafya"da (kendilerine elf demeyi severler) Nihilist Teröristler vardır, özellikle İtalya'da. Bu nihilistler, gerçek nihilizmin aktif nihilizm olduğu ya da hiç olmadığı görüşüne bağlı kalırlar. Vergi öderken ve trafik kurallarına uyarken "nihilizm" veya "egoizm"den bahsetmenin bir faydası yoktur. Böyle tamamen pasif bir egoizm ya da nihilizm, belki de Budizm'e ya da kişiyi büyük toplumsal makinenin dişlisi olmaya mahkum eden her şeyi destekleyen, ancak bir tür görünmez bütünlük ya da saflık sunan 19. yüzyılın felsefi nihilizmine daha yakındır. (veya belirli bir "özgürleşmiş alan") "manevi kurtuluş"a benzer. Aktif Nihilist Terörizm, Memento Mori Nihilist Tarikatı ve diğerleri tarafından uygulandığı şekliyle, bireyi topluma köleleştiren şeylere saldırmaya çalışır ve bu saldırı her zaman makineler, binalar vb. gibi gerçek hedeflere ve insansı otomatlara karşı fiziksel bir

saldırı olmalıdır. kim inşa eder ve çalıştırır. Nihilizmin veya egoizmin diğer tüm tezahürleri, Hıristiyan veya Uzak Doğu çileciliğinden daha iyi değildir.

'Yaşamın' sınırında akan hayata saf darbe. Ben eskimiş insanlığı, ahlaki-ölümlü insanı aşan, eşit değerlendirmelerde tanımlayıcı ve kategorik bir temsilde varoluşu reddeden suçlu nihilistim. N echaevshchina, "Nihilist Cenaze"

Paganizm/animizm: Eko-aşırılık, pagan animizm üzerine kuruludur ve Hıristiyan/seküler toplum tarafından sıklıkla unutilan ataların tanrılarını kurtarmaya çalışır. Hem derinden kişisel hem de stratejik nedenlerle, eko-aşırılıkçı, Dünya'nın ruhlarına tapınmayı canlandırmaya ve onlara kurbanlar sunmaya çalışır. Stratejik bileşen, "Tanrı yok, efendi yok!" diye haykıran bazı anarşistler tarafından desteklenen laik bilimcilik felsefesinden vazgeçmek ve ona karşı çıkmaktır. Eko-aşırılık yanlıları, bunlar yeterince anlaşılmamış veya çoğunlukla unutilmuş olsalar bile, hala nihai olarak yaşam ve ölümün gidişatını belirledikleri için manevi otoritelere duyulan ihtiyacı kabul ederler. Hiçbir savaşçı kendi başına savaşamaz: her zaman iş başında olan, tekno-endüstriyel uygarlığın bile hakim olamadığı daha büyük güçler vardır. Eko-aşırılıkçı savaşta, taktik bireyciliğe rağmen, bu kokuşmuş topluma karşı bir saldırı gerçekleştirmek ve ondan kurtulmak için manevi bir bileşene ihtiyaç vardır. Aynı zamanda eko-aşırılıkçıya, nihayetinde yaşayıp yaşamamasının onlara bağlı olmadığını, biz gittikten sonra bile var olan ve olacak güçlere bağlı olduğunu hatırlatır. Halputta Hadjo'nun monografisinde belirttiği gibi, "Calusa: Vahşi Bir Krallık?."

[Eko-aşırılıkçı] saldıracabilir ya da teslim olabilir, ama ne yaparsa yapsın, kendi bedensel doğasının körlüğü ve acizliği içinde yapar. Bu vazgeçmek için bir sebep değil ve umutsuzluk için bir sebep değil. Bununla birlikte, şeyleri bu şekilde yaratan güçlere saygı duymak her türlü nedendir ve bunlar, onlara ne ad verirseniz verin, belirli bir ortamın "ruhları" veya "tanrıları"dır. Ekolojik aşırılık yanlılarının tutumu, kayıp mirası olan ruhlar adına teknolojik uygarlığa karşı bitmez tükenmez bir düşmanlıktır.

Geçmişin vahşi savaşçısı gibi, eko-aşırılıkçıya da, düşmanın kafa derisi ve kanının kısa vadede, uzun vadede kendi olsa da, kaderinin tüm etler gibi çürümek olduğu hatırlatılır. rüzgara ve toza katılmak. Eko-aşırılıkçı, "korkutucularından", "karanlık yanından" ya da cehaletinden kaçmaz, düşmana karşı ona cesaret vermek için onları kucaklar. Bunlar onun tanrıları, Vahşi Doğa'nın elçileri olan kendi koruyucu ruhlarıdır. Hareket etmek için evcilleştirilmişin matematiksel rasyonalitesine ihtiyaç duymaz, düşmanına saldırmak için içgüdüsel olarak anlayışla hareket eder. Tek tesellisi, kendisinin de Vahşi Doğa olması, onun ağıtının onun ağıtı olması, nihai zaferinin kendisinin olacağı, fiziksel gözleriyle göremeyecek olsa bile. Sonunda, tüm yüce duygu ve fikirler, eko-aşırılığa evcilleştirme ve yapaylığa karşı mücadelede bir aciliyet duygusu vermeli, sönmeye sadece bir kalp atışı kadar yakındır.

Sonuç:

Son kullanma tarihi olan savaş, sonu olmayan savaş

Eko-aşırılık, çağımızda somutlaşan trajik yaşam duygusudur. Zamanımızın çelişkilerinin, antropolojik bilimin bulanıklığının, siyasi eylemden vazgeçmenin ve çağdaş ideolojik açmazın bir ürünüdür. Bu eğilim, bu açmazın daha iyi felsefeler veya ahlaki kodlarla değil, yalnızca "hiper-uygar" olanlar (yani hepimiz) dahil olmak üzere var olan her şeyin yok edilmesiyle çözüleceğini bilir. Tekno-endüstriyel toplum, her şeyden önce asla var olmaması gereken bir sorundur ve bir ideoloji olarak eko-aşırıcılığın tüm kusurları ve çelişkileri, toplumun çarpık bir aynada yansıyan çelişkilerinin sonucudur. Çözümü yok. Tek uygun tepki ateş ve kurşunlardır.

Bu tutum, eko-aşırılıkçıyı yalnızca tekno-endüstriyel toplumun yetkilileriyle değil, aynı zamanda diğer sözde radikal gruplarla da çelişiyor. Eko-aşırıcılıkta "çağrılar" veya dayanışma ifadeleri yoktur. Eko-aşırıcılığın kendisini ahlaki veya felsefi olarak haklı çıkarmaya yönelik hiçbir girişimi yoktur. Masumiyet veya suçluluk asla eko-aşırılık hesabının içine girmez. Gerçekten de, bu eğilim, medeni adalet mantığıyla kendisini haklı çıkarmak için herhangi bir

hukukçu çaba göstermeksizin, adi suçluluk da dahil olmak üzere, modern toplumun sözde en kötü yönlerini hevesle özümser. "Calusa: Vahşi Bir Krallık mı?" eko-aşırıılığın günümüzde taklit etmeye çalıştığı toplumsal aktörleri ve grupları vurgular:

"Calusa: Vahşi Bir Krallık mı?" değerli bir ders verir; yani, hem küçük göçebe gruplardan hem de Kolomb öncesi büyük uygarlıklardan bu kadar çok şey öğrenilebilir. Ekolojik aşırılık yanlıları Mayalar kadar Selk'nam'a da atıfta bulunabileceğinden, burada teorik bir "çelişki"ye düşme tehlikesi yoktur. Küçük suçluların ve büyük mafyaların deneyimlerine atıfta bulunabilirler; Guatemalalı çeteler ve İslam Devleti'nin katı örgütü. Başka bir deyişle, eko-aşırılık yanlıları, savaşlarının planlanması ve yürütülmesine ilişkin belirli bir yararlı ders vermesi koşuluyla, herhangi bir ahlak ipucu olmadan, istedikleri şeye atıfta bulunmakta özgürdürler.

Teorik eklektizme yalnızca eko-aşırılıkçı toplumda karşı çıkılır.

şiddetli saldırıda tek fikirlilik ile. Eko-aşırılık, aşırı medeni olanla olan yakınlığını bir kenara attı ve neredeyse herkesi düşman olarak görüyor. Bu bireyciler, onlardan önce sayısız diğer savaşçı ve vahşilerin yaptığı gibi, saldırıya yaşamlarından daha fazla değer vermeye başladılar. En iyi ihtimalle yararsız ve en kötü ihtimalle ölüme değer nefret edilen düşman olarak gördükleri insanlardan yardım istemezler. Eko-aşırılık yanlıları, faaliyet gösterdikleri ülkelerdeki ve ötesindeki yetkililerin radarında zaten. Onlardan süresiz olarak kaçabileceklerine dair hiçbir yanılsama içinde değiller.

Su bir taşı küçülttüğü için Vahşi Doğa, medeniyeti yavaş yavaş entropi ile aşındırır. İklim değişikliği, depremler ve diğer doğal afetler ile birlikte. evcilleştirilmelerine direnen yeni bireyciler, belki de onlardan önce gelenleri göz önünde bulundurarak, eko-aşırılıkçıların yerini alacak. Artık, sol yanılsamaların ve muhafazakar basmakalıpların bizi artık gelecekteki rotamıza hazırlayamayacağı bir aşırılıklar çağına, bir belirsizlik çağına giriyoruz. Bireyci, sürünün ahlaki baskısından muaf, kendi düşünce ve arzularının tamamen mahremiyetinde çalışan görünmez bir tehdit olmaya devam edecektir. Kitleler öfkelenebilir ve yetkililer ağıt yakabilir, ancak bu toplum toz haline gelene ve tüm savaşçıların ruhları bir kez daha sönene kadar, karanlıkta kıvılcımlar gibi ortaya çıkan ve yalnızca tekrar dışarı çıkmak için ortaya çıkan yıkıcı reddetme cepleri her zaman olacaktır. ataların ülkesinde avlanmak için. Axkan kema, tehuatl, nehuatl! (Senin ya da benim ölümüne kadar!)

Uygarlıktan Kurtulmak: Ekolojik Aşırılıkçıların Çifte Yaşamlarından Dersler

Tanıtım yolu ile ...

Tekno-endüstriyel uygarlığa karşı eko-aşırılıkçı savaş, eşi görülmemiş bir genişleme geçiriyor. Avrupa ve Amerika'da ayırım gözetmeksizin ve ayırım gözetmeden saldıran bölücü klanlar ortaya çıktı. Bu genişleme, düzen güçlerinin bu eko-aşırı savaşçıları yakalama çabalarına rağmen gerçekleşir. Eğilim, herhangi bir yavaşlama belirtisi olmadan genişlemeye devam ederken, çökmekte olan medeniyet şehirlerine sızmak için yeni saldırı biçimleri ve yeni yöntemler tasarlıyor. Aşağıdakiler, medeniyete sızarken bazı değerli dersler almış çeşitli eko-aşırılıkçıları tarafından bir araya getirilmiştir. Yazarlar, bu derslerin başkalarına hedeflere saldırma ve ondan kurtulma çabalarında yardımcı olacağını düşünüyor. Bu çalışmanın eko-aşırılıkçı taktik İncil olarak görülmesini istemiyoruz. Tek amacımız, deneyimlerimizden çıkardığımız dersleri aktarmak. Medeniyete karşı suç işleyen bireycilerin onlardan bir şeyler alacağını içtenlikle umuyoruz. Doğanın çağrısı vahşice kükrüyor. Dağlar şehrin yatay grisini kırıyor. Vahşi ulumalar kalbimizde yankılanır. Kendimizi silahlandırmaya, Wild Nature'dan

bir şeyler öğrenmeye, yapay gerçekliğe saldıran patlayıcı cihazların yapımında deneyim kazanmaya karar verdik. Kendimizi saklamayı ve şüpheye mahal vermeyecek şekilde hareket etmeyi öğrendik. Eğer siz de bizim gibiyseniz ve Vahşi Doğanın çağrısını tüm varlığınızla hissediyorsanız... Bu uygarlığın sizi nefessiz bıraktığını hissediyorsanız... Kendinizi silahlandırın Unutmayın: Medeniyete karşı savaşta HERŞEY kabul edilebilir.

Şüphe uyandırmadan

Richard Kuklinski, ABD'deki en kanlı ve en soğuk Mafya suikastçılarında biriydi. 1960'larda Brooklyn bölgesinde çalıştı. Ateşli silahlar, bıçaklar, zehir veya çıplak elle yaklaşık 200 kişiyi öldürdü. Ailesinin onu yalnızca bir ofis çalışanı olarak tanıdığı çifte bir hayat yaşadı, ancak mafya, en şiddetli cinayetleri işlemek için amansız bir şekilde ondan korkuyordu. Kuklinski'ninki kuşkusuz burada dikkate alınması gereken çifte suçlu yaşamın bir örneğidir.

Eko-aşırılık yanlıları kendi başlarına seçilen zamanda ve kendi koşulları için en iyi yöntemle göre hareket ederler. Ne zaman ve nasıl saldırılacağını belirleyen bir dizi Eko-Aşırılıkçı Kural Kitabı ve eko-aşırılıkçı bir yaşam kuralı da yoktur. Göçebe olan ya da Vahşi Doğada yaşayan, zaman zaman medeniyete dönüp saldırılar gerçekleştiren eko-aşırılık yanlıları mutlaka vardır. Diğerleri banka soygunlarıyla geçimini sağlıyor. Diğerleri okullara ve işyerlerine sızmış ve ortalama vatandaşlar gibi görünmektedir. Her bireyci, kendi hayatını nasıl yaşayacağını ve medeniyete ne zaman saldıracağını kendisi belirler. Bu metinde, bu bireylere, seçtikleri antisosyal faaliyetlerine devam edebilmeleri için ortaya çıkabilecek çeşitli sorunlarda yardımcı olacak ipuçlarını paylaşıyoruz.

Giyim ve görünüm: Bu belki de en basit ama aynı zamanda fark edilmeden geçmesi en gerekli olanıdır. Belli ki bazı giysi türleri diğerlerinden daha fazla dikkat çekiyor. Örneğin siyah, polisin ve diğer vatandaşların dikkatini çeken bir renktir. Yüksek renkler de istenmeyen dikkat çekebilir. Genelde normal görünümü, nötr koyu renklerde giysiler tavsiye ederiz. Örneğin, kot pantolon ve gömlek herhangi bir alarm vermez. Yamalar ve benzerleri olan punk kıyafetleri giyilmesini önermiyoruz. Bu kesinlikle özellikle polisin dikkatini çekecektir. Ayrıca esnek olmanızı ve duruma uygun giyinmenizi öneririz. Kasabanın çok sayıda bar, restoran, gece kulübü vb. olduğu daha zengin bir kısma, yani parası olan insanların takıldığı veya en azından parası varmış gibi görünmek isteyen insanlara saldırmaya karar verebilirsiniz. Bu durumda, tıpkı bir partiye ya da gece kulübüne gidecekmışsiniz gibi onlar gibi giyinmenizi öneririz. Bu şekilde sürüye karışacaksınız. Bu giysiler genellikle daha pahalıdır, ancak bazen onları sokak satıcılarından daha ucuza satın alabilir veya sadece çalabilirsiniz. Her zaman yeri incelemeli ve hangi koşullar altında saldıracağınızı belirlemelisiniz ve bu, fark edilmeden dolaşacak en iyi kıyafeti bulmanızı sağlayacaktır. Giyimle ilgili olarak, şehir manzarasında dolaşırken her zaman paranoyak olmalısınız. Şehir kameralarla (özellikle transit kameralarla) kaplı olduğu iyi bilinmektedir. Sürekli izleniyoruz ve şaka yapılamaz. Sürekli filme çekiliyoruz. Bu nedenle, her zaman buna göre kılık değiştirmelisiniz. Her vahşi eko-ekstremist saldırıdan sonra, giydiğiniz kıyafetlerden kurtulmalı ve bir daha saklanma yerinizi o kıyafetle terk etmemelisiniz.

Yüz görünümü: Kritik noktalarda kılık değiştirmelisiniz. Maske takmak kendinize çok fazla dikkat çeker ve hatta sokakta maske taktığınız için tutuklanabilirsiniz. Yüz görünümünü değiştirmek için artistik lateks kullanılması öneriyoruz. Çevrimiçi olarak bunu yapmanıza yardımcı olabilecek çok sayıda öğretici var ve hatta yaşlı biriymişsiniz gibi görünmesini sağlayabilirsiniz. Bu, kendinizi gizlemenin en iyi yoludur. Ayrıca peruk takmayı da düşünmelisiniz, çünkü birçok tanık saldırganın rengini ve saç stilini tanımlayarak suçluyu teşhis eder. Elbette kendinize dikkat çekmeyen ve doğal olmayan renklerden kaçınan bir saç modeli takmak istiyorsunuz. Daha soğuk iklimlere sahip yerlerde, bir eşarp ve kışlık bir şapka, fazla şüphe uyandırmadan yüzünüzü kapatabilir.

Dövmeler: Dövmeler, hepimizin saygı duyduğu eski bir uygulamadır. Deriye dövmeler yapmak için sembolik, mistik ve pagan motivasyonları farklıdır ve her bireyin kaprislerine bağlıdır. Yine de, bireycileri yüzlerinde veya ellerinde görünür dövmelerden kaçınmaya teşvik ederiz. Bunlar, yüzük, kulak veya burun genişletici, piercing gibi her türlü süslemenin yanı sıra polis aradığı ayırt edici özelliklerdir. Bir keresinde eko-aşırılıkçı bir meslektaşımın neden dövmesi olmadığını ve yaptırmak isteyip istemediğini sordum. "Dövmeler ritüeline saygı duyarım ve değer veririm ama dövmelerim içeride, silinmez kanın mürekkebiyle yapılıyor, bu da onları ölümsüz kılıyor. Yaralandığımda onları görüyorum, hatta benimle konuşuyorlar" *Sızma:* Tekno-endüstriyel uygarlığın ilerlemesini destekleyen üniversiteler ve araştırma merkezleri hedeflerimizdir. Bu hedeflere maksimum hasar vermenin bir yöntemi de sızmadır. Sahte gülümsemeler, ilgi gösterme ve teknolojik gelişmeyi ilerletmeyi amaçlayan projelere destek numarası yapmak, bilimsel ilerlemenin temsilcilerinin güvenini kazanmanın yollarıdır. Dolayısıyla her taktik masada, oyunculuk ve yalan söylemek esastır. Sızma yoluyla, tekno-endüstriyel ilerlemeyi en çok destekleyen liderler hakkında, adlar, adresler, aile üyeleri, her zamanki işe gidiş yolları, toplantı odaları ve programları vb. dahil olmak üzere bilgi toplanabilir. Üniversitelerde, projelere ve öğrenci organizasyonlarına katılmak, nihai amacı belirli hedeflere, özellikle de insanlara saldırmak. Bu eğilimin üyelerini tespit edebilecek eko-aşırılık radarı diye bir şey yoktur. Konuşmalar sırasında yalanların yanı sıra sözlerine de dikkat edilirse ve kendilerine bir yaşam ve kimlik icat ederken farklı çıkarlar taklit ederse, eko-aşırılık eğilimi ilişkilendirilmek çok zordur (neredeyse imkansızdır). Unutmayalım ki sürpriz en iyi silahlardan biridir.

Özetle, bir hedefe başarılı bir şekilde saldırmak ve saldırmak için ikiyüzlülüğü, yalanı ve aldatmayı öneriyoruz. Bazı durumlarda, bazı eko-aşırılık yanlıları hedefleriyle uzun ve ilgili konuşmalar yaptılar, hatta gerçekten o kadar parlak olmayan ve oldukça tahmin edilebilir olan bazı bilgisiz ineklerle arkadaş oldular. Ayrıca oldukça naifler ve o kadar da akıllı değiller. Bu yüzden onlara doğru şekilde yaklaştığınızda, değerli bilgileri kaçırdıklarını bile fark etmeyeceklerdir.

Sahte Kimlik: Sahte kimlik kartı ile kimliğinizi daha kolay gizleyebilir, sızmayı kolaylaştırarak hedefe yaklaşabilirsiniz. Bunları, kişisel kimlik kartlarından üniversite derecelerine kadar başka tür sahte belgeler de alabileceğiniz karaborsadan alabilirsiniz. Bunları bir üniversiteye veya araştırma enstitüsüne kaydolmak için kullanabilirsiniz. Sesini gizlemek: Kimliği önlemek için bir başka iyi seçenek de sesinizi sızmaya çalıştığınız gruba göre gizlemek. Aksan taklidi yapmak, insanları gerçekten nereli olduğunuz konusunda kafaya takmak için yararlıdır. Bir telefon tehdidinde arama yaparken, bunu başka bir sesle yapmak her zaman önemlidir. Bu, olayla ilgili herhangi bir soruşturmayı daha zor ve daha yavaş hale getirmeyi amaçlamaktadır.

Jose Vigoa, Amerika Birleşik Devletleri tarihinin en zeki soyguncularından biriydi. Las Vegas'ın en seçkin kumarhanelerinden milyonlarca dolar çaldı. Mürettebatıyla birlikte zırhlı kamyonları soydu, yüksek kalibreli silahlar depoladı, bis kaçış araçlarını çaldı, kumarhanelerin kasalarına girdi, polisi öldürdü ve tarihin en kanlı insan avlarından birini kışkırttı. Her zaman farklı kılıklara büründüğü için yakalanması zordu. Sonunda şartlı tahliye memuru tarafından tanındı (çünkü daha önce hapsedildi) ve tutuklandı, ancak o zaman bile yine de savaştı.

Güvenli İletişim

Kodlar: Yazılı veya sözlü kodlar, saldırı zamanı geldiğinde daha fazla güvenlik sağlar. Bir kodun oluşturulmasında ve kullanılmasında belirli bir mantığın izlenmesi önemlidir. Hizalanmış gruplar tarafından ezberlenmeli ve netleştirilmelidir. Bir örnek, "Yedide sinemaya gidiyoruz" gibi bir şey olabilir. "Filmler" başka bir yer, diyelim ki üniversite, "yedi" başka bir farklı zaman, örneğin sabahın ikisi anlamına gelir. Yani ifade suç ortaklarına saldırının yerini ve zamanını gösterecekti.

Görünmez mürekkep: Bu basit ve yürütülmesi kolaydır. Tek ihtiyacınız olan limon, bir kürdan veya ince bir fırça, bir fincan, bir beyaz kağıt ve bir çakmak. Limonu bardağa sıkın, fırçayı veya kürdanı sıvıyla ıslatın. ve beyaz kağıda gizli mesajı yazın. Elbette hiçbir şey görmeyeceksiniz, ancak alıcı mesajı okumak için kağıdı ışığa tutması gerektiğini bilecek. Daha güvenli web kullanımı: Fıstık galerisinin "Eko-aşırılık yanlıları teknolojiye bu kadar karşıysa, neden İnternet'i kullanıyorlar?" diye soran aptalca koşan yorumlara gülmek zorundayız. Her neyse, interneti egoist amaçlarımız için başka bir araç olarak kullanıyoruz. Bununla birlikte, internette bıraktıkları bilgiler sayesinde birçok suçlu yakalandı. IP adresinizi gizlemenize ve Web'de anonim olarak gezinmenize yardımcı olabilecek tarayıcılar vardır. Biri, izlerinizi sanal alemde gizleyebilen TOR'dur (hiçbir zaman çetele olmamakla birlikte). Her birinde sahte kişisel bilgiler bulunan yeterince sahte e-posta hesabınız olamaz. Özellikle Gizli Wiki'de bulunan .Onion Deep Web'de bulunan şifreli e-postaları öneririz. Ayrıca karmaşık ve kırılması zor şifrelere sahip olmanız önerilir. Bunlar rakamlardan, büyük ve küçük harflerden, noktalama işaretlerinden, boşluklardan ve yeterince kullanılmayan karakterlerden oluşmalıdır.

Parolalarınızı düzenli aralıklarla değiştirin.

Belirli bir süre sonra e-posta adresinizi değiştirin.

Bir PC'niz varsa, onu IP adresinizi gizleyecek şekilde yapılandırmanızı tavsiye ederiz. Yine de TOR'u indirirseniz, birbirleriyle çıkarabilecekleri ve konunuzu ortaya çıkarabilecekleri için bu yardımcı olmayabilir.

Her zaman TOR tarayıcısını kullanın.

PC'nizin kamerasını kapatın.

Mikrofonu devre dışı bırakın.

Bu işletim sistemi birçok güvenlik açığına sahip olduğundan Windows kullanmamak önemlidir. Güçlü gizlilik ayarlarınız olsa bile, bilgisayarınıza kolayca virüs bulaşabilir ve potansiyel saldırgan bilgisayarınızın kontrolünü tamamen ele geçirebilir, dosyalarınızı kopyalayabilir ve hareketlerinizi gözlemleyebilir. Bu nedenle, kendinizi kötü amaçlı yazılımlardan, virüslerden, casus yazılımlardan vb. korumak için çeşitli seçeneklere sahip olduğundan, Linux'u daha güvenli bir işletim sistemi olarak öneriyoruz.

Bilmediğiniz bir e-posta adresinden gelen hiçbir şeyi indirmeyin.

Size gönderilen ve tıklama tuzağı gibi görünen bağlantıları açmayın. Bunlar neredeyse her zaman zararlı virüsler içerecektir.

İnternet trafiğinin yakından izlendiği bir çağda yaşıyoruz. Hemen hemen her İnternet kullanıcısı hakkında günlük olarak korkunç miktarda veri depolayan devasa istihbarat teşkilatları var. Bilgilerinizi sıralayabilir, profilinizi çıkarabilirler. ve belirli kriterlere uyuyorsanız, peşinizden gelebilirler. Bu Orwell dönemi, kimseye güvenmemenizi ve Web'deki düşmanın yeteneklerinin farkında olmanızı gerektirir. Bu nedenle, bireycilerin bu konularda tam olarak bilgilendirilmesini öneriyoruz. Sokakta arkanızı kolluyorsanız, teknolojiyi kullanırken de bunu yapmalısınız.

Sosyal ağlar ve benzeri mekanlarda dikkatli olun: Siyasi tartışmaların yapıldığı birçok forum var. Standart sosyal ağlar (Facebook, Twitter vb.) artık Web kullanıcılarının çoğunluğu tarafından herhangi bir konuda görüşlerini ifade etmek için kullanılmaktadır. Eko-aşırılıkçı eylemler genellikle bu ağlar hakkında birçok yorumun nedeni olabilir. Sosyal ağlarda eko-aşırılık, politika veya eğilime olan yakınlığınızla ilgili şüphe çekebilecek herhangi bir şey hakkında fikir belirtmekten kaçının. Sosyal ağ arkadaşlarınıza (varsa) şüpheli görünmemek önemlidir. Aslında, muhtemelen bu ağlardan tamamen kaçınmalısınız. Bununla birlikte, eğer bir eko-aşırılıkçı ikili bir hayat sürüyorsa ve oyunu sürdürmek için sosyal ağlara katılmayı gerekli görüyorsa, buna göre adapte olmalıdır.

Eko-aşırılıkçı olmayanlarla ilişkiler

Aile üyeleri ve tanıdıklar: Aile üyeleriyle temasa devam eden veya eğilime dahil olmayan arkadaşları olan eko-aşırılık yanlıları var. Bunlar eko-aşırıcılığın var olduğunun farkında bile olmayabilirler. Eko-aşırılıkçı eylemler, yaygın olarak kabul edilen ahlaka aykırıdır ve çoğu insan için tamamen iticidir. Bu nedenle, hiçbir koşulda aile üyeleriyle eko-aşırılık eğilimi veya bununla ilgili herhangi bir şey hakkında konuşmamak önemlidir. Bu savaşın bir parçası olabileceğimizden şüphelenmesinler. Başka bir seçenek de yalan söylemek ve eko-aşırıcılık hakkında olumsuz konuşmaktır. İnsanları işe almak veya eko-aşırıcılık için destek aramakla ilgilenmiyoruz, bu yüzden insanların onaylayıp onaylamaması önemli değil.

Biyolojik ailenin (kardeşler, kuzenler, amcalar, ebeveynler vb.) suç ortaklığı ile eş anlamlı olmadığını hatırlamalıyız. Biyolojik ailelerin neler yaptığımızı öğrenirken sağduyulu davranabileceği durumlar varsa, bu kural değil istisnadır. Genel olarak biyolojik aile daha çok ihbara, sevilen birinin yakalanmasında bile işbirliğine açık olacaktır. Bunun örnekleri çoktur. Düşüncelerimizi ve planlarımızı kendimize saklamalıyız. Pozisyonlarımızın tamamen belirsiz olduğunu ve çoğu radikal bile onlardan dehşete düştüğünü aklımızda tutmalıyız. O zaman sokaktaki ortalama Joe Blow'un ne düşündüğünü hayal edin.

ABD'nin en önemli gazetelerinin birçoğunda yayınlanan Sanayi Toplumu ve Geleceği'ni yazan Özgürlük Kulübü'nün, FC'nin aile ile birlikte kullandığı yazıdaki bir cümleyi okuduktan sonra öz kardeşi tarafından teslim edildiğini de unutmamalıyız. üyeler.

Yasalara saygılı bir vatandaş olarak görünmek: Tanıdık çevreniz tarafından iyi bir insan, dünyada bomba yerleştirecek veya birini öldürecek son kişi olarak görülmelisiniz. Bir hedefin güvenini kazanmak için güvenilir biri gibi görünmek, sızma için esastır. Çoğu zaman, bir konuşmanın akışına göre hareket etmek veya biriyle aynı fikirde olmak gibi basit bir davranış, arkadaşça görünmek için yeterlidir. Bu tür bir sosyalleşme midemizi bulandırır bile, maksimum miktarda zarar vermek gerekir. Tekno-endüstriyel ilerlemeyi teşvik eden kuruluşlarda üyelerin derinden sızdığı eko-aşırı gruplar vakaları var.

Squat'lar, radikal konserler, anarşist çevreler: Şu yerler listesinden tamamen kaçınmanızı öneririz: siyasi konserler, partiler, toplantılar, atölyeler, anarşist çalışma çevreleri, sempozyumlar, toplantılar ve radikal kütüphaneler. Bu yerler gizli polisler veya muhabirlerle kaynıyor. Genellikle orada tutuklamalarla sonuçlanacak soruşturmalar açmak için bilgi toplamaya çalışıyorlar. Bunun dışında, eko-aşırılığın bu anarşistlerle takılmak için hiçbir nedeni yok çünkü onların amaçları ve bizimki aynı değil. En inandırıcı ikili litye yaşamak için tüm radikal siyasi mekanlardan uzak durulması da tavsiye edilir ve bu sadece anarşistlerden değil, Marksistlerden ve diğer solculardan da uzak durmak anlamına gelir. Polis ve gazetecilerin dikkatini çeken yerlerden ne kadar uzaktaysak o kadar iyi.

Ahlak, en iyi kamuflaj: Toplumda fark edilmeden geçmeyi uman eko-aşırılık için önemli bir şey, fiziksel görünümünüzü gizleyenden daha iyi bir kılık geliştirmektir. Birinin görünen düşüncelerinden ve niyetlerinden bahsediyoruz. Günlük yaşamımızda, aileden iş arkadaşlarına ve diğer öğrencilere kadar çeşitli insan alanlarıyla ilişki kurarız. Bütün bu insanlar bizi ahlaksız veya yıkıcı olarak saptayabilir ve bu nedenle potansiyel olarak bizi eko-aşırılıkçı eylemlerle ilişkilendirebilir. Bu nedenle ahlaklı görünmek en iyi arkadaşımız olabilir. Uyumlu görünmek, gerçek kimliğimizi, yani iyi ve kötü kategorilerini reddeden kimliğimizi, bu toplumun anti-değerlerini alma ve onları benimseme eğilimimizi, egoizmde olduğu gibi örtmemize yardımcı olabilir. O halde ne öneriyoruz? Görünüşü sürdürmek için. Ne de olsa, bu medeniyet tiyatrosunda herkes rol yapıyor ve neredeyse herkesin eylemleri sahte. Aşırı medenilerle birlikte ikiyüzlü olun. Her gün aynı sette aynı oyun aynı jestlerle, aynı diyaloglarla oynanıyor ve bunların hepsi normal. Herkes böyle davranıyorsa, eko-aşırılık yanlılarının da perde arkasına hazırladıklarımızı gizlemek için kendi rollerimizde hareket etmeleri ne kadar uygun.

Daima Uyanık, Daima Vahşi

Yoksunluk: Gerçeklik algımızı devre dışı bırakan maddelerin kullanımından kaçınmın. Şimdiki zamanda geçici ve yanlış bir kaçış aramayalım. Bunun yerine, vahşi saldırı ve hayatta kalma içgüdülerimizi hassas bir şekilde ayarlayarak, eko-aşırılık yanlılarının her zaman tetikte olmasına izin verin. Her taraftan sarhoş oluyoruz, neden kendi bedenlerimizi zehirlemenin yollarını arayalım? Bu kısır döngüye hapsolmaktan kaçınmalıyız. Alkol ve diğer uyuşturucular da insanları çok fazla konuşturur. Bu savaşta en ufak bir şüphe uyandırmamak için tüm sözlerimize ve davranışlarımıza dikkat etmeliyiz. Bir kaçış rotasıyla ilgilenmiyoruz. Bizler uygarlığa karşı egoist bir savaşa girmiş vahşi hayvanlarız. Ayrıca geçici bir sahte mutluluk hissi veren tüm ilaçlara da karşıyız.

Fiziksel uygunluk: Her duruma hazırlıklı olmalıyız. Formda olmak, dövüş ya da kaç içeren herhangi bir sıkıntıyla yüzleşmek için gereklidir. Kişinin fiziksel zindeliğini azaltan tütün ve alkolden kaçınmın. Sadece koşuya çıkarak formda kalmak kolaydır. Sokaklarda, parklarda, ormanlarda vb. Koşmak, koşmak veya yürümek, iyi egzersiz biçimleridir. Pek çok insan bunları yapıyor, bu yüzden insanlar arasında şüphe uyandırmalarının hiçbir yolu yok.

Savaş disiplini: Kahramanı oynamak isteyen ortalama bir vatandaş her zaman vardır. Bu insanların eko-aşırılıkçıların eylemlerine müdahale etmeye çalışması her zaman bir olasılıktır. Bu nedenle, göğüs göğüse çarpışma meydana gelebilir. Bir dövüş sanatında veya kendini savunma yönteminde ustalaşmak kötü bir fikir değildir. Bu, özellikle topluma karşı bir saldırıyı önlemek için kendini tehlikeye atan İyi bir Samiriyeli'yi etkisiz hale getirmek için iyi bir fikirdir. Karate veya özel bir dövüş sanatı öğrenmek gerekli değildir. Her gün boksta antrenman yapabilirsin, bu da kahramanı oynamak isteyen herhangi bir aptalı etkisiz hale getirebilmenin farkı olabilir. Bu durumda çenenin altına yumruk atmak gibi belirli hareketleri öğrenmek o adamı nakavt etmeye yardımcı olur.

Kendinizi silahlandırın!: Ütopyaları ve tüm umutları geride bırakarak, şimdiki zamanda savaşmaya, her şeyi riske atmaya, Vahşi Doğanın bir parçası olmaya geri dönmeye ve kendimizi uygarlığın içinde bulduğumuzda bile içgüdülerimizi sürdürmeye karar verdik. Eylemlerimiz için tüm sorumluluğu kabul ederek eğilimi nihai sonuçlarına götürmeyi amaçlıyoruz. Her an ateş açabilmek için kendimizi silahlandırıyoruz. Bir silahı tutamazsak, her zaman bıçaklar ve diğer silahlar vardır. Bunlar her zaman köşede bulunur ve herhangi bir kurşun kadar öldürücü olabilirler. Fikir, zamanı geldiğinde bir saniye tereddüt etmemek. Hayatınız ve özgürlüğünüz buna bağlı. Bıçak atma pratiği de faydalı olabilir ve uygulamaya değer.

Patlayıcı veya yanıcı cihazlar yapma alıştırmaları yapın. Medeniyete ve onun uşaklarına karşı mermiler, bıçaklar ve patlayıcılar.

SONUÇSUZ...

İnsanların hayal güçlerini kullanmalarını ve daha iyi saldırı yöntemleri icat etmelerini istiyoruz. Kamuflaj alanındaki somut stratejiler konusunda daha spesifik olmayı çok isteriz. Bu sözlerin sempatik, rahatsız zihinler tarafından okunacağını bildiğimiz halde, aynı zamanda "istihbarat" ajanlarının da dikkatini çekecek, bu yüzden onlara geçmişteki eylemlerimizi nasıl gerçekleştirdiğimize dair tüyo vermek istemiyoruz.

Bu iş burada bitmiyor, savaş devam ediyor. Nihilist \ eko-aşırılıkçı mafya, uluslararası genişlemesi hayal edilemez boyutlara ulaşırken ilerliyor.

Dünyada güzel olan her şeyi yok ettikten sonra, buradan sağ salim çıkacaklarını mı sanıyorlar? Otoyollarını inşa etmek için dağları ve ormanları yok ettikten, dinlenme duraklarını inşa etmek için ormanları istila ettikten, havayı ve suyu kimyasal atıklarla zehirledikten, döngüler halinde dinlenen, kendilerini belirli bir kötülüğe zincirleyerek kaçış veya özgürlük arayan otomatlar haline geldikten sonra, flora ve faunanın yıldan yıla büyük bir yok oluşu... gerçekten de zarar görmeden kurtulacaklarını mı sanıyorlar? Kadimlerin ve çakalların ruhları tarafından ele geçirilmiş olarak, Vahşi Doğayı tehdit edenlere saldırmaya karar verdik ve geride aptal bir ahlak bıraktık. Sıradan vatandaş bir "iş arkadaşı" değildir, o

sadece bir başka uygarlık uşağıdır. Seçilmiş veya ayırım gözetmeyen hedeflere olası maksimum zararı verme niyetiyle, ikincil hasara bakmaksızın saldırırız. Sözlerimiz kuşkusuz insanları rahatsız edecek, eylemlerimiz binlerce kişinin gözleri önünde kınanacak... Ve bilgili halk bize deli diyecek.

Vahşi Doğa İçin!

Eko-aşırılıkçı ve nihilist terörist gruplara uzun ömür!

Terörizm ve Ayrımsız Şiddet Üzerine

“İnsanlara bakmıyoruz (her yerde kaynayan o muazzam çarpık yabancılaşmış varlık kitlesi), Vahşi Doğaya bakıyoruz ve akıl bizi radikal eyleme itti. Çok net olsun, gerçekliği dayatan, onu savunan ve sürdüren elimizdeki tüm imkanlarla saldırırken elimiz titremez.”

Son zamanlarda şiddet kullanımı, özellikle de insan hedeflerine karşı ayırım gözetmeksizin ve seçici saldırı gibi şiddet türleri ve terörizm uygulaması hakkında bir tartışma olmuştur.

Ve öyle görünüyor ki, anarşist çevrelerde zararsız sabotaj olmayan her şeye karşı muazzam bir isteksizlik var.

Kolay kopyalanabilme bahanesiyle kendilerini bu tür saldırılarla sınırlandırıyorlar. Bu yüzden hapishanelere, şehirlere, karakollara, bakanlıklara, saraylara savaş ve yangın ilan eden birçok sözle dolu eylemlerin sorumluluğunu üstlenen bildirileri tekrar tekrar okuyoruz... yargıçların, kralların, papaların, bakanların kanını haykırıyor, ve kapitalistler ancak sonunda, bir binanın ön cephesine boya atma, duvar yazıları etiketleme, bir işaret asma, bir kilidi silikonla mühürleme veya bazı lastikleri kesme sorumluluğunu üstlenirler...

Bunun biraz ötesine geçen, orta ila ciddi maddi hasara neden olan yangın çıkarıcı cihazlar veya patlayıcılar yerleştiren bazı gruplar var, ancak yine de kendilerini bununla sınırlıyorlar, suçlu hedefleri fiziksel ve yasal olarak etkilenmeden kalıyor. Ayrıca, son birkaç yılda, özellikle terörle ilgili yasalar değişiyor. Hükümetler aptal değildir ve toplumsal memnuniyetsizlikle birlikte radikalleşen ve kendi işlerini yapmaya başlayan grupların ya da bireylerin ortaya çıktığını bilirler, bu yüzden sonunda oyunun kurallarına göre oynamayı reddedenlere örnek olmak için çökertmeye başlarlar. oyun.

Geçmişte yetkililer, örneğin “düşük seviyeli” yangın çıkarıcı bir saldırıya çok fazla önem vermemiş olabilirler, ancak bugün bunu ciddi bir tehdit olarak kabul ediyorlar, failleri yakalamak için DNA izleri veya başka kanıtlar arıyorlar ve eğer bulurlarsa bunu ciddi bir tehdit olarak görüyorlar. Onları yakalayın, daha sert yasalar terör suçlamalarını ve daha uzun süre hapiste kalmanızı zorunlu kılar. Bu nedenle, kimseyi öldürmeden, yangın çıkarıcı sabotaj veya maddi hedeflere yönelik patlayıcı saldırılar nedeniyle yüzlerce yıl hapis cezasına çarptırılan grup veya bireylere ilişkin örneklere sahibiz. Başka bir deyişle, oyunu oynayacaksanız, sefaletimizden sorumlu olanlar da dahil olmak üzere, mümkün olduğunca çok zarar verin.

Bunun yanı sıra, hayatın kutsallığına saygı, en sert Hıristiyanlıktan alınmış gibi görünüyor. Düşmanlarımızın hayatına saygı duymuyoruz, hakim, politikacının, varlığımızın efendisi gibi görünenlerin hayatına saygı duymuyoruz. Ve ne onların kırbaçlarını zevkle kabul eden kölenin ne de her şeyi olduğu gibi kabul eden onurlu bir vatandaşın hayatına saygı duyuyoruz. Ayrıca yaşamın değerinin aşırı şişirildiğini düşünüyoruz (eğer buna “yaşam” bile diyebilirsiniz). Gerçekte, bir dizi öngörülebilir duruma, monoton ve rutin eylemlere, duygudan ve doğayla temastan yoksun gri bir varoluşa indirgenmiştir; başı eğik, gerçekten yaşamadan ölmeyi bekleyen bir hayat olarak özetlenebilecek korkak ve yapay bir varoluş. Elbette bunların hepsinde farklı sorumluluk seviyeleri vardır: daha yüksek bir pozisyonda olan bir kişi, onların uşak çalışanı ile aynı değildir. Ama gerçek şu ki, hepsi aynı makinenin

bir parçasını oluşturuyor ve onu çalıştırıyor ve bu nedenle hepsi geçerli hedefler. Bu savaşta tali bir zarar yoktur çünkü bu mevcut düzenden herkes, hatta bizler bile sorumludur ve uygarlık devam etmektedir. Bu nedenle insan hedeflerine karşı ayırım gözetmeyen veya seçici saldırıları destekliyoruz.

Bir saldırı yapıldığında, yarım yapılamaz. Bir hedefi vurmaya karar verdiğimiz anda, hedefle hiçbir ilgisi olmayan kişilerin bizimle onun arasında olması bizim için önemli değil. Bir hedefi vurmak istiyorsak, ne olursa olsun bunu yaparız. Bir şirketin ofisini veya bir hükümet binasını bombalamak istediyseniz, patlamanın işçileri, çalışanları, gerçek sorumluları veya hedef binadaki veya oradan geçen herhangi birini öldürmesi veya sakatlaması bizim için önemli değil. Önemli olan hedefin başarıyla vurulmasıdır. Hiçbir uyarı olmayacak, kimse masum değil ve her ne olursa olsun saldırımızı gerçekleştiriyoruz. Solcular ve çoğu anarşist bu terimden utanırken, terörizmden herhangi bir niteleme olmaksızın söz etmemizin nedeni budur. “Şeytani” diyerek reddediyorlar ama biz bu terimi gururla benimsiyor ve kendimize ait kılıyoruz. Çünkü biz, terimin en saf anlamını canlı uygulamada gerçekten gerçekleştirmek istiyoruz. Yani, vahşi vahşet eylemleriyle moral bozucu panik ve kaotik terörü yaymak istiyoruz. Ayrıca, bunları veya diğer yöntemleri kullanma münhasır hakkını düşmanlarımıza bırakmayı reddediyoruz. Medeni düzen kendisini sürdürmek için terörü ve şiddeti kullanırsa, biz de onlarla terör ve şiddetle savaşıyoruz.

Bir polis bir suçlu tarafından vurulursa veya bir banka veya başka bir yapı bombalanırsa (kimse zarar görmemiş olsa bile) veya bir kişi özel veya kamu malına zarar verirse toplum skandallanır. Ve şeytanlaştırılmış suçlular, teröristler ve vandallar yakalanıp hapse çürümeye mahkûm edildiklerinde ya da kanun ve düzenin “kahraman” memurları tarafından biçildiklerinde ya da kirli bir polis karakolunun hücrelerinde işkence gördüklerinde ya da dövüldüklerinde sevinirler. . Bu toplumun üyeleri, kendi komşularına karşı ispiyonlamaktan çekinmezler; hatta bazıları kahramanı oynamaya ve bir suçu önlemeye çalışır. Bu toplumun bize merhameti yok ve sadece hasta olmamızı diliyorlar. Merhametli olması gereken biz miyiz?

Toplum kayıtsızdır ya da daha doğrusu, hükümetleri kimsenin inanmadığı yalancı bahaneler kullanarak (demokrasi getirmek için tiranlığı devirmek, terörizme karşı savaş, vb.) .) Endüstriyel ilerleme ve teknolojik uygarlık adına vahşi ve doğal olan her şey yok edildiğinde toplum kayıtsız veya suç ortağıdır. Lanet arabaları için benzinleri olduğu, vitrinler tüketilecek boklarla dolu olduğu ve kaçınabilecekleri sürece Dünya'nın yok edilmesi, suyun ve havanın zehirlenmesi ve yaşamın yapaylaştırılması bu toplumla ne yapıyor? Bu sefil gri gerçeklik, yeni Akıllı Telefonlarında Facebook'a bakıyor ya da körelmiş zihinlerini eğlendirmek için en yeni gerçeklik şovunu izleyerek kendilerini uyuşturuyor. Bu gezegendeki yaşamın ve vahşi doğanın yok edilmesi, geri dönüşü olmayan bir noktaya ulaştı. Bitkiler ve hayvanlar her gün katlediliyor, yaşamın her yönü evcilleştiriliyor ve yapaylaştırılıyor. Dünyanın yarısının açlıktan ölmesi ya da binlerce insanın hayatını her türlü ve biçimiyle günlük şiddetin uygulanmasına dayalı bir sistem için boktan işlerde harcamasının ne önemi var... Bütün bunlar iyi vatandaşlığı skandallaştırmıyor. Bütün bunlar gece haberlerinde sadece başka bir haber. Yine de yüksek cennete çılgın atıyorlar ve herhangi birinin bir otobüsü yakması veya statükoyu asgari düzeyde bile değiştirmesi tüm medyada en çok konuşulan haber oluyor. Hatta anarşizm kilisesinin o iyi niyetli ruhlarını çamura sürüklüyorlardı.

Bu noktada, sadece ayırım gözetmeyen şiddetle değil, aynı zamanda her türlü şiddetle de skandallanan, kendi kendini nihilistler olarak ilan eden birçok anarşistin ikiyüzlülüğünü bir kez daha vurgulamak istiyoruz. doğrudan sorumlu olanlar. Burjuvazinin, yargıçların, politikacıların, muhbirlerin, patronların, sömürücülerin, genel olarak düşmanların öldürüldüğü saldırılar, soygunlar ve diğer barbarlıkları gerçekleştiren 19. yüzyılın sonları ve 20. yüzyılın başlarında anarşizmin (veya Rus nihilizminin) tarihsel figürlerine hayranlar. ama aynı zamanda o sırada yoluna çıkan birçok insan. Pek çok anarşist, o kadar geriye gitmeye

bile gerek duymadan, 1970'ler-1990'ların çoğu durumda solcu veya komünist inanca sahip olan ve anti-karşıt değerlerden uzak değerlere sahip olan silahlı gruplara ve gerillalara hayranlık duyar ve hatta onları örnek alır. -otoriterler. Bunlar arasında Almanya'nın RAF'ı, İtalya'daki Kızıl Tugaylar, İspanya'daki ETA ve Avrupa veya Amerika'daki birçok benzer grup ile Filistinli gerillalar yer alıyor. Silahlı gruplar genellikle çok sayıda masum sivilin ölümüne neden olur. Ancak bugün bile birçok anarşist tarafından takip edilecek örnek olarak gösterilen silahlı Kürtler ve Türk solu, asker ve polisin düştüğü, ancak yanlış yerde olanların da düştüğü seçici ve ayırım gözetmeksizin saldırılar gerçekleştirdi. yanlış zamanda. Ancak tüm bunlar haklı ve asildir, çünkü bireyci nihilistler veya eko-aşırıcılar tarafından gerçekleştirilen saldırılar şiddetle eleştirilirken, ideolojik çerçeveleri içinde gerçekleşir. Bunun nedeni, onların körelmiş mantığının dışında kalan herhangi bir tür saldırı, grup, konum veya eylemin eleştiri, suçlama, iftira ve anarkosların bunu yapmayan insanlarla karşılaştıklarında başvurdukları öngörülebilir hakaretlere maruz kalmasıdır. onların kurallarına göre oynama. Suçlamalar sıradan: Devlet tarafından yürütülen psikopatlar mı, yoksa paramiliter unsurların, ajan provokatörlerin, faşistlerin, otoriterlerin, psikopatların bir ürünü... Bütün bunlar ikiyüzlülükten başka nedir?

Tarih boyunca vahşet ve tiranlıkların çoğu, medeniyet, Devlet, hukuk ve düzen, Tanrı ve ülke veya kendi çağında toplumsal hayatın büyük bir bölümünün kabulünü görmüş bir ideoloji adına gerçekleştirilmiştir. vücut. Ancak, egoist arzusunun veya şu veya bu fikrin rehberliğinde bir birey silahlanıp saldırmaya karar verdiğinde (soygunlar, saldırılar, sabotajlar, ayaklanmalar...), toplumun büyük çoğunluğu skandallanır ve şiddetli önlemlerle yeniden düzen getirilmesi için haykırır .

Bütün bunları dile getirerek, kendimizi diğer tarafa karşı “kötü adamlar” olarak “iyi adamlar” olarak göstermek istemiyoruz. Biz sadece, belirli bir eylemi kimin işlediğine ve güdülerine dayanarak belirli bir eylemi suç ya da “adalet” olarak belirleyen toplumun yalanlarına ve ikiyüzlülüğüne ilişkin örnekleri aktarıyoruz (ve bu, birçok anarşist tarafından paylaşılan aynı ikiyüzlülüktür). hangi saldırıların “devrimciler” tarafından gerçekleştirildiğini ve hangilerinin sadece kan peşinde koşan bir delinin eylemleri olduğunu belirleyin.) Biz bu Hristiyan anlayışını kişinin komşusunun, yani bizim sevmediğimiz insanların iyiliğini gözetmesini reddediyoruz. Bilmiyorum ve kim, neyin peşinde olduğumuzu öğrenirlerse, kilit altına alınmamız için ya da daha kötüsü bağırırdı.

Toplum bize hiçbir şekilde önem vermediğinde, biz topluma nasıl bir önem vermeliyiz? Ona hiçbir şey borçlu değiliz. Şunu da unutmamalıyız ki toplum, kitleler, en mütevazısından en zenginine kadar tüm yurttaşlar, sırf korku, rahatlık, ya uygunluk. Statüko sihirle korunmaz, çoğu insan onu yurttaşlık ve siyasi onayları, tanımlanmış rolleri ve tutumları yoluyla kabul edip yeniden üretir. Evcilleştirilmiş modern insanın karakteristik özelliği olan iğrenç sivil ahlak, uygar düzeni ayakta tutan ilk engel ve temel ayakta tutan etkenlerden biridir. Köle kendi gardiyanları olduğunda polise, ordulara ve patronlara ihtiyaç yoktur. Böylece hiç kimse suçluluktan muaf değildir ve saldırılarımızda “siviller” incinirse pişman olmayacağız.

Hiç kimsenin masum olmadığını söylediysek, bu herkesin aynı miktarda sorumluluğa sahip olduğu ve aynı rolü oynadığı anlamına gelmez. Belli ki önemli pozisyonları olan insanlar var; seçimleri ya da yürüttükleri işlevler önceliklidir, ancak bu insanlara veya başka herhangi bir insani veya maddi hedefe yapılan saldırılarda ikincil bir hasar varsa, bunun üzerine tek bir gözyaşı dökmeyeceğiz. Ayrıca herhangi bir pişmanlık belirtisi de göstermeyeceğiz. Aynı durum, diğer gruplar, ayırım gözetmeksizin bu “yabancılaşmış varlıklar sürüsü”ne, topluma saldırmanın bir öncelik olduğuna karar verirse de geçerlidir. Bunlar uyumlu kitlelerdir ve ne olursa olsun savaş devam eder.

"Medeniyete ve İlerlemeye Karşı Savaş'ta, 'iyi' veya 'kötü' saldırılar diye bir şey yoktur, çünkü bu savaş aşırılıkçı ve ayırım gözetmez, ya da hiç savaş değildir."

Anarşist Mit

Atassa'nın Notu: Aşağıdakiler İnternet'te başka bir yere çevrilmiştir. Ancak, çeviriyi orijinal İspanyolca ile karşılaştırarak düzenlemeyi seçtik.

1) Efsaneyi yıkmak

“Kitlelere dayalı her şey, sürü, içinde köleliğin tohumlarını taşır. Değerlerini kendi belirlemeyen bu kitle, kendi yaşamını tanımlayamaz.”

Herkesin kökleri, farklı yaşanmış deneyimler yoluyla öğrendiğiniz, gerçekleri analiz ettiğiniz ve kapasiteniz varsa evrimleştiğiniz bir geçmiş vardır, yoksa bir vasatlık ve acıma döngüsüne takılıp kalırsınız. Dolayısıyla, bugün nihilist ve eko-aşırı terörist grupları oluşturan bireylerin bir kısmı (herkes değil!), bu metni yazanlar da dahil olmak üzere, anarşizmin veya radikal solculuğun “anti-otoriter” çevrelerinden gelmektedir.

Bazı durumlarda, sefalet ve sefillerin, korkak ikiyüzlülerin ve ahlaklı rahiplerin musallat olduğu bu ortamda birkaç yıl geçirdikten sonra, neden bahsettiğimizi biliyoruz. Bu nedenle, anarşistlerden ve onların eski ve modası geçmiş teorilerinden neden uzaklaştığımızı açıklığa kavuşturmak için bu analizi sunmanın uygun olduğunu düşünüyoruz. Kendilerine anarşist diyen TÜM insanların aynı düşünce/eylem çizgisini izlemediğini veya sunduğumuz tanıma uymadığını açıkça belirtmenin de önemli olduğunu düşünüyoruz. Aslında, küçük anarşist çevreler, bunların bir azınlığın azınlığı olduğunu bilmemize rağmen, tutumlarımızla hala yakınlık buluyor.

Başlangıç olarak, bazılarımız anarşist fikirlerle temas kurmaya ve yaklaşmaya başladık, çünkü onlarda toplumun değerlerine, tam bir düşmanlık duyduğumuz değerlere karşı düşmanca bir alternatif gördük. Sözde "anarşist hareket" içinde, nefret ettiğimiz bir dünyayla yüzleşmek için o "özgür" topluluğu oluşturabileceğimize inanıyorduk. Ancak, sıradanlığın, gecekonduların, konserlerin, partilerin ve karşı-kültürel saçmalıkların yıkıntıları arasında dolaşp, çok azını elde etmek için çok fazla risk aldığımız “kitlesel mücadelelere”, eylemlere ve saldırılara (çoğu durumda hem sembolik hem de yararsız) katılarak yıllarca dolaştıktan sonra, sonunda birçok şeyi, özellikle de anarşizmin miti olan sahtekarlığı tüm çeşitleriyle anladık.

Çünkü anarşistlerden oluşan bu "özgür topluluk"un, toplumun veya ona karşı savaştığını iddia ettiği sistemin tam olarak aynı değerlerini yeniden ürettiğini gördük, çünkü anarko-liderlerin ve onların takipçilerinin hiyerarşilerini, belirgin rollerini, farklı fraksiyonlar veya gruplar arasındaki iktidar mücadeleleri, konuşanlar ve dinleyenler, “eğer benim dogmama katılmıyorsanız, daha az anarkosunuz, yoksa suratınıza yararım” tutumu ve bin bir çocukça aptallık. bahsetmeye değmez. Bu çevreyle temas halinde olan herkes ne konuştuğumuzu çok iyi bilir. Çünkü gördük ki “hareket”, ağız kavgası ve diğer her şey sadece tüketimciliğin, satılık bir ideolojinin, “radikal” ya da karşı-kültürel bir modanın ya da uyuşturucu bağımlıları için uyuşturucu bağımlıları için yozlaşmış bir eğlence biçiminin bir ürünü. Sistem için gerçek bir tehdit olduğunu iddia ediyor ve sistem tarafından tamamen özümseven ve kontrol edilen bir yaşam tarzı.

Anarşist ve solcu programların gerçekleştirilemez doğasını anladığımız için, uyum içinde bir dünyanın ütöpik fantezisi bize gülünç gelir. İlgilenmiyoruz, çünkü gerçekten, kim bilir birkaç yıl içinde dünyanın nasıl olacağını kim bilebilir, öyleyse neden devrim sonrası anarşist dünya için sihirli bir çözüme ve kararlı bir programa sahipmiş gibi davranalım? Ergenlik rüyalarından çıkmış gibi görünen saçmalıklar için hayatımızı tuvalete atmakla yetindik. Bizi çevreleyen gerçekliğin daha karmaşık bir analizini geliştirdik, bizi kör eden perdelerden ve romantik idealizmin zincirlerinden kurtularak bizi yerimize koyduk. Hiçbir zaman gelmeyecek bir “devrim”i beklemekten bıktık ve eğer olmuşsa, tarihe ve anarşistlerin davranışlarına (insan doğasının bir başka örneği olan) baktığımız zaman, belki daha da geliştirecekti. bugün bildiğimiz dünyadan daha kötü. Çünkü halk ayaklanmalarına değil, aynı zamanda “isyancı”nın “azınlık vicdanına” da umut bağlamaktan yorulduk, çünkü birçok kez

sadece şarlatanlığa bırakılan kışkırtıcı ve kavgacı konuşmalar duyduk. Belki deli ya da deliyiz denilebilir, bizim “programımız” “bizi öldürene kadar öldürmek uğruna öldür”... Bunu ve daha binlerce şey diyebilirsiniz ama en azından gerçekçiyiz ve hepsinden önemlisi, açık sözlü. Türü ne olursa olsun (kırmızı, kırmızı-siyah, siyah, eko-anarşist... vb.) anarşistlerin çok açık bir ortak noktası vardır: programları yanılısamalara ve umutlara dayanır ve mevcut gerçekliği kendi amaçlarına uydurmak için deforme ederler. ideolojik fanteziler Anarşinin üzerine inşa edildiği temel değerler ve sütunlar, eğer oldularsa artık bizi temsil etmiyorlar. Bu değerlerin hümanist ve Hristiyan doğası bizi iğrendirir ve iter. Karşılıklı destek (evrensel ve yabancılar arasında), hakkında hiçbir şey bilmediğimiz insanlara, sırf mahkûmlar, göçmenler veya işçiler gibi belirli bir sosyal tabakaya ait oldukları için, her bir kişiyi kendi bireyi için analiz etmeyi bırakmadan, rastgele ve ayırım gözetmeyen dayanışma gibi kavramlar kararlar / eylemler ve sadece yerleştirildiği zorunlu kategoriye göre değil. İnsanın belirli koşullar altında “iyi” bir doğaya sahip olduğu ve diğer koşullar altında “kötü” olduğu inancı... ve en iyisi (hepsi değil) birçok anarşistin sahip olduğu korkunç kolektivist yaşam vizyonundan ve daha birçok şeyden bahsetmemek, daha önce de söylediğimiz gibi, anarşizmin içsel değerleri ve bizi anarşistlerin dünyasından uzlaşmaz bir şekilde ayıran değerlerdir.

"Otorite", "hiyerarşi", "iktidar", "egemenlik" ve anarşistlerin savaştığını iddia ettiği diğer kavramların daha derinlerine inerse, ilk olarak, kendileri güç mücadeleleri olduğunda son derece ikiyüzlü bir duruş buluruz. Bu durumda aslında otoriterdirler ve kendilerine benzemeyenleri boyunduruk altına almaya ve onlara hükmetmeye çalışırlar.

Anarşistler (veya bir başkası) düşmanlarına karşı şiddet uyguladığında, güç veya başka yollarla otoritelerini onlara dayatıyorlar. İki karşıt konum arasındaki basit bir diyalektik tartışma bile, temel olarak, rakibinize hükmetmeye çalışmaktan ve kendi bakış açınızı empoze etmekten ibarettir.

Öte yandan, insan davranışının gerçekliğini inkar etmek bize son derece ikiyüzlü ve ütopyik görünüyor. Bireyciler olarak konumumuz, kimseye boyun eğmediğimizi veya ne yapacağımızın söylenmesine, kimsenin bizim yerimize karar vermesine veya düşünmesine ihtiyaç duymadığımızı açıkça belirtse de, otoritenin ve hiyerarşik organizasyonun ne “iyi” ne de “iyi” olmadığını anlıyoruz. kötü” ama sadece var olan bir şeydir ve beğenseniz de beğenmeseniz de, çok eski zamanlardan beri insan davranışında çok doğal olan bir şeydir. Bu nedenle kendimize yalan söyleyebilir ve anarşistlerin ve “anti-otoriterlerin” ikiyüzlülüğüne düşebiliriz ya da gerçeği kabul edip bize uygun olanı kullanabiliriz.

Belirli anlarda ve durumlarda bir otorite figürünün veya “rehberlerin” gerekli ve faydalı olabileceğini anlıyoruz. Örneğin, eylem, soygun, silahlı saldırı veya her neyse, büyük gerilim ve tehlike anlarında nefesine hakim olma ve soğukkanlılık yeteneği olan, buna benzer durumlarla karşılaşan veya alanını bilenler vardır. veya genel olarak kendilerini ekibin geri kalanından daha yetenekli yapan bir veya daha fazla yeteneğe sahip olmak. Elbette bu kişi, ne zaman greve gideceğine veya geri çekileceğine dair göstergeler vermeye en uygun kişi olacaktır. Çünkü 30 saniye süren bir soygunda, öngörülemeyen (genellikle meydana gelen) bir olayda toplanacak zaman yoktur. Tüm üyelerin her birinin hangi rolü oynadığını bilmeleri için yalnızca büyük bir koordinasyon ve önceden hazırlık olması değil, aynı zamanda bu hassas durumları yönetme deneyimi ve becerileriyle tepki verebilecek, zorlaştırabilecek bir figür altında grupta bir emir komuta zinciri olmalıdır. kendini ve grubun geri kalanını kurtarmak ve böylece eldeki görevde başarılı olmak için hızlı kararlar verir ve daha az deneyime sahip grup üyelerine rehberlik eder.

Bunun dışında birimin her bir bileşeninin deneyimine ve kişisel becerilerine dayalı çok iyi tanımlanmış roller olmalıdır ve evet, yine uzmanlaşma ve rollere karşı duran anarşist idealizmle çatışıyoruz. Grubun tüm üyelerinin her şeyden biraz öğrenmesinin (patlayıcı yapmak, hedef vurmak, araba kullanmak, araç hırsızlığı, bilgisayar dosya şifrelemesi, elle

göğüs göğüse dövüş, kılık değiştirme... vb.) Göz ardı edemeyeceğimiz şey, belirli becerilere sahip insanlar olduğudur, örneğin bazıları diğerlerinden daha iyi nişancıdır, aynı şekilde, aşırı durumlarda daha iyi araba kullanabilen başka bireyler ve diğerleri de olacaktır. diğer uygulamalara daha aşinadır. Bu nedenle eylemlerde her bireyin uzmanlığına ve deneyimine dayalı roller olmalıdır. Bu, eylemde başarı olasılığını artırır.

Otorite çeşitli biçimlerde mevcuttur, bazıları zorlayıcıdır ve diğerleri değildir, ancak açıkçası medeniyet içindeki otorite kavramı bizim "olumlu" bir şey olarak anlayabileceğimiz bir şey değildir.

Örneğin, polis ve tekno-ahlaki uygarlığın diğer yapay düzenleme araçları bize yabancı ve düşman kavramlardır, çünkü bir yandan vahşi zaten kendi döngülerine ve düzenleme araçlarına sahiptir ve başka araçlara ihtiyaç duymaz ve öte yandan bu araçlar medeni düzeni sürdürmek amacıyla yapıldığı için. Soru, her birimizin çeşitli biçimlerde otorite ve hiyerarşi gerçeğiyle nasıl yüzleştiği ve bunların insanda nasıl içselleştirildiğidir. Bireyci aşırılık yanlıları, medeni otoriteye veya yollarına çıkan herkese saygı göstermezler, yalnızca kendi yollarını seçerler, yalnızca "yatay", "özgür" ve "olmayan" gibi görünen anarşist ikiyüzlülüğün dışında ne yapacaklarına karar verirler. tanrı veya efendi". Bireyci aşırılıkçı, herkes gibi, günlük gerçekliklerini ve ilişkilerini, çok doğal otoriter ve hiyerarşik tutumlar da dahil olmak üzere, bir dizi tanımlanmış yapı ve rol içinde inşa eder. Vahşi ve egoist içgüdülerinin peşinden giden, gerektiğinde otoriteyi kendi çıkarı için kullanan (örneğin düşmanlarının canını alırken veya hayatta kalmasını sağlamak için güç kullanırken) ve böylece ideolojilerin ahlaki kafeslerine hapsolmayan aşırı bireyci, dinler, ilerlemecilik ve hümanizm ve gerçeği olduğu gibi kabul ederek, yutmayı kolaylaştırmak için şeker kaplamadan. Sonunda bu, romantik idealizmle sınırlı olan tüm "anti-otoriterler"den, politik olarak doğrucu klişenin zihinsel zincirlerinin tutsaklarından, tamamen kaotik anlamda daha "özgür", hatta daha "anarşik"tir.

Öte yandan, çoğu insan (herkes olmasa da) şimdiki günlük yaşamı tamamen özümsemiştir ve bu yerleşik, rahat, kolay yoldan başka bir yaşam bilmiyor veya yaşamak istemiyor. Dünyayı dolaşan onca milyonu anarşi kurmaya kim ikna edecek? Sonunda ortak yaşamı düzenleyen devlet ve kurumların ortadan kalkması durumunda, herkesle nasıl anlaşıyorsunuz ya da birbirinizi öldürmekten nasıl kaçınıyorsunuz? Pedagoji ile mi? Meclis yapmak mı?

Anarşistlerin insanlığa ve insanların "iyi niyetine" olan körü körüne güven bizi güldürüyor. Kendilerini bir nevi "mesih" olarak takdim edenlerin muazzam küstahlıklarının yanı sıra, nuru görmüş, kendilerini mutlak hakikat zanneden ve önemli şeyler için seçilmiş olan "Allah"ın lütfunun dokunduğu ilahi bir varlıktır. "Halk" olarak adlandırılan bu devasa varlığın ölümlülerinin geri kalanına ışığın ve gerçeğin gerçek yolunu "özgürleştirme" ve öğretme görevi. Ancak "halk", kötü varlıklar (Sermaye-devlet, "iktidar", zenginler vb.) tarafından aldatılmış ve manipüle edilmiş ve karar veremeyen, kendileri için düşünemeyen veya ne olduğunu anlayamayan kör köleler ve aptallardır. onları çevreler ve elbette bugünün dünyasının işleyişinden sorumlu değildirler.

Sadece tahakküm tutumlarının, iktidar hırsının, haklı olan ya da patron olmak isteyen iç savaşların nasıl olduğunu gözlemlemek gerekir. Burada otoriter tutumlar ya da çürümüş toplumsal değerler kendini yeniden üretir ve "anti-otoriter" hareket içinde özgürce hareket eder. Zira tarihte bile, o anarşist program veya hükümet içinde anarşinin dayatıldığı (ve güç kullanılmadan asla rıza gösterilmediği için dayatıldığını söylüyoruz) birkaç durumda yetkililer, patronlar, liderler (Durruti, Nestor Makhno ... vb.) vardı. .) Sesi başkalarından işitilen ve fikirleri diğerlerinden daha değerli olan, birkaç önemli kararlar alan, birkaç da uygulayan ve itaat eden insanlar, yani bu tarih tecrübelerinde "düzeni korumaktan" sorumlu organların olduğunu görüyoruz. vb. Otoritenin bir meclisten, bir "devrimci" komiteden, bir işçi konseyinden ya da onu bir devlet kurumundan ya da hükümetten kaynaklanandan farklı

kılmayan bir ya da başka “yatay” örgütsel yapıdan kaynaklandığını görüyoruz. silahın namlusu.

İnsan doğasının çelişkili olduğunu, değişkenlerinde hiyerarşi ve otoritenin insanda derinden kök salmış kavramlar olduğunu ve beceri ya da zorla lider olan insanlar olduğunu ve her zaman olacağını anladık. Ve bu liderleri takip etmeye istekli olanlar her zaman vardı ve olacak. Güç arzusu, emir verme, saygı duyulan veya korkulan biri olma arzusu olan insanlar her zaman vardı ve olacak ve daha da fazla insan en az direniş yolunu seçecek, yani başını eğmek, itaat etmek ve değil. Kendi başınıza düşünerek hayatınızı zorlaştırmak yerine başınız belaya girin. Birçoğu, çevrelerinde onlar adına kararlar veren biri olup olmadığına aldırmaz etmez. Ve bu anarşik çevrelerde bile oluyor, bu yüzden özellikle çürümüş anarşizme karşı yönelttiğimiz bir suçlama değil, aksine biz, hümanist anarşistlerin ve solcuların bir parçası olduğu bir bütün olarak insanlığın çürümüşlüğüne karşı suçlamada bulunuyoruz. İdeolojiler, önceden üretilmiş düşmanlar imajını satarlar ve “üstün” bir yabancı dava için savaşır kendimizi feda etmemiz gerekir, ancak biz, insanın gerçek düşmanının insanın kendisi olduğu sonucuna vardık.

Çünkü bütün kötülüklerin kökeninin Devlet/Sermaye olduğunu düşündüğümüz bir dönem olmasına rağmen, daha sonra bunun bundan daha karmaşık olduğunu ve sorunun kaynağının karmaşık güç ilişkileri ağı yani toplum olduğunu anladık. . Bundan sonra, toplumun Uygarlığın bir ürünü olduğunu ve bunun da bu üzücü gerçeğin sorumlusu olan insan gelişiminin bir ürünü olduğunu anladık. Ve hoşumuza gitsin ya da gitmesin, insanoğlu doğal olarak ilerlemeye meyleder ve modern insan var olan en kötü ilerleme türüne, yeryüzündeki her şeyin sudan, dağlardan, ağaçlardan, hayvanlar, insanlar... her şey kaynaklara veya ürünlere, faydalara, fethedilecek topraklara veya hükmedilecek veya evcilleştirilecek bedenlere / zihinlere indirgenir.

Ve bu durumda, birçok anarşist (hepsi değil!) “Dünyadaki tüm kötülüklerin Devlet/Sermaye kaynağı”nın basit analizini yapmakta son derece yetersiz kalmakla kalmaz, aynı zamanda medeniyet ve İlerleme eleştirisini bile gündeme getirmezler veya Daha da kötüsü, devlet biçimini değiştirmenin, kaynakları ve üretim araçlarını yönlendirmenin ve sosyal / ekonomik örgütlenmeyi değiştirmenin yeterli olduğunu düşünen muazzam derecede medeniyet yanlısıdır.

Sonunda yaşananlardan yola çıkarak bu sonuçlara vardıldıktan sonra, bu ayaktakımı ile nasıl bir “yeni” dünya kurmamızı bekliyorsunuz? Böyle bir çürümüşlükten ne gibi yeni deneyimler ve özgürleştirici anlar doğabilir? Anarşistlerden hiçbir şey beklenemez, çünkü insanlığa olan inançları onları kör eder. Kendi idealizmlerinin kurbanlarıdır ve dünya ve insanların doğası hakkında romantikleştirilmiş ve gerçekçi olmayan bir görüşe sahiptirler. Yeter ki, özellikle içinde yaşadığımız kitle toplumunda, “bilinç uyanışı” gelir ve insanlara anarşi getirmekten sorumlu olanlar bu karakterler olsa bile, insanlar anarşi içinde yaşamayı “öğrenirler”. Bizim için tüm hayatlarını ütopyalarının peşinden koşarak harcayabilirler.

Çünkü gerçek bir otantik, vahşi ve özgür yaşam deneyimi tasavvur etmek için, çok küçük bir ölçekte yaşam biçimlerine ya da toplumsal örgütlenmeye, az sayıda üyeye, kabile ya da "ilkel" biçimlere zaten kayıp ya da neredeyse kaybolmuş olarak bakmak gerekir; medeniyetten uzak olanlar Ancak bunlar bile mükemmel değildi, hiçbir şeyi ya da hiç kimseyi idealize etmediğimiz ve herkesin kendi yolunu aramasını ve kendi yolunu çizmesini tercih ettiğimiz için bunları takip edilecek örnekler olarak görmüyoruz.

II) “Kara anarşi” ve “yeni” anarşist şehir gerillaları

“Putlar sadece Benim sayemde var olurlar. Yeter ki onları yaratmayı bırakayım, yok olsunlar: onları yükseltip onların altına girmezsem daha yüksek güçler olmaz.”

Genel olarak bir hareket olarak anarşiden söz etmiş olsak da, onun bireyci aşırılıkçı eğilimler ve nihilist teröristlerle belirli benzerlikleri varmış gibi görünen “varyantlarından” biri üzerinde daha derinlemesine durmak istiyoruz. Sözde “anarko-nihilist” eğilimlerden,

“antisosyal” anarşizm ve “kara anarşi”den ve “yeni” kentsel anarşist gerillaların deneyinden bahsediyoruz.

Başlangıç olarak, bu eğilimin metinlerini ve eylem iddialarını okurken, yalnızca aynı söylemin tekrar tekrar tekrarını görüyoruz, büyük ölçüde diğer anarşi eğilimlerinin ne yapıp ne yapmadığını ya da anarchos'un neden yaptığını eleştirmeye dayanan tamamen tanımlayıcı bir söylem. benim yaptığımı yapma ya da şakalarım gülmeye (bütün bu benim senden daha anarko olmam meselesi çünkü benim dogmamı takip etmiyorsun, daha önce gördüğümüz gibi anarşistler arasında çok yaygın olan bir şey).

Aynı zamanda, çoğu durumda gerçekleştirilen gülünç “eylemlere” kıyasla (bir asma kilidin mühürlenmesi, afişler veya grafiti etiketleri asmak...)

İkna etme, “davaları” için takipçi kazanma ihtiyacı (bazıları bunu kabul etmese de) onları muhbirlerin ve soruşturmaların ilgi odağı haline getiren kamuoyu açıklamaları yapmaya yöneliyor. Tıpkı komünistlerin ve sosyal anarşistlerin umutlarını mutlak devrimci özneye (“halk”, “işçi sınıfı” vb.) zaten “hareket”in bir parçası ya da en azından en genç ve en enerjik parçası, onları harekete geçiriyor. Temel olarak, bazıları kitlelere ve diğerleri “asilerin azınlıklarına” güveniyor, ama sonunda her şey aynı, diğerlerine bu tür anarşist geleneği takip ederek sizi takip etmeleri ve sizin yaptığınız şeyleri yapmaları için umut veriyorlar.

başkalarına emanet ettikleri “inanç”. Bunun ötesinde, “siyah” teklif, bir günden diğerine “bulaşmayı” beklemekten başka bir şey sunmuyor ve tamamen saçmalık.

Üstelik, siyah anarşinin kışkırtıcı ve savaşçı söylemi, bu insanların çoğunun “isyancı” hareketin estetik pozunun rahatlığı içinde yaşadığı gerçekliğe tekabül etmiyor.

O zaman, eylemlerin "çok-biçimliliği"ne ilişkin o ünlü kavramımız var, öyle ki, "çok biçimli eylem" teorisine göre anarşist "praksis", afiş asmayı bombalamalarla (sanki aynı şeymiş gibi) birleştirebilir (ve yapmalıdır!) , kamusal ve propagandacı hareketlere ve eylemlere katılırken gerilla saldırıları yapmak, tartışmalarda, toplantılarda ve halka açık konuşmalarda anarşist şiddeti konuşmak, savunmak ve savunmak... vesaire... ama ne saçmalık! Bu "polimorfik eylem" kavramı, bilinçsiz veya zihinsel olarak dengesiz bir kişinin zihninden çıkan bir şeye benziyor!

Her neyse, övünmek, rol yapmak, dedikodu ve dedikodu yaymak, geveze olmak ve telefon konuşmalarında veya Facebook gibi sosyal ağlarda (çok yaşa tutarlılık!) “savaş” hikayeleri anlatarak gösteriş yapmak çok yaygın şeyler. “siyah anarşistler” ve tutuklanıp hapsedildikleri için kazandıkları “itibarı” hayal edin...

“Yeni” anarşist şehir gerillalarının eylem kavramını ele alırsak, en kötü kısmına ulaşırız.

İlk olarak, eylemlerin stratejisi, planlaması ve yürütülmesi felakettir; önlem eksikliği, daha doğrusu bir güvenlik kültürü ve kendini koruma içgüdüğü eksikliği bu grupların birçok başarısızlığından biridir. Bu “devrimci anarko-nihilistlerin” birçoğunun izleyeceği örnekler, geçmişin ya da bugünün feci gerilla deneyimleri (çoğunlukla solcular veya komünistler) ve tarihsel başarısızlıkları (RAF vb.), stratejik bir temele dayanmayan örneklerdir. kriterler veya silahlı eylemin etkinliğinin iyileştirilmesi üzerine değil, sadece ahlaki bir kriter, ideolojik katılık veya fetişist hayranlık temelinde. Çünkü bu gerillalar “yeni” olarak adlandırılmalarına rağmen birçok yönden, belki sadece teorik farklılıklarla “eski” gerillaların planlarını sadece kopyalamaktadırlar.

Beceriksizlik, dikkatsizlik ve sorumsuzluk, kendilerini ve çevrelerindeki gereksiz yere tehlikeye atan bu “gerillaları” en iyi tanımlayan kelimelerdir. Geçmişin ve günümüzün hapsedilmiş “gerillaları”, durmaksızın düşünmeden, en ufak bir eleştiride bulunmadan veya gerilla anarşist gruplarının neden geçici bir varoluşa sahip olduklarını ve üyelerinin çoğunun sona erdiğini sorgulamadan onlara fetişist bir şekilde tapan yeni nesil aptallar için feci bir örnektir. hapsedilmiş, ölmüş, kaçak ya da gerilla olduklarını inkar etmişler. Bu “gerillaların” verdiği örnek, yaşadıkları, başkalarını da onların izinden gitmeye ve aynı hataları yapmaya teşvik eden sözleri ve yazıları, yeni nesil müritleri cezaevine hazır hale getiriyor. Öte yandan,

duruşmalara katılmak veya mahkûmlarla temas veya doğrudan ilişki (ziyaretler, posta, telefon görüşmeleri, sosyal ağlar...) sürdürmek gibi “dayanışma” “talebi”, anti-karşıtların dosyalarını doldurmaktan başka bir şey yapmaz. -terör polisi soruşturmaları. Eylemleri gerçekleştirirken veya yapmayı akıllarında tutarken mahkumlarla doğrudan ve sürekli temasta bulunanların her iki tarafta da sorumluluk eksikliğinden bahsetmiyorum bile.

Şehitlik ve fedakarlık, onları doğrudan suçlayacak hiçbir delil olmamasına rağmen, yakalandıklarında sorumluluk üstlenen diğer “erdemlerden” bazılarıdır. Bu, gururu aptallıkla karıştıran bu “gerillaların” aptallığının bir başka kanıtıdır. Sanki onları tanımayan, adımlarını takip etmeyecek ve muhtemelen birkaç yıl sonra hatırlamayacak olan insanlara karşı “hareket” ile yüzleşmek ya da herhangi bir sorumluluğu varmış gibi ya da eylemleri için siyasi sorumluluk talep etmek zorundalarmış gibi. onlara. Çünkü ayrıca, mahkemede düşmanlarımıza gümüş tepside can vermek bize çok büyük bir saçmalık gibi görünse de, verilen kararlarda tutarlı olmamız ve nihai sonuçlarıyla yüzleşmemiz gerektiğine inanıyoruz. Çünkü insan kendini hukuka aykırı ilan edemez, yasal işlemlere katılmayı reddedemez, herhangi bir hakim veya savcının yetkisini tanımaz ya da “şehir gerillası” tutsağının tek seçeneğinin kaçma, isyan ve başkaldırı olduğunu ilan edemez ve sonra bekler. cezaevi ayrıcalıklarından bir şeyler elde etmek, duruşmalara katılmak (rol yapsa bile), sürece katılmak, yasal savunma vb. ve hatta “mahkeme olan saçmalıklara katılmayı reddetmek” ve “bir sistemden hiçbir şey beklememek” uzlaşmaz düşmanlar olarak ilan edildik” ve ardından hapisane ayrıcalıkları olmadan bırakıldıklarından, uzun hapis cezalarına çarptırıldıklarından veya işlerin beklendiği gibi gitmediğinden şikayet ediyor. Çünkü sadece bir kaya ile sert bir yer arasında olduğunuzda, inançlarınızın nelerden oluştuğunu gösterirsiniz, çünkü biliyoruz ki metin yazmanın veya konuşmanın çok kolay olduğunu ve teoride çok cesur olduğunu biliyoruz, ama sonunda pratikte önemli olan örnektir. Çünkü geçmişte onları destekleyenlerle, bazılarının tecrit edilip yalnız bırakıldıklarında, onlara sırt çevirdiklerini veya inançlarını değiştirdiklerini, sonra çok hızlı bir şekilde söylemlerini yumuşattıklarını gördük; ve başlangıçtaki radikallik ve saldırganlık ortadan kalktı. Ve bu anarşların “gerilla” eylemlerinin pratik örneğine gittiğimizde, kötü tasarlanmış, kötü uygulanmış ve kötü sonuçlarla sonuçlanan pek çok eylem görüyoruz: gösterilecek çok az şey olan çok fazla risk.

Çoğu durumda yalnızca bazı duvarlarda siyah bir nokta oluşmasına neden olan saldırılar. Ek olarak, bu eylemler nadiren düşmanlarından bazılarının yaşamlarına doğrudan saldırmayı amaçlıyordu, ancak yalnızca mülke ve neredeyse her zaman aynı hedeflere (bankalar ve ATM'ler), genellikle “hareket” için belirli sembolik tarihlerde (bazılarının yıldönümleri) polis cinayeti, geçmişin bazı isyanları, şu ya da bu nedenle veya mahkumla “dayanışma” çağrılarından vb.). Birisi yaralandıysa, af dileyen ve niyetlerinin “masumları” incitmek olmadığını ima eden metinler ve bildirimler hızla yayınlandı. Çünkü kendilerini asosyal, terörist, toplumun ebedi düşmanı ve diğer büyük kelimeler olarak ilan etmelerine rağmen, bu “teröristler” ve “antisosyal anarşistler” toplum ve yurttaşları için çok fazla düşünceye sahiptir.

Kapanışta, “yeni” şehir gerillalarının “deneyinin” sadece çok sayıda mahkum, soruşturma altında daha da büyük bir insan grubu ve muhtemelen başka bir grup müstakbel mahkum bıraktığını söyleyebiliriz. Bütün bunlar, bu kısa vadeli faaliyet için ödenen yüksek bedel ve gülünç derecede küçük bir hasar (vakaların büyük çoğunluğunda), ekonomik olarak alınan para cezalarında telafi ediliyor. Bu, kötü planlama, gevşek dudaklar, duygulara ve saçmalıklara kapılmanın ve özellikle bunun bir oyun olduğunu düşünmenin ödenen yüksek bedelidir. Stratejik açıdan ve soğukkanlı ve sağduyulu bir analiz yaparak, şehir gerillaları ve anarşist eylem gruplarının deneyi tam bir felaket olmuştur ve öyledir ve bunu kanıtlayan gerçekler vardır.

Kendilerini bu hayata kaptıranların, yasadışılık yolunu, tüm nihai sonuçlarıyla saldırı yolunu seçenlerin hiçbir şeyin garantisi olmadığını, hatta “başarı” veya “zafer” daha azının hiçbir garantisi olmadığını her zaman farkındaydık ama ölmenin veya hapse atılmanın birçok garantisi. Ama bu gerçeği bilmek ve buna göre hareket ettiğini varsaymak bir şeydir, ne olursa olsun her zaman dikkatli, HASTA ve hapisten veya morgdan uzak durmak, daha sık ve daha iyi saldırılara devam etmek için dikkatli hareket etmek; ve çok farklı bir şey de, kafasını aslanın ağzına sokarak intihara meyilli olmaktır. Bu anlamda, birçok aptalın hayal gücünü hapsetmenin “o kadar da kötü” olmadığına inandıran “hapishane devrimci / anarşist / her neyse hayatında bir duraktır” şeklindeki mitolojik çöplüğü reddediyor ve derinden küçümsüyoruz. Hapishane, özellikle onlarca yıldır teröre verilen ceza, son noktadır. Artık Orta Çağ'da yaşamıyoruz, 80'lerde de değiliz, modern hapishanelerden kaçmak neredeyse imkansız. Uzun veya müebbet hapis bir "dur" değildir, çoğu durumda yanlış kararlar vererek hayatınızı mahvettiğiniz anlamına gelir ve bu aptalca argümanlara ve hapishane hakkındaki tüm bu anarko-saçmalığa inanmak yerine, bakmaları gerekir. aynada ve batırdıklarını varsayın. Bizim durumumuzda, hızlı bir ölümü, parmaklıklar ardında bir şehitlik “yaşamına” tercih ediyoruz, en iyi senaryolarda, hayatınızın yarısını hapiste, insan atığı, hasta ve yaşlı olarak geçirdikten sonra, yani eğer yaparlarsa, serbest bırakılırsınız. parmaklıklar ardındayken seni öldürmemek. Biz ısrar ediyoruz, risk almak başka şey intihara meyilli olmak başka bir şey.

Uzun bir anarşist faaliyet geçmişi olan yerlerde bile, saldırgan faaliyetin hem nitelik hem de nicelikteki artan kıtlığı, neyin olabileceğine ve neyin olmadığına dair tartışmalar ve iç kavgalar tarafından tüketilen azalan bir hareket gösteriyor. İstiyorum ama yapamıyorum”. Bombalamalar, kundaklama ve dakik saldırılar, zaten modası geçmiş bir şeyin son kalıntılarından başka bir şey değil.

Anarşizmi yararsız gevezelikten ve sosyal politika yapmak için pasifleştirilmiş ve reformist bir girişimden daha fazlası yapanlar, anarşiye belirli anlarda hükümetler için bir baş ağrısını temsil eden kaotik ve tehditkar bir görünüm verenler öldü veya hapiste (çoğunlukla) aptallık ve çocukça hatalar nedeniyle). Diğerleri, paniklediklerinde, sonlarının tıpkı “pusulaları” gibi olabileceğini düşündüklerinde veya “anarko-sosyal aktivist” pozisyonuna bağlı kalmanın daha az tehlikeli olduğunu algıladıklarında pozisyonlarını değiştirdiler. Diğerleri, yalnızca konuşma ve duruşta kalan, ancak uygulamaya konacak hiçbir şey veya neredeyse hiçbir şey olmayan anarko-isyancı-antisosyal-kara blok pozisyonuna bağlı kalmaya devam ediyor. Kim bilir, belki de yeni nesil anarşistler bu çöküşü nasıl tersine çevireceklerini ve var olan için daha tehlikeli olan başka yolları nasıl kullanacaklarını bilirler. Öyle ya da böyle bilmiyoruz ve birçok kişinin düşündüğünün aksine, daha fazla gerilim, daha fazla saldırı, daha fazla bombalama ve yangın, suikast ve her türlü normallik değişikliğinden sonra bunun gerçekleşmesinden memnun oluruz; kısacası, aşırılık yanlısı ve yıkıcı suç faaliyetleri (ne tür olursa olsun), gerileyen bir uygarlığa kaos ve istikrarsızlık ekler.

Uygulamadaki etkinliğin net bir örneğini vereceğiz: eko-aşırı terörizm eğilimi, ilk ITS'nin Meksika'da faaliyetlerine başladığı 2011'den beri aktiftir. 6 yıllık yaşamları boyunca birçok ülkeye (şu anda dünyanın çeşitli yerlerinde “sempatizanları” olmasına rağmen Arjantin, Brezilya ve Şili) genişlediler ve onlarca saldırı geçmişi olan birkaç Meksika eyaletinde faaliyet gösteriyorlar. üstlendikleri (koli bombası göndermek, kundakçılık, silah ve bıçaklı saldırılar, patlayıcı yerleştirmek ve patlatmak, suikastlar...) artı sorumluluk almadıkları ve sadece maddi hasar bırakmayan sayısız saldırı hem vatandaşlarda hem de yetkililerde terör ve şaşkınlık, ancak birkaçı yaralandı, sakat kaldı ve öldü. Aynı şekilde, nihilist terör eğiliminin grupları ve bireyleri, İtalya'da özel bir varlıkla Avrupa'nın çeşitli yerlerinde faaliyet göstermekte ve yayılmakta ve bunlar, zehirli ve patlayıcı saldırıların izini bırakarak, zehirlerini bağırsaklara yaymışlardır. ve tüm bunlar, sorumluluk almadıkları eylemleri saymadan ve bugün hareket eden bazı kişilerin bu eğilimlere dahil olduğunu hesaba

katmadan, yıllar önce başka nedenlerle (benzer ya da değil) saldırılar gerçekleştirdiler. Bugüne kadar ve bildiğimiz kadarıyla, bu eğilimlerin büyük bir üne sahip olmalarına rağmen, bu gruplardan herhangi birinin parçası olma veya bu saldırılardan herhangi birinin sorumlusu olma suçlamasıyla tek bir kişi tutuklanmadı veya hapse atılmadı. edinilmiş (ve faaliyetlerinin medya, hükümetler ve anarşik “karşı bilgi” araçları tarafından sistematik olarak örtbas edilmesi, inkar edilmesi ve manipülasyonu dikkate alınarak) ve çeşitli ülkelerden polis ve istihbarat teşkilatlarının onları bulmaya çalışmasını sağlamak .

Bu arada, "şehir anarşist gerillaları", siyah anarşinin anarşist nihilistleri ve FAI'nin isyancıları (daha doğrusu ondan geriye kalanlar, ne olduğunun bir gölgesi) bu yıllarda ne başardılar? Tahmin edilebileceği gibi net bir düşüşte nitelik ve niceliği düşürme eylemlerinin yanı sıra birçok insanın uzun hapis cezasına çarptırılmasından başka bir şey değil. Ve “tarihlerinde” tek bir ölüm değil. Bu, bildiğimiz şekliyle anarşist silahlı eylemin teorik/pratik çizgisini takip etmenin bedelidir, aynı anda hem politik aktivist hem de terörist gerilla olmak istemenin bir karışımı ve bu açıkça intihardır. Yine çok az şey için çok şey kaybettik.

Bu nedenle, herkesten kabul veya rıza aramak, sayıca büyümek veya genişlemek yerine, taklitçilerden, takipçilerden / hayranlardan kaçınmak veya bir sirk veya moda haline gelmek için eğilimlerimizi ne pahasına olursa olsun bozulmadan tutmak olmalıdır, anarşistlerde olduğu gibi. Bu her kitleye yönelik bir etkinlik değil, sadece en iyilere, en niteliklilere, gerekirse kan dökmekten çekinmeyenlere (özellikle de başkalarının kanına), sıkı sıkıya bağlı olmalı ve hemen dışındaki her şeye güvenmemeli. Daire. Eğilimi karakterize eden öz, az olmak ve (eğer varsa) azınlığın ona sempati duyması anlamına gelse de, bozulma olmadan “saf” tutulmalıdır.

solmuş yeşil anarşizm

"Buralarda artık kimse onları umursamıyor, neden küstahlık içinde solup gitmelerine izin vermiyorsun?" kendini anarko-primitivist olarak tanımlayan iyi bir arkadaş sordu.

Belki anekdot niteliğinde, ama kısa bir süre önce katıldığım radikal ekoloji üzerine çok başarılı bir etkinliği hatırlamadan edemedim. İşini bilen bir anarşist tarafından iyi hazırlanmış bir konferanstı. Anarko-primitivizme ayrılmış bir bölüm boyunca, genç ve hevesli radikal öğrencilerden oluşan kalabalık bir odaya, eşitlik, doğrudan demokrasi ve hatta zaten oyun gibi hissettiren 15 saatlik çalışma haftası hakkındaki tüm söylem uygun bir şekilde sunuldu. [1] En azından telepati veya teleskopik görüş hakkında konuşmaya başlamadı. Etkinliğin gerçekleştiği Koleji'den bir koordinatörün, yayınları dağıtan Mauvaise Herbe'ye yaklaşp sonunda gelip gençlerle olumlu mesajlarını paylaşp paylaşmayacaklarını görmesinin çok iyi bir izlenim bıraktığını hatırlıyorum. Ona okuması için birkaç Mauvaise Herbe verdiler ve sanırım fikrini değiştirdi.

Ama buralarda Yeşil Anarşistler hakkında pek bir şey duymadığımız doğru. Yine de, konuşmalarında ve başka yerlerde olduğu kadar burada da “medeniyet karşıtı” söylemden sıklıkla duyduğum şeylerde, çok iyi bildiğim aynı refleksler, aynı referanslar, aynı öncüller ve aynı amaçlar var. İlkel yaşam üzerine hümanist-hazcı söylem, çevrede ana akım haline geldi. Gevşeklik içinde, bazılarının spekülasyonları diğerleri için gerçek haline geldi. Anarşistler genel olarak ilerlemecilikten hiçbir zaman fazla uzaklaşmamışlardır, kendilerini evlerinde, onunla rahat hissederler. Sözleri ve eylemleriyle bundan sapmayı seçenler, her zaman “mücadele” yollarına yön veren kiliselerle karşı karşıya kalmışlardır. Neredeyse her ifadede, her eylemde inancını ilan etmesi gereken bir noktaya geldi.

Şimdi birçokları için bu çatışma anlarında sosyal uyum söylemini sorgulamak “faşizm”den keyif almaktır. İsyancı dürüstlerin anarko-siber polisleri cadı avı çağrısı yaparken, bu provokasyonları tüm Engizisyonlarına ithaf ediyorum.

Yeşil yeni kırmızıdır

“Geçmişimize dair bu ideolojik görüş, Richard Lee ve Marshall Sahlins gibi akademisyenlerin çalışmaları sayesinde son yıllarda radikal bir şekilde alt üst oldu.

Antropolojik ortodokside önemli sonuçları olan neredeyse tam bir tersine dönüş gerçekleşti. Şimdi evcilleştirmeden/tarımdan önceki yaşamın aslında büyük ölçüde boş zaman, doğayla yakınlık, duyuşal bilgelik, cinsel eşitlik ve sağlıktan ibaret olduğunu görebiliriz. Rahipler, krallar ve patronlar tarafından köleleştirilmeden birkaç milyon yıl önce bu bizim insan doğamızdı.” -John Zerzan, Bir Gelecek İlkeli

İlerleme vaatleriyle hayal kırıklığına uğramış bir çağdayız. Vaat edilen ütopyayı getirmede. İlericiler artık bize “makine insan için çalışacak!” sözünü vermiş olanlar değil, bir asırdan fazla bir süre önce aynı “boş zaman, doğayla yakınlık, tensel bilgelik, cinsel eşitlik ve sağlık” sayesinde zaten ilan etmiş olanlar değil. insani ve teknik gelişme... onlar şimdi daha çok bunun yarattığı krizlerden endişe duyanlar, ortaya çıkan kıyametin haberlerini takip edenler – ekolojik felaket ve gezegen uygarlığı tam bir çöküş içinde.

Ancak bazıları hala insanlıktan umudunu kaybetmeyecek ve yeni bir evrensel bilinç sağlayan olasılık, 20. yüzyıl anarşizminin miras aldığı tüm hümanizmi taşıyacak göçebe avcı-toplayıcıların direniş kültürünü harekete geçirebilir!

Ve bu anlamda anarko-primitivist kanonun A Future Primitive gibi temel bir eseri, modernitenin sonuçlarıyla hayal kırıklığına uğrayan hümanist duyarlılıkları memnun etmeye yönelik medeniyet eleştirisi ve ilkel hayata övgüyle baştan çıkarmada bir alıştırmadır. . Bu nedenle, en bol miktarda, vahşi bir ilkel yaşam efsanesini boş zaman ve eşitlikçi yönler üzerine cesur ifadelerle kırma girişimlerinin yapıldığı, modern uygar için daha çekici olan belirli bir dönemin antropolojik çalışmalarından yararlanır - kendi alanlarını isteyen antropologların eserleri. toplumsal tartışmaları körüklemek için.

Antropolog Nurit Bird-David, Marshall Sahlins'in Zerzan tarafından alıntılanan, beğenilen eserinin mirasıyla ilgili bir makalede, bize şunu hatırlatıyor: tarih öncesi geçmişin. [...] Belgelemek kadar kışkırtmayı da amaçlayan makale, geleneksel bilimsel söylemin ötesine geçerek doğrudan Batılı fantezilere çalışma, mutluluk ve özgürlükle ilgili çağrıda bulundu.” [2]

Anarko-primitivizm veya belirli bir Yeşil Anarşizm ile özdeşleşenlerin çoğu için, paleolitik çağın göçebe avcı-toplayıcılarının yaşamı, insanlar tarafından binlerce yıldır yaşanan anarşizmi temsil eder. Hatta bazıları buna İlk Anarşi diyecek. Bu orijinal ütopyada, bu anarşist Cennet Bahçesi'nde gerçek “insan doğamızı” görüyorlar. Böylece propagandalarında, ilerici-hümanist değerleriyle anarşizme meyilli bir kitleye, ilkel yaşamı ne kadar anarşist görünse de övüyorlar.

Bu seçici antropoloji okuması, anarko-primitivistler arasında yaygınlaştı ve diğer birçok anarşisti (stirnerciler ve nihilistler dahil) etkiledi. İlk yaşamı, varsayılan temel özellikler - eşitlikçi, kolektivist, baskı karşıtı, hedonist, ekolojik ve anarşist özellikler - hakkında genellemelere indirger. İlk yaşamın alaka düzeyi, bu değerlerin temsili haline gelir. Uyum sağlamayan vahşi davranışlar, ya basitçe görmezden gelinmedikleri zaman önemsiz olarak kabul edilirler ya da çok şüpheyle muamele görürler, uygarlığın etkilerine ve sonuçlarına asimile edilirler (senkretizm, tecavüz, uygarlar tarafından yanlış yorumlanma, vb.), ilerici değerlerle iyi oturan davranışlar, bırakın bu değerlerin kendisi, asla aynı sorgulamayı veya şüpheyi almazlar. Sonuç, en saf temsilcisi olarak hemen geri dönen avcı-toplayıcıyla birlikte, mükemmel bir ilerici toplum modeli olarak avcı-toplayıcı yaşam biçiminin bir yorumudur.

Sosyalist gelenekte, yerli kültürlerin folklorik iyileşmeden başka bir önemi yoktur, çünkü hepsi proleter yönlerine indirgenmiştir: Latin Amerika'daki sosyalist maceralar bize bunun açık bir tanıklığını bırakmıştır. Proleter deneyimin eksik olduğu yerlerde, hümanizm adına büyük ilerleme adımları atıldı ve zaten yok edilmiş yerli kültürleri insanların büyük kardeşliğine entegre etmek için bitirildi. Bugün çeşitli eğilimlerden pek çok anarşistin,

eskileri anarşist, anarşizmin uygulayıcıları veya örnekleri olarak sunarak ideolojilerini eskilerin yöntemlerine yansıtması biraz bu gelenekte değil mi? Mevcut anlatıya uygun olanı seçip seçebiliriz ve anarşist buharlı silindir gerisini ezabilir. Ne kadar uygar.

Göçebe avcı-toplayıcı gruplarının zaman içindeki yaşamı hakkında antropoloji ve arkeolojiden öğrenebileceğimiz şey, bunun homojen olmaktan uzak görüldüğüdür. Adlandırdıklarım gibi ilerici davranışlar bulmak istiyorsak, bazılarını bulacağız. Tamamen zıt bir spektrumdaki davranışları aramak isterse, onları da bulur: ideologlar aradıklarını bulurlar. Ama benim için alakalı görünen tam da bu değişkenlik. Vahşi, insan doğası hakkındaki tüm anlatıyı, tüm evcilleştirmemizi sorgular. Bu, gelişmenin devamı için gerekli toplumsal ilerlemeyi zorlamak için gerekli olan hümanist eğilimlerimizi de içerir.

Binlerce yıl boyunca sonsuz sayıda faktör ve teğet ile ilişki içinde olan insanlar - sonsuz sayıda yaşanmış durum ve dolayısıyla çeşitli tepkiler, uyarlamalar, düşünme ve hareket etme biçimleri. Bu özellikler, bir grubun yollarını diğerine basitçe aktarmayı zorlaştırır. Bir gruptan diğerine yeniden üretilebilir olmanın bir yolu için, değişkenleri homojen ve kontrollü bir ortamla değiştirmek daha iyidir ve ilerlemenin yaptığı da budur.

Çocukluğumuzdan beri bize öğretilen işbirliği, kolektivizm, eşitlik, komşu sevgisi, paylaşım, hoşgörü gibi aşına olduğumuz değerlerin yansımaları ilkel hayatta görmek istiyorsak, bunların nerede olduğunu kendimize sormamalı mıyız? bizi mevcut durumumuzda yönlendirir mi? Bağlam her şeyi değiştirir.

İlkel yaşamın bu pastoral temsili özellikle yanıltıcıdır, çünkü uygarlığın çöküşü paleolitik dönemle aynı olmaktan çok uzaktır. Dünya artık göçebe avcı-toplayıcıların geliştiği ve kim bilir bir uygarlığın çöküşü sırasında ve sonrasında nasıl insanlık dışı bir duruma gelebileceği bir yer değil.

Ütopya yemi ile bile, insanlığın iyiliğini isteyenler, medeniyetin çöküşünü, muhtemelen bu insanlığı uçuruma sürüklemeyi ne ölçüde arzulayabilir ve harekete geçebilir?

“Yaşamak İstedığımız Dünyayı Gördük ve Uğruna Savaşmaya Değer” [3]

“Anarko-primitivizm, bu gezegendeki yaşama belirli bir insan adaptasyonuna bağlıdır, bilinen tüm kanıtların bize gösterdiği bir yaşam tarzı, vahşi ekoloji ile çok uzun süre boyunca sürdürülebilir ve yakın ilişki içinde yaşadı. Ellerindeki bu nesnel bilgiyle, anarko-primitivistler insan failliğimizi sürdürecektir ve onu en etkili gördüğümüz eylem türlerini yapmak ve aynı anda yaratmak İSTEDİĞİMİZ toplum türlerini yaratmak için kullanacaklardır. Bu bizim ayrıcalığımızdır.” -Choloa Tlacotin, Bir Mektup: “Halputta Hadjo”

Her şeyden önce, aşırı uygarlığın ayrıcalığıdır.

Gerçekten de, soyutlamanın rahatlığıyla göz açıp kapayıncaya kadar James Woodburn'un bir yaşam kuralı olarak eşitlikçi avcı-toplayıcı ilkelerinden ilham alabilenler, derinden medeni olanlardır; sonra Kuzey Amerika'da medenilere karşı savaşan savaşçı halklara hayran kalın; ve son olarak, insanların Ateş Toprakları'ndaki "Ona [Selk'nam] gibi" zor koşullarda geliştirebildikleri dayanıklılık karşısında hayrete düşmek. [4] Onlar, uğruna savaşmaya değer ideal dünyalarını inşa etmek için veri tabanında kendilerine uygun olanı izole edebileceklerine inanan ilerleme ajanlarıdır. Gelip bunu bana evcilleştirme ya da başka bir saçmalık olarak sunmayın.

İnsan, kaderini denemek ve kontrol etmek için ilerlemenin tüm gücünü adadı ve hala başaramadı. Anarşistler, inatçı medeni olduklarından, eylemlerinin sonucunu içlerine koydukları iradeyle kontrol edebileceklerine inanırlar. Yine de çoğu, işlerin her zaman plana göre gitmediğini çok iyi biliyor (genel seçimlerle biten sosyal grevler, yanlış zamanda patlayan şeyler vb.). Tarih boyunca istedikleri toplumu yaratmaya çalışanlar başarısız oldular ama süper anarşistler mutlaka başaracaklar...

Ancak tüm çabalarından sonra, örneğin, birkaç kuşak sonra anarko-ilkelcilerin torunlarının - yeniden vahşileştirilmiş çocuklar, medeniyetin öngörülen çöküşünün sert manzaralarında kök

salmış avcı-toplayıcılar- aynı zamanda ataerkil olmaları da mümkün müdür? Kozmovizyonu çok açık bir şekilde cinsiyetler arası bir ayırım ve kadınların erkekler tarafından ruhsal ve toplumsal egemenliğini kuran Selk'nam? [5] (ama Yeşil Anarşistlerin, hayranlıklarını ifade ettikleri ve kayıplarına ağıt yaktıkları bir halkla ilgili yayınlarında atladıkları bu küçük ayrıntı, muhtemelen Anarşist Kitap Fuarı ile kötü sonuçlanacaktı.)

Her durumda, çocuğu olanlar, uyarılarımızı dinlediklerinin garantisi olmadığını bilmelidir. Ve her neyse, geleceğin ilkellerinin varsayımsal vahşi çocuklarının, günlük yaşamları hakkında her şeyi bilen eski bir uygar ideologun ahlakçı retoriğine muhtemelen aldırmayacağı izlenimine sahibim.

Umut, hiç yoktan iyidir?

Umut, son yıllarda Yeşil Anarşistler arasında oldukça popüler bir kavram haline geldi. Zerzan son kitaplarından birini buna adadı, Neden Umut? Stand Against Civilization ve müritleri ve işbirlikçileri ile birlikte, Black and Green Review yayınlarında, anarşistleri kirleten endemik bir nihilizm olarak düşündükleri şeye umutlarını karşı koymaya sürekli dikkat ettiler.

Black and Green Review 4'ün başyazısında Kevin Tucker bize, Yeşil Anarşistler tarafından yayınlanan bir derginin yokluğunun nasıl "anarşistleri nihilist terörizm ve egoist ruh arayışının çıkmazına soktuğunu" düz bir yüzle anlatıyor. Bu yörüngede, anarko-primitivizm, bir şeyi savunma cüretine sahip olmak için bir paratonerdir: uğrunda savaşmaya ve savunmaya değer bir dünya görme iddiamızı ortaya koymak. Direnç toplulukları inşa etmek istemek, uygarlığın ilerlemelerine direnen ve direnenleri desteklemek ve bizi tüm yaşam boyunca akan vahşilikten koparmaya çalışan evcilleştirme sürecini reddetmek.”

Onlar için, genç Padawan, bu nihilistlerin körüklediği umutsuzluk ya konformist göbeğe bakmaya ya da herhangi birini ve herhangi bir şeyi eleştirmeye ya da onlara saldırmaya yol açar: onların sözleri ve eylemleri hiçbir şeye yol açmaz... Ve umut hiç yoktan iyidir! ...Değil mi?

Hristiyanlar, Obama ve Star Wars'daki isyancılar için iyi çalıştıysa, neden Oregon'un anarko-primitivistleri için de olmasın?!

Umut için oy vermeye ikna olmadınız mı? Zerzan, Why Hope?'un tanıtımı sırasında The Telegraph'ın web sitesinde gururla yayınladığı bir röportajın sonunda, kendisine ilham veren şeyi bizimle paylaşıyor:

Zerzan, “Tuhaf bir şekilde, anarko-primitivist olmak için iyi bir zaman” diyor. "Hiçbir zaman şimdikinden daha fazla teknolojiye sahip olmadık ve her zamankinden daha hızlı ortaya çıkıyor. Ama tam da bu yüzden insanların geri adım atacağını düşünüyorum. Teknolojinin vaatlerini yerine getirmediğini görmeye başlıyorlar. Bu yüzden umutluyum. Çok umutluyum."

Görüşmecinin kabul ettiği:

"Ben de bazen teknolojiden hoşlanmıyorum. İnternetim yeterince hızlı yüklenmediğinde olduğu gibi. Ve genel olarak, bu konuda fazla bir şey yapmıyor gibi görünsem de, sürekli bağlantıda olmadan daha mutlu olacağıma inanıyorum.” [6]

Elbette, en son Siyah ve Yeşil İnceleme'yi henüz okumadığı için.

Ve Neden Umut? boyunca, hep aynı cevaptır: Kişinin katılacağı uygarlığın yakın çöküşüne hazırlanan, yeniden alevlenen bir uygarlık karşıtı kitle hareketinin ortaya çıkışında, umut olmalı ve bunlara yatırım yapmalıdır. diğerleriyle.

“Kolay olmayacak ama artan sayıda insan böyle bir harekete dahil olursa, yollar ve araçlar bulunabilir. Artan bir sayının böyle yeni bir yöne ihtiyaç duyduğunu düşünüyorum.

Hedeflerimiz görülüp tartışılabilirdiğinde yollarımızı belirleyeceğiz. Birbirimizi bulduca, gerekli halka açık konuşma başlayacak ve birlikte ilerleme çabası ortaya çıkabilir. Garanti yok, ama özgürleştirici yolculuğa değer!” -John Zerzan, Neden Umut?

İşte orada sağlam bir bok var. Zerzan'ın iyi bir hissi var diye tüm elektrik şebekesini yıkmak isteyen var mı, bakalım ne olacak?

Ama sağduyu ve özgürleşmiş insanlığın geleceği olma umuduyla taşınan bir hareket mi? Ne kadar orijinal! Leviathan'a yeniden yatırım yapacak bir şey yok...

Ya medeniyet düşüşü olmasaydı? Diyelim ki, uygarlığın aşılmaz olduğuna inandığımız şeyleri aştığı ve aştığı, ne gönüllü olarak ne de koşulların zorlamasıyla ilkel bir yaşam biçimine hiçbir zaman geçiş yok. Dünyanın dört bir yanında, insanlık adına ilerlemenin zorluklarını aşmak için üstel atılımlar üzerinde çalışan hırslı ineklerden oluşan firmalar, laboratuvarlar, üniversiteler ve lejyonlar var. Ama evet, ilerlemenin zaferi varsayımsaldır, tıpkı ilkel bir gelecek gibi... ve umut, bir inanç meselesinden başka bir şey değildir.

“Fakat bu algısal değişikliği yapmaya istekliyse, yaklaşan göçebelik çağını benimsemeyi, kendimizin ötesini görmeyi ve kendi hayatımızdan çok daha büyük ve daha muhteşem bir şeye katılarak kendimizi güçlendirmeyi öğrenirsek, o zaman dünyaya sahibiz demektir. ondan kazanmak için.” -Kevin Tucker, Means and Ends, Black and Green İnceleme 4

Medeniyetin yok edildiğini görme arzumu yaratan ve motive eden şey insanlığın mı yoksa dünyadaki tüm yaşamın mı hayatta kalmasıdır (varsayımsal senaryolar arasında, uygarlığın düşüşünde tüm biyosferi kendisiyle birlikte sürüklemesi mümkün olsa bile)?

Medeniyete duyduğum tiksinti varsayımsal bir geleceğe mi bağlı?

Beni tiksindiren ve üzerimde ağırlık yapan, gündelik hayat, insanlaşmış bir dünyanın ezici ve boğucu varlığıdır ve bu duyguyu ve bu içgüdüyü felaket teorileri ya da daha yüksek çıkarlarla haklı çıkarmaya gerek duymuyorum. Bana çürümüş bir nihilist deyin!

Dünyanın yeni bir özgürleştirici ideolojiye ihtiyacı yoktur, bir ideolojiyi geniş çapta iletmeyi mümkün kılan şeylerden kurtulmak için ihtiyaç duyduğu kadar... medenilerin zihinlerini yozlaştıran ve onları bu tür bir bozulmaya sürükleyen bir şey olmadığı sürece. öyle antisosyal düzensizlik, öyle kendi kendini yok etme, ki küresel istikrar ve nihayetinde toplumun işleyişi ciddi şekilde tehlikeye atılıyor.

Medeniyete ve tüm insanlığın ilerlemesine ölüm!

-Lyokha

Notlar:

[1] Referans verilen bu çalışma saati sayısı, Richard Lee ve Marshall Sahlins'in erken dönem antropolojik eserlerindeki spekülatif çalışmalardan kaynaklanmaktadır. O zamandan beri, bu çalışmalardan elde edilen veriler sahada tartışıldı ve Richard Lee uzun zamandır bazı kusurlarını fark etti. Avcı-toplayıcılara yönelik mevcut genel fikir birliği, ortalama 30 ila 40 saatlik bir çalışma haftasıdır, ancak neyin iş olarak kabul edilmesi gerektiği konusunda hala çok fazla tartışma var.

Bakınız: Elizabeth Cashdan, Avcılar ve Toplayıcılar: Gruplarda Ekonomik Davranış; Richard Lee, The Dobe !Kung; David Kaplan, “Orijinal Zengin Toplumun” Karanlık Yüzü.

[2] Nurit Bird-David, “The Original Affluent Society”nin Ötesinde. Güncel Antropoloji 33:25-47

[3] Yeşil Anarşist'in yazılarında kullanmayı sevdiği bir cümle. Gerçi onlar medeniyete karşı kendi dünyaları için savaşırken, eğer birileri incinirse niyetleri bu değildi, tamam mı?

[4] Dört Bacaklı İnsan, Vahşiliğin Metalaşması ve Sonuçları, Siyah ve Yeşil İnceleme 1
Dört Bacaklı İnsan, Rüzgar Vahşice Kükrüyor, Vahşi Temeller ve Vahşi Direnişin Gerekliliği, Siyah ve Yeşil İnceleme 4

Yeşil Anarşistler, ideolojilerine bağlılık taahhüdünde bulunmamışlarsa, medeniyetle yüzleşmelerinde eşitlikçi olmayan toplumlardan ilham alanları tereddüt etmeden kınarlar. Bkz. Choloa Tlacotin, A Letter to: “Halputta Hadjo”. Ancak bir Yeşil Anarşist, üstün bilgisi ve daha büyük niyetleri sayesinde, antropolojik veri tabanından istediğini seçip seçebilir.

[5] Anne Chapman, Selk'nam Cemiyetinin Ekonomik ve Sosyal Yapısı

Anne Chapman, Selk'nam Society'deki Ay-Kadın

[6] Teknoloji hayatımızı alt üst ederken, sıradaki Unabombers anlarını bekliyor, Jamie Bartlett, The Telegraph, 13 Mayıs 2014

CEVAPIMIZ DEPREM GİBİ: ER YA DA GEÇ GELİR

Ön not: Bu metin iyi bir dozda alay ve hiciv ile yazılmıştır, okuyucunun takdirine tavsiye edilir.

Ön not 2: Bu metin, bazılarının yıkıcı eleştirilerimizi karakterize ettiği gibi, standart “diyaloğa davet” olarak yorumlanmamalı veya “fikir üretmeye yönelik bir müdahale” de değildir. Bu, bu blogu yönetenlerin doğrudan trollemesi ve saçma sapan konuşanlar için rahatsız edici olması gerekiyordu.

Ön not 3: Bkz. Ön not 1

Eko-aşırılıkçı eylem ve müdahalelerin başlangıcından bu yana, çeşitli düşünce okullarından sürekli ve bitmeyen bir eleştiri akışı oldu. Bunların çok azının yapıcı olma niyetinde olduğu belirtilmelidir. Çoğunluk sadece boktan konuşuyor, eleştiri olsun diye eleştiriyor ya da doğrudan iftira atıyor. Burada onları cevaplamaya ve çürütmeye çalışacağız. “Dene” diyoruz çünkü düşmanlarımıza eko-aşırılıkçı metinler özel bir hiyeroglif ile yazılmış gibi görünüyor, çünkü anlamaları imkansız görünüyor. Ya da belki sadece geri zekalılar, söylemesi zor ama her iki durumda da başlayalım...

“Bize en çok nişan alanlar, bize en çok hayran olanlardır.” -- T.

A) Blogdan

Daha önce de belirttiğimiz gibi, “Maldición Eco-extremista” sevimli, zararsız bir blog değil. Tartışmadan kaçınan bir haber sitesi değiliz ve anlaşmazlıklarımızı belirli bir konuyla açıklamaya çalışan herhangi bir metin üzerine ön notlar koymak istemiyoruz. Belirli bir metnin içeriği bizi ikna etmezse, genellikle onu görmezden geliriz.

Radikalizm kokan eylemlere yönelik eleştirileri, analizleri ve sorumluluk iddialarını iyi bir ölçü için açıklayıcı notlarla yayınlamıyoruz. Dışarıdaki çoğu "karşı bilgi" sitesi bunu yapıyor ve onlardan biri olmadığımız açık.

Eko-aşırıcılığın yasa dışılık anlamına geldiği de dikkate alınmalıdır. Medeniyetin dayattığı yasal ve hukuki tüzüklere kızıyor. Bu tutumu takip ettiğimiz için bunu açıkça ifade ediyoruz. Bu nedenle, ön notlarımızda, “yasal” veya “izin verilen” engellerin üzerinden atlarken, bireycilerin en karanlık içgüdülerini tatmin etmelerini halka açık bir şekilde destekliyoruz. Elbette bunların yasal temsilciler önünde mantıklı sonuçları vardır. Bunlar çok iyi biliniyor ve onları burada tekrar anlatmak bizi sıkır. Dediğimiz gibi, bunlar sonuçlardır, bizim eylemlerimize veya başkalarının eylemlerine verilen tepkilerdir. Eko-aşırıcılığın “kamusal yüzü” olmak bazı sorumlulukları da beraberinde getiriyor ve bunlardan biri de bize karşı yapılan tüm zırvalara cevap vermek. Tüm bu aptallık ve dedikodularla uğraşmak zorunda kalmamayı çok isterdik, ancak başlığın belirttiği gibi: "Cevabımız her zaman bir deprem gibi gelir."

B) México, Arjantin, Chile y Gringolandia, UNITE!

Bir süredir, farklı bloglarda, dergilerde vb. çoğunlukla anarşist inanışta bir avuç eleştiri yayımlandı. Bunların çoğu, eko-aşırılıkçıların sözlerinin ve eylemlerinin yanlış yorumları veya temelsiz yargılarıdır. Bunlar, hızlı bir şekilde yanıt vermek için zaman ayırmaya değer, ancak dürüst olmak gerekirse, onları ilk okuduğumuzda gülmek zorunda kaldığımız metinler: -(México) “Contra el eco-extremismo a la mecsicana”, UNAM'ın Siyasal ve Sosyal Bilimler Bölümü'nde entelektüel oluşumunun kendisini “biraz yukarıda” yaptığını düşünen kendinden menkul bir entelektüel olan Heliogeorgos Caro (HC) tarafından yazılmıştır. ortalama". Hadım HC, hafızanızı tazelemek için, 18 Mart 2015 tarihli “Ya nos habíamos tardado: Breves contemplaciones sobre los comentarios catedráticos de Heliogerogos Caro” adlı eserde Reacción Salvaje'nin eleştirisi tarafından birkaç kez sahiplenildi.

Görünüşe göre “Hípster Cagón” [Shitty Hipster] küçük makalesiyle, RS'nin kendisine verdiği tüm kıçların rövanşı (LOL!) ile intikam almak istiyor ve şimdi umutsuzca bir cevap arıyor. Zavallı şey...

Bu eleştiri hakkında fazla bir şey söylemeyeceğiz. Sadece tamamen temel dışı olduğunu. Önergeleri, eko-aşırıılığın özüyle pek ilgileri olmadığı için işe yaramaz. Ne pahasına olursa olsun bilimciliği savunan bir sözde matematikçinin eleştirisi. Yani orada görülecek pek bir şey yok, gerçekten.

-(Arjantin) Bir başka sadık eleştirmen, Arjantin dergisi “Puñal Negro,” [Black Dagger]'da ilk sayısında “Objetivos çamoraes? del ataque”. Bu anarşistler bize o kadar çok bakıyorlar ki, dergilerinde bize ilk makalelerini bile verdiler. Vay!

Bu “kara hançer” insanlar bir örnek, ama heyecanlanmayın, eko-aşırıılıkçı yazıların kötü yorumlanmasının bir örneği. Birincisi, "ayırt etmeksizin yapılan saldırı" ile "rastgele saldırı"yı karıştırıyorlar; bu, adil olmak gerekirse, anarşizmin rahibeleri ve onlar gibi beyin ölümü gerçekleşen insanlar için yaygın bir hatadır.

Eko-aşırıılıkçıların vurmaya seçtikleri hedeflerin HEDEF HEDEFLELER olduğu ve bu hançer halkının sahip olacağı gibi rastgele olmadığı oldukça açık. Eko-aşırıılık yanlıları, en azından, kendilerini bir saldırının ortasında bulan seyircilerin yaralanmasından pişman olmadıklarını söyleme cesaretini gösterdiler. “Ayrım gözetmeyen saldırı”yı gündeme getirdiğimizde kastedilen budur ve aslında bu, eski ve saygıdeğer savaş yürütme tarzıdır. Kara hançer halkının en ilkel ataları, herhangi bir çatışma sırasında ayrım gözetmeksizin diğer kabilelerin üyelerini vahşice öldürdü ve sakatladı. Sadece bu tür anarşistler sadece “modern” saldırı yöntemlerini kabul ediyor gibi görünüyor: Çok dikkatli yapılanlar, rastgele seyirciye zarar vermemek için yoldan çıkanlar. Ne çöp!

Koşullarımızın atalarımızinkine aynı olmadığını biliyoruz, ancak savaş pratikte öyle. Eko-aşırıılıkçı perspektifte Yapay olana karşı savaştır. İşte bu yüzden bu tip anarşistleri görmek istediklerinden fazlasını görmeye ve kendi burunlarının ötesine bakmaya teşvik ediyoruz. Eğer istemiyorlarsa, sussalar daha iyi.

Bu, her zaman "yaşamın", "evcilleştirmeye karşı", "sömürüye karşı" ve diğer sıkıcı bitmeyen pisliklerin savunulması hakkında devam eden bazı radikal çevrelerde çok yaygın bir ikiyüzlülüktür. Ancak bir saldırı sırasında yoldan geçen biri yaralandığında ya sessiz kalırlar ya da özür dilerler. Birincisi korkaklık, ikincisi ise böyle eylemlerde bulunmaya devam ederseniz başkalarının da benzer şekilde yaralanabileceğini ve hatta ölebileceğinin bir işaretidir. Yani tüm bu vicdan azaplarından ölmek istemiyorsanız, kendinizi yaşlı hanımların karşından karşıya geçmesine yardım etmeye ya da buna benzer bir şeye adayabilirsiniz. Eko-aşırıılık yanlıları "Ayrım gözetmeyen Saldırı"dan bahsettiğinde, hedef vurulduğu sürece, saldırı sırasında seyircilerin yaralanması veya ölmesi umurunda olmadığını söylüyorlar. Yani, BELİRLİ bir hedefi vurmaya üzereler. Bu kadar.

Bu aynı zamanda Severino Di Giovanni ve çetesi için de geçerliydi. Bunu Anarşist Tarih dersinizden hatırlıyor musunuz, Hançer herifler? Hayır. Pekala, hafızanı tazeleyelim, boldoos:

7 Mayıs 1928: Güçlü bir patlama Arjantin, Buenos Aires'teki İtalyan Konsolosluğunun önemli bir bölümünü yok etti. Hedef, Benito Mussolini'nin sağ kolu olan İtalya Başkonsolosu Bay Capani'ydi. İki anarşist, Severino ve Ramé, Capani'nin ofisine gidemeyince, içinde bomba bulunan bavulu diplomatik karargahın merdivenlerine bıraktılar. Bomba güçlü bir şekilde patladı ve dokuz ölü ve 34 yaralı bıraktı. Ölenlerin 7'si faşist, diğer ikisi ölü ve yaralıların büyük çoğunluğu GİZLİLER. Bu saldırı nedeniyle Severino'nun grubu "şiddet içeren çılgın adamlar çetesi" olarak etiketlenecekti. Bugün, Severino'nun çağının faşizmine karşı savaşmak için terörizmi kullandığı zamanında yaşamıyoruz. Bugün faşizmin yeni yüzü olan medeniyet ve onu kutlayanların evcilleştirilmesiyle mücadele ediyoruz. Ekolojik aşırıılık yanlıları ona saldırmaktan çekinmiyorlar.

Siz aptal hançerler nereden geldiğimizi daha iyi anlayabilmeniz için Di Giovanni'nin bu saldırısının “Ayrımsız Saldırı” ile kastettiğimiz şey olduğunu belirtiyoruz. Büyük Terörist Di Giovanni'nin eylemi buna iyi bir örnekti. Bu GERÇEK anarşisti faşist çetelerle karşılaştırm, geçmişin vahşi ve ayırım gözetmeyen uygulamalarını göz önünde bulundurun. Bunu yapın ve Severino hakkında bir sürü bok konuşan anarşist López Arango'nun canını almak için geçmişten geri gelecekler.

Sonra “hançerler” devam ediyor: “Yaptığımız şey, yaptığımız şeydir çünkü öyle hissediyoruz. Bu herhangi bir ahlaktan gelen bir çağrı, kutsal ormanın çağrısı ya da başka herhangi bir mistik saçmalık değil.”

Uzun zaman önce anarşizmin İncilini ve kilisesini çöpe attık. Spesifik olarak, "tanrı yok, efendi yok" veya "herhangi bir Tanrı'ya karşı" sloganını bir kenara bıraktık. Elbette, Hristiyan tanrısına ve dinine işeyip sıçıyoruz. Şüphesiz! Bizim inancımız Pagan animizmidir. Bizim putperestliğimiz, Dünya'nın döngülerine inanır. Böylece, Vahşi ve Tarifsiz Olan'ı yüceltir ve yüceltiriz: Dağ, Yağmur, Gök Gürültüsü, Güneş, Rüzgar, Ay, Nehirler, Akbaba, Geyik vb. ve inandığımız şey. Bir zamanlar atalarımızın yaptığı gibi, her zaman TANRILARIMIZ ile birlikte yürüyoruz. Tıpkı dünyadaki son vahşi kabilelerin yaptığı gibi, Tanrılarına ve gizemlerine bağlılar.

Gerçek şu ki, eko-aşırılıkçılar uygarlığa karşı her saldırıda, Vahşi Orman dediğiniz ruhun etkisinde hareket ederler. Bu çağrı bizi ilerlemeye ve medeniyete karşı şiddetli ve radikal eylemlerde bulunmaya teşvik ediyor.

Eko-aşırılıkçı Paganizm Lanetlenir, saldırılarına da lanet edilir...

Bununla, “Ayrımsız Saldırı” terimiyle ilgili tüm şüpheleri ortadan kaldırdığımızı umuyoruz. Ve eğer yapmadıysak, bu bizim sorunumuz değil. Bu, düşük entelektüel yeteneklerinizin sonucudur. Son olarak, gururumuz veya putperestliğimiz sizi rahatsız ediyorsa ya da ne olduğumuz ya da ne yaptığımız varsa, eko-aşırılıkçı bildirimleri okumayı bırakın ve blogumuza gelmeyi bırakın. Yargıcımız, jürimiz ve cellatımız olmayı bırakın. Dolaylı bir tartışma yaparken bile tartışmak istemediğinizi söylemeyi bırakın. Her iki durumda da, eko-aşırılık yanlıları uzanıp sessiz kalacak kişiler değildir.

-(Arjantin) Anarşist yayın “De la propaganda a los hechos” (Mayıs 2016).

“On ITS” başlıklı makaleyi yazan anarşist, “Ayrımsız Saldırı” kavramını diğerlerinden daha iyi anlamış gibi görünüyor. Bu, bazılarının bu terimi anlamayı reddetmesinin, eko-aşırılık yanlılarının kendilerini kötü açıklamalarından değil, yalnızca inatçılık ve aptallıktan kaynaklandığını gösteriyor.

Ama bir saniye, bu anonim anarşist de onları rahatsız eden tüm soruları anlamış gibi görünmüyor. Hadi bir bakalım.

Başlamak için, kimliği belirsiz yazara eko-aşırılıkçı saldırıların SİYASİ OLMADIĞINI belirtmek gerekir. Eko-aşırıcılık, belirlenmiş herhangi bir siyasi pozisyon aramaz veya talep etmez ve bu nedenle eylemlerimiz SİYASİ DEĞİLDİR, Bu nedenle, saf mantıkla, amaçları da siyasi değildir. Bu nedenle, "sanal sembolizm", "ilerlemeyi gerçekten etkileyen maddi eylemlerin serbest bırakılması" vb. ile ilgili eleştirilerin çoğu kendi kendini çürütür.

“Yalnızca saldırmak için saldırırlarsa ve sanal sembolizm ile ilerlemeyi gerçekten etkileyen maddi eylemlerde serbest bırakmak arasındaki çizgiyi aşmaya çalışmazlarsa” diyor.

Gerçekten eko-aşırılık yanlıları, saldırıları ya da buna benzer herhangi bir şeyle uygarlığı sona erdirmek istemiyorlar. Aksini düşünmek hayal olur, çünkü bunu yapmak imkansızdır. Dünyadaki tüm bilim adamlarını öldürüp laboratuvarlarını yok etsen ve şehrin tüm köprülerini havaya uçursan bile. En yıkıcı eylem bile tekno-endüstriyel ilerlemenin ilerlemesini durduramaz. Bunda aşırı gerçekçiyiz ve kendimize eylemlerimizden herhangi birinin ilerlemeyi durdurup durduramayacağını soruyoruz ve durmayacağına inanıyoruz. Acı gerçek bu ve biz bunu kabul etmeye geldik.

Bu noktada metnin yazarı olarak, “ama medeniyetin işlemlerini sağlayan yapıların vatandaş korkusuyla bir dakika durmasına izin verilemez” diyerek aynı sonuca varırken kafamız karıştı. Görüyoruz ki bu saldırılardan sonra sömürü yerleri işlemeye devam edecek, makineler çalışmaya devam edecek, çalışan ölürse ertesi gün yerine başkası gelecek” diye yine de ilgisiz saldırı ya da saldırı için saldırı fikrini eleştiriyor. uğruna. Evet, eko-aşırıcular karamsar ve ne yazık ki medeniyetin yok edilmesinin imkansız olduğu sonucuna vardık. Uygarlığa CİDDİ zarar verebilecek veya onu yok edebilecek tek kişi Vahşi Doğa'nın kendisidir. Öyleyse, ne yapılmalı? Başparmaklarını oynat ve bekle? Hiçbir şey yapmadan tüm Vahşi yerleri yok eden uygarlığı izlemek mi? ASLA!

Evet, eko-aşırılık yanlıları, karşılığında HİÇBİR ŞEY beklemeyen çıkarsız bir saldırıyı seçerler: Vahşi Doğa adına uygarlığa karşı bir saldırı. Kendimizi ve kaybettiğimiz her şeyi savunmak için bir saldırı. Ve bilinsin ki bunu EGO yolculuğu için de, sırf saldırı zevki için yapıyorlar ve bunu kabul etmekten çekinmiyorlar. Bu yüzden saldırılarının sorumluluğunu üstlenirler ve grupları için kısaltmalar ve isimler benimserler.

Açıkça söyleyelim: eko-aşırıcılık, “medeniyeti yok etmeye” çalışıyormuş gibi davranmaz. “İlerlemeyi bitirmek” istemiyor. Uygarlığa ZARAR VERMEYİ, ŞİMDİDEKİ ilerlemede ÇIKIŞ YAPMAYI ve istikrarsızlaştırılabilir şeyleri DENGESİZLEŞTİRMEYİ amaçlar. Bunun için eko-aşırılık ayırım gözetmeyen ve seçici saldırılar, terörizm, sabotaj, suikast, tehditler, çeşitli suç faaliyetleri vb.

Anonim yazar ayrıca İŞİD hakkında da yazıyor. Belçika'da bu teröristlerin metro ve havaalanında gerçekleştirdiği saldırılarının ilerlemeyi durdurmadığını belirterek, “Görüyoruz ki bu saldırılardan sonra insanlar sömürüldüğü yerlere gitmekten vazgeçmiyor, makineler durmuyor' diyor. çalışmayı bırakmayın, bir çalışan ölürse ertesi gün yerine bir başkası gelir.” Haklı tabii. İlerleme hiçbir şey için durmaz. Ve elbette, İŞİD gibi gruplar, bunun yerine İslam medeniyetini dayatmak için Batı medeniyetini zorla yıkmak istiyorlar. Fakat bunun eko-aşırılık yanlılarıyla ne ilgisi var?

Yazar şöyle devam ediyor: "Sermaye teknolojik gelişmelerdeki büyük adımlarla ilerlerken ve dünyadaki aşırı nüfus her geçen gün daha da kötüleşirken, köleliğe mahkum masum bir seyirciye saldırmanın medeniyetin ilerlemesinde herhangi bir etkisi olduğunu neden düşünelim?"

Ekolojik aşırılık yanlılarının bildirimlerinde bundan ne zaman bahsedildi?

Hiç kimse, masum bir seyirciye saldırmanın medeniyetin ilerlemesini durduracağını söylemedi! Çünkü bunu söylemek gerçekten aptalca olurdu.

Ve dürüst olmak gerekirse, bu soruyu tersine çevirebilir ve anarşistlere sorabiliriz: Ertesi gün sigorta zararı karşılayacak ve banka hiç olmamış gibi çalışmaya devam edecekken neden bankalara bomba yerleştiriyorsunuz? İnsanlar sonradan polis olmayı bırakmayacaksa neden karakollara bomba yerleştirirsiniz? Dayanışma eylemleri onları serbest bırakmak şöyle dursun cezalarını kısaltmayacaksa neden anarşist mahkumları destekleyelim? Eleştirilerin çoğu anonim yazarlarının cehaletinin ağırlığı altında çöküyorsa, neden PDF formatında mevcut hit parçalar yazalım? Neden “mücadele” ve “çelişkileri artırın”? O zaman neden anarşi?

Anonim yazar aptal sorularına devam ediyor: “Biyoteknoloji uzmanlarını ve şehre enerji sağlayan önemli altyapıyı düşünmek varken, işe gidip gelirken uysal kitlelere karşı neden sembolik teröre başvuralım?”

Görünüşe göre bu salak, uygarlığın sadece elektrik şebekesi ve bilim adamları ile ilgili olduğunu düşünüyor, ki bu açıkça DURUM DEĞİL. Medeniyet ayrıca mahalle köşe mağazasını da içerir. Ama elbette eko-aşırıcılığın hedefi bu değil (şimdilik).

Sayın Anonim, lütfen bir şeyler yazmadan önce düşünün, çünkü sözde eleştirileriniz yetersiz düşünülmüş. Anarşinin teknik dilini kullanırken, sözlerinizin “söylemi ileriye taşımak” adına yalnızca “iyi niyetle” yapılmış “eleştiriler” gibi görüldüğünü söylemek yerinde olur. Ama

aslında bunlar ters etki yaratan iftiralarlardır. Ve bu kısır eleştirilerle yüzleşmeyi özellikle önemsemesek bile, sansürlemeden bunları dile getiriyoruz.

Anonim yazar, “antisosyal” kelimesini de eleştiriyor. Biz eko-aşırılık yanlıları, evet, HERKES BİZİM DÜŞMANIMIZDIR: tüm hiper-uygar insanlar, kitleler, suç ortağı vatandaşlar, bir bütün olarak medeniyet. Neden, Bay Anonim Yazar, o zaman biz AŞIRICIYIZ? Yarım ölçüleri savunduğumuz için mi? Şunu da belirtmeliyiz ki, sizin bölgenizde ve diğerlerinde 40 milyon insanı öldürme, medeniyeti ayakta tutan altyapıyı yok etme gücümüz olsaydı, bunu hiç düşünmeden yapardık.

Anonim yazar da soruyor, “Asosyal olmak yoldan geçen birine veya bir işçiye saldıran herhangi bir eylem olur mu? Yoksa sadece 'vahşi' başlığı altında sınıflandırılan eylemler mi?” Bunun mutlaka böyle olmadığı yanıtını veriyoruz. Gerçekten antisosyal bir saldırı, toplumun değerlerine karşı kin, intikam, tepki vb. bir tavırla yapılan saldırıdır; sembollerine ve üyelerine karşıdır ve ille de insan sevmeyen bir saldırıya uğramaz.

Ve yazarın bir bilgisayar varmış gibi görünse bile, sözlüğü yokmuş gibi görünüyor. Çünkü “anti-sosyal” dünyanın hangi tanımını kullanacağını tam olarak bilmiyor. Tam burada bir sözlüğüm olduğuna göre, ona böyle destansı saçmalıklar kusmasını durdurması için yardım edebilirim:

“Antisosyal: 1 – Topluma aykırı veya ona zararlı olan. 2- Toplumda yaşamda güçlük çeken veya toplumdaki tiksinti duyan kimse.”

Dostum, bu kadar basit!

Ve anonim yazar, boğayı boynuzlarından geçirmiş gibi yaptığında ve boktan eleştirileriyle numaramızın onda olduğuna kendini kandırarak “zaferini” kutladığında, ITS'nin geri kullandığı sloganı hatırladığı için eğilimimizi “ahlakçı” olarak nitelendiriyor. 2011'de: “Doğa iyidir, Medeniyet kötüdür.” Bu anarşiste, 2016'daki yeni aşamasına başladığından beri ITS'nin bu sloganı kullanmadığını bir kez daha hatırlatalım. Beş yıl önceki şeyleri eleştirmek istiyorsa, belki de yapmaması en iyisidir, çünkü bu argümanlar artık geçerli değil.

ITS, yakın zamanda bu sloganı, “bireysel özgürlük” terimini kullanmamış, kelimelerin cinsiyetini belirtmek için “x” kullanmamış ve ilk tebliğlerde yer alan diğer kötü alışkanlıklardan hiçbirine geri dönmemiştir. Yazarın ITS tebliğlerini tekrar okumasını ve bu sefer ITS ve diğer gruplardaki eko-aşırıcılığın evrimini dikkate almasını öneriyoruz. O zaman sadece okuyucularını şaşırtan ve aldatan aptalca argümanlar tükürmekten kaçınabilir.

Ve manken sürekli soruyor, "yoksa insan düşmanlığının, nefretin, isyanın ya da savaşın vahşi doğada var olduğunu doğrulayacak mıyız?"

HAYIR diye yanıt veriyoruz, vahşi doğada insan düşmanlığı, nefret veya isyan yok, ama SAVAŞ ve İNTİKAM var. Yazarın ayrıca şehirde daha az, şehir dışında doğayla temas halinde daha fazla zaman geçirmesini öneriyoruz. Yapmazsa, muhtemelen yazdıklarımızı anlamayacak.

Ayrıca, kendimizi tekrarlamak istemeden, ITS'nin bu konuda kendisiyle çeliştiğini söylemeden önce, “uyarı çağrıları” ile “tehditleri” ayırt etmeyi de öğrenmesini öneriyoruz.

Bu, bu blogun yöneticilerinden gelen yanıtın ilk bölümünü tamamlıyor. İkinci bölüm Şili ve Gringolandia'dan gelen tepkileri ele alacak.

Bir sonrakine kadar.

Devam ediyoruz:

-(Şili) Eko-aşırıcılığın Güney Amerika'ya gelişinden bu yana pek çok kişinin başına bela olduğuna hiç şüphe yok. Öyle ki, "bazı" anarşist hücreler, diğer tüm anarşistlerin bizi dine küfredenler olduğumuz için "kiliselerinden" aforoz etmelerini (doğrudan veya dolaylı olarak) "talep eden" bir drama sahnelediler. Bu kundakçılık yapan "rahibeler" birçok isim aldılar, ancak bunların aynı grup pislikler olduğu açık. Gayriresmi Anarşist Federasyon'un (FAI) baş harflerinin arkasına aldatıcı bir şekilde saklanıyorlar ve anarşist çevrelerdeki çeşitli önemli

bloglarda yayınlanan bildiriler yayınlıyorlar. Hangisinden bahsettiğimizi biliyorsunuz, fark etmeyeceğimizi sanmayın! Bu yüzden okumaya devam edin.

1 Şubat: Bunun, tüm yolcularını güpegündüz uçakta olan bir Transantiago otobüsüne yönelik şiddetli kundaklama saldırısından sadece haftalar sonra olduğunu ve üçüncü tebliğinde ITS'nin sorumluluğunu üstlendiği bir saldırı olduğunu unutmayın. Bu aynı zamanda grubun uluslararasılaşmasını ve genişlemesini de duyurdu. Bu saldırıdan sonra, Paulino Scarfo Devrimci Hücresi (FAI/FRI) kendisini her zamanki gibi bir bankayı ateşe vermek ve ardından saldırının gerçeklerini kaydeden bir genel yayın bildirisi yayınlamak için anarşist işlere adadı; şimdi İsa'nın pelerini kadar kutsal ve iyi bir ölçü için başka şeyler. Ancak bizi şaşırtan iki şeyden bahsederek standart anarşist söylemden saptılar.

Onlardan biri şuydu:

“(herp derp) Ayrıca, Güç ve Otorite ile yüzleşmeyi tasavvur etmeye yönelik bu devrimci perspektif temelinde, ayırım gözetmeksizin saldırıyı yaymaya çalışan tüm söylemlerden ve herhangi bir kişinin fiziksel olarak zarar verme ve öldürme hedefi olarak tanımlanmasından kendimizi uzaklaştırıyoruz. Eylemlerimizin sınırsız kaynağı, operasyonlarımız sırasında tesadüfen hedeflerimizin yakınında bulunan kişilere karşı tali zararlardan kaçınmayı amaçlamaktadır. Bu, bugün tüm planlamanın maddi hedefin daraltılmasına göre olduğunu anlar. Saldırının bir ahlakı vardır ve ayırım gözetmez. Kundakçılığı benimsiyoruz ama yaymaya çalıştığı söylemi paylaşmıyoruz.”

“Devrimci anarşist” diye konuşmayanlar için tercümesi şöyle:

"Eko-aşırılık yanlılarının 'Ayrımsız Saldırı' hakkında yazdıklarının hiçbir bokunu anlamadık, ama kulağa çirkin geliyor, bu yüzden buna katılmıyoruz çünkü kulağa devrim, toplumsal savaş ya da mahkumlarla dayanışma gibi gelmiyor. veya isyancılık veya FAI veya 'güç ve otoriteye karşı'.

Santander bankasına yaptığımız saldırı örnek bir saldırıydı, işte böyle oldu millet. Örnek olarak öğretiyoruz.

Bu eko-aşırılıkçıların aksine ahlakımız olduğu için ahlaki olarak üstünüz, ancak bunu öylece çıkıp korkak olduğumuz için söylemiyoruz.

Saldırılarımızdan birinde masum insanlar yaralansa ne yapacağımızı bilemezdik. Kimseyi yargılamak istemiyoruz, ancak ITS-Şili'nin Transantiago otobüsüne yapılan ve gemide insanlarla birlikte yapılan yangın çıkarıcı saldırının sorumluluğunu üstlenerek yayınladığı metin için bir istisna yapacağız."

Oldukça acıklı...

Bizi şaşırtan ikinci şey, bu anarşistlerin “hücrelerini” Paulino Scarfó adıyla vaftiz etmede utanmaz olmaları (gerçi dürüst olmak gerekirse bu tür takdire şayan buluyoruz)!

Buna yürekten güldük, çünkü imaları ve büyük mizah anlayışıyla bu boktan anarko-rahibeler, anarşist Paulino Scarfó'nun zamanında ne yaptığı hakkında hiçbir fikri yokmuş gibi görünüyor; yani, Di Giovani'nin vahşi, ayırım gözetmeyen anarko-haydutlar çetesinin bir üyesi olmak. Bu anarşistlerin daha fazla okuması ve kendilerini geçmişin GERÇEK anarşistlerinin tarihine daldırmaları gerekiyor. Scarfó'nun adının, her zaman vatandaşları kollayan ve canını yakmayı umursamayan kötü teröristlere karşı imalarda bulunan bir grup anarko-Erkek İzci tarafından ele geçirildiğini bilerek mezarında dönüyor olduğundan eminiz. insanlar hedeflerine vururken.

Scarfó birçok saldırı gerçekleştirdi ve burada sadece bir tanesinden bahsedeceğiz:

20 Ocak 1931: Arjantin'in Buenos Aires kentindeki metrolarda üç farklı tren istasyonunda üç güçlü patlayıcı infilak ettirildi. Paulino Scarfó, Plaza Once istasyonundaki bombalardan birini terk etti. Mario Cortucci, Orta Arjantin Demiryolunun Maldonado İstasyonu'na bir bomba daha yerleştirdi. Ve Márquez son patlayıcıyı Anayasa istasyonuna bıraktı. Kayıplar ciddiye, dört ölü ve yirmi yaralı. Tüm siviller. (Severino Di Giovani: Şiddet İdeolojisi. Osvaldo Bayer. “Sombraysén Editores”/ PDF sayfa 272).

Kesinlikle birden fazla anarşist bu bilgiyle karşılaştığında haç çıkarıyor ve Scarfó'nun "alçak," "yıkıcı", "İslam Devleti'nin eylemlerine benzer" (modern anarşistler gibi) bu eylemin sorumlularından biri olduğunu tamamen reddediyor. benzer davranışlarla karşılaştığında bloviat). Bunun, Ayrımsız Grup'un Ekim 2015'te Mexico City metrosuna karşı bu kadar çok anarşisti ürküten yarıda kesilen saldırısına benzemesi ne kadar komik. Ama devam edin, Osvaldo Bayer'in konuyla ilgili kitabını okuyun ve Scarfó'nun ayırım gözetmeyen bir terörist ve GERÇEK bir anarşist olduğunu kendiniz görün. Umuyoruz ki bu süreçte halka yönelik sözlerinizin ve ikiyüzlü önlemlerinizin hümanist çöplükten başka bir şey olmadığını anlarsınız.

- Mart ayında, ITS gruplarının, bir asit bombası patlattıktan sonra, Meksika'dan Şili ve Arjantin'e doğru genişlemelerini halka açıkladıkları Beşinci Bildirilerini yayınlamalarından günler sonra, bir asit bombası patlattıktan sonra "Bireycilerin ve Otoriter Ayaklanma Karşısı Anarşist Nihilistlerin Hücresi (FAI / FRI)" bir otomobil bayisinde, diğerinden çok daha komik olan boktan bir bildiri yayınladı.

Yazdılar:

"Tarih, geçmiş ve bugün bize göstermiştir ki, medeni hayatın ortaya çıkmasından önce var olan topluluklarda da otoritenin kuruluşu ve icrası gelişmiştir ve medeniyetin dışında kalmış topluluklarda da kendini göstermiştir. Bu yüzden mücadelemiz özünde ANTIOTORİTERDİR. Bu, ayırım gözetmeksizin saldırıyı savunan, kendi kendini ilan eden 'eko-aşırılıkçı eğilim' ile aramıza mesafe koymamızı zorunlu kılıyor. 'Her türlü otoriteye karşı' olma fikrine aykırıdır ve isyancı anarşi nedeniyle hapsedilen yoldaşlarla söz ve fiilen uluslararası dayanışmayı reddeder."

Başlamak için, "LOLWUT?" demeliyiz. Bunu kim yazdı? Bu bile görünmüyor anarşistlerden, daha çok Bakire Meryem'i anarşinin kara mantosuna giydirmek isteyen bir grup rahip gibi!

Argümanlarını daha da parçalayacağız. Şunları belirtirler:

"Bu, ayırım gözetmeksizin saldırıyı savunan, kendi kendini ilan eden "eko-aşırılıkçı eğilim"den kendimizi uzaklaştırmamızı zorunlu kılıyor. "Her türlü otoriteye karşı" olma fikrine aykırıdır ve isyancı anarşi nedeniyle hapsedilen yoldaşlarla söz ve fiilen uluslararası dayanışmayı reddeder."

Tercüme:

"Bu, bizi saflar olarak, küfürü savunan günahkar eko-aşırılık yanlılarıyla karışmamaya mecbur ediyor. Ebedi kurtuluş fikrine aykırıdır ve komşusunu desteklemek için hayırsever dayanışmayı reddederler."

Açıktır ki bu anarşistler o kadar püritendirler ki absürtlüğün de ötesindedirler.

Bu boku söyledikten sonra devam ediyorlar:

"Onlarla çevrimiçi polemiklerle ilgilenmiyoruz. Yoldaşlarımızla eylem yoluyla diyalog kurmayı tercih ediyoruz."

Bu histerik. Bir taş atarlar ve onu fırlatıp dövüşün geri kalanında kalmak yerine ellerini arkalarına saklarlar. Bu modern anarşistlerin iki yüzyıl öncesinin azılı anarşistleriyle hiçbir ilgisi olmadığı açık. Ne yazık...

Ondan önce şunları yazdılar:

"Tarih, geçmiş ve bugün bize göstermiştir ki, medeni hayatın ortaya çıkmasından önce var olan topluluklarda da otoritenin kuruluşu ve icrası gelişmiştir ve medeniyetin dışında kalmış topluluklarda da kendini göstermiştir. Bu nedenle mücadelemiz özünde ANTIOTORİTERDİR."

Bu konuda, her türlü otoritenin zararlı olmadığını anlamalarını sağlamaya çalışmayacağız, çünkü açıkça ALMAYACAKLAR. Daha derin düşünmeli ve savundukları eski sosyal eleştiri söyleminde kalmamalıdır. Medeniyetten önce eski etnik gruplarda "otorite"nin var olduğu doğru, ancak sormakta fayda var: Bir Bushman kabilesinin lideri tarafından uygulanan otorite

(örneğin), onları beslemeye yardımcı olan, zararlı bir şey mi? Vahşi insanlardan oluşan çetesindeki hastalıkları iyileştiren ve hafifleten Taromenane şamanının otoritesi zararlı bir şey mi? Zamanında İspanyollardan intikam almayı başaran büyük Teochichimeca savaşçıların otoritesi zararlı bir şey miydi? “Evet” diyorsanız, umutsuzsunuz...

Sizler o kadar safsınız ki, her sosyal çevrede günah lekesini mutlaka fark ediyorsunuz... Ah pardon, “otorite” demek istedim. Reddedersiniz, tıpkı Neonazi rakiplerinizin de günahın her lekesini fark edecek kadar saf olmaları gibi... Aynı şekilde reddederler. Sizinle onlar arasındaki tek fark, savunduğunuz sancaktır ve bundan daha derin bir şey değildir.

-Zehrini yayımlayan son karalayıcı “hücre”, Mayıs ayında sözde “Heriberto Salazar Sabotajcı Paketi (FAI-FRI)” idi. Diğer iki “hücrenin” bununla aynı olduğundan şüphelenince, tebliği incelemeyi bıraktık ve bu durumları derinlemesine düşünüp karşılaştırdık. Bu şekilde iki sonuca ulaştık:

1.SÖZÜMÜ ANARŞİSTLER GERÇEKTEN POLİSTİR:

Her şeyden önce bu bildiride (insanların LOL blogumuzu boykot etmelerini istediklerinde olduğu gibi, çok fazla gülmekten yanlarımızı incitmenin yanı sıra), bu belgenin kökenlerini ve niyetlerini oldukça şüpheli buluyoruz. En azından diğer iki tebliğ bir saldırının sorumluluğunu üstlendi, bu olmadı. Bu, bu insanların ya COPS ya da MUHABİR olduğuna hemen inanmamıza neden oldu. Bundan %98,99 eminiz.

Sadece söylemek için söylemiyoruz. Yarım beyni olan herhangi bir okuyucu, burada garip bir şeyler olduğunu fark ederdi. Bir şeyleri nasıl ifade ettiklerini, sağ ve sol terimleri nasıl karıştırdıklarını okumak, dikkatli bir okuyucu için en azından alarm zillerini çalacaktır.

*Polis zehrini yayma görevini üstlenmiş bloglarda

Zehirli tebliğ hala “Contrainformante blog”, “Voz como arma”, “Instinto Salvaje”, “Autistici-Cruz Negra” (İtalyanca çeviri) ve “325” (İngilizce çeviri) (okumak isteyenler için) üzerinde bulunabilir. o). Bir hata yaptıklarını anlayana ve sonra onu silene kadar “CONTRAINFO” adlı süper blogda da bulabilirdiniz. Diğer blog, varlığını inkar ettikleri koyunlar gibi, “güvenilir kaynak” Contrainfo'da (ha!) yayınlanmış olması temelinde onu özgün olarak kabul etti, tıpkı İspanyol blogunda “ön not”un dediği gibi, “Voz”. komo arma”:

“Heriberto Salazar Sabotajcı Paketi - FAI / FRI tarafından imzalanan ve Şili'de bir yerden sözde 'eko-aşırılıkçı eğilim'i eleştiren bu tebliği Contra Info'dan yeniden yayınlıyorum. Özellikle meseleler, ayırım gözetmeyen saldırı ve bu grupların daha geniş anarşist sahneye yönelik belirgin hakaret ve tehditleri üzerinde odaklanıyor.”

Görünüşe göre kurt kılığına girmiş bu aptal koyunlar, polisin bu "Paketi"nin sözlerine kana bulanmış, batmış. İkincisinin yapması gereken tek şey eko-aşırılık hakkında kötü şeyler söylemeye başlamaktı, çünkü bir süre önce aynı insanlar Reacción Salvaje'nin bildirimlerini yayınlamaya karar verdiler (örneğin) ve sıkıcı “ön notlarında” aynı fikirde olmadıklarını söylediler. metinlerle ama saldırılarla aynı fikirdeydiler. O halde soruyoruz, RS tebliğlerini kabul etmediyseniz neden yayınladınız? Bu, sizin ihmalkar “pozitifliğinizin”, istekli ve gelişigüzel tavrınızın, analiz eksikliğinizin ve boğucu kapsayıcı çalışma tarzınızın bir işaretidir. Sonra tekrar fark ettik ki, sözleriniz zehirli olduğu ve biyolojik bir silah olarak kullanılabilirdiği için haklı olarak “Voz con arma” (Silahlı Ses) dediğinizi fark ettik.

Contrainfo'nun şüpheli tebliği silmiş olması, bizim için metnin kaynağına dair şüpheleri doğruluyor ve sadece paranoyak olmuyoruz.

“Özgürlükçü teori ve praksis” için “önemli” müdahaleler yapan, militan sanal çevrelerdeki bu “önemli” blogların filtrelerinin olmaması ve FAI-FRI tarafından imzalanmış veya imzalanmış gibi görünen herhangi bir bok yayınlamaması ne kadar üzücü. aslında onu yazan COPS veya REPRORTERS olduğunda. “Eleştirel yorumları” böyle bir zehirden ayırt edememeleri ne yazık.

Polis o kadar yardımsever ki onları yoldaş sanıyorsunuz? Ancak eko-aşırılık yanlılarına karşı o kadar da nazik değilsiniz, çünkü “Contrainfo”dakiler, ITS'nin Yedinci Bildirisini ya da IPN

bilgisayar bilimi öğrencisinin öldürülmesinin sorumluluğunu üstlenen Ayrım Yapmayan Grubun bildirisini yayınlamadı ya da artık feshedilmiş “Tierra Maldita” blogu (birden çok kez gönderildiğini belirtmek gerekir). Ve bariz sebeplerden dolayı muhtemelen bunu da yayınlamayacaksınız. Yine de diğer blogların yanı sıra Contrainfo'nun gelen kutusunda olacak (göz kırp). En son eko-aşırılıkçı metinleri neden yayınlamadıklarını anlıyoruz, çünkü onların “Yayınlanma Koşulları”nı tekrar gözden geçirdik ve noktalardan biri “sadece insan onuruna saygı ve insan onuruna saygı sınırlarına uyan, kişisel bilgi, cinsiyetlerin ve tüm insanların eşitliği yayınlanacaktır.”

Eko-aşırılık yanlıları kesinlikle ne terbiyeli ne de bu durumda ima edilen hümanist değerlere saygı duyuyorlar ve cinsiyet eşitliğine tükürüyorlar. Bu, eko-aşırılık yanlılarının Contrainfo tarafından "TÖZDÜRÜLDÜ" demek!

Eko-aşırılık yanlılarının tartışmalı sözlerini ve eylemlerini sırf kendilerine e-postayla gönderildiler diye ya da zorla yapmak zorunda oldukları için yayınlamaları gerektiğini söylemiyoruz. Hayır, Allah aşkına, “FAI/FRI” imzalı her şey okunmadan yayınlanıyor mu? Bu çok yazık, çünkü öyle görünüyor ki, bir tebliğde ortalığı karıştırmak isteyen herhangi bir salak, sonunda "FAI/FRI" olarak kalırsa, "karşı bilgi" bloglarında bunu yapacak bir yere sahip olacak. . Ne kadar salak orospu çocuğu!

Pek çok anarko için önemli olan bu kısaltmaların büyümesine kapılmaları, pek çok radikal çevrenin kuyusunu zehirmek isteyen ahşap işlerinden çıkan insanlar tarafından manipüle edilmeleri üzücü.

Elbette, herkes bu "Paket"teki gibi aptallıkları yayınlama hatasına düşebilir, ama mesele şu ki, en azından bunu yapmaya cesaret bile etmeyecekler. Herkesin önünde sıçarlarsa, en azından bir hata yaptıklarını kabul etmeleri beklenir, değil mi?

* Bu tür anarşist bir şey hatırlıyor mu?

Benzer bir hikaye birkaç ay önce yaşandı, aynı şey ama birkaç detay değişti.

Bu, “Colectivo Libre Observador (CLO)” tarafından imzalanan sözde eleştiriydi. Bazıları bunu hatırlayacaktır, değilse de anılarınızı tazeleyeceğiz.

“Kara Aralık” kampanyası sona ermiş olan CLO, “Gri Aralık Eleştirisi” başlıklı bir karalayıcı bildiri yayınladı. Bu bildiride, HİS anarşist çevrelere şüphe ve güvensizlik eken militan kampanyadan çıktı. Sonunda şüphelerini dile getirdiler ve çeşitli “yoldaşları”, aralarında sempati duyduğumuz bir grup şiddetli eko-anarşist olan “Kapıbara Grubu”nun da aralarında bulunduğu diğer grupların eylemlerini sorgulamaya davet ettiler. Başka bir deyişle, kendilerini “polis” olmakla suçlayan bu grupları işaret etmek istediler.

Daha sonra olay yerine “Instinto Salvaje” ve Contrainformante” bloglarını yöneten anarko-hoşnutlar geldi. Aynı beceriksizlik ve kendilerine gelenleri veya yayınladıklarını okuma veya analiz etme isteksizliğiyle, CLO metnini sitelerine yüklediler. Bu, anarşist çevrelerde bir dizi tartışma, eleştiri ve polemik yarattı, şimdi “Paket”tekilerle aynı.

“Uygarlaşmamış Güneyliler” adlı bir grup, CLO'ya karşı “Sivil Anarşizm İftiralarına Karşı” başlıklı kendi keskin polemliğini yayınladı ve şu sonuca varıyor:

“Bu gruba yönelik bu karalamanın, medeniyete ve ilerlemeye karşı eko-aşırılıkçı uygulamaları benimseyen kişilere de saldırdığına inanıyoruz. Bunlar, teknolojiye karşı çıkan çeşitli bireylerin ortaya çıkmasıyla güneydeki topraklarda artan bir öneme sahip. “Özgür düşünce kolektifi”nin bu aptalca sözleri (yarısına kadar), çatışmanın artmasından duydukları korkudan başka bir şey göstermiyor. Anarşist ilkeleriyle bağdaşmayan her şeyi karalama rolünü üstlenirken, ideallerinden ayrılan herkesi 'terörist' olarak yaftalarlar (bizim gözümüzde 'terörist' bir iltifat olsa da).

Medeniyete ve onun destekçilerine karşı savaşın sona ermeyeceğini bilmeliler, tam tersine, eylemlerimizin adalet ve toplumsal eşitlik ideallerini savunmaya devam edenleri ve anarşizmi savunanları dehşete düşürmesini sağlayacağız. Burada bununla anarşinin kendisi arasında bir ayrım yapıyoruz.

Çatışmanın vahşi olan her şey adına sürekli aşırılıkçı bir yöne gitmesi için baskı yapıyoruz. Ekolojik radikallerin fikir ve eylemlerinin güney topraklarında yayılmasını ve devam etmesini sağlayacağız.”

Aynı grubun (Uygarlaşmamış Güneyliler), eko-aşırılıkçı projenin Güney Amerika'ya uluslararasılaştırılmasında “ITS” kısaltmasını benimseyerek Transantiago otobüsüne yapılan saldırının sorumluluğunu üstlenmesi birçokları için sürpriz oldu.

CLO'ya karşı tavrı alan diğer anarşistler, "Kara Aralıkta ve polis bizi şüphe ve güvensizlikle zehirleme taktikleri" başlıklı kendi bildirimlerini yayımlayan "Sin Banderas Ni Fronteras" idi:

“Bu aylarda hiç kimse o adreslerden gelen 'yansımalar' yayınlamadı. Ancak, 'Instinto Salvaje' blogu ve 'Contrainformante' Facebook sayfası, 'Gri Aralık'a Karşı' metnini yayınladı ve daha önce bahsedilen iftiraları ve karalamaları gönderenleri doğrulamak için kapıyı açtı. Instinto Salvaje, muhtemelen insanlar bunlara dikkat çektiği ve şu anda yazdığımız proje de dahil olmak üzere çeşitli karşı bilgilendirme projelerini eleştirdiği için metni bloglarından geri aldı.”

Bu nedenle, “Aynı aptallıkla ve okuduklarını ya da kendilerine gelenleri anlamadan yoksun olanlar (Instinto Salvaje ve Contrainformante blogu)” yazdığımızda yanılmıyoruz, çünkü bu ikisinin zaten bir geçmişi var. kendilerine gelen metinleri kontrol etmemek, bu zehrin radikal çevrelerde yayılmasına izin vermek.

Ve bu durumda, “Paket” ile aynı şey oldu. Anarkolar ve eko-aşırılık yanlıları arasındaki anlaşmazlığın rüzgarını aldılar ve okuduğunu anlama eksikliğinden ve eko-aşırılıkçı metinlerin cehaletinden (birçok anarko tarafından paylaşılan ortak bir özellik) yararlanarak bunu karalayıcı mesajlarını yaymak için kullandılar. Bu, birden fazlasının bu yalanlara kanacağı ve hatta “Voz como arma” sayfasında okunabileceği gibi, “Paket”in kustuğu pisliğe sempati duyacağı anlamına geliyordu.

“Sin Banderas Ni Fronteras”tan olanlar, daha önce bahsedilen metinlerinde aşağıdakileri doğruladılar:

“Daha 2012'de Şili Ulusal İstihbarat Teşkilatı eski şefi Gonzalo Youseff, anarşist hücrelere sızmadaki güçlükleri nedeniyle bir 'zehirleme' kampanyası başlattıklarını açıkladı. Belirtti: “Siyasi şiddeti engellemeye yönelik departman teknikleri arasında polisle işbirliği, yargının artan düşmanlığı... ve anarşist hücrelere verilen çarpıtılmış bilgileri yayarak, örneğin üyeleri arasında güvensizlik yayılarak iç zehirlenme vardır”. ("La Segunda" gazetesine verdiği röportajda Gonzalo Youseff, Aralık 2012)"

Polisin tüm “radikalleri” aynı fırçayla boyadığını hatırlayalım: anarşistler, feministler, işgalciler, eko-aşırıcılar vb. Onlar için hepimiz aynıyız. Bu stratejiyi, iddia ettikleri ideolojik yönelim ne olursa olsun, toplumsal düzeni baltalamaya çalışanlara karşı koymak için kullanırlar. Anarşist bloglarda eylemleri duyurmaktan sorumlu olanların, olanın bu olduğunu anlamamaları üzücü. İhmalleri nedeniyle, yukarıda anılan metnin yazarının da belirttiği gibi, polise zehirlerini radikal çevrelere yaymada yardımcı oluyorlar. Sürü'nün zehirli tebliğinde sözü edilen eko-aşırılık yanlılarına (La Cisterna bankasına saldıranlar) karşı polemik yayımlayan hücreye de acıyoruz.

Bu noktayı sonuçlandırmak için aynı metnin son paragrafına değineceğiz:

“Sonuç olarak, sorun polis ya da aptalların bizi aldatmaya çalışmak için sahte mesajlar göndermesi değil. Bugün 'Libre Observador' ve 'Rodrigo Opazo' olabilir, ancak yarın aynı niyetlerle başka bir mesaj olabilir.

2. "PAKET", EN "RADİKAL" TÜRDEKİ ANARŞİSTLERDİR:

Ya da belki de bu bildiri yazarlar gerçekten anarşistlerdir (polis ya da muhabir gibi davranırlar) ve biz sadece paranoyak oluyoruz. Ve bu pozisyonlara çok yakın anarşistler olduğunu ve çeşitli anarşist blogların bildirimlerini çekincesiz olarak yayınladıklarını ve bugün

hala sitelerinde olduğunu bilerek, onları sözlerine almalıyız. Aşağıda bu pozisyonu inceleyeceğiz.

*Analiz

Bu nedenle, bu "Paketin" yayınladığı tebliği incelemeye geçiyoruz. Yazdılar:

"(Herp derp) Bunlar, soğukkanlı bir şekilde 'anarşiye ölüm' diye bağırarak ve böylece kendi kökenlerini ve oluşumlarını inkar eden, geçmişteki şehir gerillalarının savaşçılarından beslendikleri fikri takip eden sözde eko-aşırılıkçılardır. anarşinin ve onun insanların, kardeşlerimizin, hayvanların ve dünyanın kurtuluşu için verdiği mücadelede her zaman var olan belirli yönleri vurgulamaya devam ettiler."

Her şeyden önce, eko-aşırılık yanlıları, "anarşiye ölüm" (sivil anarşizme ölüm, KESİNLİKLE) gibi karalayıcı sloganı desteklediğimizi ASLA ifade etmediler veya belirtmediler. Belki de "Paket" üyeleri eko-aşırılık hakkında bir şeyler okuduklarında sarhoş olmuşlardı ve anladıkları buydu. Bu çok daha olası bir açıklama gibi görünüyor.

Anarşist köklerimizi inkar ettiğimizi söylüyorlar, bu yanıltıcı çünkü eko-aşırılıkçılar her fırsatta geçmişte ve günümüzde özdeşleştiğimiz anarşistleri işaret etmişlerdir. Eko-anarşist olarak başladığımızı asla inkar etmedik ve tam tersine, o sahneden çıktığımız için gurur duyuyoruz. Mesele şu ki, kendi yolumuzu ondan çıkardık.

Bu taşkınlık "Paketi", yakınlığımızı sürdürdüğümüz birkaç anarşistle olan ilişkimize zarar vermek istiyor. Bu olmayacak, çünkü GERÇEK anarşistler "Paketin" kötü niyetlerini okuyabilir, bu sadece bizim ya da onların insanlarını hapse atma potansiyeline sahiptir.

Devam ediyorlar:

"Sürekli tutmak istediğimiz gerilime ve anarşiyi canlı kılma mücadelemize yabancı olarak, kendi kendini ilan eden belirli bir eko-aşırılık kesimi, isyan mücadelesinde kendini gösteren özgürlükçü ideali fırlatıp atıyor."

"Paket" savunucularının fikirleri ilişkilerimizi zehirlemek, saçmalamak ve ardından "FAI/FRI" tanımının arkasına saklanmaksa ve bunlar "özgürlükçü ideali" simgeliyorsa, elbette bunları bir çöp yığına atacağız. böylece uygun şekilde tükürebilir, işeyebilir ve üzerlerine sıçabiliriz.

Devam ediyor:

"Simgesel nüfuslar" ve müzikal/kültürlerarası üniversite alanlarının hayali kategorisine bağlı belirli bir küçük grup (üniversiteyi reddediyorlar ama üniversiteye gidiyorlar... ve çok nefret ettikleri konuları okuyorlar), insan hayvanını hor görüyorlar ve bu nedenle düşmanı görüyorlar. her yerde."

Bu ne ya? Bu bir suçlama mı? Bu paragraf, "Paket"in, teröristlere veya her kim olursa olsun saldırmak için bazı izole anarşistler ve eko-aşırılık yanlıları arasındaki "tartışmadan" bir miktar çıkar sağlamaya çalışan bir polis cephesi olduğunun reddedilemez kanıtıdır.

Bu anarko-polisler üniversitelerde eko-aşırılıkçıları aramak istiyorlarsa, baksınlar. NatGeo Wild üzerinde çalışmak için kesinlikle nanoteknoloji veya iletişim okuyoruz, orası kesin.

Daha fazla gruba dikkat çekmek için "Paket" şunları belirtir:

"Mauricio Morales'in gidişinden 7 yıl sonra, Manada de Choque Anarquico Nihilista'yı 1 Mayıs ve 21 Nisan gösterileri sırasındaki soğukkanlı ve akıllı isyancı eylemleri için, yakınlık içindeki insanlar arasındaki koordinasyonun önemine dair bir başka kanıt sundukları için sıcak bir şekilde selamlıyoruz. "

MCAN'ın bunlarla ne ilgisi var?

Sonuç olarak şunları belirtiyorlar:

"Ayrıca, La Cisterna'daki Banco Santander'e yönelik bir saldırı iddiasında yazan Célula Revolucionaria Paulino Scarfó'nun (FAI-FRI) savaşçıları da selamlıyoruz: 'Saldırının kendi etiği vardır ve ayırım gözetmez; kışkırtıcı eylemleri benimsiyoruz ve etrafta söylenenlere katılmıyoruz.'

(Tekrar) CRPS'nin (FAI-FRI), kendilerini doğrudan ve dolaylı olarak eko-aşırılıkçı saldırılara karşı konumlandıran bu üç "hücre" bloğundaki ilk "hücre" olduğu unutulmamalıdır. Devletin (ki çok nefret ettikleri) güvenlik güçlerinin dikkatini bu "tartışmaya" çektikleri için kendilerine teşekkür edilmelidir. Hiç şüphe yok ki, polis tüm bunlardan büyük ölçüde faydalanacaktır.

Tüm bunların sorumluluğu her iki taraftaydı: onlara yanıt verdiğimiz için bizim sorumluluğumuz ve "Paket" iftiralarını yayınlayanların sorumluluğu. Ama topu yuvarlayanlar oradaki anarko-polislerdi. Ateşle oynadığımızda yanacağımız unutulmamalıdır.

Maldición Eco-extremista olarak bu saçmalık hakkında ilk ve son kez bu kadar kapsamlı yorum yapıyoruz. Daha fazla çatışma için daha fazla yem vermek veya kıtanın güneyindeki en pürüten anarşistlerin eylemlerini kabul etmek istemiyoruz. Ya da anarşistleri oynayan polislerin trollenmesine yanıt vermeye devam edin. Bu ikinci eylem, gerçekten analitik olan çok az kişinin bulunduğu sanal anarşist çevrelerde kendilerini görünür kılmak için gerekliydi. Hatta, bir yayın projesi olan zeki anarşistlerin, yukarıda anlattıklarımızı bilerek "Pack'in" bildirisini yayınlamayan birkaç kişi gibi, nesli tükenmekte olan bir tür olduğu bile söylenebilir. Yabancı ülkelerdeki benzer ideolojik yörüngeye sahip olanlar bile (325, CAN-İtalya, vb.) pek çok "karşı bilgi" sayfası tuzağa düştü. İkinci siteler bu bok hakkında hiçbir şey bilmiyorlar ve kendi cehaletleri yüzünden tökezlediler. Ancak burada, İspanyol dilindeki "karşı bilgi" siteleri kadar suçlu olduklarını söylüyoruz.

ITS'nin Meksika'daki terörist eylemlerini duyuran bildirimlerini yayınlamaya başladığı 2011'de yaşanan tüm geçmiş dramayı da burada hatırlıyoruz. O zaman, bölgedeki birçok anarşist durumu öğrenince kendinden geçmişti. Böyle bir grubun var olabileceğine inanamadılar.

Birçok blog, ITS'yi (özellikle saboteamos.info) görmezden geldi ve bir grup anarko-Zapatista, eko-aşırı grubun varlığından şüphe ederek sonuca vardıkları bir video bile yaptı. Özellikle ITS'nin Meksika ordusu tarafından yaratılmış bir "cephe grubu" olduğunu, faşist olduklarını, PRI'nin (yönetim partisi) ve CIA'nın yoksul "toplumsal hareketler" üzerinde baskı yaratmak için ajan-provokatörleri olduklarını belirttiler. "Ayrıca ITS'nin "solun anarşist karşıtı bir grubu" olduğunu ve bir sürü gülünç şey olduğunu belirttiler. Bikkın akıl yürütmeleri ve birinin onlara inanması için çaresizlik içinde, neredeyse ITS'nin dünyayı ele geçirmeye çalışan uzaylı sürüngenlerin kukla bir grubu olduğunu söyleme noktasına geldiler (?) O zamanlar çok şey söylediler ama ITS her zaman yanıt verdi. saldırılarla ve bu güne kadar projeyi sürdürerek. Şili'de, Arjantin'de, Amerika Birleşik Devletleri'nde, her zamanki gibi işlerde kendini gösterdiği gibi durum budur...

Böylece, "Paket" in sözde "eleştirisini" baştan sona gözden geçirip açığa çıkardıktan sonra, bu anarko-polislere sorarak sonuca varıyoruz: Bu tebliğden ne kazanacağımızı düşündünüz? Bizi korkutmuyor. Eko-aşırılık yanlılarının saldırılarını durduracağını düşünüyor musunuz?

Moralimizi bozmayı ve geri çekilmemizi mi umuyorsun? Bu olmayacak. Anarşist ortamın zehirlenmesinin tam da Şili Ulusal İstihbarat Teşkilatı'nın eski başkanının tahmin ettiği gibi gerçekleştiği doğrudur, büyük ölçüde bazı "karşı bilgi" siteleri topu düşürdüğü için buna kanalı aynı anarşistler sayesinde. Bu durumdan önce yapılması gereken tek şey akıllı olmak, bir şeyleri koklamak ve eleştirmen kılığına girmiş düşmanın farkında olmaktır. Bazı anarşistler tedbirsiz olduklarını gösterdiler ve hatalı sonuçlara atladılar. Hatalarının farkına varamazlar, bu yüzden kendilerini içinde buldukları bataklığa saplanırlar.

Bu "blogların" yayıncılarından bazılarının yukarıda yazdıklarımızı okuyacaklarından ve bu durum ve bundaki rolleri hakkında düşüneceklerinden eminiz. Diğerleri "iktidar alanlarından" kendilerine gelen zehri ikiye katlayacak ve (anlayabilecekleri terimlerle ifade edecek olursak) yutmaya devam edeceklerdir.

-(Gringolandia) Somut olarak konuşursak, "yanquis" eleştirilerini çeşitli gruplara ayırabiliriz. Amaçlarımız için en önemlisi, eko-radikal çevreler üzerinde daha geniş bir etkiye sahip olan ABD anarko-primitivizminden gelen yanıtıdır. Özellikle, John Zerzan eko-aşırıcılığı "nihalist"

ve "postmodernist" olmakla suçladı. "Nihilist", özellikle İtalya'da nihilist arkadaşlarımız olduğu için bize hiçbir sorun yaşatmıyor ve onlarla olan ilişkimizden gurur duyuyoruz. Ancak bu iftirayı bir kenara bırakan Zerzan, eko-aşırılığı ayırım gözetmeyen saldırı kullanımı ve sol değerlere saygı duymaması nedeniyle aforoz ediyor. Kendini "soldan sonra" ilan etse de eski hippinin kalbinde bu değerlerin özel bir yeri var. Onun solculuğu "post-"tan başka bir şey değil. Zerzan'a göre, 7 milyar insanın varlığını sürdüren ekonomik, siyasi ve sosyal sistemi parçalamak için tek bir anlamda birleşeceğine ve bunu az çok barışçıl bir şekilde yapacaklarına dair "ümidimiz" olmalı. ("Gelecekteki ilkel") Ancak bunun imkansız bir peri masalı olduğuna işaret ederek, "nihilistler" olarak kınanıyoruz (sanki bu kelime bize hakaret ediyormuş gibi, LOL!) ve ABD yeşil anarşizmi sürüsünden atıldık, tüm kaynakları ve profesyonel web siteleri ile (burada diğerlerinin yanı sıra Anarchist News'den bahsediyoruz). Sonuçta Zerzan, uygarlığı temel aldığı değerleri yok etmeden fiziki alemde yok etmek istiyor. Bu gerçekten de, baba sorunları olan anarşist çocukların aynı yaramazlığını desteklemekten başka kimsenin bir şey yapmayacağı anlamına gelir ve herhangi bir direniş eylemi, herhangi bir medeniyetin karakteristiği olan aynı "yaratıcı yıkım" anlamına gelir.

Medeniyet Vahşi Doğayı yok eder, elbette, ama yine de masumiyet ve suçluluk, ahlak ve dayanışma kavramlarına saygı göstermelisiniz çünkü... doğruyu söylemek gerekirse nedenini bilmiyoruz. Elbette dili ve "sembolik düşüncüyü" (Zerzan ve yardımcılarının yaptığı gibi) sorgulayabilirsiniz ama medeni ahlak onlar için kutsaldır.

Bir de soğukkanlı ABD nihilistleri var. Herkesten daha havalı olanlar, sınıfın popüler çocukları, hata yapmak istemedikleri için tüm eylemleri a priori reddeden ve bu nedenle "ahlakçı" veya bunun gibi bir şey olarak kabul edilenler. Egoizmlerini alkışlıyoruz, ancak nihilizmlerinin neden her zaman hiçbir şey yapmamak, hiçbir şeyi desteklememek, ancak her şeyi eleştirmekle sonuçlandığı konusunda biraz kafamız karıştı. Hatta bazılarının eko-aşırıcılığı desteklediğinden de bahsetmek gerekir (tabii ki çekincelerle). Belki bir gün azar azar bizim yanımıza bile geçerler. Şimdi söyleyebileceğimiz tek şey, bu tür nihilistler oldukları için, önlerine çıkan her şeye karşı aşırı eleştirel olma kesinliğine sahip olduklarıdır. Gerçekten hiçbir şeye inanmıyorlarsa, belki bizi rahat bırakabilirler, değil mi? Yoksa onları özel kar taneleri yapan ama hiçbir şeyi değiştirmeyen kitaplar üretmekten başka bir şey ifade etmeyen tasarım kıyafetleri gibi nihilizmlerini giymeleri mi, ama hey, onları yayınlamak kesinlikle iyi hissettiriyor...

Genel olarak, bir şeyleri İngilizce yerine Mandarin diline mi çevirdiğimizi bilmiyoruz, çünkü görünen o ki oradaki insanlar bizim gerçekten ne söylediğimizi değil, sadece bizim söylediğimizi düşündüklerini okuyorlar. Sanki "sert sözler", modern liberal zihinle (burada klasik anlamda "liberal" kastediyoruz) örtüşmediği için insanları travmatize ediyor gibi. Açık olmak gerekirse: biz eko-aşırılıkçılar saldırmak için nedenler aramıyoruz çünkü onlara ihtiyacımız yok. Onlara ihtiyacımız varsa, çözümün değil, sorunun bir parçasıyız. Bir "sebebe" ihtiyacımız varsa, evcilleştirilmiştir. Ve eko-aşırılık yanlıları, yaptığımız işe kitleleri dahil etmenin yollarını bulmaya çalışmanın zaman kaybı olduğunu zaten biliyorlar. Anarşistlerin onları bir "kazanma stratejisine" dahil etmeye çalışarak beyinlerini harcamış olmaları bizi sonuna kadar şaşırtıyor. Tarih bize bir şey öğretiyorsa, o da kitlelerin dünyayı asla değiştiremeyeceğidir. Eğer durum buysa, bu evde kalıp hiçbir şey yapılamaz diye baş parmaklarımızı oynatacağınız anlamına mı geliyor? Saldırmak için kitlelerin mi yoksa demokrasinin mi iznini bekleyeceksiniz?

Burada ve şimdi saldırı stratejisi, toplumun var olmadığı ve olamayacağı, en azından anarşistlerin onu kavradığı şekilde olduğu önermesinden gelir. Gerçekte toplum, insan gücünü kendi başına bir amaç olarak artırmak amacıyla birbirine kenetlenen güç ağlarının egemen olduğu kafası karışmış insan hayvanlardan oluşan bir gruptur. Bu anlamda bu insan hayvanları bu süreçte sadece "konuşan araçlar"dır. Kolektif faillik, Chahta-Ima'nın denemelerinden birinde işaret ettiği gibi bir yanılısamadır. Üstelik kitlelere "kurtuluş" ya da

başka bir aptallık gibi fikirleri yaymaya çalışmak, makineyi kendi mantığıyla yok etmeye çalışmaktır. Bu girişimlerde makine her zaman kazanır. Makine, herhangi bir verili "kurtuluş" projesini, Doğa'ya karşı evcilleştirmeyi güçlendirme yöntemine dönüştürmenin yollarına sahiptir.

Bu nedenle, eko-aşırılıkçılar toplumu umursamazlar ve yalnızca kendi ağırlığı altında veya entropi tarafından yok edildiği ölçüde dikkate alırlar. Entropinin tarafındayız. Eşitlik ve kendi kaderini tayin hakkı hakkındaki fikirleriyle medeniyet bizi etkilemez. Burada "Doğa" terimini kullanmak istemiyorsanız, bunun yerine "entropi" veya "kaos" kullanabilirsiniz, hepsi aynı şeydir. Tüm uygar düzen Doğa için bir tehdittir: Bu böyledir, her zaman böyle olmuştur ve her zaman olacaktır. Beşikten itibaren bize iyi gelmeyen şeyleri sevmek, yapmak istemediğimiz şeyleri yapmak ve ilgi alanlarımıza yabancı şeyler düşünmek üzere eğitiliriz. Bu köleliğe saldıran her davranışı alkışlıyoruz; hayvan, bitki, orman ve ırmağın kendileri için var olmadığı, bunun yerine Uygarlık İdeasına hizmet etmek üzere manipüle edildiği evcilleştirme: kontrol, güvenlik, yenilik, ilerleme ve (neden olmasın?) özgürlük, eşitlik, kardeşlik. Bizim için, bazılarımızın geniş bir kişisel ilişkiye sahip olduğu belirli vahşi yerlere duyulan aşk, aynı zamanda kendimizdeki vahşilik, evcilleştirmenin ve toplumun tamamen reddedilmesi, tüm bunlar bizim için değerli olan tek şeydir. Dahası, topluma karşı ayırım gözetmeyen savaşa yol açan öfkemizin ardındaki sebepler onlar.

Gerçek şu ki, eko-aşırıcılık genişliyor. Sadece Kuzey Amerika'da var olan bir eğilimden Güney Amerika'ya yayıldı ve müttefik Nihilist Terörist gruplar Avrupa'da çoğalıyor. Çünkü Nihilist Eko-Aşırılık sadece Meksika, Şili ve Arjantin'deki ITS'nin patlayıcıları değildir; tekno-geek'in beynini delen sadece Rastgele Fraksiyonun mermileri değil; sadece "Guamera Eko-Aşırılıkçı Savaş"ın kayıtsız terörist tavrı değil; sadece Revista Regresión ve Chahta-Ima'nın tartışmalı sözleri değil; sadece İtalya'daki Memento Mori Nihilist Tarikatı'nın Ayırimsız Saldırıları değil; sadece "Místico y Maldito", "Nechayevshchina", "Palmer Amaranth" ve diğerlerinin çevirileri değil... hayır. Eko-aşırıcılık, Amazon kabilelerinin kerestecilik, petrol ve madencilik endüstrilerine karşı savaşlarında silahlı direnişidir; Afrika'da helikoptere ateşlenen izole kabile üyelerinin oklarıdır; topyekün Hristiyanlaştırmaya direnen şey, pagan inancının devamıdır; suçlu faaliyetlerde kendini gösteren evcilleştirmeye karşı bireyin direnişidir; kasırgadır, depremdir, son çakalların vahşiliğidir, fillerin düşmanlığıdır, ölmeden önce sokup iğnesini bırakan arıdır. Eko-aşırılık, aynı Vahşi Doğanın şiddetle savunulmasıdır: tepkisi, yanıtı, gücü.

Biz eko-aşırılıkçıları ve kendilerini müttefik ilan eden tüm Nihilist Teröristleri hapse atabilir, parmaklayabilir, karalayabilir ve hatta öldürebilirsiniz, ancak Savaş devam edecek, başka bir isim altında da olsa, hatta isimsiz bir şey olarak...

Adını anmaya gerek olmayan, bilinen ve tartışmalı bir tutuklu anarşistin bu sözleriyle bitiriyoruz. "İyi duygular" döneminin sona erdiğini ve medeniyete karşı öldürme ve terörist ayırım gözetmeyen şiddetin devam ettiğini göstermek için güçlü sözlerini burada hatırlıyoruz: "O kiliseye girenleri yargılayan ve eleştiren o eleştirmenlere, tokmaksız yargıçlara sonsuz nefretimi gönderiyorum. Anonimlikten değil, buradan onları düşmanım olarak gördüğümü söylüyorum. 2011'de La Reina mahallesindeki bir eve patlayıcı yerleştiren (maalesef patlamadı) ve patlamakla tehdit edenleri yargılayanlarla (tam olarak aynı olmasa da) yargılananlarla aynılar. bir okul. 2013'te Macul con Grecia'da barikat kuran bir Transantiago otobüsüne Molotof kokteyli attıkları ve otobüsteki insanların kinci ve güzel ateşten "etkilendiği" bir eylemin yargılanmasına katılanlarla aynı. Otobüse saldıranların gerçek abluka olmadığını savunan "Macul Ablukası" olduğunu iddia edenler kadar aptallar, ha! Elbette bazı sefil üniversiteliler eleştirdi. 2014'te birçok kişinin yaralandığı ve bir kadının parmağının kesildiği Metro Askeri Okulu'ndaki bombayı (dünyanın başka yerlerinden bile olsa) eleştiren/eleştirenlerle aynı; ve birkaç ay sonra sakatlanmış elini televizyonda sergileyecekti. Yunanistan'da bir gösteride bankayı ateşe veren ve bankanın içinde üç işçiyle

birlikte küle dönmesiyle sonuçlanan bir bankayı yakanların ölümüne ağlayan hakimler aynı. Daha binlerce örnek vermeye devam edebiliriz. Tüm o yargıçların üzerine tokmaksız sıcıram ve işerim. Sıradan vatandaşlar için, “pis vatandaş hayatı sadece kışlalarda bulunmaz” diye, aralarında sonsuz sayıda bombanın patlamasını bekliyorum. Medeniyete karşıyım ve vatandaşlık/insanlık içinde en medeni hedefi (kendim de dahil) buluyorum. Bunlar, para denen pis ve iğrenç plastik için ilerlemeye tutunan ve kendilerini evcilleşmemiş olanı yok etmeye adayanlar.

Yaşasın bireysellik! Komplo kuranlara güç!”

Saldırı ruhu içinde:

Maldicion Eko-aşırılıkçı

Öme Arşiv Grubu

Mistico ve Maldito

Chahta-Ima

Yoloxochitl

JOSÉ VIGOA'NIN SAVAŞI: EKO-AŞIRI YÖNTEM ÜZERİNE KISA BİR SÖYLEŞİ

Eko-aşırıcılığın geçtiğimiz yıl giriştiği en dikkate değer çıkış, örgütlenmedeki artan netliğidir. Saldırı tarzı her zaman küçük, dağınık ve gizli olsa da; ve her zaman devrimci söylemden veya bir “hareket” tartışmasından vazgeçmiş olsa da, eko-aşırıcılığın ethosunun anarşistlerin ve diğer radikal teröristlerinkinden farklı olduğunu ancak sert bir kırılma netleştirebilir.

Aktivistin yerine eko-aşırılıkçı, suçluyu taklit etmeye çalışır. Nihilist bireyci, Parti yerine “gizli bir toplum” (genellikle kendi aralarında bile gizli) kurar. Vahşi Doğanın aşırı savunmasını yapanlar bir Hareket yerine bir Mafyayı savunuyorlar. Eko-aşırıcılığın ortaya çıkışı, İlerleme ve Aydınlanma Ülkesi'nden ayrılmak için köprünün geçilmesinin sinyalini verdiyse, vahşet yönetiminin yeni aşaması o köprüyü ateşe vermek ve yanmasını izlemektir.

Bunun elbette teorik nedenleri var. Ekolojik aşırılıkçı eylemleri gerçekleştirmek için, aktörlerin kendileri, tıpkı suçlular gibi, azami özerklik ve anonimlik gerektirir. Liberal, solcu, anarşist ve anarko-primitivistlerin tümü, diğerlerinin öykünebileceği ve İncil'deki Çarmıha Gerilmiş Kişi ile birlikte ilan edebileceği eylemleri savunur: "Git ve aynısını yap." Her olası duruma ve olasılığa uyacak şekilde geliştirilmiş bir eylem ve davranış tarzını "kitlesel olarak üretmek" istiyorlar. Her şey “açık kaynak” ve herkesin görmesi için çıktı. Bu onların demokratik değerlere, İnsanlara İnançlarına, İnsan Doğasının Temel İyiliği Dogmalarına olan ihtiyaçlarını karşılar. En sempatik hiper-uygar okuyucular bile eko-aşırılıkçı edebiyatla ilgilenir ve “Ama ne yapmalıyım? KENDİ HAYATIMA nasıl uygulayabilirim? Vb” diye sormanız gerekiyorsa, sizin durumunuzda cevap yok.

Eko-aşırılıkçı bir oportünisttir. O bir bireycidir. Bir çerez kesici komünist, anarşist veya ilkelci gibi çerez kesici bir eko-aşırılıkçı yoktur. Her suç farklı olduğu gibi her biri de farklıdır. Modern aktivist, kaosu ve olumsuzluğu sınırlamaya çalışır: eko-aşırılıkçı buna güvenir, hatta ondan beslenir. Pasifistlerden Kara Blok'a kadar aşırı uygar eylemcilerin oluşturduğu kitleler, disiplin, ortak bir amaç ve Devlet benzeri bir güçle “ikili güç” durumunda Devlete karşı karşıya gelen Napolyon birlikleri gibi hareket etmeye çalışıyor. Bunlar ancak en zayıf halkaları kadar güçlüdür. Eko-aşırılıkçı eylem, terimin tam anlamıyla gerilla savaşıdır: sadece pratikte değil, amaca da. Eko-aşırılıkçı, tıpkı suçlu gibi, yalnızca kendisi için, kendi çıkarı için ve uzakta da olsa aynı şekilde savaşanlarla savaşır; eylemlerini öven ve kendi koşullarında onları taklit etmeye çalışırlar.

Bu nedenle eko-aşırılık, “kelimelere tökezleyenler için tökezleme taşı ve skandal kayasıdır”.

(1. Petrus 2:8) Sempatik duyanlar, biraz daha militan olmak isteyen ve ITS'yi destekleyen

birkaç sözün “post-solcular” olarak güvenilirliklerini artırdığını düşünen solcu ponpon kızlar bile bu eko- aşırılıkçı ilk ilke. Eko-aşırıcılık, sohbeti teşvik eden birkaç militan kelime ya da dürüst olsa da ilerici entelektüel çevrelere yayılan pasif kötümserliğin biraz daha şiddetli bir biçimi değildir. Eko-aşırılık, komplocu suç ortaklığı, şiddetli yakınlık ve yasadışılığa yol açan sempati ile ilgilidir. Eko-aşırıcılık, isyancı anarşizm, anarko-primitivizm, eko-anarşizm, pasif nihilizm vb. ile birlikte kişinin sunağında bulunan başka bir ideolojik idol değildir. kokuşmuş tekno-endüstriyel uygarlık içinde -gerçekleşme" ve "özerklik". Vahşi Doğaya karşı yapılan küfürler karşısında fanatiğin kutsal şevki, aşırı uygar kurbanına karşı şiddet için açgözlü şehvet ve uygun zamanda düşmana saldırmak için gereken eşsiz sabırdır. Kendisinden önceki ideolojilerle benzerlikler olsa olsa yüzeyseldir.

Bunu daha fazla ortaya çıkarmak için, yozlaşmış bir toplumda suç faaliyetinin meşruluğu konusunda benzer görüşlere sahip olan modern bir gerilla akıncısının / suçlunun hayatından bazı dersler alacağız. Burada, 1999 ve 2000 yıllarında Las Vegas sokaklarında dehşet saçan eski Spetsnaz komandosu, olası Küba istihbarat subayı, uyuşturucu satıcısı ve kumarhane soyguncusu José Vigoa'dan bahsediyoruz. Bu süre zarfında, kendisi ve küçük ekibi başarıyla MGM ve Bellagio dahil Las Vegas'taki en büyük kumarhanelerden bazılarını soydu. Vigoa ayrıca bir soygun sırasında kahraman olmaya çalışan iki zırhlı araç korumasını da öldürdü. Burada Vigoa'nın biyografik ayrıntıları üzerinde durmayacağız, bunun yerine John Huddy'nin büyüleyici hesabından pasajlar aktaracağız, Las Vegas'ı Fırtınak: Küba doğumlu, Sovyet Eğitimli Bir Komando Şeridi Nasıl Aldı ve Beş Birinci Sınıf Otel, Üç Zırhlı Araçlar ve Milyonlarca Dolar ve bunları uygun şekilde yorumlayın. Bununla onun angajman kurallarından ders çıkarmaya ve bireyci saldırının bundan sonra nasıl gerçekleşeceğine ışık tutmaya çalışıyoruz. Gelecek, hakkında konuşulabildiği kadarıyla bireyciye, kaosa ve ahlaksızlığa aittir.

Jose Vigoa, emeklilik soygunu olabilecek şeyi mahvettikleri için Brink'in kararlı muhafızlarını iyi düşündüğünden değil. Aptal kahraman saçmalığı! İki muhafızdan ağır ateş alırken ve bekleyen Rodeo'ya geri çekilirken Vigoa'yı düşünür. Vigoa, düşük ücretli Brink'in adamlarının karşılık vermesine şaşırır. Şu anda kendisine doğru akan şiddetli ateş ve bagajın kaputunun üzerinden alev alev yanan çılgın Amerikalı olmasaydı, Vigoa muhafızların yüzlerine ne kadar aptal olduklarını söylerdi: Parayı senden almaya çalışmıyorum ya da size saygısızlık etmek veya ailenizden bir şey çalmak. Milyonları ve milyonları olan ve fıstık ücretleriyle çalışanlarını sömüren şişko domuz kumarhane sahiplerinden parayı almak istiyorum. (16)

Yılmayan Vigoa bir bilgilendirme toplantısı yürütür ve yeni bir politikayı duyurur: “Bir dahaki sefere önce ateş edeceğiz ve kimseye soru sormayacağız. Muhafızlardan lanet olası kol saatleri ve cüzdanlarını istemedim. Bu ülkede herkes kahraman olmak istiyor. Vigoa daha sonra günlüğüne şöyle yazar: “Benim dünyamda ya avcısın ya da avlanan. Vegas yapar, Vigoa alır. (22)

Kitabın açılışı, Las Vegas'taki Desert Inn Oteli'nde Vigoa ve ekibinin para teslimi yapan muhafızlara çok erken ateş açıp, böylece ateşe karşılık vermelerine ve kendilerini savunmalarına izin verdiği bir zırhlı araba soygununu anlatıyor. Bu, Vigoa'nın suç çılgınlığında bir tema olurdu: Kaybedecek her şeyi olan ve karşılık vermekten kazanacak hiçbir şeyi olmayan zavallı gardiyanlar, yine de patronlarının parasını savundular. Belki de burada, masum ya da sömürülmüş olmaktan çok uzak olan “aşırı uygar”ların, bir tür gurur ya da alışkanlık duygusuyla adaletsiz bir sistemi desteklediğini görüyoruz. Uygarlık, hayvan içgüdülerini bastırmaz, daha ziyade onları kendi amaçlarına, bu durumda özel mülkiyet kavramını ve dürüst çalışan adamın “aferin”ini savunmak için kullanır. Aşırı uygarlığın tekno-endüstriyel sisteme asla sırt çevirmeyeceğine dair daha fazla kanıt olabilir mi? (16) Çetenin kullandığı soygunlar ve küçük birlik taktikleri, polise kendi swat eğitimlerini hatırlattı. Deniz ve ordu gazileri, Özel Kuvvetler gerilla savaş taktiklerini tanıır. FBI'dan Özel

Ajan Brett W. Shields, çetenin klasik komando doktrinlerini kullandığını fark eder: (1) gizlice sokma, (2) kısa süreli, şiddetli muharebe, (3) hızlı geri çekilme ve (4) hızlı, aldatıcı geri çekilme. Polisler, herhangi bir eski okul serseri kadar renkli ve ölümcül, ancak olağanüstü savaş alanı istihbaratına, modern zamanların ateş gücüne ve sofistike küçük birlik taktiklerine sahip organize bir suçluya karşı olduklarının farkındalar. (25)

Suç faaliyetinin bu “militarizasyonu”, daha sonra göreceğimiz gibi, günümüzde yaygın bir temadır.

Vigoa'nın Ateşli İblis dediği şey şimdi canlanıyordu; yakında uyanacaktı. Vigoa onun ham gücünü ve beyaz ısı toplama gücünü vücudunda hissedebiliyordu. Bir zamanlar bu duygudan korkmuş ve bunun onu suç ve gaddarlık dolu bir hayata çektiğini düşünmüştü ama Vigoa şimdi daha iyisini biliyordu. Ateşli İblis onun kalkanı ve kurtuluşuydu, onu hayatta tutan ilk gücü.

Uyanmıştı ve güçleniyordu ve yakında işini yapmakta özgür olacaktı. (104)

Bu pasaj, Vigoa'nın kariyerinin başlarındaki bir bölüme atıfta bulunur, ancak daha önceki birçok bireyci ve vahşi gibi, Vigoa da savaşta yol gösterici bir ruha sahipti. Bir kişinin ölümlü bir hayvan olduğundan daha fazlası olmak ve dışarı çıkmak için genellikle bir ruhun, eski Yunan inancında bir şeytanın ilhamına ihtiyaç vardır. O zaman Vigoa'nın buna sahip olması şaşırtıcı değildir ve bir anarşist ya da solcu, ikincisinin gücü hümanist inançlarına göre halktan geldiği için bununla alay ederdi. İnsanlık dışı eylemlere talip olanlar, insanlık dışı yardıma sahip olmalıdır.

Birçok satıcı da bağımlıydı ve kârlarını alışkanlıklarını desteklemek için kullandı, ancak Vigoa yapmadı. Onun yoksunluğu ahlakla ilgili değildi - yaşam ve ölümle ilgiliydi. "Beynini temiz tutmalısın," diye işbirlikçilerini uyardı. “Uyurken, sevişirken veya ailenle birlikteyken bile her zaman tetikte olmalısın. Diğer erkeklerden daha uzağı ve köşeleri görmelisiniz. Erkeklerin kalbinin içini görmelisiniz. Düşmanınızın gözlerini okumalısınız ve saldırmak üzere olduklarını bilmelisiniz, yoksa bir gün sizi öldürmeye çalışacaklar.” (106)

Vigoa, eko-aşırılık yanlılarının yaptığı aynı nedenden dolayı ayıklığı ve uyanıklığı öğretir: ahlaktan değil, bireysel bir amaç için. Eko-aşırı uç saldırdır ve düşmanlar her yeredir. Sabır ve uyanıklık her zaman gereklidir. Bazıları bunun çilecilik anlamına geldiğini söyleyebilir: böyle bir yaşam, bir tür ters ahlaki amaç için gereksiz bir zorluk kucaklamasıdır. Hiçbir şey gerçeklerden daha uzak olamazdı. Teknolojisi, binaları ve ahlakı tarafından savunulmayı bekleyen hiper-uygar insandır. Aşırı medenileşmiş egoistlerin en ahlaksızları bile, kendi “ahlaksızlığı” için uygarlığa ve onun görkemine güvenir. Medeniyetsiz insanın gerçek durumu, sürekli tetikte olmaktır: ormanda, ormanda, ovada ve denizlerde. Duyularımızdan ve vahşi şeylerle meşgul bir yaşamdan o kadar kopukuz ki, uyanık ve ayık bir yaşamın bir yoksunluk olduğunu düşünüyoruz. Ancak alternatif, hayvanat bahçesi hayvanının hayatıdır: kafeslerde yaşadığımız için fiziksel bir tehdit altında değiliz. En azından, eko-aşırılıkçı, sadece saldırmak ve başka bir gün savaşmak için geri dönmek için bile olsa kafesin yaşamına direnir. Alternatif, bir saçmalık olan kafeste özgürlüğü bulmaya çalışmaktır.

Vigoa daha sonra, "Bir bakıma Pedro'nun ortadan kaybolması iyi bir şeydi," diyor. "Test edildik. Pedro vale park hizmetinden kovulduktan sonra dağılmadık ya da panik yapmadık. Gerçek savaşta bu böyledir. Her zaman sürprizler vardır. Hiçbir şey olması gerektiği gibi gitmez ve bir plan sadece ilk adımdır. Mücadelede her zaman bir gelgit olacaktır. Önemli olan sürprizlere nasıl tepki verdiğinizdir. İyi iş çıkardık.” (146-147)

Bu düşüncenin bağlamı, Vigoa'nın ekibinin gerçekleştirdiği MGM soygunudur ve buradaki ders açıktır. O zaman devam edeceğiz.

En kazançlı soygun olmasa da, Mandalay Körfezi soygunu çetenin hızlı, direnişsiz ve tam olarak plana uygun soygun modeli olacak. İki Brink'in muhafızının gerçek soygunu bir dakikadan az sürüyor ve kaçış daha da az zaman alıyor. Polis geldiğinde, silahlı adamlar çoktan gitmiştir. Şüphelilerin hangi yöne kaçtıklarını kimse kabul edemez, kaçış aracının

tanımları değişir, bazı tanıklar haydutları siyah adamlar olarak tanımlar ve hiçbir balistik kanıt veya parmak izi yoktur. (186)

Bu, Vigoa'nın mürettebatının soygunları ve kaçışları gerçekleştirmede hız ve kesinliği vurgulayan taktiklerinin iyi bir özetidir.

Köpekbalığı gibi, Vigoa da kontrolünün ötesinde ilkel bir dürtü, hatta bağımlılık tarafından yönlendirildiğini düşündü. Belki de soygunları iyi ya da kötü, para, geçmişteki adaletsizliklerin intikamı ve hatta aile ile ilgili değildi. Güç, şiddet, tehlike ve avın heyecanı hakkındaydılar. Köpekbalıkları yaptıklarını pişmanlık duymadan yaptılar, Vigoa da öyle. Polisin bunu anlaması mümkün değil, diye düşündü Vigoa. Kiminle veya neyle uğraştıkları konusunda hiçbir fikirleri yok. (158)

"Yeşil anarşistlerin" tümünün, "yeniden yabanileştirme" abalarına ve ilkel halkların antropolojik araştırmalarına rağmen, adi bir suçlunun bu kadar iyi öğrendiğini anlayamamaları tuhaftır. Yani şiddet, "ilkel" yaşamda bir amaç değil, çoğu zaman kendi başına bir amatı: bir yaşam biçimi. Avın ve baskının heyecanı, günümüzde ve çağımızda yeniden vahşileşen hippiler tarafından değil, tüm çelişkileri ve bencilikleri ile suçlu ve haydut tarafından üstleniliyor.

Sonuç olarak, belki Vigoa tayfası hiçbir zaman Spetsnaz komandolarının hassasiyetiyle alışamayacaktı ama onlara basit emirlere uymaları ve Vigoa'nın iyi hazırlanmış planlarını yürütmeleri öğretilebilirdi. Daha sonra şöyle yazacaktı: "Savaşta ve suçta özel becerilerimden biri, görevi tekrar tekrar, bazen yirmi ya da otuz kez simüle ederek adamlarımı talim etmekte. Hataya yer yoktu. Polis ve ordu bunu her zaman keşfeder, İyi antrenman yaptığımızda bile hatalar olacaktır. İçimde beş başarılı soygun yapabilirim, ama küçük bir hata yaparsam veya adamlarımın dikkatsiz ve disiplinsiz olmasına izin verirsem, o zaman hepimiz öleceğiz veya uzun fil cezalarıyla hapse gireceğiz. (161)

Bu, Vigoa'nın metodolojisini daha ayrıntılı olarak açıklamaya başladığı kitabın çok önemli bir bölümünü başlatıyor. Burada Vigoa'nın bir eylem adamı olduğu için otorite kullanma konusunda hiçbir sorunu olmadığını görüyoruz. Ekolojik aşırılık yanlıları bireyci olma eğiliminde olsalar da, belirli bir eylemi gerçekleştirmek için küçük bir grubun oluşabileceği bir durumun ortaya çıkabileceği düşünüldüğünden, otorite ile hiçbir sorunları yoktur. Anarşist veya solcudan farklı olarak, örgütlenme ideolojinin bir işlevi değil, hız ve kesinliğin son derece önemli olduğu geçici bir durumda etkililiğin bir işlevidir. Bu nedenle, eko-aşırıcılıkta otorite ile ilgili bir sorun yoktur.

Ve artık ekip Vigoa Kurallarını neredeyse kelimesi kelimesine okuyabiliyordu:

Mağduru "dondurma" (durmasını ve silahını bırakmasını emretmek) dışında iş sırasında konuşmamak. Birim üyeleri arasında mutlak sessizlik.

Plan A: Muhafızları etkisiz hale getirin. B Planı: Direnirlerse onları tereddüt etmeden öldürün.

Vigoa ve yalnız Vigoa, kaçış arabasına ne zaman emekli olunacağını emreder.

İkinci kaçış aracı (teknik olarak ilk işten çıkarma aracı olarak bilinir) için çalışma mesafesi içinde olacaktır çünkü zırhlı araç sürücüsüne kamyonu bir tokmak olarak kullanması öğretilmiştir ve olay yerindeki ilk araca zarar verebilir.

İş başına en az üç işten çıkarma arabası. Bu araçlar ve ilk kaçış arabası – herkesin büyük bir heyecanla plakasını yazdığı araba – iş başına toplam dört araba yapar.

Hız önemlidir - bir dakika ve dışarı. (Suarez, ganimeti toplamanın bu kadar zaman alacağını protesto etmeye başladığında, Vigoa onun sözünü kesiyor: "Bu filmler değil, chico, insanların cep telefonu var, 911'i arıyorlar ve aptallar [polis] küçük bir hareket için çörek dükkanlarından dışarı çıkacaklar.")

Güvenlik, plaka numaralarını yazdığı için, kumarhanelerde depolanacak işten çıkarma arabaları yok. Daire lotlarını kullanın.

Kaos anahtardır. (Vigoa'dan mürettebata: "Modus operandi'nin ne anlama geldiğini kim bilebilir?" Sessizlik. "İyi, çünkü bizde yok. Tahmin edilemez olun. Bu bir savaş. Tahmin edilebilirlik sizi öldürür.")

Geride hiçbir şey bırakmayın.

Kar maskeleri ve koyu renkli giysiler. Daima eldiven giyin. Üçüncü kaçış arabasına ulaşana kadar maskeleri açık bırakın. (165-166)

Bu kurallarda yine otorite, hız ve kesinlik vurgusunu görüyoruz. Ama aynı zamanda kaosa bir selam da görüyoruz. Eko-aşırılık yanlıları, evcilleştirilmiş ve yapay bir toplumda kaos veya Vahşi Doğa olmaya çalışırlar. Onların da çalışma şekli yoktur. Toplumdan saldırmaktan başka bir şey istemiyorlar, bu yüzden yöntemleri amaçlarından o kadar da farklı değil: Saldırı uğruna saldırıyorlar. Bu, Vigoa'nın istediği gibi tahmin edilemez olmalarını sağlar.

Soygunlarımda kimseyi öldürmek istemiyorum. Alışveriş merkezindeki korumaları öldürmek istemedim. Ama Desert Inn'den sonra, her Amerikalı'nın bir kovboy olması gerektiğini anladım. Ben buna kahraman saçmalığı diyorum. John Wayne, Mel Gibson ve Bruce Willis olmalısın ve aptalca şeyler yapıp beni yaptığım şeyi yapmaya zorluyorsun ki bu hiç de aptalca değil çünkü hayatta kalmak için senin lanet beynini uçuracağım. Seni bir hevesle cehenneme trenle göndereceğim. benim hevesim. (223)

Bu pasaj, Vigoa ve ekibinin zırhlı bir arabayı soymaya kalkıştıklarında ve savaşmaya karar verdikleri için her iki güvenlik görevlisini de öldürmek zorunda kaldıklarında ne olduğunu anlatıyor. Yine hiper-uygarlar, maddi çıkarlarına uymasa bile uygarlığı savunurlar. Onlara istediğiniz gibi deyin, ama onlar bireycinin ya da bu konuda Vahşi Doğanın arkadaşları değiller.

Kafam iyi ya da sarhoş değildim ama kendime güveniyordum. Kendinden emin. Partinin havasıydı. Kendimi iyi ve yumuşak hissettim, neredeyse transta. Kendimi yenilmez hissettim ve o zaman gardımı indirdim. Tıpkı zengin İtalyan gangsterlerin yerini yumuşak zenginler, avukatlar ve muhasebeciler aldığında otellerin yaptığı gibi. (248-249)

Vigoa burada hazırlıksız olmanın nasıl düşüşe geçtiğini anlatıyor. Bellagio'nun soygunu sırasında Vigoa yanlış şapka taktı ve güvenlik kameraları tarafından teşhis edildi, bu da yüzünün tüm haberlerde gösterilmesine yol açtı. Bu aynı zamanda çifte yaşama karşı bir uyarıdır: Vigoa bir aile babasıydı ve bir aile partisinin onu çok fazla rahatlatmasına ve odağını kaybetmesine izin verdi. Sonunda bu yüzden yakalandı: Çifte hayatının bir kısmı diğerini kirletti.

3 Haziran 2002'de, gece vakti Clark County Hapishanesinden ayrılmak için inmeye hazırdım. Tüm kolluk kuvvetlerine benden iyi ve son bir hediye olacaktı, savcının reklamından ve haber insanlarını meşgul edecek bir şeyden bahsetmiyorum bile. Ancak beklenmedik ve planlanmayan bir şey oldu. Bir arkadaşım hapishane yapımı şarapla yakalandı. Polis, biri şarapla yakalandığı için hücreme bir saniyelik girip giremeyeceklerini sordu ve polis bende biraz şarap olup olmadığını öğrenmek istedi. Etrafa baktılar ve hiçbir şey bulamadılar. O gün pencerede çalışıyordum, son işimi yapıyordum, ama metal plakaları çok iyi takmadım ya da gizlemedim, çünkü hücre araması çok aniydi ve kontrol etmeye çok yakındım - ve yeni düzeltme tecrübesiz bir memur, işimi tesadüfen keşfetti. Şanslı bir atıştı. (335)

Vigoa yakalandıktan sonra, mürettebatından biri hoşgörü karşılığında Vigoa'ya karşı tanıklık etmeye hazırlandı. Ancak bu kişi, gizemli koşullar altında hücrelerinde kendini astı. Günün büyük bir bölümünde karantinada olmasına rağmen, Vigoa pencerelerinin parmaklıklarından dışarıyı görmeye ve kaçmaya çalışıyordu. Bu, Vigoa'nın boyun eğmez ruhunu kanıtıyor: ömür boyu hapis cezasına çarptırılmanın eşiğindeyken bile, kaçmayı denemenin hala mümkün olduğunu gördü.

İlk ve sonraki görüşmelerimizin üslubu iş gibi ve hatta samimi. Ama Vigoa, Ross'un silahlı çatışmasını ve trajik ölümlerini savaşla karşılaştırdığında araya giriyorum. "İnsanları silah

zoruyla soymak savaş değildir” diyorum. “Kendilerini zenginleştirmek için insanları silah zoruyla soymak ve sonra direndiklerinde onları vurmak cinayettir.”

Vigoa'nın yüzü kararıyor. Bana sert bir bakış attı ve gözlerimizi kilitledik. Uzun bir duraklama var, sonra iç çekiyor. "Haklısın, bu savaş değil," diyor Vigoa. "Eh, belki biraz savaş gibi. Savaşta sadece askerleri değil masum insanları da öldürürüz. Ama bazen bir erkeğin başka seçeneği yoktur.” Vigoa, Desert Inn ve Ross'taki muhafızların başka birinin parası için hayatlarını riske atmalarına hâlâ hayret ediyor. (354-355)

Kitabın yazarı tarafından sorgulandığında, Vigoa aşırı uygar ahlaka direniyor ve ayırım gözetmeyen saldırılarında “masum”u dışlamayı reddediyor. Yine, pek çok "eğitilmiş" insanın anlayamadığı şeyi anlaması çok anlamlıdır: masumlar o kadar da masum değildir ve "işini yapan" kişi tam olarak uygarlığı ayakta tutan şeydir.

Şerif Bill Young, "Jose Vigoa, gelecekte en çok korkulacak suçluların bir örneğidir" dedi.

“Biz Amerikan kolluk kuvvetleri, yerli sokak haydutlarıyla nasıl başa çıkacağımızı tam olarak biliyoruz, ancak yabancı doğumlu ve eğitilmiş, akıllı ve uyuşturucu bağımlısı oldukları veya uyuşturucu için paraya ihtiyaçları olduğu için suç işlemeyen kişilerle eğrinin çok gerisindeyiz. Özellikle Orta Doğu, Baltık ülkeleri ve Güney Amerika'dan Vegas'ta bu türlerden giderek daha fazla görüyoruz. Değerleri bizimkinden çok farklı ve gösterdikleri acımasız taraf birçok Amerikan polisini şaşkına çeviriyor. Bu adamların birçoğunun askeri geçmişleri var ve sofistike ve iyi okunmuşlar. Dünyanın Jose Vigoa'larıyla etkin bir şekilde başa çıkmak için bizim ortak bir çabamız gerekecek.”

Görünüşe göre Jose Manuel Vigoa Perez'in hikayesi zamanımızın hikayesi. (364)

John Huddy'nin hayatının geri kalanını bir ABD hapishanesinde geçirecek olan büyük bir bireyci mahkûm hakkındaki kitabı böyle bitiyor. Bu pasajdan, Jose Vigoa'nın bir trend belirleyici olduğu açıktır: gelecek şeylerin habercisi. Benim inancıma göre eko-aşırıçılık, şerifin burada tanımladığı özelliklerin çoğunu paylaşıyor: eğitilmiş (kendi kendini eğitmiş olsa bile), ayırım gözetmeksizin şiddet uygulayan, iyi okunan ve suç girişimine bağlı insanlar. Toplumun dokusu çözülmeye devam ettikçe, şiddet ve onu uygulayanlar giderek atomize, örgütsüz (kurumsal anlamda) ve yöntemlerinde acımasız hale gelecektir. Bu, kaçınılmaz olanın bir okuması olduğu için bir tahmin değil. “İşler dağılıyor; merkez tutamaz...”

Eko-aşırıçılıkçı, kendisini tekno-endüstriyel uygarlığı tehdit eden kaosa teslim eden kişidir.

Jose Vigoa'dan, ilkel kabilelerden, diğer teröristlerden ve Vahşi Doğanın aşırı savunmasında kişisel bir savaşın nasıl yürütüleceğine dair örnekler sunabilecek olanlardan öğrenecekler, bu savunma sadece göze göz, bir savaş, dışı dışı.

José Vigoa: biyografik veriler

24 Aralık 1959'da Küba, Caimito del Guayabla'da doğdu. Ve Castro'nun uyguladığı sosyalist rejim altında büyüdü. 13 yaşında askeri eğitim almak üzere 6 yıllığına SSCB'ye gönderildi.

Spetsnaz eğitiminin ardından Afganistan'da o yıllarda Sovyetler Birliği ve müttefikleriyle karşı karşıya kalan Taliban'a karşı savaşan silahlı bir Kübalı grubuna liderlik etti.

Çatışmalardan sonra Vigoa Küba'ya döndü, ancak kısa bir süre sonra ülkeyi terk etmeye karar verdi ve 1980'de Amerikan şehri Las Vegas'a geldi.

İş imkanları olmadan ve kendisini Amerika Birleşik Devletleri'ni sarsan göçmenlik krizinin ortasında görerek kaçakçı oldu, ancak 1989'da özel bir DEA operasyonunda yakalandı ve kokain kaçakçılığıyla suçlandı.

7 yıl hapis cezasına çarptırıldı ve 13 Aralık 1996'da şartlı tahliye ile serbest bırakıldı.

Hapisten çıkan, intikam için susamış Vigoa, kendisini tarihe yazdıracak ayrıntılı bir suç planı hazırlamaya başlar ve böylece düşman Nevada çölünde arkadaşlarını (Oscar Cisneros, Luis

Suarez ve Pedro Duran) eğitir, ortalığı karıştırmaya başlar. kısa silahları bir araya getirmek ve aynı işletmelerden nakit para taşıyan lüks kumarhaneleri, pahalı otelleri ve zırhlı arabaları korumak için. Böylece, Vigoa'nın muhteşem suç kariyeri ilk adımlarını atıyor:

-20 Eylül 1998, Vigoa ve adamları MGM Grand kumarhanesine saldırır, daha önce görülen çıkışa geçerek aynı kumarhaneden para dolu çantalar taşıyan iki silahlı muhafızı pusuya düşürürler. Silahlarını alıyorlar ve nakit olarak 1,5 milyon dolar artı çek alıyorlar.

İş kurşun sıkmadan temiz, hırsızlar iz bırakmadan kaçıyor. Polis hala neyle karşı karşıya olduğunu bilmiyor...

-Ekim 1998: Vigoa çetesi çalışan gibi davranır ve bir kiralık araba mağazasından 11 araç çalar. Bu gerçek, Las Vegas'taki en büyük otomobil hırsızlığıdır.

-28 Haziran 1999: Güneşli bir öğleden sonra, Vigoa liderliğindeki grup, Deset Inn kumarhanesinden ayrılan bir çift zırhlı muhafıza pusu kurar. Muhafızlar saldırıya direnir ve muhafızların yaralandığı bir çatışma başlar, bu sefer Vigoa ve şirket tek bir dolar almadan ayrılır ve uçuşları amansız olsa da, bu onlara damga vuracak bir ders olacaktır.

-Ağustos 1999: Ünlü ve lüks Mandalay Bay kumarhanesi bir grup silahlı adam tarafından soyulur, bu sefer ganimet 100.000 dolar nakit olur, sorumlular polise ipucu bırakmadan kaçan Vigoa çetesi olur.

-03 Mart 2000: Kukuletalı adamlar Henderson'da bir giyim mağazasından çıkan zırhlı bir arabayı pusuya düşürür, gardiyanlar saldırıya direnir ve Vigoa AK47 tüfeğiyle onları soğukkanlılıkla öldürür. Polis umutsuzca saldırganları ve katilleri arıyor, ancak hiçbir ipucu yok.

-22 Nisan 2000: Silahlı kişiler, lüks New York New York otelinin iki güvenlik görevlisini soyar, binlerce dolar alır ve her durumda olduğu gibi, morali bozuk Las Vegas polisinin soruşturmalarına dair hiçbir kesin ipucu bırakmazlar.

resimde: Las Vegas'taki ünlü lüks otel ve kumarhane Bellagio, Vigoa'nın hedefi

-Haziran 2000: Yaklaşık 1 dakika süren bir operasyonda üç adam ünlü Bellagio kumarhanesinin ana kasalarına gider ve ellerinde tabancalarla buldukları tüm parayı alırlar, bardan Vigoa saldırıya geçer ve emir verir. yeri terk et. Kumarhanenin güvenlik operasyonları merkezi, güvenlik kameralarındaki tüm saldırıyı yakalar ve Vigoa çetesinin kaçtığı arabayı takip eden gardiyanları uyarır, muhafızların varlığını fark ettiklerinde, bunların lastiğine tek bir el ateş ederek onları durdurur ve kaçmayı başarırlar.

Bellagio'daki ganimet nakit olarak 200.000 dolardı.

Las Vegas'ın en kötü şöhretli soyguncu çetesinin çöküşünün başladığı yer burasıdır. Bellagio'ya yapılan muhteşem saldırıdan sonra, kumarhanenin aynı sahipleri güvenlik kameralarının görüntülerini polise verir, polis de onları tüm haberlere verir, böylece hırsızların yüzlerinin görüntüleri tüm medya organlarında yayılır. çağ; Vigoa şartlı tahliye memuru onu tanır ve çabucak ava başlayan polise bilgi verir.

-07 Haziran 2000: Vigoa ailesiyle birlikte bir alışveriş merkezinden çıkarken bulunur ve polis tarafından takip edilir, polisin varlığını fark eden Vigoa arabasını hızlandırır ve şiddetli bir kovalamacaya başlar, SWAT ekibi Vigoa'yı öldürterek yolu kapatır. ailesini içinde bırakarak arabasından indi ve engizisyoncularını kaybetmeye çalışırken yaya kaçtı. Vigoa köşeye sıkıştırıldığında, onu yakalamaya gelen polislerle kavga eder, kavga eder, ancak sayı onu aşar, onu bastırmak için 4 ajan gerekir ve tutuklanır.

Zaten hapiste olan yargıçlar, Henderson gardiyanlarını öldürmekten Vigoa'yı ölüm cezasına çarptırmayı düşünüyorlar ve arkadaşı Oscar Cisneros'u tutukladıktan sonra onu Vigoa'ya karşı tanıklık etmeye zorluyorlar, ancak Vigoa asıldı ve dava çöküyor, tek tanık. Vigoa'nın ölümüne tanıklık edecekti, Cisneros'un aynı çetenin suç patronunu ölüme göndermek yerine intihar etmeye mi karar verdiği, yoksa onu öldüren ve bunu intihar gibi göstererek öldüren biri mi olduğu bilinmiyor.

-03 Haziran 2002: Vigoa hapisneden kaçıma çalışır, ancak gardiyanlar tarafından keşfedilir.

-16 Ağustos 2002: Vigoa yargılandı ve 43 adet ciddi olmayan suç ve 3 adet ciddi suçtan suçlu bulundu. Onu ömür boyu hapse gönderirler, burada günlerini hayat izin verirse nasıl kaçacağını düşünerek geçirir...

ITS : Görünmez Tehdit

Bugün söylediklerimiz unutulabilir ama yaptıklarımız kalıcı olacaktır. --- A.

Nisan [2016] Devam ediyor:

Ayırım gözetmeyen ahlak dışı saldırı ve ahlaki anarko-rahibe

Eko-aşırılık eğiliminin dünyanın birçok köşesine, özellikle Amerika'ya yayılmasından bu yana birçok ay geçti. Şubat ayında, eğilimin açık ara en iyi temsilcisi olan Vahşi Doğaya Yönelik Bireyciler (ITS) gibi grupların nasıl kundaklama, tehdit, patlayıcı ve paket bombalarla Şili ve Arjantin'de ortaya çıktıklarına tanık olduk. Kötü spor, Meksika'dan, kendini yerleştirdiği güney kıtasına gelmişti.

2 Mart'ta ITS, uluslararası genişlemesini açıklayan ortak bir bildiri yayınladı ve Nisan ayında bazı yorumcular grubun sözlerinden ve eylemlerinden rahatsız olmaya başladı. Bazıları tamamen katı ahlaklarını ortaya koydular ve eko-aşırılıkçılar tarafından savunulan "delilik"i, yani ayırım gözetmeyen saldırıyı reddettiler. Birçok "karşı-bilgi" projesindeki anarşistlerden, isyancı dergilerin editörlerinden ve eleştirmekten çekinmeyen anarko-rahibe gruplarından özellikle bahsediyoruz. Bu kişilere Maldicion Eco-extremista'daki (ME, Noblogs sunucusunda barındırılan bir blog, alternatif bir web yayıncılık platformu olan ME) arkadaşlarımız tarafından 8 Haziran'da yayınlanan sert ve alaycı eleştirilerinde "Yanıtımız bir deprem gibi, "İnternette bulunabilir.

O zamandan beri, bu anarşistler ve eko-aşırılıkçılar arasındaki farklılıklar yalnızca derinleşti, öyle ki, bir zamanlar eko-aşırılıkçı bildiriler yayınlayan blogların çoğu artık bunu yapmayı bıraktı. Halk için endişelenen bu iyi niyetli devrimci anarşistler zaten bizi hiçbir zaman temsil etmedikleri için hepsi bu kadar iyi. Yollarımızı ayırmamız an meselesiydi.

Mayıs. Uluslararası hedef: İlerleme kuluçkaları

Mayıs ayında, ITS grupları, Nisan ayında Santiago, Buenos Aires, Mexico City ve Mexico Eyaletindeki üniversitelere ve öğrenim merkezlerine yönelik yedi patlayıcı saldırının sorumluluğunu üstlenen bir bildiri yayınlayarak bir güç gösterisi gerçekleştirmeye karar verdiler. Bununla Eko-Aşırılıkçı Mafya bunun bir oyun olmadığını kanıtladı.

Şili'de, ITS'nin "Ormanın Mistik Sürüsü" Fiziksel Bilimler ve Matematik Departmanına saldırdı, ancak patlayıcı cihaz önce bir işçi ve daha sonra polis tarafından etkisiz hale getirildi. Bununla birlikte, üniversite ve bilim çevrelerinin dikkatini, esas olarak 2013 yılında eski ITS'nin Morelos, Meksika'daki Ulusal Özerk Meksika Üniversitesi'nin (UNAM) Biyoteknoloji Bölümü'nden Şilili bilim adamı Andres Aguila'ya saldırdığında yaşadıkları travmayı yeniden canlandırarak çekti. .

Haziran. Sinir savaşı ve istikrarsızlık, vahşi ateş ve kan

Haziran ayında, ITS tarafından o zamanlar var olduğu üç ülkede kaos serbest bırakıldı. İlk olarak, Arjantinli ITS grubu Savage Constellations, Mayıs ayında Buenos Aires okullarına yönelik tekrarlanan bomba tehditlerinin sorumluluğunu 19 Haziran'da üstlendi. Okullardaki veliler, hükümetin tehditlerin sorumlularını yakalamasını protesto etti. Belli ki bu talep karşılanmadı. Ayrıca Buenos Aires metrosunun Kuzey Diyagonal C Hattı'na ve Quilmes Ulusal Üniversitesi'ne (sırasıyla 16 ve 17 Haziran'da) yönelik bomba tehdidinin sorumluluğunu da üstlendiler. Her iki yerde de yüzlerce kişinin tahliye edilmesi gerekiyordu.

Metroda birçok hatta hizmet durduruldu. ITS'nin bireycileri, kaos günlerini tamamlamak için cüretkar bir şekilde Kuzey Diyagonali'ne Metro sisteminin Başkanı'na yönelik bir bomba yerleştirdiler. Bu patlamadı, ancak doğrudan bir tehditti.

22 Haziran'da, Şilili bir ITS grubu olan Uygarlıksız Güneyliler, 24 Mayıs'ta Santiago'nun merkezindeki Vivo Alışveriş Merkezi'nde çıkan yangının sorumluluğunu üstlendi. Yangın yayıldı, alışveriş merkezini boşaltmak zorunda kaldı ve yetkililer, büyük maddi hasara neden olan yangını söndürmek için on altı acil durum birimi çağırarak zorunda kaldı.

28 Haziran'da, o ana kadar hiçbir şey için sorumluluk almayan tek ITS grubu. yani ITS-Mexico, bir UNAM çalışanını ülkenin en prestijli kampüsünde ölüme terk ederek bıçakladı. Üniversite Şehri.

29'unda, ITS, Maldicion Eco-extremista adlı blog aracılığıyla, üniversite topluluğu ve belirli ulusal güvenlik sektörleri arasında paniğe neden olan eylemin sorumluluğunu üstlendi.

ITS-Meksika bir cinayet daha işledi. İki, 2011 yılında Morelos'taki UNAM Biyoteknoloji Enstitüsü'nden biyo-teknoloji uzmanı Mendez Salinas'ın başından vurularak öldürüldüğü eski ITS'nin bir bölümü tarafından gerçekleştirilmişti. Bu sefer çalışma şekli farklıydı. Ateşli silahlar kullanılmaz, daha çok sessiz ve gizli bir silahtır. Koltukaltına bir darbe, Kimya Departmanı Kimyasal Hizmetler Başkanının yavaşça kanaması için yeterliydi.

Bu eylemin medya kapsamı hemen oldu. Ulusal ve hatta uluslararası tüm büyük basın ve medya hikayeyi duyurdu. "Eko-aşırılık yanlısı grup University City'de cinayet işliyor." Spot ışıkları bir kez daha ITS'deydi. Gazete haberleri, grubun 2011 yılında (yukarıda bahsedildiği gibi) bir dizi paket bombalı saldırıdan ve bir cinayetten nasıl sorumlu olduğundan tekrar bahsettiler. Hidalgo, Guanajuato, Morelos, Mexico City ve Mexico Eyaletindeki bilim adamlarına yönelik sayısız terörist saldırıdan bahsettiler. . O yıl ve 2013'te Veracruz ve Coahuila'daki grupların bombalamalarından bahsettiler.

Ama buradaki fark, kabusun geri gelmesiydi. Bunun sadece Meksika'da gerçekleştiğini hissedenler artık bu saldırıların Şili ve Arjantin'de de meydana geldiğini ve grubun daha fazla yayılma tehdidinde bulunduğunu biliyorlardı. Kaynakları daha derine inerse, ITS'nin İtalya'daki terörist nihilist mezheplerin eylem ve fikirleriyle yakınlık bulduğunu fark ederiz.

Bu mezhepler, eko-aşırıcılıkla suç ortaklıklarını, eko-aşırılıkçılığın ortaya çıkışının başlangıcından itibaren ifade etmekten çekinmediler. Ayrım gözetmeyen bombalamalar, sivil hayata yönelik mektup bombalarının terk edilmesi, şiddetli kundaqlama, belirli hedeflere paket paketlerin gönderilmesi vb. saldırıları desteklediler. "Nihilist Özgür Ölüm Tarikatı", "Memento Mori Nihilist Tarikatı" ve "Cenaze Nihilist Terörist Klanı" kuşkusuz Uluslararası Mafya'nın bir parçasını oluşturuyor, çünkü eko-aşırılık yanlılarıyla Terör Tutkunu paylaşıyorlar.

Temmuz. Sessizlik .

Temmuz ayında, ITS, aralıksız ve şaşırtıcı Haziran faaliyetlerinden sonra düşük bir profil tuttu. Bu dönemin tek önemli eylemi, o ayın ilk günü Meksika programı Radio Formula 1 ile yapılan bir röportajdı. Burada ITS, yetkililerle alay etti ve müfettişlerin yetersizliğinin altını çizdi.

Bilgilendirme aygıtına geniş erişimleri olan yetkililer, ITS Mexico'nun (on dördüncü tebliğinde açıklanan) kanlı eylemini örtbas etmeye çalıştı. Birbiri ardına yalan medya tarafından yayıldı ve Meksika'da her zaman olduğu gibi, cinayetin resmi hikaye olarak bir hesaplaşma veya intikam olduğu konusunda anlaşılar - daha sonra halının altına süpürüldü ve dosyalandı. Bu şekilde, "ITS" baş harfleri, grup onları bir kez daha karıştırmaya karar verene kadar medya tarafından bir kez daha dinlenmeye bırakılır. [.....]

YANLIŞ BİR KAÇIŞ

Uygarlığın yalanı bir hidradır, her birinin kafası ısırmak, vahşi içgüdülerimizi öldürmek ve bizi suç ortağı durumunda yürüyen otomatlar haline getirmek için doğru anı arar. Hepimiz toplum içinde olduğumuz için kimse bu koşuldan muaf değildir. Bizim için eko-aşırıcular, kişinin sosyal pratiklerden ve değerlerden uzak yaşamaya çalıştığı, sürekli bir iç ve devam eden savaştır. Bu uygulamaların birçoğu, birçok birey için – hatta kendilerine “sistem karşıtı” diyenler bile – özgürleştiricidir, aslında bunlar medeniyet tarafından dayatılan uygulamalardır. Bu çalışmada, çok sayıda hiper-uygar ve “sistem karşıtı konumlara” sahip bireylerin daldığı bir sosyal pratiğe atıfta bulunacağım: bir mengene içinde yaşam. Bu bireyler, bu döngüsel yaşamı sürdürmek için birçok neden ve gerekçe bulurlar. Eğlence, hüznü, hayal kırıklığına karşı bir önlem, “aklını aç” ve benim için en aşağılık; Gerçeklerden kaçış arayışı.

Gerçekler bize sürekli çarpıyor, ölüme giden yolun hızla kısaldığı bir dünyada yaşıyoruz. Vatandaşların büyük bir bölümünün bağlı olduğu sıkıcı ve depresif günlük yaşam: stres, iş, aile, okul, rutin, ulaşım, trafik vb. Tüm bu üzüntülerle yüzleşmek için “kaçışlar” ararlar, onları serbest bırakacak bir şeyler ararlar. nefes alırlar ve o kötü zamanları unuttururlar. Döngüsel bir yaşamın parçası haline gelen bu kaçışların yalnızca yutulan maddeler olduğunu düşünmek yanlış olur.

Büyük teknolojik egemenlik, döngüsel yaşamın güçlü bir direğidir, hayatlarının çoğu için cep telefonu - yani kelimenin tam anlamıyla - köle ve zincir olarak giden gençleri görebilmek “normal” hale geldi. Sanal arkadaşlarla sanal bir “dünyada” batmak ve onları kontrol etmeden birkaç dakika sürmeyen sosyal ağlara güçlü bir bağımlılık. Cep telefonlarının ve sosyal ağların toplam bağımlıları - bunların içinde hastalıklı ve bolluk günden güne dikte ediyor - toplumun büyük bir kısmı, özellikle de gençler, ilerleme ve teknoloji yaşamına doğru gidiyor. Çevrelerinde canlı olan her şey hala yok olurken, sahip olmak istedikleri “ideal yaşamı” kendi hücrel aygıtlarında isterler.

İdeal yaşamları, durmaksızın tüketimcilikte, banal ilişkilerde, her şeyin doğru kabul edildiği ve hiçbir şeyin eleştiriye maruz kalmadığı bir varoluşa özetlenir. Gençler zaten kayıp, hem cep telefonuna hem de alkole çok bağımlılar. Gelecekte umut görmüyorum. Bazıları, gelecek nesillerin, Vahşi Doğa'nın büyük yıkımını gördükten sonra, tekno-endüstriyel uygarlık içinde kurulmuş olana karşıt bir yaşamı yansıtacağını ve seçeceğini yanıltıcı bir şekilde düşünecekti. Bu benim için inanılmaz. Aptal solculara göre biyolojik olarak devrimci olan “gençler” de aşırı medeni durumdalar, yetişkinlerle aynı eylemleri yürütüyorlar, çalışmalarıyla meşguller, tüm canlılığını insanlığın “büyük” ilerlemesi için bırakıyorlar. uçurumdan birkaç adım ötedeki ilerleme. Gençler “bizim” sonraki devrimcilerimiz olsalar, devrimleri nereye gider, ya üretim biçimleri değiştirilirse, her halükarda üretim devam eder.

Ve bu devrimle... Varlığının büyük bir kısmını teknolojik bir alete bağlı olan bir genç nasıl bir devrim yapabilir? Bu “insanlar” teknolojilere zincirlense ve tekno-sanayi kanonları içinde yaşam tarzını sürdürmeye devam etse, “organize insan” fikri nasıl geçerli olabilir? Bunun bir kafa karışıklığı olmadığını, eko-aşırılıkçı olarak tekno-endüstriyel uygarlığı çökerten bir devrimi “tepki” veya “daha iyi” bir devrim olarak kurmaya çalışmıyorum. Öyleyse neden devrim fikrini eleştirelim?, ya da kendini devrimci hisseden gençleri neden eleştirelim?

Bazı genç insanlarda adaletsizlik olarak gördüklerine karşı suçluluk veya kızgınlık duygusu olduğuna inanıyorum. Bu nedenle, değişim öneren ideolojilere uygun olmayı seçiyorlar... kafalarını devrimci fikirlerle dolduruyorlar ve ütopyalar, sadece özelemler temelinde yaşıyorlar. Bu hala, mevcut çökmekte olan gerçekliği görmezden gelerek ve gelecek olan devrimi beklemek, gerçeklikten bir kaçış. Ebedi rüyalarında yaşıyorlar, bir video oyununa bağlanan birinin, bir başkasının devrim fikrine bağlı olmasının farkını görmüyorum, hem burada hem de şimdiki görmezden geliyorlar. Çünkü bir gün gelecek en adil dünyalarında olduğu gibi sanal dünyalarını düşünmek, zihinlerini meşgul eder ve ikinci “devrimciler”

onları derin suçluluklarından kurtarır. Birçokları için burada yapacağım bu açıklama can sıkıcı, endişe verici ve çirkin olacak. Sanal gerçeklik içinde kalanların aksine, devrimciler olarak gerçekliği analiz edip onunla yüzleştiklerine coşkuyla yanıt verecekler. Bu doğru mu? Gerçekle yüzleşmeleri ne kadar gerçek olacak, eğer sosyal ağlarında herkesin gözünde, yakalanma korkusu olmadan işlerini açıkça yayarsa, gerçeklikle “gerçek” bir yüzleşme, konularınızı her yerde ifade etme imkanı verir mi? Hatta bazıları “mücadelede ayakta” dururken içki içmeye ve eğlenmeye alışsa da, o “devrimcilerin” gerçekleriyle yüzleşme şekli ne kadar komik. Biz eko-aşırılıkçılar, sürekli risk altında olduğumuzu, sözlerimizin ve eylemlerimizin vatandaşlar ve yetkililer için rahatsız edici olduğunu biliyoruz. Vahşi eko-aşırılıkçıların saldırdığı farklı bölgelerde faaliyet gösteren düzen güçlerinin arkamızda olduğunu biliyoruz, bu yüzden her zaman uyanırız, gerçeğimizi çarpıtan her şeyi reddederiz çünkü onu kabul eder ve tamamen olsa bile onunla yüzleşiriz. iç karartıcı, bu nedenle birkaç bireyci, medeniyet içinde nasıl hayatta kalınacağına dair bilgilerini yaymaya başladı. Hapishaneden uzak durmaya, onların şehirlerinden komplo kurmaya devam ediyoruz. Devrimci yanılısamadan kurtulmak kolay değildir, ancak içinde yaşadığı sürece mevcut gerçeklik göz ardı edilir, her şey o kadar ütöpik hale gelir ki şimdi unutulur. İlan ettikleri devrim asla gelmeyecek, İnsan doğal halini kaybetmiş ve Doğayı yok eden ilerleme için çalışan bir otomat haline gelmiştir. Bu gençler içinde yaşadıkları yanılısamanın farkına ne kadar varacaklar? Bilmiyorum, belki de tüm yaşamlarını devrim hayaletinin peşinden sürdürecekler, çünkü sadece bu: ölü bir fikir.

Hem sanal dünyaya zincirlenenlerden hem de hasretin zincirlerini çekenlerden bahsettim. İkisi de benim için aşağılık, ikisi de mevcut gerçekliğe yanlış çıkışlar arıyor.

Tüm şehirlerde bol olan diğerleri, bazıları elinde şişe ve psikotropik maddeler tarafından istila edilmiş vücudu ile gerçekliğe karşıt konulardan bahsederken ikiyüzlülüğe düşüyor. Onlarca çoktur ve sebepleri çoktur: Hayatın pişmanlıklarından kaçmak için, mutluluk adına, çeşitli eko-aşırılıkçı tebliğlerin daha önce de söylediği gibi, mutluluk tamamen yanlıştır. Tam bir hiper-uygarlık durumlarında, gerçeklik algılarını değiştiren bir madde olmadığı sürece bir arada yaşamaları mümkün değildir. Yalnızca uygarlığın dayattığı “eğlence” biçimlerinin sürdürüldüğü mide bulandırıcı ve sahte bir kaçış, acılarını çılgınca yatıştırarak iyileştirmeye çalışanlar üzücü. Görünüşe göre tekno-endüstriyel hidra konuşuyor, kanayan ağzından kölesine emreden sözler geliyor: Üzgünsen uyuşturucu al! Mutlu olmak istiyorsan uyuşturucu kullan! Doymak bilmeyen eğlence arzusuna rağmen, medeniyet çok sayıda psikotrop madde sunar. Toplam zafer: isyankar olmak istiyorsanız, aynı şekilde, uyuşturucu alın! ve gerçekliğe karşı bir savaşa girebilecek vahşi savaşçı, sonunda uysal bir köleye dönüşecek, hidra gülerek cümlesini söylüyor:

Medeniyet galip geldi, savaşçı şimdiden uyuşturuldu! Döngüsel bir yaşamda “özgürlük” yoktur, pek çok cahil ahlakçılığın bu sözlerini kataloglayacaktır, bir eko-aşırılıkçı olarak bu maddeleri reddettiğimi düşünmek yanlış olur çünkü onları yemenin “kötü” olduğunu düşünüyorum. Milyonlarca yoldan kendilerini haklı çıkarmaya çalışacaklar, zincirlerini haklı çıkaracaklar. Kendimi ahlaksız bir varlık olarak konumlandığı için bu sözler bir ahlak sorunu değildir. Bu sözler, hor görme, döngüsel yaşamı hor görme, o yaşama götüren madde ve uygulamalardan doğar, öldüklerinde kendilerini çok canlı hissederler, bir maddeye ya da bir pratiğe o kadar bağımlıdır ki bunlar olmadan yaşamak imkansızdır. Bu bir ahlak meselesi değildir, bu uygulamaları korkutup “kötü” olarak sınıflandırmaktan çok daha azı, döngüsel yaşama bir kısıyoldan başka bir şey olmayan “özgürleştirici” faaliyetlerini küçümsemektir. Şimdiye kadar, bu sözler şimdilik duracak, döngüsel yaşamın eleştirisine ve onun sunulma biçimlerine daha derine inmek için daha fazla zaman olacak.

İleri terörist eleştirmenleri!

Yaşasın eko-aşırılıkçı ahlaksız savaş!

Aşırı uygarlığın döngüsel yaşamına ölüm!

Ben ve daha sonra ben

Kendimi sürüden ayırdım, arkamda sahte dostluklar, ikiyüzlü dostluk ilişkileri bıraktım. Medeniyetin dayattığı iyi ve normal sosyal toplantılardan bıktım. Alkol, uyuşturucu, ölü ve tekrarlayan küçük konuşmalar ve hepsi ne için tüketimine dayalı toplantılar? Basit, boş bir ilişkiyi sürdürmek için. Eko-aşırı eğilimlere sahip bir bireyci olarak, vahşi ve şiddet içeren içgüdülerimi evcilleştiren herhangi bir ilacın (yasal ya da yasa dışı) düşmanı olduğumu ilan ediyorum. Her şeyin farkında olmak ve her şeye hazır olmak: yaşam kaotiktir ve tekno-endüstriyel uygarlığa karşı saldırıya dalmış bir yaşam daha da zordur. Birkaç yıl önceki “Ben”ime, “Ben”e karşı bir savaşa giriyorum. Devrimci umudun maskaralığına inanan, tüm fiziksel ve psikolojik gücünü halkı uyandırmak için harcayan biri. Devrimi ummaktan yoruldum. Artık beni hasta eden bu fikirden vazgeçtim. Devrimci sözler yalnızca solcuların ya da ilgiye susamış diğer bazı anarşistlerin ağzını doldurmaya hizmet eder. Devrimden bahsettiğimde, sadece fabrikaların, kolektiflerin, meclislerin vb. mülksüzleştirilmesine bakan komünistler veya anarşistler tarafından konuşulanlardan bahsetmiyorum. tarih sadece bir rüya, çok ütöpik bir şey. Vahşi içgüdülerin neredeyse tamamen ortadan kalktığı, en küçük eylem için bile teknolojiye bağlı bir medeniyet içindeyiz. Doğaya o kadar yabancı olan bu uygarlık için en ilkel yaşam biçimlerine bu gerileme mümkün değildir. Yeni eğilimler fedakarlık, komşunun desteği ve hümanizm olduğunda, kendimi giderek insandan ayırıyorum. Onun ikiyüzlü özgeciliği, yalnızca “özgecil”in var olduğu toplumdaki ya da en hasta şekilde kabul görmeye dayanır. “Beğeniler” karşılığında fedakarlık, bu bölgenin günlük ekmeğidir. En iyi Akıllı Telefona, en iyi arabaya, en güzel bedene sahip eşe sahip olmak gibi yozlaşmış özelemlerle her gün düzinelerce ahlaksızlıkla vücutlarını mahveden ergenler, mutlak hakimiyet galip geldi. İnsanlığın ilerlemesinin sıçraması bu mu? Acı? Kötümser mi? Evet! Bizi boğan, Vahşi Doğayı öldürmek için amansız bir dürtüye sahip bu gri dünyada mutlu olmak imkansız. İlerleme bayrağı altında aşırı medeni olanlar, iğrenç eylemlerinin her birinde şiddetle haykırıyor: “Doğal olanın yok edilmesi devam etsin!” “Ben ve sonrasında ben!” Ağlayarak evcilleştirmemi bitirmeye, yararsız ilişkilerin bağlarını koparmaya, uygarlığa ve onun kölelerine karşı amansız bir savaşa girişmeye çalışıyorum. Kolektivizmine, özgeciliğine ve hümanizmine karşı. İkiyüzlülük üzerine kurulan ilişkilere ölüm! Samimi yakınlıklara uzun ömür! Benimle birlikte zaten kaybedilen bu savaşta savaşan müttefiklerim biliyorlar: Benim için her zaman onlardan önce ben olacak ve tam tersi: onların “ben”i benim “ben”imden önce olacak. Ahlaksız ve egoist bireyler olduğumuz için böyle devam edeceğiz.

Medeniyetin düşüşü için Anti-sosyal Bireyselliklerin kısa bir görüşü:

10 Ağustos Çarşamba sabahı erken saatlerde bir grup veya bireyin Torreón Coahuila'da bulunan Kurumsal Devrimci Parti'nin (PRI) genel merkezine patlayıcı yerleştirdiğini öğrendik. Dürüst olmak gerekirse, bu eylem bizi şaşırttı, çünkü bu şehir aşırı uygarlığın yuvası ve bir tahakküm ve yapaylaştırma fabrikası ve bu tür saldırılar yaygın değil.

Yine aynı Çarşamba günü, bir zırhlı güvenlik aracının muhafızı bir saldırı sırasında vurularak öldürüldü. Bu aynı zamanda “adi suçlular” tarafından da gerçekleştirilen bir eylemdi. Her halükarda toplumda panik ve stres yaratan bu tür terör eylemlerini destekliyoruz. Kendi hayatından çok para için endişelenen (çoğunlukla kendisinin bile değil) herkes ölmeyi hak eder.

Vahşi Doğanın aşırı savunması için!

İleri karamsarlar, nihilist teröristler, eko-aşırıcular ve medeniyet karşıtı anarşistler!

Ayırım gözetmeyen ve seçici saldırı için!

Tekno-endüstriyel uygarlığa karşı aktif eleştiri ve eylemleri canlı tutun!

Vahşi Doğa yanımızda!

-Bireyci-
-Medeniyetin Çöküşüne Karşı Antisosyal Bireysellikler- AIFTFOC
Torreón, Yaz 2016

KAOSUN ELÇİLERİ

COS vs ONA

Son metinde zaten okunduğu gibi, Satanist kült içinde, Hıristiyanlığa aykırı bir kültü yayan, ancak Şeytan Kilisesi (COS) gibi aynı inançların Batı vizyonundan ayrılmadan Satanist-hümanistlerden farklı düşünce akımları vardır.) propagandasını yaptığı utanç verici rolden önce (çünkü onun siyah kitleleri, kitlelerin sosyal kabulünü tekelleştiren siyah kutsal bir oyuna benziyordu), Anton Lavey tarafından yönetilen, Dokuz Açı Düzeni (İngilizce kısaltması için ONA).), kaotik, insan düşmanı ve bireyci bir Satanizm yayan bu gizli toplum, kan ritüelleri, COS üyelerine yönelik saldırılar vb. gibi farklı suç eylemleriyle ilgiliydi. Nasıralılar tarafından empoze edilen düzeni istikrarsızlaştıran eylem, iş arkadaşlarının siyasi aşırılık gruplarına bu şekilde sızmasını sağladı. Nasyonal Sosyalist ve Anarşist gruplar gibi (şimdi bazı aşırı Müslüman çevrelere sızdıkları söyleniyor), aslında 90'larda isyana dönüşen birçok gösteride, ONA açıkça bu amaçla şiddeti kışkırtmaya dahil oldu. Kaos'un karanlık güçlerini uyandırabilecek bir gerilim atmosferi yaratmanın yanı sıra. ONA, düşüncesinin internet üzerinden yayılması nedeniyle yeni bir aşamada tekrar ortaya çıkana kadar uzun yıllar gizlendi.

MLO

ONA'nın mirası Misanthropic Luciferian Order'a (MLO) yansıtacaktır, bu yeni Order 90'larda İsveç'te doğdu ve black metal müziğini propaganda olarak afiş olarak aldı. MLO, kozmik karşıtı bir kaotik Satanizm uyguluyor, onun ortakları, zamanın başlangıcında, Demiurge (Hıristiyan tanrısı olarak tercüme edilen her şeye kadir tanrı) ışığı karanlıktan ayırmaya ve kozmosu olduğu gibi yaratana kadar kaosun her yerde hüküm sürdüğüne inanır. artık biliniyor. Bu, diğerlerinin yanı sıra Şeytan gibi İtaatsiz figürlerin yanında yer alırlar, zamanın sadece üç boyutlu doğrusal olduğunu yadıklarının aksine, zamansız ve tek boyutlu olan ilk Kaos'u savunurlar. Temelleri, Şeytan, Molok, Baal, Rofocale, Atarot, Asmodeus, Belphegor, Beelzebuth, Lilith, Abramelek ve Naamah gibi on bir anti-kozmetik tanrıdır (sağdaki resimde gösterilmiştir), bunların hepsi grimoire'da açıklanmıştır " 2002'de İsveççe ve Norveççe yayımlanan Liber Azerate"; ve Şeytan'ın önündeki üç perde, Qemetiel (Kaos), Belilal (Boşluk) ve Aathiel (Karanlık).

Felsefesi ve inancına ilişkin bir yaklaşım, bahsi geçen grimoire'ın "Chaosófia" başlıklı bölümünde okunabilir:

“Kaos, üç uzamsal boyut ve bir zamansal boyuttan oluşan kozmosun aksine, pan boyutlu bir düzlemdir ve sonsuz zamana ve sonsuz boyutlara sahiptir.

Kozmosun lineer zaman boyutuyla karşılaştırıldığında, kaos ebedidir ve tek boyutlu zamanla sınırlı değildir.

Kozmos nedenseldir, yani neden-sonuç yasasına bağlıdır, kaos ise tamamdır. Akausal (nedenselliğin ötesinde) ve tüm kısıtlamalardan muaf. Kaos, sonsuz gelecek ve bu nedenle sonsuza kadar aktif ve dinamiktir.

Kaos vardı, kaostur ve kaos aynı anda hem her şey hem de hiçbir şey olur. Bu şekilde kaos, tüm biçimlerin dışındaki ve ötesindeki tek gerçek özgürlük ve özdür.

Tüm olasılıklar sınırsız kaos içinde mevcuttur. Dolayısıyla kozmik kökenlerin olanakları. Kaosun kozmosu çevreleyen kısmı anti-kozmidir, çünkü pan-boyutlu ve amorf doğası gereği form, sınırlı ve nedensel yapı olarak kozmik olanın antitezi haline gelir.

Böylece kaos kozmosa girmiş, kozmosu yıkıcı, tüketen ve çözen bir hal almıştır. Evrenin sınırlı biçimlerine ve yapılarına erir ve bunun yerine her şeyin kaynağı ve her şeyin sonu olan biçimsiz ve sınırsız akausalite kurar.

Kaos, en büyüğünden en küçüğüne kadar her şeyde az veya çok miktarda var olan şeydir. Kaos tüm evrenlerde vardır.

İnsanın hayal edemediği, kaosta olmayan kesinlikle hiçbir şey yoktur.

Kaos aynı zamanda çok boyutlu ve sıfır boyutludur.

Geçici değildir. Ebedi, uzayın formu yoktur.

O her şeydir ve oradan her şey yaratılmıştır.

Her şey orada ve hepsi bu, oysa gerçekte hiçbir şey yok.

Kaos, sınırsız potansiyeli içinde aynı anda hem yaratan hem de yok eden kendi nedeni ve sonucu ve kendi eserleridir.

Kaos, özünde uzay-zamandan çıkış olan sıfır boyuttur. İnsan potansiyeli için tezahür eden ve tezahür etmeyen tüm boyutları taşıyan sıfır boyut.

Kaos, kozmosun ve durgunluğunun aksine, ebedi yasanın dışındaki gelişme ve gelecek.

Kaos anarşisi "nedensellik ve kozmos yasalarına bağlı değildir.

Sınırlı bir yapı olan "Baba".

Bu nedenle, gnostik-kaos perspektifinden, formların ve zincirlerinin ötesinde maksimum özgürlüğü istemek yasa dışıdır.

Evrin, durgunluk ya da kozmos, sınırlı yasa ve yapı biçimine tutunurken, kaosun, her şeyin kaosa dönmek için hızlanmasının biçimidir.

Kara alev / akausala, insanın bilinçli formunun arkasındaki ve ötesindeki "manevi" öz olan ateştir, kaos olan özün gücüyle olan bağlantımızdır.

Ben'imiz (egomuz) kozmosun kısıtlamalarının formatıdır, kaos ise gücümüzün toplamıdır ve varlığımızın akausala'sı, insan formlarımızın ve sınırlamalarımızın ötesindedir ve gizli karanlık güç olarak adlandırdığımız ile aynıdır. "iç benlik" veya "karanlık taraf".

Benlik, kozmosta kendi birliği olan süper Benliğin odak noktasıdır.

Ego, ışıktaki bilincimiz iken, süper Ben/ruh/Varlık; kendisi, ateş bilinçsiz limanın ötesinde kaos.

"Varlık", bizi orijinal kaosla birleştiren karanlık ve gizli özdür.

Benliğin uçurumunda kaybolmuş gibi bakarak kaosun kapılarını bulabiliriz.

Kendimize, varlığımıza dair farkındalığı artırabilecek ve odak noktasına rehberlik edebilecek akausalaya veya bilinçsiz benliğe (Azoth) kapıyı açarak, içsel tarafa veya süper Benliğe karşı ego vardır, kaosun ateşlendiği yerdir. ,

benlik ve süper benlik arasında bir sentez yaratmak.

Bu da, bilince (Atazoth) daha fazla akausala akışı sağlanması ve ejderhanın gözlerinin açılması ve pan-boyutlara özgürleşmesi anlamına gelir.

Dantelli satanik pentagram, benliği (ego) simgeleyen dörtlü formdaki elementler tarafından bastırılan ve bastırılan süper Benliği sembolize eder.

Akausala'nın yiyip bitiren ruhu dört elemente geri dönerek egoda bir yangın çıkar ve süper ego tekrar özgürleşir ve sonsuz kaosa geri döner.

Bu akausala kökenine dönüş, ancak, içsel benliğin pan-boyuttaki deneyimine ve akausala'nın gücüne harici somut bir form aracılığıyla elde edilen bir öz-bilgi (gnosis) ile bu yolla başlatılabilir.

Sıfır, kaosun simgesi olan sıfır boyutu iken, bir numara kozmosu yaratan oluşum ve kasılma gücünü temsil eder.

Birden ona kadar olan tüm sayılar, kozmik olanın doruk noktası olan arpacıkla sonuçlanan nedenselliğin gelişiminin farklı aşamalarını temsil eder.

Tian, kendi içinde hapsolmuş ilk kaosun bir parçası olan yasayı, düzeni, formu ve kapalı daireyi sembolize eder. (Evren).

Tian ayrıca akausala'yı veya süper Benliği bastıran egoyu da sembolize eder. Tian'ın (kozmos) ötesinde olanı ve anarşiyi, biçimsiz özgürlüğü ve kapalı çemberin kırılmasını simgeleyen kaosun dili olan Elvan. Elvan, başlangıçtaki kaosa ve geleneksel formu veya Kozmos'u aşan özün formuna açılan kapıdır.

Bu nedenle, kozmik evrime karşı mücadelenin tamamlanmasına ve gizli, karanlık ve akausala potansiyelinin gerçekleşmesine giden çizgiyi sembolize eder.

Beş köşeli yıldız kırılmış olanı sembolize eder, bu nedenle on bir açısı portala giden karanlık yol ve "sınırlı kozmosun" ötesinde olan akausala özgürlüğünün limanıdır.

Ejderha kaosun en eski sembolüdür.

Kozmik öncesi kaos (orijinal kaos) ejderha Tiamat tarafından temsil edilirken, kozmik sonrası kaos (öfkeli kaos) siyah ejderha HUBUR tarafından temsil edilir.

Akusala veya kara ateş olan kara ejderhaların ve kaosun sihirbazının gözleri olan siyah ejderhaların tanımlanması ve eğitimi yoluyla, sonlu bir kozmos yanılısamasının yıkımına ve yok olmasına açılır.

Kaosu Kurtarın!

Kaos Yaşasın! ”

MLO ve kara propaganda olarak black metale girmesi

Bireyci, nihilist ve pagan temelleri olan MLO da suçlar işledi, en bilineni 1997'de black metal grubu Dissection'ın bir üyesi tarafından bıçaklanarak öldürülen bir gey adamın öldürülmesiydi.

Jon Nödtveidt, polisin evine baskın düzenlediğinde ve arkadaşı Vlad'ın (suç ortağı olduğunu söylediler) Satanist sunaklar, bir insan kafatası ve birkaç keskin nesne bulduğunda cinayetten bu şekilde suçlu bulundu.

Sorgulamalarda, MLO üyeleri kan ayinlerine, kara meditasyonlara, eski güçlere yakarışlara, hayvan kurbanlarına ve saldırıların planlanmasına, toplu intiharlara, Tarikattan kaçanların öldürülmesine ve insan kurbanlarına katıldıklarını itiraf ettiler (ancak bunlara göre, asla gerçekleşmedi).

Bu tutuklamaların ve MLO'nun planlarının ortaya çıkmasından sonra, üyeleri bir an için seyreltildi, Nödtveidt hapisten çıktıktan sonra müzikal yoluna devam etti, 2006'da gerçek bir Satanist'in yapmaması gerektiği kuralına uyararak bir Satanist ayini sırasında kendi canına kıydı. yaşlılıktan veya hastalıktan ölmek, ancak kendi özgür iradesiyle ölmek, yaşamını ve ölümünü her zaman kendi ellerine almak zorundadır.

MLO değerli deneyimler bıraktı ve projesine başka bir isim altında yeniden başladı: The Temple of Black Light (İngilizce kısaltması TOTBL), "Ixaxaar" adlı yayıncılık etiketiyle birlikte, hala görünür suçları olmasa da felsefesini sürdürüyor (şimdilik).), ama çok iyi biliyoruz ki yakında Kaos iblisleri orada olacak ...

"Ve dünya kaos ve boşluk içindeydi ve karanlık uçurumun yüzeyini kapladı (...)"

Yaratılış 1: 2

Feminizm, bıçaklama ve sözde Nazizm üzerine

Daha sonra, Şili ulusal gerçekliği hakkında bir metin sunacağım, bu yazıda feminist mücadele yürüyüşünde üç kadının bıçaklandığı çok şiddetli bir olaya değineceğim. Bu sözleri kötü niyetli ve cüretkar niyetlerle, medeni şiddetin yoğunlaşmasına katkıda bulunmak düşüncesiyle yazıyorum. Çünkü medeniyet için en kötüsünün, toplumsal ilişkilerin çürümesinin, güvensizliğin çarpıtılmasının, her şeyin aşırıya kaçıp alevlenmesinin, tam bir kaosa sürüklenmesini diliyorum en büyük dileğim. Yani eğer birisi olayı siyasi olarak analiz

eden veya çatışmaya çözüm bulmaya çalışan bir görüş arıyorsa, burada bunlardan hiçbirini bulamayacaklar. Olayları bilmeyen okuyucular için işte malzemeler:

Bağlam

25 Temmuz'da Şili'nin başkentinde kürtaşı savunmak için yürüyüş düzenlendi, açıkça feminist olan gösteri büyük bir kalabalığı çağırıyor. Saat öğleden sonra yediyi geçiyor ve yürüyüş başladığında çoktan gece olmuştu. Her zamanki gibi, bir ilerleme noktası geldiğinde, kukuletalı vandallar ortaya çıkar, hemen aşırılıklar oluşmaya başlar; yağma girişimleri, mülk yıkımı, kayalar, molotof kokteylleri ve barikatlar sahnenin bir parçası. Bir kez daha uyumsuzluklar her zaman şiddette, barışçıl konsantrasyonda taşar.

Bu gibi durumlarda, her zaman istenmeyen yurttaşlar (feministler) yıkıcı sürünün kompartımanında birbirini suçlamaya başlar, o zaman bazı beceriksiz yurttaş kahramanların tekmeler ve yumruklarla dövülmesiyle biri ve diğeri arasında tartışmalar üretilir. Bu ortamda ve ateşli ruhlarla, daha önce kasap bıçaklarıyla silahlanmış bir çift kukuletalı adam üç kadını yaralamayı başarıyor. Bacaklarında, kalçalarında ve karınlarında yara olan... hastaneye tek yönlü bilet veriliyor.

pasifist kan

Güneyde nadiren görülen bir şiddet eyleminde, bu en ilginç şiddet olayının tanıklarıyız. Barış vaaz eden cesur hippienta, vahşice arzuladığı ve tüm mantığı göz ardı ederek şiddet yanlılarının bir kısmına karşı koymaya aptalca cüret eder, şiddet karşısında kendinden geçmiş bir kalabalıkla karşı karşıya kalırlar. Ve elbette, muhataptan bu kadar canice bir cevap beklemiyorlardı. Benzer olaylardan sağ salim çıkmaya alışmış diğeri. Ama bu sefer değil, bu sefer yün almaya gittiler ve budak çıktılar. O gün yere kahramanlık kanı döküldü, barışın kanı ve bu her zaman iyidir.

feminist sızlanma

Hayır, medya hemen haberlere bayıldı. Olayın organizatörlerinin vurduğu gökteki çığlık hala duyulurken, "feminizm" denilen tüm ilerici ve mağdur edici iğrençlikler su yüzüne çıkmaya başladı. Aşırı medeni ilerlemecilik, gerçeklerden dehşete düşmüş sıradan vatandaşlardan yüksek siyasi alanlara kadar sorumluları derhal çağırıyor. Hepsi bir ağızdan aynı kokuyu tükürüyor. Kendi saflarında eşi görülmemiş bir olaydan korkmuş ve endişelenmiş, cahil gibi davranıyorlar ve "aynı saflarında" nasıl ihlal edildiğini açıklayamıyorlar.

sözde naziler

Olaylarla doğrudan ilgili olan diğeri alarm ve haber olayı ise "Movimiento Social Patriota" adlı milliyetçi bir grubun medya önüne çıkması oldu. Görünüşe göre bu adamlar aynı öğleden sonra bir karşı-gösteri eylemiyle "kürtaşı yürüyüşü" taleplerinin reddedilmesine özel bir müdahalede bulundular. Sokağı kanı simgeleyen kırmızıya boyarlar, biraz ateş yakarlar ve kağıt atarlar. Yürüyüşü organize eden feministler, bıçaklama olaylarından hemen bu grubu sorumlu tutuyor. Ve beklendiği gibi, basın, alışlagelmiş aptallığı ve bilgisizliği ile haberleri çoğaltır ve büyük olanı bir araya getirir. Medya için malzemeler masanın üzerindeydi; neo-nazi grubu, feminizm, kukuletalı, bıçaklanmış, ahhh...

Ama aynı dolaysızlıkla, bu "Nazi" grubu, gerçekleri alenen inkar etmeye devam ediyor ve herkese, eylem mantıklarından kaçan bir eylemden sorumlu olmadıklarını açıklıyor.

Son sözler

"(...) Bu kukuletalı adamlar ayırım gözetmeksizin ve hiçbir kışkırtma olmaksızın dövmeğe başladılar; o anda kapüşonlu bir kadın, onlara sadece lastik yakmamalarını söyleyen bir meslektaşına vurmaya gider (...)"

"(...) Yürürken sağ bacağımnda bir yanma hissetmeye başladım ve dokunduğumda ellerimin kan içinde olduğunu fark ettim, orada arkadaşım yakındaki bir ambulansa koştu ve beni Merkeze naklettiler. Postane, o kan olduğundan beri 2'si bacağımnda, biri kalçasında olmak üzere 3 bıçak yarası (...)"

"(...) Şu anda hala şoktayım ve saldırıda kaybettiğim kan miktarından dolayı çok zayıfım, yürüyemiyorum (...)"

Eh, yukarıdakiler bizi çağıran haber olayının sadece bir özeti idi. Bağlamı bildiğim için söyleyeceklerim var. İlk olarak, kuşkusuz suçluluktan yana olduğumu, bu nedenle bu üç dişiyi bıçaklamak benim en büyük zevkim, feminist piliçler olmaları onu daha da keyifli kılıyor. Kadınlara yönelik iğrenç küçümsemelere kapılmıyorum, yurttaşları ve ilerici rolü için tüm bu feminist hareketten tiksiniyorum.

Ve gerçek şu ki, feminizm denen tüm bunların tamamen mağdur edilmesi kafama sığmıyor, kadın cinsine yönelik küçümsemeyi anlayamıyorum. Kadınların iradesini sürekli arka plana atanlar kendileriyseler, kendilerini otomatik olarak zayıflığa, erkeğe göre aşağılığa teslim edenlerse. Vajina ile doğmanın bir sakatlık anlamına geldiğine ya da kadın olmanın zeka geriliği anlamına geldiğine inanmaya başladım, bu da ne böyle. Cinsel organlarında zayıflık gören tüm o piç feministleri bin kez iğrendiriyor. Lanet olası hasta.

Bir kadının biyolojisinin bir erkeğinkinden farklı olduğu, hamile bir kadının fiziksel olarak kısıtlandığı, bu son noktanın doğru olduğu söylenebilir, ancak bu her zaman değil, ömür boyu hamile değilsiniz. Bir çocuk gibi zayıf ve korkak erkeklerle tanıştım ama okyanuslar gibi güçlü ve cesur kadınlarla da tanıştım.

Er ya da geç tüm bu kokuşmuş feministler ve en radikal olanlar, sloganlarının söylediği her şeye uyum sağlamaya ve uymaya başlıyorsa. Umarım yakında erkekleri rastgele öldürmeye başlarlar, belki o zaman boyadıkları sevimli şablonlar gibi penisleri kesmeye başlarlar.

Gerçek şu ki, biraz sempati duymamı sağlamalarının tek yolu bu olurdu, devam edin, acele edin, gerçek bir kadın düşmanı grubun önünüzden çıkacağı bir şey olmayacak.

Bu bıçaklamada önemli bir haber görüyorum, orada, kadın üçlüsünü kimin bıçakladığını anlamak için akıllı olmanıza gerek yok. Açıkça anarşiye yakın bireyciler oldular (anarşistler demeyelim).

Beni zevkle dolduran şey, ideolojisi ne olursa olsun kapüşonlu vandalizm tarafından yapılan kanlı eylem, hayranlık uyandıran bir şey. Vatandaşın bir kahraman olarak ona verdikten sonra eli açık koşuşturma sahnesi ruhumu mutlu ediyor.

Bana psikopat, sapık, maço, Nazi ya da ne istersen de.

Kukuletalı adamların hazır olması güzel, şiddet dolu kitleden beklenen de bu. Artık benzin şişeleriyle tek başlarına dışarı çıkamazlar, hayır, artık küçük siyah bayraklarını kaldırmaya gidemezler, hayır, artık polisleri taşlamaya gidemezler, hayır. Şimdi en azından hançerle, mümkünse ateşli silahla veya bombayla hazırlıklı çıkmaları gerekiyor. Bir sonraki kapüşonlu müdahale için, bu kahraman tüylü çocuklar onlarla yüzleşmeye cesaret ederse bize bildirin. Şu andan itibaren kukuletalı adam imajının gerçek terörü aşıladığı fikri, güçlendirilmesi ve keskinleştirilmesi gereken bir şey ve bunun gibi aşırı olaylar hayati önem taşıyor. Yani antisosyal gençliği biliyorsanız, bazıları kukuletalı terörü savunmak için iyi bir iş çıkarıyor, onların ayak izlerini takip etmeye çalışıyor.

Bu kavgayla ilgili bir diğer haber de, birçok kişinin "neo-Nazi" olarak adlandırdığı bir grubun kamuoyu önüne çıkması oldu. Bu vatanseverler "pinochetistalara" bile yetmiyorsa, bu beni ne güldürüyor. Gerçek şu ki, biz ve ITS çetesi özellikle bu tavuklardan daha fazla Nazi'ye benziyor. Herhangi bir ITS ifadesi onları asi küçük çocuklar gibi bırakır.

Bunları bir sosyolog olarak kendime vereceğim ama bu vatansever ibneler benim için vatandaşlığın maksimum ifadesidir. Buna ek olarak, zamanla takipçi kazanırlar, çünkü sıradan vatandaş ülkesini sever, yabancından nefret eder, daha fazla suç, yoksulluk veya bu ibnelerden herhangi birini istemez ... ve kim bilir yarın içinde bir yer işgal edip etmeyeceklerini kim bilebilir? ülkenin siyasi partileri, çünkü bunlar onların en büyük iddiaları.

Böyle bir gruptan ne beklenebilir bilmiyorum, bana göre hiçbir şey çok tehlikeli değil, çünkü yarın gerçek bir neo-Nazi grubu olacaksa, terör yerleştiren ve şiddetle saldıranlardan biri, bunlar gibi değil. kızlarla birlikte duvara kağıt yapıştıran ya da paçavra asan palyaçolar. Her şeyin aşırı olduğunu, medeni hayatın bir kabusa dönüştüğünü zaten en başta söyledim. Soygunda direniş varsa suç çeteleri soğukkanlılıkla ateş etsin. Uyuşturucu sokaklarda bolca dolaşsın. Futbolun cesur çubuklarının daha savaşı hale gelmesi ve savaşlarını sokaklara taşımaları. Terörist anarşist gruplar yangın söndürücüleriyle dönsünler. Bırakın erkekleri öldüren radikal feminist çeteler ortaya çıksın.

Göçmenleri öldüren Nazi grupları ortaya çıkıyor. Bu uyuşturucu kaçakçılığı ulusal güvenliği tehdit ediyor. Göçmenlerin nefreti keskinleştiren suç çeteleri kurmasına izin verin.

Eşcinselleri öldüren dini fanatikler görünsün. Mistik veya satanist mezhepler çıkıp insan kurban etsinler. Deliler ve yalnız antisosyal canavarlar bol olsun.

Ve bilin ki, tüm bu tür suçların ortasında, tüm bu medeni çürümenin ortasındayız; türümüzün hainleri, vahşilere meyledenler, dünyanın döngülerinde tanrılar yaratanlar, hala köklerini hatırlayan mistikler ve teröristler, eski sakinlerin korkunç ruhlarını canlandıranlar. Ve tüm bunların ortasında, ITS bomba paketlerinin ve onların terörist adımlarının eksik olmayacağını unutmayın. Ve bu şekilde hep birlikte medeniyeti cehenneme çeviriyoruz.

Medeniyet çürür ve biz onunla birlikteyiz. Çünkü evet, biz de çürüküz, kin ve kinle çürümüşüz. İnsanlığın alternatifi olmadığını, medeniyet için umut olmadığını gerçekten görmek için çürümekten başka bir şey kalmadığını anladık. Ancak o zaman (çürümüş) artık içindeki tüm kaosu serbest bırakacak ahlaki komplekslere sahip olmayacaksınız, başka bir yol yok ve kim aksini düşünürse veya kim tüm bu medeni boku düzeltmeye cüret ederse, kim daha iyi bir yarın umuyorsa kaybolmuş ve dünyada yalnız vegeta. Ama devam et aptal, ilerlemeyi iyileştirmek için savaşmaya devam et, devrimi ve insanlığın evrensel özyönetimi özlemine sürdür, polis, rahiplerin veya hapishanelerin olmadığı mutlu bir dünyanın hayalini kurmaya devam et...

Feminizm ve bıçaklama hakkında konuşmaya başlayan bu küçük metin böyle kalıyor.

Feministleri ve feministleri bilirsiniz, kendilerini mağdur etmekten başka bir şey yapmayan talihsiz hastaları bilirsiniz, bir daha bir kapüşonlular sürüsü ile karşılaşacaksınız, bir kez daha düşünün, artık bıçağın kalbinize saplanması bir şey olmayacak.

-Tanu, Ajajema Dergisi'nin baş editörü.

"(...) Korkmamızı, haklarımız için savaşmamızı isteyen bir azınlık grubunun terör eylemi olduğunu biliyorum, her şeyin bir kavganın ortasında olduğunu söyleyerek hareketi kirliletmek istiyorlar. doğru değil, zaten bu gösteriye barışçıl bir şekilde katılmaya gidenlere doğrudan bir saldırıydı (...)"

* Tüm alıntılar yürüyüşe katılan yaralı feministlerden birinden *

Her şeyi hareket ettiren distopya

Eko-aşırıçılığın arkasındaki teorik ve pratik temeli derinleştirme projemde, benzer değerleri ve özellikleri paylaşan ideolojiler arıyordum. En azından benim için anarşizm ve solculukla yüzleşmenin oldukça verimsiz ve sorunlu olduğu kanıtlandı. En anlayışlı anti-otoriter destekçi bile Hıristiyan hümanist düşüncesinin kalıntılarını silkelemekten aciz görünüyor. En iyi ihtimalle, insanlığın iyiliğini aramadaki ikiyüzlülüklerinden dolayı hüsrana uğrayan mevcut düzene sadık bir muhalefettirler. Anarşizme ne teorik ne de tarihsel olarak bağlılığı inandırıcı bulmuyorum. O zaman kişi, kullanılabilir bir Tam Düşmanlık Fikirini aramak için başka bir yere gitmelidir: Bir Savaş Silahı Olarak Fikir, sadece bir yansıma nesnesi değil.

Atassa 2'deki "Hostis Humani Generis" ile bu noktada en olası adaya işaret ediyoruz: Satanizm. Ancak, anarşizm gibi Satanizm de çeşitli ve çoğu zaman çelişkili akımlar içerir. Bu nedenle, araştırmamı Satanizm içindeki küçük bir eğilimle sınırlandırıyorum: Tempel ov Blood (TOB) dahil olmak üzere Dokuz Açı Düzeni (ONA).

ONA veya TOB olan derin tavşan deliğine gidilecek yer burası değil. Çok kısaca özetlemek gerekirse, ONA, geçen yüzyılın ikinci yarısında İngiltere'de Anton Long adında bir figür etrafında kurulan gayri resmi bir mezhepler konfederasyonudur. Bir gün yıldızlarda yürüyecek üstün bir yaratık yaratmak için insanlığın fedakarlığına inandığı için en ünlüsüdür. Ayrıca Nasyonal Sosyalistler veya neo-Nazi örgütlerinin casusları oldukları da söyleniyor. TOB, Amerika Birleşik Devletleri'ndeki aşırı sağ örgütler arasında bir miktar etkiye sahip gibi görünen ONA'dan ilham alan, ancak onunla uyumlu olması gerekmeyen bir örgüttür. Bu noktada, ürettikleri kayda değer ciltler arasında Liber 333, Iron Gates ve Bluebird yer alıyor. Bu metnin amacı, Demir Kapılar üzerine bir inceleme ve yansımadır.

Propaganda açısından, Iron Gates ustaca bir harekettir. Bir olmak bazı bir aldatmaca olarak gördüklerini gizli örgüt, TOB üyeleri öğretisini ve toplumun vizyonunu ifade fütüristik romanı kurmaya karar verdik. Bu kurgu eseri, en yorgun okuyucu için bile garip bir şekilde zorlayıcı ve okunması zor. Bu iş için yaptığım asansör konuşması şu: Marquis de Sade'ın Mad Max ile buluşması, iyi bir ölçü için ağır dozda ezoterik teoloji atılmış. Kitapla ilgili eleştirilerim olsa da, öncelikle medeni ahlakın prangalarının kalktığı bir geleceğe dair naif vizyonlara meydan okumak için bu romanı coşkuyla öneriyorum. İş için ortam, ölümcül bir nükleer savaştan birkaç nesil sonra Amerika Birleşik Devletleri'nin doğu kısmıdır. Dünya artık avcılar ve avlar olarak ikiye bölünmüş durumda. Kana susamış komutanı ile gizemli "Örgüt", etrafındaki herkesi korkutmak için geçmiş toplumdaki silahları kullanıyor. Örgütün amacı dünya hakimiyeti, her seferinde bir öfke. Örgütün düşmanı insanlığın kendisidir: Merhametli, adil, nazik veya zayıflığa karşı hoşgörülü olmanın her zerresi, hiç düşünmeden cezalandırılır. Organizasyon, George Orwell'in bürokratik temsillerini, ilerici, kar amacı gütmeyen bir organizasyonun İnsan Kaynakları Departmanına benzetiyor. Sorgulayıcılar, mahkumlarını ve hatta örgüt üyelerini bazen görünürde bir sebep olmaksızın parçalamak ve öldürmek için işkence, çocuklara tecavüz, yetişkinlere tecavüz, hayattayken üyelerin korsanlığını vb. kullanır. Yamyamlık, çocuk yaşta evlilik gibi uygulanmaktadır. Çocuklar "bebek tugaylarına" dahil ediliyorlar ve burada insan olarak kabul edebileceğimiz şeyin kabuklarından başka bir şey olmayana kadar istismar ediliyorlar: annelerinin önünde pişmanlık duymadan çocuklara tecavüz eden ve öldüren ölüm makineleri. Aslında, onlara bundan zevk almaları öğretilir. Örgüt içinde ayrıca çeşitli kültürler var: nükleer soykırımın kabus bir kopyası olan dindarlığın karanlık tezahürleri. Kitapta en göze çarpan yeri işgal eden kültür, nükleer yıkımın canlı örneği olan hakim bir Kali figürü olan komutana ibadettir.

Bu tanımlamadan, eko-aşırılıkla ilgilenen bir okuyucu, medeniyetin en kötüsü gibi görünen bu karanlık kıyamet vizyonunun neden eğlenceli olduğunu merak edebilir. Son beş yıldır doğa ve ekoloji ile ilgilendiğim, ilkel avcı-toplayıcıların ve istilacı türlerin hayatı gibi konularda yazdığım doğrudur. Anti-otoriter yeşil radikale göre medeniyet travmadır ve teknoloji onun aracıdır. Ütopik rüya, medeni insan onu mahvetmeden önce dünyaya geri dönmektir. Tüm kötülükler, zulüm, kölelik, yıkım ve baskı, her şeyden önce yerleşik uygar yaşamı yaratan sosyal mekanizmalardan kaynaklanmaktadır. Antropoloji ve tarihsel analiz, medeni kana susamışlığın ortaya çıktığı mekanizmayı kapsamlı bir şekilde tanımladı, ama bence, kana susamışlığın sebebini değil: tahakküm arayışı ve yıkıcı iktidar rüyası. Hatta bir dereceye kadar paylaştığım görüş, uygarlığın, teknolojinin, fazlalığın ve devlet örgütlenmesinin maddi araçları bir kez aç bırakıldığında, insanların az çok barışçıl bir devleti yeniden kuracakları ya da en azından zarar verebilecekleri bir yer olduğudur. Dünya'daki yaşam çok ciddi. Zaten umut buydu.

Birkaç yıldır umutsuz olmam dışında, ama bunun ne anlama geldiğini ortaya çıkarmanın uzun süreci kolay olmadı. Atassa doğru yönde atılmış bir adımdı ama belki de yeterince ileri gitmedi. Bazı medeni ahlak öğretilerinin temellerini bir kez kaldırdığınızda, hepsini kaldırmalısınız. Kendinize yalan söyleyebilir ve biraz yakınlığı veya kişisel tercihlerinizi koruyabilirsiniz, ancak başka hiç kimse bunu yapmak zorunda değildir. Umudunuzu kestiğinizde, insanların "sırf bu yüzden" birbirlerine karşı nazik ve saygılı oldukları ya da çökmüş bir toplumun basmakalıpları yüzünden birbirlerine adil davrandıkları bir dünyaya tutunamazsınız. Umut bittiğinde, hayat ucuzlar, acı bir şakaya dönüşür ve şiddetli ölüm sıradan bir olaydır. Umut bittiğinde, tüm bahisler kapalıdır.

Iron Gates, bir yansıma için beklenmedik bir seçim çünkü ben ve Trend'in geri kalanı, bir geleceğe inanmadığımızı defalarca belirttik. Öyleyse, oldukça distopik olsa bile, neden bir bilimkurgu eseri üzerinde düşünelim? Kanımca, bu tam da içinden çıktığımız ortam nedeniyle gereklidir. Ekolojik bir düşünceye sahip olanlar için, doğa tekrar devraldığında, Dünya varsayılan Cennet durumuna geri dönecektir. Ya insanlar doğayla birlikte Arcadian yumuşamasına geri dönecek ya da doğa biz olmadan bozulmamış haline dönecek.

Bu vizyonların hiçbiri, her şeyin kalbindeki değişim ateşini, şeyleri sadece onları yok etmek için üreten şiddeti yansıtmıyor. Zalim kara tanrıça hâlâ planlarımıza gülüyor.

İnsanlar beni çölde insanların tanrıya saygısızlığının intikamını almak isteyen Kalvinist bir tanrının avatarları olarak eko-aşırı ruhları savunmakla suçladılar. İnsanın günahının çok daha pasif bir şekilde cezalandırıldığını söyledim: Bunun nedeni, insanların evrenin kendi isteklerine boyun eğmesini ve yerine getirilmemiş beklentiler için cezalandırılmasını beklemesidir. Doğaya meydan okumayan, onu yok etmek için entropi güçlerine meydan okumayan bir şehir inşa etmek başka nedir ki? Başka bir deyişle, muhtemelen kazanamayacağınız bir meydan okuma.

Benim yorumuma göre, Iron Gates dünyası, insanlığın geçici ve kaotik rolünü kabul ettiği bir dünyadır. Artık ilkel bir barışa dönmek istemiyor, bunun yerine kalıcı bir savaş durumu için savaşıyor; kendi ilganız için bir makine yapın. Aslında, Iron Gates'i okurken, Dünya'da nükleer bir yangın çıksa bile, son zamanlardaki eko-aşırılıkçı insanın neslinin tükenmesi rüyasının gerçekleşemeyeceğini ve muhtemelen olmayacağını bir kez daha anladım. Demir Kapılar ikinci en iyi seçenektir: insanlığın kendi kendisiyle savaş halinde olduğu, örgütün insanları, insanlığın kalıntılarını kenarda yuvarlamak için acımasız bir canavara dönüştürdüğü bir durum.

İronik görünse de, bu durumda bir grup insanın neden bir tanrıça olarak bulut mantarına taptığını anlayabiliyorum. Sonunda, tüm insanlık bu hale geldi: kendini yok etmeye çalışan bir kendinden nefret cümbüşü. Iron Gates'te yaşananlar, insan duygusallığının ve dayanışmasının tüm izlerinin acımasızca yok edildiği ilk patlamanın devamıdır.

Iron Gates'in yazarlarının yeşil anarşistlerin ve anarko-primitivistlerin hararetli rüyaları hakkında hiçbir fikri olmadığından oldukça emin olsam da, çalışma eşitlikçi vahşi bir gelecek için umutlara karşı çıkıyor gibi görünüyor. Roman boyunca, örgüt kendisini, patlamaya yenik düşmeyi reddeden çevredeki neo-ilkel çetelerle tek taraflı bir savaşın içinde bulur. Tüm savaşçılar acımasızca yakalanıp işkence gördüğünden, bu uç gruplar için iyi çalışmıyor. Yavaşça hacklenerek öldürülen bir adam söz konusu olduğunda:

"Ama artık umut bitmişti, tek tesellisi, ruhunun -eğer böyle bir şey varsa- tanrıları tuhaf olan örgüte farkında olmadan da olsa bir kurban haline gelerek bir yıkım uçurumuna çekilebileceğiydi. bazıları komutan gibi etten tanrıları. Şok birlikleri uzaklaşırken, tahta kazık altındaki alan ve devriye arabası kanla ıslanırken bilincine gece çöktü. "

Sadece insanlığın kalıntıları canavar değil, aynı zamanda doğa yeniden deforme olmuş ve yaşanamaz bir şekilde ortaya çıkıyor. Ormanlar yeniden büyüyor ve ayılar ve yaban domuzu ihmal edilmiş çölde sinsi sinsi dolaşiyor. Sular hala radyasyonla kirlendiği için balıklar yemek için çok zehirlidir.

Kitabın sonundaki bir sahnede anlatıldığı gibi, yeni düzen hem tanıdık hem de tuhaf: "Yine de, tıpkı teğmenin küçük kız arkadaşının, eski dünyaya esasen yabancı olan o demir grisi bulutların gelgitleriyle şimdi görebildiği gibi, açık seçik zehirli atmosfer kaldı ve görülebiliyordu: nükleer bir savaşın sonucu olarak dünyanın ve onu çevreleyen atmosferin kirli mutasyonları.

Son derece doğal olmayan şey, özünde, yeni, çok bol, çok şiddetli ve zincirsiz yeni doğal doğa ve göstergelerin bakışlarıyla kanıtlanan, her zaman mevcut olan altta yatan zehirli atmosfer haline gelmişti.

Bu dünyanın ortasında zulüm, acı ve kan dökülen tek dönüştürücü yoldur. Ayrıca, insanlık dışı terör kutsal hale gelir. Zalim karanlık tanrılar acı ister, öldürülen çocukların kan donduran çığlıklarını ve işkence odasının disiplinini isterler. Hayatımız ve medeni değerlerimiz teşkilata tiksindiricidir ve ilahlaşmaya giden yol, arsayı bozmamak için muğlak tutacağım bir bölümde özetlenmiştir:

"... [T] kaderinin doğası tatbikatta kendi gözlerinin önünde ortaya çıktığı için birkaç hafta boyunca acımasız bir eğitim aldı, o kader aydınlanma anında bir tanrı için uygun eğitime ve bu sayısız cezaya ihtiyacı vardı. ve hesaplanamaz biçim değiştirici önceden komutanın eğitim tesisinde geçirdiği süre içinde zaten dönüşmüş olan kızını, mümkün olduğunu düşündüğünden daha da yırtıcı bir varlığa dönüştüren eylemler, yalnızca dünyanın uzak sınırlarında ve sınırlarında tasarlanmış bir şey. doğada ve kapsamda yalnızca insanlık dışı olarak kabul edilebilecek alanlara "

Bu pasaj bana geçen yıl yayınlanan Regresyon'un son sayısında yazılan bir şeyi hatırlatıyor: "Hepimizin kalbinde Batılı bir insan var, çocukluğumuzdan beri 'ebedi ateş gölü' ve 'Cennetin Krallığı' yalanlarıyla beynimizi yıkayan kültür ya da din yüzünden.

Bu yabancı inançlar, kaotik davranışlarımızı kontrol etmeyi ve hala içimizde yaşayan vahşi hayvanların içgüdülerini sürekli olarak bastırmayı amaçlar. Ve çoğumuz ayırım gözetmeyen ve seçici terörizm yöntemini (bizi Batı eğitimimizin bir kısmından mahrum bırakan) uygulamaya koymuş olsak da, bazılarımız hala atalarımızın bir zamanlar yaptığı gibi kendilerini öldürmek zorunda ...

Kendini öldürmeye gönüllü olan bireylere amaçlarını akıllıca seçmelerini, kendilerini atalarına emanet etmelerini, bıçaklarını bilemelerini ve hareket halindeyken soğuk davranmalarını öneriyorum. Onlar da bundan zevk almalılar: Aşırı uygar bir insanın son nefesini duyduğunuz ve kurbanınızın vücudundan kanın fişkırdığını izlediğiniz andan hiçbir şey karşılaştırılmaz. Eski katil savaşçıların eylemlerini hatırlayarak başkalarının hayatlarının kaderine kurnazca karar verelim! "

İki pasaj arasındaki dikkate değer fark, ilkinin insanlık dışı ilham için kurgusal bir geleceğe bakarken, ikincisinin uzak bir geçmişe bakmasıdır. İkisi de şimdiki zamandan memnun olmayan katillerdir. Biri ilkel vahşete, diğeri gelecekteki yıkıcı yapaylığa başvurur. Hıristiyan uygar insanlara karşı mücadele her iki düşünce sisteminde de kan gerektirdiğinden, iki uç ortada buluşur.

Kitabın bazı kusurlarına işaret etmeseydi hiçbir inceleme adil olmazdı. Her şeyden önce, kan ve vahşet tanımı biraz abartılı olabilir, belirli tecavüzleri ve cinayetleri tanımlamak için mor düzyazıya sapar. Sert lateks kaplı vücutların görünümü bazen garip görünüyor, sanki yazarlar erotik bir roman yazmak isteyip istemediklerine karar veremiyormuş gibi.

Tabii bir de fütürist savaşın gerçekçi olmayan bir tasviri var - örgüt, ikna edici bir askeri anlatı oluşturmak için fazla güvenilir, fazla birleşik ve biraz kontrollü. Gelişmiş ateş güçleri var ama konuşacak hava güçleri yok. Tam otomatik makineli tüfekler yapabilen, ancak Wright Brothers uçağı olmayan birinin hayatta kaldığı bir dünya ile karşı karşıya kaldığımda biraz inanmıyorum. Hava gücü, modern savaşın özüdür ve eksikliği kitapta kötü bir şekilde anlatılmıştır. Son olarak, ne kadar ürkütücü ve kana susamış olursa olsun, insanları tanrı olarak satın alma konusundaki kötü huyumu yenemiyorum. İnsanlar çöptür, diğer

hayvanlardan daha iyi değil. Bazen ilkel büyüklüğün kapları olabiliriz ama onların sahipleri değiliz. Ancak, Iron Gates'in teolojisini açıkça reddetmeden önce bu pozisyon hakkında biraz daha bilgi edinmek istiyorum.

Bu düşüncemi en baştan, yani bu makalenin başlığından başlayarak bitireceğim. Arjantinli filozof Rubén Dri'nin "Her şeyi hareket ettiren ütopya" başlıklı bir çalışmasından türetilmiştir:

"Tin'in Fenomenolojisi"nde din ve mutlak bilgi yorumbilgisi veya "Her şeyi hareket ettiren ütopya: Tin'in Fenomenolojisi'nde dinin hermeneutiği ve mutlak bilgi." Kitap, Güney Amerikalı filozofun yazdığı bir dizinin sonuncusu. GWF Hegel'in ufuk açıcı çalışması The Phenomenology of Spirit'in ayrıntılı bir okumasını yapıyor.

Kitabın önermesi, en basit ifadeyle, daha iyi bir dünya hayalinin tarihin motoru olduğudur. Hegel için bu, özgürlüğün özüyü, fakat özgürlük, devlette gerçekleştiği şekliyle kolektif içindeki bireyin güçlerinin gelişimi olarak. Daha bilinçli, daha özgür ve daha insancıl olma arzusu Hegel'in sisteminin anahtarıydı. Demir Kapılar ve eko-aşırıılıkta tam tersi olur: İnsanlık dışı rüyası, en azından insanlığı uçurumdan aşağı itmeye çalışan bazı insanların itici gücüdür. Belirsiz ama muhtemelen kasvetli bir geleceğe girerken, birçok eko-aşırıılıkçı geçmişe sevgiyle bakıyor. Iron Gates için geleceğin hayali, bizi şimdiki zamanda bir gaddarlık ve nefret ruhuna götürür. Her ikisi de bizden önce gelen veya muhtemelen başımıza gelecek olan gözlemlenebilir gerçeklere dayanmaktadır: halkların soykırımı, doğal kaynak arayışında dünyanın yetersiz beslenmesi, türlerin topluca yok olması, savaş, çevresel bozulma, sosyal çöküş, ve evrensel kaos.

Her iki okulun da paylaştığı şey, ya gelecek olmadığı için (eko-aşırıılık) ya da gelecek, acı ve yıkımdan beslenen zalim ve kayıtsız tanrılara ait olduğu için (Iron Gates) hümanist ilkelere göre yeniden inşa etmeyi reddetmektir. Her iki teorik proje de kendilerini korkunç şimdiki zamanda göstermeye çalışıyor. Her ikisi de küçük insan gruplarına kan dökmek için motivasyon sağlamaya çalışır. Onlar eylem ve taahhüt projeleridir, boş düşünme değil. Bu nedenle, Atassa'ya en azından geçici bir ilgi duyan herkese Iron Gates'i öneriyorum ve gelecekte daha uzun ve daha gelişmiş yansımalar için benzer metinlerle uğraşmayı dört gözle bekliyorum.

İnsan Akıl Yürütmeye İlgili Zayıf Sözler

Karanlık yıldızlı gökyüzünün altında emerek yürüdüm. Uzun zaman sonra içimde saklı kalmış güzel bir şeyi arıyorum.

Ayaklarım yere geliyor ve kendimi onun içinde kaybediyorum. Yavaş yavaş, bilinmeyene girerek, ormana benzeyen bir şeye geliyorum, ancak ormanın ne olduğu imajı artık benim için mevcut değil, bu yüzden onu görmezden gelmeye karar verdim. Ayaklarımın altından kırılan dalların ezildiğini hissederek ilerliyorum. Ve kendime soruyorum: Dallar nedir?

Beni aradıklarını biliyorum ama uzun zaman önce ayrıldım. Şimdi sadece bir zamanlar olanın anısı kaldı, ama geçmiş öldü. Düşüncelerimi unutuyorum ve o güzel yerde açıkça büyümlü bir noktada görünüyorum. Etrafımda insan dışı sesler yankılanıyor, yoğun bir sis var olduğum alanı kaplıyor, görüntümü sonsuza dek siliyor.

Sözlerim, yukarıdaki paragrafları yazarken neredeyse yok olmama neden oluyor. Çünkü, insan akli kadar uçsuz bucaksız ve ezici bir temayı ele alırken, kelimeler kendilerini önemsiz kanıtlar olarak gösterirler.

Bana öyle geliyor ki, muhaliflerimizin eko-aşırıılığın neyle ilgili olduğunu ve ne aradığımızı kavrayamamaya devam etmelerinin birincil nedeni, eko-aşırıılığı hâlâ özünde politik bir şey olarak düşünmeleridir.

Bu anlaşılabilir bir durumdur, çünkü eko-aşırılık, fiilen politik olan ideolojilerden türetilmiştir ve hala bazı yönlerden politik olana benzer bir estetiği muhafaza etmektedir. Bu fenomeni inceleyenlerin, çevrelerindeki dünya hakkında karmaşık ve “rasyonel” vizyonları veya yansımaları olan insanların saldırılar gerçekleştirmesini ve insan hayatını ortadan kaldırmasını çok garip ve anlaşılmaz bulmaları anlaşılabilir bir durumdur. Bu görüşler, inanılmaz derecede güvenilir insan zihninin tüm karmaşasında doğan birleşik bir merkezde birleşir.

Eko-aşırıcılığın gelip geçici ve zayıf bir zihniyetten çıktığını ve bir noktaya kadar özünün kendisine saldırdığını biliyoruz. Aklın kendisini reddetmenin aciliyetine ilişkin eko-aşırı nedenler; dilin zararlılığından bahseder ve kendi türüne ve ona hayat veren teknolojik ve yapay düzene saldırır.

Eko-aşırıcılığı, eko-aşırıcılığın kendisini muazzam bir çelişki olarak, kavrayışımızın sınırında birleşen özler arasında nihai bir çöküş olarak kavramasına yol açar. O sınırdaki yürüyoruz, üzerinde oynuyoruz ve tarihimizin izini taşıyan tutku ve delilik sızramaları arasında izliyoruz. Bu gizemli sınır kendini bize Gizli ya da Bilinemez olarak sunar: bizi çevreleyen ve kavrayamadığımız ya da artık bize öğretilen biçimde kavramak istemediğimiz tüm bu doğa süreçleri.

Özellikle kendim için konuşursam, bir süre önce bilimin herhangi bir şey hakkındaki görüşünü düşünmeyi bıraktım. Örneğin, yıldızların ötesinde neler olduğunu hiç düşünmedim ve bu nedenle artık bundan bahsetmemeye karar verdim. Diğer gezegenlerden, diğer galaksilerden, kara deliklerden veya anti-maddeden bahsetmek benim için saçma. Gökyüzüne baktığımda gördüğüm şey bu değil ve bu yüzden onu geçerli görmüyorum. Bu, günlük hayatımda meydana gelen ve kabul edilmiş bilimsel mantığa göre yorumlamayı reddettiğim tüm fenomenler için aynıdır. Böylece gözlerimi göğe kaldırdığımda gördüklerimi, anlaşılmaz bir şekilde, bilinemez olarak deşifre ediyorum.

Aynı şekilde modern insanın bilimsel açıklamalarına da kulaklarım sağır oldu. Modern insanın rutin varoluşunu sürekli gölgede bırakan güzel felaketlere saygı duyuyorum. Bir tsunami bir bölgeye gelişigüzel çarptığında, vahşinin kendisine yabancı olana karşı intikamını saldırdığını görüyorum. Bir varlığı (dalga), vahşi doğanın geçici ve vahşi bir tezahürünü görüyorum, aniden kabarıyor, muazzam bir güçle vuruyor ve her şeyini veriyor, kendini tekrar enginlikte kaybolmak için boş bırakıyor.

Bu nedenle, eko-aşırılık yanlıları ile doğal afetler arasında var olan empatiyi anlamak zor değil. Eylemlerimizden birini gerçekleştirirken hayatımızı boşaltırız ve kendimizi o anda bizi yöneten üstün bir güce veririz. Her saldırıdan önce, geri dönmeyebileceğimizin kesinliğiyle ayrılıyor, ancak sakince “zar atıldı”, olması gerekenin olacağını ve “ölüm gelirse her şeyi yok etmeye devam edeceğiz” diye varsayıyoruz. cehennemde."

Varlığımı bir perspektife oturtmak için kendimi karasal ovardan ayırabildiğim değerli anlar çok azdır. O anlarda, “yaşam”ın bu basit kusurlu ifadesinin bütün için ne kadar önemsiz olduğunu anlıyorum. Bu, korkulmaması gereken, aksine tamamen kucaklanması gereken bir sonun deneyimidir. Varlığımın kendini bütünlük içinde ifade edebildiği, saldırıda sonuçlarını düşünmeden kendini açabildiği, tereddüt etmeden vahşi bir hayvana dönüşebildiği anlar bunlar.

İnsan aklının en karmaşık konusunu ele alan bu denemede daha fazla detaylandırmayı düşünüyordum, ama bunu başka birine bırakacağım. Düşüncelerimi şu şekilde özetlemek bana yeterli ve daha pratik görünüyor: Eko-aşırılıkçı, yeniden vahşileştirme sürecinde, artık düşmana cepheden bir saldırıyı bir yana bırakmadan medeni aklı reddetme seçeneğine sahiptir. Bilim adamları ve araştırmacılar tarafından açıklanan sahte gerçekleri reddetmelidir. Yalnızlık içinde ya da yakınlık içinde deneyimlenen vahşi doğayla doğrudan temastan öğrendiği kendi vizyonlarını geliştirmelidir. Modern hiper-uygar insanın bakış açılarını terk ederek, evreni bizim hayvan varlığımızdan kavramayı öğrenmelidir. Kendimizi, gizemli ve

anlaşılmaz bir şekilde çalışan muazzam güçler özeti içindeki başka bir güç olarak anlamalıyız. Şimdide hayvanlar olarak, bize karşı olan, evcilleşmemizi amaçlayan her şeye karşı kendi intihar savaşımızı yürütüyoruz. Bizi şeylerin ardındaki nedeni sormaya zorlayan şemalara bağlanma zorunluluğundan vazgeçmeli ve bu şekilde bilinmeyen fenomenlerin uçsuz bucaksızlığını düzeltirmeye çalışmalıyız. Kendimizi deforme olmuş ve kusurlu, bilinebilir insan kavramlarına hapsetmeyi reddetmeli ve hapsetmeliyiz.

Ve şimdi kendimi bir sonraki saldırıya hazırlayacağım, bir an için bile olsa medeni bir insan olmaktan çıktığım sonraki an için hazır olacağım. O anda, ister patlayıcı yerleştirsem, ister ateş yaksam, bilinmeyenin gücünün içimden işliyor ve titreyen ellerime rehberlik ettiğini hissediyorum. Beni hedefime götüren yolu nasıl aydınlattığımı ve daha sonra geçmişte pek çok kez olduğu gibi gizli olanın örtüsünün altına izlerimi nasıl örttüğünü.

Bir sonraki an, onların iğrenç şehirlerinden, bu sözleri yazarken gözlerimi kamaştıran makinenin parıltısından uzakta, bir zamanlar olduğum şeye geri dönerek, uzaklarda bir yerde duran bir gizeme hayat veren o makinenin parıltısından uzakta deneyler yapmak için ayrılıyorum. Kendimi yürürken tesadüfen ilk kez karşılaştığım varlığımın köşesi, karanlık yıldızlı gökyüzünün altına gömüldü.

Hostis humani generis: Eko-aşırılık, demonoloji ve suçluluğun doğuşu

Siz babanızdan şeytansınız ve babanızın şehvetlerini yapacaksınız. O, başından beri bir katildi ve hakikatte oturmadı, çünkü onda hakikat yoktur. Yalan söylediğinde, kendi başına konuşur: çünkü o bir yalancıdır ve onun babasıdır.

--- john 8:44

Mit, maddenin bir kurgusunda tezahür ettirilen zihnin gerçekleridir.

---- maya Deren, İlahi Atlılar: Haiti'nin Yaşayan Tanrıları

İşte tüm kavrayışların dışında kalan Bilinmeyen, Gizli, İnsanlık Dışı, Vahşi'nin Müjdesi başlıyor: Kaos, dipsiz karanlıkta çalkalanıp çalkalanarak, sonsuzlukların sonsuzluğu için harekete geçti. Tüm Ateş, tüm Hava, tüm Su ve tüm Dünya'dan önceydi. Hiçbir yerde kalmadı, kimseye itaat etmedi ve Efendi ve Hizmetkarın önündeydi. İçinde Düşünce yok, Gerçek yok, Sevgi yok ve Güzellik yok. Kelimeleri küle çevirir ve arzu bilmez. Kördür ve her şeyi görür. Bir şeyi fısıldamadan önce, şey zaten geçip gidiyor. Farklılaşmamıştır, ancak bir milyon parçaya bölünmüştür. Her şeyi yankısıyla dolduran, vurulmamış sestir.

Kaos bataklığı içinde Olan Olan ortaya çıktı. Sürünerek dışarı çıktı ve uzuvlarıyla Zaman'ı oluşturdu. Bir gece fantezisi gibi, Düzen ve İyi'yi kurdu. İşleri emri altına almak için Güzellik'i şekillendirdi. Kaos ile mücadelede, Kozmos kuruldu, sağlam bir şekilde kuruldu ama aynı zamanda geçip gitti. Ve bunun iyi olduğunu gördüler. Gün ve gece geçti.

Sonra Olan, Kaosa: Yaptığımız şeye İnsanı baktıracağım ve onu benim adıma boyun eğdireceğim dedi. Kaos bunu reddetti ve Büyük Savaş başladı. Karanlıkta parlayan Sabah Yıldızı, Kozmos'a haykırdı: "Kaos'a kim benzer? Ve tahtımı İlkel Karanlığın üzerine koymaya kim cesaret edebilir?" Olan, Sabah Yıldızı ile savaşmak için kendi suretinde ve suretinde İnsan yaptı. Adam'a Sabah Yıldızı'nın düştüğünü ve Katil olduğunu söyledi. Olan, İnsanı Kaos'a karşı savaşması için kandırdı ve ona kaostan daha büyük olduğunu söyledi. Böylece İnsan, toprağı yarmış ve bir Bahçe yapmıştır. Diğer yaratıkları kendi kullanımına boyun eğdirdi. Zamanla dağları yerinden oynatabilir, nehirlerin akışını değiştirebilir, ormanları düzleştirebilir ve hatta kendi doğasını değiştirebilirdi.

Ama Var Olan Kaos'tan ve Katil'den daha büyük değildir, onun köleleri ışığı söndüren Karanlığı kavrayamaz. Yakında, İnsanların kendileri Var Olan'a karşı ayaklanacak ve Katil'e katılacaklar, çünkü Katil her zaman aramızda sinsisi dolaşıyor, İnsanları yutmak için

arıyor. İnsanlar bir kez daha Şafağı Olmayan Geceye, her sestten önceki Sessizliğe inecekler. Hızlı bir akıntıda yüzen bir yaprak gibi, İnsan kaybolacak ve Bilinmeyen'e bağlanacaktır.

Bu çalışmanın amacı, eko-aşırıçılık ile nihilist bireyciliği sentezlemek, her türlü ruhu reddeden bir duyguya manevi bir gerekçe vermektir. İnsan başarısızlığının kapsamı ve derinliği üzerine bir yansıma ve İnsanlık Dışı'na bir yaklaşımdır. Şehrin Bilgeliğini ve Bilinmeyen'in ortaya çıkışında sadece göz açıp kapayıncaya kadar olan ilerlemecilik ve anarşizm gibi ideolojileri geride bırakıyoruz. Burada Katil'i yalnızca geçici bir siyasi veya psikolojik arketip olarak değil, aynı zamanda aşırı uygarlığı yok olmaya iten metafizik ilke olarak onurlandırmaya ve övmeye çalışıyoruz. Kötülüğü şok edebilecek bir şey olarak değil, insan varoluşunun gölgelerinde ve çatlaklarında hareket eden bir şey olarak ararız.

Bu risaleyi üç kısma ayırıyoruz:

1. Cehennemde olduğu gibi Dünya'da: Şeytanların özü üzerine teolojik bir yansıma.
2. Şeytan Ayini: 17. yüzyıl Fransa'sında "Zehirlerin Affair"inde bireyci zehirlenme ve insan kurban etme.
3. Bomba, Mermi ve Bıçak: Kaos ve Katil'in Hıristiyan Tanrı'ya ve onun laik tezahürlerine karşı mücadelesini somutlaştırmaya yönelik yetersiz ama titiz bir girişim olarak eko-aşırıçılık. Bu metin siyasi bir inceleme değildir. Burada kurtuluş, kendini gerçekleştirme veya insan çabası hakkında hiçbir şey yoktur. İnsandan ve içerdiği her şeyden nefret ediyoruz. İnsan kanının Dünya Sunağı üzerine dökülmesine seviniyoruz: Kokusu Bilinmeyen Tahtının önünde tütsü gibi yükseliyor. Ancak biliyoruz ki bu çabalar bile Saklıların Görünmez Lütufunun cılız görünen bir işaretidir. Katilin başlangıçtan beri birçok form ve tezahürde çalıştığını ve İnsan yok olana kadar durmayacağını anlıyoruz.

I. Cehennemde Olduğu Gibi Yeryüzünde

A. Ayrılmış Maddeler Üzerine

Modern politik söylemde, aşırı uygar olanlar, insanlık dışı olan her şeyden kaçınmak için eğitilmiştir. Bu akıl yürütmeye göre, bizim özerkliğimizin, anlayışımızın ve eylemimizin dışında kalan, şiddetle sorgulanmalı ve nihayetinde reddedilmelidir. İnsanın dışında hiçbir şey olmamalı; insanlık dışı olanın olasılığını düşünmek, kişinin kendi köleliği ve boyun eğdirilmesi olasılığını düşündürmektir. Özgür insan, kendi ayakları üzerinde duran, hem iç hem de dış zorlamalar tarafından kısıtlanmayan kişidir.

Tabii ki, bu bir peri masalı ve başka bir şey değil. Soluduğumuz havadan, içtiğimiz suya, yediğimiz şeylere kadar insanlık dışı, anlaşılmaz ve kontrol edilemez olanla çevriliyiz.

Sadece kırılğan zekamızın ve irademizin, sağlıklı insanı en iyi döneminde alaşağı eden kaderin kozmik güçlerine dayanabileceğini veya sefil şehvet düşkününün yaşlılığına kadar yaşamasını sağlayabileceğini umuyoruz. Elimizin eseri olan putlara taparız ve insanlık dışı her şeyi aklımızdan ve kalbimizden atabilirsek bir gün onu fethedeceğimizi düşünürüz. Bu Aydınlanma efsanesidir ve nihayetinde Hıristiyan Tanrı-İnsan efsanesidir.

Ancak bazen insanı daha iyi anlamak için insanlık dışının rüyasına başvurmak gerekir.

Burada teolojik tabirle ruhlara veya "ayyrılmış maddelere" atıfta bulunuyoruz. Ruhlar var olsun ya da olmasın, Batı Hıristiyan düşüncesinin temel bir unsurunu oluşturmuşlardır.

Onların varlığı, bugüne kadar felsefenin en yüksek seviyelerine musallat olmuştur. Özellikle melekler olarak bilinen Hıristiyan varlıklardan bahsediyorum. Katolik filozof Edward Feser şunları söylüyor:

"Felsefi ilgi kavramını bulmak için meleklerle inanmak zorunda değilsiniz. Tamamen cisimsiz bir akıl fikrinin içerimlerini araştırmak, aklın doğasını, özgür seçimin doğasını ve bunun beden varlığı ya da yokluğuyla, zamanın doğasıyla ve diğer meselelerle ilişkisini anlamak için yararlıdır. Aslında rasyonel melek bilim diye bir şey var ve başka yerlerde olduğu gibi burada da Aquinas, ne kadarının tamamen felsefi argümanlarla belirlenebileceğini göstermesiyle genellikle şaşırır." --- ("Kartezyen Melekçilik")

Burada sözü edilen Aquinas, kuşkusuz, Katolik ve Batı düşüncesinde son derece etkili olan on üçüncü yüzyıl filozofu ve ilahiyatçısı St. Thomas Aquinas'tır. Aquinas, melek doğasını çeşitli metinlerde ortaçağ kozmosunun bir tablosunun bir parçası olarak tanımladı: Büyük Varlık Zincirini oluşturan manevi ve maddi varlıkların hiyerarşisi. İnsan olmayan hayvanlar İnsanın altında olduğu gibi, İnsan da meleklerin altındadır ve her şey Yaratıcı'nın anlaşılabilir Majesteleri'nin sonsuz altındadır: Var Olan, Hareketsiz Hareket ettirici ve Nedensiz Neden. Aquinas, başyapıtı Summa Theologiae'de, cisimsiz yaratıkların, meleklerin varlığının gerekliliği hakkında şu yorumu yapar:

“...Cismani yaratıklar olmalı. Çünkü Tanrı'nın yaratıklarda esas olarak amaçladığı şey iyidir ve bu, Tanrı'nın Kendisine benzemekten ibarettir. Ve bir sonucun bir nedene tam olarak özümsemesi, etkinin nedeni, nedenin sonucu ürettiği şeye göre taklit etmesiyle gerçekleşir; ısı ısı yapar gibi. Şimdi Allah, yaratılanı akli ve iradesiyle yaratır. Dolayısıyla evrenin mükemmelliği, entelektüel yaratıkların olmasını gerektirir. Şimdi zeka bir beden veya herhangi bir bedensel yetinin eylemi olamaz; çünkü her cisim 'burası' ve 'şimdi' ile sınırlıdır. Dolayısıyla evrenin mükemmelliği, maddi olmayan bir yaratığın varlığını gerektirir.”

Aquinas'a göre rasyonel varlığın (melek ve insan) en yüksek yetisi akıldır. Bilmek, maddi olmayan bir şey olmaktır: bir elmayı bilmek, elmanın varlığını zihinde soyutlamak, tüketmek ve kasıtlı olarak (yani maddi olmayan olarak) “olmaktır”. Zaman zaman biz insanlar bu fikirlerin efendisi, hatta yaratıcıları olduğumuzu hissederiz, ancak bunun nedeni, doğumda boş sayfalar olarak, maddi olmayan bir şekilde o kadar iyi şeyler haline gelmemizdir ki, gerçekte dünyanın bizim bir parçamız olduğunu hissederiz. , durum tam tersi.

Bilhassa bireyci için, insanlardan daha akıllı varlıklar alemine inanmak, insanmerkezciliğe karşı güçlü bir silah olabilir. Bilgimiz ne kadar büyük görünürse görünsün, varoluşun kendisinin yanan ışığının bir titremesinden başka bir şey değildir. Filozof Josef Pieper'in dediği gibi:

“Buna göre, St. Thomas'a göre, bilinemez olan asla kendi içinde karanlık ve içine girilmez bir şeyi ifade edemez, ancak yalnızca sonlu bir bilgi yetisinin hepsini absorbe edemeyeceği kadar çok ışığı olan bir şeyi ifade eder. Tamamen özümsemeyecek kadar zengindir, onu anlama çabasından kaçır...” (60)

Pieper ayrıca ışıkla temasın güneşin parlaklığının görme gücümüzü fazlasıyla aştığını hemen anlamamızı sağladığını belirtiyor. Benzetme yoluyla, Pieper'in özetlediği gibi, kendi entelektüel güçlerimiz hiçbir şekilde evrendeki en yüksek güçler değildir:

“Aristoteles'te çok iyi bilinen bir cümle vardır: 'Yarasaların gözleri güneş ışığından kamaştığı gibi, tabiatın en bariz olanı ile karşı karşıya kaldığında insan zekası da böyledir.' Bu cümleyi şerh ederken, Thomas onun tüm önemini bütünüyle kabul eder, ancak bu muhteşem formülasyonda olumlu yönünün altını çizmeye devam eder: 'Solem etsi non videat nycticoracis, videt tamen eum oculus aquilae', yarasanın gözleri güneşi görmek için yeterli olmasa da, kartalın gözüyle görülür.” (70-71)

Anlayışımız her zaman kusurludur ve uzun bir süre boyunca dışsal şeyleri algılayıp deneyimleyerek oluşur. Aquinas'a ve Katolik teolojisinin geri kalanına göre, meleksel doğada durum böyle değildir. Melek doğası, insan bilgisinden önemli ölçüde üstündür, çünkü her şeyin bilgisi, yaratıldıkları anda meleklerin akıllarına aşılmıştır. Böylece ruhlara bir “hile sayfası” ya da yukarıda belirtilen benzetmeyi kullanmak gerekirse, onları irade ve anlayışa sahip ruhsal yaratıkların en aşağısı olan insanlardan çok daha güçlü ve zeki kılan bir kartal bakışı verilir. 20. yüzyıl Katolik filozofu Jacques Maritain'in belirttiği gibi,

“Melekse bilginin en derin niteliği, sezgisel veya doğuştan olması değil, dış nesnelere bağımsız olmasıdır. Saf ruhların fikirlerinin bizimkilerle hiçbir oranı yoktur. Dış nesnelere gerçeğinde değil, Tanrı'nın gerçekliğinde çözüldüğü için, bu aşılabilir fikirler yaratılmış bir benzerliktir ve sanki her şeyin hayat olduğu ilahi fikirlerin ve yaratılmamış ışığın melekse zekasında bir kırılmadır. . Öyle ki, şeyler ilahi fikirlerden türedikleri ölçüde şeyleri temsil

ederler, çünkü melekler böylece, ilk anda, onları hikmetle dolu ve güzellikte mükemmel yapan benzerlik mührünü aldılar—tu signaculum similitudinis, plenus sapientia et perfectus decore—ve Tanrı, St. Augustine'in dediği gibi, şeyleri gerçekten kendi varlıklarında üretmeden önce, ruhların bilgisiyle anlaşılır bir şekilde üretti.” (68)

Güneş ışığının bir kağıttan veya perdeden geçtiği gibi, Varlık Işığı İnsan aklından geçerse, tıpkı camdan veya prizmadan geçer gibi Melek Aklından geçer: saf, tarif edilemez ve ihtişamla dolu.

Tüm bilgileri duyularından alan insan, duyup düşünen bir varlık olarak kendisi hakkında çok az şey bilir. Bu nedenle, insan için kendini yansıma ve kendini tanıma zordur. Dominikli ilahiyatçı Serge-Thomas Bonino'nun melekler hakkındaki son kitabında belirttiği gibi, melek için durum tam tersidir:

“Bir melek bu nedenle saf öz-farkındalıktır. Kendine karşı şeffaftır ve kendini en derinlerine kadar görür. Böylece o mükemmel noetik öz-sahipliğin, kendini ruhsal kavrayışın, her ruhun ideali ve birliğin ve varlığın en yüksek biçimi olduğunu anlar.” (141)

Akılda Tanrı'ya daha yakın olan melek, kozmosu sürdürmek için İlahi İrade ile işbirliği yaparak, güç olarak da Tanrı'ya daha yakındır. Gizemli Pseudo-Dionysius the Areopagite'ye göre, melekler dokuz koroya bölünmüştür, yüksek korolar doğrudan Tanrı'nın Tahtına hizmet eder ve alt korolar yaratılışı yönetmeye yardımcı olur.

Melekler de insanlar gibi rasyonel yaratıklar oldukları için akılları ve hür iradeleri vardır. Başka bir deyişle, şeyleri anlarlar ve onlar üzerinde özgürce hareket ederler. Akılcı yaratıklar, Hıristiyan anlayışında içgüdüyle (sanki bir bilgisayar programı aracılığıyla) hareket eden hayvanlardan veya kendilerine dışsal şeyler tarafından hareket ettirilen cansız nesnelere aksine, kendilerini özgürce hareket ettirirler. Hıristiyan anlayışında, insan veya melek doğasının mükemmelliği bile İlahi Doğaya katılımla, yani Nihai İyiliğin Kaynağı olarak Tanrı ile birleşmeyle karşılaştırıldığında küçük bir şeydir. Böyle bir İyi, ne meleğin ne de insanın doğal melekeleriyle elde edilemez, çünkü güç ve azamet bakımından onlardan sonsuz derecede üstündür. Tanrı bu Birliği bir hediye olarak vermelidir ve Melek veya İnsan bunu özgürce kabul etmelidir. Hıristiyan inancına göre insanda, bu seçim, bir kişinin ölümüyle dondurularak kurtuluşa karşı veya kurtuluşa karşı olan seçimiyle, İsa Mesih aracılığıyla insana verilen lütfu elde ederek bir ömür boyunca gerçekleşir. Ancak melek için, İlahi Doğa'ya katılma armağanını özgürce kabul etme kararı, yaratılışlarından hemen sonra gerçekleşti ve bu karar sonsuzluk için kesindi.

Tanrı'nın armağanını kabul edenler melekler olarak bilinirler ve onu reddedenler şimdi şeytanlar olarak bilinirler.

B. “Şeytanın Şimşek Gibi Düştüğünü Gördüm...” (Luka 10:18)

Meleklerin cennetin yükseklerinden düşmesi Batı kültüründe yaygın bir mecazdır. Aquinas ve sonraki teologlar için akılda tutulması gereken en önemli kavram, şeytanlar arasında melek doğasının değişmediği, sadece meleklerin İlahi İyilik ve Yönetişim yönündeki melekelerinin (akıl ve irade) doğru sıralanmasıdır. Böylece düşmüş melekler, olağanüstü zeki ve güçlü varlıkların yanı sıra maddi olmayan kaldılar. Hikayeye genellikle, Lucifer - En Yüksek Seraphim ve Baş Melek - liderliğindeki bazı meleklerin, Tanrı'nın kozmosu emrini reddettiği ve bu nedenle Cehenneme itildikleri anlatılır. Lucifer daha sonra, evrendeki kötülüğün en yüksek gücü olan düşman olan Şeytan oldu. Burada bazı ilahiyatçıların bunun gerçekleştiğini düşünmelerinin nedenlerini tartışacağız. Teolojik ayrıntıların tartışılmasından çok uzak, bence bu, koşullarımıza uygulandığı şekliyle özgürlüğün ve kötülüğün doğasını derinden ilgilendiriyor.

Bu soruya yaklaşırken iki ayrı düşünce okuluna değineceğim. Thomist okul, meleklerin, Tanrı'nın kozmosun doğru düzeniyle işbirliği yaparak İlahi Mükemmelliği elde etmek için kendilerini alçaltmak yerine, kendi mükemmelliklerine sarılmalarından dolayı şeytan olduklarını iddia eder. Unutulmamalıdır ki, melek doğası insan doğasından çok daha üstün

olduğu için (maddi olmaması nedeniyle), bir melek zayıflıktan günah işleyemez (çünkü insanlar anlık kararsızlıklar yaşayabilir ve bu nedenle sayısız hata yapabilirler) . Aquinas bu kavrayışı Summa Theologiae'de de özetler:

“...Manevi düzenin hayrına davet olunduğu zaman günah olmaz; böyle bir sevgi içinde olmadıkça, üstünlerin kuralı korunmaz. İşte tam da gururun günahı budur - tabi olma zamanı geldiğinde bir amirine tabi olmamak. Dolayısıyla meleğin ilk günahı gururdan başkası olamaz.”

Aquinas, daha sonraki bir çalışmasında, Kötülük Üzerine Tartışmalı Sorular adlı eserinde, melek iradesinin bozulmasıyla ilgili soruyu sorarken bu noktayı daha da netleştirir:

"Ve cisimsiz cevherlerin tek bir bilgisi vardır, o da Allah'ın hikmetinin hükmetmesi gereken akli bilgidir. Bu nedenle, iradeleri kötü olabilir, çünkü daha yüksek kuralın, yani Tanrı'nın bilgeliğinin emrine uymaz. Ve şeytanlar bu şekilde kendi iradeleriyle kötü oldular." (Kötülük Üzerine, 449)

Aquinas, aynı eserde başka bir soruda şöyle der: “Her şeye yaraşır şekilde Tanrı gibi olmak övülmeye değerdir. Ama kendisi tarafından kurulan düzene aykırı olarak Tanrı'ya benzerliği arzulayan, Tanrı gibi olmayı kötü bir şekilde arzu eder.” (a.g.e., 457) Burada Yaratılış mitinin gölgeleri ve Cennet Bahçesi'nde yasak meyvenin yenmesi anlatılmaktadır.

Böylece, Thomist'in meleklerin düşüşüyle ilgili anlatımını şu şekilde kurabiliriz: Melekler yaratıldı ve Yaradanları tarafından evreni düzenleme biçimiyle işbirliği yapmaları için bir seçim verildi. Ancak düşmüş melekler, kendilerinden üstün olan ve bütüne hükmeden Yaradan'ın doğrudan bilgeliğine güvenmek yerine, yaratılışları sırasında kendilerine verilen bilgeliğe güvenmeyi tercih ettiler. Başka bir deyişle, bu düşmüş melekler ilk bireyciler oldular: Kendi mükemmelliklerini ve refahlarını, Tanrı tarafından emredilen Ortak İyilikle işbirliği yaparak elde edecekleri daha büyük mükemmellik ve esenliğe tercih ettiler.

Tamamen kendilerine ait olan mükemmelliği, kendilerine bir kollektifin parçası olarak (elbette Tanrı'ya tabi olarak) bahşedilecek olan daha büyük mükemmelliğe tercih ettiler. Bu açıklama, Hristiyan Kilisesi'nin en saygın yazarlarından birinden gelse de, meleklerin düşüşü için açık ara en popüler veya iyi kabul edilen açıklama değildir. Çok daha popüler bir açıklama, İnsanın kendisinin yaratılması ve bunun melek saflarında neden olduğu kıskançlık ve kafa karışıklığı ile ilgilidir. Bu açıklama tek tanrılı şuurda o kadar güçlüdür ki, İslam'a yansıyan Kuran'ın Yedinci Suresi:

“Meleklerle, 'Âdem'e secde edin' dedik, şeytandan başka onlar da secde ettiler; eğilenlerden değildi. "Sana emrettiğimde seni secde etmekten alıkoyan nedir?" dedi. "Ben ondan hayırlıyım" dedi. Beni ateşten yarattın, onu çamurdan yarattın." O da: 'Ondan in' dedi. Bunda büyüklük taslayan sana yakışmaz. Çıkmak! Sen alçaklardan birisin!'"

Hristiyan geleneğinde, daha düşük bir entelektüel varlıkla (İnsan) meleksel ilişki, Enkarnasyonun Gizemi ile birleştirildi: Tanrı'nın doğasını bir melek değil, İsa Mesih'in kişiliğinde İnsanla birleştirme planı. Fr. Pascal Parente bu kavrayışı aşağıdaki pasajda özetler: “Bazı ilahiyatçılar, Şeytan'ın isyanının ve itaatsizliğinin nedenlerinden birinin, Tanrı'nın insan için sakladığı büyük şeyleri, doğaüstü düzene yükselmeyi, Tanrı'nın Oğlu'nun Enkarnasyonu ve Hipostatik Birlik'i Meleklerle açıklaması olduğuna inanırlar. , Tanrı'nın Bakire Annesi Meryem... Kıskançlık ve gurur, Şeytan'ın isyanının ve düşüşünün nedeniymiş gibi görünüyor. İnsan ona her zaman düşüşünü ve sefaletini, dolayısıyla nefretini ve onu kendi sefaletinde ve umutsuzluğunda ortak yapmak niyetiyle insana karşı amansız kampanyasını hatırlatır.” (62) Lucifer'e dönüşen Şeytan ve onun düşmüş melekler grubu, Paradise Lost'ta John Milton tarafından ifade edilen bir tutumu benimsediler: "Cennette hizmet etmektense Cehennemde hüküm sürmek daha iyidir." Allah'ın iradesinin O'nun suretinde ve suretinde yaratılan bu araçları insanlara karşı, cinler hor görmekten başka bir şey yapamazlardı. Erken modernitede cadı avının rehberi olan Malleus Maleficarum, Şeytan'ın insan ırkına olan düşmanlığını şöyle özetlemiştir: adam." (103)

Şeytan, Adem ve Havva'yı Aden Bahçesi'nde ayartıcı olarak Yaratılış Kitabı'ndaki ilahi vahiyde ilk kez ortaya çıkar. Şeytan ya da İblis, ilk erkek ve kadını itaatsizliğe teşvik ederek günah yoluyla dünyaya ölüm ve acı getirir. Parente'den tekrar alıntı yapıyoruz:

“Başlangıçtan beri katil olan İblis, insan çocuklarıyla birlikte canice faaliyetlerine devam etmiştir. İlk günahın beri insanlık üzerinde bir ölüm saltanatı - imperium mortis - uyguladı, böylece ruhsal anlamda insanı günahın kölesi yaparak "bu dünyanın prensi" oldu. Şeytan, cinlerinin yardımıyla bu “ölüm saltanatını” üç temel şekilde genişletir: baştan çıkarıcı ayartmalarla; şeytani saplantılar ve mülklerle; her türlü kara büyü, ruhçuluk ve batıl putperestlikle.” (60)

Şeytan ve cinleri, yalnızca ahlaki anlamda değil, fiziksel anlamda da dünyanın efendileri olarak görülüyordu. Aziz Pavlus Efesliler'e Mektup'ta, tanrısal olanın mücadelesinin “et ve kana karşı değil, beyliklere karşı, güçlere karşı, bu dünyanın karanlığının yöneticilerine karşı, yüksek yerlerdeki ruhsal kötülüğe karşı” olduğunu belirtir (Efesliler 6:12). Papa John XXII, 1332'de bir vaazında, “Lanetliler, yani iblisler, cehennemde inzivaya çekilseler bizi baştan çıkaramazlardı. Bu yüzden onların cehennemde değil, aslında bizi baştan çıkarmak için onlara açık olan tüm karanlık hava bölgesinde yaşadıkları söylenmelidir.” (Borsa, 25)

İlk Hıristiyanlar, dünyayı Şeytan ve meleklerinin mülkü ve bu nedenle arınmaya ihtiyaç duyduklarını düşündükleri için ibadetlerinde şeytanlara karşı şeytan çıkarma ayinlerini kullandılar. Örneğin, şeytan çıkarma ayinleri, Katolik Kilisesi'nde vaftizden önce, kutsallığın arındırıcı sularını almadan önce kişiyi işgal ettiği varsayılan kötü ruhları kovmak için yaygın olarak gerçekleştirildi:

“Ey murdar ruh, seni Baba, Oğul ve Kutsal Ruh adına kovuyorum. Gidin ve Tanrı'nın bu kulundan uzak durun... Çünkü size emreden Rab'bin Kendisidir, lanetli ve mahkûm ruh, Denizde yürüyen ve batarken Petrus'a elini uzatan O'dur. Öyleyse, pis şeytan, kaderini bir kez belirleyen laneti hatırla. Gerçekten de, yaşayan ve gerçek Tanrı'ya saygı gösterin, Oğlu İsa Mesih'e ve Kutsal Ruh'a saygı gösterin. Tanrı'nın bu kulundan uzak durun... çünkü Rabbimiz ve Tanrımız İsa Mesih, O'nu özgürce kutsal lütfuna, kutsanmış yoluna ve vaftiz sularına çağırdı.” (Ritüel Romanum)

Benzer törenler, çanlar, kadehler ve ayinle ilgili kullanım için ayrılmış diğer nesnelere gibi cansız nesnelere kutsamak için kullanıldı. İhtiyaç duyulursa, fırtınalar ve çekirge sürüleri bile potansiyel şeytan çıkarmanın hedefleri olarak kabul edildi. Antik çağın etkili bir papası olan Aziz Gregory the Great'in hayatında, bir rahibenin, yemeden önce bir marul yaprağı üzerinde Haç İşareti yapmaması nedeniyle bir iblis tarafından ele geçirildiği söylenirdi. (Boreau, 94) Öncül, İsa Mesih'in Çarmıhtaki Şeytan'a karşı kazandığı zaferden sonra bile, iblislerin yıkıcı faaliyetlerini dünyanın sonuna kadar sürdürebilecek olmalarıydı. İblisler, bütün bir aileyi nesiller boyu belirli bir kötülüğe meyleden nesiller boyu ruhların bir mirasını oluşturarak, tüm kan hatlarına musallat olabilir. (Ripperger, “Nesil Ruhları”)

Böylece Şeytan, Tanrı'nın İnsan için istediği ölümsüz ve geçilmez yaşama engel olduğu için “bu dünyanın efendisi” olarak kabul edilir. İbrani Tapınağı'ndaki Kefaret töreninin belirttiği gibi, şeytan çöl yerlerinin ve vahşi doğanın efendisidir: bir keçiye insanların günahları atıldı ve sonra vahşi doğaya atıldı. (Levililer 16: 18) Daha sonra ilk Hıristiyan çileciler oradaki şeytanlarla ruhi savaş yapmak için Mısır ve Filistin çöllerine gideceklerdi.

C. İmaj ve Benzerlik

Daha fazla ilerlemeden önce, Hıristiyan (ve dolayısıyla Batılı) vizyonun insan merkezli doğasına ilişkin uzun bir not uygun olur. Hıristiyan kozmosundaki Hakikat'in sahibi sadece insan değil, insan da hakikattir, tam dur. Daha doğrusu İnsan Kişi, Üç İlahi Kişideki (ὁπίστασις) Tek Tanrı'nın bir görüntüsü olarak varoluşun anlamıdır. İnsan kişiliğinin bütünlüğü, Hıristiyan düşünce sisteminde kutsaldır ve bu sistem, liberalizm, Marksizm, anarşizm ve hatta faşizm gibi seküler biçimlerde aktarılmış ve “arındırılmıştır”.

Rus Ortodoks ilahiyatçı Vladimir Lossky, Tanrı'nın suretinde ve benzerliğinde yapılan İnsan vizyonunu, beşinci yüzyıl Kilise Babası, Nyssa'lı Aziz Gregory'nin düşüncesiyle tanımladı: "...[Gregory], oluş halindeki suret için belirli faydaların paylaşılmasıyla sınırlı olan suretten bahsettiğinde, Tanrı suretinde yaratılan insanın uygun karakterini, öncelikle 'Tanrı suretinde' görür. zorunluluktan kurtulduğu ve doğanın egemenliğine tabi olmadığı, ancak kendi yargısını özgürce izleyebildiği gerçeğidir. Çünkü erdem bağımsızdır ve kendi efendisidir.' Özgürlük, tabiri caizse, Tanrı'ya tam bir benzeşmeye ulaşmak için 'biçimsel' imge, gerekli koşuldur. Tanrı'nın suretinde yaratıldığı için insan, kişisel bir varlık, doğa tarafından kontrol edilmeyen, ancak doğayı ilahi Arketipine özümseyerek kendisi kontrol edebilen bir kişi olarak görülmelidir. (119-120)

Bir başka Rus ilahiyatçı Leonid Ouspensky, insandaki Tanrı imajını kozmik imalarıyla özetler:

"İnsan bir mikrokozmos, küçük bir dünyadır. O, yaratılmış yaşamın merkezidir ve bu nedenle, Tanrı'nın suretinde olduğu için, Tanrı'nın yaratmada hareket ettiği araçtır. Nyssa'lı Aziz Gregory'nin yorumuna göre, insanın kozmik anlamı tam da bu ilahi görüntüde açığa çıkar. Yaratılış, insan aracılığıyla ruhsal yaşama katılır. Tanrı tarafından tüm görünür yaratıkların başına yerleştirilen insan, kendi içinde her şeyin birliğini ve uyumunu gerçekleştirmeli ve tüm evreni Tanrı'nın "her şeyde" olacağı homojen bir organizma yapmak için tüm evreni Tanrı'ya bağlamalıdır. Yaratılışın nihai amacı onun tanrılaştırılmasıdır." (185-186)

İnsanın gerçeği, Yeni Adem olarak İsa Mesih'tir: Gerçek Tanrı ve Gerçek İnsan, insanlığın haysiyetini geri getirmeye ve onu canavarca günah alışkanlığından kurtarmaya geldi. Kilisenin bir başka Babası, Lyonlu Aziz Irenaeus, Adversus Haereses adlı eserinde, Tanrı ile insan arasındaki bağlantıyı ve insanın yaratılıştaki nihai anlamını özetlemiştir: Gloria enim Dei vivens homo, vita autem hominis visio Dei. (Tanrı'nın görkemi yaşayan insandır ve insanın yaşamı Tanrı'nın vizyonudur.) Ortodoks ayininin kendisi tekrar tekrar Tanrı'yı $\phi\lambda\alpha\nu\theta\rho\acute{\omega}\pi\omicron\varsigma$ veya İnsanlığın Sevgilisi olarak adlandırır. Demetrios Constantelos, bu başlığı Hristiyan komünyonunun bir tezahürü olarak bağlamsallaştırır:

"Tanrı herkese olan sevgisinden dolayı hiçbir ayırım yapmadığından, insan sevgisi cinsiyeti, ırkı ve ulusal sınırları aşarak herkese karşı uygulandı. Temel olarak, tüm ilahiyatçılar, Kilise Babaları ve dini yazarlar, hayırseverliğin, kendisini insanla olan ilişkisinde ifade eden Tanrı'nın en önemli özelliklerinden biri olduğu görüşünü dile getirdiler; ve bu nedenle, insan aynı niteliğe sahip olmalı ve onu hemcinslerinin yararına kullanmalıdır." ("İnsanlığın Aşığı") İnsana ilişkin bu yüce vizyonların yalnızca Hristiyan antikitesinin önyargıları olduğunu düşünmemek için, burada Rönesans filozofu Giovanni Pico della Mirandola'nın İnsan Onuru Üzerine Söylev'i aktarıyoruz:

"Ey Baba Tanrı'nın eşsiz cömertliği, Ah, istediğini elde etmek, istediği gibi olmak için kendisine bahşedilen insanın harikulade ve eşsiz mutluluğu! Vahşiler, doğdukları andan itibaren, Lucilius'un dediği gibi, "annelerinin rahminden" sahip olacakları her şeyi yanlarında getirirler. En yüksek ruhsal varlıklar, yaratılış anından itibaren ya da kısa bir süre sonra, sonsuz sonsuzluklar boyunca kendilerine ait olacak olan varlık kipinde sabitlendiler. Fakat insana, yaratıldığı anda Allah, her türlü ihtimale gebe tohumlar, her türlü hayatın tohumlarını bahşetmiştir. İnsan bunlardan hangisini ekerse, o da olgunlaşır ve meyve verir. Bitkisel ise bitki olur; şehvetliyse vahşileşir; eğer mantıklıysa, kendisini göksel bir varlık olarak ortaya çıkaracaktır; entelektüel ise, bir melek ve Tanrı'nın oğlu olacaktır. Ve eğer tüm yaratılmışların kaderinden memnun değilse, kendisini kendi birliğinin merkezinde hatırlayacaksa, her şeyin üzerinde olan Baba'nın ıssız karanlığında Tanrı ile tek bir ruh haline gelecektir, kendisi her şeyi aşandır. yaratıklar..."

O zaman insana, kutsal Mozaik ve Hristiyan yazıtlarında sebepsiz yere olmayan insana, bazen 'bütün et' ve bazen de 'her yaratık' terimiyle gösterilen insana, kim hayretle

bakmayacaktır, çünkü o kalıplar, biçimler verir. ve kendini tüm etlerin suretine dönüştürür ve her yaşam biçiminin karakteristik gücünü üstlenir mi? Bu nedenle Persli Evantes, Keldani teolojisine ilişkin açıklamasında, insanın doğuştan gelen ve uygun bir benzerliği olmadığını, ancak birçoğunun yabancı ve tesadüfi olduğunu yazar: Keldani'nin dediği gibi: Enosh hu shinnujim vekammah tebhaoth haj ("insan yaşayan bir yaratıktır"). çeşitli, çok biçimli ve sürekli değişen niteliktedir.'”

Daha modern düşünörlere geçerek, Georg Wilhelm Friedrich Hegel'in Doğa'da kendini gösteren ve onu kendi suretinde ve benzerliğinde yeniden biçimlendiren Akıl fikrine geliyoruz ya da Karl Marx'ın 1844 Ekonomik ve Felsefi El Yazmaları'nda belirttiği gibi, Doğa “ insanın inorganik bedeni.” 19. yüzyıl anarşist coğrafyacısı Élisée Reclus, “İnsan, öz-bilinçli hale gelen doğadır” derken daha da açıklı. (Ishill, “Élisée Reclus' Optimism”) Sovyet filozofu Evald İlyenkov, bir araştırmacının özetlediği gibi, insanın düşünen bir varlık olarak varlığının anlamının evrenin kurtuluşu için çok önemli olduğunu öne sürdü:

Fizikçilerin 'evrenin entropik ölümü' fikrini ele alarak ve Hegelci diyalektik ile Spinoza'nın nitelik kavramının bir bileşimini kullanarak, İlyenkov, düşüncenin maddenin zorunlu bir niteliği olduğunu iddia etti. Sadece evrenin uçsuz bucaksız entropisini engellemekle kalmaz, aynı zamanda nükleer reaksiyonlarını nihai bir özverili patlamada yeniden başlatabilir. İlyenkov'a göre komünizm, bilim ve teknolojiye vücut bulan tam gelişmiş düşünce gücünün elde edilmesi ve sonuç olarak evrenin yeniden başlatılması ve aksi takdirde geri dönüşü olmayan çöküşünün önlenmesi için gerekli siyasi koşuldu. (Penzin, “Evald İlyenkov'un Komünist Kozmolojisinde Olumsuzluk ve Gereklilik”)

Böylece, bir Sovyet ateisti bile, görünen ve görünmeyen yaratılışın Kurtarıcısı olarak İnsan temasına geri döner. Modern çağdaki dini şahsiyetler, kozmosun anlamını İnsanın haysiyeti ve yüceltilmesi olarak görmeye devam ediyor. Cizvit paleontolog ve tartışmalı teolog Pierre Teilhard de Chardin, İsa Mesih, Yeni Adem ve Tanrı-İnsan'ın yaratılışın gelişiminin zirvesi olduğunu belirterek Kristoloji ve evrimi birleştirdi:

“Teilhard, cansız maddeden ilkel hayata ve omurgasızlardan balıklara, amfibilere, sürüngenlere, memelilere ve nihayet insana doğru evrimsel bir ilerlemenin evrimci anlayışını izler; her zaman bilinçte bir artış. İnsanda bir eşik aşılır - öz-bilinçli düşünce ya da zihin ortaya çıkar. Ancak insanlar bile evrimin son noktasını temsil etmez, çünkü bu süreç tüm insanlar tek bir İlahi Mesih bilincinde, Yunan alfabesinin son harfinden sonra adlandırılan 'Omega Noktası'nda birleşene kadar devam edecektir. İsa'ya atfedilen Helenistik ifade (fakat Yunanca bilmeyeceği için onun tarafından söylenmesi pek olası değildir – 'Ben Alfa ve Omega'yım, başlangıç ve son'). Teilhardian kozmolojisi, bu nedenle, önce insanoğlunda öz-bilinçli zihnin ortaya çıkmasıyla, sonra da Omega noktasında insanlığın ilahileştirilmesiyle sonuçlanan, daha büyük ve daha büyük bir bilince doğru evrimsel bir ilerleme fikri etrafında döner.” (Kazlev, “Teilhard de Chardin'in Evrimsel Felsefesi”)

Çok daha ortodoks bir Hıristiyan figür, (şimdi St.) Papa John Paul II, 1970'lerin sonlarında yazdığı ilk ansiklopedisi Redemptor Hominis'te şunları söyledi:

“Dünyanın Kurtarıcısı olan Mesih, eşsiz, tekrarlanamaz bir şekilde insanın gizemine nüfuz etmiş ve onun 'kalbine' girmiş olandır. Enkarne Sözün gizemi, insanın gizemini ışık tutar. Çünkü ilk insan olan Adem, gelecek olanın bir tipiydi (Rom 5:14), Rab Mesih. Yeni Adem Mesih, Baba'nın gizeminin ve sevgisinin vahyinin ta kendisi, insanı kendisine tam olarak ifşa eder ve onun en yüksek çağrısını gün ışığına çıkarır.' Ve Konsey şöyle devam eder: 'Görünmez sureti olan O'dur. Tanrı' (Kol 1:15), kendisi, ilk günahıtan beri şekli bozulmuş olan Tanrı'ya benzerliği Adem'in çocuklarına geri kazandıran kusursuz insandır. İnsan doğası, kendisinde özümsemediği varsayıldığı gerçeğiyle, bizde de kıyaslanamayacak bir saygınlığa yükseltilmiştir. Çünkü, Tanrı'nın oğlu, Enkarnasyonu aracılığıyla her insanla bir şekilde birleşti.”

Laik ya da kutsal, gerici ya da devrimci, reddedilemeyecek tek dogma, insanın özel bir varlık olarak evrendeki mutlak üstünlüğüdür. O, bir hayvan olarak bile kabul edilemez, çünkü bu bile hem dindarlara hem de ateistlere bir tür saygısızlık gibi görünür. Varoluşun tüm anlamı İnsan'dır ve eğer onun için hiçbir şey yoksa, elden çıkarılmalı ya da en iyi ihtimalle görmezden gelinmelidir. İnsanın Üstünlüğü doktrini ile birlikte Günaha Düşme ve Kefaret Öğretileri ve ardından Cennetin Restorasyonu (göksel ya da işçiler ya da “vahşi”) gelir. Aşırı uygarlığın bağlı olduğu bu mitleri tanımladıktan sonra, İnsanlığın düşmanı olarak şeytani lejyonlarla ilgili tartışmamıza devam edebiliriz.

D. Corpus Diaboli

Burada iblislerin nasıl davrandığını ve insanlığa nasıl savaş açtıklarını tartışacağım. Bonino, şeytanların ilk özelliğinin, Tanrı'nın emrettiği doğayı korudukları için hiyerarşik kalmaları olduğunu yazar. (Katolik kozmos, haklı olarak düzenlenmiş ve otoriter olarak algılanır.) Bu nedenle, "eşit olmayan meleksi yapıları nedeniyle bazı iblislerin diğerleri üzerinde otorite uyguladığı kabul edilmelidir: aralarında üstler (praelati) vardır." (280) Şeytan, Tanrı Şehri'ne paralel olarak Kötülük Şehri'nin Başlı olan “yıkılmaya yazgılı her şeyin lideri”dir: İsa'nın bedeni [yani kilise]." (ibid, 281)

Bonino daha sonra şeytanların birliğinin dayanışmadan değil, ortak bir yıkıcı hedeften doğduğunu açıklar:

“...Doğal başa bu boyun eğme, her iblis tarafından siyasi dostluk yoluyla değil (çünkü cinler birbirinden nefret ettiği için), onların suç ortaklığı yoluyla yıkım işlerinde daha büyük bir etkinlik elde etme sapkın niyetiyle öznel olarak kabul edilir. Kısacası, Tanrı'ya ve insanlara karşı ortak bir nefretin kaynaştığı bir konfederasyondur." (aynı yerde)

Malleus Maleficarum, şeytani organizasyon açısından benzer bir düşünceye işaret eder:

“Günah doğayı değiştiremeyeceğinden ve iblisler düşüşten sonra armağanlarını kaybetmedikleri için... İnsan ırkına karşı oldukları için düzenli bir şekilde saldırdıklarında insanlara daha çok zarar verdiklerini zannederler, aslında yaptıkları gibi.” (135)

Şeytani faaliyet tamamen yıkıcı olduğundan, aslında asalaktır. İnsan türünün yok olması dışında dünya için yapıcı bir planı yok. Bonino şöyle yazıyor:

“Kendini mutlak anlamda bağımsız bir anti-gerçeklik olarak kurmayı düşleyen şeytani toplumun kendi kendine bile yeterli olamaması, acımasız bir ironidir. Sadece onu varlıkta koruyan ve şeytani Şehrin sapkın organizasyonunu kendi hayırsever amaçları için kullanan Tanrı'ya değil, aynı zamanda Tanrı'nın altında iyi meleklerle de bağlıdır." (282)

O halde Şeytan Şehri başlangıçta ölüme mahkûm bir şehirdir: Varlığın kaynağı Tanrı olduğundan ve kötülük yalnızca bir yoksunluk olduğundan tamamen Tanrı'ya dayanır. Şeytan asla özerk değildir ve kendisine rağmen Tanrı'nın gazabının ve yargısının bir aracı haline gelir.

Franciscan teoloji okulu, Dominik St. Thomas Aquinas okulu ile birlikte, şeytani davranış ve organizasyona ilişkin Katolik teolojik fikirlerine de katkıda bulundu. Bu düşünce okulunda, eskatoloji, meleklerin yaratılışın şafağında düşmesine neden olan şeytani gurura karşı, St. Francis'te kişileştirilen iyi Hıristiyan adamın alçakgönüllülüğünü ortaya çıkarmada daha büyük bir rol oynadı. Boureau şöyle diyor:

“...Francis'in meleklerin prensi olarak gördüğü bu vizyon, Fransisken mükemmelliği ile iblisin şeytani bağıllığı arasındaki örtük karşılaştırmayla, yoksulluk yemini ile kötülüğün yeminini yüz yüze getiren bir karşıtlık ekseninde önceden bildirildi. Francis'in alçakgönüllülüğü ve Şeytan'ın gururu. Francis'in istisnai statüsü, Fransisken geleneğinde, 1250'lerde meleğin huzurunda Kıyamet'in yedinci mührünü St. Francis'in gelişinin duyurusunu gören St. Bonaventure'nin bir yorumuyla hazırlanmıştır. .. Seçilmiş insan, meleklerin prensi olan bir insan olduğu için, meleklerin yardımcıları statüsüne sahip değildi.”(177)

Düşmüş meleklerin orduları, bu nedenle, insan ırkının yıkımını ve lanetini arayan, tersine çevrilmiş bir Katolik dini düzeni gibi işlev görür. Bu, melekleri taklit etmeye ve sevgi ve alçakgönüllülük yoluyla insanlığı kurtarmaya çalışan iyi Hıristiyan keşişlerin aksine. Fransisken vizyonundaki iblis çifte trajik bir figür haline gelir: sadece düşmüş olmakla kalmaz, aynı zamanda tüm melek düzenine başkanlık eden mütevazı bir insan tarafından değiştirilir. Bunda, İncil'deki Meryem ilahisi yerine gelir: "Yiğitleri tahtlarından indirdi ve alçakgönüllüleri yüceltti." (Luka 1: 52)

Bonino'ya iblislerin kötülüğe bağlılıkları ve Tanrı'ya muhalefetleri konusunda son sözü veriyoruz:

“Şeytan, insanların kişisel günahlarının sonuçlarını entrikalar ve komplolarda, başka bir deyişle akıllıca ve sistemli bir şekilde, belirli bir sona ulaşmak için organize etmede üstündür. Zayıflığımızdan kaynaklanan kısmi kötülükleri mümkün olan en büyük kötülüğe yakınlaştırmak için çalışır. (Böylece şeytan, kendisini sevenlerin iyiliğine her şeyin katkıda bulunmasını sağlayan Tanrı'nın takdirini taklit eder.)” (289)

E. Şeytan Taklidi Olarak Eko-aşırıılık

Thomas A Kempis'in manevi klasiği The Imitation of Christ, hem din adamları hem de meslekten olmayanlar tarafından çok beğenildi. İçinde Kempis, Mesih'in kişiliğinin ve ona tapmak isteyenler tarafından taklit edilmesi gereken eylemlerin ana özelliklerini ortaya koyuyor: alçakgönüllülük, yumuşaklık, metanet ve hepsinden önemlisi hayırseverlik. Kibir, öfke, korkaklık ve nefretin tam tersini somutlaştıran, Kıyamet Günü'nde Düşman, Suçlayan Şeytan'dır. Tıpkı Şeytan gibi, eko-aşırıılıkçı ve nihilist terörist, insanın yeminli düşmanlarıdır. Modern hiper-uygar Hıristiyan insanın reddettiği tüm değerleri somutlaştırır (çünkü Tanrı'yı kabul etse de etmese de, İsa'yı kabul etse de etmese de Hıristiyan'dır).

Bireyci nihilist/eko-aşırıılıkçı, Kaos ve Vahşilik içindir, uygar kontrolün dışında kalan, şeytanlarla ve ölümlü dolu olan şeyler içindir. Bir tanrısı olsun ya da olmasın, aynı güce taparlar: Şeytan, yeryüzünün biçimsiz ve boyun eğmez ruhu; şimdiki zamanın mükemmelliğini, olabileceklerin mükemmelliğine tercih ederler. Toplumun kendilerine empoze etmeye çalıştığı gelişmiş etik davranışların mükemmelleştirilmesine kendi temel arzularını ve iştahlarını tercih ederler. Ve hepsinden önemlisi, insan düşmanıdır: Dünya'ya ve içindeki vahşiliğe yaptıklarından dolayı insanlıktan nefret ederler. İnsanlık “Büyük Varlık Zinciri”nde ne zirve ne de dikkate değer bir halkadır: Eğer şeyleri bu şekilde formüle etmek uygunsuzsa, ondan daha yüksek ve daha düşük şeyler vardır. İnsan, Dünya'nın ortak refahı için bir tehditse, bu nedenle saldırıya değer. Bireyciler böylece kişisel olarak insanlığa saldırma araçlarını mükemmelleştirir ve nefretleri gün geçtikçe keskinleşir.

Ekolojik aşırıılıkçı/nihilistin otoriteyle hiçbir sorunu yoktur. İnsanı küçümsemekte ve insanlığa kayıtsız veya düşman olan daha yüksek bir gücü tanımakta hiçbir sorunları yoktur. Şeytani düzende olduğu gibi, bu otorite yalnızca İnsanı yok etmek ve ona saldırmak için vardır ve uygar toplumun temeli üzerine hiçbir şey inşa etmek için değil. Eko-aşırıılık yanlıları ne dayanışma ne de hayırseverlik yaşarlar, bazılarının görevlerde diğerlerinden daha iyi olduğunu fark ederek ve buna göre hareket ederek yıkıcı eylemler gerçekleştirme yakınlığı yaşarlar. Şeytan gibi onlar da çabalarının en başından başarısız olduğunu biliyorlar ama yine de devam ediyorlar. Bireyci saldırgan, büyük medeniyet oyununda bir piyon haline gelebilir, ancak gerçekleştirilen kusurlu bir saldırının, mükemmel ancak gerçekleşmemiş bir saldırıdan daha iyi olduğuna karar verir.

Son olarak, eko-aşırıılık yanlıları gururlu, küçük, yalancı, alçak, korkak, çılgın ve akla gelebilecek diğer tüm sıfatlardır. İblislerin Hıristiyan tanrısının buyruğuna hizmet ettiği tartışılır gibi, eko-aşırıılık yanlıları da, en iğrenç patolojilerini çarpık bir ayna gibi yansıtan medeniyetin bir ürünü gibi görünüyor. Ondandır sağlayanlara saldırmak için medeniyetin en kötüsünü emerler. Bu suçluluk sevgisi, bireyci çalışma biçiminin bir parçasıdır, ondan bir sapma değil. "Başından beri bir katildi ve yalancıydı." Ekolojik aşırıılık yanlıları, şeytanın

çocukları oldukları için karanlığın örtüsü altında şiddeti açığa çıkarmak için ışık melekleri kılığına girerler.

Ekolojik aşırılıkçı ve terörist nihilist, Katilin İlkel Suçluluğunun çağdaş bir tezahürü olabilir, ancak bunlar ilk tezahür değildir. Güç, para ve cinayetin bir Hıristiyan krallığının bütünlüğünü baltalamak için şeytani güçlerle birleştiği Infernal Succession'da zamanda geriye gideceğiz.

Nantes 1440

...Muhtemelen krizin ardından gelen bu aksilikten sonra, efendisini ele geçirme ihtiyacını sezen Prelati, son çare olabilecek bir şey önerir: sınırlı iblis Gilles'den bir kurban istedi! Bir bebeği Şeytan'a kurban etme zamanı gelmişti. İlk başta bu teklif, Gilles'i istirap içinde bırakmış gibi görünüyor. Prelati, bu batıl inançlı adamın titreyeceğini önceden biliyor olmalıydı; ruhunu kurtarmak için umut ve endişeden asla vazgeçmeyen suçlunun suskunluğunu biliyordu; Gilles, masum, sefil bir çocuğun "kirli ruha" kurban edilmesinde olanaksız ve iğrenç olanı gizleyemedi. Ancak, her ne pahasına olursa olsun, canını ve hayatını kurtarmak istediği gibi, ondan geriye kalanları kurtarmak istiyordu. bir akşam, bir çocuğun elini, kalbini ve belki de gözünü taşıyarak ortaya çıktı. Şeytanı görmek için çok hevesliydi! Gece boyunca, İtalyan korkunç sunuyu sundu ama şeytan gelmedi...

----- Georges Bataille, Gilles de Rais'in Davası, s. 55

II. Şeytani Ayin

Bu nedenle İsrailoğullarına şöyle hükmettik: Kim bir insanı adam öldürme veya yeryüzünde bozgunculuk dışında bir sebeple öldürürse, bütün insanları öldürmüş gibi olur. ---Kur'an 5:32

Katolik İlmihaline göre, bir ayin, görünmez bir lütfun görünür bir işaretidir. Yani, Tanrı'nın yaşamı ve gücü, herhangi bir zayıf yaratığa bahsedilemeyeceğinden, Tanrı, insanın katılabileceği görünür ayinsel işaretler biçiminde insana doğru iner. Örneğin vaftiz, müminin üzerine dökülen su şeklini alarak, günahların bağışlanmasını ve sonsuz yaşama doğumu etkin bir şekilde gerçekleştirir. Eucharist - veya Roma Katolik Kilisesi'ndeki Ayin - ekmek ve şarabın maddesinin Mesih'in Bedenine ve Kanına dönüştürüldüğü törendir. Mesih'in bedenini yiyip kanını içerek, imanlı sonsuz yaşamda Mesih ile birleşir. Ekmek ve şarabın görünen unsurları, sonsuz yaşamın görünmez zarafetini temsil eder.

Katilin Ayini'nin amacı tam tersidir: İnsanın kalbindeki düzensiz kaosu, tüm düzeni ve ahlaki çözen bir kaosu göstermektir. İnananlar ve Katil Kilisesi'ne aşılana, dökülen kanda en aşağılık arzuların ve en karanlık kaprislerin gerçekleştiğini görürler. Tek bir insan yaşamının yok edilmesini, İnsanlığın kendisinin yok edilmesini ve İlkel Kaosa dönüşü görüyorlar. Bu, maddi kazanç, intikam, şehvet vb. gibi saf olmayan veya bencil niyetlere rağmen. Gerçekten de, bu bireysel niyetler, daha sonra göreceğimiz gibi, Katilin Ayini'nde yok edilmedi, mükemmelleştirildi.

Tıpkı ilk Kilise Babalarının Kiliselerinin İsa'nın çarmıhta delinmiş tarafından aktığını, oradan kan ve su, yani Efkariya ve Vaftiz. (bkz. Yuhanna 19:34) Suçlu ve Masum'un kanının dökülmesinden, bireysel şiddet, yalanlar, hile, aldatma, ihanet ve vefasızlıkla dolu Şeytani Kilise çıkar. Bu kilise kırsalın ve metropolün gölgelerinde pusuya yatmış, saldırabileceği her yeri arıyor ve kişisel kazanç için zayıf ve savunmasızlardan yararlanıyor. Bunu insanlığa, ahlakına ve geleneklerine aldırmanın yapar. Bir insan, en çok arzu edileni elde etmek için kullanılan ve daha sonra işe yaramadığında çöp yığınına atılan diğerleri gibi bir araçtır. İnsanı tahttan indirmenin tek yolu budur: ideoloji veya duyguyla değil eylemle.

Bu bölümde Louis XIV'in Fransa'sındaki Zehirler Olayını tartışacağız. Bu bölümü seçtik çünkü hiper-modernitenin, gizli suçluluğun ve kara büyü'nün doğuşuyla kesişiyor. Bu bölüm, eğer fedakarlık yaparak kişisel kazanç elde edilecekse, insan yaşamının ucuz ve harcanabilir olduğu uygarlığın göbeği anlatılmaktadır. Bu gizli suç davranışı, en sevdiği metresinin zehirlenmelere ve çocuk kurban etmeyi içeren törenlere katıldığına dair söylentilerle, Katolik

Kralın Tahtına yakın bir yere ulaştı. Bu en karmaşık olayın tüm yönlerine değinemesek de, günümüzde Katil'i taklit edenleri ilgilendiren bölümlere ve kişiliklere değineceğiz.

A. Paris, 1677

On yedinci yüzyılın sonlarında Paris, büyüyen ve sefil bir şehirdi. Sokaklar asfaltsız kaldı ve insanlar düzenli olarak atıklarını pencerelerinden aşağıdaki oluklara atarak atıyorlardı. Ama en önemlisi, suç vardı. Paris'in dar ve boğucu mahalleleri insanları şiddetin ve ahlaksızlığın eşğine getirdi ve geceler, yoldan geçen talihsizleri avlamak isteyen toplumun marjinal halkları tarafından yönetildi. Ancak güpegündüz bile, soylular şiddetli ölümden kurtulamadı. Tarihçi Holly Tucker, St. Bartholomew'in gününde, suçlu Touchet kardeşler tarafından Tardieu adlı bir soylunun soygunuyla ilgili bir olayı anlatır:

"Yaşını yalanlayan bir güçle, Tardieu hırsızlara saldırdı ve Touchet kardeşlerle silah için savaştı. Kardeşlerden biri silahı düşürdü ve hızla odanın diğer ucuna tekme attı. Tardieu onu almak için çömeldiğinde, ikinci kardeş kemerinin altına uzandı ve bir hançer çıkardı. Boynuna dört vuruşla Tardieu yere yığıldı. (Tucker, s 8)

Bu ve diğer cinayetler Paris toplumunu şok etti ve kısa süre sonra yetkililerin kentsel suç ve şiddet konusunda bir şeyler yapması için bir yaygara koptu.

1667'de Nicolas de La Reynie, Kral Louis XIV tarafından Paris Şehri Polis Korgenerali olarak atandı. Önümüzdeki otuz yıl içinde La Reynie, Paris'i dünyanın karanlık Suç Başkenti'nden Işık Şehri'ne dönüştürecekti. Yolların döşenmesi, sokaklardaki atık ve ölü hayvanların atılması için iyi insanlar ve elbette şehrin gecesinin neredeyse gündüz kadar aydınlık olması için sokakları fenerlerle aydınlatırdı. Bu çabalar yalnızca halkın genel yaşam standardını iyileştirmekle kalmadı, aynı zamanda bu tür önlemlerin suçu ve yakın çevrelere sıkıştırılmış insanların şiddetli gerilimini azaltacağı umuluyordu. La Reynie'nin Polis Şefi olarak görev süresi büyük ölçüde başarılı oldu ve Paris'i dünya çapında turistler tarafından hala ziyaret edilen dünyaca ünlü modern bir şehre dönüştürdü.

Bununla birlikte, suç unsuru tamamen ortadan kalkmadı. La rue au Bout du Monde (dünyanın sonundaki cadde) gibi ara sokaklarda, falcılar, hırsızlar, kürtajcılar, dilenciler, dolandırıcılar ve aradaki her şeyden oluşan bir kalabalık yaşıyordu. Hatta şehrin her tarafına yayılan bir yeraltı tünelleri ağı olan Mucizeler Mahkemesi'ne açılan kapı olarak hizmet veren yarı batık bir evin söylentisi bile vardı: "beş yüzden fazla erkek, kadın ve çocuk birlikte yaşıyordu 'inançsız ve inançsız'. kanunlar' bu sefil yeraltı mağaralarında" (Tucker, s. 25). Mucizeler Divanı'ndakiler, her gün şehre "sakat" dilenciler ve dolandırıcılar olarak yayılıyor, geceleri dertlerinden kurtulmuş olarak inlerine dönüyorlardı. Bu mahallenin bir başka sakini, La Voisin olarak da bilinen Catherine Voisin, aşağıda açıklanan olaylarda belirgin bir şekilde yer alan bir falcıydı.

Yoksulların ve soyluların dünyaları, aralarında mutlak bir bölünmeye sahip değildi. Özellikle kadın işlerinde durum böyleydi. En asil kadınlar bile, esasen çok az kişisel acenteye alınıp satılacak mülk oldukları katı ataerkillik kurallarına tabiydiler. Soylu kadınlar bile, zalim bir eş ya da istenmeyen bir hamilelik sorununu çözmek için "Dünyanın Sonundaki Sokak" gibi yerlere başvurmak zorunda kaldılar. Çoğu zaman, onlara yardım eden "bilge kadınlar" (bir bedel karşılığında) kadınlara, istismarcı bir eş durumunda Aziz Ursula'ya bir novena dua etmelerini söylerdi, ancak daha ısrarcı olmak gerekirse, sorunu çözenin daha etkili bir yolu vardı. konu:

"Zehir öncelikle bir kadının silahıydı, bir kadının eline en uygun olanı. Ve hatırlanmalıdır ki, kadınlar on yedinci yüzyıl Fransa'sında hem yasal hem de ekonomik olarak rahatsız edici ve madun bir konuma sahiptiler. Kadının yalnızca serveti değil, aynı zamanda kişiliği de genellikle zorba baba ve evlilik otoritesine tabiydi: başıboş, hoş olmayan, uygunsuz bir eş ya da kız, manastır duvarlarının arkasına ömür boyu kapatılabilirdi. O günkü zehirlenmelerin çoğunluğunun kadınlar tarafından işlenmiş olması şaşırtıcı değil." (Mossiker, 134-135)

Ömür boyu hapisten veya daha kötüsünden kaçmak isteyen kadınlar için riskler yüksekse, zehirlenmeyle ilgili paranoya da öyleydi. Zehirlenme şüphesi her zaman doğal olmayan veya beklenmedik bir ölüm meydana geldiğinde ortaya çıkar. Bu, 1676'da Paris'te, kaçak Marie Madeleine Marguerite d'Aubray, Marquise de Brinvilliers'in mülklerini almak için babasını ve iki erkek kardeşini zehirledikten sonra adalete teslim edilmesiyle hararetli bir noktaya geldi. İşkence gördükten ve zehirlenmelerdeki rolünü itiraf ettikten sonra, kafası kesildi ve tehlikede yakıldı. O andan itibaren zehir, Paris halkının kültürel bilincini ve kanun uygulayıcılarını tüketmeye başladı. Notre Dame Katedrali rahipleri, La Reynie'ye tövbekarların zehirlenme günahını endişe verici bir oranda itiraf ettiklerini bile bildirdi. (Mitford, 85)

1677'de falcı Magdelaine de La Grange, Paris makamları tarafından sahtecilik ve mülkünü almak için bakıcısını öldürmekten tutuklandı. Durumunu muhtemelen daha iyi hale getirmek için La Reynie'yi, suçları Kral'ın mahkemesinin üst kademelerine ulaşan bir zehirleyiciler ve kara büyücüler ağı olduğuna ikna etti. Yakında Kral XIV.Louis'e yakın hanımların, zehirleri elde etmenin ve kendi amaçları için kullanmanın kolaylığı hakkında övündükleri duyuldu. Kral ve danışmanları, saray çevresindeki birçok insan da dahil olmak üzere, iyi ailelerin hanımları arasında zehirlenmenin yaygın bir kusur olduğundan şüphelenmeye başladılar. Böylece, daha fazla skandalı önlemek için bu suçları Parlametonun (yüksek yargı meclisi) bakışlarından uzakta araştırmak üzere bir Chambre Ardente (Yanan Oda) kuruldu. Bu grubun yaptığı soruşturmalar ve cadıları, falcıları ve diğer istenmeyen kişileri yakalaması, yetkilileri Paris'teki en güçlü cadılardan oluşan ve daha önce sözü edilen Catherine Voisin tarafından yönetilen bir cadılar çemberine yönlendirdi. Tarihçi Frances Mossiker, Zehirler Affair of the Poisons olarak bilinecek olan olayda önde gelen bir şahsiyetin tutuklanmasını anlatıyor: "4 Ocak 1679'da La Vigoureaux tutuklandı. La Bosse gibi, kızı ve iki oğluyla birlikte, 'hep birlikte büyük bir yatağa alındılar', dördü de kapı dışarı edildi ve 'güçlendi'." "Dördünün birlikte yattığı gerçeği - büyücülerin ırkının geleneksel olarak ensest tarafından sürdürülmesi; bir nesilden diğerine aktarılan bir miras olan kara sanatlar, bu yeni tutsakların sorguları sırasında açığa çıkan iğrençliklerin yalnızca ilkiydi. Zira bunlar zehirleyiciler, kürtajcılar, kalpazanlarsa, daha da uğursuz bir şeydiler: Büyücüyüdüler -kendilerini itiraf eden, pratik yapan, dokuzuncu ve onuncu nesil şeytancılar, büyücüler, cadılar ve büyücülerdi." (165)

B. La Voisin

Adultera, ergo venifica (Aynı zamanda zehirleyici olmayan zina yapan kadın yoktur.) --- Yaşlı Cato (Mollenauer, 64)

"Erkeklerin hayatları, günlük pazarlık meselesi olarak satılıktır; Bir aile zorda kaldığında cinayet tek çaredir. Her yerde, Paris'te, banliyölerde ve taşrada iğrenç şeyler yapılıyor." --- Nicolas de La Reynie (ibid, 88)

Basitçe La Voisin olarak bilinen Catherine Voisin, hassas sorunları çözmek için karanlık sanatları kullanma konusunda her şeyi bilen biriydi. O bir falcı, sihirbaz, astrolog, halk şifacısı, kürtajcı ve son derece şüpheli okült törenlerin bir temsilcisiydi. Paris'in dört bir yanından en prestijli ailelerin arabaları, Dünyanın Sonu Sokağı'ndaki mütevazı yerleşkesinin dışına park etmiş olarak görüldü. Zavallı bir yetiştirilmeden, kocasının başarısız mücevher işinden çıkıp Sihirli Yeraltı Dünyasının Kraliçesi olmak için pençe attı. Frances Mossiker'in tanımladığı gibi, Voisin onun seanslarına ve büyülü törenlerine "İmparator'un cübbesi", "onun için özel olarak tasarlanmış ve dokunmuş bir dalma cübbesi (esnafın faturasının da kanıtlandığı gibi 10.000 livrelilik harika bir maliyetle) içinde başkanlık ederdi: dantel süslemeli deniz yeşili kadifeden bir etek; 'iki yüz beş çift başlı, kanatlı kartal' ile özenle işlenmiş koyu kırmızı kadife bir pelerin; terliklerine saf altın iplikle dikilmiş aynı motif. (176) La Voisin, soylulardan ve hatta kraliyetten pek çok kişinin müşterisi olduğunu iddia eden büyük güç ve basiret sahibi bir vizyoner olarak kabul edildi.

La Voisin, ödeyebilecek herkesin arzularına hizmet edecek büyük bir zehirleyiciler, falcılar, kürtajcılar ve dönek din adamlarından oluşan bir çevreyle çevriliydi. İşlerinin çoğu, ilişkilerinden mutsuz olan varlıklı kadınlardan ya da bir servet miras almak için bir akrabasının ölümünü hevesle bekleyen insanlardan geliyordu. İlk başta, La Voisin müvekkillerine kendilerini Tanrı'ya veya belirli bir azize tavsiye etmelerini tavsiye ederdi. Kısa süre sonra, arzuyu teşvik etmek veya arzu edilen bir sonucu elde etmek için muska veya çeşitli iksirlerle çalışmaya başladı. Örneğin, afrodizyak etkisine sahip olduğuna inanılan kuru köstebek, horoz tarakları ve adet kanının tozundan kremler ve parfümler yaptı. (Tucker, 29) Voisin'in istenmeyen bir eşten doğru fiyata kurtulmaya yardım ettiği de biliniyordu: "Bir müşterinin kocasından kurtulmasına yardım etmek için Voisin adamın gömleğini istedi. Daha sonra misafirine veda eder ve gömleği arsenik bazlı sabunla iyice yıkayan güvenilir bir çamaşırcıya verirdi. (Bir çimdikte, adamın ayakkabıları da bir seçenekti.) Yeni ütülenmiş iç çamaşırını ilikleyen koca, farkında olmadan kendi kaderini mühürledi. Döküntü birkaç saat sonra ortaya çıktı, ardından su toplaması, mide bulantısı, kusma ve nihayet ölüm... Bu arada, aile hekimi adama kötü bir sifiliz vakası teşhisi koyacaktı. arkadaşların ve ailenin sempatisi." (ibid, 33)

Voisin'in işinin bir başka yönü de istenmeyen gebeliklerden kurtulmaktı. Le Sage olarak bilinen eski bir işbirlikçi ve sevgili, La Voisin'i evinde kürtaj yapmakla suçladı: "Le Sage, La Reynie'ye La Voisin'in bahçe köşkünün kürtaj salonu olarak kullanıldığını söyledi. Orada, duvarda küçük bir fırın vardı, 'bir goblenle gizlenmiş, bebek bedeni bir bahçe mezarına yatırılmayacak kadar büyükse kemiklerin yakıldığı yer.' Hizmetçi Margot, onu bu 'lanetli'den uzak tutmak için uyarıyordu. Ama La Voisin'i bu konuda sorguya çektiğinde, kadın ona tuhaf bir şekilde onun 'petits patés' pişirmek için olduğunu söylemişti. (Mossiker, 185) Genç insan vücudunun oldukça güçlü sihirli niteliklere sahip olduğu düşünüldüğünden, kürtaj işinin diğer yönleri için iyi olabilirdi:

Erken modern Avrupa'da, hem sıradan hem de eğitilmiş insanlar, ölü doğmuş, kürtaj yapılmış veya doğumdan hemen sonra öldürülmüş yeni doğanların bedenlerinin mistik özelliklere sahip olduğuna ikna olmuşlardı. Plasentalar, kurutulduklarında afrodizyak olarak veya çiğ yenildiğinde kısırlık tedavisi için kullanıldı, Kilise uygulamaları kınadı. Gelenekte ayrıca cadıların süpürgelerini havalandıran şeyin çocukların yağı olduğu ve siyah Şabatlarını aydınlatan mumlarda kurumuş göbek bağlarının fitil görevi gördüğü de vardı." (Tucker, 32) Paradoksal olarak, Voisin, kürtaj uygulanan çocukları ölümlerinden önce vaftiz ettiğini iddia etti. Katolik teolojisinde bu, onların ahirette anında kurtuluşunu ve sonsuz mutluluğunu sağlayacaktır. Yine de, evindeki bir kiracı, Voisin'in bir zamanlar kürtajla alınan 2.500 çocuğun cesetlerini fırınında yakmakla övündüğünü iddia etti. (aynı yerde, 31)

La Voisin, cadı arkadaşı Marie Bosse tarafından parmaklandıktan sonra 1679 Mart'ında Paris kilisesinde Ayin'den çıkarken tutuklandı. Evi arandı ama suçlayıcı hiçbir şey bulunamadı. Cezaevindeyken, sanıklar arasında suçlamalar ve karşı suçlamalar vardı. Bosse, Voisin'in Notre Dame Katedrali'nin dışında birisine pahalı ve güçlü bir zehir olan elmas tozu verdiğini gördüğünü söyledi, bu Voisin'in şiddetle reddettiği bir suçlama. La Voisin, "Paris bu tür şeylerle dolu ve bu şeytani ticaretle uğraşan sonsuz sayıda insan var" diye itiraf etti, örneğin "kehanet ya da el okuma bahanesiyle ya da hazine ve Filozof'un Taş... zehir, kürtaj ve dinsizlik satıyor..." (Somerset, 231) Çokça konuşulan Kara Ayin ve yeni doğan bebeklerini şeytana sunan kadınlarla ilgili suçlamalar havada uçuşmaya başladı bile. bu törenlere katılımını reddetti.

Birkaç ay gözaltında tutulduktan sonra La Voisin konuşmaya başladı. Louis XIV'in mahkemesindeki çeşitli kadınlara kocalarını zehirlemeleri için yardım ettiğini itiraf etti, ancak bu suçlardaki rolünü sadece daha suçlu taraflar arasında orta bir kadının rolü olarak hafifletmeye çalıştı. Ancak Le Sage, La Voisin'i, Kral'ı zehirlemek için özel olarak hazırlanmış bir dilekçeyi vererek zehirlenme planının bir parçasını oluşturmakla da suçlamaya

başladı. Sonunda, La Voisin sadece kürtaj ve mahkemedeki çeşitli hanımların kocalarının bir avuç zehirlenmesine yardım ettiğini itiraf etti. Çoğunlukla, Voisin müvekkilini sessizliğiyle savundu ve La Reynie ve mahkeme çevresindeki diğerleri, 1680 Şubat'ında yapılan bir duruşmada onu derhal ölüme gönderdiler. Bunu, Mahkeme hakkında skandal söylentilerinin yayılmasını önlemek için yapmış olabilirler. Ölümle karşı karşıya kalan Voisin, müşterisini korumak için gizli bir "cadıların şifresi" tuttu:

"Onun şeytani hizmetinde o kadar mest olmuş cadılar var ki, ne işkence ne de ıstırap onları korkutuyor ve onun aşkı için gerçek bir şahadet ve ölüme, bir zevk ve halk şenliği kadar neşeyle gittiklerini söyleyen cadılar var." (Mossiker, 218)

Voisin'in son günleri ve idamı, bir Hıristiyan pişmanlık ve pişmanlık gösterisi olmaktan çok uzaktı. İşkence gördükten bir gece sonra (eski Rejim'de hükümlüden son bilgileri almak ve suçluya, infaz edilecekleri suçun ağırlığını hatırlatmak için uygulanan geleneksel bir prosedür), uzlaşmazdı. onun mahkûm durumu karşısında:

"...vücudu dağılmış halde, akşam yemeğini yedi ve baştan aşağı skandal sefahatlerine başladı. Etrafındaki insanlar onu utandırmaya çalıştılar, ona Tanrı'yı düşünmesinin ve bir Ave Maria ya da bir Salve söylemesinin daha iyi olacağını söyleyerek, bunu yapmaya devam etti, ama alay konusu oldu." (aynı yerde)

İdam edildiği gün, İtirafa ya da bir rahibe gitmeyi ya da bir Haç öpmeyi reddetti. Diri diri yakılacağı kazığa giderken, Paris'te idam edilenlerin adeti olan Notre Dame Katedrali'nin kapısında diz çökmeyi reddetti. La Voisin, onu direğe bağlayıp üzerine saman yığan cellatlara karşı mücadele etti. Vücudu daha sonra bir alev topu içinde tüketildi ve bir gözlemcinin şunları söylediği kaydedildi:

"Ateşin tam ortasında ruhunu nazikçe şeytana verdi. Tek yaptığı bir ateşten diğerine geçmekti." (Tucker, 198)

Kızı Marie-Marguerite Voisin olmasaydı, La Voisin'in suçlarının tüm kapsamıyla ilgili bilgisi alevler içinde onunla birlikte tüketilebilirdi. Annesinin ölümünden kısa bir süre sonra öne çıktı ve La Reynie'ye "yükünü boşaltmaya" başladı. 21 yaşındaki kadın, annesinin Mahkeme içindeki ve Paris toplumu içindeki geniş ağını ortaya çıkardı. Bu ağ, Kral'ın sekiz çocuğu olan en sevdiği metresi: Françoise-Athénaïs, Marquise de Montespan.

C. Parisli Ruhban Sınıfının Gizli Çifte Hayatı

Affair of the Poisons'ın labirenti andıran entrikasında daha fazla ilerlemeden önce, Paris'in erken modern yeraltı dünyasında haydut din adamlarının rolü üzerine kapsamlı bir değerlendirme yapmakta fayda var. Burada modern okuyucuya, popüler hayal gücünde Katolik ruhban sınıfının rolünün yanı sıra Hıristiyan bir kutsal bağlamda kutsallığın ciddiyetini hatırlatmalıyız. Papazın belirli sihirli güçlere sahip olduğu düşünülüyordu, çünkü onun ataması yoluyla Tanrı'nın kutsamalarını ve hatta Tanrı'nın Gerçek Varlığını sadece sözleri ve jestleriyle çağırabiliyordu. Bunun resmi teolojik formülasyonu, ayinlerin, çalışılan iş sayesinde, yani doğru koşulların sağlanması koşuluyla otomatik olarak, ex opere operato olarak gerçekleştirilmesidir. Bir rahip ve bir sihirbaz arasındaki fark, bu nedenle, birçok durumda ihmal edilebilirdi: gerçekten de, göreceğimiz gibi, modern çağa kadar büyü ve Hıristiyan kutsal pratiği arasında belirli bir simbiyoz vardı.

Tek fark, bir rahip bir ritüelde geçerli bir şekilde bir kutsama veya laneti uygulayabilse de, bunu Kilise'nin yetkisi dışında yapması yasal değildi. Ancak göreceğimiz gibi, herhangi bir kurumda olduğu gibi, doğru fiyata yasadışı şeyler olabilir. Din adamlarının saflarına katılmanın, ilkelikle kutsanmamış yetenekli bir oğul için genellikle başka bir kariyer seçeneği olduğu unutulmamalıdır. İkinci veya üçüncü bir oğul on yaşında veya daha gençken ilahiyat okuluna gönderilebilir, 20'li yaşlarının başında rahip olarak atanabilir ve hayatının geri kalanını yalnız bir bekar olarak, Ayini kutlayarak, itirafları dinleyerek ve her türlü gerçekleştirerek yaşayabilir. diğer kutsal ayinlerden. Çok sayıda ılık adayın rahipliğe

girdiğini söylemek yetersiz kalır: çoğu zaman din adamları açgözlülük ve yozlaşma konusundaki itibarını hak ederdi, kutsala saygısızlık büyüğü sadece bir uç örnektir.

Lynn Wood Mollenauer, *Strange Revelations: Magic, Poison, and Sacrilege in Louis XVI's France* adlı kitabında büyücüler ve rahipler arasındaki işbirliğini şöyle anlatıyor:

“...Hiçbir büyücü ya da sihirbaz, bir rahibin hizmetlerine erişmeden işinde çok uzun süre kalmaz. Büyü işinin işleyişi, rahiplerin işbirliğini gerektiren kutsal bir boyuta sahipti. Büyücüler, sonuç olarak, cazibelerini tamamlamak için rahipler tuttular. Bir rahip, bir aşk büyüğü yerine ayini kutlayarak onu etkinleştirdi, tıpkı ayinin mucizesini "etkinleştirdiği" gibi... Sihirbazların da şeytani çağrılar yapmak için rahiplere ihtiyacı vardı. Le Sage, düzenli ortağı rahip Mariette'e ek olarak birkaç din adamının hizmetlerinden yararlandı. Ancak dönem rahipler her zaman işe alınmadı. Ayrıca bağımsız acenteler olarak hareket edebilir ve hizmetlerini doğrudan müşterilere satabilirler.” (75-76)

Papazın gerçekleştirebileceği büyüğü tören türleri, ayin sırasında (ortak şarabın Mesih'in kanına dönüştüğüne inanılan) kadehin altından bir tılsım geçirmekten, herhangi bir arzuyu hatasız bir şekilde yerine getirmek için İncilleri birinin kafasına okumaya kadar uzanıyordu. En güçlü ritüellerin çoğunun grimoire'larda veya Latince, Yunanca ve İbranice gibi eski dillerde yazılmış büyüğüden oluşan büyüğü ciltlerde yer aldığı söylenirdi. Kitaplar, diş ağrıları iyileştirmekten şeytanları çağırılmaya kadar her şey için kullanıldı. En güçlü büyüğü, tam olarak, La Voisin'in eşyaları arasında bulunan Papa Honorius'un Büyüğücülüğü Kitabı'nda bulunanlar gibi büyüğücülüktü. Bu büyüğü zaman zaman Katolik rahibin özel mülküydü. Sadece rahiplerin kutsal güçlerinin bir parçası olarak bir şeytan çıkarma gerçekleştirebileceğine inanılıyordu, bu nedenle yalnızca bir rahibin bir iblisi Dünya'daki bir insanın olası günahkar teklifini yapması için bağlayabileceğine inanılıyordu.

Modern okuyucu için bir iblisin bağlanması uğursuz görünse de, çoğu zaman yeraltı dünyasını çağırılanların niyetleri yaya ya da düpedüz sıradandı. Zar veya kart oyununda başarıyı garanti etmek için popüler büyüğü kullanıldı. Hazine avı da iblisleri çağırılmak için popüler bir fırsattı. Papa Honorius'un Çağırılması Kitabı'ndaki bir büyüğü, bir hazine bulmaya yardımcı olması için iblis Baicher'ı "tuzağına düşürmeyi" amaçlıyordu. Bu büyüğü, gece yarısı ile sabah 3 arasında yerde çizilen bir daire içinde dururken ve şu tür lanetleri içeren bir büyüğü okuyarak gerçekleştirildi:

“Yaşayan büyük Tanrı ve insanları günahlarından kurtaran kutsal Efkaristiya Günü adına size emrediyorum ki, gecikmeden gelip haksız yere sahip olduğunuz hazineye hiçbir gecikme veya gecikme olmaksızın beni mülk edin... bana veya yanımdakilere karşı herhangi bir gürültü, sıkıntı ve korku yaratmadan gidiyorsun.” (ibid, 84)

La Voisin'de olduğu gibi, aşk büyüğü özellikle kadınlar arasında en çok satanlar arasındaydı. Rahipler, diğer şeylerin yanı sıra, bir kocayı kontrol etmek veya bir sevgiliyi kaçırmak için sihirli bir yol arayan çaresiz bir kadına, Ayin sırasında gizlice bir tılsım verilmesini ayarlayabilirler. Bazen, ritüeller aşırı boyutlara gidebilirdi, çünkü bunun tılsımı taşıyan kişiye daha fazla fayda sağladığı düşünülürdü. Aşağıda kapsamlı olarak konuşacağımız rahip Abbé Étienne Guibourg'un, afrodizyak olarak kalitesini artırmak için Ayin sırasında sunağına bir plasenta yerleştirdiği biliniyordu, ancak bu, Ayin'in kabul ettiği bir alay konusuydu karşılaştırıldığında küçük bir şeydi. kralın mahkemesinde bir kadın için performans gösteren Matmazel des Oeillets:

“Rahip cübbesi giymiş, Voisin'in evinde Oeillets ve bilinmeyen bir adamla tanıştı. O sırada adamın, kitlenin etkilerinin amaçlandığı kral için vekil olarak hizmet ettiğini anlamıştı. Guibourg, bir kadeh tutan çifte kabı cinsel sıvılarıyla doldurmalarını söyledi. Adet gören Oeillets, onun yerine kanını sunup sunamayacağını sordu. Guibourg kabul etti. Adam yatağı arkasına kaydı ve masturbasyon yaparak kadehin içine boşaldı. Sonra rahip, kalın bir macun oluşturmak için meni içine kurutulmuş yarasa tozunu karıştırdı. Guibourg karışımı

kutsadıktan sonra, macunu küçük bir tabağa koydu ve krala bir aşk iksiri olarak göze çarpmadan tatbik etmeleri için çifte verdi.” (Tucker, 211)

Burada modern inanç hakkında başka bir not için ara vermeliyim. 21. yüzyılın aşırı uygar insanları, ikiyüzlülüğe alerjisi varmış gibi yapar ve düşünce ve eylemin saflığını yüceltir. Önceki nesiller ve belki de bu nesildeki çoğu insanın böyle bir alerjisi yoktur. La Voisin bir an iyi bir kilise müdavimi ve dindar novena okuru gibi davranabilir ve bir an sonra bir kadına kocasını öldürmesi ya da kürtaj yaptırmış bir cenini fırına atması için zehir verebilir. Paris'in dönem din adamlarından biri, gününü diğer iyi rahipler gibi geçirdi, ama aynı zamanda, eğer başka bir fayda sağlanacaksa, en kötü küfürleri de yapabiliirdi. Bazıları bunu, Tanrı'ya ve kilisesine karşı açık bir nefretten dolayı yapmış olabilir. Bir sonraki bölümde, bu duyguların akla gelebilecek en kötü saygısızlıkta rol oynamış olabileceğini göreceğiz: karanlık Kara Ayin bağlamında insan kurban edilmesi.

D. Hoc Kurbanlık Laudis

...kendileri ve sevdikleri herkes için, canlarının kurtuluşu ve güvenlik ve kurtuluş ümidi için bu övülme Kurbanını Kimler için sunuyoruz ya da Sana sunuyorlar: şimdi sana adaklarını ödüyorlar, sonsuz, yaşayan ve gerçek Tanrı. ---- Roma Katolik Kilisesi'nin Ayin Kanonu'ndan

Yukarıda belirtildiği gibi, La Voisin'in ölümü, Zehirlerin Affair'i olarak bilinen olayı durdurmadı, aksine Voisin kızının işbirliği nedeniyle La Reynie tarafından soruşturmayı hızlandırdı. La Reynie'nin arşivinde yaşananlar, birbirini takip eden saygısızlık ve zehirlenme hikayeleriyle, biz burada Parisli dönem din adamlarının en meşhuru olan, adı geçen Abbé Guibourg'un eylemlerine odaklanacağız.

Zehirler Affair of the Poisons katılımcılarının en hainleri arasında olmasının yanı sıra, o zamanlar yetmiş yaşında olan Guibourg, kötü kısmı görünüyordu:

"Hiçbir profesyonel sahne veya ekran makyaj sanatçısı, Guibourg'un yüzünde Nature'ın işini geçemezdi. Doğal bir kötü adamdı, gözleri çapraz ve patlamak üzere olan mor damarlarıyla iğrenç, şişmiş yüzünü dikiyordu.

La Reynie onu gördüğünde "yetmişlerinde bir adam": "Bir çapkın... merhum Montmorency Dükü'nün gayrimeşru oğlu olduğunu iddia eden... Issy ve Vanves'de papaz olarak görev yapmış, şu anda Paris'e bağlı. Saint Marcel Kilisesi... Yirmi yıldır zehir ve saygısızlık ticaretiyle uğraşıyor... Boğazlarını kesen ve kutsal olmayan sunağı üzerinde sayısız bebeği kurban eden bir adam." (Mossiker, 230)

Bebeklerin boğazlarının kesilmesi, Kara Ayin olarak bilinen şeyin zirvesiydi. Yukarıda belirtildiği gibi Ayin veya Eucharist, Roma Katolik Kilisesi'nin en yüksek ritüelidir ve İsa Mesih'in kendisi tarafından Son Akşam Yemeği'nde başlatıldığı söylenir. ölümünden ve dirilişinden önce. Ayin'de ekme ve şarap kutsanır, inanan için İsa Mesih'in bedeni, kanı, canı ve tanrısallığı, gerçek Tanrı ve gerçek İnsan olur. Bu Cennet Ekmeği ve Kurtuluş Kadehi, Katolik dünya görüşündeki en kutsal maddelerdir ve onlar Tanrı'nın Bedeni ve Kanıdır. Kara Ayin'de, atanmış bir rahip, Mesih'in Bedenini ve Kanını sadece onu kirletmek için kutsallaştırır. En azından Guibourg'un zamanında, kutsala saygısız din adamı, töreni çıplak bir kadının (çoğunlukla törenin niyetlerinden yararlanan) bedeni üzerinde, kadehi karnına veya özel bölgelerine dayayarak gerçekleştirirdi. Ve Guibourg, günaha saygısızlık eklemek ve sunak olarak hizmet eden çıplak kadının ricası için Yeraltı dünyasının güçlerini çağırmak için, daha sonra bir bebeği kurban edecek ve kanını kadehe dökcek, düşmüş meleklerin susuzluğunu giderecekti. şiddetli insan ölümü. (Karş. The Malleus Maleficarum.) Bazen rahip daha sonra "sunağı" ile cinsel ilişkiye girer ve böylece kanlı kutsallığı mühürler. Törenin cinselleştirilmiş doğası nedeniyle, tarihçi Lynn Wood Mollenaur, niyetin genellikle Kral gibi çok önemli bir erkeğin sevgisini kazanmak olduğu için bu töreni "amatory Mass" olarak adlandırır. Kirilenmiş bedenin ve Tanrı'nın kanının gücü kadına/sunağa girerek onu sevdiği erkeğin karşı konulmaz hale getirirdi.

Guibourg, Paris'in şeytani baş rahibi olarak günah üstüne günah yığmak için kendi "bedenini ve kanını" feda etmekten öteye gidemedi. Görünüşüne rağmen, büro kariyeri boyunca sayısız metresi vardı ve birçok çocuk babasıydı. Eski sevgilileriyle ilgili çok sayıda hesap, bazen annenin işbirliğiyle (örneğin yeni doğanları bir nehre atmak), bazen de onun rızası olmadan, birlikteliklerinden sorunu ortadan kaldırma becerisine sahip olduğunu belirtti. Guibourg, Jeanne Chanfrain adında bir fahişeden bir çocuk babasıydı ve doğumu üzerine Guibourg, çocuğu iyi bir aileye yerleştireceğini iddia ederek kaçırdı. Birkaç gün sonra anne çocuğu aramaya gitti, ancak çocuğun öldüğü söylendi ama kimse ona nereye gömüldüğünü söylemedi. Chanfrain, Guibourg'u "Çocuğumu öldürdünüz!" suçlamasıyla karşı karşıya getirdiğinde. Guibourg'un tek cevabı şuydu: "Bu seni ilgilendirmez." (Tucker, 214) La Reynie, Guibourg'un kendi çocuklarından bazılarını Şeytan'a teklif ettiğine ikna olmuştu. Guibourg, La Voisin'in kutsal ayinler yapmaya çağırdığı din adamlarının bir üyesi olmakla suçlanmasaydı, cani kariyerine gölgelerde devam edebilirdi. Voisin kızı tarafından Kral'ın metresi Madam de Montespan üzerinde Kara Ayin yapmakla suçlandığında, Guibourg kendisinin "zayıflığından" yararlandığını ve gerçekten de dine küfreden törenleri gerçekleştirdiğini söyledi. Söz konusu kadının yüzünü örtülü olduğu için hiç görmediğini iddia etti. Guibourg, "yeni sarı balmumu ve asılmış bir adamın yağından" (Mollenauer, 107) yapılan mumların kullanımı gibi ayrıntıların yanı sıra özellikle Madame de Montespan için kullanılan çağrıyı da ekledi:

"Astaroth, Asmodee, aşk prensleri, kral ve dauphin sevgisinin prensler tarafından onurlandırılmasını istediğim şeyler için size sunduğum bu bebeğin kurbanını kabul etmenizi rica ediyorum. ve sarayın prensesleri ve kraldan, akrabalarımın ve yandaşlarımdan istediklerimden hiçbirinin benden esirgenmeyeceği" (Tucker, 203)

Bu çağrı üzerine Guibourg bir çakı kaldırdı ve bu amaçla getirilen yenidoğanın boğazını kesti, ardından kanı kadehe döktü. Rahip daha sonra, Madame de Montespan'ın yararına vücut parçalarından tılsımlar yapmak için yenidoğanı doğradı.

Sertleşmiş polis şefi La Reynie, Kara Kitleler hikayesine bir şekilde inanmasa da, günlüğü aşağıdaki gözlemi kaydeder:

"Guibourg zihniyetindeki bir adamın bu kadar ayrıntılı bir anlaşma hikayesi icat etmesi imkansız... Zihni böyle bir hikaye üretme, onu takip etme, ona bağlı kalma yeteneğine sahip değil. Mme de Montespan'ın yaşadığı dünya hakkında bu kadar çok şey bilecek durumda da değil. Dahası, hafızası öyle ki, bunca yıl boyunca, sözde anlaşmanın bu kadar çok kelimesini aklında tutamazdı... eğer benzer bir büyüü defalarca görmemiş, okumamış ve okumamış olsaydı." (Mossiker, 236)

Daha sonraki tarihçiler, La Reynie'nin çok saf olabileceğine (karş. Mitford, 92) veya Madam de Montespan'ı bu eylemlere karışmakla suçlayanların hikayelerinin, La Reynie'nin o zamanlar inandığı kadar hava geçirmez olmadığına inanıyorlar (karş. Somerset, 326)

Suçlayanlar, korkunç hikayelerinin kendilerini kurtaracağını düşündülse, ne yazık ki yanılmışlardır. Kral'ın gözde metresi hakkındaki suçlamalar biriktikçe (tutuklandığı gün Kral'a zehirli bir dilekçe vermesi için La Voisin'e para ödediği suçlaması dahil), La Reynie davayı durdurmanın tek yolunun bir dava açmak olduğunu hissetti. Lettre de cachet, suçlayanlara yönelik soruşturmayı fiilen sona erdirmekle birlikte süresiz tutukluluklarını yönlendiriyor. Guibourg gibi bir duruşmayı asla görmeyecek olanlar için bu, ölünceye kadar uzak bir hapisanede bir zindanda duvara zincirlenmeyi gerektiriyordu. Tümüyle, Zehirler Olayı sırasında Chambre Ardente'nin sonuçları şöyleydi: "İşkence sonrası otuz altı kişi yanarak öldü; dördü kadırgalara gönderildi; otuz altısı sürgün veya para cezasına çarptırıldı (çoğunlukla centilmenler) ve otuzu beraat etti." (Mitford, 91)

Guibourg dahil seksen bir kişi, gardiyanlarına onlara merhamet veya nezaket göstermemeleri söylenmesine rağmen, lettre de cachet'ten "faydalandı". Çoğunun tutsak kaldıktan birkaç yıl sonra öldüğüne inanılıyor. Chambre Ardente'nin kendisi 1682'de kapatıldı ve böylece

Zehirler Affair'i etkin bir şekilde sona erdi. Saplantılı bir kayıt tutan La Reynie, kayıtlarının çoğunu kopyalamamış olsaydı, tüm mesele gizemle örtülmüş olacaktı, çünkü Sun King'in 1709'da ölümü üzerine La Reynie'nin konuyla ilgili tüm kağıtlarını yaktığı iddia edildi. Bir Devlet meselesinden çok, Zehirler Meselesi aynı zamanda erken modern Fransa'nın manevi bilincinde bir dönüm noktasıydı. Louis'nin 1682 tarihli ve bu olayı sona erdiren Fermanı, yalnızca zehirlerin satışını ve kullanımını düzenlemekle kalmadı, aynı zamanda "Kutsal Yazı veya Liturji metnine saygısızlık eden ya da sözlü ya da sözlü tüm büyü ya da batıl inanç eylemlerini yasakladı. ya da doğal olarak açıklanamayan şeyler yapmak."

(Mollenauer, 149) Aydınlanmanın zirvesinde, Kilisenin En Yaşlı Kızının Katolik Hükümdarı bile krallığın ruhani tarafını "temizlemenin" gerekli olduğunu hissetti. Suçlu büyülü yeraltı dünyası hiçbir zaman ortadan kaldırılmamış ve 19. yüzyılın Romantik döneminde bir tür canlanma görecekti olsa da, Zehirler Affair of Humanist Progress'te hala dikkat çekici bir dönüm noktasıydı.

Voisin kızını ve diğerlerinin, Guibourg'un tüm ifadelerinin doğru olup olmadığı kesin olarak bilinemez. Suçlular doğası gereği dürüst insanlar değildir ve cinayet ve yalan genellikle el ele gider. Bununla birlikte, zehirlenme meydana geldi, Zehirler Affair'den önce ve sonra kutsal ayinlerin yapıldığı biliniyordu ve tarihte bir şehir efsanesi olarak reddedilemeyecek kadar çok bebek kurbanından bahsedildi. Kara Ayin iddialarına karşı şüpheli olan tarihçi Anne Somerset bile, 17. yüzyıl Paris'inde bebeklerin yaşamının nispeten ucuz olduğunu ve töreni gerçekleştirmek için gerekli maddi araçların eksik olmadığını kabul ediyor (326). Bu töreni sadece Guibourg'da değil, Zehirler Olayı çevresinde yapmakla suçlandı. Katilin geçmişteki Lanetleme tarihinden, günümüzdeki çalışmalarına geçeceğimiz bir sonraki bölümümüzde sansasyonizm ve şehir efsanesi rol oynayacak.

Matamoros 1989

...Evet, kurban eski yasaların gerektirdiği şekilde yapıldı: yedi gücü çağırmak için puro dumanı ve rom, başsız kaplumbağa, keçi kafası, horozdan kan. Ve elbette artık bir insan hayatı sona erdi, bir adam tecavüze uğradı, dövüldü ve dilimlendi, kalbi göğsünden atıyor, kanı hala toprak bir çömleğe akıyordu...

Bunun dışında çılgılık atmamıştı.

Ve sorun buydu.

Teklifin kafa karışıklığı ve acı içinde ve hepsinden önemlisi korku içinde ölmesi önemliydi. Şiddet ve dehşet içinde alınan bir ruh, rahip tarafından yakalanıp kullanılabilir, rahibin düşmanlarından intikam alacak güçlü, öfkeli bir hizmetçiye dönüştürülebilir...

Ama bu sefer sert bir adam seçtiler - bir uyuşturucu satıcısı, kendi şiddetini uygulayan bir adam. Kontrolü kaybetmeyi inatla reddetmişti; sadece dişlerini gıcırdattı, gözleri çelik gibiydi. Ve bu gözler acı içinde filme alındıktan sonra bile, rahip körlük korkusunu getirmek için onları bantla kapladıktan sonra bile adam çılgılık atmayı reddetti.

Sonunda, rahip onu canlı canlı yüzmeye başladıktan sonra bile sessizce ölen adama hüsranda içinde çılgılık atan rahip oldu.

Hayır, tanrılar bundan memnun olmazlardı. Bu ruh da rahibin iradesine boyun eğdirilemezdi. Kaybetmişti - ilk kez kaybetmişti. Karanlık bir gelgitin döndüğünü ve yerin altından kaydığını hayal etti. Hissedebiliyordu...

Adolfo de Jesus Constanzo, sürüsüne "Bana kullanabileceğim birini getirin" dedi. "Çılgılık atacak biri."

--- Edward Humes, Gömülü Sırlar: ABD Sınırında Seri Cinayet, Kara Büyü ve Uyuşturucu Koşusunun Gerçek Hikayesi, sayfa 1-2

III. Bomba, Mermi ve Bıçak

Hiçbir şey için üzgün değiliz, yaşamayı seçtiğimiz hayatta bize eşlik eden bir damla pişmanlık ya da pişmanlık yok, yaşamla ölümlerle karşı karşıyayız ve böyle devam edeceğiz,

izin verilenin sınırlarını aşarak, ötesine geçerek. dönüş noktası. --- Vahşi Doğaya Yönelik Bireycilerin 42. Tebliği

...ea quae sunt ex nihilo, nihilum tendunt'ta kuantum est de se; et sic omnibus creaturis inest potentia ad non esse... (“...hiçten gelen her şey, hiçliğe yönelir, öyle ki tüm yaratıklarda olmama gücü vardır...”) --- St. Thomas Aquinas, Summa Contra Gentiles

Son bölümde, Katilin çağdaş dünyadaki en yeni enkarnasyonlarından biri olarak eko-aşırıçılık tartışacağız. Eko-aşırıçılık, hümanist ideallere ve ahlaka bir alternatif değil, İsimli ve Vahşi Doğa adına onların kirletilmesidir. Ekolojik aşırıçılık yanlıları ve terörist nihilistler arasındaki tek birleşik dogma, Var Olan'a bir saldırı olarak İnsanın Ölümü'dür. Bu, araçların ve amaçların tersine çevrilmesidir, çünkü şiddetli bireyci yalnızca düşmanına zarar vermeye çalışır, başka bir şey değil. Bunu, kendileri için zorluk gerektirse de, hem derinden ruhsal hem de kişisel olarak tatmin edici bir faaliyet olarak görürler. Aşırı uygarlığın ölümü, İnsanlığın dinini kirleten Bilinmeyen'e yapılan kutsal adaktır.

A. Mexico City, 2016

Son on yılın sonlarında, orta Meksika'da bir grup genç, kendilerini doğrudan eylem ve anonim aktivizm hayatına adamaya başladı. Kendilerini araştırma laboratuvarlarını tahrip etmek ve hayvanları kafeslerinden kurtarmak gibi eylemlere adanarak, Hayvan Kurtuluş Cephesi (ALF) ve Dünya Kurtuluş Cephesi'nin (ELF) bağımsız hücrelerini oluşturdu. İsyancı anarşizmin ve Theodore Kaczynski'nin yazılarının etkisi altında, militan hayvan haklarından ve vegan ideolojilerinden uzaklaşmaya ve şiddetli çatışmanın öncelikli olduğu bir ideoloji geliştirmeye başladılar. 2011'de, vahşi bir bozgunculuğa vurgu yaparak, yine de bazı hümanist değerleri paylaşan bir tür "sapkın" anarşist tarikat olarak Yabana Yönelik Bireysellikleri (daha sonra “Bireyciler”) kurdular (Individualidades Tendiendo a lo Salvaje—ITS). . Eylemleri, 1970'lerde ve 80'lerde, Meksika'daki çeşitli tekno-endüstriyel ilerleme merkezlerine gönderilen paket bombalarla ve 2011'de bir biyoteknoloji uzmanının idam edilmesiyle Özgürlük Kulübü'nün eylemlerini taklit etti.

Yıllar geçtikçe, bu bireyciler grubunun ideolojisini iki eğilim yeniden şekillendirmeye başladı. Biri, suçluluğa iniş; iki yakasını bir araya getirmek için, Mexico City ve Mexico State metropollerinin suç yeraltı dünyasında zekalarıyla yaşamak zorundaydılar. Böylece, yasadışı bir hayat yaşamak için ilk özgeciliklerini bir kenara bırakırlar. Öte yandan, bazı üyeler, belki de Meksika'nın son vahşi yerlerindeki gezintilerde "ruhsal bir dönüşüm" geçirdiler. Meksika tarihini derinlemesine incelemeye başladılar (yapabildikleri kadarıyla), bazıları çok uzak olmayan geçmişteki aile köklerine geri dönerek atalarının hem Batı hem de Orta Amerika'da uygarlığa karşı pek takdir edilmeyen direnişini ortaya çıkardılar. formlar. Bilimsel hümanist düşünceyle son bağlarını kopardılar ve 2014 yılında isimlerini Wild Reaction olarak değiştirdiler.

Bir yıl sonra, Wild Reaction dağıldı, ancak uzun sürmedi. Ocak 2016'ya kadar, suçlu vahşi ideolojilerine yakınlığı olanlar, Amerika ve ötesindeki birkaç ülkede ve Avrupa'daki karanlık bir hizipte bulunabilirdi. Mayıs 2016'nın sonlarında, ikinci cinayetlerinin sorumluluğunu üstlendiler: Meksika Ulusal Özerk Üniversitesi Kimya Bölümü Hizmet Başkanı'nın bıçaklanması. Eylemin sorumluluğunu üstlenen bildirileri şu sözlerle açıldı:

"Avdaydık ve dün gece kurda dönüştük. Atalarımızın şeytanları zihinlerimizi ve bedenlerimizi ele geçirirken, kana olan susuzluğumuz bir anlığına tatmin oldu.”

Artık rasyonel solun militan üyeleri olmayan ITS, tamamen farklı bir şey haline gelmişti. 16. yüzyıl Paris'inin zehirleyicileri gibi, ITS'nin de aşırı uygarlığa zarar vermek için kendi “korkakça” tarzı var: bomba. Zehir, birinin hayatını almanın kesin veya kesin bir yolundan uzaktır ve birçoğu, amaçlanan bir hedefi zehirlenme girişimlerinde ikincil hasar olarak zarar görmüş olabilir ve olmuştur. Kendilerinden öncekiler gibi, bireyciler de "yoluna kimin çıkacağına" bakmaksızın ayırım gözetmeksizin eylemlerini sürdürüyorlar. Yöntemleri ve eylemleri gizlidir ve grubun var olup olmadığı konusunda belirsizlik vardır, tıpkı geniş bir

zehirleyiciler ve döneke rahipler ağının varlığının erken modern Paris'te bazılarının şüphe konusu olması gibi.

Eko-aşırılık yanlıları, arayışlarında çifte yaşamın gerekliliğini vurgularlar. İkiyüzlülüğten uzak, ilkelere göre yaşadığı günler geride kaldı. Misantropik bireyciler Büyük Yalan'a göre yaşarlar - gerçekte ruhlarını uzun zaman önce Şeytan'a satmış olsalar da, diğerleri gibi hayatlarını sürdürmeye çalışan sıradan insanlardır. Tıpkı Abbé Guibourg'un Şeytan'la olan anlaşmalarını din adamlarının alışkanlıklarının ve kıyafetlerinin arkasına saklaması ya da La Voisin'in zehirlenme tutkusunu tespih boncuklarına mırıldanmasının arkasına saklaması gibi, hiper-uygarlara karşı kana susamışlıklarını kalplerinin derinliklerinde tutuyorlar. Çifte yaşam, kanları Dünya'ya dökülmeden önce hiper-uygar olanlara ek bir alay konusu.

Tıpkı La Reynie ve Kral XIV.Louis'in zamanlarının büyüğü yeraltı dünyasına karşı savaştıkları gibi, eko-aşırılar - genellikle eski ateistler veya eski akılcılar - zamanımıza egemen olan sekülerleştirilmiş Hıristiyanlığa karşı geleneksel bir metafizik dünya görüşünü yeniden kurmaya çalışıyorlar. Düşmanlarını lanetler ve eylemlerinden önce ayinler yaparlar, kendilerini ruhlara havale ederler ve kiliseye ve içindeki insanlara açıkça saldırırlar. Topluma olan nefretleri onları geçmişe, Hıristiyan İnsan onlara karşı savaşını başlatmadan önce egemen olan Dünya ruhlarına doğru gerilemeye ittiğinden, ruhlar alemine olan inancını benimserler. Eko-aşırılık, susturulmuş ruhların intikamıdır, Nasıralıların gözündeki tükürüktür.

Son olarak, eko-aşırılık yanlıları kurbanlarını Dünya'nın insan sevmeyen ruhlarına bir kurban olarak görürler. On yedinci yüzyıl Fransa'sında Kara Ayinler gerçekleştiren cinayete meyilli rahipler gibi, onlar da Dünya'nın iblislerinin aşırı uygarlığın kanına susadığını biliyorlar. Toplumun genel sekülerleşmesi nedeniyle bazı yönlerden kutsallığa saygısızlık artık mümkün olmasa da, insanın kirletebileceği son kutsal nesne insan yaşamının kendisidir. Medeniyete karşı savaş, İnsana karşı bir savaştır, son nokta. Bu savaşta insan kanının dökülmesi tek zaferdir, ataların bastırılmış ruhlarını yatıştırmanın tek yoludur. Eko-aşırılık yanlıları ve terörist nihilistler (inanmış olsun ya da olmasın), insan üstünlüğünü katletme çabasıyla bu kanı seçici ve ayırım gözetmeyen saldırılarla sunmayı amaçlar.

Bireyci terörizm sadece politik olmayan veya ahlaki olmayan değil, aynı zamanda siyasi, ahlaki ve stratejik olanın bir parodisi, tıpkı Kara Ayin'in en kutsal Katolik ayininin bir parodisi olması gibi. Bir eylem, anarşistlerin veya diğer anti-otoriterlerin geçmişte yapmış olabileceklerini taklit ediyor olsa da, niyetler ve yöntemler kökten farklıdır: daha şiddetli, daha az seçici, daha kaotik. Kan dökülmesi artık bir amaç değil, başlı başına bir amaçtır. Pek çok çağdaş anarşist eylem mecazidir (gecenin ortasında boş bir sokağa, boş bir kilisenin kapısının dışına yerleştirilen bir bomba, vb.), bu nedenle, Tanrı'nın Sunağı üzerinde "temiz bir adak" (Malaki 1:11) olur. Anarşist Değerler. Bu, sadece ekmek ve şarapta tezahür eden Hıristiyan Kilisesi'ndeki Mesih'in Bedeni ve Kanı Sacramenti ile paraleldir. Bireyci eylem çok daha gerçekçidir ve Hümanist Dayanışma Sunağı'nı gerçek kan ve ıstırapla kirletir. Ayırım gözetmeyen saldırı, siyasi eyleme saygısızlıktır. Bu sadece bir siyasi yüzleşme meselesi değil, aynı zamanda bir saygısızlık meselesidir.

Bu nedenle, cennette iblisler ve melekler arasındaki savaş gibi, bireyci savaş, sonucu uzun zaman önce belirlendiği için boş veya saçma görünebilir. Bireyciler, tıpkı iblislerin kendi niyetlerine rağmen Tanrı'nın iradesini yapıyor gibi görünmesi gibi, toplumsal gericilik veya faşizm güçleri adına savaşan piyonlar olarak bile görülebilir. Bu bireyciyi ilgilendirmez: ister anarşist bir cennette, ister faşist bir polis devletinde bulunsun, İnsanoğlundan eşit derecede nefret edecektir. İnsanlık, bizim bağlamımızda Vahşi Doğayı yok eden şeydir. Ahlakı ve insan üstünlüğüne olan inancıyla insanlık, içindeki Vahşi Doğayı boyun eğdiren şeydir. Bireysel yalnız kurtlar, insanlığı asla kendi başlarına yok edemeseler, hatta insan sayısında önemli bir göçük bile yapamasalar da, Vahşi Doğanın "doğal afetler", entropi ve suçluluk yoluyla insanlara karşı yürüttüğü savaşa kendilerini uydurabilirler. Eko-aşırılıkçı bireyci

eylem "kutsaldır" çünkü kendisinden ve insandan daha büyük bir şeye işaret eder. Gölgeci bir tehdit olarak, kendisini şu anda İnsana karşı savaşan güçlere aşılır.

B. Gratia Non Tollit Naturam Sed Perficit (Grace doğayı yok etmez, onu mükemmelleştirir) Ekolojik aşırılık, siyasi veya cezai şiddetten daha üstün değildir. Daha etkili veya anlamlıymış gibi davranmaz. Bireyciler, soygunlar, cinayetler, dolandırıcılık ve her türlü anti-sosyal tezahür de dahil olmak üzere her türlü suçluluğu, bencil insanlar tarafından "kusurlu" ve gerçekleştirilen faaliyetler olarak anlarlar. Ayrıca, İslam Devleti, MS-13, İtalyan mafyası, seri katiller vb. gibi tatsız grupların taktik ve örgütsel dehasını takdir ediyorlar. Bu geçmiş ve şimdiki grupların farklı niyetlerine rağmen, bireyciler onları süreklilik içinde görüyorlar. Katilin İnsana karşı savaşı. Tekno-endüstriyel uygarlığın politik ve sosyal dokusuna saldıran her şeyin bireyciye öğreteceği bir şey vardır, Bilinmeyen bazen çarpık çizgilerle düz yazsa bile.

Hıristiyanın, toplumun günlük işleyişinde Tanrı'nın Takdirini görmesine benzer şekilde, ruhsal bireyci, Bilinmeyen'in gücünü ortak cezai rette ve doğal afette görür. Amaçları, başkalarının eylemlerini gasp etmek veya suçlunun orijinal bencil niyetini küçümsemek değil, aşırı medeni varoluşun kalbindeki şiddeti kabul etmektir. Eko-aşırılıkçı, İnsanın başka her şey gibi bir amaca yönelik bir araç olduğuna inanır. İnanan bireyci, İnsana saldıran her eylemde Bilinmeyen'in ve Katilin el izini görür. Medeniyetten uzak, inziva yerinde oturup Tarifsiz'den otantik bir işaret aramaz, Vahşi Doğayı ve Bilinmez'i gölgelerde saklandığını ve bu kokmuş toplumun çatlaklarında hareket ettiğini görür. Hepsinden önemlisi, sabırlı, gözlemci ve grev için doğru zaman konusunda her zaman tetiktedir. Eko-aşırılıkçı için bu, kutsalın bir başka önemli yönüdür: sadece tefekkür etmek veya barış içinde ayrı yaşamak değil, kendisine saldırır.

Bireyci, kendisini saldırdıkları şeyden üstün görmez. Sorunun bir parçası olduklarını çok iyi biliyorlar. Onlar da herkes kadar hiper-uygar olduklarını çok iyi biliyorlar. Onlara hiper-uygar arkadaşlarına saldırma izni veren şey, başka hiç kimsenin sahip olmadığı bir iç ışık ya da özel bir erdem değildir. Onları herhangi bir "seçilmiş" olma anlamında değil, yalnızca onları akralarına kıyasla garip, kusurlu ve acayip yapan bir içgörü verme anlamında ayıran Bilinmez'in insan sevmeyen "lütfü"dür. Orijinal anlamda canavarlar: evcilleştirilmiş doğanın deformasyonları, fabrika işçisinin çöp kutusuna atması gereken şeyler, belki de beşiklerinde boğulması gerekenler. Bu, sosyal malformasyon veya duygusal dengesizlikten kaynaklanıyor olabilir: şimdi gerçekten önemli değil. Eko-aşırılık, uygarlığın en kötüsünün ürünü olsa bile, artık genel nüfustan ayırt edilemezler ve tek bir şey ararlar: uygarlığın ölümü.

Bu nedenle eko-aşırılık, insanların zannettiği kadar acınası ve çilgindir: ilk önce toplum tarafından reddedilen (ya da insanlar öyle sandığı) bombalı ve silahlı bir grup çocuk; asla uymayan ve bu yüzden anti-sosyal saldırılar gerçekleştirmeye karar veren gençler. Ve eleştirmenlerin söylediği doğru: uzun vadede, modern tekno-endüstriyel uygarlık, bireysel insanları öldürmede ve terörize etmede, bireycilerin/eko-aşırılıkçıların olabileceğinden çok daha etkilidir. Medeniyet, çoğu (insan) yaşamı için gerçek bir ekosidal zarar vermek için araçlara, organizasyona ve dikkate alınmamasına sahiptir. Yine de, yalnız bireyci, temsil ettiği şey nedeniyle bir endişe kaynağı olmaya devam ediyor: makine kendini çabucak tamir etse bile, makineye bir İngiliz anahtarı atabilen yalnız kurdun münzevi tehdidi. Anlatıdaki bu hıçkırık, Bilinmeyen'in medeni planlar ve ahlak üzerindeki nihai zaferine işaret ediyor. Aşırı uygarlığın görüşüne göre, eko-aşırılık hiçbir şey ifade etmez. Bu, yalnızca hayal kırıklığından kaynaklanan küçük, hatta çilgın şiddet eylemleri gerçekleştiren önemsiz bir psikopat grubudur. İnsanların bundan korkmasının nedeni, eko-aşırılık yanlılarının yaptıkları hiçbir şeye insani açıdan bakmayı bırakmış olmalarıdır; onlar İnsanı ipso facto aptal ve iğrenç olarak görürler. İnsanlar diğer insanlardan tanınma isterken dikkat çekebilirler, ancak sonunda tanınma eksikliği onları durdurmaz.

Eko-aşırılıkçı cinayet ve sakat bırakma, politik veya toplumsal olarak önemli değildir; her bireyci için "kutsal"dırlar: hiper-uygar olanlar pahasına Bilinmeyen ile olan yakın ilişkilerinin bir parçasıdır. Bunlar, İnsanın yok oluşuna işaret eden bir umut işaretidir: İnsanın Canlılar Diyarından silineceği ana ve Var Olan Yahweh, Çarmıha Gerilmiş, İnsan Gücünün kendi amacı olduğu, İlerleme Ruhu vb. nihayet Kaos ve Unutkanlık Zincirleri ile yeniden bağlanacaktır.

C. Doksoloji

Ama ne yazık ki! Siz barbarlar, siz, zalim canavarlar, siz, kaba saygısızlar, bu gölge ağaçların benim için ne kadar değerli olduğunu çok iyi bilen, siz korkak ve kalpsiz mülkiyet hakkını ihlal edenler, yokluğumda işgal ettiniz; bu kutsal koruyu baltayla besledin... bir delilik nöbetinde, sevgili Kuytu'mu ıssız bir çürüyen ağaç gövdesi ve yapraksız dal yığını ile kaplayarak, onarılamaz bir yıkımın kutsal sayılan eylemini gerçekleştirmeye cesaret ettin... Kıyamet Günü Katil'e, Düşmana, Suçlayana Hamd, İtibar ve İbadet olun! Kılıcından akan aşırı uygarlığın kanı, ağıtlarının yankısı sonsuza dek duyulsun! Şehirlerinin üzerine dağlar çıksın, evleri sular altında kalsın, kemikleri rüzgarla savrulsun!

Tanrımız, Hıristiyan fatihleri oklarıyla delip, çocuklarını taşa vuran bir savaş tanrısıdır!

Tanrımız onların tapınaklarını moloz haline getirdi ve hazinelerini Dünya'ya geri verdi! Bu Bilinmeyen'in işidir ve bizim gözümüzde harikadır!

Bilinmeyen, İsimsiz, Dünyanın Vahşi Tanrısı'na, şimdi ve her zaman ve çağlar boyunca tüm ihtişam ve egemenlik olsun!

Adrien Rouquette. Köşe. Azizler Bayramı, 2017

Atassa: Dere Savaşı'ndan Dersler (1813-1814)

Üç adam ölümler arasında arkadaşlarını ve akrabalarını aradı, 'bazıları hala kanıyor, hepsi kafa derisi yüzülmüş ve sakatlanmış ve ateşle tütsülenmişti', bu arada katillerin bağırıları açıkça duyulabiliyor ve doğuda kamp ateşleri görülebiliyordu. Her biri öldürülen bir Redstick düşmanını simgeleyen yüzlerce boyalı savaş kulübü savaş alanını doldurdu.

Gregory Waselkov, Fetheden Bir Ruh: Fort Mims ve 1813-1814 Redstick Savaşı, s. 145

Hepsi (eğer bu aynı zamanda yeniden vahşileşme: atalarımızdan miras kalan bir çatışmada ilkel olana dönmek, eskilerin kullandığı taktikleri kendi koşullarımızda uygulamaya koymak. Bir UNAM çalışanını öldürmenin amacı, onu sadece görevden alıp bu eyleme olumsuz tepkiler yaratmak değil, aynı eylemle ITS üyeleri de içindeki medeni insanı yavaş yavaş öldürerek öldürdüler. Batılı değerlerin çocukluklarından itibaren onlara dayattığı bıçak darbeleriyle çok az.

--- Xale, "Sert Sözler: Bir eko-aşırılıkçı sohbet"

Karl Marx'ın Louis Napoleon'un Onsekizinci Brumaire'inde tarihte olayların nasıl gerçekleştiğini iki kez yansıttığının üzerinden 150 yıldan fazla zaman geçti: ilki trajedi, ikincisi saçmalık. Yine de bu ikisi (trajedi ve fars) arasında ayırım yapabilmek için tarihin belirli bir yöne doğru meylettiğini varsaymak gerektiği tartışılabilir. Geçmişteki bir olaya benzer bir olay. bu yüzden mantık, bir şekilde tatsız selefinin "derslerini" öğrenemedi. Bu fikir, gruplar halinde hareket eden belirli bir bağlamda insanlarla ilgili varsayımlarda bulunur: faillğe sahip oldukları, ne yaptıklarını anlamada tam şeffaflığa sahip oldukları, olgudan sonra belirli derslerin öğrenilebileceği vb. Öte yandan, eğer öyleyse. Bir çabada kahramanlık için gereken körlüğü ve kararlılığı takdir ediyoruz, herhangi bir hareket, geriye dönüp bakan gözlemciye aptallık gibi görünebilir. Oyuncuların olayların ortasında gördükleri tek şey zorunluluktur. Mücadelemiz, "dersler almak" ve trajedi ve komedi döngüsünü kırmak olmayabilir. Bu sadece trajedinin "kahramanlığına" geri dönme meselesi olabilir. Yani, belki

de ilerlemeden bir kaçış olarak trajik olana dönmeliyiz: her şeyin böyle olması gerektiğini ve kaçınılmaz bir sonuçla karşılaştığımızda en önemli olanın kendi tepkimiz olduğunu anlamak. Bu, zor bir "geleceğe" karşı kör olduğumuz için savaşıp savaşmamamız veya silahlarımızı bırakmamızla ilgili bir mesele.

Bu makale, bir toplumu korumak için halkının onu yok etmek zorunda kaldığı bir trajediyi anlatıyor. Burada, 1813'ten 1814'e kadar gerçekleşen ve günümüzde ABD Güneydoğu'su olarak bilinen bölgede Creek veya Red Stick Savaşı'ndan bahsediyoruz. Bu savaştaki yerli savaşçılar, büyük olasılıkla savaşlarının kendileri için kötü biteceğinden şüphelenmediler. Bununla birlikte, belki de sonucu olduğu gibi, savaşın kendisinin de kaçınılmaz olduğunu tartışacağım. Bu iddiada determinist değilim, daha ziyade Creeklerin Avrupa-Amerika uygarlığıyla ölümcül bir çatışmadan kaçınmaları için Creek olmaktan çıkmaları gerektiğini savunuyorum. Bunun yerine, Red Stick Creekler, hayatlarını kaybetmeyi topraklarını ve onurlarını kaybetmekle karşılaştırdığında küçük bir şey olarak gördükleri için beyaz yerleşimciye karşı yiğitçe ve şiddetle savaştı. Red Sticks, uygarlık topraklarını arındırır ya da denerken ölürdü. Üstün bir düşmana karşı savaşta gaddarlık ve gaddarlık, onların yeniden vahşileştirilmesinin başlıca yoluydu; medeniyetin Kızıl Çubuklara karşı yok etme savaşını ateşleyen bir yeniden vahşileştirme. Bu trajik sonun "kaçınılmazlığı", Creek Savaşı'ndan alınan temel derstir.

Creek Society'nin Ortaya Çıkışı ve Şekli

19. yüzyılın başlarındaki Creek veya Muskogee Konfederasyonu, yüzyıllar boyunca siyasi değişim ve toplumsal çöküş içinde gelişen bir topluluktu. Dereler, bir zamanlar Mississippian kültürleri olarak bilinen büyük şefliklerin bulunduğu bir bölgede yaşayan bir grup klandı. 16. yüzyılın başlarında Hernando de Soto'nun gelişiyle, bu şeflikler biraz azalmıştı ama yine de İspanyol akınlarına önemli bir engel teşkil edecek kadar canlılardı. Hastalık nedeniyle nüfus çöküşü ve dahili olarak değişen siyasi faktörler, bu şefliklerin dağılmasına ve ardından yavaş yavaş konfederasyonlara dönüşmesine neden oldu: Dereler, Choctawlar, Chickasawlar, Cherokeeer ve Seminoleler. Derelerin, özellikle ABD ile savaştıkları zamana kadarki birliği, genellikle istikrarsızdı ve coğrafi ve sınıfsal hatlar boyunca ortaya çıkan gerilimlerle doluydu. Tüm bu konfederasyonlar veya kabileler, bir zamanlar büyük Mississippian kültürlerinin şüphesiz kalıntısı olan ortak bir kozmovizyon paylaştı. Ve aşiretlerin kendi içinde, aşiret merkezi ile köy çevresi arasında her zaman anlaşmazlıklar olmuştur. Dereler çeşitli kasabalara bölündü ve sırayla "Aşağı Dereler" (şu anda Gürcistan'da bulunan Chattahoochee ve Flint Nehirleri boyunca yaşayan) ve "Yukarı Dereler" (Coosa, Tallapoosa ve Alabama Nehirleri boyunca yaşayan) arasında bölündü. ve kolları şimdi Alabama eyaleti olan yerde). Yukarı Dereler açık farkla daha büyük gruptu ve Aşağı Dereler'den iki kat daha fazlaydı (Green, 22).

Kızıl Çubuk Savaşı olarak bilinecek olanı tanımlamak amacıyla, kendimizi Creek kültürünün üç temel yönü hakkında yorum yapmakla sınırlayacağız: anasoylu akrabalık, Creek tarımının doğası ve Yeşil Mısır veya Busk töreni. Bana göre bu üç yön, Pan-Hintçiliğin militan ideolojisi aracılığıyla yorumlandığı şekliyle Creek gelenekçiliğine en çok katkıda bulunmuştur. Derelerin eşi benzeri görülmemiş şiddet eylemleriyle yaşam biçimlerini savunmasına neden olan şey, ataerkil köylü çiftçisi tarım toplumuyla bütünleşememektir. Anaerkil akrabalık ve Creek tarımının doğası yakından ilişkiliydi ve kadın ve erkek arasındaki temel işbölümünü tanımladı. Anaerkil soydan sonra, bir kadından doğan tüm çocuklar, babanın klanı ile herhangi bir resmi ilişkisi olmaksızın, otomatik olarak onun klanına üye oldular. Bir Creek çocuğunun lite'sindeki en önemli erkek, babası değil, karısının klanının erkek bir üyesiydi, genellikle yaşlı bir dayıydı. Anaerkil soy, Creek kabilesinin önde gelen bir üyesinin büyük bir Avrupa soyuna sahip olabileceği, ancak yine de en azından kültürel olarak tamamen Creek olarak kabul edilebileceği nispeten ilginç aile tarihlerine izin verdi. Örneğin, William Weatherford veya Hopinika Fulsahi (Hakikat Yapıcı), Redstick'lerin

Fort Mims'e saldırılarında kilit bir liderdi, ancak büyük büyükbabası, büyükbabası ve babası, Creek kadınlarıyla evlenen Avrupalılardı. Bu ilişkilerden doğan çocukların tümü, William Weatherford (Shuck-Hall, 4) dahil olmak üzere annenin klanı tarafından büyütüldü. Bununla birlikte, yeni bir metis (karma kan) sınıfı, Creek dilini ve kültürlerinin belirli yönlerini korurken, giderek artan bir şekilde Avrupa yollarıyla (babasoylu akrabalık dahil) ilişki kurmaya başladığından, artan evlilikler anasoylu akrabalığı zorladı. Bu, aşağıda tartışacağımız Fort Mims'deki katliamı gerçekleştirme kararında önde gelen bir faktördü. Bu anaerkil akrabalık ilişkileri, Creek kasabalarındaki ev ve kamusal alanı da şekillendirdi. Erkekler kasaba meydanına ve karar alma organlarına hükmediyordu, ancak kadınlar evin ve ocağın metresleri olarak kabul edildi. Evdeki bu üstünlük, Creek kadınının evlendikten sonraki ilk sabahı asaamachi adı verilen törenle kanıtlandı. Bu törende, yeni eş, erkeğin ilişkide ast olduğunu ve soyunun kendisinin değil karısının klanından olacağını göstermek için kocasının ilk yemeğini kasıtlı olarak yakardı (ibid). Bu nedenle, üçüncü karısının onun militan gelenekçiliğini etkilediği düşünülen William Weatherford'un durumunda olduğuna inanıldığı gibi, kadınların Creek siyasi yaşamı üzerinde büyük bir dolaylı etkisi olabilir. Genel olarak, adamın yeri kasaba (talva) meydanı, av sırasında orman ve savaş alanıydı. Tarım, Creek toplumunda ve kozmolojisinde büyük bir rol oynadı, ancak neredeyse kadınların özel alanıydı. Bu ayrıcalık, Güneydoğu kabilelerinde yaygın olan erkeğin "can alan" ve kadının "can veren" olduğu mecazına dayanıyordu. Anaerkil akrabalığın büyük ölçüde, taş baltalar ve ateşle ekim için orman parçalarını temizlemek için bu kadar zahmete giren kadın ve çocukların, klana giren bir erkek araya giren bir erkek tarafından ellerinden alınmaması gerektiği önermesi üzerine kurulduğuna inanılır. (Waselkov, 6). Böylece, tüm tarımsal işleri yapan insanlara ödül, adam avından et sağlayan ve karşılığında da karısının klanının yetiştirdiği mısır ve diğer mahsullerden rızık alan adama gitti. Bu aynı zamanda, daha güçlü bir sırtın ve ellerin gerekli olduğu bazı zorunlu orman temizliği dışında, tarımsal meseleleri ele alan erkeklerin kültürel olarak düşünülemez olduğu anlamına geliyordu. Güneydoğu'nun diğer birçok yerinde olduğu gibi, Creek yılının en büyük şöleni Yeşil Mısır veya Busk Festivali'ydi; aynı anda hem eski düzenin temizlenmesi hem de yeni bolluğun kutlanması olan bir hasat festivaliydi. Bazı köylerde, eski çömlekler, mutfak eşyaları ve giysiler, tarihi geçmiş ve yozlaşmış bir geçmişten kopmayı sembolize etmek için sembolik olarak imha edildi. Daha sonraki zamanlarda, Busk döneminde bazı kasabalarda Avrupa mallarının ve kıyafetlerinin kullanılması da yasaklandı. Kutsal köy ateşi, dört ila sekiz günlük oruç, arınma ve ahlaki dikkat ile söndürüldü ve yeniden alevlendi. Mississippian kültürlerinde merkezi tanrı güneşti ve ateş onun elçisi olarak kabul edildi. Yıl boyunca, tüm bireysel yangınların alevlendiği şehrin merkezi ateşi, şiddet eylemleri, cinsel tabuların ihlali ve benzeri ihlallerle "kirlenebilir" (Martin, 39). Eski ateş söndürüldükten ve yenisi tutuşturulduktan sonra, mısır hasadının ilk meyveleri yeni ateşe "kurban edildi". Busk'un sembolik rengi kırmızının (savaşın rengi olan) aksine beyazdı. Busk, yalnızca barış zamanında gerçekleşebilirdi, çünkü savaş törenleri, düşmanlıklar sona erene kadar Busk'un yerini aldı. Bu kültürel mecazların çoğu, 19. yüzyılın başlarında Redstick Savaşı'na yol açan Creek kültürel yenilenmesinin sembolizmini bilgilendirecektir.

Özetlemek. Creeks toplumu, Avrupa temasının baskıları ve etkileri tarafından bilgilendirilen, anasoylu akrabalığa dayanan, geçimlik bir tarım/avcılık ve toplayıcı toplumdur. Bu toplum, Güneydoğu'daki çoğu büyük kültürde olduğu gibi, Mississippian kültürlerinin birçok özelliğini korudu. Dereler, belirli dilsel ve törensel özellikleri paylaşan gevşek bir kasabalar konfederasyonu olarak ortaya çıktı. Artan Avrupa tecavüzü, Creek'in yaşam tarzını tehlikeye atan ticari mallara erişim sağlayacak ve yeni doğmakta olan Amerika Birleşik Devletleri'ne karşı topyekûn savaşa dönüşecek bir iç savaşta patlak verecek gerilimlere yol açacaktır.

Ticaret Tuzağı

Avrupa etkisi, 17. yüzyılın sonlarına kadar Creeks'in topraklarında güçlü bir şekilde hissedilmedi. O zamandan önce İspanyol Florida'dan bazı tıccar malları gelse de, şu anda Georgia ve Alabama'da yaşayan halklar ile dış dünya arasında çok az doğrudan etkileşim oldu. Bu, 1670'de Charleston şehrinin kurulmasıyla değişmeye başladı. Cam, metal, boncuk ve diğer malzemeler gibi ticari mallar yavaş yavaş Creek topraklarına doğru yol aldı. Kabilelerin kuzeyde yenilmesi ve artan Avrupa kolonizasyonu ile Dereler bölgesel ve küresel ekonomiye entegre edildi. Avrupa mallarını elde etmek için karşılığında iki şey sağlayabilirler: köleler ve geyik derileri.

Ateşli silahların tanıtılması bu ticareti kolaylaştırdı. Geyik avı ve savaşta kölelerin yakalanması ve boyun eğdirilmesi Avrupa'nın fethinden önce gerçekleşti, ancak gelişmekte olan uluslararası pazarların ihtiyaç duyduğu düzeyde değildi. Avrupalılar, giyim, ciltleme ve diğer imalat kullanımları için geyik derileri aradılar ve bunlar kolonilerin ana ihracatlarından biriydi. Yakalanan Hintli köleler, Afrika kölelerinin toplu ithalatından önce kıyıdaaki tütün tarlalarında emek olarak kullanıldı. Av ve savaş, bu toplumlarda erkeğin göreviydi ve bu nedenle ateşli silahlar, çok eski zamanlardan beri yaptıklarını yapma yeteneklerini artırdı. Örneğin, İngiliz ateşli silahlarına erişimi olmayan Apalachees gibi kabileler, çevredeki kabilelerden gelen köle baskınlarına karşı savunmasız hale geldi (Martin, 59). Avrupalılarla artan ticaret, Avrupalı güçlerin (İngiltere, Fransa ve İspanya) daha iyi değişim koşulları elde etmek için kabileleri birbirine karşı oynadığı kabileler arasında bir silahlanma yarışıyla sonuçlandı.

Yavaş yavaş, Afrikalılar plantasyonlardaki birincil işgücü olarak yerli halkların yerini aldı ve aşırı avlanma sonucunda geyik popülasyonları azaldı. Creek toplumu da önemli değişiklikler geçirdi. Ateşli silah, savaşın ve avın ana aracı haline geldi ve ancak ticaretle elde edilebilirdi. Mutfak eşyaları, kumaşlar ve alkol de sadece Avrupalılarla ticaretin sağlayabileceği ihtiyaçlar haline geldi. Alkol özellikle sorunlu bir kusurdu ve genellikle yerli halkın dolandırılarak geyik derisinden çıkarılmasıyla sonuçlandı (Martin, 66). Creek erkekleri, ticaret için yeterli geyik derisi elde etmek için yılın büyük bir bölümünde ava çıkmak zorunda olduklarından, kadınlar köy hayatını kendi başlarına yürütmeleri için yaşlılarla ve çocuklarla baş başa kaldılar. Geyik derisi elde etmek için daha fazla mesafe kat etmek, genellikle komşularının topraklarına tecavüz edecekleri ve özellikle Choctaws ve Cherokee'lerle savaşlara yol açacakları anlamına geliyordu. Creekler ve komşuları arasındaki bu "kötü kan", Güneydoğu kabilelerini boyunduruk altına alacak ve onları topraklarından kovacak bir böl ve yönet stratejisinde önemli bir rol oynayacaktı.

18. yüzyıla kadar, Avrupalı güçler bölgede nüfuz elde etmek için yarıştılar ve bu nedenle genellikle bir patronaj ilişkisi içinde kabileleri satın aldılar. Örneğin Choctawlar, İngilizlere karşı Fransızların müttefikiydi ve Creekler ve Cherokeeeler, Fransızlara ve İspanyollara karşı İngilizlerle bir patronaj ilişkisi içindeydi. Geyik derisi ticareti aynı zamanda Avrupalı tüccarları da anasoylu Creek toplumuyla evlenen bölgeye getirdi. Zengin tüccarların çocukları (babaların Creek akrabalığında oynadıkları sessiz role rağmen) genellikle etkili oldular. Avrupalılar ayrıca bu topraklara atlar ve sığırlar getirdiler ve bu da Creek kasabaları için hem zenginlik hem de baş belası oldu. Örneğin, otlayan sığırlar genellikle geçimlik tarıma ayrılmış tarlalara izinsiz girdi ve onları yok etti (Martin, 80). Avrupalıların ve onların hayvanlarının varlığı, 19. yüzyılın başlarında Creek toplumunda çatışmalara yol açtı: yani metis Creek'ler, Creek'in genişleyen anasoylu klan sistemine değil, Avrupa çekirdek ailesine dayalı ABD toplumuna asimile oluyordu. Bu yeni topluluklar, kölelere ve hayvancılığa dayalı ticari tarım uygulayarak varlığını sürdürdü ve hatta gelişti. Bu yabancı ve karışık unsurların Creek toplumundaki varlığı, Creek nativist duygularını körükleyecek önemli bir bölünme kaynağı olacaktır.

Tecumseh'in Manevi Savaş Çağrısı

18. yüzyılın sonlarında Fransız ve Hint Savaşı ve Devrim Savaşı'nın ardından, Creek Konfederasyonu giderek bir Creek Ulusal Konseyi'nde merkezileşti ve sonuç olarak bireysel kasabaların gücü azaldı. Özellikle ABD'nin ve Georgia eyaletinin Creek topraklarının hemen yanında kurulmasıyla tecavüz hissedildi. Toprağa aç beyaz yerleşimciler, Creek geçim tarımının geyik ve diğer av hayvanları için avlanma alanı olarak geniş arazileri "el değmemiş" bıraktığı için az gelişmiş veya ihmal edilmiş saydıkları Creek bölgesini ilhak etmeye başladılar. Beyaz Avrupa toplumu için, toprağın tarım ve diğer amaçlar için geliştirilmesi, toprak üzerinde egemenlik iddiasında bulunmanın tek gerçek yasal yoluydu (Inskip, 1 12). Beyaz yerleşimcilerin artan varlığı, bazıları için yeni ABD toplumuna asimilasyonun kaçınılmaz olduğu anlamına geliyordu.

ABD'nin yeni Başkanı George Washington, 1785'te Benjamin Hawkins'i Creeks'in ABD Kızılderili ajanı olarak atadı. Hawkins'in Creek Konfederasyonu'ndaki rolü hızla uygarlaştırıcı ve fiili başdanışmanlardan biri oldu. Hawkins, Creek toplumu tarafından hayvancılık, yeoman ticari tarımı ve Hıristiyanlığın benimsenmesini teşvik etti. Amaç, geçici savaşçı avcılarını, arazilerine bağlı ve topraklarını babadan oğula geçen barışçıl çiftçiler haline getirmektir. Hawkins'in teşvik etmeye çalıştığı şey, Joel Martin'in Kutsal İsyân kitabında "kalkınmanın bakışı" dediği şeydir (92). Yani, Creek'in yarı-vahşi arazisini daha "üretken" bir şeye dönüştürmek istedi ve bu sayede beyaz yerleşimcilerin araziye tamamen ilhak etme ve yerli halkları dışlama hırslarını engelledi. Bu süreçle, Avrupa-Amerika uygarlığı içinde asimile edilecekler ve ondan dışlanmayacaklardı.

Hawkins'in çabaları birçok şehirde başarılı oldu, ancak bu deneylerde kazananlar ve kaybedenler oldu. Prestijli klanlar yerleşimci toplumun kırsal üst sınıfıyla birleşmek için manevra yaparken, önde gelen ekici ailelerin soyu olan karışık kanlı Dereler genellikle zenginleşti. Diğer Creekler, kölelik gibi kurumları anlamakta zorlandılar. köleler edindikleri, ancak ticari tarım alanında çok az kullandıkları için (Martin, 1 0 5). Bazı durumlarda, Creek kasabaları, üretim ve tarımsal yetenekleri nedeniyle sıklıkla memnuniyetle karşılanan kaçak köleler için bir sığınak görevi gördü. Bu, ticari tarımın köle emeğine dayandığı beyaz yerleşimci toplumu için bir tehditti. Genel olarak birikim, klan akrabalık yapısının dışında Creek toplumuna yabancıydı ve Hawkins ve diğer uygarlıklar, bolluğun klan ilişkileri yoluyla yeniden dağıtılması yerine tutumluluk ve servet birikimi fikirlerini Creeklere aşılacak zorunda kaldılar (Martin, 108).

Bu gergin duruma Tecumseh ve kardeşi Shawnee peygamber Tenskwatawa geldi. Her ikisinin de kısmen Creek olması muhtemeldir ve beyazları kovmak ve ABD'nin geleneksel yerli topraklara tecavüzüne son vermek için Pan-Hint birlik mesajlarını yaymak için 1811'de güneye gelmişlerdi. Güney gezileri ilk başta, Choctaw şefi Pushmataha'nın kabile toprakları boyunca onları takip etmesi ve insanların konuşmalarını dikkate almamaları gerektiğini (Pushmataha beyazların büyük bir arkadaşıdır) tavsiye etmesiyle soğuk bir karşılama ile karşılandı (Weir, 63). Tecumseh, Dereler arasında gelenekçi peygamberlik mesajına daha açık bir dinleyici kitlesiyle karşılaştı. Aynı zamanda Hawkins, Creek'leri, Tennessee'deki yerleşimleri Meksika Körfezi'ne bağlayan Creek topraklarından geçen bir otoyola izin vermeye ikna etmeye çalışıyordu. Beyaz yerleşim birimleri Creek avlanma alanlarına yayılmaya devam etti ve bu da köylü çiftçi yaşam tarzına yerleşmeyi reddedenler için hayatı zorlaştırdı. Tecumseh, "atalarının vahşi ve korkusuz bağımsızlığı"yla (Martin, 12 2) yerleşik eğirme ve çiftçilik mesleklerini karşılaştırdığında, Dereleri utandırarak ateşi körükledi. 1811'deki Büyük Kuyruklu Yıldız'ın görülmesi, Tecumseh'in, hoşnutsuz Creeklere göklerin kendilerinin Tecumseh'in yenilenme mesajını yansıttığını gösteren ziyaretiyle tam olarak aynı zamana denk geldi (Weir, 59).

Bir başka önemli haber olan 1811 Büyük Depremi, Creek Savaşı sırasında bir kız olan yerleşimci Margaret Eades Austill tarafından Tecumseh'in ziyareti sırasında kaydedildi:

Korkunç bir günün ardından bir gece, Judi ans bizi kilometrelerce takip etti ve eski bir tarlada kamp kurduk. Tam akşam yemeği duyurulduğunda, müthiş bir deprem oldu, atların hepsi gevşedi, araba zincirleri şingirdadı ve her yüz korku ve dehşetten bembeyaz oldu.

Kızılderililer korkmuş görünüş dualarını mırıldanarak çevremize geldiler ve ah, ertesi gün Kızılderililerin bir kısmı bize gelip Tecumseh'in savaş için ayağını yere vurduğunu söylemesi dışında, gece herkes tarafından dehşet içinde geçti. (İnskeep, 33-34)

Creek'in medeniyet karşıtı hareketinin liderleri kısa süre sonra geleneksel "doktorlar", "ilaç üreticileri" arasında görünmeye başladı; ve "bilenler". Bunlar, savaşçı Dereler arasında "peygamberler" olarak tanındı. 1812'ye gelindiğinde, bu peygamberler, özellikle Yukarı Creek kasabalarında, militanların yerleşimcilere karşı eylemlerini denetleyen, beyaz işgalcilere karşı eylemde bulunanları sık sık kırbaçlayan ve öldüren şeflere karşı ana muhalefetti. Bu, modernleştiricilerin başlıca çabalarından biri ile uyumluydu: akrabalığa dayalı geleneksel intikam yasasının yerine merkezi bir kabile yönetimine dayalı hukukun üstünlüğünün getirilmesi. Örneğin Cherokeeer, klan intikamını yasaklayan yeni yasal sistemi tamamen benimsediler (Inskeep, 26). Creek peygamberleri ise beyaz istilanın hem toprağı hem de atalarını ihlal ettiğini ve intikam ve arınmanın gerekli olduğunu görenler arasında alıcı bir kitle buldu. Tıpkı Busk töreninin yeni ateşin ve dünyanın kendisinin arındırıldığı yüksek kutsal zaman olması gibi, beyaz veba ülkesini arındırmak için Nefes Yaratan tarafından Yeni bir Busk hazırlanıyordu. Bu yeni hareketin sembolü atassa oldu, savaş kulübü kırmızıya boyandı; tomahawklar ve silahlar lehine kullanılmayan bir silah. Avrupalıların topraklarını ve tüm etkilerini arındırmak isteyenler tarihe Kırmızı Çubuklar olarak bilinirdi. Creek Primitivist Savaşı

1813-1814'teki Creek veya Red Stick Savaşı, ABD'de bir çatışmaya dönüşen bir iç savaş olarak başladı. Savaş, Creek ulusundaki hainleri ve iç düşmanları yok etmek için bir haçlı seferi olarak başladı. İlk büyük muharebe, Hawkins'in emriyle Red Stick isyanını tomurcuk halinde bastırmaya karar veren Tuckabatchee kasabasının şefi Thlucco'nun planlı bir önleyici greviyle kışkırtıldı. Red Stick grubunun lideri Hopoithle Miko, 22 Temmuz 1813'te sekiz günlük kuşatmanın ardından Tuckabatchee'yi aldı ve barışçıl asimilasyonist Creekleri kasabadan sürdü. Joel Martin, Creek kozmolojisindeki sekiz sayısının önemini şöyle özetliyor:

Baştankaranın sembolik anlamı, Muskogeas'te zamanlamanın kaybolmamış olmasıdır. Dört sayısının bir katı olarak, sayı ana yönleri ve tüm yaratılışı temsil ediyordu, sekiz sayısı kutsaldı. Ayrıca, Tuckabatchee de dahil olmak üzere önemli meydanlarda poskita veya Busk törenini gerçekleştirmek için sekiz gün normal bir süreydi. Son olarak, sekiz sayısı şamanın 'yıldızı' ile ilişkilendirildi. Venüs. Venüs'ün alt kavuşumu sırasında, gezegen sabah veya akşam gökyüzündeki konumunu terk eder, dokuz gece ve sekiz gün boyunca ortadan kaybolur ve sonra karşı gökyüzünde yeniden belirir. Şamanlar bu döngüyü, kendi gizli ruhsal alemlere gidiş gelişlerinin simgesi olarak görürler. (1 3 1 - 1 3 2)

Çatışma yalnızca politik değil, aynı zamanda doğası gereği kozmolojik ve ruhsaldı. Bu, Avrupa medeniyetinin müdahalesinden sonra törensel ve sosyal düzenin yeniden kurulması olan Creek kozmosunun restorasyonu olarak kabul edildi. Bu amaçla peygamberler, gümüş, pirinç, cam, boncuk gibi maddi nesnelere çapa, balta ve yukarıda bahsedilen ticaret tuzağında elde edilen diğer mallardan vazgeçmelerini öğütlemiştir. Savaşçılara silahlara daha az, yay ve oklara daha çok, beyaz savaş aletlerine daha az ve savaş sopalarına daha çok güvenmeleri talimatı verildi. (Martin, 1 4 2) Uygarlığın en nefret edilen sembollerinden biri çiftlik hayvanıydı, öyle ki Creek Savaşı'nın sonlarına doğru bir gözlemci hepsinin katledildiğini ve "bir inek ya da domuz izi olmadığını" bildirdi. (Holland Braun, 15) Benjamin Hawkins'in bir mektupta belirttiği gibi, tarım bile ihmal edildi: ... Bu yıkım tarzına direniyorlar." (Martin, 1 4 2-143)

Bu uygulamalar aynı zamanda kasabaların tamamen terk edilmesine ve ormanda toplulukların yeniden kurulmasına yol açtı. Birçok Busk töreni, kendilerini arındırmak için vahşi doğada dört gün geçiren adamlar tarafından geçici olarak yeniden vahşileşmeyi içeriyordu. Red Sticks ve aileleri ormana dönmeyi ve küçük kamplarda yaşamayı seçti. Fiziksel özellikleri nedeniyle seçilen ve Red Stick peygamberlerinin güçlü büyüyle korunan Alabama Nehri üzerindeki Eccanachaca (Kutsal Yer) gibi yeni yerleşim yerleri vaftiz edildi. Erkekler avlandı ve kadınlar düzenli ekinlerine erişmeden yoğun toplanmaya geri döndüler. Bu "ormana hac", bir savaş hazırlığı, tam da uygarlık tarafından saldırıya uğrayan uzaya bir geri dönüşü (ibid, 1 4 4).

Restorasyonun diğer özelliği, tahmin edilebileceği gibi, Red Stick peygamberlerinin mesajını reddedenlerin yok edilmesiydi. Joel Martin, barışçıl şeflerin katledilmesinin bir örneğini ritüel bir kurban olarak tanımlar:

Coosa'da, görünüşe göre yakın tehlikelerinden habersiz olan dost şefler, bir grup peygamber tarafından oturmaya yönlendirildi. Peygamberler daha sonra reislerin etrafında dönerek dans ettiler. Aniden, baş peygamber 'bir savaş çılgınlığı attı' ve saldırdı, savaş sopaları, yaylar ve oklarla mümkün olduğunca çok şefi öldürdü. (129)

Bu bölüm, savaşta bile Kırmızı Çubukların ıskallılığının göstergesidir. Doğal dünyanın kendisi ve Nefes Yapıcı'nın Dünya'yı arındırma sürecinde olduğu kabul edildiğinden, Kırmızı Çubuklar, peygamberlerin sopaları, bıçakları, yayları ve okları ile birlikte beyaz silahlara karşı yenilmez olacağına inanıyorlardı. savaş. Bunların hepsi Tecumseh'in sözleriyle uyumluydu:

Barışın dostları olan eski Chiefs'i öldürün; sığırları, domuzları ve kuşları öldürün; çalışmayın, tekerlekleri ve tezgahları yok edin, sabanlarınızı ve Amerikalıların kullandığı her şeyi atın... Savaş sopalarınızı sallayın, kendinizi sallayın: Amerikalıları korkutacaksınız, [ateşli] kolları ellerinden düşecek, yer bataklığa dönüşecek ve onları çamura batıracaksınız ve savaş sopalarınızla kafalarına vurabilirsiniz... (Wasselkov. 78)

Tahmin edilebileceği gibi, Kırmızı Çubuklar arasında daha pragmatik olan ve hain modernleştiricileri yenmek için modern ateşli silahları savaşlarından dışlamayanlar vardı. Bu olayların, kısmen ABD'nin kaderinin tehlikede olduğu 1812 Savaşı tarafından tetiklendiği belirtilmelidir. Red Sticks'in dikkatini güneye, İspanyol Florida'sından ateşli silahlar istemeye çeken bu jeopolitik durumdu. Bu, ABD'yi savaşa sokacak ve daha sonra Mississippi Nehri'nin doğusunda Creek Konfederasyonu'nu yok olmaya mahkum edecek kanlı bölümün katalizörü olacaktır.

Yeniden vahşileştirme olarak Fort Mims'deki Katliam

Peygamberlerin inançlarına rağmen, Red Sticks'ten bir heyet barut, bir miktar kurşun ve diğer malzemeleri almak için İspanyol Florida'daki Pensacola'ya gitti (ama umdukları gibi silah yok). İspanyollar, ABD'nin kendi bölgelerine yönelik saldırılarını engellemek için gönülsüzce Kırmızı Çubuklar sağladı. Anglo-Amerikan yerleşimciler bu erzak kervanını öğrendiler ve 27 Temmuz 1813'te Tensaw bölgesinden (bugünkü Mobile'ın kuzeyinde) yerleşimcilerden ve kanlı Creeklerden oluşan bir milis, Yanmış Mısır Savaşı'nda delegasyona saldırdı. İlk başta, kışkırtılmamış olarak algılanan saldırı tarafından bozguna uğratılan Kırmızı Çubuklar, bataklıklarda toplandı ve milisleri uzaklaştırdı. Ardından gelen, geleneksel klan intikamı lehine jeopolitik hesaplamayı bir kenara bırakmaktı. Pusu tarafından haksızlığa uğrayanların, ölü akrabalarını yatıştırmak için kanla karşılık vermeleri gerekecekti. Buna ek olarak, Tensaw ve Bigbe yerleşimlerinin, önemli ölçüde karışık kan Creek varlığına sahip Anglo-Amerikan yerleşim bölgeleri olarak algılanması da eklendi. Derhal bu yerleşim yerlerinin savaş sopalarıyla yıkılmasına ve toprağın ateşle temizlenmesine karar verildi. Anglo-Amerikan yerleşimlerine yönelik bir saldırının ABD'yi savaşa sokacağı ve beraberinde potansiyel bir felaket getireceği düşüncesi Red Stick'lerin akıllarından kesinlikle geçmişti. Creek'in kanından intikam alma mantığı bu hesaplamaları gölgede bırakıyordu.

Spesifik hedef, Şu anda gŕney Alabama'da bulunan Tensaw bŕlgesinde Samuel Mims'in ekimiydi. Fort Mims, beyazların ve karışık kanlı Creeklerin kendilerini Red Stick saldırılarından korumak için sıŐındıkları mŕstahkem bir plantasyonu. Kalenin etrafındaki ormanlara yŕzlerce Kırmızı ubuk gelmeye başladı. 29 AĞustos 1813'te kŕleler bŕlgedeki Hintli savaşçıların gŕrŕldŕĐŕnŕ bildirmeye başladılar. Raporları reddedildi ve hatta bir kŕle yanlış sŕylentiler yaydığı için kırbalandı. 30 AĞustos sabahın erken saatlerinde, yŕzlerce Kırmızı ubuk kaleye doğru sŕrŕndŕ. Peygamberler dŕrt Red Stick savaŐısına kaleye girmeleri ve beyazları sadece savaş sopalarını kullanarak katletmeleri talimatını vermişti. Peygamberler, bŕyŕlerinin bu savaşçıları koruyacağına ve beyazların ateşli silahlarını zararsız kılacağına yemin ettiler. Sabah 10 veya 11'de, karışık kanlı Red Stick'ler William Weatherford ve Peter McQueen tarafından yŕnetilen yaklaşık 750 Red Stick, sessizce kaleye doğru koştu. Sonunda keŐfettiklerinde, bir savaş çığlığı attılar ve dŕrt savaşçı, yalnızca savaş sopalarıyla silahlanmış olarak kapıya koŐtular. Őŕ beyaz tŕfeklerle neredeyse anında ŕldŕrŕldŕ, ancak biri geri çekilirken mucizevi bir Şekilde hayatta kaldı. Sabahın geri kalanı ve ŕĐleden sonra erken saatlerde Red Sticks ve beyaz yerleşimciler arasında bir meydan savaşı oldu. Muskogee dilinde çok fazla alaycı alay ile. Peygamberlerin vaat ettiği kolay zaferden uzaktı. Bir noktada, peygamberler Kızıl çubuklara ateşli silahlarını bırakmalarını ve sadece savaş sopalarıyla saldırmalarını tavsiye etti, savunucular da onları hevesle teşvik etti. Howard Weir'in Paradise of Blood: The Creek War of 1813-1814 adlı kitabında yazdığı gibi, peygamber Paddy Walsh, kalenin etrafında ũ kez koŐarsa kalenin ellerine dŕŐeĐeĐini belirtti. sprintinde savunmacılar tarafından yaralanmasına rağmen (1 7 4). Yine, bazı peygamberler kaleye koştu ve bir savaş dansı başlattı, ancak inanılmaz savunucular tarafından vuruldu (ibid, 176). Peygamberlerin bŕyŕsŕnŕn savaş alanında değersiz gŕrŕlmesi ŕzerine, saldırının liderliği derhal savaş Őeflerine geri dŕndŕ. ŐĐleden sonra, Red Sticks kısmen geri çekildi ve saldırıyı durdurmaları gerekip gerekmediğini tartıŐtı. Burada birçok kaynak, Weatherford'un kendisinin yaptıklarının yeterli olduğunu ve geri çekilmeleri gerektiğini belirttiğini belirtiyor. Bazıları, Red Sticks'i kaleyi bitirmeleri için teşvik edenlerin azatlı kŕleler olduğunu kaydeder. Pek çok tarihçi bu açıklamayı reddediyor ve beyazları ve hain Creekleri bozguna ŕĐratmaları ve yerleŐimi yakmaları konusunda hemfikir olanın Kızıl ubuklar olduğunu belirtiyor. Bu noktada, Weatherford bir akrabanın iftliğinde kŕleleri kurtarmak için geri çekildi. Saat 15.00 sıralarında son saldırı gerçekleşti. Red Sticks, savunucuların silah portlarını ele geçirdi ve binaları alevli oklarla ateşe vermeye başladı. Savunucuları ve siviller ya Red Sticks tarafından katledilecek binalardan kaçtı ya da diri diri yakıldı. Bunu takip eden, olaĐanŕstŕ vahşi bir katliamdı, ancak savaşta Creek intikamının ahlakına uygun. Kutsal topraklarını almaya ve Creek kozmosunun temelini oluşturan kurumları yok etmeye çalışanlara salıverilen bir ŕfkeydi (Holland Braun, 21). Ya da Gregory Waselkov'un dediği gibi, "Artık poskita'nın (Busk) arındırıcı, alevi ulusu Tensaw'ın mŕrted Derelerinden kurtaracaktı." Kafa derisi serbestçe alınırken, saŐkan Creekler kurtuldu ve gitmeleri sŕylendi. Siyah kŕleler toplanıp esir alındı. Bir kŕle, bir ekicinin kŕŕk bir çocuğuyla kaçmaya başladı, sadece daha iyi dŕŐŕnmek ve oğlanla birlikte Red Sticks'e teslim olmak için geri dŕndŕ. OĞlan, babası için feryat ederken hemen sopalandı ve derisi yŕzŕldŕ ve kŕle esir alındı (Weir, 18 1).

Kırmızı ubuklar, kalenin son sakinlerini katletmek konusunda titiz ve son derece acımasızdı. Çocuklar yere ya da sert cisimlere arpıtıldı, Kafa derisi yŕzŕldŕkten sonra hayatta kalanlar yanan binalara atıldı. Bazıları ayrıca, "İlerinden Shawne'lerin etkisi altında ve geleneklerinin aksine, bazı Dereler ŕlŕlerin uzuvlarını kestiler, sonra yanan kalenin arazisinde ŕrkŕtŕcŕ ganimetleri baŐlarının ŕstŕnde sallayarak yŕrŕdŕler" (Savak, 18 2). Weir ayrıca kaledeki kadınların başına gelen talihsizliklerle ilgili olarak Şunları yazdı:

Kadınlar için özel bir kader ayrıldı. Kızılderililer onları çırılçıplak soydular, hem kafalarını hem de alt kısımlarını yüzdüler, sonra bazılarını parmaklıklarla tecavüz ettiler ve küçük bir oyun gibi hepsini sopayla öldürdüler. Hamile kalacak kadar talihsiz olanların karınları yarıldı. Sonra parıldayan fetüs koparıldı, kordonu hâlâ bağlıydı ve hâlâ canlı bir şekilde, korkunç tablolar halinde annenin yanına, yani Bayan Summerlin'in ikizleri söz konusu olduğunda, onun her iki yanına yatırıldı. Yılmayan Nancy Bailey de benzer bir sonla karşılaştı. Bir Kızılderili yanına gelip ailesinin kim olduğunu sorduğunda, yakınlarına yayılmış bir cesedi işaret ederek cesurca "Ben orada öldürdüğünüz o büyük adamın kız kardeşiyim" diye haykırdı. Bunun üzerine öfkeli Kızılderililer onu yere vurdular, karnını yarıp açtılar, bağırsaklarını çıkardılar ve etrafındaki yere fırlattılar. (aynı yerde)

Fort Mims'de meydana gelenler, nedensiz veya olağanüstü şiddet eylemleri olmaktan çok, geleneksel Creek kültürünün kültürel ve manevi mantığı içindeydi. Sheri Shuck-Hall, "Dere Savaşı ve Redstick Nativism'i Anlamak, 1812-1815" başlıklı makalesinde yazdığı gibi: Redsticks, Metis Creeks'in akrabalarını Yanmış Mısır Savaşı'nda öldürdüğüne inanıyordu. Bu nedenle klan intikamı (bazen kan kanunu olarak anılır) yapılması gereken acil eylemdi. Klan misillemesi veya bir üyenin ölümünün intikamı -kazayla olsun ya da olmasın- Creeks'in Mississippian atalarından miras kalan uzun süredir devam eden bir sosyal kurumdu. Bu koşullarda klan üyeleri suçluları arardı. Avrupa temasından önce var olan eski geleneklere dayanarak, klan üyeleri yakalandıklarında mahkumları bir direğe bağlar ve işkence görürken onları bir savaş şarkısı söylemeye teşvik ederdi. Mahkumlar öldükten sonra, klan üyeleri kafa derilerini çıkarır ve parçalara ayırırdı. Sonra parçaları çam dallarına bağlayıp, kanlarının öcünü aldıkları öldürülen kişinin evinin çatısına sererlerdi. Bu hareketin klan üyelerinin ruhunu yatıştırdığına inanıyorlardı. Akrabalar daha sonra üç gün ve gece kutladıklarına inanıyorlardı. On sekizinci yüzyılda Dere olmayan düşmanlara veya talva hainlerine karşı bir başka Dere geleneği yakarak ölümdü. (14- 15)

Geleneksel yaşam biçimlerine geri dönmek için bir hareket olarak, Dereler, düşmanlarının şiddetli ölümlerini talep eden geleneklerini takip etmek zorunda kaldılar. Silahlarda pragmatizme çabucak yenik düşerken, haksızlığa uğrayan klan üyeleri, daha önce düşmanlıklardan dışlanmış olan Anglo-Amerikan yerleşimciler olsalar bile, akrabalarını öldürenlerin intikamını almak için geleneksel Creek yasalarına uymak zorunda kaldılar. Bu eylemler Avrupa'nın besi hayvanı ve malzemeleri ülkesinin fiziki arınmasını sürdürmekle kalmamış, aynı zamanda Avrupa'nın kendi içlerindeki medeni tavırlarına da kanlı bir saldırı oluşturmuştur. Bu olağanüstü Busk töreni, hem köyün kutsal ateşini hem de içinde geleneksel yaşamın yaşayan alevini arındırdı.

tohopeka

Waselkov, Fort Mims katliamının hemen ardından şunları yazıyor:

Kısa bir iki ay boyunca Redstick ulusu, Amerikalıların ve onların mürted Creek suç ortaklarının kirletici varlığından kurtulacaktı. Alabamalar, Tallapoosas ve Abekas'tan oluşan Upper Creek ülkesinin tamamı Redstick'in elinde, en az 8.000 nüfuslu 30 talva vardı ve bunların dörtte biri yaklaşan çatışmada ölecekti.

Fort Mims katliamının haberi ABD'de hızla yayıldı. 400'den fazla beyazın vahşi Kızılderililer tarafından vahşice katledilmesiyle ilgili büyük öfke yayıldı. Bölgedekiler için, Creek Konfederasyonu'nun arkasını kırmak, sonunda yerleşimciler için ana toprak olarak kabul edilen avlanma alanlarına erişmek için ihtiyaç duydukları bahaneydi. Red Sticks'i bozguna uğratmak için bir milis örgütlenme çabaları Albay (daha sonra General) Andrew Jackson ve Tennessee'den gönüllüleri tarafından yönetildi. Buna, Creeks'in tarihi düşmanları olan Cherokee ve Choctaws'tan önemli birlikler ve ayrıca "dost" kişiler eklendi. Red Sticks'e karşı çıkan Creekler.

O andan itibaren savaş genellikle ABD kuvvetlerinin lehine tek taraflı oldu. Creek bölgesindeki işgalci ordu, Derelerin istilacı birlikler tarafından istila edilmeden önce

kasabalarından kaçmalarına neden olan kavurucu bir toprak politikası izledi. Jackson'ın işgalinde karşılaştığı ana engel, bir milis kuvveti yetiştirip beslemek ve onları kalelerinde Red Sticks'i bitirmek için yeterince uzun süre bir arada tutmaktı. Öte yandan kaçan Dereler de açlık ve genel yoklukla karşı karşıya kaldı. 1813'ün sonlarına doğru, müttefik kuvvetler arasında, kaçak olan ve artık yenilemeyecekleri mühimmat için çabalayan Kırmızı Çubukların tehdidini söndürmek için genel bir irade vardı. ABD güçleri ve müttefikleri galip geldikleri her yerde, Fort Mims'deki vahşeti ve Creekler ile yerleşimciler arasındaki önceki çatışmalarda yankılanarak, arkalarında yıkım bıraktılar.

En büyük savaştan biri Aralık 1813'ün sonlarında Eccanachaca'nın alınmasıydı. Red Stick peygamberi Josiah Francis'in çevresine sihirli bir hat yerleştirmek için büyüler ve sihirler kullandığına ve onu geçmeye çalışan herhangi bir düşmanın anında öleceğine inanılıyordu (Weir). , 285). William We atherford savunmayı organize etti, ancak kasaba hızla milisler ve müttefik kuvvetler tarafından kuşatıldı. Weatherford ve Red Sticks, sakinlerinin çoğunun ABD hattındaki bir delikten kaçmasına izin veren bir arka koruma eylemiyle savaştı ve Weatherford'un kendisi, sıçrayan atıyla bir blöf üzerinden Alabama Nehri'ne kaçtı ve sonra güvenli bir yere yüzdü.

Kasabayı aldıktan sonra askerler korkunç bir manzara ile karşılandı. Yere, bebeklerden yaşlıların gri saçlarına kadar yüzlerce kafa derisinin sarktığı uzun bir direk kuruldu. Bunlar Red Sticks'in Fort Mims'ten aldığı kupalardı. Kasaba daha sonra yağmalandı ve sonraki günlerde çevredeki kırsal alanların çoğunda olduğu gibi ateşe verildi (ibid, 294).

Çatışmalar ve diğer muharebeler, Birleşik Devletler Ordusu'nun 39. Piyadesinin nihayet Jackson'ın kuvvetleriyle birleşerek onları 5.000 kararlı ve disiplinli adamdan oluşan bir kuvvet haline getirdiği 1814 Şubatına kadar gerçekleşti. Oradan amaç, Tallapoosa Nehri üzerindeki Tohopeka'nın Red Stick yerleşimine yürümektir. Tohopeka Savaşı, nehir kenarındaki yerleşimin at nalı şeklinden dolayı Horseshoe Bend Savaşı olarak da bilinir. Kırmızı Çubuklar tarafından daha önce yerleşim olmadığı için (toplumun yenilenme arzusuna göre) ve bir yarımada olarak doğal surları tarafından seçilmişti. Buna ek olarak, ek koruma ekleyen Kırmızı Çubuklar tarafından yapılmış bir göğüs kafesi vardı. Savaş sırasında, kasabada 1000 savaşçı ile 400 kadın ve çocuğun yaşadığına inanılmaktadır (Martin, 16 1). Steve Inskeep, Jacksonland: President Andrew Jackson, Cherokee Chief John Ross and the Great American Land Grab adlı kitabında, Creek Savaşı bağlamında böyle bir tahkimat yaratmanın ironisini yorumluyor. Inskeep, beyazlara karşı en büyük başarıların askeri olarak vur-kaç gerilla savaşında nasıl elde edildiğine ve beyazların Fort Mims'te yaptığı gibi kuvvetlerini güçlendirilmiş bir yerleşimde yoğunlaştırmanın nihayetinde intihar olduğuna işaret ediyor. Inskeep şöyle yazıyor:

Bu kararlı gelenekçiler gelenekten koptu. Muhtemelen kadınları ve çocukları beyaz atlılardan korumayı umarak, beyaz adamın savaş sanatının ölümcül bir taklidini yaptılar. Üstün bir güçle karşı karşıya kalırlarsa, Fort Mims'deki beyaz yerleşimciler gibi kesinlikle bir katliam için tuzağa düşeceklerdi.

27 Mart 1814'te, 500 Cherokee müttefikleri ve 100 dost Creek'li 1.500 Anglo-Amerikan askeri, Creek Savaşı'nda Red Sticks'in kesin yenilgisi olacak şekilde Tohopeka'ya saldırdı.

Göğüslere rağmen, umutsuz Kırmızı Çubuklar o zamana kadar mühimmatları düşüktü ve çoğunlukla ok ve yaylarla, ayrıca tomahawklar ve savaş sopalarıyla savaşıyorlardı. Bununla birlikte, ilk başta kasabalarının önemli bir savunmasını yaptılar, düşmanı akşama kadar savuşturma ve karanlığın örtüsü altında kanoyla kaçma olasılığı için savaştılar, böylece başka bir gün savaşmak için yaşadılar.

Muhtemelen savaştaki belirleyici darbe Jackson'ın Cherokee müttefikleri tarafından vuruldu. Jackson, atalarının düşmanlarıyla çarpışmaya hevesli Cherokee savaşçıları kendilerini nehre atıp, Kızıl Çubukların kanolarını çalıp onları nehrin karşısına geçmek için kullanana ve böylece bir saldırı yaratana kadar Tohopeka'yı savunmak için göğüs kafesini bombaladı.

arkadan (Holland Braun, 1 3 3). Bu aynı zamanda Red Sticks'in yanı sıra kadınları ve çocukları için yarımadadan organize bir kaçıışı imkansız hale getirdi. Yeni bir saldırı hattı açmak, Red Stick kuvvetlerinin bölünmesi anlamına geliyordu ve Jackson'ın birliklerinin göğüs kafesini ve Red Sticks'in katliamının derhal başladığı kasabaya saldırması için bir açıklığa izin verdi.

Weir, Tohopeka'ya karşı "yıkım işini" şöyle anlatıyor:

Jackson bile etkilenmişti: "Katliam korkunçtu," diye yazdı... Red Clubs'ın yıkımı sadece kıyamet gibi değildi, aynı zamanda akşama kadar beş saat veya daha fazla sürdü ve Horseshoe'nun bazı bölgelerinde saat 10'a kadar: 00 pm Kan humması askerleri bir virüs gibi etkiledi. Tallushatchee'de olduğu gibi, ama daha gaddar olmasa da daha geniş bir ölçekte, Amerikalılar ve onların Hintli müttefikleri hiç çeyreğini vermediler ve görünüşe göre Creekler hiç bir şey istemediler. (4 1 8)

Kaçmaya çalışan Kırmızı Çubuklar, yüzerek uzaklaşmaya çalışırken yakalandı veya çevredeki ormanda palyaço olarak avlandı. Bu, Creek Savaşı'ndaki son büyük savaş olacaktı. Yanmış Mısır Savaşı'ndan Tohopeka'ya kadar, Creek tarafında tahminen 1.800 ila 1.900 savaşçı, bazı tahminlere göre erkek nüfusun yüzde kırkı ile yüzlerce kadın ve çocuk öldürüldü (Martin, 16 3). Tohopeka'da öldürülmeyen kadınlar ve çocuklar Cherokee'lere köle yapıldı. Ve böylece Benjamin Hawkins'in Red Sticks'in kaderiyle ilgili savaştan önceki tahmini gerçekleşti:

Gök gürültüsü, deprem, orta yeri batırmak için peygamberlerinizin gücüyle birbirinizi korkutabilirsiniz. Bunlar Amerikan askerlerini korkutamaz... Toplarının, tüfeklerinin, kılıçlarının gürlemesi, peygamberlerinizin yaptıklarından daha korkunç olacaktır. (Martin, 1 3 1)

Tohopeka'dan yalnızca bir avuç kurtulan vardı, ancak yüzlercesi Avrupa'nın işgaline karşı savaşlarında Seminolelere katılmak için sonuncusu kaçtı. Diğerleri, geleneksel Creek topraklarında izole ceplerde gerilla savaşını sürdürdü. Bazıları Jackson ve kuvvetleriyle barışmayı başardı. Bunlar arasında en dikkat çeken vaka, Jackson'ın kampına kendi infazından emin olarak teslim olmak için giren ünlü William Weatherford'du. Jackson, bu eylemin cesareti nedeniyle onu bağışladı ve Weatherford, kalan Red Sticks'i silahlarını bırakmaya ikna etmeye adanmıştı. 9 Ağustos 1814'te Creekler, 23 milyon dönümlük Creek arazisini ABD'ye bırakan Fort Jackson Antlaşması'nı imzalamak zorunda kaldılar ve bu da Georgia'daki ve Alabama'nın merkezindeki tüm varlıklarının kaybedilmesine neden oldu. Sadık Creekler, bu muazzam toprak kaybına itiraz ettiler, ancak Jackson, arazinin ABD'ye Red Sticks'e karşı iç savaşlarını kovuşturması için bir ödeme olduğunu açıkladı.

Bu, Jackson'ın tüm kabileleri Güneydoğu ABD'den kovma ve onları Mississippi Nehri'nin batısına sürme konusundaki gerçek niyetinin yalnızca başlangıcıydı. Andrew Jackson 1829'da Başkan olduğunda, görevdeki yıllarını Kızılderililerin uzaklaştırma politikasını savunarak geçirdi. Tanınmış bir Cherokee lideri olan Junaluska, Tohopeka Savaşı sırasında gardiyanlarından kurtulan ve generali bıçaklamaya çalışan esir bir Red Stick'e çelme taktığında Jackson'ın hayatını kurtarmıştı. Junaluska, kurtardığı adamın kendi halkını topraklarından kovduğu günü görece kadar yaşadı. "Jackson'ın bizi evlerimizden süreceğini bilseydim, onu o gün Horseshoe'da öldürürdüm" dediği rivayet edilir. Tecumseh'in pan-Hintizm bayrağı altında birleşme çağrısına kulak vermeyerek, Güneydoğu'nun bölünmüş kabileleri bir araya geldi.

Ancak hepsi kaybolmadı. Eski melez Kızıl Çubuk Weatherford, savaşa giden ve Kızıl Çubuk aşırılıklarına karşı çıkan isteksiz vahşi Kızıl Kartal olarak beyaz irfan içinde rehabilite edildiğinde bile, annesinin klanından aldığı manevi oluşumu kendinden kurtaramadı. 1824'te bir av gezisinde, Weatherford öldürülmüş beyaz kuyruklu bir geyik gördü. Evine dönen ve ailesine av grubunun bir üyesinin yakında atalarının ruh diyarında ava gideceğini söyleyen Weatherford bu manzarayı derinden etkiledi. Ertesi gün, William Weatherford öldü.

Yenilgide bile, Creek inançları, onları savunmak için çok cesurca savaşlarda güçlü kaldı. (Shuck-Hall, 1 1)

Derelerin Gözyaşı Yolu'nda sürgüne gitme zamanı geldiğinde, o zaman bile Busk'un lastiği sönmemişti. Martin'in yazdığı gibi, Tuckabatchee ve diğer kasabaların halkı, yolculuklarının her günü yakılmak üzere Busk'un kutsal ateşinden çıkan kömürlerin yanı sıra törende kullanılan antik pirinç levhalarla dolu bir sandık taşıdılar. Sonunda Oklahoma'ya vardıklarında, levhaları yerleşimlerinin merkezine gömdüler ve yeni evlerinde yanmaya devam edebilmesi için kutsal kömürleri kullanarak ateşi tutuşturdular. (1 68)

Creek Savaşı'ndan Dersler

Bir yazar, Creek Savaşı'nı ve özellikle Fort Mims katliamını Güneydoğu'nun tüm kabileleri için felakete yol açan dönüm noktası anları olarak tanımlar:

Bu olay [Fort Mims], Mississippi Bölgesi'ndeki beyazlarla iyi ilişkilere dair tüm olasılıkları yok etti. Derhal, yerinden edilmek için evrensel bir talep vardı (Güney Kızılderililerinin düşüşü. Feci bir katliama uğramamış olsaydı, Dereler ve diğer güney Kızılderililerinin Güneydoğu'da kalmış olmaları ve orada daha kolay bir şekilde asimile olmaları muhtemeldi. Beyaz toplum.Kesinlikle topraklarının tamamına ve hatta çoğuna asla el koymayacaklardı.Bu güney Kızılderililerinin Oklahoma'da büyük ölçüde asimile oldukları unutulmamalıdır. Savaşın büyük bir bölümünün Creek Nation'ın kendisinin beyaz yanlısı ve beyaz karşıtı grupları arasında olduğu düşünülürken, Kızılderililer için daha da büyük bir felaketti (Holland Braund, 16-17)

Bu tür karşı olguları ciddiye almanın yeri burası değil. Öte yandan, tüm Kızılderili kabilelerinin şu anda Güneydoğu ABD'den çıkarılmasıyla sonuçlanan süreçte Creek Savaşı'nın sahip olduğu önemi göz ardı edemeyiz. Red Stick isyanı, ABD uygarlığının yerli topraklara tecavüzüne direnmeye yönelik en büyük ve en önemli girişimlerden biriydi. Aynı zamanda, dramatik barbarlık eylemleriyle yüzlerce yerleşimciyi ve yerli insanı öldüren en kanlı olaylardan biriydi. Bununla birlikte, kökünde toprak, akrabalık ve dini inanç konusunda iki kültür arasında uzlaşmanın imkansızlığı vardı. Creek'in araziyle bağlantısı, erkeklerin geyik ve et için diğer av hayvanlarını avladığı uçsuz bucaksız vahşi doğada kadınlar ve çocuklar tarafından yürütülen geçimlik tarım arazilerini öngördü. Bu, onların anasoylu akrabalık sistemlerinin yanı sıra, yerleşik kamplarındaki hasat ve vahşiliğin periyodik olarak temizlenmesine bağlı dini inançlarının temeliydi. Umman'da saban ve hayvancılığa dayalı ticari tarım, bu yaşam biçimiyle bir arada var olamazdı. Modernleşme, toprağın kendisinin dönüşümünü gerektiriyordu; tarlalarına tecavüz etti ve vahşi doğayı yok etti. Kızıl Çubuk Savaşı, bu nedenle, toprağın ve atalarının savunmasının yanı sıra, geleneksel inançlarını ve uygulamalarını baltalayan maddi kültürün reddiydi.

Creeklerin anladığı şekliyle bu yeniden vahşileşmeyle birleştiğinde, kültürün yeniden vahşileştirilmesi, Batı tarzı uygarlığın ve hükümetin getirilmesine karşı bir direniş ve aynı zamanda yabancı bir yasanın egemenliği idi. Red Stick isyanı, Creek Ulusal Konseyi'nin, beyaz yerleşimcilere saldıran dik başlı savaşçıların eylemlerini dizginleme girişimiyle ateşlendi ve genellikle onları Creek geleneğine uygun olmayan bir şekilde infaz etti. "Dost" Creekler, milletlerini kendi gelenekleri ve toprak kullanımı arasında yönlendirmeye çalıştılar; ve Creek topraklarını yeterince kullanılmamış ve dolayısıyla fethin hedefi olarak gören yerleşimcilerin açgözlülüğü. Birçoğu, bu bölümün başında, savaşçı Kırmızı Çubuklar olmasaydı, uygar Creeklerin başarılı olacağını belirten yazarla hemfikirdir. Bununla birlikte, bu duygu, beyaz yerleşimcilerin toprakları gerekli olan herhangi bir yolla gasp etme isteklerinin yanı sıra, Creek kültürünün kendisinin cehaletini de gösteriyor gibi görünüyor. Geleneksel Creek'lere kalan tek yol, beyaz yabancıları savaşlarından dışlayarak ilk başta kaçınmaya çalıştıkları yıkıcı bir yoldu. Savaşları hainlere karşıydı, beyaz koruyucuları Benjamin Hawkins'in emriyle savaşçı yoldaşlarını denetleyenlere. Yanmış Mısır'daki pusu, yeni keşfedilen gelenekçiliklerine göre ölümlerin intikamını talep ettiğinden, savaşlarını

bölgelere ayırmaya çalışmak, sonradan anlaşıldı. Fort Mims daha sonra Avrupa medeniyetinin kötü gücünün ateşle topraktan uzaklaştırıldığı İncil tarzı bir tasfiyeye düşmek zorunda kaldı. Ancak bu şekilde ölümlerinin ruhları yatıştırılabilirdi. Aynı kader, Red Sticks'in modern uygarlığın silahlarına karşı son büyük direnişi olan yeniden vahşi bir yerleşim yeri olan Tohopeka'da onların üzerine düşecekti. Burada, şimdi ABD olan ülkede uygarlığa karşı birçok savaşta Vahşi'ye tutarlı bir şekilde eşlik eden bir mecaz örneği görüyoruz: bunlar genellikle kurtuluş nedenleriyle ya da soyut hakları savunmak için başlatılmazlar, daha çok intikamın, bir savaşın ürünüdürler. kendi yasaları ve yaşam tarzları tarafından talep edilen intikam. Toplumsal düzenlerinin bozulmasından sonra şiddetli bir restorasyon olmadan, her zaman oldukları gibi insanlar olamazlardı.

Burada ele alınması gereken karşı-olgusal "eğer" sorusu, Tecumseh ve peygamberleri etrafında toplanıyor. Ya diğer kabileleri ABD toprak işgallerine karşı bir pan-Hint isyanında Red Sticks'e katılmaya ikna etseydi? Ya Cherokee'ler ve Choctaw'lar, ABD'nin kendilerine karşı savaşını eski bir düşmana karşı kendi intikamlarını almak için bir fırsat olarak görmek yerine, kendi intikam ihtiyaçlarını bir kenara bırakıp Kırmızı Çubuklara katılsalardı? Ya Kırmızı Çubuklar, ABD kuvvetleri kadar iyi silahlanmış ve örgütlenmiş bir ordu kurmuşsa ve Tohopeka'da veya benzer bir savaşta beyazları yenmişse? Burada, eko-aşırı yazar Chahta-Ima'nın, uygarlığa karşı başka bir yerli savaşla ilgili olarak "Dünyayı Evcilleştirmenin En Yüksek Biçimi Olarak Kurtarmak" başlıklı makalesinde yazdığı bir pasajı hatırlatıyorum: Ama belki, o zaman bile, amaçlar araçları haklı çıkarmaz. Ya da daha doğrusu, "amaçlar", korkunç ve mantıklı bir sonuca yansıtılan ve büyütülen gerçekten yorucu "araçlardır". Apaçi şefleri her savaşçıyı askere alıp savaşmaya zorlasalar bile, bazı savaşçılar kaçıp beyaz ordu için kendi insanlarını avlayan izciler haline gelmemiş olsalar bile, ABD Ordusunu bir süreliğine oyalamış olsalar bile. birkaç yıl sonra, Apaçiler ya da her zaman oldukları insanlar olarak bunu yapamayacaklardı. Burada 'şehri kurtarmak için onu yok etmemiz gerekiyordu' gibi bir şey olurdu. Ya da daha iyisi, şehrin Apaçilerin diyarına ekilmesini önlemek için medeni akıl yürütmede şehir haline gelmeleri gerekiyordu. Ve bunun ne anlama geldiğini biliyorlardı: Birinden veya diğerinden kölelik. Bu konuda tereddütleri olsa bile, reddetmelerinin sonuçlarını kabul ettiler.

Kırmızı Çubuklar söz konusu olduğunda, "baltayı gömmek" ve düşman kabileler ve "dost Dereler" ile kendi aralarında uzlaşmak kesinlikle mümkün değildi. Bunu yapma fikrinin kendisi, uygarlığın zihnine takmak anlamına gelirdi ve geleneklerini tamamen baltalardı. Onları katleden Choctav'lar ve Cherokee'ler için de durum aynıydı: Savaşa kendi sebepleri için gidiyorlardı ve kendi mantıklarına göre uyguluyorlardı. Savaşta, düşmanı yenmek için düşman gibi olunması gerektiği tartışılabilir, ancak bu akıl yürütme ancak bu kadar ileri gider. Kırmızı Çubuklar, aralarında uçsuz bucaksız vahşi yaşamların yanı sıra yerel gelenekler ve akrabalık bağları bulunan özerk kasabalardaki yaşamlarını sürdürmek istediler. Uygarlaşan Creekleri ve onların Avrupa-Amerikalı patronlarını yenmek için, bu düzeni yıkmak ve uygarlığı yenmek için yeterince büyük ve örgütlü başka bir şey haline gelmek zorunda kalacaklardı.

İşte o zaman tarihin bu bölümünün trajik yönüne geliyoruz. Klasik bir trajedideki gerçek ajanın kahraman ya da oyuncularından herhangi biri değil, Fate'in kendisi olması gibi, Red Stick War'daki gerçek ajan da Creek topraklarının kendisiydi. O topraklar beyazlar ve onların hayvanları (Kırmızı Çubuklar tarafından yok edilmişti) tarafından saldırıya uğruyordu ve içerideki hainlerle ve dışarıdaki beyazlarla herhangi bir uzlaşma, Nefesi Yaratan'ı ve onların atalarını reddetmek olurdu. Martin Luther'in deyiimiyle orada durdular ve başka bir şey yapamadılar. Toprakları ve üzerinde yaşayan ataları kan istedi ve Fort Mims'de Red Sticks onlara verdi. Peygamberlerin sihrinin kendilerini kurtaracağına dair belli belirsiz bir umutları varken, bunun olmayacağını anlamaları uzun sürmedi. Yapabilecekleri tek şey sonuçlarına

katlanmaktı: Savaşçılar için ölüm, esir alınanlar için kölelik ve kaçabilecek olanlar için başka bir gün savaşmak için yaşamak.

Eko-aşırılıkçı bir göz, şimdi yollarla döşenmiş ve binalarla kaplı, tarlalarla sürülmüş ve endüstriyel atıklarla kirlenmiş bu eski Creek arazisine bakabilir ve ne kadar kaybettiğimizi görebilir. Modern tekno-endüstriyel medeniyetimiz, Red Sticks'in ve medeniyete direnirken ölen diğer isimsiz binlerce kişinin mezarları üzerine inşa edilmiştir. Artık bu ülkenin dilini konuşmuyoruz ve onların yaptığı gibi ona değer vermemiz mümkün değil, ancak hikayelerini biliyoruz ve bu, bu dünyayı tıpkı onlar gibi sevenler için bir anlam ifade ediyor. Böyle bir yerde eko-aşırılıkçı savaşın itici gücü, barut ve süngü tarafından uzun süre susturulmuş çınlayan bir halkın anıları ve gelenekleri olmayacaktı. Bu insanları ve çok daha fazlasını kaybetmemizin itici gücü olacaktır. Ve fail, kökenini kimsenin hatırlamadığı yerel yasalar ve inançlar değil, insanlar arasındaki ilişkinin yerini yapay şeyler arasındaki bir ilişkinin aldığı soğuk ve duygusuz bir kültüre karşı duyulan içgüdüsel bir tiksinti olacaktır.

Bu tiksintiyi paylaşanlar, medeniyete karşı ölümüne bir mücadelede yalnız ve trajik savaşçılar olarak ortaya çıktılar. Kırmızı Çubuklar gibi, gölgelerdeki bu savaşçılar, evcilleştirme ve yapaylık sisteminde başka bir hedef veya başka bir dışli haline gelmemek için topluca bir araya gelemezler. Rastgele iletişim kurarlar, arkalarını kollarlar, saklanacak güvenli bir yer olmadığını anlarlar. Yakalanacaklar, hapse atılacaklar ve er ya da geç öldürülecekler. Ancak tek alternatif, Kırmızı Çubukların, Chichimecas'ın, Selk'nam'ın ve Amazon'un Ok Halklarının Leviathan'ın karşısında kalan o insanlık parıltısından vazgeçmek olacaktır. Çoğumuz uzlaşmayı kabul edeceğiz, ancak çok azı, çok azı bunu yapamayacaklarını anlıyor ve buna göre savaşıyorlar. Onlar ölebilir ve unutulabilirler ama yerlerini yeni kurnaz savaşçılar alacak, çünkü sonunda bu bizim savaşımız değil, Vahşi Doğanın, karaların ve denizlerin, rüzgarların ve yıldızların, her şeyin savaşı. Bu medeniyet, yok etmeye ve kontrol etmeye çalışıyor. Medeniyetin kendisi zamanın kozmik tozu tarafından silininceye kadar, Kızıl Çubuklara yiğitlik verdiği gibi, kuşaktan kuşağa savaşçılara yiğitlik verecek olan şeylerdir.

KENDİ EVLİLİKİNİZLE KARŞILAŞMAK VE “YENİDEN YABANCI OLMAK”

"Kendi evcilleştirmenle nasıl yüzleştiğini sorabilir miyim?"

Bu soru bir süre önce yolumun kesiştiği biri tarafından sorulmuştu ve en başından beri bana hep tuhaf bir soru olarak gelmiştir. Anarko-primitivist çevrelerde kişinin kendini “yeniden yabana atması”, “kendi evcilleştirilmesiyle yüzleşmesi”, kendi “vahşiliğini” geri kazanması ve bunun gibi şeyler hakkında konuşması tüm öfkesi gibi görünüyor. Bu aynı insanlar, birkaç arkadaşıyla, bazı çiftlik binası ilkel barınakların arka dönümlerinde kabadayı yapmak, ilkel silahlar ve aletlerle avlanmak ve hazırlanmak ve genellikle "IR avcısı"nın küçük homunculus'unun ateşlerini yakmak için uzun süreli kamp gezilerine çıktılar. / toplayıcı”kalbinde. Şimdi, insanların uzun süreli kamp gezilerine çıkmalarına, ilkel becerileri öğrenmelerine, yaşadıkları topraklarla daha derin temas kurmalarına vs. karşı olduğumu söyleyemem. Son zamanlarda her gün günlerimin büyük bir bölümünü evimin yakınındaki ormanlarda dolaşarak geçiriyorum ve bunu yaparken, burada yaşadığım zamanda yakındaki parkı oluşturan birkaç yüz dönümlük alanı yakından tanıdım. Bu yüzden bu konuda yargıda bulunamam ve değilim. Benim itiraz ettiğim şey, ilkel insanların yaşam dünyasını (yapamayız, son nokta) geri almanın “yeniden vahşileştirmenin” ne anlama geldiğine dair kuruntular ve “yeniden vahşileştirme” kalabalığı arasındaki bağıntılı eğilim de düşüyor. “LARPing ilkel” e çok derinden girer ve bunu yaparken kişinin gerçekte kim ve nerede olduğunu unuttur.

Bu soru bana sorulduğunda verdiğim cevap aslında “Yapmıyorum” oldu. Bunu pasif bir anlamda hiçbir şey yapmamak anlamında söylemedim, çünkü yazdıklarım bile küçük bir şekilde nerede ve ne olduğumla, kendi evcilleştirmemle ve kalbimde öyle olduğumu hissettiğim dünyayla başa çıkma girişimidir. şiddetle karşı çıkıyor. Bu “yapmama”yı daha çok, kişinin kendi koşullarının gerçekliğiyle, o düşünülemez karmaşıklığı yeniden alevlendirme ve hatta yeniden yaratma yanlıgılarına kapılarak savaşmak yerine, zamanın tekerlekleri üzerinde nerede ve ne zaman var olduğunu kabul etmesi anlamında kastettim. ilkelerin hayatı ve dünyası. İnsan boşlukta var olamaz ve olamaz. Daima kendi dışına çevrilmiştir, daima bir zaman ve mekanın parçası ve ürünüdür. Ve modern insan nasıl onun bir parçası ve ürünüyse, ilkel de onun dünyasının bir parçası ve ürünüydü. Niitsitapi, büyük ovaların, inişli çıkışlı tepelerin üzerindeki fırtınanın ve bufaloların bir uzantısından başka kimdi? Atassa'nın Regresión Dergisi No. 7'nin başyazısının son çevirisinde, bu duygu bir Sioux şefinin yasını tutmasıyla ifade edildi:

“Yakında güneş doğacak ve artık bizi burada görmeyecek ve ovalarda toz ve kemiklerimiz birbirine karışacak. Bir vizyonda olduğu gibi, büyük konseylerin şenlik ateşlerinin alevinin söndüğünü ve küllerin beyaz ve soğduğunu görüyorum. Artık çadırlarımızdan yükselen duman sarmallarını görmüyorum. Yemek hazırlarken kadınların şarkılarını duymuyorum. Antilop gitmiş, mandanın toprakları boş. Şimdi sadece çakalın uluması duyuluyor. Beyaz adamın ilacı bizimkinden daha güçlü. Demir atı şimdi bufaloların patikalarında koşuyor. Fısıldayan ruh (telefon) şimdi bizimle konuşuyor. Kanadı kırık kuşlar gibiyiz. Kalbim dondu. Gözlerim sönüyor.”

Siyular ve sayısız başka halk, kendi ölümlerine ve dünyalarının ölümüne tanık oldu ve bu bir ve aynı. Anarko-primitivist anlamda “yeniden vahşileşme” hakkında konuşmak isteniyorsa, insanın her zaman zaman ve mekânda yer aldığını ve her zaman ayrılmaz bir şekilde o zaman ve mekâna bağlı olduğunu kabul etmeden dürüstçe konuşamaz. Sık sık soyut olarak onun ötesine geçebilir ama bu bir hayal dünyasıdır ve tüm hayallerin bir sonu olmalıdır. Şimdiki zamana geri dönmelidir, çünkü sahip olduğu tek gerçeklik budur. Geçmiş her zaman gitti ve bitti ve gelecek, spekülasyonun havadar hiçliği. Sadece burada ve şimdi gerçekliğe sahiptir. Ve eğer bu doğruysa, o zaman anarko-primitivist “yeniden vahşileştirme”, “kişinin vahşiliğini geri kazanma” ya da “evcilleştirilmesiyle yüzleşme” projesi, ölü dünyalar, kuruntular, hayaller, saçmalıklardan oluşan bir tür idealize edilmiş tiyatroyu yeniden yaratmaya yönelik basmakalıp bir girişimdir. . Anarko-primitivist, büyük bufalonun hayaletlerini diriltecek, yaşamı antilopun kemiklerine geri getirecek, Siyuların kutsal ateşlerinin küllerine yaşamı geri getirecek. Paleolitik Krallığı yeniden yükseldi. Ama bu elbette bir rüya. Buffalo ve antilop kemikleri uzun zaman önce Büyük Ruh'a döndü. Kutsal ateşlerin külleri uzun zaman önce rüzgar tarafından alındı ve Siyular bile tarihin insanları haline geldi.

O halde, anarko-primitivist anlamda "yeniden vahşileştirme" ve bunun doğal sonuçlarından bahsetmek, saçmalaktan söz etmektir. Dünyayla olduğu gibi yüzleşmez. Dünyanın büyük ağlarının bu medeniyet tarafından harap edilmediği hayal dünyalarına kaçmaktır. Eğer kişi berrak gözlerle görecekse, ne olduğumuzu tanımalı ve kabul etmeli, bu da nerede ve ne zaman olduğumuzla hesaplaşmayı gerektirecektir. Bugün var olan hemen her insanın, boğucu dallarını yeryüzüne yaymış ve yaymaya devam eden bu korkunç tekno-endüstriyel uygarlığın bir parçası ve bir ürünü olduğunu kabul etmek ve kabul etmek anlamına gelir. Evcilleştirme etimize kazınmıştır ve modernitenin ekolojik çorak topraklarında yaşıyoruz. Bu, geçmişin büyük dünyalarının öldüğünü ve onlara geri dönüşün olmadığını ve benim ya da herhangi bir okuyucunun ömrü içinde yeniden ortaya çıkmalarının gerçekçi bir ihtimalinin olmadığını kabul etmek anlamına gelir. Jeffers'in The Stars Go Over the Lonely Ocean'da belirttiği gibi, “Dünya kötü bir yolda, adamım / Ve düzelmeden önce daha da kötü olması kaçınılmaz.” Sahip olduğumuz ve sahip olduğumuz her şey, tüm canavarlığıyla bu çökmekte olan şimdi,

Leviathan'ın vahşi ve güzel olan her şey üzerindeki sürekli, amansız yürüyüşü. Bu hediyeği dürüstlikle kabul etmek ve bu hediyeye bugüne uygun bir şekilde cevap vermek anlamına gelir. İlkel ütopyanın gerçekleştiği daha parlak bir yarının eğlenceli hayalleri ve kuruntuları olmadan.

Tabii ki, böyle bir duruş John Zerzan, Kevin Tucker ve diğer anarko-primitivist astlarının “yeniden vahşileştirilmesi” değildir. Bu, eko-aşırıcılığın ruhu, onun berrak nihilizmi, bu çökmekte olan şimdiki zamanda vahşi saldırısıdır. ITS'nin Yedinci Tebliğinden:

“Vahşi daha fazla bekleyemez. Medeniyet, doğal olan her şey pahasına ayırım gözetmeksizin genişler. Modern insanın mineral aramak için Dünya'yı paramparça etmesine, onu tonlarca betonun altına gömmesine ya da tüneller inşa etmek için tepeleri delip geçmesine pasif bir şekilde bakarak başparmaklarımızı oynatıp durmayacağız. Medeniyet ve ilerleme ile olduğu kadar, onu geliştiren veya pasifliği ile destekleyenlerle de savaş halindeyiz. Her kim!”

NİHİLİZM VE BİREYSELLİK ÜZERİNE

“Niyetlerimin siyasi veya sosyal hiçbir şeyi yok, Benliğimin ve bireyselliğimin egoist olduğu başka bir amacı anlamıyorum. İşte o zaman, dünyayla ilişkilerim. Onun için hiçbir şey yapmıyorum, Allah rızası için, kendim için değil, insanlık için hiçbir şey yapmıyorum.” Günümüzde nihilizm ve bireycilik hakkında çeşitli yayınlar, metinler, tartışmalar ve görüşler bulmak mümkündür ve her birinin bu kelime veya kavramların ne anlama geldiği konusunda farklı yorumları vardır. Bu metin çok özel bir okuyucu kitlesine yönelik olsa da, öncelikle bizim için bu kavramları neyin temsil edip neyi temsil etmediğini netleştirmek istiyoruz. Öncelikle nihilist bir konumu koruyoruz çünkü varlığımızın kendi kendimize verdiğimizden daha fazla belirli bir amacı olduğuna inanmıyoruz. Sabit bir yol yoktur, evrensel bir amaç yoktur, hayatın belirli bir “anlamı” yoktur, her şeyin cevabı yoktur.

Bu dünyaya hiç seçmeden geliyoruz, bize yabancı bir irade veya kuvvet tarafından ve dış kuvvetler ve iradeler tarafından nasıl yaşamamız gerektiği, hangi kurallara uymamız gerektiği ve rolümüzün ne olması gerektiği bize söyleniyor, yaşamımızdaki amaç veya hedefler. Nihilist varoluş anlayışımız tüm bunları reddeder. Hayatın, bize verildiği için, kaçınılmaz bir son olarak ölüme giden bir yol olduğunu onaylıyoruz, bu yüzden gerçekten sahip olabileceğimiz tek şey olarak sahip olduğumuz zamandan yararlanmak istiyoruz. bunu yapabilmek.

Başkalarının bize uydurduğu ahlakı, ahlakı, amaç ve kuralları çiğneyerek hayatımızı istediğimiz gibi yaşamaya çalışıyoruz, kanıtlayacak hiçbir şeyimiz yok, kaçınılmaz sondan önce, burada ve şimdi, kimseyi ve hiçbir şeyi beklemeden yaşamak istiyoruz, Umut dolu bir “daha iyi yarın” olmadığını ve bu ya da başka bir yaşamda bizi bekleyen cennet ya da cehennem olmadığını bilmek. Bunun bilincinde olarak, gerçekten yaşamaya hazırız ve bu, bize yabancı olan ve arzularımızı gerçekleştirmemizi engelleyen davranış kurallarını, değerleri, ahlakı ve normları dayatan var olandan kopuşu ve düşmanlığı ifade eder. Bu nedenle, bireysel egoist iradeyi evcilleştiren ve zincirleyen mevcut dünyayla yüzleşmek kaçınılmazdır, ancak bu bir şehitlik veya mahkumiyet olarak alınmaz, ya da bize neşe ve memnuniyet veren kendi seçiminiz değilse de “devrimci” bir görev olarak kabul edilmez. Toplum ve temsil ettiği her şeyi reddeder ve ona saldırırız, çünkü onda bizi gerçekten yaşamaktan alıkoyan tüm değerlerin, rollerin, ahlakın somutlaştığını görürüz. Ayrıca bu nedenle, nihilizmden anlayanları, gözlerinin önünden geçen hayatı seyrederek, bitki yetiştirmeyi ve hiçbir şey yapmamayı küçümsüyoruz. Düşünürlerin ve entelektüellerin felsefi nihilist akımlarından nasıl koptuğumuz gibi, felsefe de filozoflar ve şarlatanlar içindir ve biz ne biri ne de ötekiziz. Ek olarak, kendi kendini “devrimci nihilistler” veya “anarko-

nihilistler” olarak ilan edenlerin mantığının dışındayız çünkü nihilizmimiz “devrimler”, değişiklikler, “bilinç yaratma” ve “bizim aracılığıyla birisini eyleme itme” ile yanlısamalar yaratmaz. Eylemler” veya diğer sol hayaletler, Ayrıca isyancı teoriler veya “mücadeleci azınlıklar” konusunda hiçbir umudumuz yok, geriye kalan tek şey karanlık ve zor bir şimdi ve elimizdeki tek şey, elimizdeki zaman içinde ellerimizle yapabileceğimiz. Sahip olmak. Sadece var olanı yadsıma ve nihilist yıkım yoluyla yeni yollar açabiliriz.

bilinmeyene, yeni deneyimlere, vahşi doğaya.

Kısacası, bizim için nihilizm, "iyi" Hıristiyan-hümanist değerlerin her biçimde yok edilmesi ve modern insanın, toplumun ve onun ilerlemesinin ahlakının şiddetle yadsınması ve reddedilmesidir. Bu nedenle gururla Nihilist Teröristler olduğumuzu iddia ediyoruz, çünkü Nihilist Terörizm zaten hastalıklı toplumsal bedende yayılan ve onların etlerini ve ruhlarını kirleten ve yok eden zehirdir, toplumun sütunlarına ve temellerine ve her şeye karşı insan sevmeyen ve ayırım gözetmeyen bir saldırdır. içinde.

“Davam ne ilahi ne de insanidir, ne doğrudur, ne iyidir, ne adildir, ne de özgürdür, benimdir, genel değil, benzersiz olduğum için benzersizdir. Hiçbir şey benim üstümde değil. ”

Öte yandan bireyciler olarak başta kitle toplumu olmak üzere bize dayatmaya çalıştıkları zorunlu kolektivizme karşıyız. Yaşamlarımızı seçmediğimiz kişilerle paylaşmak istemiyoruz, komün, toplum, kolektif ya da olmayı seçmediğimiz başka herhangi bir organizmanın “iyiliği” için bireysel arzularımızı ya da ihtiyaçlarımızı feda etmek ya da ertelemek istemiyoruz. Bölüm. Hayatlarımızın, eylemlerimizin ve seçimlerimizin sahipliğini talep ediyoruz. Bireyciler olarak, seçmediğimiz bile başkaları tarafından bize dayatılan hiçbir yasaya veya herhangi bir kurala bağlı kalmayız. Bireyciler olarak topluma ve içgüdülerimizi evcilleştirmeye çalışan herkese karşı bitmek bilmeyen bir savaş içindeyiz, kimsenin herhangi bir ortak yarar veya toplumsal olarak kabul edilebilir bir şey adına arzularımızı ve ihtiyaçlarımızı sınırlamasına izin vermeyiz.

Ayrıca, toplum içinde bize yalnızları, bireycileri hor görmemiz ve böylece zorunlu bir kolektif kimlik yaratmamız öğretilir.

Deneyimlerimizi, arzularımızı ve tutkularımızı seçtiğimiz kişilerle ya da sadece kendimizle paylaşmak isteriz.

Buna ek olarak, aşırı büyük gruplar, kaçınılmaz olarak, onları takip eden yasaları, kuralları ve düzenlemeleri ile yapıların ve kontrol araçlarının yaratılması gibi bireysel iradeyi sınırlayan ve sınırlayan örgütlenme biçimlerine yol açar ...

Çünkü kendimizi bir kategoride konumlandırmak zorunda kalırsak, yerimizin hangisi olduğundan eminiz, egoist ve ahlaksız bireyciler, alaycı suçlular, kaotik nihilistler, vahşi eko-aşırıcular, ayırım gözetmeyen teröristler ve suçlular Ve bazılarının aksine Utanç içinde saklanarak yaşıyor, bize koydukları etiketlerle gurur duyuyoruz: Hayatlarını terörize eden, bombalayan, kurşunla, bıçakla infaz eden, metropol mezarlığını tahrip eden, geceleri tutuşturan kontrolsüzler olmaktan gurur duyuyoruz. ve onları savaş meydanlarına dönüştürmek ve normalliyi bozmak için işe yaramaz yürüyüşlerine ve konsantrasyonlarına sızan günler. Bizler, ücretli köle olmaktan gurur duymadığımız için, pis işleri ve en iğrenç ama en iğrenç çalışma ahlakını reddederek zamanımızı keyfimize göre kullanmaya karar veren asalaklar ve haydutlarız. Aşık olduğunuz mal ve serveti çalan suçlular biziz, çalışıyoruz, dolandırıyoruz, dolandırıcılık yapıyoruz... Sizin ahlakınızdan, Hıristiyan “iyi” ve “kötü” anlayışınızdan uzak binlerce barbarlık yapıyoruz çünkü biz ekmeğini ter ve fedakarlıkla kazanan dürüst vatandaşlar ya da acı çeken köle işçileri değildir. İyi vatandaş ve “dürüst” insanların zıttıyız. Bizler zaten hasta ve mahkum edilmiş bir dünyanın vebası, zehri, kanseriyiz. Uğruna savaşacak üstün bir idealimiz yok, hiçbir devrim ya da bize ait olmayan herhangi bir çıkar adına kendimizi feda etmeyeceğiz. Bizim için "iyi", "doğru" veya "etik", hedeflerimizi gerçekleştirmemize yardımcı olan, faydaları bildiren, yararlı olan veya memnuniyet veya refah sağlayan her şeydir ve "kötü", aramızda duran her şeydir.

arzularımızın yerine getirilmesi. Çökmekte olan bir dünyada, çöküşüne ulaşan bir medeniyette yaşıyoruz. Ve egolarımızın kişisel tatmininden ve bize zararlı olan her şeyi yok eden bir haz varlığının fethinden başka bir şey elde etmeden, elimizden gelen tüm zararı vererek onun kaçınılmaz yıkımına katkıda bulunmak istiyoruz.

"Dünya artık kurtarılamaz, kurtuluş fikri sadece yanlış bir fikirdir, sayısız hatalarımızı ödemek zorundayız, herhangi bir şeyi düzeltmek için çok geç, reformların saati sona erdi, en mutlular savaşarak ve en sefiller ölecek. mağaraların dibinde ya da şenlik ateşlerinde ölecekler, dünya, insanların en saflarının kendilerini küçümsemek için birbirlerini öldürmekten başka seçeneklerinin olmadığı bir acıdan başka bir şey olmayacak."

"ANNENİN MUTFAĞINDA BOMBA YAPMAK": JİHADİST TEKNİKATATİK İLETİŞİM VE GÜNLÜK PİŞİRME / PATLAYICI YAPMA UYGULAMASI

Ben alıyorum ve genel:

Metne giriş notu: "Düşmanı şaşirtin, belirli bir protokolü takip etmeyin". Aşağıdaki metinden alınan, "Terrorismo Egoarca"nın pusulaları tarafından kurtarılan, tercüme edilen ve yayınlanan bu bölümle, okuduğumuz haliyle bizim için aynı özellikleri taşıyan metin üzerine bir not yayınlamak için kendimizi kısaca araya getiriyoruz. bir zamandan beri yürütüyoruz: pusulalar bencilliğin, bir metin almanın, kendi bencil amaç ve hedefleri için onu sahiplenmenin anlamını "anladılar" ve yayınladılar (aslında sadece ilgi gören kısımları yayınlanmıştır). alınmış). Öte yandan bunu Anarşist Yemek Kitabı'ndaki metinde, IRA'nın el bombalarında veya sokak pandilla Kurtadam Lejyonu'nda, ELF'nin eko-terörist kısaltmasında gördük. Sosyologların, üniversite öğrencilerinin ve çeşitli pisliklerin, olağan olmayan terörizm biçimleriyle nasıl ilgilendiklerini okuduğumda her seferinde şaşırıyorum: Terörist-Yalnız Kurt'unki. Şuna odaklanmak istiyoruz: Bizim için, "patronsuz" Terörist Yalnız Kurt, var olan en aşırı ve spesifik modern biçimdir. Bu tür bir Terörist, sadece modern teknolojinin her şeyi kapsayan kontrollerine pratik olarak görünmez kılan sürpriz faktörüne sahip olmakla kalmaz, aynı zamanda birinci derecede vahşi ve bireysel bir içgüdüye de sahiptir. Aşağıdaki metnin yazarı tarafından yaratılan araştırmacı-bilimsel indirgemecilik, (neyse ki Yalnız Kurt için) bu belirli Teröristin bu içsel özelliğini göstermez: cebinde taşıdığı bıçak, patlayıcı cihaz, basit bir kaptan taşınır. , görünmeyen silah, özgül ve tikelci tavırla doğaldır ve farkı yaratan da budur. Görülmez, fark edilmez, militan olarak bir örgütsel ağın parçası değildir , saldırdığında kişisel silahını patlatır, öldürmek ve insan duygularını devirmek için. Son olarak, "Yalnız Kurt" olarak adlandırılan sözün cihatçılık tarafından icat edilmediğini, birbirinden tamamen ve kökten uzak sayısız kişi tarafından gerçekleştirildiğini belirtmek isteriz. Amin

--- Extreme Active Misanthropic Magazine KH-A-OSS'nin Eski Editörleri

Çok yönlü bir sorun olarak terör

2014 tarihli bir makalesinde Marc Sageman şunu soruyor: "Bir insanı siyasi şiddete yönelten nedir?". Bu soru, akademik araştırmaları, devlet destekli araştırmaları ve özel sektör yeniliklerini içeren "sürekli genişleyen" bir alan olan birçok terörizm araştırmasını yönlendirir.

Nihayetinde, terörizme yol açan bireysel ve grup faktörlerinin etkileşimi, farklı uzmanların bakış açılarıyla birleştiğinde, bir "uzlaşma yanıtı"nı olası kılmaz. Ve bu alanda daha fazla çeşitliliğe acilen ihtiyaç var. 11 Eylül saldırılarından bu yana bilim adamlarının ve politika yapımcıların kafasını karıştıran bir terörizm biçimi olan cihatizmi düşünün. İranlı sosyolog Farhad Khosrokhavar'ın iddia ettiği gibi, cihatçılıkla ilgili mevcut araştırmaların çoğu,

öncelikle metinsel kaynaklar üzerinde çalışan Batılı araştırmacılar tarafından oluşturuldu. Bu nedenle terörle ilgili çalışmalar "İslam kültürünün anlaşılması" ile sınırlıdır. Örneğin, Cihad terimi, Batılı akademisyenler için açık olmayabilecek kültürel anlamlar açısından zengindir.

Cihad, Arapça'da "mücadele" anlamına gelir; birden çok anlamı kıtalar arasında ve yüzyıllar boyunca gelişmiştir. Bu nüansları anlamayan Batılı bilim adamları, yerel, bölgesel ve küresel "cihatçı" hareketler arasındaki temel farklılıkları gözden kaçırma riskiyle karşı karşıya kalıyor. Orijinal metinleri okuyan, İslam dünyasında zaman geçiren ve köktendinci çevrelerle etkileşime girebilen "İslam'ın içindeki" bilim adamlarının terörizm hakkında daha fazla araştırmaya ihtiyacı var. Ek olarak, cihatçı örgütler farklı işe alma stratejileri uygulayarak ilgili bireyleri örgütler içinde çeşitli rollere getirir. Özellikle ilgi çekici olan, Sageman tarafından tanımlanan ve El Kaide lideri Ebu Musab el-Suri tarafından desteklenen sözde "lidersiz cihat"tır. Lidersiz Cihat, terörist saldırılar planlayan ve gerçekleştiren, genellikle terör örgütleriyle bağlantısı olmayan, kendi kendini radikalleştiren küçük gruplardan veya "çocuk gruplarından" oluşur.

Lidersiz cihad popülerlik kazanıyor olsa da, bilim adamları kendini radikalleştirdi bireyler, dar lidersiz gruplardan tehdit tartışmaya devam merkezi terörist liderlik. Bundan başka, rekabet ve / veya el-Kaide, ISID organizasyonu, Boko Haram ve Jabhat el-Nusraadd olarak bağlı kuruluşlar karmaşıklık ek bir katman oluşturmaktadır. Demografik faktörler de rol oynayabilir; örneğin, memnuniyetsiz gençlik, işsiz bireyler ve cezaevinde insanlar radikalleşmeye daha savunmasız olabilir. Kısacası, hatta cihatçılığın göre, siyasi şiddete ne "yol açar" insanları tanımlamak zordur. Terörist gruplar arasında görünen bir eğilimin politik şiddet yayılması için çevrimiçi platformların sofistike kullanımınıdır. Çevrimiçi platformlar "terör gruplarını sunan sanal kutsal fiziksel kutsal kaybını telafi etmek".

İzlenen terörist web sitelerinin ve sosyal medya hesaplarının sayısı, 2003'te yaklaşık 2.600 web sitesinden 2012'de 8.000'den fazla web sitesine yükselerek artıyor. Bu sitelerin çoğu, serbestçe bağlantılı ve/veya rekabetçi cihatçı örgütlere adanmıştır. IŞİD örgütü, kıyametvari dünya görüşünü tanıtmak ve potansiyel destekçileri toplamak için Twitter'dan ünlü bir şekilde yararlanıyor . Etkilenen bir kişi ISID'e bağlı bir hesabı takip ettiğinde, Twitter'ın algoritması kullanıcıyı "aracılı keşif" sürecinde benzer içeriğe yönlendirir.

AQAP'ın çevrimiçi dergisi Inspire, benzer şekilde, bağımsız bireylere kendi kendini radikalleştirme sürecinde rehberlik etmek ve yalnız kurt saldırılarını teşvik etmek için tasarlanmıştır. Terörist web sitelerinin fiziksel gruplar ve ağlarla paralel olarak geliştiğini belirtmek önemlidir; örneğin, El Kaide'nin internete göçü, temel üyeliğini örgütün marka imajı için daha da önemli hale getirdi. Fiziksel ve çevrimiçi kaynakların bir kombinasyonunu kullanan terörist gruplar, siyasi şiddeti planlama ve uygulama fırsatlarını genişletti. Özellikle endişe verici olan, terör örgütlerinin çevrimiçi eğitimdeki tutumudur.

Radikalleşme, siyasi şiddete neden olmak için yeterli değildir; bazı radikalleşmiş bireyler, terörist faaliyetlerin "cihatçı eğlencesi" izleyicileri olarak kalmaktan memnundur. Saldırıları gerçekleştirmek için halkın "göreve özel" talimatlara ihtiyacı vardır; böyle bir eğitim "bir bireyin gerçek bir terörist olmasına izin verir."

Belki de hiçbir platform bunu AQAP'ın Inspire dergisinden daha etkili yapamaz. Derginin "Cihad Açık Kaynak" bölümü, ev yapımı patlayıcılar ve diğer kendin yap terörizminin yapılması için ayrıntılı talimatlar sağlar. Inspire'in talimatları, ilgilenen okuyucuların "motivasyonunu yükselterek" siyasi şiddeti kışkırtmaya hizmet ederken, "beceri temelli engeli azaltıyor".

Akademisyenler, Inspire'in patlayıcı cihaz oluşturma konularını ABD ve Birleşik Krallık'taki terörist saldırılara ve ayrıca askeri güçlere sürekli bir meydan okuma teşkil eden "daha geniş bir dizi haylaz plan ve rastgele şiddete" bağladılar. Bununla birlikte, Inspire talimatları entrikalar ve saldırılarla bağlantılı olsa da, bu talimatların okuyucuları siyasi şiddete

katılmaya nasıl hazırladığı ve ikna ettiği konusunda çok az analiz yapılmıştır. Örneğin, Inspire'in talimatları, okuyucuların patlayıcılar gibi konulardaki bilgi eksikliklerinin üstesinden nasıl geliyor ve talimat, en azından bazı kişileri tehlikeli saldırılar gerçekleştirmeye nasıl motive ediyor?

Taktikler ve tanımlama

Cihatçı örgütler çeşitli dini, siyasi ve ideolojik amaçları sürdürseler de, cihatçı teknik-taktik iletişimin amacı, münferit terör eylemlerini motive etmek ve terör taktiklerini "Amerika ve Batı içinde" yaymaktır. Cihatçı örgütler, konvansiyonel savaşa girmek yerine, hedef nüfusta korku uyandırmak için tasarlanmış patlayıcı saldırılar, atışlar ve diğer sürpriz saldırılar gibi terörist yöntemlere güvenirlir;

Stratejiler, yerleşik kurumların hesaplanmış ve konum bazlı operasyonlarını temsil eder. İçin örneğin, ABD'de meta NSA'nın izleme bir sunan çağdaş bir örnek bir anti-terörizm stratejisi. Sayısız kurumsal strateji, insanların günlük yaşamını yapılandırır ve etkiler; taktikler bu ortamda yayılır. Sabit bir yerden işleyen stratejilerin aksine, taktikler yaratıcı bir şekilde mevcut yapılara "batar": mevcut ürünler, uygun anlar ve yerleşik kurumların operasyonları, taktiklerin yayılması için bir gübre sunar.

Patlayıcı cihazların yapımındaki günlük uygulama, farklı alıcıların, durumların ve durumların ihtiyaçlarını karşılamak için günlük ürünlerin yaratıcı kullanımını içerdiğinden, taktik bir alıştırmadır. Terörizm gibi yasa dışı faaliyetler doğası gereği oldukça pratiktir. Taktikler mevcut yapılara "battığından", başarılı taktik iletişim, okuyucuları bir dizi talimatı izlemeye ikna etmekle kalmaz. Ayrıca, insanlara belirli bir anda "kullanıma davet" uygulamaları ve prosedürleri ile verileri uyarılama esnekliği sağlar. Bu nedenle, NSA, DHS ve diğer güçlü kuruluşlar tarafından geliştirilen kurumsal stratejilere yanıt olarak terörist taktiklerin gelişmeye devam etmesi şaşırtıcı değildir.

Saldırıları başarılı bir şekilde motive etmek için, cihatçı teknik-taktik iletişim, en azından bazı insanları, yazarların nasıl ikna ettiğini anlamak için yararlı bir çerçeve olan Inspire 1'de sunulan patlayıcı cihaz yapma talimatları gibi saldırıları planlama ve uygulama talimatlarını izlemeye ikna etmelidir. okuyucular. Burke'e göre, özdeşleşme, paylaşmanın evrensel koşuluna dayanır; insanlar "birbirlerinden ayrılmamış olsaydı, konuşmacının birliklerini ilan etmesine gerek kalmazdı". Bölmenin belirli hatları, kesişen durumlarda büyük ölçüde değişir. Kurumsal stratejiler, bu makalenin girişinde tartışıldığı gibi, cihatçı yazarları ve bağlantısı olmayan halkı birbirinden ayıran ayrımların çoğunu kasıtlı olarak üretir.

A, suç ortağı B ile özdeş değildir. Ancak çıkarları birleştiği ölçüde A, B ile özdeşleşir. Ya da çıkarlarının bir olmadığını kabul ederse veya buna ikna edilirse, çıkarları birleşik olmasa bile B ile özdeşleşebilir. öyle olsun.

Konuşmacılar, "özdeşlik" göstererek özdeşleşme üretirler; başarılı konuşmacılar, dinleyicileri her iki tarafın çıkarlarının, inançlarının, değerlerinin, tutumlarının veya bağlarının "birleştiğine" ikna eder. Özdeşleşme, ikna etme ve eş-tözsellik terimleri eşanlamlıdır: "Bir insanı, yalnızca onun dilini sözcük, jest, ton, düzen, görüntü, tavır, fikir, kendi yollarınızı onunla özdeşleştirme yoluyla konuşabildiğiniz ölçüde ikna edin. onun ". Bu nedenle, özdeşleşme kavramı, cihatçı taktiklerin nasıl çoğaldığını kavramsallaştırmak için yararlı bir çerçeve sunar: Cihatçı taktik iletişim, önceden var olan bölünmeleri birbirine bağladığı ve bağlantılı olmayan hedef kitleyle özsellik gösterdiği ölçüde ikna edicidir.

AQ Cook'un talimatlarına genel bakış

Cihatçı teknik-taktik iletişimin okuyucuları nasıl ikna ettiğini ve motive ettiğini analiz etmek için bu makale, AQAP'ın Inspire dergisinde yer alan patlayıcı cihaz üretimi üzerine yedi makaleden oluşan bir diziyi incelemektedir. "AQ'nin aşçısı" adlı takma adlı bir varlık tarafından yazılmış, yalnız mücahit (savaşçı) işaretiyle okuyuculara hitap ediyor. Bu makaleler, "Amerika içinde" çeşitli IED'lerin (Doğaçlama Patlayıcı Cihaz) hazırlanması ve patlatılması için talimatlar sağlar.

Bu nedenle, AQ aşçısının talimatları, cihatçı teknik-taktik bir iletişim oluşturmaktadır. AQ Cook'un talimatları, Inspire'in hemen hemen her sayısında yer alır; bu talimatların yer aldığı sayıda, içindekiler bu başarı özelliğine dikkat çekmektedir.

Serinin ilk yazısı "Annenizin Mutfağına Nasıl Bomba Yapılır" başlığını taşıyor; Bu makale, AQ Cook'un talimatlarının yapısı ve stiline bir örnek sağlar. Serideki diğer makaleler gibi bu makale de yemek pişirme temasını işliyor. Yazar bir "Aşçı"; makaleler, bomba yapımında kullanılan malzemeler ve malzemeler kullanılarak IED'nin hazırlanması için "tarifler" oluşturmaktadır. Projenin amacını açıklayan kısa bir girişten sonra (yani, kendi kendini inşa eden bir bomba yapmak), makale, cihazı oluşturmak için kullanılan "içerikleri" veya malzemeleri açıklar. Daha sonra makale, patlayıcı cihazın, elektrikli parçanın, şarapnel ve zamanlama mekanizmasının "hazırlanması" hakkında ayrıntılı talimatlar sağlar. Her adım, net, yakın bir görüntü ve basit bir açıklayıcı cümleden oluşur.

Bu nedenle, "hazırlık" adımları, geleneksel veya "basitleştirilmiş" teknik talimatlarla tutarlıdır. Makalenin odak noktası tüp bombası olsa da, "hazırlık" adımları, düdüklü tencereli bombalar gibi varyasyonları da içeriyor.

Makale, cihazı kalabalık bir alanda patlattığında "sönen" bir saldırının zamanlamasını kontrol etmek için "saati ayarlama" talimatlarıyla sona ermektedir. AQ Cook'un talimatları çeşitli cihazları (araba bombaları, yangın bombaları vb.) kapsamına rağmen, yedi talimatın tümü bu "tarife benzer" yapıya gevşek bir şekilde bağlıdır.

Anahtar terim: bileşenler

Taktik bilgi, nasıl kullanılacağını veya tüketileceğini anlamayı; organizatörler, "egemen bir düzen tarafından empoze edilen" ürünlerle "yapmak" zorundadır. Etkili bir bomba yapmak için yalnız mücahidin uygun malzeme ve bileşenleri bulması gerekir. Batı dünyasındaki kullanıcı kolayca patlayıcı satın alamaz; bu tür satın almalar 11 Eylül sonrası Amerika'da "şüphe uyandırıyor". Bu nedenle cihatçı teknik-taktik iletişim, kendisini mevcut malzemelerle "düzenleme" yeteneği ile donatmalıdır. AQ Cook'un talimatları, okuyucuları "dünyanın her mutfağında bulunan malzemelerden... etkili bir bomba yapmak" için kullanabilecekleri tekniklerle donatarak bu gereksinimi karşılar.

Anahtar terim - malzemeler - patlayıcı cihazların üretimi için bilinen malzeme toplama sürecini, yemek pişirmek için malzeme seçme ve değiştirmeye ilişkin daha tanıdık uygulama ile ilişkilendirerek okuyucuların bu malzemeleri bulmasına yardımcı olur. Bileşenler terimi AQ'nun pişirme talimatlarında yalnızca altı kez geçse de, özellikle vurgulanarak öne çıkıyor. Terim ilk olarak "Annenizin mutfağında bomba nasıl yapılır" fikrinde karşımıza çıkar; sonraki her makale, okuyucunun talimatları tamamlamak için edinmesi gereken bir içerik listesi ile başlar. Görüldüğü yerde, içerik terimi, okuyucuları, yaygın ev eşyalarının patlayıcı ve bomba bileşenleri olarak nasıl kullanılabileceğini göstererek "başkalarının mülkünü mahvetmeye" hazırlar.

Sözcükler ve ifadeler, okuyucunun patlayıcı cihazların üretimi için uygun malzemeleri belirlemesine ve bulmasına yardımcı olan anahtar bileşen terimi etrafında gruplandırılmıştır . İki kelime - mutfak ve garaj - evin yalnız mücahitlerin malzeme bulabileceği yaşam alanlarını tanımlar. Mutfak veya "annenizin mutfağı", okuyucunun şeker, yemeklik yağ ve diğer yaygın malzemeleri ödünç almak için "ziyaret edebileceği" bir odadır. Bu pişirme malzemeleri patlamayı oluşturmak veya hızlandırmak için kullanılabilir, ancak "doğası gereği patlayıcı değildir" ve "şüphe uyandırmaz". Garaj veya "babanın garajı", kibrit, pil, havai fişek, propan ve tatil lambaları gibi "yanıcı maddeler" barındırır - bu malzemeler bir patlama oluşturmak için tetikleyicileri hızlandırabilir.

Hiçbir oda okuyucunun alanı değildir; annelerinin mutfağını ya da babalarının garajını ziyaret eden yalnız mücahitler, diğer insanların mülkünü "bozuyor". Ancak, "içerik" terimi aynı zamanda aşinalık anlamına da gelir; AQ Chef ateş, asit ve patlayıcılarla çalışmanın "kesinlikle basit ve sizin için kolaylaştıracağız" sözünü veriyor. Ardından, malzemeleri ve

konumlarını adlandırarak AQ Cook, okuyucuların bomba yapma bileşenlerini kolayca toplamasını sağlarken, okuyucunun yapmak üzere olduğu işle ilgili endişesini tehlikeli maddelerle giderir.

AQ's Cook, bomba yapma sürecini günlük pişirme pratiğiyle ilişkilendirerek okuyuculara uygun malzemeleri toplama olanağı sunuyor. Malzeme terimi, uygun malzemeleri tanımlamanın yanı sıra, yemek pişirmeye ilgili günlük yaratıcılığı da çağırır. AQ Cook'un talimatları açıkça yaratıcılığı teşvik eder; yalnız mücahit "sıradan düşünmeli" ve "yaratıcı" olmalıdır.

"Bu Açık Kaynak Cihad", "Düşmanı şaşırtın, belirli bir protokolü takip etmeyin" başlıklı bir makaleyi teşvik ediyor. "Yaratıcı olun" öğüdü, okuyucuyu kendi kişisel saldırılarını planlamaya katılmaya davet eder; böylece okuyucuya harekete geçme motivasyonu sağlar. Il Cuoco di AQ, bir bileşeni diğeriyle değiştirme fırsatlarını vurgulayarak bu konuda okuyuculara yardımcı oluyor. Örneğin, "Amerika'daki Araba Bombaları", bir araba bombası yapmak için ayrıntılı talimatlar sağlar. Cihaz, bir arabanın bagajına yerleştirilmiş altı veya daha fazla propan tankından oluşur. Tanklar, gazı patlatmak için bir kıvılcım üreten basit bir elektrik devresine bağlanır. Araba bombasını yapmak için gerekli malzemeleri içermesine ek olarak, tarif, ikame ve iyileştirmeler için on dörtten fazla farklı fırsata dikkat çekiyor.

Örneğin:

Tıbbi veya kaynak silindirlerinden oksijen kullanabilirsiniz. Propan yerine hidrojen, metan veya asetilen gibi başka yakıtların kullanılması da mümkündür. Bu yakıtlar, güvenlik önlemleri satın alınmasına izin veriyorsa daha iyi performans gösterir. Basınç 12 bar'dan az olmadığı sürece gazı altı silindir yerine bir pişirme gazı silindirinde toplamak mümkündür. Gaz basıncı ne kadar yüksek olursa, patlama o kadar güçlü olur.

Bu nedenle, yaratıcı ikameler okuyucunun mevcut materyallerle "geçinmesine" izin vermez; ayrıca "daha iyi sonuçlar" ve "daha güçlü" bir patlama da üretebilirler. Okur, "yemek pişirme" ve bomba yapma ile ilgili günlük yaratıcılığı basitçe uygulayarak, sadece cihazçı taktiklere katılmakla kalmaz, aynı zamanda iyileştirme ve yenilik arayışında yaratıcı bir akraha olur.

Anahtar terim: Hazırlık

Taktik bilgi, bir dizi sonsuz küçük "jest ve adım"da ustalaşmayı ima eder; bu sonsuz küçük "jest dizileri", "günlük yaratıcılığın prosedürlerini" oluşturur. Gerekli malzemeleri toplayan yalnız mücahit, patlayıcı bir cihazı güvenli ve etkili bir şekilde monte etme zorluğuyla karşı karşıyadır. Bir patlayıcı cihaz yapmak zor ve tehlikeli bir iştir, yanlış adımlar etkisiz bir cihaz veya erken patlamaya neden olabilir. Sonuç olarak, cihazçı teknik-taktik iletişimi, etkili bir patlayıcı cihaz kurmak için prosedür adımlarını tanımlamak için doğru kelimeleri bulmalı ve ayrıca olası hata payını da azaltmalıdır. AQ Cook'un tarifleri, anahtar terimlerin hazırlanmasıyla bu prosedür adımlarını işaretler.

Malzeme olarak, hazırlık terimi, cihazçı bomba yapma taktiklerini günlük yemek pişirme pratiğiyle ilişkilendirir.

Hazırlık, AQ Chef'in yedi tarifinde 15 defadan fazla görünüyor; bir cihazın oluşturulmasında yer alan adımların sırasını, adımların nasıl tamamlanacağını (yani nazikçe, dikkatli veya hızlı bir şekilde) ve talimatların arkasındaki temel bilimsel kavramları açıklar. Bu terim aynı zamanda , patlayıcı cihazların üretimi ile ilişkilendirilebilecek pişirme (veya "hareket dizisi") ile ilişkili alışkanlık eylemlerini de tanımlar ve okuyucuların kendi patlayıcılarını icat etmek ve doğaçlama yapmak için kullanabilecekleri bilimsel kavramları açıklar. Yedi AQ Cook tarifinin her birinde, hazırlık terimi, prosedürleri somut duyuşal ayrıntılarda yakalayan bir kelime olan faz terimiyle en yakından ilişkilidir.

Örneğin, bir yangın çıkarma cihazının hazırlanması, birbiriyle ilişkili iki adım adım prosedürü içerir: "Ateşleme lambasının hazırlanması", "Çamaşır makinesi zamanlayıcısının hazırlanması". Bu nedenle, dönem-hazırlama bir organizatör olarak işlev görür; okuyucunun

belirli bir sonuç üretmek için gereken adımları belirlemesine yardımcı olur. Terimin hazırlanması gibi, bu adımlar da “yemek pişirmekten bahsederken kullanılan dile” dayanmaktadır: dökün, karıştırın, çıkartın, ısıtın, soğutun, öğütün, alın, ölçün ve kırın. Birçok adım, "adım"ın nasıl tamamlanması gerektiğine ilişkin notları da içerir: hızlı, nazikçe, dikkatle veya belirli ayrıntıları dikkatle izleyerek. Örneğin, "Annenizin Mutfağında Bomba Nasıl Yapılır", patlayıcı bir cihaz yapmak için hazırlık adımlarını anlatır. AQ Cook, okuyucuya tüpe yanıcı bir madde dökmesini söyleyerek şu uyarıda bulunuyor: Çok hassas olan filamentı yırtmamak için nazikçe dökün. Tel yırtılırsa cihaz patlamaz... Tüpü yanıcı madde ile doldurun. Kapatıldığında alev almaması için borunun dışlarına herhangi bir madde dökmekten kaçının.

Bu zarflar (yani nazikçe) ve uyarılar (yani kaçınm) sıvının nasıl döküleceğini açıklar. Bu zarflar ve uyarılar, AQ Chef'in tüm hazırlık aşamalarında tekrarlanır. Örneğin, bir güç anahtarını ayarlamak için aşağıdaki talimatlar, okuyucuya elektrik kaynağını (bir Noel ışığı veya "lamba") "nazikçe kesmesini", onu "hemen suya batırmasını" ve lamba kafasını "dikkatle" kırmasını tavsiye eder. Bu kelimeler önemli bilgileri aktarır: hazırlık adımlarını dikkatsizce, kabaca veya çok yavaş tamamlamak, etkisiz bir cihaz veya kazara patlama ile sonuçlanacaktır. Ancak, AQ Cook'un hazırlama konusundaki hazırlık açıklamaları ayrıntılı talimatlarla sınırlı değildir.

Yazar ayrıca tariflerde açıklanan prosedürlerin arkasındaki bilimsel kavramları da açıklıyor: yanma, kimyasal patlama, mekanik patlama, sürtünme, merkezkaç kuvveti (FC) ve elektrik devresi kavramı. Bu kavramlar, patlayıcıların nasıl ve neden çalıştığını açıklar; bu bilgiyle donatılmış okuyucu "patlamayı deneyimleyebilir".

Kimyasal patlama, mekanik patlama ve yanma kavramları AQ Cook'un tarifleri için özellikle önemlidir. Bu üç kavram, hazırlık adımlarını anlamakla ilgili arka plan bilgisi sağladıkları yedi makalenin tamamında yer almaktadır. Örneğin, “Binaları yok etmek” makalesinde AQ Cook, patlama için gerekli çevresel koşulları tanımlamak için mekanik patlamayı tanımlar: Bir gazın havada yanabilmesi için hava ile orantılı belli bir orana ulaşması gerekir. 1 kısım gazın 9 kısım havaya oranı propanın yanmasını başlatmak için yeterlidir. Gazlar hapsedilirse yanma patlamaya dönüşebilir ve buna mekanik patlama denir. Yanma, ısı ile birlikte gazların oluşmasına neden olur ve bu gazlar bir çıkış yolu bulamayınca basınç yükselir ve tüm gazları ve ısıyı salarak patlama meydana gelir.

Okuyucu mekanik patlama kavramını kavradığında, AQ Cook bu kavramın yaratıcılık ve yenilikçilik için nasıl bir kılavuz görevi görebileceğini açıklıyor. Örneğin, "Bu fikir arabalar, trenler, alışveriş merkezleri, fabrikalar ve çeşitli binalar gibi farklı alanlarda uygulanabilir." Veya okuyucu, "daha büyük ve daha ölümcül bir cihaz" oluşturmak için mekanik patlamalar ilkesine güvenebilir. Hazırlık aşamaları belirli bir cihazın yapımını basitçe sınırlandırırken, bilimsel kavramların bilgisi okuyucuları belirli adımlara bağlı kalmaktan kurtarır ve sürece belirli bir derecede "çoğulluk ve yaratıcılık" katmalarına izin verir.

Anahtar terim: Zamanlama

Taktikler “zamanın akıllı kullanımına” bağlıdır: müdahale etmek için “kesin anı” tanımak, bir konuşlanma durumunda “hareket hızına” yanıt vermek ve insanların hareketlerinin ve kalıplarının potansiyel “kesişimlerini” tanımak. Yalnız mücahit bir kez patlayıcı bir cihaza sahip olduğunda, onu bir terörist saldırıda patlatmak için doğru anı bulmalıdır. Bu adım birçok hususu içerir: bomba patlamadan önce "genel koşulları" gözlemlemek, "nedensellik" üretme fırsatlarını tanımak, ancak polislin "dikkatini çekmemek". Cihatçı teknik-taktik iletişim, bağlantısı olmayan bireyleri terörist saldırılar gerçekleştirme becerisiyle donatmak için zamanlama sorununu ele almalıdır.

AQ Cook'un tarifleri, bir bombayı patlatmak için "doğru zaman ve uygun koşulların" nasıl seçileceğine dair öneriler sunarak bu taktiksel zaman farkındalığını geliştirir. Anahtar terim - zamanlama, Chef of AQ'nun altı tarifinde tekrarlanır; göründükleri yerde, zamanlamayla

ilgili temel faktörler vurgulanır. Bu nedenle, terim-zamanlama, okuyucunun uygun anları belirlemesine, taktikleri sahadaki koşullara uyarlamasına ve bu eylemlerin uzun vadeli sonuçlarını hayal etmesine yardımcı olan bir "terminoloji ekranı" işlevi görür. AQ Cook'un tariflerinde zamanlar her zaman bir patlamanın veya patlamanın zamanlamasını ifade eder. Tıpkı bir taktikçinin "sahnedeki kazanılması gereken fırsatlar için her zaman tetikte" olması gibi; yalnız mücahitler sıradan bir olayı - geçit töreni, spor müsabakası, halk toplantısı vb. - bir terör saldırısı sahnesine dönüştürmek için fırsatlar ararlar.

Zamanlama terimi, özellikle yalnız mücahitlerin dikkate alınması gereken üç önemli faktörle ilişkilidir: hava durumu, kalabalıklar ve olaylar. Örneğin, AQ Cook'un yangın bombası talimatları, kuruluk ve rüzgar gibi elverişli "hava koşullarının" dikkatli bir özendirici avantajını gerektirir. Bu koşullar özellikle "yangın için... uygundur". "Yangın bombası atma özgürlüğünüz" makalesi, bir saldırının zamanlamasını planlarken okuyucunun başvurması gereken ipuçlarının bir listesini sağlar:

- (1) Ağ beklentileri üzerine yayınlanan haberleri izleyin.
- (2) Gazete haberleriyle güncel kalın. Her ülkenin iklimini inceleyen bilimsel dergiler de vardır.
- (3) İnternet, iklimle ilgili çok sayıda bilgi içerir.

AQ Chef, "Otomobil bombaları: Veri Alanı" makalesinde de okuyuculara kendi ülkelerindeki günlük yaşamdan sahneleri gözlemlemelerini tavsiye ediyor: "Ülkenin içinde yaşıyorsanız düşmanı daha iyi tanıyın". Bazı yinelenen olaylar, zamanlama için özellikle uygun koşullar yaratır. Örneğin, İngiltere'de:

Özellikle Premier Lig ve FA Cup maçlarında futbol statlarınız var ve tüm dünyada medyada yer buluyor. En iyi zaman, büyük kalabalıkların stadyumu terk ettiği ve girişlerde kutlama yaptığı bitiş düdüğü sonrasındadır.

AQ Cook, bir saldırının zamanlaması ile ilgili faktörleri (örn. hava durumu, olaylar ve kalabalıklar) vurgulayarak okuyucuların bir terör saldırısı için "doğru zamanı ve yeri" belirlemesine olanak tanır. Okuyucu, patlama için uygun bir anı yakalamak için günlük yaşamın zamansal kalıpları hakkında "sikişir". AQ Cook, zamanlamayla ilgili bağlamsal faktörleri ele almanın yanı sıra, bir saldırının uzun vadeli yansımaları hakkında da spekülasyonlar yapıyor. "Neden?" sorusu Anında menzil değerlendirmelerinden bir adım işaretleyin:

Ama nasıl diye sormadan önce neden diye soralım. Çünkü Allah şöyle buyurmaktadır: Eğer Allah yolunda savaşsanız, kendinizden başka sorumlu tutulamazsınız. Ve eğer müminlere size katılmalarını telkin ederseniz, belki Allah inanmayanların askeri gücünü bastırır. Allah, ibretlik azapta daha kuvvetli ve kuvvetlidir [Nisa: 84].

mücahit taktik "birleşin" başkalarına ilham yoluyla ivme kazandırmak: Burada okuyucu katılımı AQAP düşmanları için uzun menzilli sonuçlarını elde anahtarıdır. Ayrıca AQ Chef, "Causando trafik kazaları" makalesinde bir saldırının uzun vadeli yansımalarını özetlemektedir:

Neden trafik kazaları? Amaç, inşaAllah, eğer yeterli sayıda Müslüman cihat yükümlülüğünü yerine getirirse, kâfir sigorta şirketleri bu basit operasyonların yol açtığı terörden ve harcanan paralardan o kadar bıcağı ki, hükümetlerine karşı zulmü durdurması için baskı yapacaklardır. Müslümanlar. Bu operasyonlar caydırıcılık operasyonları kapsamındadır.

Terörist taktiklerin stratejik "hükümet" operasyonlarını etkileme potansiyeli olmasına rağmen, bu potansiyel ancak okuyucunun talimatları izlemesi ve diğerlerine bunu yapmaları için ilham vermesi durumunda gerçekleştirilebilir. Yeterli sayıda okuyucu cihatçı taktiklere katılırsa, bu taktiklerden etkilenenler, "Müslümanları" etkileyen hükümet politikalarını (yani stratejileri) değiştirmeye "hükümeti zorlayacaktır". Elbette bu gözlemler, etkilenen bireylerin önemli konularda (yani, oy verme, lobicilik, sosyal aktivizm, vb.) hükümetleri üzerinde

"baskı" yapma araçlarına sahip olduklarını ima etmektedir. Böylece, uzun vadede, AQ Cook'un talimatları Batı'nın demokratik yapılarını baltalıyor.

Anahtar terimler olan malzemeler, -hazırlık ve -tempizm birlikte, "yemek pişirme hakkında konuşmak için kullanılan dilden" ödünç alınmıştır. Yukarıda gösterildiği gibi, bu terimler yalnızca yüzeysel metaforlar değildir. AQ Cook'un talimatları, bir IED oluşturma sürecini öğretmek için pişirme ile ilgili malzemeleri, ekipmanı, alanları, adımları ve taktikleri harekete geçirir. AQ Chef'in dünyaya ilişkin retorik vizyonunda, patlayıcı cihazların pişirilmesi ve üretilmesi, temel süreçler haline geliyor. Mücahit müstakbelleri için, ateşleme ve bomba yapımı arasındaki bu ilişki bir katalizör görevi görür; kurumsal stratejilerin yarattığı bölünmeler arasında köprü kurar, taktik bilgiyi erişilebilir terimlerle iletir ve okuyucu katılımını motive eder. Inspire'in mesajını reddeden yabancılaşmış okuyucu için, derneğin kendisi bir korku tepkisi üretir. Bomba yapmanın yemek pişirmek kadar kolay olduğu bir dünyada, terörist taktikler günlük hayatı tehdit ediyor. AQ's Cook'un görüşüne göre, bu korku insanları "Müslümanları" etkileyen politikaları değiştirmek için "hükümetlerine baskı yapmaya" yönlendiriyor. Dolayısıyla, AQ'nin Açıcısı'nın dünya görüşüne göre, bir okuyucunun talimatları takip edip etmemesine ve harekete geçmesine bakılmaksızın, cihatçı taktikler her zaman kazanır.

*** **

<https://libgen.li/index.php?req=inspire+magazine&columns%5B%5D=t&columns%5B%5D=a&columns%5B%5D=s&columns%5B%5D=y&columns%5B%5D=p&columns%5B%5D=i&objects%5B%5D=f&objects%5B%5D=e&objects%5B%5D=s&objects%5B%5D=a&objects%5B%5D=p&objects%5B%5D=w&topics%5B%5D=l&topics%5B%5D=c&topics%5B%5D=f&topics%5B%5D=a&topics%5B%5D=m&topics%5B%5D=r&topics%5B%5D=s&res=25>

El bombalı suçlu listesi

1993

Azerbaycanlı bir adam, Stockholm Arlanda havaalanında kaçırılan bir uçakta iki el bombasıyla 82 kişiyi rehin aldı.

2002-2012

2002 ve 2006 yılları arasında Göteborg'da dört el bombası makinelerin altında patladı (2002 ve 2004'te bir ve 2006'da iki tane). Saldırıları Mehdi Seyyed tarafından kurulan ve yönetilen yerel Bandidos grubuyla bağlantılı. Seyyed, 2006'daki iki saldırı nedeniyle dokuz yıl hapis cezasına çarptırıldı.

Malmö'de 2008-2011 yılları arasında gerçekleşen 22 el bombalı saldırı arasında, iki patlayıcı veya saldırı girişimi (biri 2011'de, biri 2008'de) el bombaları sonucu rapor edilmiştir.

2013

9 Haziran'da Malmö'de Ramels väg'deki bir çöp sahasında bir el bombası patlayarak birkaç arabaya zarar verdi.

14 Eylül'de Malmö'de Köpmansgatan'da bir el bombasının patlaması sonucu iki kişi hastaneye kaldırıldı.

9 Kasım'da Malmö'de Norra Grängesbergsgatan'daki bir meclis binasının merdiven boşluğunda bir bomba patladı.

2014

26 Ocak'ta Malmö'de Seved'de bir aile evinin penceresine bir el bombası atıldı. Bombanın başka bir daireye atılması gerekiyordu. Polis, üç kişilik ailenin, muhtemelen babanın yatak odasının kapısını zamanında kapatmayı başardığı için hayatta kaldığını söylüyor.

15 Nisan'da Malmö'de, Adelgatan'daki bir restoranın önünde bir el bombası patladı.

6 Mayıs'ta Malmö'de, Estlandsgatan'daki dairesine el bombası atılan bir adam ağır yaralandı. El bombası saldırganlar tarafından yanlış daireye atılıyor (polis diyor).

19 Mayıs'ta Malmö'de Seved'de bir el bombası patladı ve sekiz arabaya ve birkaç binaya hasar verdi.

2015

7 Şubat'ta Sollentuna'da Edsberg'deki bir apartmanın merdiven boşluğunda bir el bombası patladı.

23 Nisan'da Malmö'de Adelgatan'da patlayan el bombası bir restorana zarar verdi.

21 Mayıs'ta Uppsala'da Birger Jarl gece kulübüne atılan iki el bombası patladı.

12 Haziran'da Malmö'de Rasmusgatan, Seved'de bir el bombasının patlaması sonucu yoldan geçen iki kişi yaralandı.

16 Haziran'da Malmö'de Rosengård yakınlarındaki Almgården'de bir patlama meydana geldi.

17 Temmuz'da Malmö'de Branteviksgatan'da meydana gelen patlamanın ardından üç araba hasar gördü.

21 Temmuz'da, Malmö'de, Norra Grängesbergsgatan'daki bir belediye binasının önünde bir el bombasının patlaması sonucu bir kişi yaralandı.

23 Temmuz'da Malmö'de Limhamn'da bir arabanın altında bir el bombası patladı ve yakındaki arabalara ve binalara zarar verdi.

24 Temmuz'da Malmö'de bir sosyal hizmet ofisinde bir el bombası patladı ve yakındaki araçlara zarar verdi.

20 Haziran'da Malmö'de, Kroksbäck'te bir apartmana iki el bombası atıldı, ancak patlamadı. 60 kişi tahliye edildi.

13 Temmuz'da Malmö'de, Augustenborg'daki bir aile konutunun önünde bir el bombası patladı.

15 Temmuz'da Malmö'de Arlöv'deki bir evin yakınında bir el bombası patladı.

17 Temmuz'da Branteviksgatan'da meydana gelen patlamanın ardından Malmö'de üç araba hasar gördü.

21 Temmuz'da, Malmö'de, Norra Grängesbergsgatan'daki bir belediye binasının önünde bir el bombasının patlaması sonucu bir kişi yaralandı.

23 Temmuz'da Malmö'de, Limhamn'da bir arabanın altında patlayan el bombası yakındaki arabalara ve binalara zarar verdi.

24 Temmuz'da Malmö'de bir sosyal hizmet ofisinde bir el bombası patladı ve yakındaki araçlara zarar verdi.

26 Temmuz'da Malmö'de, Värnhem'deki bir otoparkta bir el bombası patladı, on arabaya zarar verdi ve birkaç evin camını tahrip etti.

5 Ağustos'ta Trelleborg'da bir sosyal hizmet ofisine atılan bir el bombası patladı.

9 Ağustos'ta Malmö'de, Möllevången'deki bir yerleşim bölgesinde bir el bombası patladı ve patlamada otuz pencere kırıldı.

20 Ağustos'ta Botkyrka'da Tumba bölgesinde dört polis memuruyla birlikte bir polis minibüsüne atılan bir el bombası patladı.

11 Eylül'de Borås'ta, Hässleholmen'in bir yerleşim bölgesinde bir el bombası patladı ve birkaç pencereyi tahrip etti.

13 Ekim'de Göteborg'da Biskopsgården'de bir el bombası patladı ve altı daireye hasar verdi.

11 Kasım'da Landskrona'da el bombasıyla yapılan bir saldırıda bir evin dışı ve birkaç araba hasar gördü.

2 Aralık'ta Uppsala'da Birger Jarl gece kulübünde bir el bombası patladı.

27 Aralık'ta, Helsingborg'da Bruksatan'daki bir gece kulübü, bir dizi patlayıcı madde nedeniyle büyük hasar gördü.

2016

2016 yılında İsveç'te yaklaşık 40 el bombası saldırısı gerçekleşti.

27 Ocak'ta Landskrona'da birkaç araba hasar gördü ve Trånggatan'da bir el bombası patladıktan sonra camları kırıldı.

12 Şubat'ta Göteborg'da apartmanlarda ve iki farklı yerde (Lunden ve Angered) dokuz dakikada iki el bombası patladı.

22 Mart'ta Uppsala'da bir apartmanın balkonuna atılan bir el bombası patladı.

28 Mart'ta Stockholm'de, Stockholm'ün merkezinde iki el bombası patlayarak bir gece kulübü ve restoranın girişlerine ve dışına zarar verdi.

6 Nisan'da Stockholm'de, Jakobsberg'de bir restorana atılan bir el bombası patladı.

11 Nisan'da Uppsala'da, Stenhagen'deki bir otoparkta el bombasının patlaması sonucu yaralı bir adam hastaneye kaldırıldı.

17 Nisan'da Landskrona'da bir daireye, muhtemelen rastgele bir hedefe atıldıktan sonra bir el bombası patlar.

18 Mayıs'ta Malmö'de bir el bombası Fosie'deki bir villaya, muhtemelen rastgele bir hedefe atıldıktan sonra büyük hasara neden oldu.

7 Haziran'da Botkyrka'da Fittja'nın merkezinde bir el bombası patladı.

7 Haziran'da Botkyrka'da, Slagsta'daki bir ofis binasının dışında bir el bombasının patlaması sonucu bir şarapnel tarafından bir adam yaralandı.

23 Haziran'da Tomelilla'da bir villanın önünde bir el bombası patladı.

24 Haziran'da Uppsala'da bir pizza restoranında bir el bombası patladı.

9 Temmuz'da Sollentuna'da, iki gün içinde kentte meydana gelen dört silahlı saldırının ortasında bir yerleşim bölgesinde otomatik silahların ateşlenmesiyle bir el bombası patladı.

12 Temmuz'da Botkyrka'da Tumba'da park halindeki bir arabanın altına atılan bir el bombası patladı.

28 Temmuz'da Malmö'de bazı saldırganlar tarafından bir apartmanın önüne atılan bir el bombası patladı.

22 Ağustos'ta Göteborg'da, Biskopsgården'deki bir apartman dairesinde bir el bombası patladı ve İngiltere'nin Birmingham kentinden 8 yaşındaki Yuusuf Warsame öldü. Saldırı, 2015 yılında Göteborg'da bir barda silahlı saldırıdan hüküm giyen bir kişinin apartmanda ikamet etmesi nedeniyle Göteborg'daki Somali topluluğu üyeleri arasında devam eden bir kan davasıyla bağlantılı.

4 Eylül'de Göteborg'da engelli yaşlı bir kişinin dairesinin balkonunda bir veya iki el bombası patlayarak bir delik açtı ve birkaç pencereyi tahrip etti. El bombası, bir çete bölgesinde, apartmanda ayırım gözetmeksizin atılır.

23 Ekim'de Malmö'de, Husie'de bir garajın ve bir arabanın yakınında bir el bombası patladı .

28 Ekim'de Landskrona'da bir pizza restoranında bir el bombası patladı.

11 Kasım'da Malmö'de bir benzin istasyonunun bitişiğinde bulunan bir araba kiralama şirketine atılan bir el bombası patladı.

15 Kasım'da Västerås'ta bir kuaför dükkanında bir el bombası patladı. Saldırının şantaj kapsamında olduğu düşünülüyor.

21 Kasım'da Ängelholm, bir apartmanın yakınında bir el bombası patlar ve birkaç pencerenin patlamasına neden olur.

30 Kasım'da Solna'da bir apartman balkonuna atılan bir el bombası patladı. O sırada mutfakta bir kişi duruyordu. Kişi daireyi zarar görmeden terk ederken, balkon yıkılır ve birçok pencere paramparça olur. Olay organize suçla bağlantılı.

15 Aralık'ta Göteborg'da bir el bombası patlayarak Biskopsgården'deki iki daireye zarar verdi.

2017

1 Ocak'ta Katrineholm'da yerel polis karakoluna bir el bombası atıldı. Giriş, birkaç pencere ve yakınlarda park etmiş üç araba hasar gördü.

13 Şubat'ta Södertälje'de, yakın zamanda gasp edilmiş bir girişimcinin ofislerinin bulunduğu bir yerleşim bölgesinde bir el bombası patladı.

28 Şubat'ta Malmö'de Lindängen'de bir evin önünde el bombasının patlaması sonucu bir kişi şarapnel tarafından yaralandı ve hastaneye kaldırıldı.

11 Nisan'da Linköping'de bir balkona el bombası atılır.

7 Temmuz'da Stockholm'de, Spång yerleşim bölgesindeki bir dükkanda bir el bombası patladı.

21 Temmuz'da Uppsala'da bir restoranda bir el bombası patladı.

23 Temmuz'da Halmstad'da bir park yerinde bir el bombası patladı ve beş araba hasar gördü.

2 Eylül'de Märsta'da bir restoranda bir el bombası patladı. Kimse incinmedi.

6 Eylül'de Stockholm'de, Östermalm bölgesindeki bir konut binasında bir el bombası patladı.

18 Eylül'de Göteborg'da Biskopsgården'de bir daireye atılan bir el bombası patladı.

28 Eylül'de Varberg'de bir el bombası patlayarak Varberg'in merkezindeki bir villaya zarar verdi.

13 Ekim'de Malmö'de bir konut binasında bir el bombası patladı.

18 Ekim'de Helsingborg'da bir el bombası yerel polis karakolunun girişini yok etti.

Patlamadan kırk pencere patlar.

21 Ekim'de Stockholm'de, Solna şehir merkezinde bir arabada bir el bombası patladı.

27 Kasım'da Uppsala'da, karakollarının dışındaki bir polis arabasına bir el bombası atıldı.

Patlamada yaralanan olmazken çok sayıda araçta hasar meydana geldi. Bir şüpheli tutuklandı.

3 Aralık'ta Göteborg'da Hisingen'de bir evin önünde bir el bombası patladı.

2018

7 Ocak'ta Stockholm'de, Vårby gård metro istasyonunun dışında bir el bombasının patlaması sonucu 60 yaşındaki bir adam öldü ve 45 yaşındaki bir kadın yaralandı. El bombası, yol kenarına terk edildikten sonra yanlışlıkla adam tarafından alınır.

21 Ocak'ta Göteborg'da Biskopsgården'de yedi kişinin bulunduğu bir evin penceresinden atılan bir el bombası patladı. Saldırı çete çatışmalarıyla bağlantılı, bu nedenle önceki yılın Aralık ayında rakip çeteler arasında birkaç el bombası saldırısı oldu.

8 Şubat'ta Stockholm'de, dolandırıcılık davalarını soruşturmakta ve ilgili davalarda polis asistanı olarak görev yapan bir banka çalışanın evinin önünde bir el bombasının patlaması sonucu camlar patladı ve bir araba hasar gördü. organize suç.

Ağustos 2018'de Uppsala'dan iki adam, dolandırıcılığı araştıran bir banka çalışanın evine el bombası atmaktan tutuklandı.

7 Eylül 2018'de Göteborg'da bir restorana el bombası atıldı.

Devam ediyor...

"FamiGliA mAfiosA dei Gambino" ekibi tarafından işlenen cinayetler

Giriş notu: Bazı için "küçük" Anti-Politik Terör gruplarının bağlamı dışında olabilir rağmen, cezai tarihinin, KH-A-OSS bu yeni sayısında cinayetleri yayımlamak derin bencil ilgiyle olduğunu DeMeo Crew, Mafioso Gambino ailesine bağlı. Burada anlatılan "hikaye", örneğin, geçmişte diğer Kindred Extreme Active Misanthropes'ların zaten derinleştiğini not eder. Hedefine ulaşmak için kendini iyi tanımlanmış rollerde organize etmek; bir cinayeti sonuçlandırmak için "bununla hiçbir ilgisi olmayan" insanları kendi çıkarları için kullanmak. Meydanları ve sokakları fethetmek, İktidara el koymak için hümanist ve ahlaki değerlere karşı saf ilgisizlik ve Anti-hümanizm ve Terörizmin konuşlandırılması. Yukarıda olduğu gibi, sonunda kazanan belirli bir Otorite tipinin kullanımı, çünkü "rollerin" tanımı, ilerlemeye, öldürmeden öldürmeye, her zamankinden daha karmaşık ve kesin bir şekilde vurmaya yol açar. Eylem belli bir tür, tamamlanma kitle koyun değerine karşı Birey yücelten keyfi getirdiği Terör terimi "suçlu", ret ait amoralistic tanımı - spontane eylem olarak ret - çocukça cinsiyet farklılıkları. Şimdi *, ** aynı ölçekte bütün sanki, taşınan katılımcı demokrasi, gelen anatemayı için, potansiyel müşteriler "doğru ya da yanlış" ne dair insancıl saçmalıkları, sıkıcı

tartışmalar, giderek eğilimli, bildiğimiz gibi - bir dünyada Seçici / ayırım gözetmeyen ve ahlaksız katillerin mevcut derlemesine, savaşın ve ölümün ruhunu güçlendiren bir "temiz hava"!

* Anlamalısınız - siz hümanistler, Biz Aktif Misanthropik Aşırılıkçılar ve Anti-Politik Teröristler, sıkıcı tartışmalarınız umurlarında değil. Birinin yazdığı gibi, dünya Arşivcilerindir ... vaazlarınıza güzelce gülerken, bir eylemin veya saldırının toplumun kırılğan barışını ve ahlakını bozduğu her zaman zevk alırız. Kaos ve Terörü teşvik eden, Hristiyan Kilisenizin vaazlarına tüküren Arşivciler, Egoistler, Ahlaksızlar, Misanthroplar, her harekete geçtiklerinde gülerler ve kitle toplumunun ruhunu yiyip yutarlar.

* İnsani değerler açısından düz bir çizgide olmadığımızı, hatta dengesiz olmadığımızı anlamadan, yukarıda öne çıkıyor, içeride bir etik-politika diyalektiği ile uğraşabileceğimiz bir kap olduğunu inkar ediyoruz.

Extreme Active Misanthropic Magazine KH-A-OSS Editörleri

Kalsa / Palermo'nun bölümleri tarafından gizlenen Corleonese Nihilista tarafından çevrildi ve birleştirildi.

1. Paul Rothenberg (42 yaşında) (29 Temmuz 1973)

SebeP: Şüpheli ortak çalışan. (pişman / polis muhbiri)

Yöntem: Bir tabanca ile kafanın arkasından iki atış.

Yer: 1025 Kuzey Sahası (Flower Hill, Long Island)

Katılımcılar: Roy DeMeo (Oyuncu; 32 yaşında). Anthony Gaggi (47 yaşında) tarafından sipariş edildi. Gambino Mafya Ailesi'nin liderleri tarafından yetkilendirilmiştir.

2. Andrei Katz (22 yaşında) (13 Haziran 1975)

SebeP: Muhbir.

Yöntem: Göğsünden ve sırtından birkaç kez bıçaklandı. Vücut parçalanmış.

Yer: Pantry Pride-Via Beach 90th Street (Rockaway, Queens)

Katılımcılar: Harvey / Chris Rosenberg (24 yıl), Roy DeMeo (34 yıl), Henry Borelli (27 yıl), Anthony Senter (20 yıl), Joseph Testa (20 yıl). Judith Questal bir yem olarak kullanıldı.

Not: Mağdurun akrabası, muhtemelen kayınbiraderi, yıllar sonra New Jersey'de şüpheli koşullar altında intihar etti. Daha sonra, DiNome Mürettebatı, ölümün, onların katılımı olmadan gerçek bir intihar olduğunu açıkladı.

3. Joseph 'Joe Bikini' Brocchini (Lucchese Mafya Ailesinin Askeri; 43 yaşında) (19 Mayıs 1976)

SebeP: DeMeo yumruk attı.

Yöntem: Kafaya beş atış.

Yer: Parlamento otomobil satıcısı 69-11 Corso Roosevelt (Woodside, Queens)

Katılımcılar: Roy DeMeo (35 yıl), Henry Borelli (27 yıl), Chris Rosenberg (25 yıl), Anthony Senter (21 yıl), Joseph Testa (21 yıl). Anthony Gaggi (50 yaşında) tarafından yetkilendirilmiştir.

Not: Gambino Mafya ailesinin liderleri tarafından izin verilmeyen ve başarısız bir silahlı soygun olarak gösterilmek üzere sahnelenen cinayet. Brocchini, DeMeo ve Borelli tarafından ölümcül bir şekilde vurulur. Rosenberg, Senter ve Testa tarafından kaçırılan çalışanlar.

4. Vincent 'Vinny Mook' Governara (34 yaşında) (12 Haziran 1976)

SebeP: Yıllar önce bir tartışma sırasında Gaggi'nin burnunu kırmıştı.

Yöntem: Çoklu tabanca atışları.

Yer: Kurs 20, 85th Street (Bensonhurst, Brooklyn)

Katılımcılar: Anthony Gaggi (50 yaşında), Roy DeMeo (35 yaşında), Dominick Montiglio (28 yaşında).

Not: Sanatçılar DeMeo / Gaggi'dir.

5. George Byrum (42 yaşında) (13 Temmuz 1976)

SebeP: Gaggi'nin Florida'daki ikametgahının çalınmasına yol açan diğerlerine verilen bilgiler.

Yöntem: .380 ile yüze üfleyin, sırtından bıçaklayın. Kısmen kafası kesildi.

Yer: Ocean Shore Motel (Dade County, Florida)

Katılımcılar: Roy DeMeo (35 yaşında), Anthony Gaggi (50 yaşında), Anthony Plate (Gambino Mafya Ailesinin Askeri; 63 yaşında).

Notlar: Ölümçül darbe / DeMeo tarafından bıçaklandı. Plaka bir gözetleme görevi görür.

6. Tanımlanamayan Kurban # 1 (1976)

Yöntem: Öldürülmeye uygun.

Yer: Gelecekteki benzin istasyonuna gömüldü (Bensonhurst, Brooklyn)

Katılımcılar: Roy DeMeo (35 yaşında) ve diğerleri.

Not: Bu, DeMeo tarafından Montiglio Ekibine bildirildi. Kalıntıları bulunamadan site ortaya çıkarıldı.

7. Tanımlanamayan Kurban # 2 (1976)

Yöntem: Öldürülmeye uygun.

Yer: Gelecekteki benzin istasyonuna gömüldü (Bensonhurst, Brooklyn)

Katılımcılar: Roy DeMeo (35 yaşında) ve diğerleri.

Not: Bu, DeMeo tarafından Montiglio Ekibine bildirildi. Kalıntıları bulunamadan site ortaya çıkarıldı.

8. Charles 'Ruby' Stein (Cenevre Mafya Ailesi üyesi; 61 yaşında) (5 Mayıs 1977)

Sebepler: Borç iptali ve tefecilik işini devraldığı için öldürüldü.

Yöntem: Otomatik tabanca ile vurularak öldürüldü. Vücut parçalanmış.

Yer: 596 Club Corso 20 ve 43rd Street arasında (Hell's Kitchen, Manhattan)

Katılımcılar: Edward 'Danny' Grillo (43 yaşında), James Coonan (30 yaşında), William Beattie (30 yaşında), Thomas Hess (39 yaşında), Richard Ryan, Nicholas Kagabines (46 yaşında).

Not: Grillo yürütücü olarak görev yapar. Ölümünden sonra, her üye vücudunu vurur. Ceset Coonan ve Ryan tarafından parçalandı. Kalıntılar Kagabinlerden Isle of Wards'a taşınır ve burada Doğu Nehri'ne atılır. On gün sonra gövde Jamaika, Queens'de karaya çıkar. DeMeo, olay sonrasına kadar cinayetten haberdar değil.

9. Michael 'Mickey' Spillane (43 yaşında) (13 Mayıs 1977)

Sebepler: James Coonan'a iyilik olsun diye öldürüldü.

Yöntem: Silahlarla kollara, mideye, göğüse ve yüze beş kez vurun.

Yer: Spillane'nin 47-50 59th Street'teki dairesinin dışında (Woodside, Queens).

Katılımcılar: Roy DeMeo (36 yıl), Danny Grillo (43 yıl), Henry Borelli (28 yıl), Chris Rosenberg (26 yıl), Joseph Testa (22 yıl), Anthony Senter (22 yıl).

Not: DeMeo ve Grillo icracı olarak görev yapmaktadır. Diğerleri ise takviye/destek olarak konumlandırılmıştır.

10. Jerome Hofaker (23 yaşında) (Haziran 1977)

Sebepler: Dennis Testa ile bir tartışmaya karıştı.

Yöntem: Vurularak öldürüldü.

Yer: Canarsie, Brooklyn

Katılımcılar: Anthony Senter (22 yaşında), Joseph Testa (22 yaşında).

11. Johnathan Quinn (34 yaşında) (20 Temmuz 1977)

Sebepler: Büyük jüri önünde ifade.

Yöntem: 32 kalibrelik bir tabanca ile kafanın arkasından yapılan bir atış.

Yer: 4021 Corso Flatlands (Flatlands, Brooklyn) adresindeki Gemini Lounge'un arkasındaki daire

Katılımcılar: Roy DeMeo (36 yıl), Henry Borelli (29 yıl), Peter LaFroscia (28 yıl), Chris Rosenberg (26 yıl), Joseph Testa (22 yıl), Anthony Senter (22 yıl).

Not: Staten Island, Dongan Hills'de terk edilmiş bir ceset.

12. Cherie Golden (19 yaşında) (20 Temmuz 1977)

SebeP: Quinn'in operasyonunu biliyordu.

Yöntem: 38 kalibrelik bir tabanca ile kafasından üç kez vuruldu.

Yer: 4021 Corso Flatlands'deki Gemini Lounge'un dışında (Flatlands, Brooklyn)

Katılımcılar: Anthony Senter (22 yıl), Joseph Testa (22 yıl), Roy DeMeo (36 yıl), Peter LaFroscia (28 yıl), Henry Borelli (29 yıl), Chris Rosenberg (26 yıl).

Not: Kurban, Senter tarafından vuruldu ve Quinn'in arabasıyla bırakıldı, ardından Brooklyn, Gerritsen Plajı'na terk edildi.

13. Daniel Conti (28 yaşında) (29 Ekim 1977'de bulundu)

SebeP: Kötü organize edilmiş bir adam kaçırma için zayıf bir halka ve potansiyel muhbir olarak görülüyor.

Yöntem: Boyuna ve bir göze vurun.

Yer: Brooklyn, Lincoln Terrace Park'ta Rochester ve President Street arasındaki arabanın bagajında bulundu.

Katılımcılar: Roy DeMeo (37 yaşında), Peter LaFroscia (28 yaşında) ve diğerleri.

Not: Bir hırsızlık sırasında araba hırsızları tarafından keşfedilen ceset.

14. John Costello (20 yaşında) (14 Kasım 1977'de bulundu)

SebeP: Kötü organize edilmiş bir adam kaçırma için zayıf bir halka ve potansiyel muhbir olarak görülüyor.

Yöntem: Kafaya birden fazla atış.

Yer: Brooklyn, Bedford-Stuyvesant'taki 1045 Atlantic Course'da bir otomobilde bulundu.

Katılımcılar: Roy DeMeo (37 yaşında), Peter LaFroscia (28 yaşında) ve diğerleri.

15. Michael Mandelino (Lucchese Mafya Ailesi üyesi; 37 yaşında) (19 Mart 1978)

SebeP: Peter LaFroscia'yı bir soygunla suçladığından şüpheleniliyor.

Yöntem: Kafaya birden fazla atış.

Yer: Hinsdale ve DeWitt (Doğu New York, Brooklyn) arasındaki bir arabada bulundu .

Not: LE tarafından Lucchese Mafya ailesinin Vario Mürettebatının düşük seviyeli üyeleri olarak tanımlanan kurbanlar. Cesetler plastik bir torbaya ve/veya jaluziye sarılır.

16. Nino Martini / Martino (Lucchese Mafya Ailesi üyesi; 38 yaşında) (19 Mart 1978)

SebeP: Mandelino ile mevcut.

Yöntem: Kafaya birden fazla atış.

Yer: Hinsdale ve DeWitt (Doğu New York, Brooklyn) arasındaki bir arabada bulundu .

Not: LE tarafından Lucchese Mafya ailesinin Vario Mürettebatının düşük seviyeli üyeleri olarak tanımlanan kurbanlar. Cesetler plastik bir torbaya ve/veya jaluziye sarılır.

17. Patrick Prinszano (Bonanno Mafya Ailesi üyesi; 31 yaşında) (23 Mart 1978)

SebeP: DeMeo'nun arkadaşının mücevherlerinden bazılarını çaldı ve iade etmeyi reddetti.

Yöntem: Dövüldü ve vurularak öldürüldü. Boğaz kesimi.

Yer: Boynton Place ve Course X (Sheepshead Bay, Brooklyn) arasında bir arabanın arka koltuğunda bulundu.

Katılımcılar: Roy DeMeo (37 yaşında) ve diğerleri.

Not: İzinsiz cinayet. Kurban, Capodecina di Bonanno'nun Angelo 'Moe' Prinszano'nun oğluydu.

18. Michael DiCarlo (Lucchese Mafya Ailesi Üyesi) (16 Mayıs 1978)

SebeP: Yeğeni, Lucchese bağlı kuruluşu tarafından taciz edildi.

Yöntem: Vurulduktan, bıçaklandıktan, dövüldükten ve sodomize edildikten sonra doğrudan kafaya ateş edildi. Vücut parçalanmış.

Yer: Kulüp Mesai Saatleri (Flatlands, Brooklyn)

Katılımcılar: Anthony Senter (23 yıl), Roy DeMeo (37 yıl), Henry Borelli (29 yıl), Edward Grillo (44 yıl), Joseph Guglielmo (51 yıl), Chris Rosenberg (27 yıl), Joseph Testa (23 yıl) .

19. Kevin Gueli (20 yaşında) (9 Haziran 1978)

SebeP: Chris Rosenberg'i bir kokain anlaşması üzerinden dolandırmaya çalışmak.

Yöntem: Kafaya birden fazla tabanca ateşi.

Yer: Arabasının içinde Kings Plaza Diner'ın (Mill Basin, Brooklyn) arkasında bulundu.

Katılımcılar: Chris Rosenberg (27 yaşında) ve diğerleri mümkün.

20. Joseph Scorney (28 yaşında) (28 Eylül 1978)

Sebebi: Birçoğu, DeMeo'nun kendi kendine hırsızlık operasyonuna katılmayı reddetmek dahil.

Yöntem: Vuruldu ve muhtemelen dövülerek öldürüldü.

Yer: Glenwood Caddesi'ndeki DiNome Otomobil Mağazası ve E 42nd Caddesi (East Flatbush, Brooklyn)

Katılımcılar: Vito Arena (36 yıl), Richard DiNome (24 yıl), Ronald Turekian (29 yıl), Frederick DiNome (37 yıl).

Not: Kurban Arena'dan vuruldu ve muhtemelen Richard DiNome tarafından dövüldü.

Turekian dükkânın dışında direk olarak bulunur. Frederick DiNome'un asistleri mevcut.

Arena daha sonra Joseph Lee'nin diğer katılımcıların bilgisi olmadan bir kazık olarak mevcut olduğunu iddia etti.

21. Edward 'Danny' Grillo (Gambino Mafia Ailesi Üyesi; 44 yaşında) (14 Kasım 1978)

Sebebi: Ağır bir borç yüzünden mahvoldu; zayıf ve potansiyel bir muhbir olarak görülüyor.

Yöntem: Muhtemelen vurularak öldürüldü. Vücut parçalanmış.

Yer: 4021 Corso Flatlands (Flatlands, Brooklyn) adresindeki Gemini Lounge'un arkasındaki daire

Katılımcılar: Roy DeMeo (38 yaşında), Chris Rosenberg (28 yaşında), Anthony Senter (23 yaşında), Joseph Testa (23 yaşında).

22. Gary Gardine (25 yaşında) (30 Kasım 1978)

Sebebi: Chris Rosenberg, bir marihuana anlaşması üzerinden dolandırıcılık girişiminde bulundu.

Yöntem: Vurularak öldürüldü.

Yer: Yanmış bir arabanın bagajında bulunan ceset (Brooklyn)

Katılımcılar: Muhtemelen Rosenberg (27) ve diğerleri.

23. Tanımlanamayan Kurban # 3 (1979 Başı)

Sebebi: Arena'ya göre "Manhattan'daki biri" için bir iyilik olarak.

Yer: 4021 Corso Flatlands (Flatlands, Brooklyn) adresindeki Gemini Lounge'un arkasındaki daire

Katılımcılar: Roy DeMeo (38 yaşında) ve diğerleri.

Not: Raporlara göre, Arena Mürettebatına karşı bir davada tanık olması gerekiyordu.

24. Tanımlanamayan Kurban # 4 (1979 Başı)

Sebebi: Arena'ya göre "Manhattan'daki biri" için bir iyilik olarak.

Yer: 4021 Corso Flatlands (Flatlands, Brooklyn) adresindeki Gemini Lounge'un arkasındaki daire

Katılımcılar: Roy DeMeo (38 yaşında) ve diğerleri.

Not: Raporlara göre, Arena Mürettebatına karşı bir davada tanık olması gerekiyordu.

25. Kimliği Bilinmeyen Kurban # 5 (2 Şubat 1979)

Sebebi: DeMeo'ya Hakaret

Yöntem: Vurularak öldürüldü.

Yer: 4021 Corso Flatlands'deki Gemini Lounge'un dışında (Flatlands, Brooklyn)

Katılımcılar: Roy DeMeo (38 yaşında).

Not: Montiglio Ekibi tarafından desteklenmektedir.

26. Peter Waring (30 yaşında) (7 Şubat 1979)

Sebebi: Şüpheli muhbir.

Yöntem: Muhtemelen vurularak öldürüldü. Vücut parçalanmış.

Yer: 4021 Corso Flatlands (Flatlands, Brooklyn) adresindeki Gemini Lounge'un arkasındaki daire

Katılımcılar: Roy DeMeo (38 yaşında), Henry Borelli (30 yaşında), Paul Dordal (34 yaşında), muhtemelen başkalarıyla birlikte.

Not: Kurban bir ay önce Dordal ile kokain ve silah bulundurmaktan tutuklandı.

27. Scott Carfaro (1979 Başı)

Sebebi: Tecavüz suçundan beraat. Aile üyeleri, DeMeo ekibiyle bir iş/cinayet sözleşmesi yapar.

Katılımcılar: Muhtemelen Roy DeMeo (38 yaşında) ve diğerleri.

28. Ferdinand 'Fred' Todaro (60) (19 Şubat 1979)

Sebebi: Sözleşmeli cinayet. Yeğeni ticari mülkünü devralabilsin diye öldürüldü.

Yöntem: Vurularak bıçaklanarak öldürüldü. Vücut parçalanmış.

Yer: 4021 Corso Flatlands (Flatlands, Brooklyn) adresindeki Gemini Lounge'un arkasındaki daire

Katılımcılar: Roy DeMeo (38 yıl), Chris Rosenberg (28 yıl), Frederick DiNome (38 yıl), Paul Dordal (34 yıl), Anthony Senter (23 yıl), Joseph Testa (23 yıl). Douglas Rega (29 yaşında) tarafından talep edildi.

Not: Kurban, DiNome tarafından daireye götürülmüştür. DeMeo tarafından vuruldu ve Rosenberg tarafından bıçaklandı.

29. Charles Padnick (50 yaşında) (17 Mart 1979)

Sebebi: Kokain aldattığı için öldürüldü.

Yöntem: Muhtemelen vurularak öldürüldü. Vücut parçalanmış.

Yer: Muhtemelen 4021 Corso Flatlands'deki (Flatlands, Brooklyn) Gemini Lounge'un arkasındaki daire

Katılımcılar: Chris Rosenberg (28 yaşında), Roy DeMeo (38 yaşında), Henry Borelli (30 yaşında), Anthony Senter (23 yaşında), Joseph Testa (24 yaşında), muhtemelen diğerleri de.

Not: Rosenberg, isteyken kafasına sığ bir kurşun yarası alır.

30. William Serrano (32 yaşında) (17 Mart 1979)

Sebebi: Kokain aldattığı için öldürüldü.

Yöntem: Muhtemelen vurularak öldürüldü. Vücut parçalanmış.

Yer: 4021 Corso Flatlands (Flatlands, Brooklyn) adresindeki Gemini Lounge'un arkasındaki daire

Katılımcılar: Chris Rosenberg (28 yaşında), Roy DeMeo (38 yaşında), Henry Borelli (30 yaşında), Anthony Senter (23 yaşında), Joseph Testa (24 yaşında), muhtemelen diğerleri de.

31. Kimliği Bilinmeyen Erkek (Serrano Mafia Ailesine Bağlı) (17 Mart 1979)

Sebebi: Kokain aldattığı için öldürüldü.

Yöntem: Muhtemelen vurularak öldürüldü. Vücut parçalanmış.

Yer: Muhtemelen 4021 Corso Flatlands'deki (Flatlands, Brooklyn) Gemini Lounge'un arkasındaki daire

Katılımcılar: Chris Rosenberg (28 yaşında), Roy DeMeo (38 yaşında), Henry Borelli (30 yaşında), Anthony Senter (23 yaşında), Joseph Testa (24 yaşında), muhtemelen diğerleri de.

32. Kimliği Bilinmeyen Kadın (Serrano Mafya Ailesine Bağlı) (17 Mart 1979)

Sebebi: Kokain çaldığı için öldürüldü.

Yöntem: Muhtemelen vurularak öldürüldü. Vücut parçalanmış.

Yer: Muhtemelen 4021 Corso Flatlands'deki (Flatlands, Brooklyn) Gemini Lounge'un arkasındaki daire

Katılımcılar: Chris Rosenberg (28 yaşında), Roy DeMeo (38 yaşında), Henry Borelli (30 yaşında), Anthony Senter (23 yaşında), Joseph Testa (24 yaşında), muhtemelen diğerleri de.

33. Jamie Padnick (18/19 Mart 1979)

Sebebi: Babasının ortadan kaybolmasını araştırmak için New York'a gitti. Kokain ticaretinden haberdardı.

Yöntem: Muhtemelen vurularak öldürüldü. Vücut parçalanmış.

Yer: Muhtemelen 4021 Corso Flatlands'deki (Flatlands, Brooklyn) Gemini Lounge'un arkasındaki daire

Katılımcılar: Chris Rosenberg (28 yaşında), Roy DeMeo (38 yaşında), Henry Borelli (30 yaşında), Anthony Senter (23 yaşında), Joseph Testa (24 yaşında), diğerleri mümkün.

34. Dominick Ragucci (18 yaşında) (19 Nisan 1979)

SebeP: DeMeo'ya bir tetikçi olarak yanıldı.

Yöntem: Bir tabanca ile yakın mesafeden üst gövdeden yedi kez infaz edildi.

Yer: Otoyol 101 (Suffolk County, Long Island)

Katılımcılar: Roy DeMeo (38 yaşında), Frederick DiNome (38 yaşında), Joseph Guglielmo (51 yaşında).

Not: Kurban, DeMeo'nun Long Island, Massapequa Park'taki konutunun dışında bir araba kovalamacasının ardından öldürüldü. DeMeo icracı olarak görev yapar.

35. Harvey 'Chris' Rosenberg (Gambino Mafia Ailesi Üyesi; 28 yaşında) (11 Mayıs 1979)

SebeP: Kokain dolandırıcılarının cinayetlerine kıyasla Mart 1979'da savaştan kaçınmak için öldürüldü.

Yöntem: Yakın mesafeden dört kez vuruldu.

Yer: 4021 Corso Flatlands (Flatlands, Brooklyn) adresindeki Gemini Lounge'un arkasındaki daire

Katılımcılar: Roy DeMeo (38 yaşında), Anthony Senter (24 yaşında), Henry Borelli (30 yaşında), Frederick DiNome (38 yaşında), Joseph Testa (24 yaşında)

Not: Sanatçılar DeMeo ve Senter'dir. Ceset, Rosenberg'in Brooklyn'deki Marine Park'taki Floyd Bennett Field'da park halindeki arabasına yerleştirildi. Susturuculu otomatik 45 kalibreli Borelli, araca iki düzineden fazla kurşun sıkıyor. Susturucu çıkarılır ve silah Marine Parkway güvertesine atılır.

36. James Eppolito (Gambino Mafia Family Soldier; 62 yaşında) (1 Ekim 1979)

SebeP: Gaggi ve DeMeo'nun uyuşturucu ticaretine karışmakla suçlanması.

Yöntem: Bir tabanca ile kafasına birden fazla atış.

Yer: Brighton 6th Street ve Shore Parkway arasında (Coney Island, Brooklyn)

Katılımcılar: Roy DeMeo (39 yaşında), Anthony Gaggi (54 yaşında). Peter Piacenti (Gambino Mafya Ailesinin Askeri; 58 yaşında) farkında olmadan suç ortağı olarak bulunur. Gambino Mafya Ailesi'nin liderleri tarafından yetkilendirilmiştir.

Not: Sanatçılar DeMeo (di Eppolito) ve Gaggi'dir (di Eppolito Jr). Gaggi ve Piacenti olay yerinden ayrıldıklarında tutuklanırlar.

37. James Eppolito, Jr. (Gambino Mafia Family Soldier; 33 yaşında) (1 Ekim 1979)

SebeP: Gaggi ve DeMeo'nun uyuşturucu ticaretine karışmakla suçlanması.

Yöntem: Bir tabanca ile kafasına birden fazla atış.

Yer: Brighton 6th Street ve Shore Parkway arasında (Coney Island, Brooklyn)

Katılımcılar: Roy DeMeo (39 yaşında), Anthony Gaggi (54 yaşında). Peter Piacenti (Gambino Mafya Ailesi'nin Askeri; 58 yaşında) habersiz bir suç ortağı olarak bulunur. Gambino Mafya Ailesi'nin liderleri tarafından yetkilendirilmiştir.

Not: Sanatçılar DeMeo (di Eppolito) ve Gaggi'dir (di Eppolito Jr). Gaggi ve Piacenti olay yerinden ayrıldıklarında tutuklanırlar.

38. Khaled Daoud (12 Ekim 1979)

SebeP: DeMeo'nun kendi kendine hırsızlık operasyonu için kolluk kuvvetleriyle iletişime geçin.

Yöntem: Vurularak öldürüldü. Vücut parçalanmış.

Yer: Glenwood Rd ve E 42nd Street (East Flatbush, Brooklyn) arasında DiNome Auto Shop

39. Ronald Falcaro (29 yaşında) (12 Ekim 1979)

SebeP: Daoud ile birlikte.

Yöntem: Vurularak öldürüldü. Vücut parçalanmış.

Yer: Glenwood Rd ve E 42nd Street (East Flatbush, Brooklyn) arasında DiNome Auto Shop
Katılımcılar: Roy DeMeo (39 yıl), Henry Borelli (31 yıl), Vito Arena (37 yıl), Frederick DiNome (38 yıl), Anthony Senter (24 yıl), Joseph Testa (24 yıl), Ronald Ustica (35 yıl) .
Not: Sanatçılar Borelli ve DeMeo'dur. Kurbanın arabası, hurdaya çıkarıldığı Pace hurdalığına götürüldü.

40. Joseph Coppolino (39 yaşında) (7 Mart 1980)

Sebebi: Şüpheli muhbir.

Yöntem: Bıçaklanarak öldürüldü. Kafası kesildi.

Yer: Brooklyn

Katılımcılar: Roy DeMeo (39 yaşında) ve diğerleri.

41. Patrick Penny (21 yaşında) (12 Mayıs 1980)

Sebebi: Eppolito cinayet davasında tanık.

Yöntem: Tabanca ile başından dokuz kez vuruldu.

Yer: 1607 Sheepshead Bay Caddesi'ndeki Ryan Bar'ın dışında (Sheepshead Bay, Brooklyn)

Katılımcılar: Roy DeMeo (39 yıl), Vito Arena (38 yıl), Richard DiNome (25 yıl). Gambino Mafya Ailesi'nin liderleri tarafından yetkilendirilmiştir.

42. Charles Mongitore (30 yaşında) (5 Haziran 1980)

Sebebi: Reddi Gambino'nun Mafya ailesinin bir üyesinin oğlu karşı gelecek bir suçlamanın için durmak.

Yöntem: .380, yarık bir boğazla yakın mesafeden on dört kez vur.

Yer: Glenwood Rd ve E 42nd Street (East Flatbush, Brooklyn) arasında DiNome Auto Shop

Katılımcılar: Roy DeMeo (39 yıl), Henry Borelli (31 yıl), Salvatore Mangialino (Gambino Mafya Ailesinin Askeri; 43 yıl), Vito Arena (38 yıl), Richard DiNome (25 yıl), Edward Rendini (31 yıl) , Anthony Senter (25 yaşında), Joseph Testa (25 yaşında). Gambino Mafya Ailesi'nin liderleri tarafından yetkilendirilmiştir.

Not: Kurban, oğlu Andrew'a yönelik suçlamalara direndikten sonra Salvatore Mangialino tarafından talep edilen cinayet. Oyuncular DeMeo ve Borelli. Kurbanın boğazı DeMeo tarafından kesilir. Cesetler çalıntı bir arabanın bagajına yerleştiriliyor ve yakındaki Kutsal Haç Mezarlığı'na bırakılıyor.

43. Daniel Scutaro (25 yaşında) (5 Haziran 1980)

Sebebi: Mongitore cinayetindeki olası tanıkları ortadan kaldırmak için öldürüldü.

Yöntem: .380 ile vurularak öldürüldü

Yer: Glenwood Rd ve E 42nd Street (East Flatbush, Brooklyn) arasında DiNome Auto Shop

Katılımcılar: Roy DeMeo (39 yıl), Henry Borelli (31 yıl), Salvatore Mangialino (Gambino Mafya Ailesinin Askeri; 43 yıl), Vito Arena (38 yıl) Richard DiNome (25 yıl), Edward Rendini (31 yıl), Anthony Senter (25 yaşında), Joseph Testa (25 yaşında). Gambino Mafya Ailesi'nin liderleri tarafından yetkilendirilmiştir.

Not: Cesetler çalıntı bir arabanın bagajına konur ve yakındaki Holy Cross Mezarlığı'na bırakılır.

44. Frank Amato (Gambino Mafia Ailesi Üyesi; 38 yaşında) (20 Eylül 1980)

Sebebi: Paul Castellano'nun kızı (Gambino Mafya Ailesi Başkanı) kötü muamele gördü.

Yöntem: Otomatik tabanca ile vurularak öldürüldü. Vücut parçalanmış.

Yer: 4021 Corso Flatlands (Flatlands, Brooklyn) adresindeki Gemini Lounge'un arkasındaki daire

Katılımcılar: Roy DeMeo (39 yıl), Anthony Gaggi (55 yıl), Henry Borelli (31 yıl), Vito Arena (38 yıl), Richard DiNome (25 yıl), Joseph Guglielmo (52 yıl), Joseph Testa (25 yıl) , Anthony Senter (25 yaşında), Belirtilmemiş Erkek (Gambino Mafia Ailesi Ortak). Gambino Mafya Ailesi'nin liderleri tarafından yetkilendirilmiştir.

Not: "Yukarıda belirtilmeyen erkek", iş için icracı olarak Gambino Mafya Ailesi tarafından önerilmektedir. DiNome Ekibi, DeMeo'nun "önerilen" kişinin gergin olduğunu ve cinayeti

tamamlayamadığını bildirdiğini iddia ediyor. Bu noktada DeMeo'nun kendisi araya girerek kurbanı öldürür ve ardından denize atılır.

45. Vito Borelli (Gammino Mafya Ailesi Üyesi) (Sonbahar 1980)

Sebebi: Paul Castellano'ya (Gambino Mafya Ailesi Başkanı) karşı saldırgan yorumlar.

Yöntem: Vurularak öldürüldü. Vücut parçalanmış.

Yer: 308 Doğu 53. Cadde (Midtown, Manhattan)

Katılımcılar: John Gotti (Gambino Mafya Ailesi Baş Temsilcisi; 40 yaşında), Joseph Watts (Gambino Mafya Ailesi Üyesi; 38 yaşında), Roy DeMeo (40 yaşında), Joseph Massino (Bonanno Mafya Ailesi Başkanı ; 37 yaşında), Dominick Napolitano (Bonanno Mafya Ailesi Başkanı; 50 yaşında), Frank DeCicco (Gammino Mafya Ailesi Üyesi; 45 yaşında), James Episcopia (Bonanno Mafya Ailesinin Askeri; 52 yaşında), Anthony Rabito (Mafiosa dei Bonanno Ailesinin Askeri; 46 yıl), Angelo Ruggiero (Gambino Mafya Ailesinin Askeri; 40 yıl), John Cerasani (Bonanno Mafya Ailesi Üyesi; 42 yıl), Salvatore Vitale (Bonanno Mafyasının Bağlı Kuruluşu) Aile; 33 yaşında), Duane Leisenheimer (Bonanno Mafia Ailesi Üyesi; 24 yaşında) ve diğerleri. Gambino ve Bonanno Mafya ailelerinin liderleri tarafından yetkilendirilmiştir.

Not: Sanatçılar Gotti ve Watts'tır. Daha fazla ayrıntı için bkz. Borelli'nin cinayeti.

46. Kimliği Belirsiz Oto Bayisi (21/28 Ekim 1980)

Yöntem: Vurularak öldürüldü.

Yer: 4021 Corso Flatlands (Flatlands, Brooklyn) adresindeki Gemini Lounge'un arkasındaki daire

Katılımcılar: Roy DeMeo (40 yaşında), Frank DeCicco (Gambino Mafia Family Soldier; 44 yaşında), muhtemelen diğerleri de.

Not: DiNome Ekibi, DeMeo'ya zemine saplanan merminin hasarını onarmasını emreder.

Zaman zaman DiNome, DeMeo / DeCicco'nun daha önce birlikte başka hitler yaptığına inanırılır.

47. James Bennett (Lucchese Mafya Ailesi Üyesi; 65) (29 Nisan 1981)

Sebebi: Richard Mastrangelo'ya karşı tanıklık etmeye istekli.

Yöntem: Kafasına iki kez vurun.

Yer: Kayınvalidesinin evinin dışında, N ve E 59th Street (East Flatbush, Brooklyn) arasında

Not: Kurban, iki maskeli silahlı kişi tarafından vuruldu. Çatışmanın ardından saldırganlar, izinli bir düzeltme görevlisiyle birlikte bir kişiyi kaçırdı ve kaçtı.

48. Joseph Viggiano (4 Aralık 1981)

Sebebi: DeMeo'nun ortağı Gus Kalevas ile olan borç.

Yöntem: Vurularak öldürüldü. Vücut parçalanmış.

Yer: Show World'ün 11. katındaki ofis, 8th Avenue 42nd Street (Times Square, Manhattan)

Katılımcılar: Roy DeMeo (41 yıl), Gus Kalevas (28 yıl).

Not: Kalevas tarafından DeMeo ile işbirliği içinde yürütülen Show World. Kalevas'ın katıldığı Mürettebatın tek cinayeti. Kurban da porno ticaretine karıştı.

49. Al Viggiano (21 Aralık 1981)

Sebebi: Oğlu Joseph'in ortadan kaybolmasını araştırıyordu.

Yöntem: Vurularak öldürüldü.

Yer: Canarsie, Brooklyn

Katılımcılar: Muhtemelen Roy DeMeo (41 yaşında) ve diğerleri.

50. Paul Viggiano (21 Aralık 1981)

Sebebi: Kardeşi Joseph'in ortadan kaybolmasını araştırıyordu.

Yöntem: Vurularak öldürüldü.

Yer: Canarsie, Brooklyn

Katılımcılar: Muhtemelen Roy DeMeo (41 yaşında) ve diğerleri.

51. Anthony Romano (64 yaşında) (4 Temmuz 1982)

SebeP: 1978'de Peter LaFroschia'nın soygununa karışma şüphesi.

Yöntem: .38 kalibre ile kafaya birden fazla atış

Yer: Corso Blake ve Corso Van Sinderan (Doğu New York, Brooklyn) arasında boş bir arazide bulundu

Katılımcılar: Roy DeMeo (41 yaşında) ve diğerleri. Gambino Mafya Ailesi'nin liderleri tarafından yetkilendirildiği düşünülüyor.

Not: Kurbanlar iplerle bağlanmış ve plastik torbalara sarılmıştır.

52. John Romano (36 yaşında) (4 Temmuz 1982)

SebeP: 1978'de Peter LaFroschia'nın soygununa karışma şüphesi.

Yöntem: .38 kalibre ile kafaya birden fazla atış

Yer: Corso Blake ve Corso Van Sinderan (Doğu New York, Brooklyn) arasında boş bir arazide bulundu

Katılımcılar: Roy DeMeo (41 yaşında) ve diğerleri. Gambino Mafya Ailesi'nin liderleri tarafından yetkilendirildiği düşünülüyor.

Not: Kurbanlar iplerle bağlanmış ve plastik torbalara sarılmıştır.

[Olası] 52.. Albert 'Albie' Somma (Gambino Mafia Aile Ortaklık; yaş 38) (Ekim 18, 1982 Bulunan)

Yöntem: Sırtta ve kafada birden fazla atış.

Yer: Otoyolun orta yerinde bulundu (George Gölü, New York)

Not: Adirondack Islah Tesisi tarafından 24 Eylül 1982'de serbest bırakıldı. Aynı gün kayboldu. Queens'te kiralık araba yanmış halde bulundu. Kurban, DeMeo ve Mürettebat hakkında uyuşturucu ticareti yapmaktan kısa bir süre önce suçlamada bulundu. Sonuç olarak, DeMeo Gambino Mafya Ailesi'nin liderleri tarafından azarlanır.

53. Roy DeMeo (Gambino Mafya Ailesi Askeri; 42 yaşında) (10 Ocak 1983)

SebeP: Potansiyel bir ihbarcı olarak görülüyor. (Ndt, Mürettebat Şefi DeMeo'nun öldürülmesi uyumsuzdur, seri katil Richard Kuklinski, kişisel-bencil nedenlerle toplam yazarlığa atfedilir)

Yöntem: Göğüs ve kafadan birkaç kez vuruldu.

Yer: Corso Emmons ve E 28th (Sheepshead Bay, Brooklyn) üzerindeki Varuna Boat Club'da bir otoparkta bulundu

Katılımcılar: Şüpheliler arasında Anthony Gaggi (57), Frank DeCicco (Gambino Mafia Family Soldier; 47), Anthony Senter (27), Joseph Testa (27), Carlo Profeta (40) yer alıyor. Gambino Mafya Ailesi'nin liderleri tarafından emredildi.

Not: Ceset 20 Ocak'ta keşfedildi.

54. Louis Petruzzo (23 yaşında) (1 Mart 1983)

SebeP: Potansiyel bir ihbarcı olarak görülüyor.

Yöntem: Göğsüne altı kurşun sıkıldı.

Yer: E 54th Street'teki konutunun dışında (Mill Basin, Brooklyn)

55. Ronald Saka (23 yaşında) (11 Nisan 1983)

SebeP: Potansiyel bir ihbarcı olarak görülüyor.

56. Richard DiNome (Gambino Mafia Ailesine Bağlı Şirket; 29 yaşında) (4 Şubat 1984)

SebeP: Potansiyel bir ihbarcı olarak görülüyor.

Yöntem: Otomatik tabanca ile başın arkasından vuruldu.

Yer: DiNome'un 2305 E 5th Street adresindeki Dairesi (Gravesend, Brooklyn)

Katılımcılar: Muhtemelen Joseph Testa (28 yaşında), Anthony Senter (28 yaşında) ve diğerleri.

57. John Baida (19 yaşında) (4 Şubat 1984)

SebeP: DiNome'un dairesinde mevcut.

Yöntem: Otomatik tabanca ile başın arkasından vuruldu.

Yer: DiNome'un 2305 E 5th Street adresindeki Dairesi (Gravesend, Brooklyn)

Katılımcılar: Muhtemelen Joseph Testa (28 yaşında), Anthony Senter (28 yaşında) ve diğerleri.

58. Frederick Seiden (23 yaşında) (4 Şubat 1984)

Sebebi: DiNome'un dairesinde mevcut.

Yöntem: Otomatik tabanca ile iki kez başın arkasından vuruldu.

Yer: DiNome'un 2305 E 5th Street adresindeki Dairesi (Gravesend, Brooklyn)

Katılımcılar: Muhtemelen Joseph Testa (28 yaşında), Anthony Senter (28 yaşında) ve diğerleri.

DeMeo Sonrası Mürettebat cinayetleri

59. Vladimir Reznikov (44 yaşında) (13 Haziran 1986)

Sebebi: Lucchese Mafya Ailesi'nin bir üyesi olarak Anthony Casso hakkındaki bilgisini ifşa etmekle tehdit ediyor.

Yöntem: Otomatik tabanca ile yedi el ateş edilmiştir.380

Yer: Corso Brighton Plajı (Brighton Plajı, Brooklyn)

Katılımcılar: Joseph Testa (Lucchese Mafya Ailesi Üyesi; 31 yıl), Anthony Senter (Lucchese Mafya Ailesi Üyesi; 31 yıl), Anthony Casso (46 yıl).

Not: Testa ve Senter'in sırasıyla uygulayıcı ve sürücü olduklarına inanılmaktadır.

60. Nicholas Guido (Sivil; 26 yaşında) (25 Aralık 1986)

Sebebi: Anthony Casso'ya saldırma girişiminin bir katılımcısı olarak yanlış tanımlandı.

Yöntem: Bir tabanca ile göğsüne birden fazla atış.

Yer: Guido'nun evinin dışında (Windsor Terrace, Brooklyn)

Katılımcılar: Joseph Testa (31 yıl), Frank Lastorino (Lucchese Mafya Ailesi Üyesi; 47 yıl), George Zappola (Lucchese Mafya Ailesi Üyesi; 27 yıl). Lucchese'nin Mafya ailesinin liderleri tarafından yetkilendirilmiştir.

61. Carmine Varriale (Lucchese Mafya Ailesinin Askeri; 30 yaşında) (3 Eylül 1987)

Yöntem: 38 kalibrelik tabanca ile yakın mesafeden omuz, göğüs ve başın arkasından vurulmuştur.

Yer: 1508 Corso Hamamı (Bath Beach, Brooklyn)

Katılımcılar: Frank Smith (Lucchese Mafya Ailesi üyesi), Anthony Senter (32 yıl), Joseph Testa (32 yıl), George Zappola (28 yıl). Lucchese'nin Mafya ailesinin liderleri tarafından yetkilendirilmiştir.

Not: Smith icracı olarak hareket eder. Senter ve Testa takviye olarak yerleştirilir.

62. Frank Santora (Gambino / Bonanno Mafya Ailesi Üyesi; 50 yaşında) (3 Eylül 1987)

Sebebi: Varriale ile öldürüldü.

Yöntem: 38 kalibrelik tabanca ile yakın mesafeden iki kez gövdeden ve bir kez kafadan vuruldu.

Yer: 1508 Corso Hamamı (Bath Beach, Brooklyn)

Katılımcılar: Frank Smith (Lucchese Mafya Ailesi üyesi), Anthony Senter (32 yıl), Joseph Testa (32 yıl), George Zappola (28 yıl).

Not: Smith icracı olarak hareket eder. Senter ve Testa takviye olarak yerleştirilir.

Olası kurbanlar

1. FNU Himilli (1970'lerin başı)

Yöntem: Vurularak öldürüldü.

Yer: Corso D (Brooklyn)

Katılımcılar: Roy DeMeo (30 yaşında).

Not: DiNome Ekibi, cinayetin DeMeo'nun ölümünden yaklaşık on yıl önce gerçekleştiğini belirtiyor. Kurbanın Doğu Flatbush'ta bir dekorasyon işi varmış. İddiaya göre bir para anlaşmazlığı yüzünden öldürüldü.

2. Kimliği belirsiz erkek (1976/1977 arası)

Sebebi: Bildirildiğine göre DeMeo'nun Canarsie'deki "kapalı" evinden uyuşturucu çalıyor.

Katılımcılar: Edward / Danny Grillo (43 yaşında), Roy DeMeo (37 yaşında), diğerleri mümkün.

Not: Kurbanın ortadan kaybolmasından sonra, Peter Corso'nun Mürettebatına Grillo tarafından bilgi verilir.

3. John Burton (1979)

Yöntem: Vurularak öldürüldü. Vücut parçalanmış.

Yer: Glenwood Rd ve E 42nd Street (East Flatbush, Brooklyn) arasında DiNome Auto Shop

Katılımcılar: Frederick DiNome (38 yaşında), diğerleri mümkün.

Not: Arena Ekibi, otomobil mağazasında çalışan "Burton" un belirtilmeyen nedenlerle DiNome tarafından öldürüldüğünü iddia ediyor. Kanıt bulunamadı.

4. Kimliği belirsiz erkek (1979/1980 arası)

Katılımcılar: Vito Arena (38 yaşında).

Not: DiNome Ekibi, Arena'nın muhtemelen "şantaj yapan bir Yahudi çocuğu" öldürdüğünü bildirdi. Kurbanın kimliğiyle ilgili başka ayrıntı yok.

5/6. Kimliği belirsiz erkekler (1979/1980 arası)

Katılımcılar: Roy DeMeo (40 yaşında) ve diğerleri.

Yer: Brooklyn

Not: İki ayrı durumda, DeMeo, kimliği belirsiz bir Mürettebat eşliğinde, Brooklyn'deki Morgan's Course'un dışında bulunan bir depodan kurtarılacak arabaların nakliyesini denetledi. Makinelerin nasıl yıkıldığını görmek için herkes yerinde kalır. Mürettebat, cesetleri şahsen görmez, ancak ilk görüşmeden sonra DeMeo, "Eh, bu bir fare daha az" der ve onların ortadan kaldırılmasını denetleme ihtiyacını belirtir.

7. Kimliği belirsiz erkek (1979/1980 arası)

Katılımcılar: Roy DeMeo (40 yaşında) ve diğerleri.

Yer: Brooklyn

Not: Mürettebat belirtilmemiş, ceset arabanın bagajından DeMeo tarafından sürülen tekneye aktarıldığında mevcuttur. Mürettebat üyeleri, yaz aylarında meydana gelen bu olayı hatırlıyor.

8. Ronald Fischetti (29 yaşında) (10 Haziran 1981)

Yöntem: Sırtta ve kafada birden fazla atış.

Yer: 163-48 89th Street (Howard Beach, Queens) adresindeki bir evin içinde

Not: Patrick Testa ile otomobil ticaretinde çalışan kurban. Cinayetin tarihi, ortaklar DeMeo ve Lucchese arasında potansiyel muhbirlerle ilgili görüşmeyle aynı zamana denk geliyor.

9. Joseph 'Dracula' Guglielmo (Gambino Mafya Ailesi üyesi; 56 yaşında) (Kasım 1983 civarı)

Notlar: William, Gemini Lounge'un arkasındaki bir dairede gerçekleştirilen Federal arama sırasında hazır bulundu. Ertesi gün kaybolur. 1990'ların ortalarına kadar resmi olarak bir kaçak olmasına rağmen, öldürüldüğüne inanılıyor.

İnsan

tüm insanlardan nefret ediyorum

onları sıradan hayvanlar olarak görüyorum

Ne yiyorlar ve neye hizmet ediyorlar

Hapishane kültürünün hoi polloi önyargısında kendini asan yaşlı adam gibi elini sallamak

Hristiyan ahlakının dışında bir dünyayı asla yaşayamam.

Bu muhafazakar sakinlerin toplumlarının yarattığı ve evcilleştirdiği hayvandır. Bütün insanlardan nefret ediyorum.

Aşamalı prototip, zihinden yayılan bir özgürlük için kendisini ebedi Panchreston'a dolaştırır.

Hiç olmadı ve olmayacak
Din Ahlakının Sürdürücüleri
İnsan çocukları

Karanlık materyalistlerden, o gösterişçi bok çuvallarından, tüketim toplumunun iki yüzü olan boş zombilerden nefret ediyorum.

İdealistlerden, dünyayı olduğu gibi kavrayamayan vicdanlı Mormon embesillerinden nefret ediyorum.

Kolektif yüreğe bıçak sapladım, düşünerek ve harekete geçtim!

Bütün piçlerden nefret ediyorum!

Lanet olası cesetleri duyabiliyorlar mı?

Tüm hayaller öldü, çünkü hak ettikleri şey bu. Her şey yok olmalı!

Yabancılaşmam tam! Onu yok edebilirim hiçbir şey direnemez!

Sadece sana zarar vermenin ve varlığını yok etmenin bir yolunu arıyorum!

Dayanılmaz bir küçümseme ve seyreltilmemiş nefretle nefes alıyorum

terör örgütlerine giriş

Giriş notu: Mafiosa Crew DeMeo'nun girişinde olduğu gibi, bu metin de bizim gibi otoriteyi inkar etmeyenler için çok yönlü bir anlamı olan ilginç bir çalışmayı temsil ediyor. Burada örneklemek için kullanılan çoklu terim, hiçbir zaman polimorfik görünüm kavramına girmez. Bu nedenle, Anti-Politik Terörist Bir Grup olarak, otoriteyi inkar etmeyen, onunla özel bir bağlantısı olan ve sahip olduğu kendine özgü bir yapıyı seçen kim olduğunu belirtmek için açık ve doğrudan bir şekilde kullanılır. ve ölene kadar savunacağız.. Hiçbir sınırı yoktur ': Daha önce Afın Nicevscina belirttiği, aşağıda okurken, Terörist Grupları tarafından kullanılan yapılar biz defalarca açıkladık şeyleri takip, göz önüne alındığında hiçbir kötülük ve yetki kullanımında iyi, orada gelişigüzel - - bir grup bıçak darbeleri ve palalarla sokakta insanlara saldırırlar istiyorsa eylemine, bir grup bu isteği yerine getireceğini egoic objektif karşısında kendi aracına bomba kendini patlatmak istiyorsa, bunu yapacağız üyeleri ise bir grup - onlar sonradan ardından silah ve patlayıcı ve onların egoic hedefe saldırmak isteyen, bunu yapacak, öldürülmek bekleyin, ama hiç kimse bir grup saldırmaya devam etmek istiyorsa, bu nedenle kullanmak zorunda oldukları inkar edemez bin bir strateji, taş yazılmış bu hale yasası olmayan. Her şeye izin verilir ve bu nedenle kimsenin yazdığı bir gerçek yoktur. Otoritenin kullanımıyla tetiklenen Ahlaksız Tartışma, birkaç yıl içinde "otoriter karşıtı insancıkların" acıklı konularını üst düzey içgörüler ve spesifikasyonlarla altüst etmeye yol açtı. terimi birden, bu nedenle, biz spesifitelere inkar, ancak mevcut metnin doğrudan muhatabı olmak için değil, kullanılmıştır. Çok karmaşık ifadeler olmadan. Aşağıdaki metinde yer alan organizasyon yapıları çok ilginç, aynı zamanda "küçük" Anti-Politik Terörist Gruplar için, farklı bağlamlarda kullanılabilir iyi fikirleri var.

Genel düşünce, terörist gruplar tarafından kullanılan dört yapı biçimi olduğudur: geleneksel hiyerarşi, hücreler, gruplar ağı ve lidersiz direniş. Bu modellerden birini kullanma kararı, her birinin güvenlik/verimlilik dengesine bağlıdır; geleneksel hiyerarşi, en verimli ve en az güvenli güvenliği sağlarken, liderler olmadan direniş tam tersi: maksimum güvenlik, minimum verimlilik. Belli ki bazı terör gruplarının tek bir kategoriye sokulmayı yasakladığını söylemekte fayda var; "Bulanık sınırlar" terimi, belirtilen sınırları aşan örgütleri tanımlamak için kullanılır. Örneğin Hizbullah, Batı'daki grup ağlarını korurken Lübnan'da geleneksel bir hiyerarşi kullanıyor.

Bu makalenin amacı bu yapıları kısaca açıklamaktır.

Ayrıca çeşitli gruplar tarafından nasıl uygulandıklarına dair bazı örnekler sağlamak için (her varyanttan sonra sunulan güvenlik / verimlilik hesaplamaları tamamen gösterge niteliğindedir).

Geleneksel hiyerarşi (Güvenlik: 1, Verimlilik: 4)

Audrey Cronin, ideal bir dünyada tüm terörist grupların geleneksel hiyerarşik yapıyı kullanacaklarını ve böylece tam bir isyan halinde sınırı geçmeye çalışacaklarını savundu. Böyle bir yapı, modern askeri güçler tarafından kullanılan hiyerarşinin taklidine eşdeğerdir: piramit şekli, en altta askerler tarafından doldurulur (basit), subayları tarafından yönetilir (onbaşı) vb. yüksek komutlardır (genel). Böyle bir yapının kullanılması, bir organizasyona maksimum verimlilik sağlar (bu form, örneğin istihbarat, işe alım, fonlar ve destek içindeki birimlerin uzmanlaşmasını destekler), bilgi transferini kolaylaştırır ve tutarlı bir uzun vadeli strateji dayatmasına izin verir. İdeoloji temelli örgütlerle ilgili olarak, üyeleri arasında ideolojik birliğe yardımcı olur - bu gruplar içinde böyle bir birliğin sürdürülmesi ihtiyacı göz önüne alındığında önemli bir konudur. Bu yapının zayıflıkları, Amerikan devletinin yıkılmasına atıfta bulunsa da, Beam (beyaz bir Amerikan milliyetçisi) tarafından yerinde bir şekilde tartışılmıştır.

Beam, böyle bir sistemin bir devlete karşı kullanıldığında, özellikle bu elektronik gözetim çağında son derece tehlikeli olduğunu savunuyor: eğer devlet en yüksek komuta seviyelerinde organizasyona sızarsa veya başka bir şekilde tehlikeye girerse, tüm varlık tehlikeye girer. Aynı şekilde, yüksek komutanlık öldürülür veya yakalanırsa, grubun dağılma olasılığı çok yüksektir. Bu nedenle, daha yıkıcı bir örgütsel yapı, "Terörle Savaş" karşısında ayağa kalkmaya çalışan bir terörist grup için daha kullanışlıdır: eski İrlanda Cumhuriyet Ordusu (IRA) ve Tamil Kurtuluş Kaplanları (LTTE), bunun iyi örneklerini sağlar. bu tesisin kullanımı.

Hücre (Güvenlik: 2, Verimlilik: 3)

Hücre yapısı, bir hiyerarşi içinde bir ağ içerir. Her hücrenin (genellikle üç ila on kişiden oluşur) bir üyesi ("X") vardır - genellikle Şef - örgütün üst komutanlığıyla teması sürdürür. Genellikle komutun yalnızca bir unsuru X ile temasa sahip olacaktır ve X genellikle diğer hücreler veya yüksek komutanın diğer üyeleri hakkında hiçbir bilgiye sahip olmayacaktır. X'in güvenliği ihlal edilirse, sağlayabileceği bilgiler açıkça sınırlıdır: hücresi büyük olasılıkla çalışmaz hale getirilecek olsa da, diğer hücrelerin ayrıntılarını sağlayamayacak veya ötesindeki yüksek komuta ayrıntılarını sağlayamayacak. uğraşması gereken komutana. Benzer şekilde, X'in hücresinin bir üyesinin güvenliği ihlal edilirse, sağlayabilecekleri tek bilgi kendi hücresi ve X'inkidir.

Üst komuta, bileşenleriyle temastan çıkarılmış olsa da, bu yapı, geleneksel hiyerarşi ile aynı sorundan muzdariptir: yüksek komuta tehlikeye girerse, tüm organizasyon düşebilir. Beam, "bir hücre sisteminin verimli ve etkili işleyişinin ... merkezi yönetime bağlı olduğunu, yani büyük organizasyon, yukarıdan aşağıya finansman ve dış destek anlamına geldiğini" yazıyor. Merkezi komuta, stratejik birliği korumak ve böylece hücrelerin tek başına hareket etme ve potansiyel olarak bir bütün olarak organizasyona zarar verme olasılığını ortadan kaldırmak için her bir hücre üzerinde bir tutuş sağlamalıdır.

Örneğin, 11 Eylül'den hain bir El Kaide hücresinin sorumlu olduğunu söylemek. ABD, saldırı yüksek komutadan gelmemiş olsa bile, AQ'nun tüm altyapısına bir saldırı ile tekrar yanıt verebilirdi.

Grup ağı (Güvenlik: 3, Verimlilik: 2)

Bir organizasyonel ağ yapısı, farklı şekillerde bağlı / birbirine bağlı çok sayıda düğüm / hücre içerir. Her biri güvenlik ve verimlilik seviyelerine sahip bu ağların varyasyonları şunları içerebilir:

1) Bir birleştirme

Doğrusal bir yol: A - B - C - D - E. Bir mesajın A'dan E'ye ulaşması için B, C ve D'den geçmesi gerekir.

2) Önemli bir temel

Bir düğüm, diğer tüm düğümler için temel / köşe taşı görevi görür: A, B, C, D ve E'ye bağlıdır. Ancak B'den E'ye kadar: birbirleriyle hiçbir bağlantıları yoktur. B, E'ye mesaj göndermek istiyorsa, A'dan geçmelidir. Bu, A'nın ana hücre olmasıyla aynı şey değildir, sadece temel / menteşe hücresidir.

3) Merkezi referans

Temel / pivot ağ ile aynı, ancak burada her hücre, A'ya (merkezi düğüm) ek olarak iki komşu hücre ile temas halindedir. Yani A'dan ayrı olarak B, E ve C ile bağlantı kurmalıdır; B ve D ile C; C ve E ile D; Ve D ve B ile.

4) Tüm ağlar

Her düğüm diğerleriyle bağlantılıdır: A, B, C, D ve E'ye bağlıdır; B'den A'ya, C, D, E; C ile A, B, D, E; vesaire.

Bu tür yapılar, karar verme sürecinin ademi merkezizliğini belirler, her bir hücrenin inisiyatifine izin verir ve böylece organizasyonu tek bir hamlede yıkmayı imkansız hale getirir. Arquilla, Ronfeldt ve Zanini'nin açıkladığı gibi, böyle bir organizasyon yapısı aynı anda başsız (başsız) ve çok biçimli (çok başlı) görünebilir.

Daha fazla bağlantıya sahip grupların ağ noktaları önemlerini gösterir (bu nedenle, örneğin, yukarıdaki örnekte olduğu gibi bir "düğüm noktası" ağı konumlandırılırsa, hedef seçici A, operasyonel kapasite üzerinde en büyük etkiyi sağlayabilir).

Grup ağ yapıları, geleneksel hiyerarşik/hücre yapılarından çok daha fazla güvenlikten yararlanırken, örgütsel birim ve stratejik tutarlılık için net çıkarımlar ile ağın tüm üyelerine bir mesaj yaymanın zorluğu göz önüne alındığında, düşük verimlilikten muzdariptir.

Ancak bu, böyle bir yapının oluşturduğu tehlikeyi ortadan kaldırmaz.

Giysisiz Direnç (Güvenlik: 4, Verim: 1)

Bu metin tarafından analiz edilen son yapı, en güvenli ve en az verimli olanıdır. Dünya Kurtuluş Cephesi'nden (ELF) bir askere alma videosu bunu mükemmel bir şekilde anlatıyor: "Unutmayın, ELF ve içindeki her hücre sadece birbirlerine değil, genel halka da isimlidir." Lidersiz direnişin en gerçek haliyle, hücreler ve/veya merkez komuta arasında temas yoktur. Ancak, İnternet'in yaygınlaşması ve uluslararası iletişimin kolaylığı göz önüne alındığında, bu kadar sınırlı bir gereklilik zayıflamaktadır (bkz. Pantucci'nin yalnız kurt sınıflandırmaları). Örgüt (veya ideolojinin propagandacısı) ile terör eylemini gerçekleştiren (ideoloji tarafından imzalanan) kahraman arasındaki en ufak bir bağlantı göz önüne alındığında, böyle bir yapı (veya daha uygun bir şekilde, onun eksikliği), terörle mücadele ajansları için en büyük zorlukları ortaya çıkarmaktadır. Grup ağlarında olduğu gibi, bu yapı biçimine bilgi teknolojisindeki gelişmeler (terörizmin "eski"den "yeni"ye dönüşümü, bkz. Neumann) hesaplanamaz biçimde yardım etmektedir.

Böyle bir yapı son derece güvenlidir; bir web sitesinin hangi okuyucularının radikalleştiğini ve bir eylemde bulunup bulunmadıklarını bilmek neredeyse imkansızdır. Ancak bu tür kahramanlar üzerinde kontrol eksikliği inanılmaz derecede zarar verici olabilir.

Bir ideolojik ağın üyesi, belirli bir grup adına, o grubun kamuoyu desteğini olumsuz yönde etkileyen bir eylemde bulunursa, grup, eyleme katılımı veya desteği olmamasına bakılmaksızın, kendisini eylemden ayıramaz. Ayrıca ideolojiyi yayan örgütün ideolojik hareketi üzerinde hiçbir kontrolü olmadığı için, böyle bir hareket gelişme eksikliğinden parçalanabilir: Bu uyuyan hücreler uykularından asla uyanamayabilirler.

Lidersiz direniş bireyinin bir örneği Roshonara Choudhry olabilir.

OTOEXOSIOUS APANTHROPİNİZASYON

"Sınırlara gidersen ağaçları, toprağı, denizi görebilirsin ama ülkeleri göremezsin. Şehir içinde yalnızlık içinde dolaştığımda yığınla insan eseri, Tanrı'nın tüm tecellilerini görüyorum ama göremiyorum. herhangi bir yerde herhangi bir Tanrı."

Bu, bir süredir hakkında yazmak istediğim gerçeklerden bahseden sadece kısa bir metin. Ben de bu aynı kavrayışların arkasına gizlenmiş mazoşizmden kurtuldum ve bu sözler, değerler açısından ele alınan eko-aşırıılık konusunda daha önce dile getirilen hatalı sonuçları ve artık katılmadığım eleştirileri çürütmek için yazılmıştır. , nesnel olarak ne olduğunu gizleme. Burada yazılan kelimeler yaşanmış kişisel deneyimlerden gelmektedir.

"Bana öyle geliyor ki toplum genellikle kazanıyor. Elbette dünyada özgür ruhlar vardır, ancak son tahlilde özgürlükleri kafesteki bir kanaryadan çok daha büyük değildir. Bir levrekten diğerine sıçrayabilirler; istedikleri zaman banyo yapabilir ve ağızlarını yudumlayabilirler; kanat çırpıp şarkı söyleyebilirler. Ama hala kafesteler ve er ya da geç onları fethediyor."

- H.L. Mecken

Manevi insanın aradığı özgürlük, değerlerin özgürlüğü, özgürleşme özgürlüğü, insan doğasının nesnel gözleminin giyotini altında ezilen bir yanısamadır. Gerçekle temas ettiğinde çamura dönüşen karanlıktır.

Bazıları Hristiyanlığın insan ruhunu sınırladığına inanıyor. Anlamadıkları şey, Hristiyanlığın insan ruhu olduğudur. Doğal varoluşu reddeden etik benlik. Zihin, maddeden üstündür. Modernitenin yaptığı tek şey adını geri döndürmek. Amaç aynı kaldı.

Bir şeyi aradan çıkaralım ve Anarşi olarak adlandırılan şeyin Nihilizm ile hiçbir ilgisi olmadığını söyleyelim. Burada kelimelerle oynamıyorum, açık sözlü olacağım. Gerçeklik için bir bağlam veren, saçma sapan öznel değerlendirme düşüncesinin dışında gerçeklerin nesnel olarak gerçekleştirilmesidir. Anarşist gerçeklikler ve yorumlama her zaman sosyal bağlamlara dayanır, bunun gibi daha fazla incelenemeyecek varsayılan yapı olarak düşünülebilir. Daima insanların etik dünyasını temel alır. Her zaman madde üzerinde akıldır. Akıl egonun patronudur ve ego onu takip eder. Egoizm çürütülemeyen bir gerçek olsa da. Anarşist mantık her zaman kök ideolojik yapılara göre formüle edilir. Doğal ego tam olarak devralamaz. Ego, tüm dürtüler ve irrasyonel arzular, var olmak veya bir bok yapmak için fikirlerden gerekçelendirilmeye ihtiyaç duymaz. Antisosyal Nihilizm özünde insan düşmanıdır ve insan zihninin yapay dünyasını kesin olarak ortadan kaldırır. Yani beyninizi ya çevrenizdeki hiçliğin doğallığı gibi basit, sert ve kayıtsız bir mantıkla kullanıp, mümkün olduğunda sadece bir silah olarak kullanabilirsiniz, yoksa tıpkı sizin gibi gereksiz ve bir mit uydurmasıdır. onun aracılığıyla inşa edilmiş tüm insan dünyasıdır. İnsan ruhu yok! Daha da derinden bakıldığında, bilincin ve fenomenolojinin paradoksal doğası gözden kaçırılabilir bir şey değildir.

"Bir şeyi ona elde etmenin araçları önceden verilmeden düşünmeye çalışmak: fenomenolojinin görevi budur. İmkansız bir görev, imkansızın cazibesi. Ama bu bizim insanlık halimiz değil mi?"

-Marc Richir

Yukarıdaki cümlelerde gerçekten özetlenen, hepsi bu kadar! İnsan varoluşunun tüm mazoşizmi burada, kurtulması çok zor görünen tüm kendine işkenceler burada. Bu acıklı araçla, zihinle, insanca inşa edilmiş gerçekliklerin yaratıldığını düşünün. Nihilizmin doğal keskin bakışıyla karşılaştırıldığında nereye bastıklarımızı ve ne kadar parçalandıklarımızı düşünün.

Burada misantropizm duyguları iliştilir ve beni hiç ilgilendirmeyen bir sosyal-kültürel ölçekte ne kadar sınırlayıcı görünürse görünsün, varoluşsal bir arayış ölçeğinde o kadar özgürleştiricidir. Varlığın önemsizliğinin kendi başına bir değer olarak algılanması ve dolayısıyla içindeki insan tözünün kavranması, antroposentrik düşünce ve varlık biçiminden ve bunların insanı ahlaki bir değer veya evrimin merkezi olarak yüceltmesinden tiksindenize

neden olur. İşte bu anlarda, insanın uzun vadeli bir hedefle, amacı ne olursa olsun ulaşabileceğini düşündüğünü, yaratabileceğini, değiştirebileceğini, dünyayı kendine göre ayarlayabileceğini, değiştirebileceğini, ayarlayabileceğini düşündüğü düşünen ve rasyonel bir varlık olarak görüyorsun. Dünyaya ve dünyaya sığdırmak için insan olmayan hayvanların hayatlarını. Saf kibir ve cehalet anları. İdeolojik anlar. Benim için “insanlık” bir kavram olarak zihinde, varlıkların da kitlesel yaşam biçimiyle parazitleşmesi gibi. ”

- Archeonos

Sözde insan, hep böyle olduğunu unutmak isteyen bir hayvandır. Ve o "kötü" bir hayvan değildir. Sadece tamamen işlevsiz bir tane. Lanetli bir biyolojik organizma. Çünkü insan ortaya çıktığında (akıl ve düşünce dünyası) ona bunun ötesinde bir şey olduğunu söyler. Bu nedenle, neden “kötü” olduğumuzu belirlemek için etik düşüncelere ihtiyaç vardır. Ne yanlış gitti? Akıl dünyasının çözemeyeceği hiçbir şey yok elbette! Nihilizmin mantıksal sonucuna götürüldüğünde, insan tarafından inşa edilmiş tüm gerçekliği ortadan kaldırması ve geriye kalana göre hareket etmesi önemli değil, ancak bazı insanların kafalarının içindeki boktan bağlantı hala onları imkansız denemeye itiyor. Kendilerini kandırmak istiyorlar. Bütün bu saçmalıklar insan DNA'sının bir parçası haline geldi.

Dolayısıyla bir anarşist kendisine karşı dürüstse, doğruyu ve yanlışını yeniden yaratmaya çalıştığını kabul etmelidir. Yıllarca kırbaçlama ve kendini yenilgiye uğrattıktan sonra biyolojik gerçeklikler haline gelen insanı ve onun bağlarını sürdürmek istediğini. Şu anda tanıyabildiğim üç tür anarşist var. Dürüst (ama başarısız) idealist, rahip ve aptal. Hepsisi ahlakçı olarak kalır. Olduğum şey, çok daha farklı bir türdü ama paradoksal bir doğası vardı. Anarşistler için dünyanın yeterli ruhu yok. Daha fazlasını aşlamak istiyorlar. Bunun nasıl bir ruh olacağı burada önemli değil. Önemli olan insana olan inancını korumakta ısrar etmektir. İdeolojik hipnozu değil de Nihilizmi savunursanız, mümkün olduğunca sağlıklı olursunuz. Artık insanla masturbasyon yapma konusunda kahrolası ısrarınız olmayacak. Antisosyal Nihilizm, herhangi birine karşı herhangi bir davranışı haklı çıkarmakla ilgili herhangi bir endişeye sahip değildir, oysa Anarşi fikirlere cevap vermek zorundadır.

Bugünün uygarlığının ve tüm idealizmi sarsan, etik varlığın, bu evcil hayvanın toplumlarının iğrençliğinin bana empoze ettiği toplam insan düşmanlığının müstehcen ve ahlaksız bir ürünü olduğumu kabul ediyorum. Kim ya da ne olursa olsun herkesten aynı şekilde nefret ediyorum. Benim için kimin ölmeyi "hak ettiği" önemli değil. Etik bir soru değil. Bir şeyin gerekçesine ihtiyacım yok. Uygar insan dünyası ve onun yapay karnavalları olan bu pis kokulu Christophany'de kimin ölmesini arzuluyorum. Etrafımda ruhlar görmüyorum. Güç iddiamı sınırlayan parazitler görüyorum. Etrafımda bu kadar parazit varken pek fazla olamayacak güç iddiam, bu acı gerçeğin irademi bükteği anlamına gelmiyor. Ahlak dışı anlamda insan sevmeyen eylemlerin yayılmasına özel bir ilgi duyuyorum. Yine de saygı duyma kapasitem var, ki bu beni gerçekten şaşırtıyor, ancak onu hristiyanlığın değil, gücün bir yönü yapan tam olarak bu şekilde gerçekleşmesi ve hissedilmesidir. Yani, etik olarak köklü bir eşitlik fikri anlamında değil, hayvansal bir açık sözlü eylem-tepkinin canavara karşı kendiliğinden şiddetli bir yakınlığı içinde. Bazı hayvanlar için, toplu olarak değil, bencilce paylaştığımız, yüzünüzde saldırgan bir tavırla. Bazıları kazanır, bazıları kaybeder ama hepsi bundan bir şeyler öğrenir. Bir şey seni yok etmiyorsa, muhtemelen seni daha güçlü yapacaktır. Utanç ve hristiyanlığın ikiyüzlü peçesinin veya doğruların ruhani rahipliğinin seçkinciliğinin dışında.

Anarşistler için ne yaparlarsa yapsınlar, temelde batı zihniyetinde, dini siyasi kültürlerin bir parçası, normal yaşam biçiminin bir parçası, bir insan davranışı anlamında, Tiyatroya katılımda kök salmaktadır. Hümanist olarak kalır ve her zaman da öyle kalacaktır. Benim için bu kutsallaştırılmış cürüflü yurttaşlık batağında ne yaparsam yapayım benmerkezcil bir keyfilik eylemidir. Saf olumsuzlama. Boşluğun yollarına bir adım. Kapının açılması savaşa giden bir yol değil, susuzluğumu gidermek için bir şans, etik-biyolojik engellerin karşısında

bir tükürük. Bu, herhangi bir özgürleşme biçiminin bir fantezisi değildir. Bu bir "iyi" planı değildir. Cennetin dünyasına değil de bu dünyaya bakan kişi ne demek istediğimi anlayacaktır. Total Nihil benim gölgem, düşmanım değil.

Herkesten nefret ettiğim halde neden yazmaya zahmet ediyorum ki? Kullandığım internet dünyasından ve iletişim biçimlerinden bile tiksindiğim için mi? Ölüm, esaret ya da korkaklık olacak olan paltripolitan panoptikondaki düşüşün gidişatını alevlendirmeye çalışıyorum. Başka bir yol veya çözüm yok. İsa'nın tecavüze uğramış cesedinin kurtuluşu beni kurtarmaz. Ve ben olduğum için benden nefret edenlerin ağzını kapatmak için, çünkü bende bir ahlaksızlık görüyorlar ve ağzımı açtığımda onların küçücük ruhlarına zehir tükürdüm. Ve daha önce de söylediğim gibi, reddedilen bazı safsataların ardından yanlış antropik eylemi yaymak.

Reddedilen ve bundan böyle benim insan sevmeyen Nihilizm'imın egomu genişletmeye çalıştığı temel kavramlar şunlardır: Her yeni insanın kaosun keyfiliği üzerine gelişi. Anarşiye karşı otorite kavramı. Birey ve tahakküm kavramı. Ruhsal ego. Her fikir benim eşsiz somut egom üzerine. Her etik düşünce. İnsan varlığının biyolojik üstünlüğü.

Bu metinde söylediğim şey, tükürmekten sadece bana fayda sağlayacak bir kusmuk. Kimseye karşı bir yükümlülük değildir, ne eleştiri girişiminde bulunur, ne de kolektif evrimin direğidir. Bunu iki kez umursamıyorum, şimdi sadece çıkarlarımız örtüştüğü için ideolojik, politik ütöpik kolektif arayışlar dışında her şeye saldıran çılgın orospu çocuğu Nihilistlerle suç ortaklığımı desteklemek ve keskinleştirmekle ilgileniyorum. Herkes kendi peşinden koşuyor, ayırım gözetmeksizin saldırı konusunda hemfikiriz ve şimdilik daha fazlasını söyleyebileceğimi iddia etmeyeceğim. İnsan varlığının ve onun teatral performanslarının bir şaka olduğunu anlamış olan tüm toplam insan sevmeyenler, eko-aşırıcular, nihilist teröristler ve diğer nihilist suçlular. Doğal egolarını inkar etmeyen ve otoriteyi doğal bir gerçeklik olarak kabul edenler. Ben de modernitenin bize programladığı biyolojik/etik sınırlara meydan okuyanlardanım. İnsanlığın başka bir parçasını daha fazla içini boşaltmak için doğru an için her seferinde yalnız insan sevmeyen hastayım. Diğer herkes, insanı mezarlarından diriltmeye çalışmaya devam edebilir.

Hayvanat bahçesindeki evcil hayvanlarla konuşuyorum,

insan dünyası adını verdikleri dünya,

Düşüncelerini, hayallerini inceliyorum,

onların sadık özlemleri, öznelci maneviyatları,

insan denen şeyin yönleri,

nihai yalan ve ahlak direği,

insan dünyasının temel taşı.

hayvanat bahçesinde hayvanlar

inanarak konuşuldu

onlar insan

ve bazıları

hatta daha fazlası olduklarını düşünürler.

Başka bir dünyanın ruhları olduklarını.

İnsan onları kamçıladı,

o kadar zor ki tövbe ettiler.

Öyleyse etiğin biyolojik saatleri bizi düzeltsin!

Doğal varoluş çok hor görülüyor

zihnin ele geçirmiş olmasıdır.

Ego bir kitleye dönüştü

ideolojik yoksunluk,

bu organizmayı tüketir.

Dindarlıklarına felaket bir şekilde gülüyorum,

ve bilinçsiz ikiyüzlülükleri.

”Ruhu geri dönüştürün kardeşlerim!

Asla ölmesine izin verme, çünkü ölürse,
kaosa mahkumuz!

Doğa tarafından tüketilmelidir.

Öyleyse Mesih tarafından tecavüze uğramamıza izin verin!

Ruhun üzerimize boşalmasına izin ver!”

ŞİDDETİ YENİDEN DÜŞÜNMEK: ENSTRÜMENTALİZME KARŞI

Geçen gün bir sohbet yapıyordum ve bombalama konusu gündeme geldi, itiraf etmeliyim ki çok heyecanlandım. Konuşma sonunda bombalamaların motivasyonları üzerine bir tartışmaya ve bunun ötesinde genel olarak aşırılık yanlısı bir şiddet tartışmasına dönüştü. Konuşma ilerledikçe ve daha sonra düşünceler aklımda mayalanmaya devam ettikçe, şiddete karşı modern tutumlarımızda derinlere kök salmış bir araçsalcılık olduğunu görmeye başladım. İnsanların “Neden? Bunun amacı neydi?” biraz atıştan, biraz bombalamadan vb. sonra? Şiddetin görünürdeki akılsızlığına ağıt yakıyordu, çünkü akla gelebilecek hiçbir sonuca hizmet etmiyordu. Ve bu nokta üzerinde durmaya devam ettikçe, bana öyle geldi ki, derinlere kök salmış araçsalcı bakış açımız, eko-aşırılıkçı eylemle ilgili şiddetin çoğunun ortaya çıkma biçimine ilişkin rahatsızlığın nedenlerinden biri.

Belirtildiği gibi, şiddetin temizlendiği ve saflaştırıldığı, vaftiz edildiği ve modern duyarlıklarımıza uygun hale getirildiği daha geniş ilerici bir amaç, mesaj veya bağlama başvurarak bir şekilde haklı çıkmayan şiddet eylemlerini çevreleyen büyük bir rahatsızlık vardır. “Daha yüksek bir iyiliğin” hizmetinde uygulanmayan şiddetten korkuyoruz. Örneğin, anarşist çevrelerde, şanlı anarşist devrimleri hakkında LARPing'e girdiklerinde bunu yaygın olarak görürsünüz (hala bunu bekliyoruz, btw). Burada ne zaman şiddet tartışılsa, her zaman şiddeti çevreleyen o çok özel aşırı medeni titizlik ve endişe duygusuyla olur. Ve böylece şiddetin bayağılığı ve ahlaksızlığı, onların gözünde ancak, onun karşı-devrimci güçleri bastırmadaki devrimci gerekliliğine ya da her neyse, dayanışma, eşitlik krallığını başlatma zorunluluğuna ve diğer her şeye başvurarak "saf ve iyi" hale gelir. devrimde yeni anarko-yakalama gerçekleştirilecek.

Eko-aşırılıkçı şiddetin insanları rahatsız etmesinin ya da pek çoğundan birini yapmasının nedeni, “araç-sonuç” hesaplamalarını bariz bir şekilde göz ardı etmesi nedeniyle, şiddetle anti-enstrümantal olmasıdır. Çok aydınlatıcı bir örnek, Codelco yetkilisinin bombalanmasıydı (kısmen, saldırının aşırılığı bu noktanın daha da açık bir ifadesi olduğu için). Her ne kadar bir kenara bırakılsa da, bunların istismarlarını anlatan herhangi bir sayıda tebliğde veya Regresión Dergisi'nin çeşitli sayılarında yayınlanan kronolojilerde sayısız örnek kolayca bulunabilir. Ancak devam etmek gerekirse: Böylesine büyük bir saldırının ardından ITS, Landerretche'nin Codelco'nun başkanlığını bırakmasını talep eden bir tür bildiri yayınlamadı. ITS, Codelco'nun dünyaya tecavüzünü biraz daha yumuşak hale getirmek için bir dizi politika değişikliği talep eden bir tür tebliğ yayınlamadı. Daha ziyade Landerretche'ye yapılan saldırı, dünyanın kendisinin karanlık uçurumlarından bir yanıt olarak serbest bırakılan bir animus delendi'nin vücut bulmuş halidir. Kendi sözleriyle:

"Bu saldırı siyasi bir eylem değildi. Siyaset bizi ilgilendirmiyor. Bizler son derece anti-politik bireyleriz. Toplumsal mücadeleler ve liderleri umurumuzda değil. Vatandaşlara ve teknoloji endüstriyel sistemin suç ortağı olan insanlara sıcıyoruz. Bu saldırıyla Codelco'yu kınamayı hedeflemiyoruz. Elektrikli kamyon veya güneş panelleri kullanmaya başlamalarını istemiyoruz. Biraz daha az toksik atık atmalarını istemiyoruz. Çevre konusunda sosyal

sorumluluk sahibi olmalarını istemiyoruz. Hiçbiri. [...] Bu, insanlığın ilerlemesi nedeniyle ölen Dünya adına Vahşi bir intikam saldırısıydı.”

– Vahşi Doğaya Yönelik Bireycilerin Yirmi Birinci Tebliği

Bu ilerici, araçsal şiddet tutumuna karşı şiddet güçlerinin anti-enstrümantalist serbest bırakılması, dünyanın kendisinin ayırım gözetmeyen gücünü ve şiddetini kanalize eden bir “topyekûn savaş” biçimidir. Eko-aşırı şiddet (anladığım ve ona karşı bir yakınlık hissettiğim gibi) her zaman bu cisimleşmenin unsurlarına sahip olmuştur, bu şamanist ruh dünyasını kanalize eden bu şamanist yaklaşım ve insanların dünya üzerinde yarattığı fantazmalar üzerinde ilkel bir kaos yaratan ilkel enerjileri . Bu eylemler, insanlara bu boyun eğmez ve ilkel uçurumun önündeki küçüklüklerini hatırlatmak için kara meleklerin kanatlarıyla gönderilen yeryüzünün mesajlarıdır, bir bombanın patlaması ve parçalanmasıyla tüm erkek entrikalarını reddeden o her zaman mevcut vahşilikle bir yüzleşme. et. Eko-aşırıılık, düşmanlarına karşı şiddetli bir saldırı başlatırken bile, modern tekno-endüstriyel uygarlığın tüm biçimlerine, bizzat savaşın biçimine kadar şiddetle karşı çıkmaya devam ediyor. Bunu, bir zamanlar şiddete karşı eko-aşırıılıkçı yaklaşıma karşı olmasa da en azından şüpheli olan biri olarak yazdığımı belirtmek gerekir. Eğilimin çalışmasıyla ilk karşılaştığımda tepkilerim, eylemleri motive eden ruhla derin bir yakınlık bulsam bile, eko-aşırıılıkçıların giriştiği eylemlerin etkinliğini ve amacını sorgulayan bazı yanıtlardan farklı değildi. Bu noktada, saldırıya çok daha modern, araçsal, militarist bir yaklaşımla yaklaşan çok daha ortodoks Kaczynskici bir perspektiften geliyordum. Bu, şiddetli saldırının amacı ve amaçları üzerine “savaş yürütme” konusundaki düşüncelerimizin çoğunu renklendiren yaklaşım/bakış açısı gibi görünüyor.

Ancak eko-aşırıılıkçı konum, şiddetin yeri ve rolü konusundaki daha modern anlayışlarımıza ve savaş anlayışlarımıza karşı keskin bir karşıt nokta sundu ve göstermeye devam ediyor. Eko-aşırıılıkçı savaş, örneğin Kaczynski'den ilham alan eko-radikallerin daha araçsal ve militarist yaklaşımından farklı olarak, bir ilkel şiddet biçiminin ve doğanın şiddetini yansıtan bir topyekûn savaş durumunun somutlaşmış halidir. Savaşın eko-aşırıılık biçimi, onların anti-modernizm, anti-ilerlemecilik, anti-hümanizm ve benzerlerinin tutarlı bir devamı ve yasalaşmasıdır. Savaşı, aşırı uygarların gözünde kabul edilebilir görülen şiddet biçimlerine bile dayatılan kutsal kanun ve düzen kararnamelerine tükürüyor. Erkeklerin angajman kuralları yerine yalnızca doğal yasayı, ilkel şiddeti sunar.

Özgürlüğe Saygı Üzerine Düşünceler

Zúpay'ın “kurtuluş” terimi ve onun tüm reformist ve idealist içerimleri üzerine harika yansıması (Anhang 2 dergisinden)

Bu metinde, bir kavram olarak özgürlük üzerine minha görüşünü eko-aşırıılıkçı bir perspektiften sunmayı, daha net bir olası yol vermeyi öneriyorum. Bu makaleyi gerçekleştirebilmemin nedenleri oldukça çeşitli olduğundan, bu kavramın nasıl belirsiz olduğunu gözlemlemiş olmam ve bizi çok sayıda birey ve grubun konuşmalarıyla tanıştırmış olmam, bunların arasında daha önemli veya gerçek sayılabilir. , os quais fazem apologia yapım Aynı şekilde, termo cilalı bir vizeyi asla kontrol etmeyeceğim. Bu nedenle, benim anlayışına göre, "özgürlüğe" ulaşmaya çalışırken net bir fikirden, aranandan ya da istenenden asla çıkarılamayacak yeni bir karanlık üretilmiştir. Nem tampouco kelimesi hakkında dicionários tarafından önerilen tanımlar hakkında ayrıntılara girmekle ilgilenmiyorum, bu makalede bu kavram hakkında ter um cidadão olabilecek bakış açılarına yaklaşacak, bir kez

açıkça onlara yönelik değil. Dünyanın dünyadan daha net ve gerçekçi bir yorumunu arayan herhangi bir kişiye yöneliktir ve bir açıklama olarak değil, tartışmaya katkı olarak ifade edilir. Bazıları bunun olumsuz bir kavram olduğunu, "olumsuz" (olumlu yorum), artı "özgür", "tüm otoritelerden bağımsız", "baskıdan arınmış", "mezhepten bağımsız" vb. Diğerleri, belki de ilkinden daha zeki veya daha az kafası karışmış olsa da, bu termos, "gelişme özgürlüğü", "giyinme özgürlüğü" vb. Anarşist bir güç, devlete ve otoriteye karşı savaşıma özgürlüğünü elde etmeye çalışan, özgür gelişiminizi ve kararlılığınızı kısıtlayan bir medeniyet karşıtı güç açısından, bu dünyada isteyebileceğiniz tek şeyin olduğunu söyleyen bir medeniyet karşıtı güç olduğunu söylüyor. ve özgürlük birey elde. Nisso ninguém, aradığımız veya gerçekten ne istediğiniz konusunda net olmaktır. Otoritesiz bir devletin veya insanın olduğu bir dünyada, diğer tüm canlılar gibi, "özgür gelişimini" sınırlayacak çok sayıda babaya tabi olacaktır. Oysa kendimizi içinde bulduğumuz bu gerçeklik içinde, "bireysel özgürlük" gibi muğlak bir kavramın gerçekleşmesine ulaşmak kesinlikle imkansızdır. Kendinizi tamamen kenarlığın yanındaki kreşe adayabilir, mızrağınızı şekillendirebilir, duyularınızı keskinleştirebilir, av ve kuyruğunuzu veya kendi yemeğinizi cezbetmeyi deneyebilirsiniz. Ayrıca bu façanhaya ulaştığınızı da tahmin ediyorum, çevrenizin makineler ve medeniyetten gelen hareketsiz gri saçlar tarafından istila edilmesine tanık olmanız çok uzun sürmez. Ya da ilk olarak, belirli bir ortamın koşullarının "özgürlüğünüzü" değil, gerçekliğinizi belirli bir şekilde kısıtladığını iddia edebilirim. isso'yu dikkatli bir şekilde analiz edeceğiz.

Bu anarşistlerin ana nedenlerinden biri, Devletten ve yetkililerden nefret ediyor çünkü onlar sizin sahip olmadığımız fırsatlara ulaşmaktan onları çok fazla mahrum bırakıyorlar. Bu şeytani varlıkların gerçekten var olmadığı bir dünyada, herkes için aynı olasılıkları sunan herhangi bir senaryo düşünmek çok zor, imkansız. Tropik ortamlarda yaşayan bir grup insan, meyve kuyruğunda açıkça bir avantaja sahip olacak ve çeşitli meyvelere erişebilecek, başka bir grupta, daha sade ortamlarda, daha sık avlanmaya veya balık tutmaya "zorlanacak". Condições são IMPOSTAS a você olarak, hiçbir "liberdade" nito (bu nokta bu makalede daha da derinleştirilecektir).

Bir başka pratik örnek de yemek meselesi olabilir. Pek çok anarşist, özgürlüklerinin kullanımının bir parçası olarak veya belirli bir yiyeceğe refakat etme veya aynı zamanda diğer bireylerin özgürlüğünü ararken isso ve feito olarak düşündükleri etik veya pratik veya veganlık yolunu izlediklerini veya izlediklerini kabul eder. Na natureza selvagem nenhum hayvanı , beslenmesine ne olacağına eşlik edebilir , çevresine bağlıdır. Uygarlığa, uygulamalarımızın her birinden ve hepsinden kazanç sağlamak gerekir, kendimizi yalnızca ya da çevremizin bize sunduklarından besleriz, çok düşük karlı bir şey olurdu, böylece her seferinde daha fazla yeni ve garip moda ortaya çıkar. sonsuz amaçlı yiyecek, böylece melhor'un "bireysel arzularımıza" (uyarılmış) uyum sağlamasına eşlik edebiliriz. Burada oluşan yanılısamayı görmenin birçokları için zor olacağından eminim, ama bir düşünelim. Bu durumda gerçekten hayati önem taşıyan konulara tam olarak karar veremiyoruz. Etkilenmemiş, kimyasal ve toksik ürünlerden arındırılmış yiyecekler mi tüketmek istediğimize yoksa temiz su mu içmek istediğimize karar veremiyoruz. Ama elbette "paleolitik" bir diyet yiyebiliriz, vegan veya çığ gıda olmayı seçebiliriz. Bir parça yanlış seçenek (yanlış, doğal olarak bu seçenekleri seçemeyeceğimizin bir anlamı yok) tek doğal ve doğru seçeneğe erişebilmekten gerçekten daha mı değerli?

Ya da ikincisi, bireysel özgürlüğe atıfta bulunarak, belki de sadece onun yolunun belirli bir "özgürlüğe" sahip olarak kabul edilmeye yeterli olup olmadığını belirleme meselesi olduğunu söyleyebilirdi. Eu acho ilginç bir nokta, aynı zamanda çok şüpheli. Her şeyden önce, çünkü bu durumda özgürlük çok soyut bir şey haline gelecektir, çünkü pratikte kararlarının farkında olduğunu beyan eden herhangi bir birey "özgür" olduğunu iddia edebilir. Bu ifade, medeni bir çevrede yaşadığımız gerçeğini düşünmek için kendi ağırlığına düştü. Her gün gerçeklik algımızı derinden etkileyen sonsuz sayıda duyusal uyaranlara maruz kalıyoruz. Bir kişi kendi

yolunu belirlediğini veya kendi yolunu belirlediğini kanıtlayarak etrafta dolaşabilir, ancak kendi çevresinde kendi yaratımına hiçbir şey kendi yönünde yürümekten daha doğru değildir. Aynı ya da daha fazla "yapıbozuma uğratılmış" anarşist, bunun, uygarlığın yapaylığı olmasına nüfuz ettiğini kabul etmek zorunda kalacaktı ve bu tamamen tek başına bir şey olacaktı. Agora bizi, eko-aşırılıkçıları taklit ediyor ya da daha azı beni taklit ediyor, kendimi modern ve uygar, derinden evcilleştirilmiş ve minha gerçek hayvanlığından çok uzak bir insan olarak varsaymakta hiçbir sorunum yoktu. Ben hiç "özgür" değilim. Halputta Hadjo olarak aynı ya da eko-aşırılık, kendi çevresinin bir ürünü, düşmanca bir çevre, suniliği veren ve yasaklayan, bizi kaçınılmaz olarak yüzleşme yoluna sokan bir çevre, içgüdülerimiz ve düşüncelerimizin musallat olduğu ya da musallat olduğu kişiler. ata kökleri.

Medeniyet içinde "bireysel özgürlük" kavramı bana anlamsız geliyor, ancak fiziksel çevre, hatta zihinsel veya zihinsel olarak hafifçe hareket edebiliyoruz. Ama aynı uygarlık foraları bir senaryoda nedense çöküyor, bu tür bir Tampouco konsepti pratik olurdu. Nenhum hayvanı tam bir özgürlükle yerinden çıkabilir, falcões su altı mağaralarını keşfedemez, kutup rotaları tropik ortamlarda yaşayamaz, birçok örnek var. Ve zihinsel bir seviyeye saygı duyduğumu söylemiyorum, bir seviyeyi yükseltmek veya varsaymak, soyut ve belki de özne, bir minha görüşünden daha az saç, ayrıca mümkün değil. Irei, bu noktayı daha net bir şekilde ifade etmek için bir örnekte beni destekliyor. Bir bonobo ailesinde doğan bir bonobo, doğumundan meyve ve böceklerle beslenmeye, tropikal bir ortamda yaşamaya ve oldukça aktif bir yaşam sürmeye alışmıştır. Bana sunulan tek seçenek bu, asla farklı bir şey bilmiyordunuz. Başka bir yemek çeşidi deneyimlemiş olabilirsin ve zevklerin veya arzuların farklı olabilir, bundan daha az toprakta yaşamış olabilirsin, belki hoşuna gider belki hoşlanmaz ama söylemezsen anlar. asla keşfedemez. Daha açık hale getirmek için başka bir örnek kullanacağım. Kurtlar, çok çeşitli ortamlarda yaşayan bir orman formunda binlerce yıl yaşayacak. Bir noktada kurtlar iki insana yaklaşacak, ateşin sıcaklığında yaslanacaklar ve ruhları avlarken yiyecek almanın rahatlığını sağlayacaklar. Birçoğu karar vermeye karar verecek. Yavaş yavaş ormanlarını kaybedecek ve evcil hayvanlar olacak. İşte her okuyucuda bu örnek oluşturabileceği görüşünde olacaktır. Kurt orman hayatından vazgeçerse veya evcilliğin yıkımına maruz kalırsa düşünebiliriz. Aslında bu kararı vermeden, katı, çetin bir hayat yaşamadan, zaruretlere aşmadan ve hayatta kalmak için büyük çaba sarf etmeden önce özgürlüğüm yoktu. Sob hangi bakış açısı isso özgürlük olarak kabul edilebilir? Ey Kurt, sunduğu iki seçenek arasında bir karar verdi. Bir yıl veya diğerinin tersini seçin. Bunu sürdüren herhangi bir kişi tarafından, kurda orman yaşamının ona sunmadığı özgürlüğü verdiğini onaylamak için fazla seçeneğim yok.

"Özgürlük" olgusuyla ilgili bir başka nokta da, bazı değerlendirmeler yapmak istediğini ve sözde "hayvanların karada özgürlüğü" hakkında neler söylemek istediğini verir.

Birincisi, bir hayvanı bulunduğu fiziksel kafesten çıkarmak, zorunlu olarak özgürlüğe yol açar mı? Seçenekler sınırlı olduğu için veya alanın dolaşımının çok sınırlı olduğu, kendini beslemek için planlanan insan saç saatlerine bağlı olacağı ve aynı zamanda muhafazanızı terk etmek için bağlı olduğu bir "vegan sığınağına" gidin. , burada (Çoğu iki durumda) çok sayıda farklı türün bulunduğu dar alanlarda çok sayıda hayvanla bir arada yaşamak zorunda kalacak, tamamen doğal olmayan bir şekilde, endüstriyel lixo ile beslenecek ve bu lixo'ya yapay olarak erişebilecek. bazı insanlar.. Bunu algılayabilen, varsa, yukarıda belirtilen durumda temsil edilmeyecektir.

Bunun "korunması" için başka bir seçenek, hala kalan orman doğası kalıntılarında terk edilmek olacaktır. Muhtemelen yaşamının ilk anlarında doğal ortamından koparılmış veya doğrudan catativeiro'da doğmuş ve gelişeceği ortam veya hakkında hiçbir şey bilmeyen bu hayvanın, bakılacak ve hayatta kalacağı ferramentaları olmayacaktır. orman doğası. Büyük ihtimalle hayatla ilk geceye geçemeyecektim. Ama başardığımı varsaysak bile, hem bedeninizde hem de zihninizde gerçekleştirilen tatiller, varlığınızda tamamen yaralar açar.

Belki bir süre daha çevreyle uğraşarak, daha çok evcilleşmiş gibi, insan yıllarının yanında tecrübesinin aşılıdığı derin bir şartlanma ile yaşayabilir. E além de tudo isso, hayvanın cativairo'daki tüm anılarını ve deneyimlerini tamamen çarpıtabileceği, tatillerini iyileştirebileceği ve evcilleştirilmesini inkar edebileceği uzak ve yanıltıcı bir durum yoktur, orman doğası içinde özgürce yaşamaz, çünkü doğanın içindedir. selvagem a liberdade tem validade zero, hem teorik hem de pratik olarak.

Agora, "libertação da terra" sorusuna atıfta bulunarak, söyleyecek pek bir şeyim yok. Bana abartılı bir şekilde yanıltıcı ve iskelet bir kavram gibi geliyor. Bir ülkenin, kayıp "özgürlüklerini" geri getirmek için bir grup insana ihtiyacı yoktur. Bu kısacık anda, yüzeyinde insan vücudunu destekliyor ve barındırıyor, bu sonuçları hissetmeyeceği veya hissedeceği anlamına gelmiyor. Ya da insan kendi talihsizliğinde kendine fonda, uzun bir süre saygısız foram com a terra ve kendi terra quem'i olacak her şeyi ya da uygar bir izi kapatacak. Çok yakında olacak ya da olmayacak, benim için gerçekten önemli bir şey değil. Bunun dışında toprağın "özgürlüğe" ihtiyacı yoktur, sadece uzun vadeli veya uzun bir tarih olarak döngüleri ve süreçleri ile var olması ve açılması gerekir. Acaba terra mais livre için ne yapardım? Medeniyet mi kaldı? "Kaynakların" sorumlu yönetimi? İnsan yok oluşu mu? Farklı insanların göz ardı etmek için çeşitli gözlemleri olabileceğine ya da bu kavramın aynı zamanda yanıltıcı, şüpheli ve son derece öznel olduğunu gösterdiğine inanıyordu. Nenhuma analizi nisso'ya dayalı gerçeklik dizisi ortaya çıkabilir.

Bu makalenin ana noktasına giderek, benim açımdan, daha önce açığa çıkan biçimlerinden herhangi birinde anlaşılan özgürlüğün neden var olmadığını ve bu nedenle, bir kavram ve uygulama olarak orman yaşamına karşıt olacağını açıklamaya çalışacağım.

Daha önce de söylediğimiz gibi, çevresini veya yolunu daha büyük ölçüde belirler. Bir orman ortamındaki Nenhum hayvanı, hayatının nasıl olacağına ve nereye gideceğine karar verme olanağına sahiptir. Bütün bu koşullar doğumdan önce empoze edilir. O, "akıl" ve "zeka" arasındaki uçsuz bucaksız kafa karışıklığı içinde uygar bir insandır ya da yaşam deneyimini dönüştüren tek hayvandır, böylece şu anda soyut ve önyargılı tarafından gerekçelendirilen belirli bir "modus vivendi" seçebilir. özgürlük kavramı. Bu anlamda insan karışıklığını veya fraquezasının zirvesini ifade etmek. Doğal dünyada aramızda büyük bir barreira inşa ettik, çoğunlukla iki insan hala saklanan, sürünen, voa, rasteja, hiçbir şey ya da şehirlerini sınırlayan iki beton duvarın além'ine koşan her şeyden korkar. Kafese daha fazla konfor sağlamak için, bireylerin sakinliği ve sem fazer muito barulho'yu sorgulayabileceği bir arama insaciável da Civilização.

Ya da başarısızlık ve kaçınılmaz. Binlerce yıl üst üste yaşamış bir grup hayvanı bir araya getirip, onları bir kafeste oynayıp güvenli ve eksiksiz bir şekilde gelişmelerini bekleyemezsiniz. Bu oyunda bir doğa bizi veya yerimizi terk etti, merkezi bir yer değil, hayati öneme sahip değil, hiçbiri için değil ve dağıtım olarak yararlı olan diğer parçaların büyük bir derlemesinde sadece küçük bir parça. Bize verilen bu yer, simbiyotik olarak encaixa com tudo ya da çevrili olduğu için asimile edildi ve aynı şekilde iki seküle uyarlandı ya da uzun sürdü. Emrinizde, soğuk hesaplama ve teknik katılık yoluyla deneyen, iki insanın farklı niteliklerini ve niteliklerini gözlemleyen, çevreyi onlar için daha "saudável" olarak yeniden üretebilen kaç bilim insanı ve tekno-inek olduğu önemli değil. sadece aynı şekilde çalışmıyor. Çıplak ayakla dolaşmalıyız, vücut hatlarınıza uyum sağlayan ultra ince ayakkabılarla değil, aktif bir yaşama ihtiyacımız var, egzersiz yapmak için iyi spor salonlarına değil, üzerinde yaşayan ya da tezahür eden deuse ve ruhlarla temas halinde olmalıyız. zemin, dünyanın tüm mantığı isso olarak uyum sağlayabilecektir.

Doğası gereği buradadır, daha önce de belirtildiği gibi, bir amaca ihtiyacı yoktur, açıklamaya ihtiyacı yoktur ve bir nedene ihtiyacı yoktur. Uygar zihniyetimiz um'u bulmaya çalışır çünkü hepimiz için mestres e senhores da entityeência olmaktan, birer ator olduğumuzu görmezden gelerek, "yaşam" olarak bilinen gelip geçici ve abartılmış deneyimin içinde tarihsel rolümüzü

oyunarak atlarız, olmayacağız. parlayan bir ışıktan daha fazlası. Logonun sonsuzluğun sonsuz drenajında kaybolması için birkaç saniyeliliğine. Bu oyundaki rolümüzü reddediyoruz, kendimizi yanılısamlarla sürgün ediyoruz ve kendimizi doğru eğiyoruz. Ya da eko-aşırıılık ve sadece büyümek için bir düzende ya da doğal kaosta ya da konuşmak istediğimiz gibi. , her türlü sitelere uyuyoruz. Hepiniz doğuştan ya da doğuştan hangi yolu izleyeceğinizi bilmeniz için teşvik ediliyorsunuz, "sanmıyorum" değil. , "içgüdüyle hareket ediyoruz", bilgisayar komutlarına yanıt veren basit bir robô olarak Sim veya içgüdü etkileri, aynı zamanda çevreyi de düşünerek, diğer birçok faktörün yanı sıra doğrudan deneyim veya iki velhos yoluyla kanıtlanır. Bina inşa etme yeteneğim yok, onlar sadece jamais fariam semelhante aptallığı. Bir insan sürekli olarak kendi doğasına karşı girişimde bulunur, kendi doğasını inkar eder ve günün son günlerinde uygarlığın başlangıcından beri, herhangi bir zeka, kurnazlık veya asgari bilgelik belirtisi veren tek bir insan eylemi kaydedilmemiştir. Ey kader, bazı şeyleri yapabilmek için, bu şeylerin gerekliliğini veya önemini oluşturan nenhuma'nın etkisinin olmamasını gerçekleştirme yeteneğine sahip olun. Bir uygarlık yalanı, hapsedilen ve yok olmaya terk edilen, saptırmaya veya çevrelerini ve doğasını hayatta kalmaya karar verecek olan başarısızlıkların zihinlerini aldı veya kontrol etti. Bu yalan, bu dolambaçlı gerçeğe karşı çıktıklarına inanan akıllara vermek için özel bir rol üstlenir. Medeniyetin değerlerini daha "rahat" olanlardan alan ve onlarla aynı derecede hayali bir deneyim yaşatmaya çalışanlar, sözde reddettikleri gibi. Başka zamanlarda yaşayan, ancak yanlış bir doğa görüşünü ve geri kalan hayvan yaşam biçimlerinin varlığını yücelten bu iki vahşi yaratık olan bu "barbarlar" tarafından dehşete kapılırlar. Görünen o ki uygarlık "yağlıdır ya da ne pahasına olursa olsun terk etmek istemez" mantığına göre ve sabittir. Elbette herkes, hiyerarşi ve otoriteden bağımsız, doğayla uyum içinde yaşayan biz yerli soyluları düşünmekten rahat ve hoş olabilir, ancak iki Selk'nam'ı ve onların ataerkilliğini, karmaşık hiyerarşik toplumlarında iki Calusa'yı, iki kabileyi başarısızlığa uğrattığımızda. Başlar ve pazarlamacılar kadın olarak başlar, her iki tarafa da çeşitli olhamlar ve onun başarısız olmasından korkmuyormuşuz gibi davranırız. Seküler anarko-primitivistler, idealize edilmiş ilkel insanların tanrıya tapınmalarını sağlamak için çok şey yaparlar. Bir çalışan olmak, kırlarda sessizce yürümek, sevgi toplamak gibi bir hayatı düşünmekten memnun olan herkes aynı mı olurdu? Ancak orman yaşamı aynı şekilde gerçekleşmez. Pontuar isso'yu enerjik bir şekilde ve daha özlü bir şekilde durduramayız, özgürlük ve yanılısama için, doğaya, bize değil ve "zalim", "amansız" ve sim ve "baskıcı" veya daha az saç sizin için olhos iki hiper-uygar çünkü bizim için sadece o, o ve her zaman olduğu gibi. Bir tsunami yüzü bir ekosistemi batırdığında tektonik plakaların etkisi sırasında titremeyiz, bu nedenle bir timsah yavrusunu yediğinde veya bir orman insan kabilesi bebeklerini boğduğunda çok daha az korkarız. İki medeni ön yargıdan kurtulduk, ahlaki varlığımıza suikast düzenledik, bedenlerimizi ve zihinlerimizi evcilleştirmek isteyenlere saç gönderdik, gerçekliği yağladık, gerçeğimizi kokladık ve kötü hissetmedik.

Şeytani Psikotik

Biraz şeytani hafıza

"Güçlü adam en çok yalnız olduğu zaman güçlüdür" - A. Hitler

Genel olarak, insan kitlesi sapkın veya kötü davranışları reddeder, katilden ahlaksıza kadar psikotik davranışlardan bahsetmiyorum bile. Sıradan (ve "sıradan olmayan") insan, sapkın bir psikopatın suçuyla asla empati kurmaz. Korkunç ve iğrenç eylemleri onları kitleler için itici yaptı. Hemen değersiz sapık canavarlara dönüştürülürler, bu nedenle onlardan bir şeyler öğrenmek ya da onları örnek almak ölümcül bir günah gibi görünmektedir. Onlardan

öğrenmeye yönelik her türlü girişim hoş karşılanmayacaktır. Sadece bazı düşüncelerinden alıntı yapmak bile birçok duyarlılığı incitebilir, uygarlık içindeki en asi karakterler bile bu korkunç canavarlarla ilgili düşüncelerinden nadiren (eğer varsa) bahsetmeye cesaret edebilir. Bununla, "sıradan olmayan insan" terimini, toplumda kendilerini isyan ve devrimlerle, radikallerle vb. hizalayan tüm karakterleri biraz açıklıyorum. Bütün bunlar, o sırada bile, örneğin bir tecavüzcünün veya çocuk katilinin davranışlarını parmakla gösterme ve hatta cezalandırma eğilimindedir. Onun değişmez ahlakı yüzünden ya da ne bileyim.

Elbette onlardan bahsederken ya da yaptıklarından dolayı özür dilerken en ufak bir vicdan azabı duymuyorum. Aksine, onların korkunç hayatlarını birkaç dakikalığına diriltmek benim için bir onurdur. Ve gerçek şu ki, bu süper kişisel bir yansımadır, trendin içinde bununla ahlaki bir sorunu olan kardeşler olabilir (bundan şüpheliyim) ama olasılık olabilir, trend farklı düşünce tiplerine sahip varlıklardan oluşuyor. İşte bu yüzden, bu metni medeni iyi ve kötünün ötesinde, tam bir ahlaksızlıktan önermeye cesaret ediyorum.

Hayatlarının bir noktasında düşündüklerini uygulamaya koymaya karar veren birçok canavar, sapkın varlık var. Ölüm ve korku düşünceleriyle dolu karmaşık bir zihne sahip insanlar. Saf haliyle kötülük, kendilerini bedenleri aracılığıyla ifade eden şeytan. Bu canavarların büyük çoğunluğu korkunç işleriyle tanınır hale geldi. Sapık canavarlar, dejenereler, katiller ve çok daha fazlası var. Bu son kategoride pek çok örnek var. Gruplar halinde hareket eden canavarlar olsa da, bu kötülük listesini bireysellikten, tamamen yalnızlıktan ve maksimum nefretten hareket eden iblisler üzerinde odaklayacağım. Bu korkunç insan dışı şeytanların, katillerin, tecavüzcülerin, yamyamların, nekrofillerin, ensestlerin, baba katillerinin, filisitlerin ve uygarlığın bize verebileceği tüm sapkın suçlu kategorilerinin hayatlarını ahlaksızlıktan kurtarıyorum. Etiketlerin ötesinde, tüm ahlaki bağları geride bırakmış olanlar için bencilce zevk için bu isim listesini kurtarıyorum. Böylece modern teröristler eylemlerini hesaba katarlar ve neden olmasınlar ve istenirse hayatlarından öğrenirler.

1920'ler ve Amerika Birleşik Devletleri vahşi bir şeytana ev sahipliği yapıyor. "Bir nehir korsanıydı, kundakçıydı, tecavüzcüydü, katildi, ev soyguncusuydu. İşlemediği suç yoktu. 100 veya daha fazla adamı öldürdü ve hepsine tecavüz etti. Yetişkinler ve çocuklar. O, 'ruhu olmayan bir katildi'". Bugün uygarlık onu böyle tanımlıyor, adı Carl Panzram. Onu tarihin en sadist seri katili olarak listeledi. Her şeyi yapan, öldüren, çalan, tecavüz eden, yakan, tüm bunları vicdanında en ufak bir pişmanlık ya da ahlaki sorun olmadan ileri geri yapan bir suçlu.

Onun bazı ifadeleriyle kendimizi ahlaksızca sevindirelim:

"Lanet olsun onlara. Lanet olsun beni doğuran ve tüm insanlığa lanet eden anneme! (...) Dostlarım aldatma, ihanet, vahşet, yozlaşma, ikiyüzlülük ve kötü olan her şey" (...) Acele et piç! Senin yerinde olsam çoktan on kişiyi öldürürdüm (...) Kendim dahil tüm lanet insan ırkıdan nefret ediyorum. (...) Keşke insanlığın bir boynu olsaydı da asabilseydim (...) Sloganım: hepsini çal, hepsine tecavüz et, hepsini öldür"

—15 yaşındaki genç ve girişken bir Amerikalı genç ölüm düşünceleriyle dolup taşmaktadır. Güzel Alyssa Bustamante iyi bir genç olarak internete bağlı kaldı, YouTube veya Twitter'daki sürekli yayınları çok önemliydi. Yayınlarında şeytani özelliklerini görebiliyordunuz, zarar verdiği veya hayatının riske atıldığı videolarda onu görmek yaygındı. Profillerinden birinde ilgi alanlarından bahsetmişti: "İnsanları öldürmek ve derimi kesmek." O sırada depresif Alyssa, aşırı dozda ağrı kesici ile kendini öldürmeye çalıştı ve kollarında çok sayıda kesik vardı. Alyssa'nın bir arkadaşı bahsetmişti; "Partisindeydim ve beni bir kenara çekti ve "Biliyor musun? Birini öldürmenin nasıl bir şey olduğunu merak ediyorum" gibi bir şey söyledi. Bunlar onun korkunç fantezileriydi ama genç kadının zihninde bunları gerçekleştirme zamanı gelmişti... 21 Ekim 2009'da Alyssa arkadaşı Elizabeth'i öldürmek için komplo kurar, ona ormana kadar eşlik etmesini, ona bir şeyler öğreteceğini söyler. Bir haber şöyle anlatıyor: "Karanlıktan korkan Elizabeth, Alyssa ile arkadaş olduklarına ve birlikte

oynadıklarına güvendi. Alyssa'nın kafasına vuracağını, sonra bir süre boğacağını ve ardından defalarca bıçaklayacağını tahmin edemezdi. Sonunda boğazını kesti ve kendi kanında boğularak ölmesini izledi. Sonra onu daha önce kazdığı mezara gömdü (...)"

fotoğrafta: sizin kesimleriniz.

Bu yetmezmiş gibi, Alyssa eve gelir ve günlüğüne şöyle yazar: "Az önce birini öldürdüm. Onu boğdum ve bıçakladım ve şimdi öldü (...) Şaşırtıcıydı. Harikasin. Şu an geçer geçmez; "Aman Tanrım, yapamam!" İnanılmaz ve çok keyifli bir deneyim. Şimdi biraz gergin ve titriyorum. Şimdi kiliseye gitmeliyim. ÇOK KOMİK!". Hemen diğer arkadaşları, davranışları ve düşünceleri nedeniyle Alyssa'dan şüphelenerek polise haber verdiler, evini bastılar ve günlüğünü buldular. Daha sonra onları cesedi gömdüğü yere götürür. Şeytani Alyssa ömür boyu hapis cezasına çarptırıldı, ancak 40 veya 50 yaşında şartlı tahliye edilebilir.

— Nisan 1999'du ve iki lise son sınıf öğrencisi okuluna ağır silahlarla girdi. Şeytani genç adamlar, pompalı tüfekler, karabinalar, el bombaları ve yarı otomatik tabancalarla donanmış Eric Harris ve Dylan Klebold'dur ve okuluna girerler ve on iki öğrenciyi ve bir öğretmeni öldürürler. Farklı ev yapımı patlayıcıların patlatılmasını içermesi tarihi bir katliam vadediyordu ancak birçoğu patlamayı başaramadı.

Şeytan Eric Harris, "Senden nefret ediyorum ve benden korksan iyi olur. Nefret ediyorum! Nefret doluyum ve onu seviyorum. (...) "Kimse bu gezegene layık değil, sadece ben" (...) "Ama eminim çoğunuz o kadar düşünemiyorsunuz ve bu yüzden ölmeyi hak ediyorsunuz" (...) "İnsan ırkı iğrenç . İnsan doğası toplum tarafından boğulur "

— 1936'da çocukların ve yamyam Albert Fish'in seri katili elektrikli sandalyede öldü. Şeytani suçları en kötülerini bile korkutuyor. Düzinelerce tecavüz ve beş ölüm, ahlaksız çocuk yiyen canavara bağlanıyor.

Her zaman alaycı ve alaycı Balık asla suçlarından pişman olmadı, ölümden asla korkmadı ve an geldiğinde gururla şöyle dedi: "Elektrikli sandalyede ölmek ne büyük zevk. Bu son ürperti olacak. Sahip olmadığım tek şey. henüz deneyimli. ... "

Kurbanlarından birinin annesine gönderdiği mektupta cinayeti detaylandırarak suçunun tadına baktı: "(...) Geldiğimizde ondan dışarıda kalmasını istedim. O çiçek toplarken ben yukarı çıktım ve soyundum. Böyle yapmazsa kıyafetlerini kana bulayabileceğini biliyordu. Her şey hazır olduğunda pencereye gittim ve onu aradım. O yatak odasına gelene kadar dolaba saklandım. Beni çıplak görünce ağlamaya başladı ve merdivenlerden aşağı kaçmaya çalıştı. Onu tuttum ve annesine söyleyeceğini söyledi. Önce onu soydum. Nasıl tekmeledi, çizdi ve beni ısırды! Onu ölümüne boğdum. Sonra eti evime getirebilmek için birkaç parçaya böldüm. Zengin ve lezzetli kışını haşla. Tüm vücudunu tüketmem dokuz günümü aldı. İsteseydim onunla seks yapardım ama istemiyordum. Bakire öldü" dedi. Kız on yaşındaydı. Ayy, bazı ahlakçıların anüsündeki yanmayı hissedebiliyorum...

1976 ve 1977 yılları arasında seri katil David Berkowitz New York sokaklarında teröre neden oldu. 6 kişiyi öldürmek ve bir düzineye yakın kişiyi yaralamakla suçlanıyor, infazları tabanca ile gerçekleştirildiği için "44 kalibre suikastçi" adıyla vaftiz edildi. Katil aynı zamanda insanların kurban edilmesi üzerine bahse giren "Cehennemnin Yirmi İki Havarisi" adlı şeytani bir tarikatın da üyesiydi. Şeytani okültizme büyük bir saygı duyan, bunu yansımalarına ve dairesindeki çiziklerine de yansıyan şeytan Berkowitz, 1978'de 365 yıl hapis cezasına çarptırıldı, hala ölümü bekleyerek yaşıyor. Cinayet mahalline "Bay Canavar" adıyla imzalanmış mektuplar bırakırdı. Berkowitz'in gringo polisi için gerçek bir sorun haline geldiği ve suçları gazetelerin ön sayfalarında sabit olduğu belirtilmelidir.

Bir rapor, cinayetlerinden birini şu şekilde detaylandırıyor: "(...) On sekiz yaşındaki Valentina Suriani, erkek arkadaşı, yirmi yaşındaki David Alexander Essau'nun dizlerinin üzerinde oturuyordu. Bacakları şoförün sağındaki koltuğa yaslanmıştı. Uzun veda öpücüğü ön camı paramparça eden kurşunlarla yarıda kesildi. İki mermi Valentina'nın kafatasını deldi ve onu oracıkta öldürdü. Sonraki iki kurşun, sağdaki kapıya doğru eğilmeye çalışan

İskender'e isabet etti. Kargaşa ve terör ekmeye gelen bu dünyada iki saat sonra öldürdüm. Ben savaşım, ben ölümüm, ben yıkımım! ”. Bunlar onun ifadelerinden bazılarıydı.

—Ontario, Kanada'da, Caroline ve Catherine Karubin kardeşler annelerini öldürmek için bir plan yaparlar. 16 ve 15 yaşlarındaki gençler, arkadaşlarıyla şakalaşarak yorum yaparak, bir oyun olarak başlayan “Annemi Nasıl Öldürürsün” adlı sınıf projesini kısa sürede gerçeğe dönüştürdüler. Bu, annesinin sürekli sarhoşluğunun onu beslediği gerçeğine eklendi, işe koyuldular ve onu öldürmenin en iyi yolunun onu sarhoş edip küvette boğmak olduğu sonucuna vardılar. Plan harika bir şekilde işledi ve suç mükemmel oldu, bir yıl sonra bir partide sarhoş olan Caroline, olayları hemen polise bildiren bir adama ayrıntılı olarak anlatıyor. Tutuklandı ve 10 yıl hapis cezasına çarptırıldı. Şu anda iki kadın özgür ve tamamen normal bir hayat yaşıyorlar, evli, çocuklu ve üniversite mezunu.

— 1970'lerde seri katil Edmund Kemper işini yaptı, hedefleri genç öğrencilerdi. On bir, ona atfedilen ölümler. Annesini kafasına çekiç darbeleriyle öldürdü, kafasını kesti ve cesetle seks yapmaya başladı... gerçek bir kötülük canavarı.

"Sokakta güzel bir kadın gördüğümde bir yanım "Ne kadar çekici bir kız onunla konuşmak isterdim, onunla çıkmak isterdim" diyor ama bir yanım onun kafasının nasıl görüneceğini merak ediyor. bir sopa, "dedi Kemper.

1946'da Theodore Robert Cowell Bundy (Ted Bundy) doğdu, “kadın katili” olarak biliniyor. Üniversitede psikoloji öğrencisiydi ve avukat olarak mezun oldu, 1974'ten 1975'e kadar kendini öğrencileri öldürmeye adadı. Teyit edilen cinayet sayısı 40'a ulaşıyor, ancak müfettişler sayının 100 kurbanı aştığını söylüyor. Ted'in çalışma şekli, kızların güvenini kazanmak ve onları kendi işini yaptığı arabaya koymaktı. Karizmaları ve fiziksel çekicilikleri nedeniyle dişiler hızla ağlarına düştüler.

Genellikle kurbanlarına tecavüz etti ve bedenlerini parçaladı, öldükten sonra onlara cinsel tacizde bulundu.

Görünüşi kendi yararına kullanan zarif bir iblis...

... Biz seri katiller onların çocuklarıyız, onların kocalarıyız, her yerdeyiz. Ve yarın kızlarından daha fazla ölü olacak ”(...)“ Ben şimdiye kadar karşılaştıkları en soğuk kanlı sefilim ”(...)“ Toplum, kötü insanları veya kötü veya zararlı insanları tanımlayabileceğine inanmak istiyor, ancak mümkün değil. Stereotipler yok ”.

—Sıra, bir California hapisanesinde 25 yıl hapis cezasını çekmekte olan şeytanlaştırılmış Brenda Ann Spencer'in sırası. Okuldaki bir silahlı saldırıdan sorumludur. Yalnız ve ölüm düşünceleriyle dolu olan Brenda, küçüklüğünden beri müziğe ve yalnızlığa sığınmış, hayattaki amacını ararken tarihte kalmaya hazırlandığından şüphelenmez. Bir gün babası ona teleskopik görüşlü bir Rugel tüfeği verince her şey daha da kötüleşir, dünyaya ne için geldiğini hemen anlar: öldürmek için. Bir silah aşığı, katiller ve şiddet hikayeleri, bir gün bir katliam yapacağını hayal etti. Bir ilkokulun karşısında yaşamak (Cleveland İlkokulu).

Odasında güzel vakit geçirdikten bir gün sonra, 29 Ocak 1979 Pazartesi günü, 16 yaşındayken pencereden dışarı bakar ve okulda dolaşan çocukları görür. Kaostan ayrılmaya karar verir, tüfeğini alır ve ayırım gözetmeksizin küçüklere ateş etmeye başlar, ateş ederken güldüğü söylenir. Saldırıda müdürü ve kapıcıyı öldürmeyi başarır, 8 çocuğu ve bir polisi ciddi şekilde yaralar. Daha sonra tutuklandıktan sonra gazeteciler bunu neden yaptığını sorduğunda yanıtı şu oldu: “Pazartesi günlerini sevmiyorum. Çok sıkıcılar! Sadece günü canlandırmak için yaptım." Kuşkusuz, ilerlemecilik kokan feminist iffetli kollar değil, bugün bol miktarda bulunması gereken tehlikeli, güzel bir kadın. “(...) Bir gölette yürüyen ördek gibi çocuklar ve etraflarında inek sürüsü gördüm, bu yüzden benim için kolay hedeflerdi. Çocukların vurulduğunu görmek çok eğlenceliydi." Böylece katliamıyla övündü.

---8 Haziran 2008. 25 yaşındaki işçi Katô Tomohiro Tokyo, Japonya'da 7 kişiyi yaralayıp, 11 kişiyi öldürür. Asya canavarı cesaretle kendini kol ve insanları öldürmek için dışarı çıkmak karar verir reddedilen insanlığa karşı intikam eylemi. Katô yoğun bir caddede

kamyonu aşağı sürerek kafalarına alır. O gelişigüzel önünde geçti, ancak bu memnun değil ve "Akihabara Katliamı" olarak bilinen yer, 30 kilometre hakkında ilerledikten sonra o kamyonun dışarı çıkar ve insanları bıçaklar. Daha sonra, polis tarafından düşürülen yakalanır ve hala onun idam edilmeyi bekleyen, ölüm cezasına mahkum edildi. Polise göre, Tomohiro daha önce ne yapacağını söyleyerek internette mesajlar gönderdiler vardı; "Ben Akihabarada insanları öldüreceğim." Başka mesaj: "Tek bir arkadaşım yok ve ben gelecekte de birine sahip olmayacağım. Çünkü Ben çirkinim, göz ardı edileceğim. en azından çöp kadar değerli değilim, çöp geri dönüştürülmektedir, çöp kadar değerli değilim.

—Richard Ramírez takma adı "The Night Marauder", 14 cinayet ve 9 tecavüzle suçlanan Meksika kökenli bir seri katildi. Suçları 1984 ile 1985 yılları arasında Amerika Birleşik Devletleri'nin Los Angeles şehrinde işlendi. Gece iblisi kurbanlarının evlerine girer ve kocayı öldürür ve karısına tecavüz etmeye devam ederdi. Kullandığı silahlar çok çeşitliydi, beyzbol sopaları, bıçaklar ve ateşli silahlar kullandı. İlk cinayeti şöyle anlatılır; "(...)Pencereden girdi. Orada, yatağında uyuyan 79 yaşındaki Jannie Wincow yaşıyordu. Defalarca bıçaklandı; boğazı o kadar derinden kesilmişti ki neredeyse kafası kopacaktı. Ramírez de evini yağmaladı ve yaşlı kadının cesedine cinsel saldırıda bulundu" dedi. Açıkça Satanist olan Richard, onu ölüm cezasına çarptıran jüri önünde alaycı ve küstah bir tavır sergiledi. Hep "Yaşasın Şeytan" diyerek veda etti. Şeytani katilin şuna benzer düşünceleri vardı: "Beni anlamıyorlar. Tahmin ettiğim gibi, beceremiyorlar. Ben onların tecrübesinin ötesindeyim. İyinin ve kötünün ötesindeyim..." (...) "Ben. Toplumumuzdaki tüm gerekçeleri duymaya gerek yok. Onları daha önce duydum ve argümanlar hep aynı"

—Rusya'da Aleksandr Pichushkin hala ömür boyu hapis cezasına çarptırılan bir hapishanede yaşıyor, 44 yaşındaki korkunç katil medya tarafından "çekicin katili" olarak adlandırıldı, nedenini hayal edebiliyor musunuz? Böyle bir aletle kurbanlarının yarısından fazlasını öldürdü. 61 kişiyi öldürdüğünü ve faaliyetinin on yıldan fazla sürdüğünü kabul etmesine rağmen (1992-2006) 50 kişinin ölümünden suçlu bulundu. "İlk suçum ilk aşkı gibiydi: unutulmaz (...) Başka bir dünyanın kapısını açan ben olduğum için tüm bu insanların babası gibi hissettim. 49'u öldürmedim, 61'i öldürdüm. Cinayetsiz bir hayat benim için, yemeksiz bir hayat sizin için, beni yakalayıp birçok insanın hayatını kurtardılar, çünkü asla durmazdım" dedi.

—Şili'de genç bir Satanist tarihte kaldı. 24 Temmuz 2004'te genç şeytani Rodrigo Orias, Şili'nin başkentinin kalbinde ve Hıristiyanlığın en önemli koltuğunda bulunan Santiago katedraline giriyor. Girin ama namaz kılmak için değil, hayır, hançerle ve açık niyetle girin. İçeri girer girmez, hemen yanına yaklaşan ve ona boynuna, kafasına ve eline bir dizi bıçak saplayan bir rahibi görür, ölmekte olan rahip Mephistopheles'in bir elçisi tarafından şeytani bir bıçakla öldürülür.

Ritüelci iblis Orias, şeytana sunmayı önceden planladı, aslında mistik güney diyarları Coihaique'den başkente seyahat etti. Rodrigo ülkedeki en önemli kiliseye saldırmak istedi. Orias, bir akıl hastanesinde ancak dört yıl hapis yattı, "çılgın" durumu nedeniyle suçlanamaz ilan edildi, akıllı iblis deli gibi davrandı ve onu bugüne kadar hapse atacak bir cezayı bugünden kaldırmayı başardı. Bu tür bir ahlaksızlığı herkes uygulayamaz, o kadar yanlış ve ikiyüzlüdür ki kim olduğunuzu bile inkar edebilirsiniz, hayran olmaya değer bir şeydir. Bugün Rodrigo'nun tamamen normal bir hayatı var, şeytani mistik istediğini yaptı! Bakalım kendilerini hapiste kurutan gururlu devrimciler biraz öğrenebilecekler mi? Şili bölgesinde eş görülmemiş bir suç karşısında şokta olan bir ülke.

Bunlar onun pasajlarıydı:

"(...) Bir vizyonda Şeytan bana seçilmiş bir insan olduğumu söyledi (...) bana yeryüzündeki kaderimi gösterdi: öldürmek için (...) orada öldürmem gerektiğini düşündüm. birşey"

"(...) Beni yakan bir enerjiyle uyandım, kendimi yatağa attım, vücudumda bir akım gibi hissettim. Önce bir sis gördüm, ıstırap sesleri duydum, kadın ve çocukların çığlıklarını, gülen

sesleri. panikliyorum. Tüm bu sis bir araya geldi ve yere düştü ve dünya sallanmaya başladı, beş saniye boyunca bana bakan bir boğa başı oluştu. Vücudum ağrıyordu ama zevk duydum çünkü sonunda Şeytan bana geldi. Çılgılık atmak istedim ama yapabildim. Cehennemdi. "(...) Bir kız arkadaşım ya da ailem olsun istemedim, sadece her şey hakkında daha fazla bilgi edinmek istedim. Şeytan'a karşı hislerim daha büyüktü. Tanrı'dan ve diğerlerinden üstün olmak istedim. Kendimi basit bir insan olarak görmüyordum, arkadaşlarımdan üstün hissediyordum.

Rahibi öldürdüğü anı şöyle anlatıyor:

"(...) Yediye çeyrek kala katedrale girdim, sağdaki ön kapıdan, Cebrail meleği tarafından çiğnenmiş Şeytan suretini görmeye, Şeytanla konuşmaya gittim. İçeri girdim ve oturdum. Şeytan'ın gerçekleşmesini beklerken yan yan baktı. Ayın sona erdi ve ben doğruca babanın olduğu yere gittim, o gidiyordu ama bir hanım geldi, ona bir çarşaf gösterip onu durdurdu, onu aradım; "Baba!", Beni bekledi, kaderini yerine getirmesi gerekiyordu.

—Bu derlemeyi şeytani bir kadın olan Claudia Mijangos Arzac (Quérétero'nun sırtlanı) ile bitirdik. Bu Meksikalı kadın 25 Mayıs 1956'da doğdu ve suçu üç çocuğunun filisit olmasıydı. Nisan 1989'da kafasında duyduğu seslerin etkisinde kalan Claudia, çocuklarını hala uyurken öldürmeye karar verir.

Soruşturmalar cinayetlerle ilgili:

"İlk saldırıya uğrayan ve ilk ölen, yatağında uyurken saldırıya uğrayan en küçük çocuk Alfredo Antonio'ydu. Claudia çocuğun yatağına yaslandı, sol elini tuttu ve bilek eklemine ilk yaralanmaya neden oldu. Çocuk incinmiş hissederek içgüdüsel bir koruyucu hareket yaptı ama annesi kesmeye devam etti; Bunu o kadar çılgınca yaptı ki sol elini kesti. Çocuk korku ve acı içinde çılgılık attı. Annesi daha sonra sağ elini kesmeye çalıştı; neredeyse onu da sökmeyi başardı. Sonra, öldürülünceye kadar ona bir dizi bıçak yarası verdi; çoktan ölmüştü, bıçağı defalarca daldırmaya devam etti. Claudia bıçağı değiştirdi; her çocuğuyla farklı bir tane kullanmaya karar vermişti. Saldırıya uğrayan ikinci kişi, altı yerinden bıçaklanan on bir yaşındaki Claudia María idi. Ölümçül yara ve delinmiş akciğerler. Kız kendini korumaya çalışarak odadan çıkmayı bile başardı. "Anne yok, anne yok, yapma!" Acı ve çaresizlik çılgılıkları o kadar yüksekti ki komşular uyandı. Ama müdahale etmemeye karar verdiler. Claudia daha sonra üçüncü bıçağı aldı ve fazla direnmeyen dokuz yaşındaki en küçük kızı Ana Belén'i kalbinden bıçakladı. Sonra oturma odasını yemek odasını ayıran yerde sırtüstü bayılan ve ölmek üzere olan Claudia Maria'yı aramak için aşağı indi. Onu tekrar bıçakladı. Sonra onu yukarı sürükledi ve topal vücudunu kardeşleriyle birlikte ana yatak odasına yerleştirdi. Onları kütükler gibi büyük yatağın üzerine üst üste dizdi ve yorganla örttü. İki bıçağı temizledi, üçüncüyü aldı ve bileklerini ve göğsünü keserek intihar etmeye çalıştı" dedi. Korkunç Claudia mahkum edildi ve vahşi üçlü cinayeti için hâlâ hapiste. Korkunç bir kadın, bir vahşet örneği

Çünkü yalanlar çağındayız, büyük ikiyüzlülük çağındayız. Korkunç katillerden en yozlaşmış ahlaksızlara kadar herkesi örnek alabilirim, Egom bu korkunç canavarların hayatıyla kaynar. Son zamanlarda bazı salakların bize faşist, sahte Nazi falan dediğini hatırlayalım. Bizi böyle çağırmanın bizi inciteceğini falan düşünecekler, hiç de değil. Aslında canavar Adolf Hitler'in (bu pelagatoların bir numaralı düşmanı) dediği gibi; "Yaşamak isteyen savaşmalıdır. Sürekli mücadelenin hayatın kanunu olduğu bu hayatta savaşmak istemeyenin var olmaya hakkı yoktur", bu aynı; "Güneş gibi parlamak istiyorsan önce onun gibi yanmalısın." Nazi canavarının söylediği buydu. Bakalım şimdi bize neo-Nazi diyorlar mı, jiles culiaos. HA!

-Mistik ve Lanetli

Paraguay Halk Ordusu: Onlardan ne öğrenebiliriz?

EPP, Paraguay'da resmi olarak 2008'de kurulmuş silahlı bir örgüttür (her ne kadar kökenleri ve faaliyetleri bazı analistler tarafından 1997'ye kadar, Partido Patria Libre'den kopmuş bir kıymık grubundan izleniyor olsa da). Buldukları alanlar Concepción, San Pedro ve Amambay; yani, ülkenin kuzeydoğu kısmı.

Siyasi yapıları Marksist-Leninisttir, ancak eylemleri, 80'lerin sonunda ve 90'ların başında aktif olan Uruguaylılar ve Arjantinli anarşist soyguncular tarafından kullanılanlara çok benzer.

Bu tarihi silahlı örgütlerin birçoğu bize çıkarlarımızla ilgili bazı şeyleri öğretebilir. Bu örgütleri niyetlerinden dolayı görmezden gelmemiz gerektiğini söyleyen ahlaki yargıya katılmıyoruz. Elbette bu ahlaki dürtülerin hiçbirini paylaşmıyoruz.

Ekolojik aşırılık yanlıları ve nihilist teröristler anti-otoriter anarşistler değildir; bu silahlı grupların bıraktığı dersleri reddedecek anti-faşistler değiliz. Doktrinlerini paylaşmadığımız açıktır, ancak niyetlerini paylaşmamak, bize bıraktıkları dersleri ihmal ettiğimiz anlamına gelmez. Egoist hedeflerimizi gerçekleştirmek için suçlu bir ruhla onların ayak izlerini takip ediyoruz.

Hem sol hem de sağ silahlı gruplardan değerli şeyler öğrenilebilir ve bunu kabul etmekte ahlaki bir sorunumuz yok. Anti-politik ve anti-ideolojik olana yönelik belirgin bir eğilimle kendimizi defalarca haklı çıkardık.

Hırsızlık ve adam kaçırma:

Anarşist haydutlarda olduğu gibi, EPP soygunlar yapar ve bunların sorumluluğunu doğrudan ve dolaylı olarak üstlenir. Ayrıca kaçırma olaylarının sorumluluğunu üstlendikleri de biliniyor.

Özellikle 1997'de Chore, San Pedro'da bir bankaya saldırdılar. Soygun başarısız olmasına rağmen, onlara "kamulaştırma" dedikleri şeyi gerçekleştirme yeteneklerini geliştirmelerine yardımcı olan iyi bir deneyim verdi.

En kayda değer adam kaçırma olayları arasında, 2008 yılının Temmuz ayında, fidyesi 130.000 dolar olarak belirlenen çiftlik sahibi ve kerestecilik şirketi sahibi Alberto Lindston'a aitti. Fidyeye ödedikten sonra adamı serbest bıraktılar, ancak faaliyetlerine devam etmesi halinde onu ölümle tehdit ettiler. Lindston uyarılarını görmezden geldi ve Mayıs 2013'te grup ona suikast düzenledi.

Aynı akıbet, eski cumhurbaşkanı Raul Cubas'ın kızı Cecilia Cubas'ın da başına geldi. 2004'te şiddetli bir silahlı çatışma sırasında kaçırıldı ve daha sonra 2005'te Paraguay ülkesini sarsan bir olayda ölü bulundu.

Diğer kayda değer adam kaçırma olayları, 2009 yılında sığır yetiştiricisi Fidel Zavala ve 2014 yılında varlıklı bir toprak sahibinin oğlu Arlan Fick'in kaçırılma olaylarıydı. Bu eylemler ulusal medya tarafından rapor edildi ve halkın birçok üyesi tarafından popüler destek veya hor görüldü. EPP, medyanın onları olmak istedikleri devrimciler olarak değil, suçlular olarak damgalamasına rağmen bu desteği aldı. Grup böylece Paraguay toplumunun kolektif zihnine kazınmıştı. Kitleler arasında ün kazandı ve o ülkede ulusal bir siyasi ve askeri profil elde etti. EPP'nin siyasi-askeri operasyonlarla başlamak yerine önce silah, araç, ev satın almak ve genel olarak savaş lojistiği geliştirmek için para kazanma stratejisi son derece zekidir ve bize İslami Mağrib'den El Kaide gibi terör örgütlerini hatırlatıyor. Avrupalıları ve Amerikalıları kendi kendilerini finanse etmek ve Batı'ya karşı savaşlarına süreklilik kazandırmak için kaçırılan ateşli Mokhtak Belmukhtar tarafından yönetiliyor.

Organizasyon ve Takdir:

EPP'nin örgütlenmesi, elbette aynı olmasa da, isyancı anarşistlerin sözde kayıt dışılığına benzer. EPP hücreleri, her biri soğukkanlılığını çok iyi koruyan, dikkatleri üzerine çekmeyen ve oldukça güvensiz olan birkaç gerilladan oluşan çok küçük gruplardır. Farklı hücreler birbirlerini tanımazlar, bu nedenle onların sızması çok zordur. Hücreler, örgütün genel tebliğleri aracılığıyla verilen emirleri takip eder.

EPP'nin üyelerinin sayısının beş yüz civarında olduğu bilinmesine rağmen, nispeten kısa geçmişlerinde çok az sayıda siyasi mahkuma sahip olmuşlardır. polisle ya da orduyla çıkan çatışmalardan sonra hapsedildi. Nisan 2010'da Alto Paraguay'da (ülkenin aşırı kuzeyinde) bir EPP gerillası Severiano Martínez, kendisini aramaya çalışan bir polis memuruyla çatışmaya girdiğinde olan buydu. Martínez yaralandı ama kaçtı ve ormanda saklandı. Çatışma, yetkililerin Paraguaylı Chaco dağlarının vahşi topraklarında EPP üyelerine karşı öfkeli bir avlanmasına yol açtı.

Görünüşe göre, EPP'nin bazı hücreleri bu olay hakkında birbirlerini uyardı ve aynı ay Concepcion departmanında yeni çatışmalar patlak verdi ve toplam dört polis memurunun öldürüldüğü bildirildi.

O yılın Temmuz ayında, Nisan ayındaki silahlı saldırıdan sonra yaralanan ve beyin enfeksiyonu geçiren Martínez, polis tarafından bulundu ve vuruldu, ancak ilk önce 9 mm'lik silahını onlara boşaltmadan değil. Bunun üzerine polis, gerillanın kimliğini tespit etmesi üzerine yakın çevresini araştırmaya başladı, evini aradı ve bilgisayarında diğer EPP liderleri hakkında bilgi buldu. O yılın Eylül ayma kadar, silahlı grubun iki kıdemli üyesi öldürülecekti, diğerlerinin yüzleri tüm medyada yayımlandığı için yeraltına inmek zorunda kaldı. Örgütle bir ilgisi olsun ya da olmasın, hükümetin meselesi, herkesin EPP üyelerini hapse gönderdiklerine inandırmaktı, medya karşısında gülünç görünmemek için.

Askeri Eylem:

EPP yukarıda belirtilen gerilemeye maruz kalsa da, yol açtığı güvenlik ve çifte yaşam o kadar etkili ki tartışmalı Wikileaks grubu 2010'da Paraguay hükümeti büyük ABD istihbarat teşkilatlarından casusluk yapmak için üst düzey teknolojiyi kullanma izni istedi. Şimdiye kadar hiçbir sonuç vermeyen EPP'ye karşı uyuşturucu kaçakçılığı telefonlarında.

Eylül 2011'de, yetkililerin EPP liderlerinin ölümünü kutladıktan ve diğerlerinin yakalanmasını emrettikten sadece bir yıl sonra, grup bir polis karakoluna yeni bir sürpriz saldırı düzenledi ve burada iki polis öldürüldü (biri on defadan fazla vuruldu) , EPP'nin hala aktif olduğunu kanıtlıyor.

Bugüne kadar, askeri, polis, işadamları ve siviller arasında altmış ölüm, EPP'ye atfedildi, bunların çoğu, Monsanto'nun soya fasulyesini ve mısırını ekmeye devam etmek ve grup tarafından bölgelerde yasaklanmış olan zararlı zirai kimyasalların kullanımı için. varlığının olduğu yerdir.

Silahlı grubun son askeri eylemi, EPP'nin askeri bir araca karşı bir patlayıcıyı patlattığı Ağustos 2016'nın sonunda gerçekleşti. Bu saldırıda sekiz askeri öldürdüler. Hükümet sorumluları bulacağına söz verdi, ancak şu ana kadar herhangi bir tutuklama olmadı. dersler

EPP'nin tarihinden eko-aşırılık yanlıları ve nihilist teröristler tarafından birkaç ders çıkarılabilir:

a) Tedbirli olunması, kapalı bir grup olması ve sadece onlarla veya tek başına hareket edilmesi şiddetle tavsiye edilir. Tanımadığınız kişileri yakın çevrenize alarak zamanınızı boşa harcamayın. EPP bir takdir yetkisi örneğidir çünkü FBI'ın gözetim programları bile örgütü dağıtmayı başaramamıştır.

b) Bir grubun üye sayısı, yaptıkları saldırılar doğrudan ve doğruysa önemli değildir. EPP, bütün bir orduya (kendilerine ordu deseler de) veya çok sayıda silahlı adama sahip olmanın gerekli olmadığını öğretir. Bir kişiyi öldürmek her zaman medyanın dikkatini çeker ve amaca bağlı olarak yerel bir tartışmaya (UNAM kimya fakültesinin Haziran 2016'da ITS tarafından öldürülen bir çalışana gibi) veya uluslararası bir tartışmaya (örneğin, öldürülen biyoteknoloji uzmanı gibi) yol açabilir. Kasım 2011'de ITS). Bir kişi basit bir bıçakla cinayet işleyebilir; ateşli silahlar veya çok sayıda savaşçı gerekli değildir.

c) Grup üyeleri hakkında polis tarafından bulunabilecek bilgilerin saklanması önerilmez. Bu tür bilgilere sahipseniz, tutuklanırsanız ve polis evinizi ararsa, onların kapağını

patlatabilirsiniz ve polis daha fazla hücre üyesini bulup tutuklayabilir. Başka bir deyişle, Severiano Martínez ile aynı hatayı YAPMAYIN.

d) İster çalış ister hırsızlık yap, saldırıları finanse etmek için bir para kaynağının olması tavsiye edilir. Bu, medeniyete karşı savaşa ilgilenen bireycilerin geliştirdiği koşullara bağlıdır.

Bir İyimser'e Mektup

Beni okumayabilirsin. Belki bir gün gazetenin manşetlerinde kanlar içinde yatmış, son bir haykırış alamamış bedenimi görürsün. Ama ne umursuyorsun, benim var olmamdan sana ne? Ya da belki ayakkabınızdaki küçük bir çakıl taşı gibi rahatsız eden garip bir yabancıyım. Belki de sık sık gittiğin gece kulübünün önüne koyduğum sahte yangın çıkarıcı alet seni rahatsız etmiştir. Belki de duymadın bile. Belki de annen ve büyükannenle sık sık kiliselere yerleştirdiğimiz bombalardan haberin olmadı. Ve bu, taklit etmek istediğiniz bir biyoteknoloji ürünleri girişimcisine gönderdiğimiz paket bombadan bahsetmiyor bile. Tek hükümdar olma iddiasıyla sürdürdüğünüz kendi dünyanın kraliçesi olarak devam ediyorsunuz.

Ebedi gülümsemenin, içkinin ve pahalı parfümlerin olduğu bu dünyada, karşılığında bana kesinlikle nefret verecek birine karşı derin bir nefretle yazıyorum. Zaten kaybolmuş bu dünyada, hala o kusursuz gülümsemeye sahipsin. Rüzgar saçlarını dans ettirir. Senin için rüzgar bir güzellik aracı ama ben sadece zehirli kimyasallara batırılmış bir şeyin kokusunu alıyorum. Görünüşün işini yaptığı için gülüşünün kaybolmasını beklemek işe yaramaz. Gülümsemelerle dolu bir dünya bu, sizin de net bir mesaj gönderdiğiniz: Yaşasın özgürlük! Zincirlenmiş, ağlayarak giderler her an sihirli kelimeyi, şifalı kelimeyi. Varoluşun derin büyüü altında kendini bulan iyimser sana yazıyorum.

Özgürlüğü hissediyorsunuz ve bu sizin için sözde bir yaşam sevgisi yarattı, ışık bedeninize her vurduğunda, nefes alırken, yutarken, şaşırtıcı derecede yaşama eylemi için. Varoluşun büyüü, en büyük orgazm, dünyanın sana ait olduğu ve iyi bir uşak gibi sana sunduğu birçok nektarı, insanın en karmaşık yaratımları sana sunuluyor ve onları sevinçle alıyorsun. Mezarın ve sonbaharın lekesi sana asla ulaşmayacak. Sizin için her zaman ilkbahardır, yazın sona erer, sadece doğrudan tekrar bahara devam etmek için.

Ben kışın acımasız sesiyim, görmek istemediğin son danse ürkütücü. Bir iyimser olarak hayatınız, birçok rengin bir perdesi ve grinin reddidir. Yaşamın acısını savuşturmak için en pahalı mekanizmaları satın alırsınız. Hayatına anlam katan nedir, iyimser? Görünüm çökerse hayatınız anlamsız olurdu, ama yok edilemez. Acınacak insanlık hali bu. Ölüm günlerinize kadar onun kurtarıcı pelerini altında yaşayacaksınız.

Senin ve benim bir yalanı yaşamak ne kadar insani. İnançlarımız sadece hiçbir şeye işaret etmeyen bir ışık gösterisidir. Şimdiki zaman düşünüldüğünde, kendini terk etmek neden bu kadar zor? Hayata tutunuyorsun, iyimser. Tüm adaletsizliklerin ve korkunç olayların sona ereceği, gelecek güzel dünyaya güçlü bir şekilde tabi olmak için, bazı durumlarda kendinizi birçok biçimde gösteriyorsunuz. Diğer durumlarda, zamanımızda çok arzulanan başarının takipçisi olduğunuzu gösteriyorsunuz. İyimser, geçmiş zihninizde bulanıklaştı ve gelecek sizi rahatlatmaya gelecek. Biliyorsun ki seni ve/veya mahkum insanlığı güzel bir yarın bekliyor. Sözlerime kayıtsızsin, onları hiç düşünmeden reddediyorsun. Aylardır insanlıktan hiçbir şey beklemediğime, bir süre önce hayatımın, gerçeklik dedikleri bu görünümü terk etmek için hüsrana uğramış bir arzuya dönüşmesine ne dersiniz? Bunun bir rüya olmadığını biliyorum, başka bir şey ya da buna inanmak istiyorum. Sözlerimiz asla karışmaz, iyimser, asla birlikte dans etmezler, bedenlerimiz sokakta çarpışsa bile. Fırsatım olduğunda, sana ihanet edeceğim. Bu mağlup karamsarlığa inci gibi beyazlarla gülümsemeye devam et, ama gardını düşürme,

iyimser. Ve varlığın, hayallerinin kanıyla dolup taşıdığında, her zaman şunu hatırla:
Umutsuzluk, umuttan daha tehlikelidir.

At-Tux

Siz beyaz askerlerle savaşırken savaş alanında öleceğimi sandım. Siz beyazlar, yaralı geyiğe yaptığımız gibi beni dağdan dağa, vadiden vadiye sürdürünüz. Sonunda beni buraya getirdin. Görüyorum ama önümde birkaç gün daha var. ----- Kaptan Jack, ifadesi sırasında.

“Kanun dışı” kelimesi bir kerede kanunun koruması dışında kalan bir kişiye aitti; bu bireyler, medeni dünyadan ve onun koruyucu kucağından kovulmalarına maruz kaldıkları için cezasız kalarak öldürülebilirlerdi. Bunlar homo sacer, sürgün edilmiş adam, lanetli adam, öldürülebilecek ama kutsal ritüele uygun olmayan bedendi. Bu haydutların Sherwood Ormanı'nda Robin Hood ile birlikte at koşturduklarını ya da Dick Turpin'le birlikte çalılıklarda sahne koçlarını takip ettiklerini hayal ediyoruz. Bir kanun kaçağının doğal unsuru, duvarların ve kapıların zihinsel ve fiziksel güvenliğinden ve bir sınır kalesinin sivri çitlerinden uzakta bir yer olan “dış taraf” kavramıdır. Bir kaçış. Bir çıkış.

Haziran 1846'da Büyük Britanya ve ABD tarafından "Kuzey enleminin 49. paralelinin güneyindeki tüm batı Kuzey Amerika topraklarını" ABD'ye (Landrum 4) veren Washington antlaşması imzalandı. Bu aynı zamanda Meksika-Amerika savaşının başladığı yıldır. İki yıl sonra Guadalupe Hidalgo anlaşması, ABD hükümetine 42. paralel güneyden günümüzün güney Kaliforniya sınırına kadar olan eski Meksika toprakları üzerinde hakimiyet sağladı. Bu iki anlaşma, modern ABD'nin şeklini etkili bir şekilde oydu. Yeni açılan topraklar, Doğu'dan gelen yerleşimci ve göçmen dalgalarını başlattı ve onları çiftlik işletmeleri, tarım arazileri ve ekonomik fırsatlar arayışı içinde batıya getirdi.

1846'da, 2.170 mil uzunluğundaki Oregon yolunun bir teşviki olan Applegate Trail'in kurulmasıydı. Applegate Trail'in amacı, göçmenleri toprakları Kaliforniya-Oregon sınırını aşan Modoc ve Klamath kabilelerinin anavatanı üzerinden Klamath Gölü yoluyla verimli Willamette vadisine getirmektir.

Modoc ve beyazlar arasındaki düşmanlıklar, gezginlerin ilk partileriyle başladı.

Yerleşimcilerin yol açtığı bir çiçek hastalığı salgınına kızan Modoc, topraklarından geçen vagon trenlerine ara sıra baskın yapmaya başladı. 1852'de, Aşağı Klamath ve Tule Gölleri arasında kuzeye giden altmış beş erkek, kadın ve çocuktan oluşan bir vagon treni, Eski Schonchin adlı bir liderin komutasındaki Modoc tarafından saldırıya uğradı. Saldırı, bir erkek ve iki genç kız olmak üzere yalnızca üç kişinin hayatta kalmasını sağladı ve göçmen akışını etkili bir şekilde durdurdu ve yolu kapattı (Brady 230).

Baskın tarafından yönlendirilen, Ben Wright liderliğindeki sivil bir milis, California, Yreka'dan yola çıktı. Görüşme vaadiyle Modoc'u tuzağa düşürdüler ve kabile toplandığında, Ben Wright ve çetesi kırktan fazla yerliyi katletti. 1860'larda dağınık baskınlar devam etse de, olay Modoc'u sarstı. Saçlarını kesmeye, batılı takma adlar almaya ve batılı kıyafetleri benimsemeye başladılar. Kientpoos adlı bir şef Kaptan Jack (Highberger 8) olarak tanındı. 1863'te Modoc kabilesi Klamath Reservation'a taşınmayı kabul etti. Klamath kabilesi ve Modoc arasındaki ilişki bozuldu ve daha küçük Modoc grupları kendi bölgelerine taşınmak istedi. Böyle bir hareket için tekrarlanan taleplere rağmen, Modoc, Klamath Kızılderili Ajanları tarafından göz ardı edildi. İki grup Klamath rezervasyonunu terk etmeye ve Lost River bölgesindeki kabile topraklarına dönmeye karar verdi (Brady 232).

Shacknasty Jim, Hooker Jim ve Curly-Headed Doctor tarafından yönetilen Hot Creek Modoc, Lost River'ın doğu kıyısında kamp kurdu; Kaptan Jack liderliğindeki Lost River grubu batı kıyısında kamp kurdu. Yerli kampların çevresinde yaşayan yerleşimcilerden yaklaşık iki yıl

sonra gelen şikayetlerin ardından ordu, çeteleri rezervasyona geri dönmeye zorlamaya karar verdi. 29 Kasım 1872 sabahı kırk askerden oluşan bir ordu, Kaptan Jack'in kampını kuşattı ve silahlarını teslim etmelerini ve rezervasyona geri dönmelerini talep etti. Kısa bir alışverişin ve silahlarını bırakmayı reddetmelerinin ardından Modoc ve askerler birbirlerine ateş etmeye başladılar. Aynı zamanda, nehrin diğer tarafında, geçici bir vatandaş milis, Hooker Jim'in kampına saldırdı. Hem askerler hem de vatandaşlar alt edildi ve ikisi de geri çekildi. Kaptan Jack'in Modoc'u, "bin askeri kırbaçlayabileceklerini" (Highberger 16) övündükleri yakındaki Klamath Lava Yataklarına çekildi. Hooker Jim ve savaşçı grubu savaş yoluna gittiler ve diğer grupla (Landrum 7) buluşmak için kayalıklara giderken karşılaştıkları on dört erkek yerleşimciyi öldürdüler.

Dönek Modoc, kendilerini elli savaşçı ve yüz elli kadın ve çocukla lav yataklarında buldu. Bu lav yatakları, sekiz mil genişliğinde ve dört mil uzunluğunda, aşılmaz kalbi Kaptan Jack'in Kalesi olarak bilinecek olan, kayalık bir volkanik enkaz yığıdır. Bölgenin haritalandırılmasında yer alan ABD Mühendislerinden Yüzbaşı Lydecker, lav yataklarının "mükemmel bir engeller ağı olduğunu, faal bir düşmanın savunmasına takdire şayan bir şekilde uyarıldığını; nadiren yatağın üzerinde on fit yüksekliğe kadar yükselirler ve kural olarak, tepelerinde yarılarak açılırlar ve böylece tepeleri boyunca sürekli bir örtü oluştururlar" (Brady 284).

Beş bölük asker ve üç bölük Oregon ve California gönüllüsü, hızlı bir zaferden emin olarak, 17 Ocak 1873 sabahı (Landrum 9) lav yataklarına yürüdüler. Gün boyunca askerler, yakalanması zor düşmanlarını zar zor gördüler ve akşamları, dokuz ölü ve otuz yaralı olarak, parçalanmış uniformalar ve yırtık çizmelerle kamplarına döndüler (Brady 237). Bu, birkaç ay süren aralıklı çarpışmalara başladı. Binbaşı J.G. Trimble, engebeli araziye hatırlattı:

O zaman, her adımın ev büyüklüğündeki kaygan lav blokları tarafından engellendiği ve maden kuyularının derinliğindeki çukurlar veya çukurlar tarafından engellendiği yerde mağlup edilmelerine şaşmamalı: düşmanın sağdan, soldan, yukarıdan ve yukarıdan ateş edebileceği yerler. aşağıda. Mağaradan mağaraya uzanan yeraltı geçitleri bile saldırıyı kolaylaştırıyor ve geri çekilmeyi kesinleştiriyordu. Kızılderili savaşımızın yıllıklarında böyle bir savaş alanının tek muadili Florida Everglades'ti ve oradaki kuvvetler aynı derecede inatçı ve tetikteydi. (Brady 284)

Barış görüşmeleri erken ilkbaharda başladı. Columbia Askeri Departmanı komutanı Tuğgeneral Edward R. S. Canby, Kaptan Jack'e teslim olmaları halinde hiçbir Modoc'un zarar görmeyeceğine dair güvence verdi. Her iki tarafın da barış şartlarını tartışmak üzere silahsız olarak 11 Nisan'da ordu karargâhı ile lav yatakları arasına kurulan bir çadırda buluşması kararlaştırıldı. Toplantıdan önceki gece Modoc savaşçıları, ertesi gün barış komisyon üyelerine suikast düzenlemeyi kabul etmesi için Kaptan Jack'e baskı yaptı.

Ertesi sabah General Canby ve barış komisyonunun üç üyesi, Muhterem Doktor Eleazar Thomas, Leroy Dyar ve Alfred Meacham (eski Kızılderili İşleri Müfettişi), Toby Riddle adında bir Modoc tercümanı ve kocası Frank Riddle ile birlikte altı Modoc ile buluştu. çadır: Ellen's Man, Black Jim, Schonchin John, Shacknasty Jim, Hooker Jim ve Captain Jack (Highberger 24).

Bir saat sigara içip tartışmadan sonra, iki Modoc, Barncho ve Slolux, tüfeklerle kayaların arasından çıktı. Kaptan Jack "At-tux!" dedi. (hepsi hazır!) ve tabancasını General Canby'nin yüzüne doğrulttu. Tabancadan çıkan ilk atış yanlış ateşlendi, ancak general kaçamadan Kaptan Jack silahı yeniden ayarladı ve onu tekrar gözünün altından vurdu. Her Modoc'un amaçlanan bir hedefi vardı. Jack generali vururken, Boston Charly, Peder Dr. Thomas'ı ölene kadar birkaç kez göğsünden vurdu. Schonchin John, Meacham'ı vurdu (Brady, 245). Fahişe Jim, Dyer ve Riddle'a gitti, ancak Dyer tek atış cebi Derringer ile ona ateş etti ve ikisi kaçmayı başardı (Highberger 25). Savaşçılar çadıra döndüler, Canby, Thomas ve Meacham'ın giysilerini çıkardılar, sonra kayaların korumasına kaçtılar.

Aynı zamanda, kalenin doğu tarafında birkaç Modoc gizlendikleri yerden çıktı ve Binbaşı Edwin C. Mason'ın kampından memurlarla bir görüşme istedi. Binbaşı yerine iki teğmen Modoc'u almak için dışarı çıktı; Subaylar menzil içindeyken savaşçılar ateş açtı ve subaylardan birini bacağından yaraladı. Teğmen, aldığı yaralardan üç gün sonra ölecekti (Landrum 11).

General ve barış komisyoncularının öldürülmesine askeri tepki hızlı ve yoğun oldu. Topçu barajları ve kalede daha etkili bir şekilde gezinmek için hazırlanmış bir askeri güçle karşı karşıya kalan Modoc, lav kayalarından kaçtı ve çevredeki adaçayı ovalarına doğru itildi. Grup, biri Kaptan Jack ve diğeri Hooker Jim tarafından yönetilen iki gruba ayrıldı. 22 Mayıs'ta Hot Creek grubu ve Hooker Jim ordu tarafından kuşatıldı ve ele geçirildi. Orduyu, aklanma karşılığında Kaptan Jack'in komutasındaki hainlere yönlendirmeyi kabul ettiler (Brady 251). 1 Haziran 1873'te ordudan ve ABD süvarilerinden kaçtıktan sonra Kaptan Jack, diğer iki savaşçı, beş kadın ve yedi çocukla birlikte yakalandı. "Jack'in bacakları pes etti. Ölmeye hazırım." (Yükselen 35).

Altı Modoc konsey olmadan yargılandı ve barış komisyonunu öldürmekten suçlu bulundu. Barncho ve Slolux, Alcatraz Adası'nda ömür boyu hapis cezasına çarptırıldı. Kaptan Jack, Black Jim, Schonchin John ve Boston Charly, 3 Ekim 1873'te Fort Klamath'ta sabah 10:15'te (Landrum 74) asıldı. Bir muhabir şöyle yazdı: "Kaptan Jack ve Kara Jim hiçbir zaman tek kaslarını bile kıpırdatmadan ve mücadele etmeden öldüler. Schonchin ve Boston Charley zor öldü." (Hiberger 37). Kalan Modoc, Oklahoma'daki bir rezervasyona taşındı.

"Kanun dışı" ve "dönek" terimleri genellikle Modoc isyanına katılanları tanımlamak için kullanılır. Kısmen uyarladıkları sosyal normlara karşı çıkmayı seçtiler. Yerleşimcilerin düğmeli gömleklerini ve pantolonlarını giydiler, ancak yine de rezervasyon hayatının aşağılanmadığı bir zamanı hatırladılar. Kayıp Nehir Bölgesi için Klamath Rezervasyonundan ayrılmadan önce isimleri beyaz topluluk tarafından biliniyordu; Bazı üyeler mükemmel İngilizce konuşuyordu ve Hooker Jim'in 29 Kasım'daki saldırısı sırasında öldürülenlerin bazıları komşu ve hatta baskın ekibinin arkadaşlarıydı. Bunlar, ilişki kurmak istemedikleri bir dünyaya saldıran düşmanca uzaylılar değildi, iyi oynamaya çalışan ama buna yeten hüsrana uğramış ve öfkeli katılımcılar gibi.

Modoc, durumları için pratik ve etkili taktikler kullandı. Sürpriz ve aldatma unsurları, karşı grubun küçük bir parçası olan küçük bir grubun, aksi takdirde hiçbir rekabet sunmayacak bir durumda üstünlük kazanmasına izin verdi. Sonunda anavatanlarında olmayı arzuladılar ve onlara bir kale veren ve elli savaşçıdan oluşan grubun ABD ordusunun şimdiye kadar giriştiği en maliyetli kişi başına düşen savaş düzenlemesine izin veren coğrafya hakkındaki bilgileriyle.

Kaptan Jack'in Kalesi, kaçışın hala mümkün olduğu bir yeri ve zamanı temsil eder. Bir kişi saldırabilir ve ardından, bilmeyenler tarafından yönetilmeyen ve ulaşılamayan bir coğrafi alana, güvenli bir yere taşınabilir. Bir grup, iyi nişanlanmış bir okla, büyük bir kayanın yerinden çıkmasıyla veya kayalık kapağın arkasından ateşlenen bir kurşunla istenmeyen takipçilere karşı savunma yapabilir. Bu koşullar altında, çevre neredeyse efsanevi bir katılımcı rolünü üstlendi ve takipçiler sanki tüm dünya kelimenin tam anlamıyla onlara karşıymış gibi hissedebiliyorlardı.

Günümüzün hiper teknolojik gerçekliği olan kaçış, bir kalenin güvenliği ancak titiz bir planlama ve uygulama ile gerçekleştirilebilir. Günümüz haydutları, mermi kovanlarının silinmesine, kıyafetlerin atılmasına, CCTV kamera konumlarının bilinmesine, kara para aklanmasına sığınmıyor. Sığınak avcılarına geçirimsiz mağaralar yoktur; yırtıcı dronlar için çok uzak çöller yok; kanunsuzlar olmadan kasaba olmaz; termal kameraları kandırarak kadar buharlı bir bataklık yok. Öyle olsa bile, hala çitlerin ötesinde olanlar var.

Eko-aşırıılık ve Kadın bölüm 1

Tanıtım

İki bölüme ayrılacak olan bu makale, eğilim içerisinde en azından kamuoyunda fazla önem verilmeyen bir konuyu tartışmaktadır. Eko-aşırıılık ve kadınlar arasındaki ilişkiden bahsediyoruz.

Tekno-endüstriyel uygarlıktan önce gruplar halinde yaşayan erkekler gibi kadınların da ilkel kabilelerde özel bir rolü vardı. Çevreleriyle ilişki kurmanın benzersiz bir yolu vardı. Bugün modernitede kadınlar da yürüttüğümüz savaşta çok önemli bir rol oynamaktadır. Eskisi gibi olmayabilir, ancak benzersiz şekillerde geliştığımız çevremize dalmaya devam ediyoruz. Bu makale, bu ortamda kadın eko-aşırıılıkçı olmanın ne anlama geldiğine dair görüşleri tartışıyor ve aynı zamanda ikinci bölümü ve belki de başka bir sürprizi oluşturacak olan bu konuda suç ortaklığı yapanlar arasında bir konuşmayı içeriyor.

Merhaba eko-aşırıılıkçı kadın.

Size söylemek istediğim çok şey var, hatta bazıları “yasaklandı”. Fiziksel olarak yakınlarımın yanımda olmaması bazen boğucu geliyor bazen de her an kusabileceğimi hissediyorum. Yine de, iğrenç sürünün içinde başka bir beyaz koyuna benzeyen azgın bir dişi kurt gibi kararlılığımı koruyorum.

Biraz kendimden bahsedeceğim. Yıllar önce cinsiyetimi inkar ettim. İyi bir anarşist gibi bu kavramı reddettim ve kendimi “aseksüel” veya “queer” olarak değerlendirdim. Bugün o geçmişe pişmanım ama onu bir döngünün parçası olarak, bir zamanlar olduğum şeyin, bugün olduğum şeye götüren ayrılmaz bir parçası olarak kabul ettim.

Bu feminist konular, doğanın beni bir kadın yaptığını fark ettiğimden beri geçmişte kaldı ve gururla, cinsiyet sorunu nedeniyle değil, kendimi kavramak için çok fazla zorlamam gerekmeyen çok daha büyük ve daha güçlü bir soru için. . Bilirsiniz, insanlar her zaman her şeyin teorisini bulmanın bir yolunu ararlar; herhangi bir bilim bununla meşgul. Her şey için "makul" bir açıklamaları olduğunu düşünüyorlar, ama gerçekten hiçbir şey bilmiyorlar.

Sadece insanlara inandırıcı olan zayıf antropomorfik kavramları bilirler.

Bu yüzden “neden” bir kadın olduğumu anlamaya odaklanmıyorum. Ben dünyaya sadece bu şekilde geldim ve bazı durumlarda gerçeklik bizim için çok daha sert olsa da bu, karakterimizi sertleştirmeye ve savaşçı olarak büyümemize hizmet ediyor.

Bildiğiniz gibi, şu anda feminizm zorlayıcı bir moda ve bunu kabul etmek benim için zor olsa da, bu moda birkaç yıl önce hala bu fikirlere sahipken ortaya çıkmış olsaydı, etiketi kabul eder ve şimdi “maço” erkekleri kınayacak ve asla gerçekleşmemiş cinsel taciz olaylarını kınayacaktır. Ama neyse ki, bu feminizm benim için çok geç geldi, çünkü birkaç ay önce sistemin bu tuzağından kurtuldum.

Batılı görüş, kişinin kendini bir kadın olarak herkesin ve her şeyin kurbanı olarak görmesidir. Sizi yalnızca gerçek sorundan uzaklaştıran aptal mücadelelere odaklanmaya zorlar:

Medeniyet. Suçluyu kendi içimizde aradığımızda ve öfkemizi erkeklere, göçmenlere, adalet sistemine, devlete, tür ayrımcılarına vb. yönelttiğimizde sistem fayda sağlıyor. Böylece tüm gelip geçici mücadelelere katılmak bizi dünyanın bir parçası yapıyor. sürü, ama siyah bir sürü: sözde “asi” olan, kişinin durumun böyle olmadığını fark eder.

Ben böyle kalmak istemedim. Bir kadın olarak varlığımı kabul ettim ve ataerkillik denilen bir tahakküm sistemi modeline değil, medeniyete karşı kayıtsız şartsız savaş ilan ettim.

Savunduğum eko-aşırıılık, cinsiyete odaklanmıyorum. Bu savaş bir bütün olarak medeniyete karşı olduğu için hem erkekleri hem de kadınları eşit şekilde yaraladım. Hedefin cinsiyeti önemli olmasa da, aynı zamanda bir bireyci olarak, yaptığım işte bir kadın olarak durumumun olduğunu anlıyorum. Belki stratejik nedenlerden dolayı bunu kamuoyunda tanımlıyorum, ama yakınlık içinde olanlarla yapıyorum.

Adamımın yaralarını topladığım şifalı bitkilerle iyileştirdim. Yokluğuna ağladım ve bir krizden sonra onu açık yüreklilikle karşıladım. Bankalardan çaldığı paraları saydım, yaptığımız kundaklamalardan kaçarken elini tuttum. İnsanları öldürdüğü silahı polisten sakladım çünkü bu aptal sistem, örneğin bir kadının öldüremeyeceğini ya da bombayla öldüremeyeceğini dikte ediyor. Doğa beni bu hale getirdiği için kadınsı özelliklerime uyuyorum. Ben bir bireyim ama aynı zamanda erkek arkadaşımın beni tamamladığının da farkındayım ve bunda politik olarak doğrucu modern yorumcuların söylediği gibi ne bir boyun eğdirme ne de bir güç ilişkisi bulamıyorum. Bu insanlar beni iğrendiriyor. Bizi bir lemur çifti gibi görüyorum: birlikte, oyuncu, birleşik ve vahşi.

Atalarımın kültüründe kadın bilgeydi, hatta şamandan bile daha bilgeydi. Savaş ateşini koruyan oydu ve ancak durum uygun olduğunda, gidip düşmanlarının canını alabilsinler diye savaşıtlara ateşi verdi. Kadın, ruhların sözünü ve bilgeliğini koruyandır. Bazıları, gerçekte kadınsı ruhların öfkeli eylemlerinin serbest bırakılabileceği bir alan olup olmadığını soruyor. Sözlerimiz ve eylemlerimizle, kendi başımıza veya klanımızla birlikte, bu alan içimizde, kadın eko-aşırılıkçılar. Ben, size daha önce de belirttiğim gibi, bir sonraki grev için onları kıskançlıkla korudum, ama yerimizin kadın atalarımızın vahşi saldırısında olup olmadığı konusunda hiç şüphe yok.

Daha fazla bir şey yapmadan, eko-aşırılıkçı kadın, bir elim şifalı bitkilerle dolu, diğer elim düşmanın şahdağına girecek bir bıçakla ayın ilahilerini söyleyerek veda ediyorum.

Felaketsiz İlkelcilik

Her iyi fikir bir satış noktasına ihtiyaç duyar. "Anarko-ilkelcilik"ten "uygarlık karşıtı düşünceye" herhangi bir adla geçebilen her şeyi kapsayan ideolojinin satış noktası, modern tekno-endüstriyel uygarlığın insan ırkını yok ettiği ve eğer bu yıkımı durdurmak istiyorsak, medeniyeti yok etmeliyiz. Bu bir kendini koruma meselesidir. Kendimizi kurtarmak için teknolojiden, bilimden, modern tıptan vb. vazgeçmeliyiz. Bunu nasıl biliyoruz? Peki, teknoloji, bilim, modern tıp vb. Bize öyle söyleyin. Muhtemelen bu perspektifteki tutarsızlığı ilk fark eden ben değilim, ama belki de bu konuda ilk söyleyenlerden biriyim.

"Uygarlık karşıtı düşünce" (daha iyi bir terim olmadığı için) bir "bilgi sorunu"na sahiptir. Yani bütünlük açısından bütünü eleştirmeye çalışır. Nefret ettiği her şeyi aynı araçları kullanarak inşa eden araçları sökmeye çalışır. Bu, "felaket" fikrinde doruğa ulaşır: düşmanın katartik çöküşü ve adil bir düzenin restorasyonu için bir şans. Elinde çekiç olan biri için her şey çivi gibi görünür ve kıyamet hikayesi olan biri için her şey dünyanın sonunu getirir. Gerçekten de bazıları, Aziz Paul için İsa'nın Dirilişi ne ise, primitivist için de felaket odur diyebilir: mesajın dışında varolamayacağı olmazsa olmaz koşuldur. Eğer insanlık teknoloji tarafından lanetlenmiyorsa, dünyadaki tüm yaşam Afrika'dan gelen bencil maymun tarafından tehlikeye atılmıyorsa, o zaman burada ne işimiz var? Eve gidip düz ekran televizyonların ve klimanın keyfini çıkarsak iyi olur.

İşler elbette o kadar basit değil. Ama ilk soru şu olmalı: "Yaramaz mıyız?" Cassandra benzeri iklim değişikliği ve kaynak tükenmesi bilimini çok ciddiye alsalar da, son zamanlarda soruyu olumsuz yanıtlamaya çalışan birkaç kitap çıktı. Ronald Bailey'nin Kıyametin Sonu: Yirmi Birinci Yüzyılda Çevresel Yenileme, bu eko-modernist türe daha güçlü katkılardan biridir. Burada hepsini gözden geçirecek vaktimiz olmayacak olsa da, en azından kitabındaki (en azından benim açımdan) en güçlü noktanın üzerinden geçebiliriz: "Hiçbir şey yapmamanın" "bir şeyler yapmaktan daha iyidir" şeklindeki ekolojik fikrin analizi. "

Bu kavram şüphesiz çevreci söylemde bir mecazdır. Doğa milyonlarca yıldır herhangi bir şeyi yapıyor ve bu yüzden hikaye şöyle devam ediyor, doğa en iyisini bilir. Bailey buna

“ihtiyati ilke” diyor ve en iyi üçüncü bölümüne “Asla Hiçbir Şeyi İlk Seferde Deneme” adını verdiği ifadeyle formüle ediliyor. Yeni olan her şey, masum olduğu kanıtlanana kadar suçludur, ispat yükü, makul bir şüphenin ötesinde, çözmeye çalışıldığından daha fazla sorun yaratmayacağını kanıtlamak için yeni şeye aittir. İhtiyat ilkesine bağlı kalanların, teknolojik bir gelişmenin nasıl sonuçlanacağına dair tam bir metafizik kesinliğe sahip olmadıkları için herhangi bir eylemde bulunamayacakları ortaya çıkıyor. (Örneğin burada genetiği değiştirilmiş gıdaları ve etraflarındaki şiddetli tartışmaları düşünün.) Bailey, bu tereddüt nedeniyle acı çekenlerin şüphe etme lüksüne sahip olmadıklarını savunuyor: kanser ilacına, ucuz gıdaya ve diğer faydalara ihtiyaçları var. teknolojik ilerlemenin sağlayabileceğidir. Bailey'in belirttiği gibi:

Ne yazık ki, ihtiyat ilkesi pek çok insana, özellikle de zaten teknolojiyle dolu toplumlarda yaşayanlara mantıklı geliyor. Bu insanların ormanda merkezi ısıtmalı evleri var; teknolojinin sağlayabileceği yoksunluktan, hastalıktan ve cehaletten kurtulma özgürlüğünü zaten yaşıyorlar. Nihai önlem lüksünü karşılayabileceklerini düşünebilirler. Ama hala hayatlarının değişmesini isteyen milyarlarca insan var. Onlar için ihtiyat ilkesi, güvenliğin değil, yoksulluğun devam etmesinin garantisidir. (93-94)

Yani burada bir bilgi problemi tersine çevrilir ve sonra tekrar tersine çevrilir. Medeniyet karşıtı neo-Luddit düşünür, tekno-endüstriyel toplum hakkında, bunun kayıp bir dava olduğunu bilecek kadar araştırdı. Bunu tekno-endüstriyel toplumun kendisine verdiği araçları kullanarak biliyor. Modern toplumun yarattığı bataklık için hiçbir teknolojik düzeltme olmadığını biliyor. Yine de Bailey gibi eko-modernist, durumu tersine çevirir ve bu karamsarlığın, çalışma ve düşünmeyi mümkün kılan teknolojik bir altyapı tarafından desteklenen insan bilgisine dair iyimser bir görüşe nasıl dayandığını gösterir. Gerçekten bilmiyorsak ve gerçekten bilmediğimizi biliyorsak, denemek zorunda değil miyiz? Böyle bir cehalet bir engel değil, bir fırsat değil mi? Aydınlanma ve Bilimsel Devrim de bununla ilgili değil miydi?

Bailey, kitabın geri kalanının çoğunda, nüfustan petrolün zirvesine, endüstriyel ürünlerin kullanımı nedeniyle sözde kanser yayılmasına kadar uzanan konularda, Cassandra'ların yanlış ve çok yanlış olduğunu defalarca gösteriyor. bu nokta. Bailey bundan, homo sapiens'in, zaferi defalarca yenilginin pençelerinden çekip alabilen kurnaz ve kurnaz bir hayvan olduğu sonucuna varıyor. Bailey, iklim değişikliği gibi bazı şeylerin tüm insan ırkının karşı karşıya olduğu gerçek sorunlar olduğunu kabul etse bile, bunu yapmaya devam edeceğimizden hiç şüphesi yok.

İronik olarak, Bailey'nin önermelerini kabul etmek, en "ilkelci" konum olabilir. Eğer nihai olarak, kendi görünüşte mutlak gücümüzün araçlarından kurtulmadıkça kendimizi kurtarmaktan aciz hayvanlarsak, nasıl oluyor da kendimizi tamamen yokluğa mahkum edebiliyoruz? Daha doğrusu, kendimizi kurtaramayacak kadar aptalsak, kendimizi öldüremeyecek kadar da aptal olabiliriz. Elbette entropi ilkesi ve bir şeyi kırmanın onu düzeltmekten daha kolay olduğu sezgisi vardır. Ancak bu benzetme burada gerçekten geçerli değil, çünkü dünyanın her yerinde, diğer her şeyi dışarıda bırakacak kadar dayanıklı olduklarını kanıtlamış milyarlarca bireysel hayvandan bahsediyoruz.

Peki o zaman hangisi? Kurtulduk mu yoksa lanetlendik mi? Felaket kaçınılmaz bir gerçeklik mi yoksa mazoist bir dilek mi? Uzun ve kısa: Bilmiyoruz. Ve biliyormuş gibi yapanlar, belki de, Nassim Nicholas Taleb'in siyah kuğularının asla ortaya çıkmadığı, lanetlenme veya iyimserlik konusunda tuhaf bir kesinlik siperine tutunuyorlar. Gelecek tamamen kasvetli olamaz ve henüz olmadı diye felaketin olmayacağından da emin olamayız. Sahip olduğumuz her şey şimdiki zamandır.

O halde başlığa dönüyoruz: Felaketsiz bir ilkelcilik olabilir mi? Ya bu toplum işleri yoluna koyabilirse? O zaman hepimiz eve gidebilir miyiz? Bu tekno-endüstriyel kapitalist düzene izin veriyor muyuz ve en azından istediğimiz toplumda olamıyorsak, içinde bulunduğumuz

toplumu sevmemiz gerektiğini kabul ediyor muyuz? Sonuçta hepimiz insanız, hepimiz aynı ruhları ve bedenleri, aynı akli ve duyguları paylaşıyoruz. Herkesi kurtarmak için de çalışabiliriz ve bunu nasıl yaptığımız kimin umurunda? İdealleştirilmiş bir avcı-toplayıcı daha basit bir hayata geri dönme hayalleri gün geçtikçe daha az çekici hale geliyor.

Bu açmaza, Meksikalı eko-aşırılıkçı eğilimin üyeleriyle yakın zamanda yapılan bir röportajın düşüncelerini de ekliyoruz:

Kaczynski ve yardımcılarının önerdikleri ile bizim kendi konumumuz arasındaki temel fark oldukça basittir: tekno-endüstriyel sistemin fiziksel ve ahlaki yapılarına saldırmak için bir "Büyük Dünya Krizi"ni beklemiyoruz. Gelecek belirsiz olduğu için şimdi saldırıyoruz. Her şeyin plana göre ve kesin zaferle gideceğini düşünerek varsayımlara dayalı bir strateji oluşturamazsınız. Sistemin kendisinin, bileşenlerinin ve bu gezegendeki ve hatta onun dışındaki geniş erişim alanının büyüklüğünü kavradığımızda buna inanmayı bıraktık. Medeniyet yarın ya da 30 ila 50 yıl içinde çökerse, ona karşı gerekli bir savaşı verdiğimizizi kendi bireyselliğimizden bileceğiz...

Bir gün sistemin küresel bir çöküşünün olup olmayacağını bilmiyoruz. Uzmanlar olacağını söylüyor ama kesin olarak bilemeyiz. Durum böyle olabilir ve doğa harabelerden doğacak. Ancak sistem her zaman her şeyin bir adım önünde olabilir ve kendi kendine yeterli hale gelebilir ve kendini kolaylıkla onarabilir. Dediğimiz gibi geleceği bilmiyoruz. İsteriz ama gerçek başka.

O halde eko-aşırılık yanlılarıyla, "geçmişe dönerek daha iyi bir gelecek" şeklindeki kusurlu konumdan çıkış yolumuzu bulabiliriz. Burada geleceğin düşmanımız olduğunu söyleyebiliriz. İster Bailey'nin özgürlükçü güvencelerinden isterse solcu tekno-ilerici planlardan olsun, önerilen her çıkış yolu, kapıdan çıktığımızda reddettiğimiz bir şeydir. İşbirliği yapmak istemiyoruz, dünyayı kurtarmayı reddediyoruz. Daha iyi bir yarın için hayatlarımızı veya başkalarının hayatlarını sunmayı reddediyoruz. Bu her zaman vaat edilir, ancak asla gelmez. Ve burada, bilgi sorunu yeniden devreye girer: asla gelmez çünkü kimse onu teslim edemez. Her şey "her zaman daha iyi olur" çünkü hedefin havuç olduğunu ve yaklaştığımızı düşünerek kendimizi evcilleştirdik ve sopa tam burnumuza çarpsa bile aslında orada değil. Uygarlığın, sisli efsanevi geçmişin ve sürekli ertelenen geleceğin özü budur.

Felaket, acı çekme döngüsünü sona erdiren arınmadır. Ama Budist versiyonu gibi, o da anlaşılması zor ve bu hayatta asla olmuyor. Gerçekten de, özellikle anarko-primitivist biçimiyle "uygarlık karşıtı düşünce"nin asıl sorunu, ne istediğini bilmemesidir, çünkü istediğini, nefret ettiği şey şekillendirir...

Mara Salvatrucha: Dünyanın en tehlikeli çetesi

Mara Salvatrucha (MS), istisnai suçlarıyla tanınan Salvadorlu bir çetedir. Bu, çalışma tarzı, silah kaçakçılığı konusundaki tecrübesi, çok çeşitli suç faaliyetleri, yetkililerden nasıl kaçınılacağına dair dersleri ve her şeyden çok, keskin olan uluslararasılaşması nedeniyle dikkatimizi olağanüstü bir derecede çekti. bir yaban arısı sokması gibi, Kara Ölüm gibi hızlı ve ölümcül.

Burada, MS'nin bize eko-aşırılıkçılara öğretebileceği değerli dersleri vurgulamayı amaçlıyoruz. Herhangi bir ahlaki çekince olmaksızın, elimizdeki tüm araçları kullanmaya, bizi evcilleştirmek isteyenlere karşı bireyci bir şekilde kendi savaşımızı sürdürmeye çalışırken bunu taahhüt ediyoruz. Vahşi Selknam'dan Paraguay gerillalarına, Salvador çetelerine kadar istediğimiz yerden ders alıyoruz. Bize öğretecekleri bir şey varsa, neden onlardan öğrenmiyorsunuz? Lafi fazla uzatmadan mafyaların açıklamasına geçelim. Maraşlar, Ne oldukları ve Ortaya Çıktıkları Yer

Maraş olarak bilinen çeteler, Orta Amerika'da suçluluğu domine ediyor. Hayatın değerini kesinlikle küçümseyen, dövmelemlerle kaplı şiddetli erkeklerin görüntülerinde ölümsüzleştirildiler. Maraşlar, buldukları her yerde korku ve endişe uyandırır. Maraş, 1980'lerde Guatemala ve El Salvador gibi ülkelerde şiddetli iç savaşlar sırasında Los Angeles'ın barriolarında ortaya çıktı. Birçok mülteci daha iyi bir gelecek arayışıyla bu ülkelerden kaçtı ve Los Angeles'ın Meksika barriolarına düştü.

1990'larda suç salgın boyutlara ulaştı ve ABD hükümeti göçmenlik yasalarını daha katı bir şekilde uygulamaya başladı, suç işleyen (veya bulunan) göçmenleri hızla menşe ülkelerine sınır dışı etti. Kuzey Üçgeni olarak bilinen bölgeye (Honduras, El Salvador ve Guatemala) döndüklerinde maras üyeleri topluma yeniden entegre olamadılar ve suç şebekeleri ve bu ülkeler ile ABD'deki çeteler arasında ilişkiler kurmaya devam ettiler. .

Uluslararasılaşma

Başlangıçta, MS çoğunlukla Salvadorlulardan oluşuyordu, ancak Los Angeles'ta bulunan milliyetlerin çeşitliliği, bunun hızla değiştiği anlamına geliyordu. MS suç mahalline girdiğinde, diğer çeteler onları ağlarına kabul etmeye karar verdi, özellikle de güney ABD ve Meksika'yı kontrol eden Kaliforniyalı bir grup olan Meksika Mafyası adlı çete. MS'ye cezaevlerinde ve barriolarda koruma teklif edildi. Karşılığında MS, Meksikalı mafya tetikçilerine ödünç verdi ve alfabenin on üçüncü harfi olan "M"ye karşılık geldiği için adlarına "13" ekledi.

O zamandan beri MS, Kuzey Üçgeni, Meksika ve ABD çevresinde örgütlenmiş bir suç örgütü olan MS-13 oldu. MS-13, neredeyse tüm maraslarda olduğu gibi, tüm ağları mutlak bir şekilde kontrol eden bir şef veya şefe sahip değildir. Kendi şefleri "palabrerros" olarak bilinen çeşitli bölgelerdeki hücreler veya "klikalar" aracılığıyla çalışır.

Yetkililerle Yüzleşme

Maraş'ın şu anki durumunu bir nebze de olsa yansıtan basından alınmış bir metni kopyalayıp yapııştırıyoruz:

El Salvador'da Maraş'ta kan damlası şiddeti her geçen gün artıyor. Resmi ajanlara yönelik son tehditlerin gerçekleşmesi uzun sürmedi ve Pazar gününden Cuma gününe kadar dört polis ajanı, bir asker ve Metropolitan Ajanlar Kolordusu'nun (CAM) bir direktörü öldürüldü, bazıları vahşice öldürüldü: ya kafaları kesildi ya da boğuldu . 2016 yılında şimdiye kadar 61 memur kurbanının çoğu (41 polis, 19 asker ve bir CAM ajanı) kaçırıldı ve sonrasında görev dışında veya evlerinde öldürüldü. Geçen Çarşamba günü kız arkadaşını ziyaret etmek amacıyla La Union'ın doğu bölgesindeki Yucaquin'deki evini terk eden Carlos Arturo Flores'in durumu buydu. Perşembe günü cesedi, evinin yakınında başı kesilmiş ve kurşunlarla delik deşik edilmiş halde bulundu.

Maraşlılar, hedefleri polis, asker, savcı, hakim ve gardiyanlardan oluşan "sisteme karşı tırmanan bir savaş" olarak nitelendirdi. Ayrıca, amacın "yıl sonuna kadar yüksek bir cinayet oranına" sahip olmak olduğu konusunda da uyardılar.

Suç Faaliyetleri

Maraş, suç faaliyetleri konusunda geniş bir deneyime sahiptir. Bunlar, çete üyelerinin günlük görevleri olan soygunlar ve saldırılar gibi sıradan suç faaliyetlerinden, büyük meblağlarda para gerektiren daha hırslı soygunlara kadar uzanır. Çeteler ve rakip gruplar arasındaki sorunlara, silah kaçakçılığına, uyuşturucu kaçakçılığına ve hatta insan kaçakçılığına kadar her şey için birçok infaz var. En iyi bilinen faaliyeti gasptir.

Gasp

"Kira" veya "savaş vergisi" (Honduras'ta) olarak da bilinen gasp, insanlardan, özellikle nakliye işçilerinden ve işletme sahiplerinden bir miktar para alınması yöntemidir. Genelde, haftalık veya aylık olarak toplanan paraları toplamak için yeni çete üyeleri veya (gasp anında yerel yetkilileri kovmaya alışkın olan) kadınları gönderirler.

Kira ödenmezse, bir otobüs yakılır veya kişi öldürülür. Toplanan şantaj parasının yıllık 18 milyon doları aştığı tahmin ediliyor.

Silâh

Çete üyeleri veya Mareros, suç faaliyetleri için yüksek kalibreli silahlar kullanma eğilimindedir ve cinayetlerinin çoğu tabanca, pompalı tüfek gibi ateşli silahlar ve hatta AK-47 ve M-16 gibi saldırı tüfekleri ile işlenir. Bazı durumlarda bıçak ve pala gibi başka silahlar da kullanırlar.

Genelde saldırılarında kurbanı canlı bırakmamaya özen gösterirler. Ateşli silah kullanıyorlarsa kafaya ve vücuda birçok kez ateş etme eğilimindedirler. Diğer durumlarda, kurbanı parçalara ayırma noktasına kadar ölümcül yaralar açarlar. Çete üyeleri göğüs göğüse mücadeleye nadiren başvururlar. Silah kullanımının yanı sıra kendi üyelerine satmak ve/veya dağıtmak için kaçak mallar da toplarlar.

Dövmelerle İlgili Anlaşmazlık

MS'nin birçok üyesi, kendilerini bir lidere adadıklarını gösteren dövmelere sahiptir. Tercih edilen tasarımlar arasında liderlerinden birinin adı olan "MS", "Salvatrucha", "Devil Horns" yer alıyor. Bu dövmeler, çetenin başlangıcından kalma oldukça tipik bir gelenektir, ancak son zamanlarda suç girişimlerinden dolayı tanınmamak için kullanılmamaktadır.

Görüşülen Mareros ve çete üyeleri, şu anda yetkililer tarafından kolayca tanınmamak için tanımlayıcı sembollerin (özellikle dövmelerin) kullanımından vazgeçme eğilimi olduğunu belirtiyorlar. Dövme, kuşkusuz, yarattığı klişeler ve zulümler için en çok tartışmayı kışkırtan daha görünür unsurlardan biridir.

Maraş ve Rastgele

Maraşlılar, sözde masumların ölümünü gerektirse bile, eylemlerini gerçekleştirirken tereddüt etmezler. Bu durumda harekete geçme motivasyonlarını bir kenara bırakarak, hiç düşünmeden amaçlarına ulaşma yollarını burada vurgulayacağız.

23 Aralık 2004'te Üye Devletler en dikkate değer suçlarından birini Chamelecon'da (Honduras) işledi. Bir şehirlerarası otobüs durduruldu ve ateş edildi, çoğunluğu kadın ve çocuklardan oluşan yirmi sekiz yolcu öldü. Altı silahlı adam ateş açtı ve biri otobüse bindi ve yolcuları düzenli bir şekilde infaz etti. MS, katliamı Honduras hükümetinin ülkede ölüm cezasını yeniden tesis etmesini protesto etmek için organize etti. Şubat 2007'de Juan Carlos Miranda Bueso ve Darwin Alexis Ramirez cinayet ve cinayete teşebbüs dahil olmak üzere bu suçlardan suçlu bulundular. Ebert Anibal Rivera da saldırıdan suçlu bulundu ve Teksas'a kaçtıktan sonra gözaltına alındı. Juan Bautista Jimenez, katliamı planlamakla suçlandı ve hapisanede öldürüldü. Yetkililere göre, MS üyesi olan hücre arkadaşları tarafından asıldı. Oscar Fernando Mendoza veya Wilson Geovany Gomez'i mahkum etmek için yeterli kanıt yoktu.

Çözüm

Bu çete üyelerinin asalet ile karakterize edilmediğini görebiliriz. Savaşçı gururları onları çetelerinde olmayanlara düşman yapar. Grup içinde birbirlerine saygı duyarlar, birbirlerine değer verirler ve birbirleriyle ilgilenirler. Ama dışarıdakiler, çeteden olmayanlar düşman olarak görülüyor. Klikler, hizipler gibi filizleniyor ve faaliyet gösterdikleri tüm ülkelerin yetkililerini endişelendiren uluslararası bir suç projesine dönüşüyor. Görünüşlerinde olduğu kadar hayata karşı tutumlarında da sürekli bir çatışma içinde yaşarlar. Bunlar, onları toplumun değerleriyle ve politik olarak doğru kabul edilen her şeyle çatışır hale getirir. Bunun her zaman böyle olmadığını bilsek de, genellikle iş bulamıyorlar ya da istemiyorlar. Bu nedenle, diğer girişimlerin yanı sıra, suç faaliyetlerine, saldırılara, soygunlara, gasp ve uyuşturucu kaçakçılığına tereddüt etmeden kendilerini başlattılar.

Deneyim onlara çok şey öğretti; bu nedenle Maraş, teşkilat yapılarının bazı yönlerinde reform yapmıştır. Örneğin, dövmeleri sembolik olarak kullanmalarıyla tanınırsalar da, gölgede kalmak, polisten gereksiz ilgi görmemek için bu uygulamadan vazgeçmişlerdir.

Bu çetelerin düşüşte olduğunu ve hatta ateşkes arayışında olduğunu gösteren resmi kaynaklara rağmen, kaos ve cinayetler bu şeytani varlıkların kanlı izlerini yaymaya devam ediyor. Bizler, eko-aşırılıkçılar, pagan tanrılarımız ve vahşi doğamız için hayatımızı verdiğimiz gibi, onlar da Maraş için hayatlarını veriyorlar. Onlar ve biz, üyelerinden birinin “sonuna kadar” sözlerini alıntılıyarak devam edecek bir savaşta yaşamının ne demek olduğunu biliyoruz.

Psikopatojen: Moderniteye Karşı Bir Vücut Tepkisi Olarak Seri Katil

Seri katiller bizim kültürümüzde hem büyülenir hem de kötülenir. İlk başta, bu kafa karıştırıcı olabilir, ancak birçok yönden gerçekten mantıklı. Seri katiller kadar sınırdan geçen herhangi bir şey, karşıt ve rekabet eden duyguları uyandırmak zorundadır çünkü düzenbaz enerji budur ve seri katiller birçok yönden modernitede var olan düzenbaz enerjinin en saf ifadelerinden biridir. Bir dakikalığına düşünelim. Seri katiller eteriktir, konsensüs gerçekliğine girip çıkarlar, görünüşte gölgelerden, hayalet gibi hareket ederler, kurbanları uygarlığın ışık çemberinden koparmak için sadece geri çekilirler ve uygarlığın sınırını tanımlayan karanlığa geri dönerler. Kimlikleri bilinmez ve bu nedenle “öteki”nin alanını işgal ederler. En azından bir süre için, hukukun uzun kolu olan ve yanılmaz ortak komplocu olan bilimin tespitinden kaçınırlar. Seri katil öcü adamdır. Tüm bunları yaparken seri katil, ürkütücü kamp ateşi hikayesi, uyarıcı uyku vakti hikayesi, ebeveynlerin ve öğretmenlerin çocuklara el sallayabileceği korkutucu nesne ve evet, efsane haline geliyor. Ancak, bu parça için taradığım tüm yazılarda görmediğim bir şey, seri katilin hangi evrimsel amaca hizmet edebileceğini anlamaya yönelik bir girişimdi. Burası, dünyanın biyosferi ve onun göreceli zekası ya da en azından kendi kendini düzeltme konusundaki sistematik yeteneği ile ilgili farklı fikirleri ortaya çıkarmanın ve karşılaştırmanın yeri olmasa da, muhtemelen, zeka ya da kör sistem olsun, bir tür genel anlaşma üzerinde anlaşabiliriz. beyaz kan hücrelerinin canlılardaki belirli biyotik elementlere saldırmasına ve diğerlerini görmezden gelmesine neden olan aynı ilkenin makrokozmik ifadesi olan bu gezegende iş başında olan bir ilke. Örneğin, soğuk bir virüs otoimmün yanıtı tetiklerken bazı bağırsak bakterileri tetiklemez. Ayrıca, aynı biyobölgedeki diğerlerinin sağlığına bağlı olarak dalgalanacak olan belirli hayvan popülasyonlarında ve birlikte yaşayan flora ve fauna popülasyonlarında bu ilkenin uygulandığını görebiliriz. Bunun bir örneği, kurt popülasyonlarının yoğunluğunun Aspen popülasyonlarını etkilediğini gösteren Yellowstone'daki ünlü Ulusal Park Servisi'nin Kurt Projesidir. Bazılarımız için kurt ve ağaç popülasyonları arasındaki kaçınılmaz bağlantı çok şaşırtıcı değil, ancak bugün “uzmanların” bütünsel düşüncede tazelenmeye ihtiyacı var gibi görünüyor.

Seri katili, yukarıda bahsedilen örnekleri yönlendiren aynı ilkelerden bazılarını dayanan bir tepki olarak görebilir miyiz? Ben neden görmüyorum. Buradaki amacım, sizi gerçeklerle ve kuru, basitleştirilmiş akademik dille uyutmak değil. Ben daha çok popülist bir yazarım, bu yüzden iddialarım hakkında kuru bir akademik makale arıyorsanız, bu kadar yetenekliyseniz kendiniz bir tane yazmanızı öneririm. Buradaki amacım, size bir düşünce deneyi önerirken düşünmeniz için bazı noktalarda yol göstermektir. Seri katilleri ad hominin tarafından desteklenen bir tür ahlaki yargıyla silmek yerine, varlıklarına ve evet faaliyetlerine daha büyük bir amaç bulabilecek miyiz, görmeye çalışalım. “Seri cinayet” olarak nitelendirilebilecek faaliyetlerde bulunan kişilerin çoğunun, hatta birçoğunun hizmet ettikleri amacın farkında olduklarını varsayacak kadar aptal ve saf olmayacağım, ancak bu, onların hâlâ suçlu olabilecekleri gerçeğini ortadan kaldırmıyor. bu işlevlere hizmet eden veya hatta kişisel motivasyonlarından ve akıl yürütmelerinden veya bunların eksikliğinden daha büyük güçler tarafından yönlendirilen. Bir sonraki bölümde seri katilleri tanımlamaya çalışacağız ve

bu bir adli analiz olmadığı için bu parçanın amacı doğrultusunda dahil edeceğimiz diğer toplu katil sınıflarından bahsedeceğiz. Bunu yaptıktan sonra, tezimizin durumunu oluşturacağız ve ardından bazı düşüncelerle bitireceğiz, çünkü bu tür sunumlarda kullanılan çoğu yöntemin aksine, bunun yerine tezi, antitezi sunmak ve sonra sentez eylemini kendimize bırakmak istiyoruz. Siz okuyucular, çünkü bu kitabı aldıysanız, muhtemelen sadece sentez sürecinde elde tutulması gerekmeyen tiptesiniz, aynı zamanda büyük olasılıkla haklı olarak yapmaya kalkışırsam hakarete uğradım. Bilgin olsun, benden istenseydi hakarete uğradım, yani o puanda bile sayılırız. Ayrıca şunu da eklemek isterim ki, burada sunduğum fikirlerin ana akım dünyada bana hiçbir dost kazandırmayacağını ve büyük ihtimalle “alternatif” ve/veya “anarşist” ortamda beni düşman kılacağını farkındayım. ve bu materyali sunmaktaki amacım bu olmasa da, bu tür tepkileri kışkırtmak kaçınılmazdır. Ayrıca, bu tür düşmanlıkların kaçınılmaz olarak kışkırtılmasının caydırıcı bir etki yapmasına da izin vermeyeceğim. Bir trol veya internette “kenar lordu” olarak bilinen biri olmaya çalışmıyorum. Aslında ben bir “ifade özgürlüğü aşırıcısı” olarak kişisel değerlerime göre hareket ediyorum. Bu bilgiyle ne yapacaksan yap.

Günümüzün karmaşık, manik medya aşırı doygunluğunda ve günlük yaşamın çözülebilir normallüğünde eksik olduğumuz şey moxie. İnsanlar genellikle topal, durgun, bitkin, diğer bir deyişle amcıklar haline geldi. Kanun kaçağı, korkulduğu, kötülendiği, ancak asla saygı görmediği ve hatta hoşgörülmediği bir eşik durumunda yaşamak için solgunluktan bir boşluk daha kaldırıldı. Bu her zaman böyle olmamıştır. Bazı ilkel güçler bastırıldığında, arketipsel güçler reddedildiğinde ya da bastırıldığında, ortaya çıkmanın bir yolunu bulurlar ve bastırma süresinden oluşan gücü de beraberlerinde getirirler. Bu, akışkanlar mekaniğinden ödünç alınan bir benzetmedir, ancak işe yarar. Basitçe söylemek gerekirse, dinamik bir baskı durumuna engel ekleyin ve sonunda bu bastırılmış kuvvetler patlak verir.

Gölge “kötü” bir güç değildir. Aslında hayatta kalmak için oldukça gerekli ve hatta ayrılmaz bir parçasıdır. Bu modernite çağında bir kenara atılmış gibi görünen bir arketip olan düzenbaz, eskiden birçok hikayenin ana karakteriydi, hatta bazıları aslında en güçlülerindendi, yaratılış ve hayati yaşam derslerini içeriyordu. insanlar tarafından kullanılan en eski bilgi teknolojisi biçimlerinden birinde yaşlar. Yani, özünde fenomenal, noumenal ve eşik dünyalarının bir etkileşimi olan hikaye anlatımı. Düzenbaz, eşik aleminin bir tezahürüdür ama ondan ayrı değildir. Bunu açıklamak için bir elma ağacından büyüyen bir elma düşünün. Elma, elma ağacının bir parçasıdır ve her zaman öyleydi, ama elma ağacın belli bir tezahürüdür. Ayrı değil ve henüz tamamen aynı değil. Düzenbaz her zaman bizimle olmuştur, çünkü düzenbaz biziz, onu “öteki” olarak tanımlasak bile, çünkü ilk aşama farkındalığı çoğu zaman “ben ve sen” ilişkisi biçimini alır, görünüşe göre insanlar böyle başlar. bir kavram oluşturmak, konuşmak ve düşünmek, yani bir şey iletmek. Bununla birlikte, 3B uzayda ve olağanüstü taleplerde daha iyi gezinmek için kendimizi bu sahte “ben ve sen” kavramına kandırdığımız gibi, “öteki”nin de bizden ayrı ve farklı olduğunu düşünmeye başladık. Bu, elbette, düşündüğünüzde saçma, bir elma ağacının ürettiği elmaların kendisinden başka bir şey olduğuna karar vermesi kadar saçma, ancak bu Teknos çağında Psyche, tüm sınırını alarak kenara itildi. düzenbaz dahil müttefikler.

Daha önce de belirttiğimiz gibi, eşik güçleri asla gerçekten susturamazsınız, ancak onları en azından bir süreliğine bastırabilirsiniz ve bunu yaparak, nihai ortaya çıkışlarının şiddetli ve tepkisel olmasını sağlayabilirsiniz. Bu ortaya çıkışın alabileceği pek çok biçim var ve liste buradaki amacımız için çok uzun, bu yüzden bu patlamanın genel bir kategorisine odaklanacağız ve sonra o kategorinin belirli bir dikeyine odaklanacağız. Bahsettiğimiz kategori elbette suçlu, kanun kaçağı, asi, kurdun başını takan (caput gerat lupinum), suçlunun romantik bir kinaye olarak imgesi ve özellikle dikeydir. Seri cinayetler olarak bilinen mükerrer suç davranışı ve bunları işleyen kişiler. Seri katillerin taktiklerinin modern uygarlık karşıtı muhalifler için nasıl yararlı olabileceğine ve hatta toplumsal güçleri uygarlığın ve

onun boğucu dokunaçlarının tamamen çöküşü yönüne doğru yönlendirme hedefine nasıl yararlı olabileceğine bakacağız. Bu, elbette, bu gezegendeki insan ırkının tamamen yok olmasına da yol açabilir (insan ümid eder), bu da sonunda yaşamın bu gezegende gelişmesi ve hatta muhtemelen hayatta kalması için ihtiyaç duyduğu panzehirdir. Buna bir tür haininin amaçları ve tutumu diyenler var ve biz bu tanıma katılmayacağız.

Bastırılmış ilkel doğanın birçok tezahüründen biri ve toplumsal sistemin anormal bulunduğu şekillerde patlayan panoptikonun sürekli bakan gözleri seri katildir. Pek çoğu, seri katillerin doğal değerini daha iyiye doğru göremeyecek olsa da, bu fırsatı değerlendirmek ve bu yalnız kurtların kolektif deneyimimize kattığı muhtemelen gözden kaçan değerlerin bazılarını incelemek istiyorum. Eşiğin bu ajanlarıyla çok sık ilişkilendirilen sansasyonel bir kez ortadan kaldırdığımızda, adil bir şekilde analiz edilmemiş ve duygusal önyargılardan uzak bir fenomenle baş başa kalırız. Öncelikle seri cinayetler olgusundan genel olarak bahsedelim ki temel bir tanım olsun ki bu konuda çok fazla histeri ve yanlış bilgi olduğu için ortak bir anlayıştan konuşabilelim.

Seri katil nedir?

Vikipedi, seri katili şu şekilde tanımlıyor: "Seri katil tipik olarak üç veya daha fazla kişiyi, genellikle anormal psikolojik tatminin hizmetinde, cinayetler bir aydan uzun süre boyunca ve önemli bir ara ("soğutma" dahil) dahil olmak üzere öldüren kişidir. kapalı dönem") arasında. Farklı otoriteler seri katilleri belirlerken farklı kriterler uygular; çoğu üç cinayet eşiği belirlerken, diğerleri bunu dörde çıkarır veya ikiye indirir. Örneğin, Federal Soruşturma Bürosu (FBI), seri öldürmeyi "her zaman olmasa da, genellikle tek başına hareket eden bir suçlu tarafından ayrı olaylar olarak işlenen bir dizi iki veya daha fazla cinayet" olarak tanımlar.

Çeşitli kaynaklar arasındaki tanım farkı, bir seri katili veya katilleri neyin oluşturduğu konusunda kendi aralarında bile birçok sözde uzmanın ne kadar bölünmüş olduğunun göstergesidir, bu yüzden burada tanımı basitleştireceğiz ve basitçe, kelimeleri tam anlamıyla alacağımızı söyleyeceğiz. . Bir dizi benzer eylemi etkileyen ya da üreten, aynı anda değil de bir dizi halinde meydana gelen, bir diziyle ilgili, dizi halinde düzenlenmiş ya da bunlardan oluşan dizi. Yani bu basit tanımla, iki veya daha fazlasının seri olarak nitelendirileceğini kabul edebiliriz, oysa katilin herhangi bir tanıma ihtiyacı olmaması, simetri uğruna, diyeceğiz ki, öldüren bir kişi veya şey. Bu nedenle, tanımı gereği, ünlü eko-terörist Charles Manson (ATWA için internette arama yapın) bildiğimiz bir seri katil değil, çünkü kendisi, bildiğimiz kadarıyla, asla iki veya daha fazla kişiyi öldürmedi. , takipçilerini buna ikna etti. Alternatif olarak, Ian Brady aslında art arda birkaç kişiyi öldürdü, böylece hak kazanacaktı. Birkaçını saymak gerekirse Ted Bundy, John Wayne Gacy, Ed Gein ve Jeffery Dahmer gibi diğerleri gibi. Tek başına tanımı gereği, Ted Kaczynski bir birey veya grup olarak ITS'nin aslında hak ettiği niteliklerdir. Bunun, durum hakkındaki düşüncelerinizle uyuşup uyuşmadığı başka bir konudur. FBI ve diğer kuruluşlar da ritüelizm ve cinsel motivasyonlar gibi her türden çeşitli niteleyiciler ekliyor, ancak bunlar en iyi ihtimalle spekülasyon, bu yüzden onları burada kendi amaçlarımız için kullanmayacağız. Ayrıca, bu tür nitelendirmelerin kolluk kuvvetleri tarafından hem katilleri hem halka kötüleminin bir yolu hem de katilin kışkırtma niyetine yönelik kişisel bir saldırı olarak kullanıldığı oldukça açıktır. Bu onları halka dışlanmış olarak sunmanın bir yolu çünkü her ne kadar sürekli kararsız medyada artık böyle olmasa da, bir zamanlar seri katillerin birçok yönden medyanın sevgilisi olduğu zamanlar vardı. Bazı uzmanlar bunun, katillerin daha fazla dikkat çekmek için daha büyük, daha cesur ve daha cüretkar şiddet eylemleri gerçekleştirerek medya için performans göstermeleri için bir teşvik yarattığını belirtti. Bu kısmen, haberler aracılığıyla medya ve polisle alay etmekten büyük zevk alan Zodiac gibi katiller tarafından kanıtlandı. Elbette uzmanların hepsi, bunun nasıl bir karakter kusuru olduğuna dair görüşlerini sunmak için medyaya akın etti ve sözde seri katillerin, narsistlerin profilinde başka bir nokta haline geldi. Gördüğüm gibi, bu bazı

durumlarda doğru olabilir, ama kesinlikle hepsi değil. Seri katiller hakkında bilinenlerin çoğu, nispeten az sayıda bilinen vakaya dayanmaktadır. Hickey (2002), seri cinayet gerçekliğine belki de en ayrıntılı bakışı sağlar. Bununla birlikte, Hickey'nin araştırmasının 1850'den 1995'e kadar olan seri katiller hakkında veri sağlamasına rağmen, toplam sayının sadece 400 olduğunu belirtmek önemlidir. Gerçekten de, az sayıdaki katilin, fenomenin gerçekte ne kadar efsanevi olduğunun göstergesi olduğu iddia edilebilir. Suçlu profilleme için temel olarak kullanılan orijinal FBI çalışması sadece 30 suçluya dayanıyordu (Hickey, 2002). Ayrıca, seri katiller hakkında "bilinen" şey, verilerin biraz şüpheli olduğunun farkına varılarak yumuşatılmalıdır. Kısacası seri katiller ve seri cinayetler hakkında bilinenden çok daha fazla bilinmeyen var. Bu nedenle, onların düzenbaz enerjinin tezahürleri olduğu iddiam. Medya, elbette, lakaplar (Sam'in Oğlu, The Zodiac, The Boston Strangler, vb.) atayarak veya tekrarlayarak ve seri katillerin dahil olduğu vakaları çevreleyen gerçek gerçekleri abartarak veya sansasyonel hale getirerek bunu pekiştiriyor. Bir çalışmanın belirttiği gibi, 1920'lerden bu yana, seri cinayetler ve seri katiller hakkında efsaneler yaratan 300'den fazla seri katil temalı film üretildi (Hickey, 2002). Bu, seri katillerin içgüdüsel düzeydeki çekiciliğini resmi veya kamuoyu ile karşılaştırmanın ne zaman geleceğini çok iyi anlatıyor. Seri katiller efsanevidir. Herhangi bir efsanevi varlığı somutlaştırıyorlarsa, elbette, düzenbazdır. Kibar toplumlar arasındaki bariz çelişkide bile, ifade edilen tutumlar ile gerçek davranışlar arasındaki çelişkide bile, hilecinin eşik özellikleri göze çarpar.

Seri Katil Yöntemleri.

Holmes ve DeBurger (1988) dört tip seri katil tanımlamıştır. Vizyon sahibi tip, bu tür korkunç eylemlerde bulunmalarını emreden sesleri duyar. Görev odaklı tip, dünyadaki kötü insanları yok etmenin görevleri olduğuna inanır. Bu "kötü" insanlar, fahişeleri veya belirli etnik grupları içerebilir. Hedonist tip, eğlenmek için şiddet içeren eylemlerde bulunur. Etiketler, katiller için farklı saikleri belirlemek için de kullanılmıştır. Kâr, tutku, nefret, güç, intikam, korku ve çaresizlik bunlardan sadece birkaçıdır (Hickey, 2002). Diğer olası güdüler arasında açgözlülük, kıskançlık, uyuşturucular ve seks sayılabilir (Douglas, 1995). Bu "katiller" in teröristlerle pek çok ortak noktası olduğuna dikkat edin. Benzerliklerden bazıları, kurbanların rastgele (veya görünüşte rastgele) seçimi, sayının şok etkisi ve genellikle kurbanlarının sahnelenmesidir.

Aşırı uygarlık karşıtı birinin yararlı bulabileceği birkaç seri katil özelliği:

Doğrusal olmayan ve bu nedenle tahmin edilmesi veya modellenmesi zor

Polisten kaçınmak, bu nedenle mitolojik statüyü güçlendirmek

Yüksek hareketlilik

Detaylara metodik dikkat

Ortalama bir insan gibi görünüyorlar

Ama dalıyorum.

Organize ve Düzensiz Katiller:

Kolluk kuvvetleri iki tür seri katil olduğunu iddia ediyor. Organize ve düzensiz. Düzensizler, organize tiplerden daha hızlı ve daha sık yakalanıyor gibi görüldüğü için, organize olanın özelliklerine odaklanacağız. Bu, bir yaklaşım olarak daha kullanışlı ve faydacı geliyor.

Organize Suçlular:

Suçlu ve olay yeri ikiliğine göre, organize suçlar önceden tasarlanmış ve dikkatlice planlanmıştır, normalde olay yerinde çok az kanıt bulunur. Organize suçlular, sınıflandırma şemasına göre antisosyaldir (çoğunlukla psikopatiktir), ancak doğruyu ve yanlışını bilirler, deli değildirler ve pişmanlık göstermezler.

Tarihsel kalıplara dayanarak, organize katillerin ortalamasının üzerinde zeki, çekici, evli ya da ev arkadaşıyla yaşayan, çalışan, eğitilmiş, yetenekli, düzenli, kurnaz ve kontrollü olmaları muhtemeldir. Bir dereceye kadar sosyal zarafetleri var, hatta çekici bile olabilirler ve çoğu zaman konuşup kurbanlarını yakalanmaları için baştan çıkarırlar.

Organize suçlularda tipik olarak üç ayrı olay yeri vardır: katilin kurbanı yaklaştığı yer, kurbanın öldürüldüğü yer ve kurbanın cesedinin atıldığı yer. Organize katilleri yakalamak çok zordur çünkü izlerini örtmek için aşırı ileri giderler ve genellikle adli açıdan bilgilidirler, yani polis soruşturma yöntemlerine aşinadırlar.

Suçlarıyla ilgili haber medyası raporlarını takip etmeleri ve hatta haber medyasıyla yazışmaları muhtemeldir. Ted Bundy, Joel Rifkin ve Dennis Rader organize katillerin başlıca örnekleridir.

Modus Operandi ve İmza

Organize/düzensiz ikiliğine ek olarak, bir seri katil aşağıdaki davranışsal özelliklerden birinin veya her ikisinin izlerini bırakabilir: MO (modus operandi veya operasyon yöntemi) ve imza—suçlunun kişisel işareti veya damgası. Her suçun bir MO'su olsa da, tüm suçların bir imzası yoktur.

MO, suçlunun suçu işlemek için yapması gereken şeydir. Örneğin, katilin, kurbanlarını olay mahallinde bağlamak gibi, onları kontrol etmek için bir yolu olmalıdır. Önemli bir şekilde, MO, değişime tabi olan öğrenilmiş bir davranıştır.

Bir seri katil, MO'sunu yeni koşullara uyum sağlamak veya yeni beceriler ve bilgiler eklemek için değiştirecek ve geliştirecektir. Örneğin, bir mağduru bağlamak için ip kullanmak yerine, suçlu, kelepçeleri olay yerine getirmenin daha kolay ve daha etkili olduğunu öğrenebilir.

Örneğin, Karındeşen Jack'in MO'su, geceleri sokakta fahişelere bıçakla saldırmasıydı.

Öte yandan, suçun işlenmesi için imza gerekli değildir. Aksine, suçlunun duygusal veya psikolojik ihtiyaçlarına hizmet eder. İmza, suçlunun ruhunun içinden gelir ve katilin kurbanlarıyla ilgili derin bir fantezi ihtiyacını yansıtır. Fanteziler yavaş gelişir, zamanla artar ve örneğin Dennis Rader'de ("Bağla, İşkence, Öldür") olduğu gibi çocuklukta hayvanlara işkence edilmesiyle başlayabilir.

İmzanın temel özü, mevcut olduğunda, her zaman aynı olmasıdır, çünkü bir suçlunun ilk kurbanını öldürmeden çok önce gelişen fantezilerinden ortaya çıkar. İmza, kurbanın vücudunun parçalanmasını veya parçalanmasını içerebilir. Karındeşen Jack'in imzası, tüm cinayetlerini karakterize eden kurbanlarının vücutlarının kapsamlı bir şekilde hacklenmesi ve parçalanmasıydı.

Sahneleme ve Poz Verme

FBI profil oluşturucusu ayrıca cinayet mahallinde kasıtlı değişikliklerle veya cinayet mahallinde kurbanın vücut pozisyonuyla karşılaşabilir. Bu değişiklikler, suç araştırmacılarının kafasını karıştırmak veya başka bir şekilde yanıltmak amacıyla yapılırsa, bunlara evreleme denir ve katilin MO'sunun bir parçası olarak kabul edilirler.

Öte yandan, olay yeri değişiklikleri sadece failin fantezi ihtiyaçlarına hizmet ediyorsa imzanın bir parçası olarak kabul edilir ve poz verme olarak adlandırılır. Bazen, bir kurbanın cesedi polise veya halka bir mesaj göndermek için pozlanır. Örneğin, Karındeşen Jack bazen Victoria İngiltere'sinde görenleri ve polisi şoke etmek için kurbanlarının çıplak bedenlerini bacakları birbirinden ayırarak poz verdi.

Bazı yaygın seri katil mitlerini ortadan kaldırmak

Çoğunlukla medya tarafından sarı gazetecilik ve popüler filmler aracılığıyla yayılan seri katiller hakkında birçok yanlış bilgi var. İşte bu söylentilerden birkaçını ortadan kaldırmaya yardımcı olabilecek birkaç gerçek.

Birçok kurban yabancı

Geçmişteki cinsel istismar dışında öldürmek için birçok neden vardır: reddedilme, öfke vb.

Bazı vakalar hiç seks içermez

Seri katillerin yaklaşık yüzde 17'si kadın

Sadece %2-4'ü yasal olarak deli

Bazıları yerel bir bölgede kalıyor

--(Hickey, 2002)

Doğal Salınım Mekanizması Olarak Seri Katiller

Seri katiller, zaman içinde, ister söylenti ve efsaneler, ister korkunç uyku hikayeleri ya da daha yakın zamanda, yukarıdakilerin modern eşdeğeri olan medyada olsun, genellikle spot ışığını işgal ettiler. Bu makalede daha önce kısaca tartıştığımız gibi, seri katil bir tür antikor reaksiyonuna eşit olabilir ve bu biraz spekülasyon görünse de, olası sınırların dışında da değildir. Yani, bir düşünce deneyi olarak, durumun böyle olduğunu varsayalım. Bu antikor reaksiyonunun işlevi tam olarak ne yanıt olarak olacaktır ve hangi biçimi alır? Sıçan ve maymun kolonileri ile aşırı nüfus zamanlarında bazı güvenlik önlemlerinin devreye girdiğini görüyoruz. Bu güvenlik önlemleri yamyamlık veya bebek öldürme biçimlerini alabilir ve aşırı kalabalık, gıda için artan rekabet, çiftleşme ortakları için rekabet eksikliği veya aşırı rekabet ve çeşitli nedenlerle bir popülasyona verilen çevresel strese yanıt olarak yerleşiktir. Diğer faktörlerden. Medeniyetin mevcut durumu, ortalama bir insan için büyük bir stres, aşırı kalabalık, aşırı uyarılma, kaynaklar için aşırı rekabet, çevresel stres faktörlerinden biridir, liste uzayıp gidiyor. Bu benzersiz stresör zamanlarında bir tür tanımlanamayan arıza güvenliklerinin ortaya çıkabileceğini anlamak neden bu kadar zor olsun ki? Bu fail-safe'lerin alabileceği şekiller bilinemez ve açıkçası tahmin edilemez. Bir itlaf dürtüsü, bazı seri katilleri farkında bile olabileceklerinden daha derin bir düzeye sürükleyebilir.

Seri Katil “kahraman” olarak

Son zamanlarda, seri katiller halkla romantik bir boyut kazandı. Karındaşen Jack'in sansasyonel sunumundan bazı karşı kültür medyası tarafından Charles Manson'ın göz alıcı tasvirine, Dexter ve Hannibal gibi medya ürünleriyle seri katillerin kitap ve film biçiminde fetişleştirilmesine kadar. Menendez Brothers, Columbine, True Detective ve diğerleri gibi vakaların ürünleri, sonsuz realite TV, belgesel ve docudrama sunumu, Seri veya Spree Killer olarak bilinen düzenbaz tezahürünün ortadan kalkmadığı açıktır. yakın zamanda. İncelenmek için çığlık atan bir konu gibi görünse de, “uygar toplum”da ciddi bir tartışma konusu olarak tekdüze bir şekilde tahrif edilmiştir. Bu fenomenin en modern tezahürlerinden bazılarını, yani ITS (Vahşete Yönelik Bireyciler) veya Ted Kaczynski gibi grupları ve bu tür grupların veya bireylerin sözde anarşist ortamındaki karalama tepkisini ve eğilimlerini düşündüğümüzde, bu fenomeni her zaman besleyen eylemdeki aynı tabu. Yani, onu muhtemelen doğal olarak meydana gelen bir fenomen, teorik olarak doğanın bir tezahürü olarak ele almak yerine, karanlık bir köşeye itilir, karalanır, ad hominem'e gömülür ve en çok şey anlatılır, açıkça ve kendi terimleriyle tartışılmaz. Herhangi biri böyle bir sohbeti davet etmeye çalışırsa, tüm zamanını ve enerjisini samimiyetsiz eleştirilerden, çocukça isim arama kampanyalarından ve evet, hatta fiziksel zarar ve cinsel şiddet tehditlerinden korumak için harcar. Bu tür konularda sohbet etmeye istekli birkaç kişiye yukarıda belirtilen taktikleri kullanan saldırılara tanık oldum. Buradaki bariz çelişkileri belirtmeme bile gerek yok, ama sık sık yaptığımı görüyorum. Baskın paradigmanın dışında bir konuşma olduğunu iddia eden bir çevredeki pek çok insanın, rasyonel söylemin bir öznesi olarak neye “izin verildiğine” dair çok tuhaf fikirlere sahip olduğu görülüyor. Burada Hasan i Sabah'tan alıntı yapacağım ya da en azından William Burroughs'un Hasan i Sabah'ı “Hiçbir Şey Doğru Değil, Her Şeye İzin Verildi” şerhinden alıntı yapacağım. Tabii ki, ben bir ifade özgürlüğü aşırıyım, bu yüzden kişisel olarak sürekli zorlama girişimine ve aramızdaki entelektüel korkakları korkutan bir fenomene doğal bir tepki olan kesintisiz ürpertici etkiye alışığım.

Düzenbaz muhtemelen kültürler arasında en kalıcı arketiplerden biridir, düzenbaz karakterle ilgili hikayelerin listesi gerçekten evrenseldir, belki de tüm arketiplerin en evrenselidir. Kibar çevrelerde pek tartışılmayan şeylerden biri de, suçlunun dünyevi (dünyevi) tezahürü olduğu açıktır. Tarih boyunca, Arthur Rimbaud da dahil olmak üzere, şu öğütleriyle pek çok örnek mevcuttur:

“Şair olmak isteyen insanın kendi bilgisinde ilk çalışması tamamlanmıştır. Ruhunu arar, inceler, sınırlar, öğrenir. Bunu öğrenir öğrenmez, onu geliştirmesi gerekir! Basit görünüyor: her

zihinde doğal bir gelişme gerçekleşir; o kadar çok egoist kendilerine yazar diyor ki, entelektüel ilerlemelerini kendilerine atfeden birçok kişi var! — Ama ruh canavarlaştırılmalıdır: eğer isterseniz, comprachicos [“onları canavar olarak sergilemek için onları sakatlayan çocuk kaçırıcılar”] tarzında! Yüzüne sigiller yerleştiren ve besleyen bir adam hayal edin. Bir gören olmalı diyorum, kendini bir gören yap. Şair, tüm duyuların uzun, devasa ve akılcı bir şekilde bozulmasıyla kendini bir kahin yapar. Aşkın, ıstırapın ve deliliğin her türlü. Kendini arar. Tüm zehirleri kendi içinde tüketir ve sadece özlerini korur. Tüm inancına, tüm insanüstü gücüne ihtiyaç duyduğu, tüm insanlar arasında büyük sabırlı, büyük suçlu, lanetli ve en üstün Bilgin olduğu yerde, tarifsiz bir işkence! — Çünkü o bilinmeyene ulaşır! Ruhunu geliştirdiğinden beri, zaten zengin, herkesten daha fazla! Bilinmeyene ulaşır ve şaşkına dönerek vizyonlarının zekasını kaybederek sonunda onları görmüştür.

Duyulmamış ve isimlendirilmemiş şeylerin arasından atlarken ölsün: başka korkunç işçiler gelecek; diğerinin çöktüğü ufuklardan başlayacaklar!”

Ya da Sigmund Freud'un sözü, "Kişi kötü bir adam olmalı, kuralları aşmalı, kendini feda etmeli, ihanet etmeli ve karısının ev parasıyla boya satın alan ya da modeline odayı ısıtmak için mobilyaları yakan bir sanatçı gibi davranmalıdır. Böyle bir suç olmadan gerçek bir başarı olmaz." Picasso'nun Guernica, Jacques Mesrine, William S. Burroughs, Joe Gibbons ve Joker (özellikle Heath) gibi bir dizi kurgusal karakter için kaos ve çekişmeler resmetmek için ilham alabilmesi için birbirinden habersiz rakip aşıkları davet ettiği hikayesine. Ledger'ın canlandığı, Tyler Durden, Brando'nun Apocalypse Now'da canlandığı Albay Kurtz, Charles Manson ve onun çok erken dönem eko-terör örgütü ATWA ve elbette kötü şöhretli O9A (veya Dokuz Açı Düzeni) ve onların Dreccian felsefesi Yolda... Kibar bir şirkette neden “Kurt başını takan” lafından söz edilmiyor anlamak güç. Andre Breton bile şöyle dedi: "En basit Sürrealist hareket, elde tabancayla caddeden aşağı atlamak ve tetiği çekebildiğiniz kadar hızlı bir şekilde kalabalığın içine körü körüne ateş etmekten ibarettir. Hayatında en az bir kez, yürürlükteki küçük alçaltma ve küstahlaştırma sistemine bu şekilde son vermeyi hayal etmemiş biri, göbeği namlu hizasında o kalabalıkta iyi tanımlanmış bir yere sahiptir." İnsan, sanatın ne zaman bu kadar öldürücü olmayan ve güvenli hale geldiğini merak etmeye başlar. Tamam, bu yüzden medeni bir toplumda bu tür karakterlerden neden bir şekilde kaçınıldığını anlamak çok zor olmayabilir (bu duyguya katıldığımdan değil) ama konu tamamen tabu gibi görünüyor. sınırların dışında yaşamayı seçenler. En azından çoğu zaman durum böyle. Bu isyancılardan birinin, sıradan çalışan halk tarafından sevilen John Dillinger vakası ve daha önce bahsedildiği gibi, Charles Manson'ın karşı kültür basınının bazı unsurları tarafından erken kabulü gibi, birkaç kez gündelik hayatın kış aynalığı üzerinden gizlice geçtiği vardır. . Ancak daha sonra, Manson'u "60'ları öldüren adam" olarak damgalamak için yoğun bir çaba, "domuzlara karşı savaş" konusundaki övgülerin bir kısmını geride bıraktı. Manson'un daha sonra ATWA'yı bazı takipçilerle başlattığını ve birçok yönden Wild Reaction/Individualists Tending Toward the Wild (Vahşilik) vb. gibi gruplar için emsal teşkil ettiğini belirtmek de önemlidir. Doğrudan dahil olduğum proje, thepsychopath.org tüm bu etkilerden ilham alır ve bilgi verir.

Seri Katilin eylemleri aslında doğada sivil karşıtı mı?

Buradaki soru, seri katilin eylemleri ve gündemi uygarlık karşıtı veya tür haini gündemiyle ne kadar uyumlu? Seri katil, teröristler ve radikal isyancılarla herhangi bir özelliği paylaşıyor mu? Medeniyet karşıtı eğilim, seri katilin işleyiş tarzından faydalanabilir veya ödünç alabilir mi? Gizli M.O. seri katilin ifadesi mizantrop tarafından devlet dışı bir aktörün karadan insansız hava aracı saldırısına benzer bir şekilde kullanılabilir mi? Her şey gibi bu da bir fikir meselesi. Bu olasılıklardan birkaçını çözüp çözemeyeceğimizi görmek için bu zamanı ayırmak ve bunu yapmak, kendi sentezini oluşturmak isteyen herkese düşünce için yiyecek vermek istiyorum. Seri katiller genellikle sembolik hedefler seçerler ve genellikle ritüel poz verme eylemiyle belirli nüfus kesimlerine veya bireylere mesajlar bırakırlar. Hatta bunun bir

sanat dili olduğu ve daha çok bir terör eylemi sonrasında sorumluluğu üstlenen kişi veya grup tarafından gönderilen bir bildiri gibi, bir imza olduğu bile söylenebilir. Seri katiller ve teröristler, bazı çok benzer nedenlerle imza ihtiyacını paylaşırlar. Seri katil ve terörist, görünüşte rastgele eylemlerinin bağlamını ve yönünü arar ve bir tabloya imza atan bir sanatçı veya eserini imzalayan bir şair gibi, bir imza uygulayarak, hem seri katil hem de terörist eyleme bir direktif uygular. Çalışmalarını imzalayarak, hayatımızı dolduran pek çok rastgele olay gibi, "boktan şeyler" yığınıyla sonuçlanmayacağını garanti ediyorlar. İmzada "Bunu yaptım ve bunu bir sebepten dolayı yaptım" yazıyor. Seri katil sahneleme ve sanat arasındaki bariz bağlantıyı görmek için Steve Hodel ve onun Black Dahlia katili hakkındaki teorileri gibi birinin çalışmasına bakmaktan başkasına gerek yok. Terör faaliyetleri ile sanat arasındaki bağlantıyı görmek için ITS gibi bir grubun mitopoetik bildirilerinden veya Ted Kaczynski gibi bireylerin eylemlerinden başka bir yere bakmaya gerek yok. Terörist kelimesini burada sadece faaliyetin bir tanımı olarak kullanıyorum ve siyasileştirilmiş yerel dilde değil, yani küçümseyici veya aşağılayıcı bir anlamda değil. Eylemleri terör yayıyor ve niyetlerinin bu olduğuna inanıyorum, açık ve basit. Yaptıklarının da sanat olarak nitelendirilmesi benim görüşüm ve burada değerlendirmenize sunuyorum.

Dipnot: Ahlaki sonuçlara duyulan ihtiyacı bir kenara bırakmak

Bu dergiyi okuyorsanız, umarım aklın ve deliliğin tanımı ve modernite çerçevesindeki alakasız bağlamları gibi bazı girişlerden, ceza ve hukuka bağlılık gibi kavramlardan vazgeçebiliriz. Eğer illegalist tutumlar hakkında eğitime ihtiyacınız varsa, illegalist gibi terimleri araştırarak başlamanızı ve sonra belki bu dergiye geri dönüp yeniden okumanızı öneririm.

Aynı sayfada veya en azından aynı bölümde bir sayfadaysak, o zaman şiddet suçlamasını ve bunun gerekliliğini veya eksikliğini düşünelim. Şiddetin haklı olduğu zamanlar vardır ve aslında bazı durumlara şiddetle karşılık vermemek aslında ihmaldir. Siz veya grubunuz, kabileniz veya ailenizin üyeleri tehlikedeyseniz ve geri püskürtmek için gereken güçle karşılık vermiyorsanız, bu tehdit, bu gezegende biyolojik bir varlık olarak işlevsiz olduğunuzu göstermiyor mu? Bugün, medeniyet ve onun zombi amigoları tarafından sistematik olarak yok edildiğimiz gerçeği, ancak aramızdaki en hipnotize edilmiş, en hayalperest veya düpedüz dürüst olmayan kişiler tarafından reddedilebilir. Tıpkı bir selden kurtulmak için savaştan küçük bir grup insan gibi, yüzme bilmeyen ya da daha kötüsü, yüzme bilmeyenler, aslında bir gemi kazasından sonra hayatta kalma mücadelesi verenlerin ölümüne neden olabilir. Sadece çözüme katkıda bulunmakla kalmayıp, aynı zamanda panik içinde dayak yemeleri nedeniyle de soruna büyük ölçüde katkıda bulunan bir grup insandan kendinizi soyutlamak insanlık dışı değildir. Boğulan bir kişiye yardım etmeye çalışmış olan herkes bunu zaten deneyimlerinden bilir. Bu yüzden hayatta kalma mücadelesinde tali hasar diye bir şey yoktur ve bu yüzden rastgele eylemlerin sözde masum kurbanları olduğunu iddia ediyorum. Terörün ne masum ne de kurbanı vardır. Pek çok düzeyde suç ortağıdır ve çoğunlukla hareketsizlikleri ve uygarlığın gücü ve onun birçok suç ortağına karşı direnmeyi reddetmeleri nedeniyle. Aynı şekilde, eylemde bulunanların karşı çıkanları ve eleştirmenleri de suç ortağıdır ve bu nedenle, her ikisinin de boğucu ölümünün bitmek tükenmek bilmeyen, can yakan saldırısını geri püskürtmeyi, saldırmayı veya onunla savaşmayı üstlenen herkesin meşru hedefleridir. medeniyet olarak bilinen paket anlaşmanın bir parçası olarak gelen zihin ve beden. Ama her zaman arkanıza yaslanıp kısırlaştırma ve lobotomizasyonun keyfini çıkarabilirsiniz. Uzun süre acımadığı söylendi. Kim bilir, belki bunu okuyan biri bir gece deneyip, içindeki hileciyi çağırması, karanlık sokaklarda yürümeyi ve kaderi takip etmeyi, hatta kaderin ta kendisi olmayı kendine görev edinir.

Evcilleştirmenin En Yüksek Biçimi Olarak “Dünyayı Kurtarmak”

"Her Apaçi savaşıp savaşmayacağına kendisi karar verir. Biz özgür bir halkız. Erkekleri Meksikalıların yaptığı gibi savaşmaya zorlamıyoruz. Zorunlu askerlik hizmeti, savaşçılar değil, köleler üretir."

– "Büyükbaba," alıntısı, In the Days of Victorio: Recollections of a Warm Springs Apache, Eve Ball ve James Kaywaykla

Bu alıntının içeriği, Apaçi liderlerinin işgalci beyaz adama karşı direnişe devam edip etmemeleri veya güçlü istilacı kuvvete yenik düşmeleri gerekip gerekmediğine ilişkin bir toplantısında söylendiği için ilgi çekicidir. Geriye dönüp bakıldığında, böyle bir duruşun aptalca olduğu söylenebilir: Apaçiler her zaman olduğu gibi çeşitli gruplar yerine "birleşik bir cephe" olarak dursaydı, zafer şansına sahip olabilirdi, ya da mantık böyle gider. Bunun yerine, sosyal organizasyonlarını yeni koşullara adapte edememeleri, doğrudan düşüşlerine yol açtı. Devasa bir birleşik Leviathan oluşturan birbirinin yerine geçebilen vatandaşlardan oluşan bir toplum karşısında, Apaçiler eskinin evcilleşmemiş, yılmaz insanları olmaya devam etti. Ve bunun en büyük bedelini ödediler: yenilgi, aşağılanma, sürgün ve birçok durumda erken ölüm,

Ama belki, o zaman bile, amaçlar araçları haklı çıkarmaz. Ya da daha doğrusu, "amaçlar" gerçekten de canavarca ve mantıklı bir sonuca yansıtılan ve büyütülen "araçlardır". Apaçi şefleri her savaşçıyı askere alıp savaşmaya zorlasalar bile, bazı savaşçılar kaçıp beyaz ordu için kendi insanlarını avlayan izciler haline gelmemiş olsalar bile, ABD Ordusunu bir süreliğine oyalamış olsalar bile, birkaç yıl sonra, Apaçiler veya her zaman oldukları gibi insanlar olarak bunu yapamayacaklardı. Burada "şehri kurtarmak için onu yok etmek zorundaydık" gibi bir şey olurdu. Ya da daha iyisi, şehrin Apaçilerin ülkesine ekilmesini önlemek için medeni akıl yürütmede şehir haline gelmeleri gerekiyordu. Ve bunun ne anlama geldiğini biliyorlardı: şu ya da bu biçimde kölelik. Reddetmelerinin sonuçlarını, bu konuda tereddüt etseler bile kabul ettiler.

Buradaki dersleri kendi durumumuza uygulayabiliriz. Deep Green Resistance ve benzerleri gibi birçok "yeşil anarşist" veya "yeşil post-solcu" grup, uygarlığı "parçalamaya" veya "yıkıma" karşı "militarist" veya "militan" bir tutuma sahiptir. "Tekno-endüstriyel topluma" karşı bir "devrim" hayal eden "Unabomber yanlısı" gruplar bile var. Ama ya Büyükbabamın yukarıda söylediği gibi, kölelikle savaşma çabalarında sadece daha fazla köle yapıyorlarsa? Solcu/devrimci projenin özü bu değil mi: Son bir "kölelik", son bir "şehitlik", tüm köleliklere ve şehadete son verecek mi? Sadece bir büyük büyük baskı daha ve ne kederin, ne iç çekmenin, ne de artık acının olmadığı yeri kuracağız. Leviathan bu rüyayı daha önce de görmüştü, şimdi sayısız kez ve insanlar bunu gerçeğe dönüştürmek için kendilerini İlerleme çarkına attılar. Hâlâ ölümler ve özgürlüğe hiçbir yerde yakın değiliz.

Yine de, John Zerzan gibi, medeniyetin yarattığı dünyayı savunmaktan "vazgeçmenin" nihilizm ve umutsuzluğa benzediğini düşünenler var. Akıl yürütmeye göre "Umut", karşı çıkanlar için olumsuz sonuçlardan başka bir şey olmayan bir yaşam biçiminin sonunun tüm olumsuz sonuçlarından kaçınmanın "herkesi rahat bırakmanın" bir yolunu bulmak olacaktır (buradaki Apaçilerimiz gibi). Diğer ölü dünyaların devasa mezarlığı üzerine inşa edilmiş bir dünya için söylenen Requiem, pastoral ve barışçıl bir dünya olmalı, bu yüzden bize söylendi, intikam ve nefrete yenik düşmeyelim, yoksa bir şekilde tam olmaktan kurtulan "Aydınlanma" değerlerine karşı günah işlemeyelim. evcilleştirilmiş, geri kalan her şey (mucize görsel!) Ama ya bu dünyayı kurtarma dürtüsü, bu "tiranlığı devirme" dürtüsü, bedeli ne olursa olsun, bu "daha iyi bir dünya için savaşma" dürtüsü, sorunları çözmek için bize konacak başka bir boyunduruk, başka bir hamster çarkıysa? bizim yaratmadığımızı ve asla göremeyeceğimiz daha iyi bir dünya için kendimizi feda etmemizi (bu nasıl işler komik)? Ya evcilleştirilmiş uygarlığın dehası, düşmanlığımızı onu daha iyi hale getirmek, radikalizmi metalaştırmak ve medeni değerleri, kendinden şüphe etmeyen bir ev sahibinde bir virüs gibi ilan eden düşmanlarda sürdürmek için kullanmaksa? Neden mağlup Apache'nin yaptığı gibi

ilkelerimizi korumuyoruz ve çiplerin olabilecekleri yere düşmesine izin vermiyoruz? Ya hayvanlar olarak geleceğin ne getireceğini bilmediğimizi, sahip olduğumuz tek direnişin şimdiki direniş olduğunu ve yarının kaygılarının kendi kendine olacağını fark edersek? Gerçekten de, geçmişi diriltmeye gücümüz olmadığı gibi, yarın üzerinde de hiçbir gücümüz yok. Yapsaydık hayvan olmazdık, devrimci/solcu/teknokrat haklı olurdu.

Meksikalı eko-aşırıcular bu fikirleri, yakın tarihli bir çalışmalarından çevirdiğim aşağıdaki pasajda olduğu gibi somutlaştırıyorlar:

“Uygar insanlar olduğumuzun tamamen farkındayız. Kendimizi bu sistemin içinde bulduk ve uzun zamandır medeniyet tarafından kirletildiğimizi çok iyi bilerek, tüm çelişkileriyle ona karşı bir eğilimi ifade etmenin bize sağladığı araçları kullanıyoruz. Ama evcilleştirilmiş hayvanlar olduğumuz halde içgüdülerimizi hâlâ hatırlıyoruz. Bir tür olarak şehirlerden çok mağaralarda yaşadık. Tamamen yabancılaşmış değiliz, bu yüzden saldırıyoruz. RS'nin bu sohbetteki ayırt edici özelliği, yarın daha iyisi yok dememizdir. Dünyayı daha adil bir dünyaya dönüştürmek yok. Bu, tüm gezegeni kapsayan teknolojik sistemin sınırları içinde asla var olamaz. Tek bekleyebileceğimiz, çökmekte olan, gri ve çalkantılı bir yarın. Var olan her şey şimdiki, şimdiki. Bu yüzden sol çevrelerde çok umut edilen “devrim” üzerine bahse girmiyoruz. Bu abartılı görünse de, durum bu. Teknolojik sisteme karşı direniş, nesnel koşullarda herhangi bir değişiklik beklemeden burada ve şimdi aşırılıkçı olmalıdır. “Uzun vadeli hedefleri” olmamalıdır. Şu anda, kendi tutarsızlıklarını ve çelişkilerini kabul ederek, kendi yönlendirmeleri altında savaşçı rolünü üstlenen kişiler tarafından yapılmalıdır. intihar olmalı. Sistemi devirmeyi hedeflemiyoruz. Takipçi istemiyoruz. İstedığımız şey, bizi evcilleştiren ve boyun eğdiren sisteme karşı çeşitli hiziplerin yürüttüğü bireyci savaştır. Vahşi Doğa'ya haykırışımız, kendi şiddetli imhamıza kadar her zaman aynı olacaktır: “Ve milletler öfkeleniler ve gazabın geldi... ve dünyayı mahveden onları yok etmen gereken zaman.” (Vahiy 11:18)

Belki de tek gerçek özgür yanıt, evcilleştirme döngüsünden kurtulan tek yanıt, bu dünyanın kurtarılmaya değmediğini, günlerinin sayılı olduğunu ve kötülük ne kadar erken düşerse o kadar iyi olduğunu kesin olarak ifade eden yanıtıdır. Bazen Hıristiyan eskatolojisinde lanetlenme sadece bir ceza değildir, aynı zamanda adaletsizliğe doymuş ruh için en iyi olan şeydir. Dünya düşmeli ve muhtemelen hiçbir şey onun yerini almayacak, zaten öngöremeyeceğimiz hiçbir şey. O halde tek gerçek praksis, yeniden inşa etmek değil, reddetmektir: Uygar kölelik ve korku gücüyle karşı karşıya gelen kahramanca hayvanlardan biridir.

Chahta-İma tarafından

Ayırım yapmayan saldırılar mı? Senin sorunun ne?

"Öyleyse ılık olduğun ve ne soğuk ne de sıcak olduğun için seni ağızımdan püskürteceğim."

-- A.

Tanıtım

Bir süredir birçok kişi, ayırım gözetmeyen saldırılar gerçekleştirmenin eko-aşırılıkçı tutumu hakkında yorum yapıyor. Artık Kuzey'den Güney Amerika'ya uzanan saldırılar, modern sol bir yana, radikal anarşistler arasında büyük bir şaşkınlığa neden oldu.

Bu gruplardan gelen kararsız söylemin kökenleri 2011'den itibaren ilk ITS tebliğlerine dayanmaktadır. Bunlar, masum seyircilerin zarar görüp görmediğine bakılmaksızın, teknoloji endüstriyel ilerleme lehinde çalışanlar için açıkça terörist şiddeti destekledi.

Bu tutum, grubun ilk saldırısında, bir UPVM çalışanının kampüste bırakılan posta bombasını seçilen hedefe teslim etmediğinde açıkça görülüyordu. Bunun yerine kendisi açmaya karar verdi ve yaraları, bugüne kadar devam eden saldırı dizisindeki ilk olaydı.

ITS, başlangıcından bu yana, şüphesiz, medeni ve ilerlemeci duruşları, “kurban kültürü” ve hümanizmleriyle karakterize edilen çeşitli eko-anarşist çevrelerle çatışan, sınıflandırmaz bir grup olmuştur.

Bazı Arka Plan

Meksika'da, devlete, kurumlara, siyasi partilere vb. karşı aynı eski ideolojileri savunan çeşitli kolektifler, örgütler ve bireyler, ITS ve resmi açıklamaları tarafından skandallandı. Onları hiçbir zaman gerçekten anlamadılar ve görünüşe göre hala anlamadılar.

2011'de bilim adamlarına yönelik tüm bu bildirimler ve saldırılar neydi? ITS'nin o sırada aktif olan toplumsal hareketlere ve anarşistlere yönelik baskıyı haklı çıkarmak için korkunç bir cephe olduğunu duyan herkese birkaç hercai menekşe sızlandı.

Saldırılarında bu kadar sorunlu bir grup nereden çıktı? Wild Nature adına bu sorumluluk iddiaları ne anlama geliyordu? Meksika, otonomist-popülist söylemleri sürdüren Zapatistaların, komünistlerin ve boktan anarşistlerin ülkesi değil mi? Bu silahlı bir komünist gruptan bir çeşit ayrılma mı? Gerçekten iddia ettikleri gibi radikal ekolojik militanlar mı yoksa adalet için haykıran aynı mızımız olağan şüphelileri hapse atmak için kullanılacak ajan provokatörler mi? Yoksa bu, bir grup canı sıkılmış serseri tarafından yürütülen bir tür ayrıntılı trol mü?

Hayır, ITS, gerçekçi olmayan ve ütopyik ideallerle yola çıkan eko-anarşizmden çıkan bir grup bireycidir. Burada ve şimdi saldırılar gerçekleştirmek için gölgelerde çalışarak eleştirdiler ve özeleştiri yaptılar.

ITS, toplumu daha iyiye doğru değiştirebilecek HİÇBİR ŞEY OLMADIĞINI kararlı bir şekilde belirtir. Ne de “ilkel bir cennete” ya da uğruna mücadele edilecek bir devrime güvenebiliriz. Bizler anarşist, komünist, feminist, serseri veya başka herhangi bir klişe “radikal” değiliz. Medeniyetle SAVAŞ halindeyiz. Teknolojik sisteme, bilime ve Vahşi Doğayı evcilleştirmeye çalışan ve geçmişte en derin köklerimize bağlı insanlar olarak bize suni bir yaşam dayatmak isteyen her şeye karşıyız. Kendi kişisel çelişkilerimizi inkar etmiyoruz. Aslında, “Eğer teknolojiye karşı çıkıyorlarsa, neden interneti kullanıyorlar?” gibi aptalca argümanlar ortaya atanlara “tutarsız” görünmemiz gerçekten umurumuzda değil. Onların muğlak ve temelsiz eleştirilerine işiyoruz.

ITS'nin 2011'deki ilk aşamasının ardından, Ocak 2012'deki altıncı tebliğin yayınlanmasından sonra ikincisi başladı. Bu belge, ITS'nin kendisini körelmiş anarşizmden ve Theodore Kaczynski'nin etkisinden kurtarmak için yaptığı bir dizi öz eleştiri içeriyordu.

2014 yılında Reacción Salvaje'nin (Wild Reaction) ortaya çıkmasıyla ulaşılan üçüncü aşama, fikirleri daha da netleştirdi. Burada ayırım gözetmeyen saldırılara yönelik bir eğilim farklı gruplar tarafından sürdürüldü ve uygulandı: o yıl yayınlanan 25 tebliğden 15'i öncelikle belirli bir saldırının sorumluluğunu üstlenmekle ilgiliydi.

ITS, bu saldırılarda kimin yaralandığıyla ilgilenmediğini bu tebliğlerinde söylerken yalan söylemiyordu. O zaman ayırım gözetmedikleri oldukça açıktı ve bu doğru olmaya devam ediyor.

Nisan 2011'de, ITS'nin Meksika Eyaleti'nde bahsi geçen UPVM işçisi ağır yaralanmasına neden oldu. Aynı yılın Ağustos ayında bir paket bomba, Monterrey Tec Üniversitesi'nden iki önemli profesörü benzer durumda bıraktı. Kasım ayında Morelos'ta tanınmış bir biyoteknoloji araştırmacısını kafasına kurşun sıkarak öldürdüler. Aralık ayında bir zarf bombası Hidalgo'daki UPP'de başka bir profesörü yaraladı. 2013 yılında, Mexico City'de bir posta kutusundan bir paket bombayı çalan bir posta işçisi yaralandı. Tüm bunlar, 2011-2013 yılları arasında ITS'nin saldırılarının 5 yaralı ve bir ölü bıraktığını söylemektir: dördü ciddi ve ikisi istenmeyen hedefleri vurdu.

Bu RS ile aynı hikayeydi: Temmuz 2015'te İnsan Hakları Komisyonu'na ait bir kamu görevlisi, Meksika Eyaletindeki bu kurumun genel merkezinin garajında bulunan bir paketi açtıktan sonra yanıklara maruz kaldı. 14 Ağustos'ta bir sekreter, aynı eyaletteki ofislerine bırakılan bir paketi açtıktan sonra Cuevas Grubu'nun (ICA ile bağlantılı mühendisler) benzer şekilde yaralanması durumunda.

SC'nin ölümünden sonra, halef eko-aşırılıkçı gruplar şimdiden bir zayıf listesi hazırladılar. Ekim 2015'te Mexico Eyaleti'nde dokuz ayrı Mexibus otobüsüne dokuz bomba bırakıldı. Bunlar zamanlayıcılar kullanılarak patlatıldı ve bu bir toplu taşıma saldırısı olmasına rağmen sadece bir kişi yaralandı. Bununla birlikte, hem cana hem de mala büyük zarar verme tehlikesi oldukça şiddetliydi, ancak saldırının yazarı “Dağ Pagan Tarikatı ve Müttefik Gruplar” bunu umursamadı.

O yılın Kasım ayında, Mexico City'deki Ulusal Tarım Konseyi'nin içine bir paket bomba bırakıldı ve GDO Yanlısı İttifak Başkan Yardımcısı'nın yanı sıra sekreteri ve yakınlarında bulunan iki kişi yaralandı. Saldırının sorumluluğunu “Eko-Aşırı Terörizm ve Sabotaj Çemberi” üstlendi.

SC'den gelen diğer iki grup, “Ayrım gözetmeyen Grup” ve “Ouroboros Nihilista”, masum insanlara zarar verebileceklerinden endişe etmeden hedeflerinde patlayıcıları patlatmaya çalıştı. Saldırıları şu ana kadar başarılı görünmese de niyetleri aynı.

2016 yılının Ocak ayında ITS, yeni bir sayfa açan ilk tebliği ile yeniden ortaya çıktı.

Bu savaşta olağan şüpheliler için bile bu bir sürpriz oldu. Bu tebliğin yayınlanmasından on beş gün sonra ITS, Meksika'nın üç farklı eyaletinde patlayıcılarla altı saldırı gerçekleştirdi. Bu yaygın ardışık saldırıları gerçekleştirme yeteneği, insanlara konuşulacak çok şey verdi. İkinci bir bildiri Ocak-Şubat saldırılarının sorumluluğunu üstlendi. Yayınlanmasından bir hafta sonra, Şili'nin Santiago kentinde bir Transantiago Otobüsü güpegündüz yanmış bir metal parçasına dönüştü. Saldırıyı üstlenen grubun adı “Vahşi Doğaya Yönelik Bireyciler – Şili” oldu.

Bu üçüncü grup bildiriyle, ayrım gözetmeyen eko-aşırıcılığın uluslararası hale geldiği açıldı. Otobüsün yakılmasından bir hafta sonra, Nanoteknoloji Vakfı'na bırakılan bir patlayıcının, bilim insanlarına ve basına gönderilen çeşitli tehdit mesajlarının ve aynı zamanda polise teslim edilmesinin sorumluluğunu üstlenen “Vahşi Doğaya Eğilen Bireyler – Arjantin” tarafından imzalanan dördüncü bir tebliğ yayınlandı. Buenos Aires'te bir otobüs durağına bir mesajla dolu bir paket patlatma tozu bıraktı.

ITS, Şubat ayında, bir kısmı güpegündüz gerçekleştirilen on ayrı saldırıda, kendi yönetimi altında üç ayrı ülkede saldırılar düzenlese de, bu saldırı dalgası sadece iki seyirciyi yaraladı. Mart ayında ITS-Amerika'nın (Meksika, Şili ve Arjantin) beşinci bir bildiri, 2011'den beri savunulan pozisyonu savundu ve yeniden vurguladı: seyircilerin yaralanması önemli değil, bu Savaş, saldırı yöntemi ayrım gözetmeksizin. ITS, saldırılarını gerçekleştirirken herhangi bir ahlaki kaygıya sahip DEĞİLDİR. Bu rahatsız edici sözlerin ardından tepkiler geldi...

Tartışmalar, notlar ve imalar

Çeşitli anarşist “karşı-bilgi” blogları, Meksika'daki eko-aşırı gruplar tarafından yapılan bu saldırılar hakkında, tebliğleri yine de yayınlamaya karar vermelerine rağmen, bu saldırıları onaylamadıklarını belirttiler. Diğerleri bunları yorum yapmadan veya editörlük yapmadan yayınlamayı tercih etti. Bazıları pozisyonlarımızı sustururken sadece eylemlerin kendisinden bahsetti. Bu anlaşılabilir bir durumdur, çünkü hiçbir blog, dergi veya başka bir anarşist proje, eko-aşırı grupların ne yaptığını veya söylediğini duyurma yükümlülüğüne sahip değildir. Aramızda her zaman eleştiriler olacak, kimisi yapıcı kimisi çok değil. Regresión Magazine'in Editöryal Grubunun açıklığına kavuşturmak istediği şey şudur:

-Başkalarının “şartlar ve koşullarımızı” kabul etmesini istemiyoruz, yabancılara karşı kibar veya arkadaşça olmaya çalışmıyoruz. Başkalarının bizim gibi olmasını istemiyoruz. Eko-anarşizmden eko-aşırılığa geçiş yapmak istemiyoruz. Bu yola girmeye karar veren az sayıda

kişi, bu projenin dış ve pençe ile savunulacağına inanıyor; daha kesin ve güçlü darbeler nasıl atılacağını planlayarak ve düşünerek.

Bazı anarkolar bize “Mafya” diyorlar. Meksika'da ve eko-aşırılığın hissedildiği diğer ülkelerde projemizi karalamaya çalışan eleştirmenler ve büyük konuşmacılardan gelen bu sınıflandırmayı kabul edeceğiz.

Özel bir suç türü yürütüyoruz, bizler Meksika'nın yanı sıra Şili, Arjantin ve diğer ülkelerdeki farklı yerlere saldırmak için bir araya gelmiş suçlularız. Bizi terörist veya yeni bir mafya türü olmakla suçlamayı düşünmeyin, çünkü bu durumda ayakkabı uyuyor ve bize zaten bilmediğimiz bir şey söylemiyorsunuz.

-Bizim yazılarımızı okurken herkes öfkesini ifade etmeye açık; birçok gizli ABD anarko-Zerzanlısı (bir örnek vermek gerekirse Anarchist News) bunu yaptı. Bu son örnek, sitedeki birçok kişi bizi “gerici” olarak gördüğünden, özellikle ITS tebliğlerini sansürledi. Bunu açmıyoruz çünkü acı çekiyoruz ve kurbanı oynuyoruz. Bu blogların farklı görüşlere karşı bu kadar hoşgörülü olma havasında olmaması için gündeme getiriyoruz. Ve eğer bizim politik olarak yanlış, terörist ve Mafya tebliğlerimiz tarafından gerçekten bu kadar “tetikleniyorlarsa”, onları yayınlamamakla bize iyilik yapmış olacaklar.

-Yukarıda belirttiğimiz gibi, savunduğumuz ayırım gözetmeyen eko-aşırılıkçılığa herkes katılmayabilir. Örneğin, sözde “Paulino Scarfó Devrimci Hücre” bu yılın Şubat ayında Şili'deki ITS saldırısından dolayı olarak bahsettiğinde bunu yaptı. Tekrarlamak gerekirse, eleştiri ve anlaşmazlıkları ifade etmek sağlıklıdır, ancak imalar tamamen başka bir hikayedir. Bu dürüst olmak gerekirse özellikle kötü olmak değil. Belki de imzaladıkları bildiri yerine “Leo Tolstoy Anarko-Hristiyan Hücresi” bildirisini imzalamalıydılar. Aynı zamanda, bu sözde anarkoların hafızalarından da kaçıyor ya da Buenos Aires'teki İtalyan Konsolosluğu'nu havaya uçuran, çeşitli faşistleri öldüren ama aynı zamanda yaralayan anarşist TERÖRİST Severino Di Giovanni'nin yoldaşı olan kişiden söz edildiğinde geçici hafıza kaybı yaşıyorlar. ve “faşist” olarak damgaladığı başka bir anarşisti de öldürdü.

Scarfó, Di Giovanni'ye, mobil ve sembolik hedeflere karşı Bireyselci Savaşın en şiddetli aşamasında eşlik etti. AYRIMCI DEĞİLDİ, aslında zamanının anarşistleri tarafından yöntemleri “uygunsuz” olarak görüldüğü için kınandı.

Bu doğru CRPS, eko-aşırı gruplar, ITS ve biz devrimci değiliz. Tekrarlayan ve sıkıcı sol söylemleri özellikle umursamıyoruz. Sizinle bizim aramızdaki fark, bu konuda aşırıya kaçmamamız ve şirret imalarla pasif-agresif bir şekilde uğraşmamamızdır.

“Nigra Truo” (NT) ile ilgili bazı pozisyonlarımız

Birkaç gün önce “Por la Anarquía” adlı blogun bir üyesi, kişinin eko-aşırıcılık lehinde ve aleyhinde tutumunu okuyabileceği bir gönderi yayınladı. Sadece savunduğumuzu eleştirmekle kalmayıp, anarşist çevreleri de eleştirdiği için bugüne kadar bize samimi yaklaşan tek eleştiri bu.

Yine de onun bu kadar kolay inmesine izin vermiyoruz, bu yüzden aşağıdakileri netleştirmemiz gerekiyor:

-Görünüşe göre NT, nihilistlerin Ahlaksız Tartışmasını “Nechayevshchina” yayın evinden itmenin bir çelişki olduğunu yazdığı için, ITS hakkındaki bilgilerini tamamen karıştırmış, ancak aynı zamanda ahlaki bir kurala sahip olduğunu yazmıştır. “Doğa İyidir, Medeniyet Kötüdür”. NT'ye ITS'nin birçok aşamadan geçtiğini hatırlatmak gerekir: eğer grup 2011'de Naturien mottosunu savunduysa, günümüzün ITS'sinin farklı olduğu açıklığa kavuşturulmalıdır. Bu ifadeyi kullanmayalı yıllar oldu, bu yüzden bunu kırmak istemem NT, ama eleştirin bir gün gecikti ve bir dolar eksik. Wild Nature, ahlak dışı bir düzeyde çalıştığı için ITS artık bu sloganı kullanmıyor.

-NT'nin eleştirisini okurken, eko-aşırılıkçı eğilimin savunucuları olarak bizlerin Ayrımsız Saldırıları olarak gördükleri konusunda kafası karışmış gibi görünüyor. Bir serserinin karton kutusuna bomba koymak ya da bir sokak satıcısının arabasını ateşe vermek, “ayırım

gözetmeyen saldırılardan” bahsettiğimizde bahsettiğimiz şey değil. Ayrım gözetmeyen saldırılar, belirli bir yere, bir fabrikaya, bir üniversiteye, belirli bir eve, bir arabaya veya insan veya cansız hedefimizin bulunabileceği bir kuruma, bir patlayıcının etraftakilere zarar verip vermeyeceğine bakılmaksızın bomba koyduğumuz zamandır. Rastgele Saldırı, Human Progress'e saldırmak için “masum insanların” incinip incinmeyeceğinden endişe etmeden sembolik öneme sahip bir yeri ateşe veriyor. ITS'nin 2011'den beri yaptığı ve bu metnin başında ana hatlarıyla belirtilen Ayrımsız Saldırı: “ikincil hasar” gözetmeksizin paket bombalar gönderiyor, her zaman istikrarsızlaştırma, terörize etme ve kaos yayma amacını taşıyor. kendini düşün.

-Vahşi Doğanın intikam eylemleri veya şiddetli tepkileri olarak kabul edilebilecek (uygar kültürün savunduğu kişiden ayrılan kişisel bireysel dünya görüşüne bağlı olarak), elden gelen çevresel tahribattan kaynaklanan “doğal afetleri” kutlamaya devam ediyoruz. dev çokuluslu şirketten onun piyonlarına, proletaryaya kadar insanın.

Çözüm

Son olarak, söylenecek tek şey, eko-aşırı grupların saldırılarının rahatsız edici söylemleriyle birlikte devam edeceği. Hepimizin aynı fikirde olmadığımız anlar olacak, ancak siyasi olarak yanlış teröristler olduğumuz için uygun olduğunda yanıt vereceğimizi bilin. Aklımızdan geçeni söylüyoruz ve her şeyden önce eko-aşırılıkçı Mafya'nın üyeleri olduğumuzu bir kez daha açıklıyoruz!!

Vahşi Doğanın esrarengiz öfkesiyle!

Chahta-Ima, Nechayevshchina ve Maldición Eco-extremista (Eko-aşırılıkçı Lanet) ile!

Meksika, Şili ve Arjantin ITS ile!

Savaş devam etsin!

-- Xale

PCC

Bu zamanların bir işareti

Hapishane ve sosyal dışlanma itibaren modern çürüme, medeniyetin en kötü kokulu taraftan, en karanlık içgüdüleri saf suç dönüştü, bu çağda çoğalmaya olmasındır. Böyle Brezilyalı biri olarak PCC cezaevlerinde doğdu ama esas, bu başarısız durumda, çarpık uygarlaştırıcı projesinden doğdu, acı ve sefalet içinde bir yaşama alternatif olarak suça açmak bireyler kalabalıklaştıkça ... Biz tonunu kurban bu söyleme ve hatta sonuçta biterler, onlara ne ödeme daha faturaları, daha borçlar, kişilerarası problemler, kırık aileleri şunlardır doldurur iken onların yaşam ellerinden kayıyor nasıl aptal koyun alay yukarı kendilerini inşa ettiklerini bok dağın altında gömülü. Diğerleri başka bir yol almak ve bu eko-aşırılar bir suçlu arasında belirgin fark yoktur. Organize suçlular, teröristler, sabotörler katiller daha "Marcola" diyor "bu kez bir işareti" den başka bir şey değildir. Medeniyet evcilleştirme ve bireyin kontrolünün seviyelerini arttırarak büyüdükçe, bu tür EPP, ITS, PCC veya MS 13. Bu arada, eko-radikaller onların ders almaya devam edecek gibi organizasyonlar artacak bu tür kuruluşların ortaya çıkması her yerde onlar Pindorama zorlu "suçlu" dan, bu vesileyle, lütfen. PCC, ne olduğu ve nereden geldiği

Primeiro Comando da Capital, genellikle İspanyolca'da İlk Başkent Komutanlığı olarak da bilinen ve PCC olarak da bilinen, Brezilya Devleti tarafından yasadışı kabul edilen bir örgüttür, bugün örgüt esas olarak São Paulo Eyaletinden mahkumları ve kaçakları hedef almaktadır. Birkaç eski lider hapiste (örneğin, çoğunlukla banka soygunu nedeniyle 44 yıl hapis cezasına çarptırılan suçlu Marcos Willians Herbas Camacho ve Vulgo Marcola gibi). PCC'nin Mercosur bölgesine ek olarak São Paulo'da ve ülkenin diğer eyaletlerinde yasa dışı eylemleri finanse eden birkaç üyesi var.

31 Ağustos 1993'te sekiz mahkum tarafından Taubaté Gözaltı Evi'nin ek binasında (São Paulo'ya 130 km uzaklıkta), São Paulo Eyaletindeki en güvenli hapisanenin zirvesinde kuruldu. Bu hapisane piranhao olarak bilinir çünkü orada "Piranhalar birbirini yer." Grup, bazı tutukluların kavga ettiği bir futbol maçı sırasında başladı ve cezadan kurtulmanın bir yolu olarak, birkaç kişi öldüğü için bir güven ve koruma anlaşması başlatmaya karar verdiler. Alfabedeki "P" ve "C" harflerinin sıralanması nedeniyle, başlangıçta Suç Partisi olarak da adlandırılan ve 15.3.3'ten itibaren PCC, Rio Comando Vermelho ile aynı sloganı benimsemiştir: "Barış, Adalet ve Özgürlük", 2 Ekim 1992'de "Carandiru katliamı"nda, "São Paulo hapisane sistemi içindeki baskıyla mücadele etmeyi" ve "111 mahkumun ölümünün intikamını almayı" amaçladığını belirtti. Polis, feshedilmiş São Paulo Gözaltı Evi'nin 9. pavyonundaki mahkumları öldürdü. Grup, Çin'in siyah ve beyaz denge sembolü olan yin-yang'ı kullandı, "iyi ve kötüyu bilgelikle dengelemenin bir yolu" olduğu düşünülerek fraksiyonun amblemi olarak kabul edildi. Birinci Başkent Komutanlığı'nın Sao Paulo hapisanelerinde yaklaşık 6.000 üyesi ve serbest kalan 1.600 üyesi daha var. Ayrıca ülkenin diğer eyaletlerinde yaklaşık 3.500 üyesi bulunmaktadır.

Örgütün, günlük operasyonlarının yürütülmesinde liderlerine bağımlı olmayan büyük ölçüde suçlulardan oluşan kendi "yönetim kurulu" vardır.

Brezilya Adalet Bakanlığı Ulusal Kamu Güvenliği Sekreterliği'nin (SENASP) daha önceki bir raporu, 2012'de Birinci Başkent Komutanlığı'nın tam büyüme halinde olduğunu belirtti. Rapora göre, Sao Paulo eyaletindeki 152 hapisaneden toplam 135'i, serbest bırakılan suç ortaklarına emir veren bir örgüt olan PCC tarafından kontrol ediliyor.

PCC Tüzüğü, suç örgütünün ilkelerinin bir listesidir. Belgenin 7. maddesinde, "yapılandırılmış" ve özgür üyelerin diğer tutuklu üyelere "affedilmeden ölüme mahkum edilme" cezasıyla katkıda bulunmaları gerektiği belirtiliyor. Tüzük, grup üyelerine "sadakat, saygı ve dayanışma" vaaz eder. Ayrıca "özgürlük, adalet ve barış" için bir mücadele vaaz ediyor ve mahkumların işkence ve insanlık dışı eylemlere maruz kaldığını iddia ederek Brezilya hapisane sisteminde (São Paulo Eyaletine odaklanarak) daha iyi koşullar için çağrıda bulunuyor.

Yapı

Bugün organizasyona "El Marcola" takma adıyla Marcos Willians Herbas Camacho ve ayrıca "Cabeção" kod adıyla hizmet veren başka bir kişi tarafından komuta ediliyor. PCC'nin, kaçırılan Wanderson Nilton de Paula Lima (el Andinho) gibi São Paulo Eyaletindeki yasadışı eylemleri finanse eden birkaç üyesi var. PCC'nin özelliklerinden biri, São Paulo Eyaleti cezaevi sisteminin çeşitli birimlerinde uygulanan liderliktir. Aynı anda ve aynı taleplerle ortaya çıkan isyanlar ve isyanlar, bunların FHK liderliğinden çıkan emirlerden kaynaklandığının göstergesidir. 2001 yılında, Brezilya tarihinin o zamana kadarki en büyük genelleşmiş mahkum isyanı, aralarında cep telefonlarının kullanımını sayesinde, São Paulo Eyaleti genelinde meydana geldi. İç kısımdakiler de dahil olmak üzere bu eyaletteki birçok hapisane isyan etti.

Bölgesel genişleme

Yakın tarihli birkaç haber raporu, Brezilya'nın PCC'sinin Güney Amerika'daki ülkelerdeki suç faaliyetlerini ikiye katladığını gösteriyor; bir uzmana göre bu, korkunç hapisane çetesinin bölgedeki en güçlü uyuşturucu kaçakçılığı örgütü olmaya çalıştığının açık bir işareti. En son rapor, 30 Mayıs'ta yetkililerin ülkedeki Birinci Başkent Komutanlığı (PCC) tarafından işletilen en büyük hava trafik ağının dağıtıldığını duyurduğu Paraguay'dan geldi. Paraguay Ulusal Uyuşturucuyla Mücadele Sekreterliği'ne (SENAD) göre, PCC ağı ayda 5 tona kadar kokain kaçakçılığı yaptı ve bu dönemde 20'ye kadar uyuşturucu uçuşu gerçekleştirdi. Yetkililere göre grup, kokain ticaretinden ayda yaklaşık 3.5 milyon dolar kazandı. "Pulp Fiction" adı verilen ağa yönelik operasyonda, 513 kilogram kokain ve

narkotik taşımak için kullanılan bir uçak ile iki kişi ele geçirildi. Kokaine Paraguay sınırındaki Bella Vista Norte kasabasında el konuldu.

Bu arada Arjantin'de, Clarín'in erişiminin olduğu iki resmi istihbarat belgesi, PCC'nin 30 üyesinin kuzeydeki Corrientes eyaletine girdiğini gösterdi. Belgeler, PCC'nin neden Arjantin'e gireceğinin net olmadığını belirtti, ancak "cumhurbaşkanına karşı bir saldırı olabileceği" konusunda uyardı.

Clarín, bu belgelerin neden olduğu alarmın o kadar büyük olduğunu ve yetkililerin Arjantin Devlet Başkanı Mauricio Macri'yi koruyan güvenlik görevlilerinin sayısını iki katına çıkardığını bildirdi. Uruguay ve Bolivya'da olası PCC faaliyeti raporları da var. Hafta sonu boyunca Brezilya polisi Uruguaylı meslektaşlarına PCC'nin Nisan ayında Paraguay'ın Ciudad del Este kasabasında gerçekleşene benzer büyük çaplı bir saldırı planladığını bildirdi. Bu durumda, PCC'den olduğuna inanılan yaklaşık 50 ağır silahlı adamdanda oluşan bir grup, bir güvenlik firmasına saldırdı ve "yüzyılın soygunu" olarak adlandırılan 11 milyon dolardan fazla para çaldı.

Montevideo Portal'ın haberine göre Uruguay İçişleri Bakanı Eduardo Bonomi, 30 Mayıs'ta Brezilyalıların ülkede hırsızlık yaptığını kabul etti, ancak PCC'nin bu büyüklükte bir saldırı hazırladığı fikrini çarpıttı.

Bonomi, "Bana Uruguay'ın bu özelliklere sahip bir organizasyon için önemli bir hedef olduğu gelmiyor, ama hiçbir şeyin yanlış olmadığını söylemek de doğru değil" dedi.

Ve bu ayın başlarında, Bolivya İçişleri Bakanı Carlos Romero, PCC ve Brezilya'daki rakip hapisane çetesi Comando Vermelho'nun (CV veya Kızıl Komutan) ülke çapında silah taşımalarının mümkün olduğunu duyurdu. Yorumları, Brezilya çetelerinin Bolivya'da hırsızlık yapmak ve uyuşturucu işinin kontrolünü ele geçirmek için "yayıldığını" iddia etmesinden birkaç gün sonra geldi.

Bolivya makamları, Mart ayında bildirilen birkaç soygundan ve Nisan ayı sonlarında bir aileyi kaçırma girişiminden PCC ve Kızıl Komutanlığın sorumlu olduğuna inanıyor. Brezilya'da kullanılan metodoloji, bir bölgesellik kriterinin oluşturulduğu ve en marjinal mahallelerle ekonomik ve sosyal bağların oluşturulduğu Meksika ve Kolombiya'da kullanılabildiğine çok benzer. İçişleri Bakanlığı'nın Montevideo'nun batısında işleyen "feodalleşme" süreci dediği şey budur.

Görünür Suç Analizi

Bu bilgilerin birçoğunun PCC'nin faaliyetlerine ilişkin kesin kanıtlar içermediğini ve doğruluğunun bağımsız kuruluşlar tarafından doğrulanmadığını belirtmek önemlidir. Ancak toplu olarak, gücünün sınırlarını keşfetmeye hevesli bir yayılmacı çetenin imajını canlandırıyorlar.

Aslında, São Paulo Üniversitesi Şiddet Araştırmaları Merkezi'nde araştırmacı olan Bruno Paes Manso'ya göre, raporlar PCC'nin bölgedeki uyuşturucu işinde en büyük oyuncu olma iddiasına yatırım yaptığını gösteriyor. InSight Crime'a konuşan Manso, "Güney Amerika pazarındaki en büyük kokain tedarikçisi olmaya çalıştıkları artık açık."

Manso'ya göre, Brezilya'nın komşuları farklı nedenlerle PCC'ye çekici geliyor. Paraguay önemli bir marihuana üreticisiyken, Bolivya kokain üretimi için ham koka bazının önemli bir tedarikçisidir. Her iki narkotik türü de Brezilya'da büyük miktarlarda tüketilmektedir ve São Paulo hapisanelerinde ortaya çıkan, ancak o zamandan beri ülkede ulusal etkiye sahip tek çete haline gelen PCC için önemli gelir kaynaklarıdır. PCC, Bolivya ve Paraguay'da yıllardır varlığını sürdürüyor, ancak son haberler bunların önceden düşünülenden daha etkili olabileceğini gösteriyor. PCC, bu ülkelerdeki konumunu güvence altına alarak, narkotik tedarik zincirindeki araçları atlayabilir ve böylece karını artırabilir.

Ancak Manso, Arjantin ve Uruguay'daki yerleşim operasyonlarının haberlerinin tamamen farklı bir dinamiği temsil ettiğini söyledi. Birincisi, PCC'nin daha önce bu ülkelerin hiçbirinde faaliyet gösterdiği bilinmiyordu. İkincisi, büyük bir yasa dışı uyuşturucu üreticisi

yoktur. Manso, bu ülkelerde PCC'nin yasadışı maddelerin üretiminden ziyade satışını kontrol etmede çıkarı olduğuna inanıyor.

"Arjantin, Uruguay, bunlar tüketici pazarları" diye gözlemledi.

PCC'nin Brezilya dışında kazandığı güç hakkında henüz kesin cevaplar yok, ancak çetenin şiddetli itibarı göz önüne alındığında, uluslararası genişleme ihtimali Brezilya'nın komşularını alarma geçirmek için yeterli.

Suç yelpazesi içinde

PCC'nin suçluları her şeyi yapıyor, odakları uyuşturucu kaçakçılığı olsa da, onu Mercosur'un büyük bir bölümüne "taşır". São Paulo megalopolisinde uyuşturucu kaçakçılığını kontrol etmek, özellikle Brezilya'nın dünyanın en büyük 20 uyuşturucu üreticisi ve kaçakçısından biri olduğu ve Amerika Birleşik Devletleri'nden sonra en büyük ikinci kokain tüketicisi olduğu düşünüldüğünde, büyük faydalar sağlıyor.

Şu anda PCC, araçların kullanılmasından kaçınarak doğrudan Bolivya ve Paraguay'da kokain ve esrar satın alıyor.

Hükümete göre, organizasyon yılda 32 milyon dolardan fazla iş yapıyor ve Brezilya'daki mevcut şiddet dalgasından sorumlu olarak gösteriliyor.

Örneğin PCC, bugün Libertad Hapishanesinden işlerini yürüten Uruguaylı uyuşturucu kaçakçıların kendilerine baktığı aynadır. Hapishane istihbarat raporları, ülkede faaliyet gösteren üç kartelin liderlerinden Alberto "Beto" Suárez'in Brezilya suç örgütüyle bağlantı olduğunu gösteriyor. Pek çok inceleme operasyonundan birinde, PCC tarafından yapılan malzeme bulundu.

Yerel olarak durmak şöyle dursun, çetenin uyuşturucu kaçakçılığı ağları Meksika, Amerika Birleşik Devletleri ve daha kuzeydeki ve kıtanın merkezindeki diğer ülkelere de ulaşıyor. Buna karşılık, uyuşturucu taşımaya ek olarak, geniş silah kaçakçılığı ağları var, bu bir süre önce Brezilya Devleti'nin ABD'den çok sayıda saldırı tüfeği ele geçirmesiyle görülebilir, dışarıda liderliği geçmek kolay görünüyor. Yankee sınırı, elbette komplikasyonlar olabilir. infazlar

PCC'nin katillerinin polise çeşitli itirafları, hiziplerin liderlerinin astlarına askeri polisleri öldürme emri verdiği ele geçirilen telefon konuşmalarını doğruluyor. Bu itiraflardan biri, 32 yaşındaki Jefferson Luis Miranda'nın, bir polis memurunu öldürerek suç örgütüne olan 10.000 reallik borcunu ödeyeceğine dair güvence verdiği itiraftır. Diğer durumlarda, PCC, düşük seviyeli kaçakçıların polis memurlarının ölümüyle küçük miktarlarda uyuşturucu ödemesini kabul ediyor.

Folha de São Paulo gazetesi tarafından yayınlanan mektuplar, PCC liderlerinin, Başbakan'ın elindeki her "düşmüş kardeş" için iki polis memurunun idam edilmesini emrettiğini ortaya koyuyor. Yapılan çeşitli arama ve tutuklamalarda, olası polis hedefi olarak gösterilen suçlulara da müdahale edildi. 45 yaşındaki Askeri Polis Çavuş Marcelo Fukuhara, bu ölüm sarmalının kurbanlarından biri. 7 Ekim Pazar günü, eşinin işlettiği işyerinin önünde köpeğini gezdirirken silahlı iki kişi tarafından öldürüldü. Aynı olayda kendisine yardım etmeye çalışan bir güvenlik görevlisi de hayatını kaybetti.

Diğer bir vaka ise 3 Kasım'da bazı kişilerin dokuz yaşındaki kızıyla birlikte evinin garaj kapısını açarken bazı kişilerin Başbakan ajan Umbelina Marta da Silva'yı arkadan on el ateş ederek öldürdüğü vakadır. Boşanmış ve iki kız çocuğu annesi Umbelina, on yılı aşkın bir süredir görevdeydi ve 18. Tabur'un idari bölgesinde görev yapıyordu. Bu ölümle birlikte São Paulo eyaletinde öldürülen polislerin sayısı 10'a yükseldi. 90 yılın başından beri. .

Meslektaşlarının ölümünden memnun olmayan kolluk kuvvetlerinin, cezai saldırılara misilleme yapmak için ölüm mangaları ve paramiliter milisler oluşturduğundan şüpheleniliyor.

Hapishane sistemine karşı liderlik ve savaş tarihi

Şubat 2001'de Sombra, cep telefonuyla 29 São Paulo hapishanesinde eşzamanlı isyanları koordine ederek örgütün en sesli lideri oldu ve bu da 16 mahkumun ölümüyle sonuçlandı. "Baba" olarak da adlandırılan "Sombra" olan Idemir Carlos Ambrósio, beş ay sonra Piranhão'da PCC'nin genel komutanlığı için bir iç mücadelede fraksiyonun beş üyesi tarafından dövülerek öldürüldü. PCC daha sonra grubun Rio de Janeiro'dan suç örgütü Comando Rojo (CV) ile ittifakından sorumlu "Geleirão" ve "Cesinha" tarafından yönetilmeye başlandı.

"Geleirão" ve "Cesinha", gözaltına alındıkları Bangú Cezaevi Kompleksi'nden yönetilen, kamu binalarına yönelik şiddetli saldırıları koordine etmeye başladı. PCC'nin bir başka eğilimi tarafından "radikal" olarak kabul edilen, daha "ılımlı" olan Geleirão ve Cesinha, hapishane sisteminin yetkililerini korkutmak için saldırılar kullandılar ve grubun mevcut lider tarafından devralındığı Kasım 2002'de liderliklerinden görevden alındılar. organizasyon Marcos Willians Herbas Camacho, "Marcola". Görevden alınmalarının yanı sıra, polise şikayette buldukları ve Üçüncü Başkent Komutanlığı'nı (TTK) kurdukları iddiasıyla ölüme yemin ettiler. Playboy olarak da bilinen Marcola liderliğinde. Marcola o sırada otuz sekiz yaşındaydı ve hayatının çoğunu hapiste geçirmişti. Diğer suçlular gibi, bir favelada çok fakir bir ailenin bağrında büyümüştür. Suç kariyerine São Paulo'nun merkezinde bir "yankesici" olarak başladı. İlk cezası ona on sekiz yaşında uygulandı. İlkokulu hapishanede bitirdi, burada da okumaya büyük bir tutku duymuş gibi görünüyor.

Suç hayatı boyunca Marcola dört kez hapisten kaçtı. Zamanla banka soygunu ve para taşıma konusunda uzmanlaştı. 1995'teki en başarılı darbesi, bir nakliye şirketi olan "Transbank"a ait bir mağazayı soyduğunda ona dokuz milyon reali -dört milyon dolardan fazla- kazandırdı. Bu soygundan sonra bir yıllığına Paraguay'a sığındı. Brezilya makamları onu 1997 yılında São Paulo'ya döndüğünde tutukladı ve o zamandan beri 39 yıl on bir ay hapis cezasını çekmekte olduğu hapishanede tutuluyor.

PCC, Mart 2003'te Başkan Bernardes'in Hapishane Rehabilitasyon Merkezini (CRP) yöneten "Machadinho" yargıç Antonio José Machado Dias'ın suikastına katılmış olabilir.

Brezilya'daki ve PCC üyelerinin transfer edilmekten korktuğu en katı hapishane. Hizip son zamanlarda ana hedeflerinden biri olarak hükümeti "deoralize etmek" ve tutukluların gazete, dergi, radyo veya televizyona erişim olmadan 23 saat hücrelerde kaldığı CRP'yi yok etmek için bir isyanı teşvik etmeyi sunmuştu.

21 ve 28 Mart 2006 tarihleri arasında, São Paulo Eyaletindeki çeşitli cezaevi birimleri, mahkûmlarının isyanı nedeniyle ele geçirildi. Mauá, Mogi das Cruzes, Franco da Rocha, Caiuá ve Iperó'daki "CDP'ler" veya geçici gözaltı merkezleri, isyanlar tarafından ele geçirilen ilk merkezlerdi (21 Mart). Bu dönemde, diğer birimler de isyanlara sahne oldu, 22 Mart'ta Jundiaí Halk Zinciri ve 27 Mart'ta Diadema, Taubaté, Pinos ve Osasco'nun "CDP'leri".

İddialara göre, cezaevi isyancılarının aşırı kalabalık olduğunu, cezaları kesinleşmiş mahkumların cezaevlerine nakledildiğini, ziyaretçi sayısının arttığını ve üniformalarının renginin değiştirildiğini iddia ettiler. Sarı renkten memnun değillerdi ve üniformalarının bej rengine geri döneceğini varsaydılar. Bazıları rehin alınan isyanlar kontrol altına alındı, ancak birimlere verilen hasar normal kullanımı ciddi şekilde tehlikeye attı.

Diğer çetelerle çatışma

Genel olarak topluma karşı sürdürdükleri çatışma kapsamlıdır ve yetkililere saldırılar veya banka veya nakit kamyon soygunları vb. gibi bu tür bir grup tarafından en yaygın olarak kabul edilen hedeflerin ötesine geçtiğinde ortaya çıkar. İşte PCC'nin diğer yerel çetelerle çatışmasına dair bazı kısa örnekler.

- 1 Ocak 2017'de Brezilya, PCC'ye ait Manaus'taki Anísio Jobim hapishanesinde 56'dan fazla mahkumun rakip bir çete olan Família do Norte üyeleri tarafından öldürülmesine ve kafalarının kesilmesine tanık oldu. Günler sonra Roraima'da intikam alındı: bu sefer 33 kişi idam edildi. Bu Cumartesi, PCC ile Vermelho Komutanlığının bir başka müttefik grubu

arasındaki bir çatışma, Natal'da (Rio Grande do Norte Eyaleti'nin başkenti) bir hapishanede en az on ölü daha bıraktı.

Yetkililerin korkusu, uyuşturucu yollarının kontrolüne yönelik bu üç yönlü savaşın (bir yanda PCC, diğer yanda Rio de Janeiro Comando Vermelho'nun müttefiki Familia do Norte) hapishanelerden hapishanelere sıçramasıdır. favelalar ve favelalardan şehrin geri kalanına. İstedığınız zaman yapabilirsiniz. Polis, Roraima mahkumlarının katillerinden bazılarının üstlerinden belirli bir emir aldıklarını temin eder: düşmanların onları sokakta öldürmek için kaçmasına izin verme. Soruşturmalarda çalışan Roraima'dan bir ajan, "Komşunuzun evinde ölü birini görmek, onu hapishanede görmekten çok daha şok edici" diyor.

"Marcola" ile sözde röportaj

Bir gazetecinin PCC'nin şu anki lideri "Marcola"ya bir dizi soru sorduğu bir güvenlik forumundan alınan röportaj. Bu makalenin gerçekliği yakın zamanda sorgulandı, ancak ilginç bulduğumuz için, PCC "patronu" ve eko-aşırılıkçı eğilim tarafından öne sürülen çeşitli fikirlerde yüksek derecede bir anlaşma gördüğümüz için yine de yayınlamaya karar verdik. Orijinal başlık "Suçlular nasıl düşünür".

S: PCC'den misiniz?

Dahası, ben bu zamanların bir işaretiyim. Fakirdim ve görünmezdim. Onlarca yıldır bana hiç bakmadın ve geçmişte sefalet problemini çözmek kolaydı. Teşhis açıktı: kırsal göç, gelir uçurumu, birkaç gecekondu mahallesi, ayrı çevreler; çözüm hiç ortaya çıkmadı... Ne yaptılar? Herhangi.

Federal Hükümet bize hiç bütçe ayırdı mı? Biz sadece dağlardaki villaların çöküşlerinde ya da romantik müzikte "Şafak vakti o dağların güzelliği" haberlerini yaptık, o şeyler...

Şimdi çok uluslu ilaç şirketiyle zenginiz. Ve ölümüne korkuyorsun. Sosyal vicdanınızın geç başlangıcıyız. Testere? kültürlüyüm Dante'yi hapishanede okudum.

S: Ama çözüm...

Çözüm? Çözüm yok kardeşim. "Çözüm" fikrinin kendisi zaten bir hatadır.

Rio'nun 560 gecekondu mahallesinin büyüklüğünü gördünüz mü? São Paulo'nun eteklerinde helikopterle seyahat ettiniz mi?

Çözüm, nasıl? Sadece organize bir şekilde harcanan milyonlarca dolarla, üst düzey bir hükümdarla, muazzam bir siyasi iradeyle, ekonomik büyümeyle, eğitimde bir devrimle, genel kentleşmeyle olurdu ve her şey neredeyse bir kontrol altında olmak zorunda kalacaktı. Yasama suç ortağını geçecek olan laik bürokratik felçten atlayacak olan "aydınlanmış tiranlık".

Yoksa kan emicilerin (sanguessugas) harekete geçmeyeceğini mi düşünüyorsunuz?

Dikkatli olmazsanız, PCC'yi bile soyarlar. Ve cezaları engelleyen Yargıç.

Ülkenin cezai süreçlerinde radikal bir reform yapılmalı, belediye, eyalet ve federal polis arasında iletişim ve istihbarat olmalı (mahkumlar arasında "konferans görüşmeleri bile yapıyoruz...)

Ve tüm bunlar milyarlarca dolara mal olacak ve ülkenin siyasi yapısında derin bir psikososyal değişim anlamına gelecekti. Başka bir deyişle: imkansız. Çözümü yok.

S: Ölmekten korkmuyor musun?

Ölmekten korkan sizlersiniz, ben değilim. Ya da daha doğrusu, burada hapiste gelip beni öldüremezsiniz ama ben sizi dışarıda öldürtebilirim.

Biz insan bombalarıyız. Gecekondularda yüz bin insan bombası var.

Çözumsuzlüğün merkezindeyiz.

İyide ve kötude sen ve ortada ölümün sınırı, tek sınır.

Biz zaten yeni bir "tür"üz, biz zaten sizden farklı başka yaratıklarız.

Senin için ölüm, kalp krizinden yatakta bir Hıristiyan dramasıdır.

Bizim için ölüm, ortak bir mezara atılan günlük yemektir.

Siz aydınlar sınıf mücadelesinden, marjinallikten, kahraman olmaktan bahsetmiyor musunuz? Sonra geliyoruz! ÇOK KOMİK...!

Ben çok okuyorum; 3.000 kitap okudum ve Dante okudum ama askerlerim bu ülkenin çarpık gelişiminin garip anomalileri.

Artık proleterler, mutsuzlar ya da sömürülenler yok. Orada büyüyen, çamurda ekilen, en mutlak cehalet içinde eğitim gören, hapishanelerde mezun olan, şehrin köşelerinde saklanan uzaylı bir canavar gibi üçüncü bir şey var.

Zaten yeni bir dil ortaya çıktı. Adaletin "yetkisi ile" yapılan kayıtları dinlemiyor musunuz? Bu mu. Başka bir dildir. Bir tür sefalet sonrasının önündedir. O.

Yoksulluk sonrası, teknoloji, uydular, cep telefonları, internet ve modern silahların yardımıyla yeni bir ölüm saçan kültür yaratır. Bu, megabaytlarla çipslerle dolu bir bok. Komutanlarımız sosyal türün bir mutasyonu. Onlar büyük, kirli bir böceğin mantarlarıdır.

S: Çevrelerde neler değişti?

"Mango" (para). Artık elimizde.

Beira Mar (tanınmış bir Brezilyalı suçlu) gibi 40 milyon doları olanın sorumlu olmadığını mı düşünüyorsunuz? 40 milyon dolarla hapishane bir otel, bir ofis... O altın madenini hangi polis yakacak, anlıyor musunuz?

Biz modern, zengin bir şirketiz. Yetkili tereddüt ederse, kovulur ve "mikrodalgaya konur". Beceriksizlerin egemen olduğu iflas etmiş bir devletsiniz. Çevik yönetim yöntemlerimiz var. Yavaşsın, bürokratiksin. Biz kendi topraklarımızda savaşıyoruz, siz yabancı bir ülkede.

Ölümden korkmuyoruz. Korkudan ölürsün.

İyi silahlandık. Siz 38 kalibresiniz.

Saldırıdayız. Savunmadasın.

Biz zalimiz, acımasızız. Hümanizm alışkanlığımız var.

Bizi suç dünyasının "süper yıldızları"na çevirdin. Onları palyaço olarak görüyoruz.

Gecekondu nüfusu bize korkudan ya da sevgiden yardım ediyor. Sen nefret ediliyorsun.

Bölgeselsiniz, taşralısınız. Silahlarımız ve ürünlerimiz dışarıdan geliyor, biz "küresel"iz.

Sizi unutmuyoruz, sizler bizim "müşterilerimiz"siniz. Kışkırttığımız şiddet korkusu geçtiğinde bizi unutuyorsun.

S: Ama ne yapmalıyız?

Bana karşı olsa bile sana bir fikir vereceğim. "Toz baronlarını" (kokain) kapın!

Milletvekilleri var, senatörler var, generaller var, kokain ve silahların ortasında Paraguay'ın eski başkanları bile var.

Ama bunu kim yapacak, ordu, hangi parayla? Yiyecek ya da asker alacak paraları yok.

Ülke iflas etmiş, ölü bir devleti sürdürüyor.

Ordu PCC ile savaştı mı? Klausewitz "Savaşta" okuyorum.

Başarı umudu yok. Karıncaları yiyip köşelere saklanıyoruz.

Tanksavar füzelerimiz bile var. Eğer dalga geçerlerse, Stingers'ı alacaklar.

Bizi bitirmek için... sadece kenar mahallelerde bir atom bombasıyla. Zaten düşündün mü?

Radyoaktif Ipanema mı?

S: Ama... bir çözüm olmayacak mı?

Herhangi bir başarıya ancak "normalliği" savunmaktan vazgeçerseniz ulaşabilirsiniz. Artık normallik yok.

Kendi beceriksizliğinizin öz eleştirisini yapmalısınız. Ama dürüst olmak gerekirse, ciddiyetle, ahlakla.

Hepimiz çözümsüzlüğün merkezindeyiz. Sadece üzerinde yaşadığımız ve çıkış yolunuz olmadığı. Sadece bok. Ve biz zaten bunun içinde çalışıyoruz.

Anla kardeşim çözüm yok. Neden biliyor musun? Çünkü sorunun boyutunu da anlamıyorsunuz. İlahi Dante'nin yazdığı gibi: "Bütün umutları bırak. Hepimiz cehennemdeyiz."

Yüzyılın hırsızlığı

24 Nisan 2017 Pazartesi gecesi tarihe "Yüzyılın Hırsızlığı"nın yaşatıldığı gece olarak anılacaktır. Bu konuda kendileriyle çelişen çeşitli kaynaklara göre, yaklaşık 50 ağır silahlı kişi, Prosegur'un Ciudad del Este Paraguay'daki karargahını soyarak, 8 milyon dolar ile 40 milyon dolar arasında değişen ganimetler ile kaçtı. Gerçek şu ki, soygun muhteşem olan her şeye sahipti

Suçlular, en yakın polis karakolunu engellerken dikkat dağıtıcı olarak hizmet eden, daha sonra patlayan 8 kadar arabayı ateşe verdi. Keskin nişancıların bulunduğu 6 kontrol noktası, güvenlik güçlerinin olay yerine girmesini önlemek için stratejik olarak konumlandırılırken, bir ana grup, 3 kiloya kadar patlayıcı içeren birkaç C-4 suçlamasıyla söz konusu şubenin kalın duvarlarını havaya uçurdu. her biri, onları "ikramiyeden" uzak tutan 60 cm'lik duvarı delmek için fazlasıyla yeterli. Uçuşta bir polis memurunun öldüğünü ve üç kişinin yaralandığını iddia ettiler, bazı siviller de yaralandı (zavallı masumlar), hatta bazı yaşlıların evine tecavüz edildi ama saklanarak kurtarıldılar. Suçlular tüfekler, tüfekler ve bir uçaksavar da dahil olmak üzere çeşitli kalibreli silahlarla donatıldıkça güçlü bir çatışma çıktı. Kaçış onları, polisle yeni bir çatışmadan sonra tekneyle kaçtıkları Itapu bölgesindeki Brezilya sınır kapısına götürdü. Bugüne kadar bazı tutuklamalar yapıldı ve paranın küçük bir kısmı geri alındı (resmi kaynaklara göre), ancak failerin çoğu hala serbest.

Gelecekteki saldırıların işaretleri ve "modus operandi"

Yakın tarihli bir rapor, Brezilya'daki en büyük ve en güçlü suç örgütünün, grubun kuruluş yıldönümü vesilesiyle hükümet yetkililerine karşı bir saldırı dalgası planladığını, ancak tehditlerin geçerliliği ve motivasyonları hakkında şüphelerin devam ettiğini gösteriyor. grubun. çete onları yürütmek için.

Medyaya göre, Brezilya örgütü First Capital Command (PCC), 31 Ağustos'taki 24. yıldönümünde bir federal yargıcı, bir federal savcıyı, bir federal milletvekilini ve en az dört federal hapisane çalışanını öldürmeyi planladığını iddia ediyor. .

Rondonia'nın batısındaki Porto Velho hapisanesinin müdürü Cristiano Tavares Torquato, UOL tarafından elde edilen bir mektuba göre, olası saldırılar hakkında onu uyarmak için federal polis bölge şefine haber verdi.

Torquato'ya göre tehditler, 25 Mayıs'ta Catanduvás federal hapisanesinde çalışan bir psikoloğun öldürülmesinden sonra - Brezilya Ulusal Hapishane Departmanı (DEPEN) tarafından mahkumlara yapılan ziyaretlerin askıya alınmasına yanıt olarak verilmiş olabilir - ve PCC üyelerinin uzun süreli tutuklulukları için.

Saldırıları gerçekleştirmek için, PCC'nin, grubun geçmişte kullanacağı bir taktik olan, hedeflerinin rutinlerini izlemekle görevli istihbarat birimleri oluşturduğu iddia ediliyor.

Eylül 2016'da, PCC'nin birkaç üyesinin, Catanduvás federal hapisanesinde bir gardiyan olan Alex Belarmino Almeida Silva'nın evinin yakınında bir ev kiraladığı ve kısa bir süre sonra işe giderken ona suikast düzenlediği iddia edildi.

Silva'nın öldürülmesi emrinin, UOL'ye göre o sırada Catanduvás federal hapisanesinde tutuklu bulunan "Tiriça" lakaplı PCC komutanı Roberto Soriano tarafından düzenlendiği iddia ediliyor. Ancak Tiriça'nın, son tehditlerin geldiği Silva cinayetinin ardından Porto Velho federal hapisanesine nakledildiği bildirildi.

DEPEN, UOL'ye eyalet ve federal düzeydeki kamu güvenlik güçlerini olası saldırılara karşı uyardığını söyledi.

PCC o yıl zaten üç hapisane yetkilisini öldürdü.

İlgilenilen makaleler

Burada, bu grubun varlığının yarattığı terörü, basını her yerde "guguk kuşu" görmeye yönlendirecek kadar gösteren birkaç makale bırakıyoruz, bu makaleler doğru olsun ya da olmasın, korkunun aşırı derecede ne üretebileceğini açıkça ortaya koyuyorlar. -medeni beyinler.

Brezilya'da, Birinci Başkent Komutanlığı bir "terör dünyasını" tehdit ediyor

<http://www.rcinet.ca/es/2013/10/15/en-brasil-el-primer-comando-capital-amenaza-con-un-mundial-del-terror/>

Yıldönümünde, PCC Brezilya Devlet Yetkililerine Saldırı Planlıyor: Rapor

<http://es.insightcrime.org/noticias-del-dia/aniversario-pcc-planea-ataques-contrafunicaciones-gobierno-informe>

Brezilya'nın En Büyük Çetesi Paraguay'ın Hapishane Patronunu Serbest Bırakmayı Planlıyor: Polis

<http://es.insightcrime.org/noticias-del-dia/mayor-pandilla-brasil-planea-liberar-capo-prision-paraguay-policia>

Brezilya'nın en büyük çetesi bölgesel genişlemeyi hedefliyor

<http://es.insightcrime.org/analisis/mayor-pandilla-de-brasil-apunta-a-expansion-regional-çözüm>

Batı medeniyetinin düştüğü, hem "az gelişmiş" ülkelerde hem de daha gelişmiş ülkelerde kendi değerlerinin sapıtıldığı düşüşü göstermek için sadece bu tür organizasyonlara bir göz atıyor. Buna aldanmayalım, medeniyet harabe değildir, bu hep böyle olmuştur. Yapay ilerleme, tarih boyunca her zaman olduğu gibi sonuçlarını doğal dünya üzerinde de taşır. Bu, medeniyetin eşiğinde, ondan çok uzakta olduğunu göstermez. Bir gün düşerse, bilge vahşi doğanın onu dikte etmesinden dolayı olacaktır. Bu arada kaos işini yapmaya devam edecek, Leviathan'ın teknolojik düzenine direnen bütünün küçük bir kısmı her zaman olacaktır, empoze edilen değerleri kendi başına benimsemeyen ve "ayrı bir tür olarak büyüyen küçük bir kısım" olacaktır. ". Eko-aşırılık yanlıları bu kasvetli panoramayı görür ve onu kucaklarlar, çünkü orada olan her şeyin, doğanın henüz tamamen ölmediği çok az yerde öldüğü ve insanların günü olduğu çökmekte olan ve gri bir şimdi olduğunu bilirler. gün geçtikçe daha çok seve seve ürettikleri ve "özerklik" ve "zeka" ile donattıkları makinelere benziyorlar. Peki, özellikle, PCC'den neler öğrenebiliriz?

Uyuşturucu kaçakçılığı gibi finansal olarak kendilerini sürdürmek için çeşitli suç faaliyetlerine başvurarak bu medeni ortamda hayatta kalabilmeleri için ahlaki eksiklikleri vardır. Karşı çeteler veya grup dışındaki herhangi bir kişi için geçerli olmayan doğrudan üyelerle suç ortaklığı. Eylemlerini gerçekleştirmek için sahte "masum" veya "suçlu" kategorisini ayırt etmeden, büyük soygunlar ve cinayetler işlerken gösterdiği performans. Uluslararası operasyonu, herhangi bir kabahati (polis cinayetleri, saldırılar, soygunlar vb.) Kısacası, çoğu durumda eko-aşırılık yanlıları küçük gruplar halinde hareket etseler de (çünkü anti-hümanist tutumlar popüler olanın tam tersidir), o an için öyleymiş gibi göründükleri gibi eko-aşırılıkçı komando tipi eylemleri pek görmüyoruz. "Guamera eko-aşırılıkçı savaş" ve "Ormanların Gölgeleleri" adlı sahte grupla, bir gösteri fetişi yaratmak istemiyoruz, çünkü bu, daha sonra çocuklara yanlış açıklamalar yapan bazı etkilenebilir çocukların zayıf zihinlerine aşırı yükleniyor. ün kazanmak. Her bireyci kendi olanaklarını ve sınırlarını bilir, önemli olan suç projesinin devamı, medeniyette kaos yaratmak ve aşırılıkçı savaşının bencil zevkini teşvik ederek en karanlık içgüdüleri doyurmaktır.

Geleceğe dönüş:

Yalnız Kurtlar döneminde şiddetli aşırı sağ terörün geri dönüşü.

"O bir terörist." Yeni Zelanda Başbakanı Jacinda Ardern'in ülkesindeki Müslümanlara yönelik trajik saldırılardan sorumlu kişiyi kararlı bir şekilde tanımlaması, 21. yüzyılda siyasi şiddetin değişen doğasını yakaladı. Geçmişte, bir terörist çoğunlukla, doğrudan emirle veya tanımlanabilir bir emir-komuta zincirine sahip mevcut bazı örgütsel oluşumlar veya

hareketler adına şiddet eylemleri gerçekleştiren biri olarak kabul edilirdi. Bu kriter, Ardern'in ifadesinden de anlaşılacağı gibi, kullanışlılığını yitirmiştir.

Son yıllarda, hem yabancı hem de yerel çeşitli aşırılık yanlısı hareketler, sosyal medyada "yalnız kurtları" çok çeşitli belirlenmiş düşmanlara karşı şiddet eylemlerine girişmeye teşvik eden bir strateji benimsedi ve şiddetle savundu. Bu ilham verici düşman türü, geleneksel örgütsel yapıları ve tanımları uygulamayanlar için daha yeni ve belirgin şekilde farklı bir terörist türüdür. Dolayısıyla bugünün terörizmi, bir hareket, bir lider veya ideolojik danışmanların bir karışımı tarafından ideolojik olarak motive edilen, ilham alan ve canlandırılan, ancak ne resmi olarak belirli bir tanımlanabilir terörist gruba ait olan ne de doğrudan biçime bağlı olmayan bireyler tarafından iskan edilmektedir. liderleri tarafından verilen emirler.

Bu, Suriye ve Irak'ın bazı bölgeleri üzerindeki yönetimi küresel bir koalisyon tarafından 2014'ten beri sistematik olarak aşındırılan militan İslamcı bir örgüt olan ve kendi kendini İslam Devleti ilan eden militan Selefi-cihatçı ile en yakından ilişkili olan bir yapı ve yaklaşımdır. 79 ülkeden onu yenmek için seferber oldu. Tarihsel olarak benzeri görülmemiş bu saldırıya yanıt olarak, İslam Devleti aktif olarak operasyonel bir kapasiteyi korumak ve aynı zamanda hayatta kalmasını sağlamak için yalnız kurt stratejisini benimsedi. Böylece, Musul veya Rakka'daki savaş alanlarından uzakta, İslam Devleti'nin müritleri, diğer ülkelerin yanı sıra Fransa, Finlandiya, İngiltere, Avustralya, Amerika Birleşik Devletleri ve Kanada'da bağımsız olarak araç saldırıları, bıçaklamalar ve kurşunlamalar gerçekleştirdiler.

Bu yalnız kurt saldırıları daha az karmaşık olsa ve failleri, Kasım 2015'te Paris'i sarsan eşzamanlı intihar saldırılarını gerçekleştiren İslam Devleti teröristleri gibi daha profesyonel ve eğitilmiş meslektaşlarından belki de daha az yetenekli olsa da, kana susamış olabilirler. Ertesi yaz Nice'de Bastille Günü'nü kutlayan bir kalabalığın arasına sürülen ve 86 kişinin ölümüne neden olan kamyon, artık tanıdık olan bu tehdidin özellikle korkunç bir örneğidir. Her halükarda, bu stratejinin kökenleri Ortadoğu'da veya Müslüman bir yabancı terör örgütünde değil, Amerika'da ve bizim kendi aşırı sağ terörizm çeşidimizdir. Aynı zamanda 1980'lerin sonlarına kadar uzanıyor . O zamanlar, FBI'ın beyaz üstünlükçü harekete nüfuz etmedeki başarısıyla hüsrana uğrayan, o zamanlar batı Amerika Birleşik Devletleri'nde aktif olan bir Vietnam Savaşı gazisi ve Teksas'taki Ku Klux Klan'ın eski Büyük Ejderhası Louis Beam'i tasarladı. yalnız kurt stratejisi. Beam'in konsepti, beyaz üstünlükçü grupların tutuklamalar ve muhbirler tarafından baltalandığı ve nihayetinde etkisiz hale getirildiği geçmişin hatalarından kaçınmaktı. Bunun yerine, onun fikri, birbirinden tamamen bağımsız hareket edecek, bireysel terör eylemleri daha geniş ideolojik hareketin amaçlarını ve emellerini gerçekleştirmeye yardımcı olacak bireyleri teşvik etmekte.

El Kaide'nin şu anki lideri olan Ayman el-Zawahiri, Aralık 2001'de Afganistan'dan yenilmesi ve sınır dışı edilmesinden sonra bu örgüt için aynı stratejiyi benimsedi. Peygamber Bayrağı Altındaki Şövalyeler: Cihat Hareketi Üzerine Meditasyonlar adlı incelemesinde sadece üç tane yayınladı. 11 Eylül saldırılarından aylar sonra, el-Zevahiri, "Küçük Gruplar Amerikalıları Terörize Edebilir" başlıklı bölümde yalnız kurt operasyonlarını savunuyor. Ancak, IŞİD'in yükselişine kadar, Zevahiri'nin eski çağrılarını, El Kaide liderinin umduğu etkiyi, ivmeyi ve ivmeyi kazanmadı. El-Zevahiri'yi çarpıcı biçimde anımsatan bir dilde, zamanın baş sözcüsü Ebu Muhammed el-Adnani'nin yaptığı açıklama, daha sonra, gerçekten küresel ölçekte rastgele şiddet eylemlerini teşvik etmede çok daha etkili olduğunu kanıtladı. Serbestçe erişilebilen çeşitli sosyal medya platformlarını kullanarak, el-Adnani'nin şiddete yönelik tutkulu çağrılarını, sosyal medya aracılığıyla çok daha geniş ve coğrafi olarak dağınık bir kitleye ulaştı, ancak Zevahiri'nin şiddete yönelik nispeten püriten tavsiyelerinin yalnızca basılı olarak mevcuttu.

İslam Devleti'nin sosyal medya ve dijital medya aracılığıyla küresel bir kitleye hitap etmedeki kayda değer başarısı, bir bakıma Louis Beam'den ve Amerika'nın kendi yerli

teröristlerinden gelen bir başka miras. Aslında, 1980'lerin başında, Beam aynı zamanda, Amerika Birleşik Devletleri ve Kanada'daki benzer düşünen sorun çıkarıcıların iletişim kurması ve şiddet eylemleri gerçekleştirmeleri için birbirlerine ilham vermeleri için bir araç olarak, şimdi ilkel olan sanal bülten tahtalarının kullanılmasına da öncülük etti. Bu ülkelerin posta hizmetleri tarafından kısıtlanan ideolojik anlaşmaları dağıtmak. Böylece Beam, 21. yüzyılın aşırı sağını, İnternet'in sunduğu gelişmiş yeteneklerden ve günümüzde mevcut olan çeşitli sosyal medya ve mesajlaşma uygulamalarından yararlanmak ve bunlardan tam olarak yararlanmak için iyi bir konumda bırakmıştı. Christchurch teröristi, saldırısından önce ve saldırı sırasında modern iletişim teknolojilerinden tam anlamıyla yararlandı. Twitter'da ima etti; bunu anonim mesaj platformu 8chan'da yayın; ve her iki sitede de motivasyonlarını ve eylemlerini açıklayan "El Gran Remplazo" başlıklı 74 sayfalık manifestosuna bağlantılar yayınladı. Ayrıca saldırıyı canlı yayınlamak için altına bir kamera bağladı ve videoya nasıl erişileceğini açıklayan bağlantıları internette yayınladı. Yaklaşık yarım yüzyıl önce terör uzmanı Brian Jenkins, terörü ünlü bir şekilde "tiyatro" olarak tanımlamıştı. Sosyal medyanın gücü, Yeni Zelanda terör saldırısını iğrenç bir sanatsal sunum eylemine dönüştürdü. Son yirmi yıl boyunca El Kaide veya İslam Devleti gibi şiddet yanlısı İslamcı örgütlerin tehdidine doğru bir şekilde odaklandık. Bununla birlikte, kolluk kuvvetleri ve ulusal güvenlik görevlileri de şiddet içeren aşırı sağdan gelen artan tehdit konusunda bizi uyarıyor. Örneğin 2004 tarihli bir FBI stratejik planlama belgesi, tüm dünyanın tamamen El Kaide ile meşgul olduğu bir zamanda aşırı sağdan gelen devam eden tehdit bağlamında ABD'deki yalnız kurt tehdidini güçlü bir şekilde ortaya koydu. "Hükümet karşıtı veya ırkçı duyguları teşvik eden aşırı sağcılar", şiddet eğilimleriyle birlikte silah ve patlayıcı toplamaya devam etmeleri nedeniyle tehdit oluşturacaklarını açıkladı. İç terörün en önemli tehdidi... Yalnız aktör ya da "yalnız kurt" terörist olacak. Genellikle resmi terör örgütlerinden ideolojik ilham alırlar, ancak bu hareketlerin kenarlarında çalışırlar. Geçici doğalarına ve genellikle sınırlı kaynaklarına rağmen, son derece yıkıcı, yüksek profilli saldırılar düzenleyebilirler ve operasyonel planlamalarını tespit etmek genellikle zordur. Bu iddia, beyaz üstünlükçüler, ırkçılar, anti-Semitler, kürtaj karşıtı militanlar ve anti-federalistler tarafından sürdürülen yaklaşık bir düzine saldırıyı doğru bir şekilde önceden haber verdi. Aynı zamanda geçen sonbahardaki çekimlerin profiline de uyuyor. Pittsburgh sinagogu ve Yeni Zelanda'daki trajik cinayetler. İç Güvenlik Bakanlığı'nın 2009 tarihli Sağcı Aşırıçılık: Mevcut Ekonomik ve Siyasi İklim Radikalleşmenin ve İşe Alımın Yeniden Canlanmasını Besliyor başlıklı 2009 tarihli bir raporunda da, önceki yılın ekonomik gerilemesinin ilk Afro cumhurbaşkanının seçilmesiyle birleştiği konusunda uyarıda bulundu. Afganistan ve Irak'taki savaştan dönen ülkenin Amerikalı ve işsiz gazileri, aşırı sağ şiddetin yeniden canlanmasına giden yolda kilit ateşleme noktalarıydı. Sekreter Janet Napolitano, Cumhuriyetçi milletvekilleri, muhafazakar yorumcular ve blog yazarlarından gelen şikayetler üzerine sözleşmeyi feshetti. Ayrıca, 1 Ekim 2018'de - Pittsburgh sinagoguna yapılan saldırıdan neredeyse bir ay önce - Beyaz Saray ve Ulusal Güvenlik Konseyi güncellenmiş bir Ulusal Terörle Mücadele Stratejisi yayınladı. 11 Eylül 2001 saldırılarından bu yana bölgedeki stratejimizin bu dördüncü tekrarı, hem küresel hem de yerel olarak artan şiddet içeren aşırı sağcılık tehdidinden bariz bir şekilde ilk bahseden oldu. Amerika'daki aşırı sağcı aşırılık, modern terörizmin en önemli iki eğiliminin -yalnız kurtlar ve radikalleşme, işe alma ve ilham için bilgisayarların bilinen ilk kullanımı- eklenmesinden sorumlu olduğundan, büyüyen küresel ayak izi ve Temsil ettiği tehdit, gelişmeye devam etme ve muhtemelen artma potansiyeli. Terörizme tarihsel olarak yenilikçi yaklaşımı, kötü ideolojisinin genişlemesi ve yeniden canlanmasıyla birleştiğinde, yerliler gibi hem yabancı hem de yabancı çeşitli düşmanlardan teröristlerle dolup taşan güvenlik ajanları ve istihbarat teşkilatları için bir başka zorlu meydan okuma sunuyor.

Beyaz milliyetçi terörizm ve onun şiddet içeren, politik olarak motive edilmiş türleri - ırkçı, Yahudi karşıtı, göçmenlik karşıtı ve hükümet karşıtı duyguları kucaklayan - diğer ülkeler arasında Amerika Birleşik Devletleri, Birleşik Krallık, Fransa, Almanya, İtalya ve Avustralya'da var olmuştur. onlarca yıl. Aradaki fark, geçmişte bu eylemlerin izole, spazmodik şiddet salgınları olmasıydı. Ancak günümüzde internet ve sosyal medya, birbirinden farklı ve hoşnutsuz bireyleri, daha önce gördüğümüz gibi, nedensiz şiddet eylemlerini radikalleştirmek, ilham vermek, motive etmek ve nihayetinde sürdürmek için bir platform işlevi gören ideolojik olarak daha uyumlu bir ses tahtasında birleştirme yeteneğine sahiptir. son günlerde. Yeni Zelanda yetkilileri, bu şiddet içeren ve iğrenç çevrimiçi propagandanın yayılmasını kısıtlamak için hükümetlerin nasıl hızlı bir şekilde müdahale edebileceğini gösterdi - ancak bu bir tepkidir, önleme değil ve ikincisi hükümetler ve bu medya platformları tarafından yoğun tartışmalara, tartışmalara ve incelemelere tabi olacaktır. Toplumaya yönelik tüm tehditler ortaya çıktığından, Batılı liberal-demokratik devletin doğasında bulunan açık ve özgür ifadenin korunması ile vatandaşlarının yetkililerden beklediği koruma arasında bir denge kurulmalıdır.

Örneğin, beş yıl önce, ABD güvenlik görevlilerine kendi yetki alanlarındaki en ciddi şiddet içeren aşırılık tehditlerini belirlemelerini istediklerinde, aşırı sağcı ve hükümet karşıtı aşırılık yanlılarına atıfta bulundular; ardından Selefi-Cihatçı'dan ilham alan aşırı şiddet; radikal çevreciler; ve ırkçı ve şiddet içeren aşırılıkçılık. Ancak şiddetli beyaz milliyetçiliğinin ve aşırı sağcılığın yükselişi ve 21. yüzyıl iletişim platformlarının gücü göz önüne alındığında, tehdit hızla geliyor. Hem Amerika Birleşik Devletleri'ndeki hem de başka yerlerdeki ilgili makamlar, radikalleşme ve asker toplama, operasyonel ve saldırı bilgilerinin değişimi ve müdahaleyi, önlemeyi ve gelecekteki terör olaylarını umutla önlemeyi kolaylaştırabilecek göstergelerdeki bu tehlikeli ilerlemelerin tamamen farkında olmalıdır. Bu dinamik tehdide ayak uydurmak için ek bilgi alışverişi, eğitim ve öğretime ihtiyaç vardır. Ve hem vatandaşlar hem de göçmenler, korumalarından sorumlu olanların bu tehdide tam olarak hazır olduklarına ve etkili bir şekilde yanıt verebileceklerine güvenebilmelidir.

İslam Devleti'nin çöküşten önce bıraktığı dersler

IŞİD savaşçısı Kahire sokaklarında sakince yürüyen bir polisi kurşunla öldürdü Irak ve Suriye İslam Devleti (IŞİD) veya yaygın olarak İslam Devleti (İD) olarak adlandırılan, son yıllarda terör şebekesi El Kaide'den ayrılan ve Suriye'deki iç savaşla yeniden ortaya çıkan en tehditkar terörist güç olmuştur. Şeriat* altında kontrol ettiği ve gerçek bir Hilafet talimatı verdiği geniş topraklardan. **.

IŞİD bir grup değil, birkaç militanı ve birkaç silahı olan bir örgüt değil, hayır, gelişmiş askeri teçhizatla, seçkin eğitimle yapıldı, bu büyük hareketliliği ve yıkıcı propaganda makinesiyle birleştiğinde, IS kelimesinin her ifadesinde aşırı İslamcılığın evrimi. Bu tür bir Devlet, ekonomik ve siyasi müttefikler olmadan başından beri elde ettiği başarıya ulaşamayacak olsa da, İD bir gecede güçlenmedi, gerçek bir küresel varlığa sahip olmak için onu finanse eden suç ortaklarına, şeyhlere, paktlara sahipti. suçlular ve mafyalarla vb.

İlk "barbarlık" eylemlerinden bu yana aşırı İslam davasını bombalayan tüm medya şeytanlaştırmasından ve aynı şekilde kendimizi tüm "saldırı ahlakından" uzaklaştırarak, öğrenilebilecek bazı şeyler var. onları, özellikle aşağıda okuyabileceğiniz gibi korku stratejilerinde. Belki de bu konunun bazıları için rahatsız edici veya uygunsuz olduğunu açıklığa kavuşturuyorum, bu yüzden bu analizin okuyucusu, ahlaksızlık konusuna ve nihilist teröristlerin ahlak dışı Nietzsche'ine aşına değilseniz, bu makaleyi atlamayı tavsiye ederim, çünkü sadece bazıları onu herhangi bir Hristiyan-hümanist ahlaki vicdan azabı

duymadan anlayabilir ve okuyabilir. Belki bazıları IŞİD'in faşist olduğunu, aslında benim için önemli olmadığını, Batı'nın da faşist olduğu gerçeğiyle çabucak karşılaştırılabileceğini düşünüyor ama umurumda değil, 'göstermek' istemiyorum. Siyasi vicdan" kendimi siyaset karşıtı bir bireyci olarak gördüğümünden, bu yüzden IŞİD'den bir şeyler öğrenebileceğinizi söyleyerek beni "faşist" olarak görebilecek olanlar için, olası denemeleri umurumda değil, bilinsin ki siyaset değil. benim güçlü takımım, bu mutlaka ahlaksızlık merceğinden görülmeli.

13. Cuma: "Kötü şans" günü.

13 Kasım 2015 Cuma günü Fransa'nın Paris şehrinde, gençler müzik konserlerine, kafelerde sohbet etmeye ve futbol maçına odaklanarak hafta sonunun batı eğlencesinin tadını çıkarırken, dokuz Fransızdan oluşan üç IS grubu , Belçikalı ve Iraklı mücahitler, Batı dünyasının sembolü olan şehre saldırıyorlar, İslam'a aykırı değerler olan "özgürlük", "eşitlik" ve "kardeşlik" savunucularına saldırıyorlar.

Hedeflerinden biri olan Stade de France'a giremeyen aseton peroksit bomba yelekleri giyen üç intihar bombacısı, 80 bin seyircinin yanı sıra François Hollande'ın da bulunduğu Fransa-Almanya hazırlık maçının dışında infilak etti.

Aynı zamanda, ikinci grup çeşitli bar, kafe ve restoranlara AK-47 tüfekleriyle saldırıyor, gelişigüzel ateş ediyor ve/veya içlerinde infilak ediyor.

Aynı şekilde, dört teröristten oluşan üçüncü grup, Amerikan müzik grubu "Eagles of Dead Metal"ın sahne aldığı Bataclan konser salonuna geldi, orada yerini aldı ve kaçamayan herkesi katletti.

Kurtulanlardan biri, "Bana ateş eden adamın yüzünü gördüm, benim gibi gençti, kesinlik ve kararlılıkla hareket etti" dedi.

Batı medeniyetine yönelik bu görkemli saldırıda 130 sivil öldü ve yüzden fazla insan hem ateşli silahlar hem de intihar bombacıları tarafından ağır yaralandı, tüm İD savaşçıları öldürüldü.

Bu koordineli saldırılar hızlıydı, bir tsunami gibi anyıdı, en fazla sayıda insanı öldürmeye odaklandı, İslami aşırılık yanlılarının çeşitli nedenlerle yalnız bırakmadığı bir şehir olan Paris'in başkentinde derin bir yara bıraktı ve vurdu. tarihsel bir düşmanlık, batılı ve İslami arasındaki kararsızlık, Uluslararası Koalisyon'un (Fransa'nın bir parçası olduğu) İD bölgelerine karşı başlattığı savaş vb.

IŞİD'in ve diğerlerinin İslami radikalleri, batı dünyasından, inançlarından, geleneklerinden, müziğinden, bir arada yaşamasından, uyuşturucularından, bir bütün olarak medeniyetinden nefret ediyor, İD savaşı medeniyete karşı gerçek bir savaştır ve bunlara rağmen, ben Başarırlarsa İslam medeniyetini demir yumrukla empoze edeceklerinden eminim, zaten bu bir savaş, bu yüzden kişisel olarak bundan ders almakta ahlaki bir sorunum yok.

Konuya dönecek olursak ve daha önce saldırıda da görülebileceği gibi, bomba yeleklerinin üretimi için gerekli malzemelerin temin edilmesi gerektiğinden bu saldırıdaki gelişmişlik derecesinin yüksek olduğu söylenebilir; stratejik planlamanın yanı sıra hedefleri gözlemlemek ve incelemek; silahları alın, araba kiralayın vs, saldırılara katılan tüm mücahitler Suriye'de eğitildi ve bazıları mülteci olarak Fransa'ya döndü, Paris'tekiler günler öncesinden futbol maçı için bilet almak ve plana devam etmek zorunda kaldılar. yürütmek için, yani zaman, para, kararlılık ve gaddarlık vardı.

Suriye'den Paris saldırganlarından biri tarafından katledilen adam. Propaganda videosu

Kasım saldırılarının ardından yayınlandı

IŞİD katliamından sonra Bataclan konser salonu

Eşcinseller: "Ala'nın Düşmanları"

Tüm IŞİD saldırıları, karmaşık bir askeri eğitim almış bu kadar çok insan tarafından ve büyük miktarda para kullanılmadan gerçekleştirilmemiş olsa da, IŞİD bize birçok kez vahşice

saldırmanın sadece sessizce hareket etmek gerektiğini öğretti. solo ve saldırılarda kullanılan silahların temellerini bilir.

12 Haziran 2016, saat 02:02'de Orlando, Florida'da bulunan "Pulse" eşcinsel gece kulübünde, SIG Sauer MCX yarı otomatik tüfek ve Glock 9 mm tabanca ile silahlanmış bir adam, alkollü içeceklerden hoşlanan eşcinsellere ateş etmeye başlar, uyuşturucu, müzik ve cinsel ilişki. Katliamdan kurtulanlardan biri, adamın "ateş ederken güldüğünü" söylediği yüzünü gördüğünü iddia ediyor.

Eşcinsel erkeklerin cesetleri her yere kan sıçrayarak yere düştü, adam ateş etmeye devam ederken bazıları koşarken kadın gibi çılgık attı.

Polis olay yerine geldiğinde, Omar Mir Seddique Mateen adlı Afgan asıllı Müslüman adam 50'den biraz fazla kişiyi katletmiş ve 50 kişiyi de ağır yaralamıştı. Polisle yapılan çatışmanın sonunda ve yararlı kartuşlar olmadan Müslüman aşırılık yanlısı, özel SWAT birlikleri tarafından ateşlenen kurşunlarla öldürüldü.

Orlando katliamından sonra medya aşırılık yanlısı savaççıyı "gece kulübünü sık sık ziyaret ettiğini", "hayal kırıklığına uğramış bir gey olduğunu" ve 911 acil durum numarası için "polisle pazarlık görüşmeleri" yürüttüğünü söyleyerek karalamaya çalıştı. pişman ya da "hayal kırıklığına uğramış bir aşık" gibi görünüyor, bu yalanlardan sonra Ömer'in eşcinsel olmadığı, Batılı sapmalar olarak onları küçümsediği, IŞİD savaççısı olduğu ve saldırıdan önce biat ettiği öğrenildi 911'e konuşan Devlet İslami'ne.

Bu vesileyle, en fazla sayıda kurbanı neden olmak için sadece bir adam ve yeterli mermi yeterliydi, Omar tek başına hareket ettiğinden, herhangi bir uyarıda bulunmadığından, hatta suç ortaklarına bile sahip olmadığından, saldırının kendisi yetkililer tarafından engellenemedi, ancak stratejik olarak seçti. Eşcinselliğe eğlence yerlerinde saldırmanın IŞİD'in "Allah düşmanlarına" karşı amaçlarından biri olması bir yana, bunun çok sayıda kurbanı yol açacağını çok iyi bildiği bir zaman ve mekan.

Nice: Ölülerin yolu

Yukarıda belirtilen iki örneğin işleyiş biçimine uymayan bir başka IŞİD saldırısı örneği de 4 Temmuz 2016'da Nice'de düzenlenen Fransız Ulusal Günü partisinde yaşanmıştı; Mohamed Lahouaiej Bouhleb adlı Tunuslu bir Müslüman, havai fişekleri izleyen Promenade des Anglais'e yoğunlaşan kalabalığın üzerinden gelişigüzel bir şekilde 2 kilometre boyunca bir kargo kamyonu sürdü, sessiz kalan ve IŞİD propagandası tarafından hızla radikalleştirilen Mohamed, ateşli silahla ateş ederken kamyonu yönetti. kutlamayı koruyan sivillere ve polisler için bu saldırıda terörist 85 kişiyi öldürdü ve 300 kişiyi de yaraladı. Sonunda IŞİD savaççısı polis tarafından vuruldu. Bu gerçeğe, Fransız hükümeti morali bozuldu ve endişelendi, çünkü bu tür bir saldırı öngörülemez ve Mohamed Lahouaiej gibi düşük profilli bir kişi tarafından gerçekleştiriliyorsa daha da az. Kitle iletişim araçları, teröristi "psikiyatrik sorunları olan" ve "boşanmadan maddi ve duygusal olarak etkilenen" bir kişi olarak görmeye çalıştı; bu, hükümetler ve medya tarafından dikkatleri gerçek nedenden uzaklaştırmak için kullanılan çok yaygın bir karalama stratejisiydi. saldırılar.

Bu saldırının işleyiş biçiminin, Kudüs'te ve İsrail devletinin 2015'te işgal ettiği diğer bölgelerde aşırılık yanlısı Filistinliler tarafından yaygın olarak kullanıldığı, "Bıçak İntifadası" olarak adlandırılan ve daha fazlasının sayıldığı bir çatışma olduğu unutulmamalıdır. İsraili sivillere ve güvenlik görevlilerine karşı kasıtlı olarak 50 yol cinayeti.

Nice saldırısıyla birlikte, Halifelik Suriye ve Irak'ta Uluslararası Koalisyon tarafından bombalanmasıyla Batılıları yeni bir "trajedi" sarsmıştı.

Güzel, ölümden dakikalar sonra izini bıraktı

Hem seçici hem de ayırım gözetmeyen

IŞİD'in kalabalıklara yönelik ayırım gözetmeyen ve hedefli saldırıları genellikle karışıktır, bu 2 Temmuz 2016'da Bangladeş'in başkenti Dakka'da gerçekleşti. Bir grup IŞİD savaççısı, karakteristik "Allahu Ekber" (Allah büyüktür) bağırsığıyla yabancı işadamları ve diplomatların

uğrak yeri olan bir restorana girdi, restorana ele geçirdi ve beraberinde birkaç rehine de birer birer palalarla öldürüldü. . Polis ve savaşçılar arasındaki bir çatışmadan sonra öldüler, ancak çatışmada iki polis memurunu daha öldürmeden önce değil.

IŞİD üyeleri tarafından da tekrarlanan hedefli saldırılar, 26 Temmuz 2016'da kuzey Fransa'dan iki Müslüman aşırılık yanlısı Malik Petitjean ve Adel Kermiche Normandiya'daki Saint-Étienne-du-Rouvray kilisesine girdi ve ayın sırasında Arapça dualar etmeye başladılar. bunun için rahibeler dehşete düştü. İki terörist kilisenin kontrolünü ele geçirdi ve doğrudan Katolik rahip Jacques Hamel'e gitti; Malik ve Habil, kıyafetlerinin arasından keskin bir bıçak çıkardılar ve rahibi diz çöktürerek boğazını kestiler. İki savaşçı daha sonra rahibeleri canlı kalkan olarak kiliseden ayrıldıktan sonra polis tarafından öldürüldü. Bu saldırı Katolik çevrelerde büyük infial uyandırmış, teröristler bir kilisenin içinde bir rahibi katletmeyi başarmış ve batının kalbini yeniden vurmıştır.

soda bombası

Ancak tüm IŞİD saldırıları bu şekilde gerçekleştirilmedi, örneğin, 31 Ekim 2015'te Rus havayolu Metrojet'in Airbus A321 uçağı Mısır'ın Şarm El Şeyh havaalanından ayrılarak Rusya'nın Saint Petersburg kentine doğru hava çarpmasıyla infilak etti. Sina eyaletinde 224 kişiyi öldüren olay, Rusya Devlet Başkanı Vladimir Putin'in IŞİD'e karşı Uluslararası Koalisyon'a katılacağını açıklamasından bir ay sonra meydana geldi. Müslüman aşırılık yanlıları saldırının sorumluluğunu hızla üstlendiler ve kanıt olarak "Dabiq" dergilerinde uçağı düşürmek için kullandıkları eserin bir fotoğrafını yayınladılar. Patlayıcı (muhtemelen plastik veya C4), patlatıcı bir soda kutusunun ve kablolu bir pilin içindeydi, cihaz uzaktan patlatıldı. Bu olayda teröristlerin kurnazlığı yanında küçük bir eserin büyük bir "trajedi" yaratmaya yettiği dersi de mevcuttu.

IŞİD'in düşüşünden önceki diğer dersler

IŞİD'in gerçekleştirdiği ayırım gözetmeyen ve seçici saldırılar, örgütün hem stratejik hem de kimlik özelliği taşımaktadır. Bir yandan, medyada muazzam bir yer edinebilmek için çok sayıda ölüm ve yaralanmaya neden olmakta ısrar ediyorlar (birçok durumda uluslararası nitelikte), aynı zamanda mesajları geniş çapta yayılıyor ve yalnız kurtların dikkatini çekiyor. her an saldırabilirler. Ancak öte yandan, saldırıları çok sayıda gayrimüslimlerin o dine mensup herkese karşı düşmanlık duymasına neden olmakta, bu nedenle, özellikle Avrupa ve Amerika Birleşik Devletleri'nde olmak üzere, herhangi bir inanç hattından Müslümanlara karşı ayrımcılık önemli ölçüde artmaktadır. IŞİD ve diğer grupların saldırılarının çoğunun kaydedildiği yer. Müslümanlar kendilerini yerinden edilmiş, ayrımcılığa uğramış ve toplum tarafından dışlanmış hissettiklerinde, onlara düşen tek şey uzlaşmaz bir tavır almak, kendilerini radikalleştirmek, IŞİD'e bağlılık yemini etmek ve sonuç olarak bir ya da daha fazla Batılının canını almaktır.

Farkına varırsak, İD'in yaptığı her şey küresel bir eylem-tepki stratejisine yanıt vererek karşı kutuplar arasında sonsuz bir çatışma ve savaş çemberini serbest bırakır.

Bu analizde adı geçen ve yer almayan bu vakaların çoğunda, savaşçılar hem polis kurşunları hem de vücutlarına bağlı bomba yeleklerinin aktivasyonu nedeniyle ölmüş olsalar da, bu, sahip oldukları TOPLAM teslimiyetin bir göstergesidir. ve erkekler, dini bir çağrıya cevap vermekten başka, benim saygımı hak ediyor. ***

Bu teslimat Müslümanları uzun süredir karakterize ediyor, her saldırıda ölmelerine rağmen yeniden doğuyor gibi görünen terörist nesiller oluşturan bir çatışma çizgisinden geliyor ... Onu eski SSCB'nin genişlemesiyle karşılaştıran (birçok varyasyonla birlikte) tekrarlanan bir tarih dersine benzeyen bir şekilde, Irak ve Suriye'deki İslam Halifeliği görünüşte sona eriyor ve bunu mantıksal olarak, buna tepki olarak daha fazla saldırı izleyecek. .

İD'den medeniyete karşı savaşımızın devamı için muharebe-propaganda stratejilerinden bilgisayarların dikkatinden kaçma yollarına ve yetkililerin fiziki güvenliğine kadar birçok

ders çıkarılabilir, tekrar ediyorum, İD'den veya İD'den değerli şeyler öğrenilebilir. kınayın, çoğu hümanist koyunun yaptığı gibi.

* Şeriat veya İslam Hukuku, onu ihlal eden herkesin cezalandırıldığı ahlaki ve dini bir kuraldır, bu yasanın kurulduğu ülkelerde farklı yorumu nedeniyle uzun süredir tartışılmaktadır. Irak ve Suriye İslam Devleti'nde, halk arasında şeriat sert bir şekilde görülmektedir, bu nedenle alkollü içki tüketimi, hırsızlık, zina sürdürme, eşcinsellik, kafirlerle ilişki, kadınlara itaatsizlik vb. , uzuvların kesilmesi, hapis veya ölüm cezası.

** Hilafet, Müslüman bir devlettir, Halife adında maksimum bir şef tarafından yönetilen siyasi ve dini bir sistemdir, bu sistem yüzyıllar önce Hz. Muhammed tarafından kurulmuştur.

*** İndirmek için bu bağlantılarda bırakılan görsel-işitsel bilgiler:

https://mega.nz/#!Vx9U3KIQ!f4hUIxrUVeyvoCO_NhMcZUGiWHnZhnI19qWTqc25LM

<https://mega.nz/#!I1sELAS!9duuFwCPPNf8id2oQV1Rn6JEdBbNFCoEArqFBGG6BE>

https://mega.nz/#!81UlmaKJ!pDVA3pUZL_1yltx4EiYWKKfzqGFkkWmnlOwG6yCOIfQ

<https://mega.nz/#!Atc1mCbK!6jYt2rWLjfvnT1BtYCNZMZQc5R4UEMDFwu30PII4MJU>

Patlayıcı eser

Universidad Politécnica del Valle de México kampüsünde kaldı --- İKİNCİ BASIN BÜLTENİ

Valle de México Politeknik Üniversitesi kampüsünde patlayıcı eser dejado

“25 Mayıs 1978'de Illinois (ABD) Northwestern Üniversitesi kampüsüne bir paket bomba atılır, bir güvenlik görevlisi tarafından açılır ve yaralanır. Bu, Hürriyet Kulübü'nün o dönem teknolojik gelişime bilgisiyyle katkıda bulunan şahsiyetlere yönelik ilk saldırısıdır” dedi. Basında yer alan birkaç makaleden, geçen Nisan ayında UPVM'nin (Universidad Politécnica del Valle del México) Nanoteknoloji Mühendisliği Bölümü başkanına yönlendirilen ilk patlayıcı paketimizin, amacına ulaşmasa bile işe yaradığını öğrendik. Üniversitede çalışan bir meraklı, kapıyı açarak yüzünden yaralandı ve sağ gözünden de ağır yaralandı. Basın, meraklı adamın paketi bir sopayla hareket ettirdiğini ve paketin patladığını söyledi. Bir şey tamamen yanlış, çünkü paket (basıncının haklı olarak belirttiği gibi) siyah bir torbanın içindeydi, birkaç uyarı ve güvenlik mühürü olan beyaz bir kağıda sarılıydı, bu yüzden tek bir hareketle elektrik sisteminin olması neredeyse imkansızdı. Aktif. Bu olay karşısında herhangi bir pişmanlık duymadığımızı belirtmek isteriz. Amacımız tam olarak paketin güvenlik görevlileri tarafından yukarıda belirtilen profesöre teslim edilmesiydi, ancak polis bu konuyu inceleme konusundaki dürtüleri onun yaralanmalarına neden oldu, bunun yerine o bölümün yöneticisine ayrıldı. Bakalım Profesör Camacho, kendisine yönelik bir saldırıda bir "masum"un yaralandığı gerçeğini vicdanında hissedecek mi? Merakın insanı öldürdüğüne şüphe yoktur.

“Bu bir şaka değil: Geçen ay Oscar Camacho'ya saldırdık, bugün kuruma karşı, yarın kim bilir (?). Destekleyenlerle birlikte nano teknolojik gelişmeye odaklanın !!”:

yeni dönemin başladığı gün olan 9 Mayıs'ta Universidad Politécnica del Valle de México kampüsüne bırakılan başka bir patlayıcı cihazla birlikte küçük bir kağıda bıraktığımız mesaj buydu. Bu sefer patlatma aktivasyon sistemi ne saatli ne de yanmalı, manueeldi.

Dışarıdan cihaz zararsız görünüyordu (zaten bilen polise göre), ama içinde siyah tozla doldurulmuş kompakt galvanizli bir meme, birkaç kablo ve dikkörtgen bir yığından oluşuyordu. Cihaz, yan botellanın (sadece kap görevi gören) kapağı çevrilerek etkinleştirildi, bu şekilde elektrik devresinin negatif ve pozitif kutupları temas ederek bir kıvılcım oluşturdu. Aynı gün, hem BT yöneticilerine (bilgisayarları ve dolayısıyla e-postaları bilen) hem de üniversite sekreterliklerine, el bombasının bulunduğu siyah çantanın tam yerini belirten birkaç e-posta gönderdik. Bu eylemle , yanaşp yan namluyu açmaya çalışacak olan

polislerden bazılarını fiziksel olarak yaralamak istedik ve üniversiteyi bu iki saldırıyla damgaladı. Belirtmek istedik ki, yukarıda da belirttiğimiz gibi, Hakimiyet Sistemine ve onu destekleyen ve koruyanlara karşı eylemlerimizi gerçekleştirirken elimiz titremez. Sistemden geçen her gün, serbest ekosistemin herhangi bir kalıntısını emer gibi görünüyor. Oldukça çarpıcı bir örnek, ülkenin kuzeyindeki orman yangınları ile verilmektedir. Çok çeşitli flora ve faunanın herhangi bir doğrudan insan engeli olmaksızın bir arada yaşadığı devasa ve görkemli, neredeyse bakir ormanlar. Şimdi bu ağaçlar küle döndü. Sera gazları, yalnızca Coahuila ormanında 200.000 hektardan fazla alanı yakanlar, ak kuyruklu geyik gibi hayvanlar, kartal, şahin gibi çeşitli kuşlar gibi kuraklık ve yangınlar üreterek dünyanın normal sınırlarının ötesinde ısınmasına neden oldu. ve yaban hindileri, tavşanlar, pumalar, yaban domuzları, kara ayılar, pumalar ve diğer türlerdeki hayvanlar çevrelerinden etkilenmiş, bu da onların başka bölgelere göç etmelerine ve ekolojik dengesizliklere neden olmuştur. Bu yangınlar, Meksika'nın Zacatecas, San Luis Potosi, Quintana Roo, Veracruz, Oaxaca, Yucatán eyaletlerindeki bölgeleri etkiledi ve tüm bunlara, yerleşik kitlelerin (aşırı nüfus) tüketiciliği ve "gerekli" malzemelerin büyük ölçekli üretimi neden oldu. "medeni yaşam için. Kendimizi kendi imhamıza mahkum ediyoruz. Şu anda dünyanın herhangi bir yerinde bir kişi ölüyorsa, aynı zamanda tüm bu karmaşık yıkım sistemini genişletmek için yüzlerce yeni varlık doğuyor, böylece biyolojik çeşitlilik dengesini alt üst ediyor ve Dünya bunun yansımalarını hissediyor.

Başka bir örnek de İspanya'da çok sayıda ölüm ve yaralanmaya neden olan depremdir, Murcia gibi kırılğan şehirler kısa süre sonra 6 Richter'den daha küçük herhangi bir replika ile parçalanacak ve kasvetli bir iklim bırakacaktır; ama bütün bunlar bu dünyada yaptıklarımıza kıyasla bir hiç. Amerika Birleşik Devletleri'nde, Mississippi'deki seller önlerine çıkan her şeyi kapladı; bu, gezegenin o bölgesinde daha önce hiç görülmemiş ve uzmanların bu "çevresel felaketi" önleyemediği, yani beyinsizler tarafından söylenen bu "çevresel felaketi" önleyemediği bir gerçektir. (sonraki) tüm talihsizliklerimizin tek sorumlusunun biz olduğumuzu ve böylece kutuplardaki buzulların tehdit edici bir şekilde eridiğini, küresel ısınmanın giderek daha agresif hale geldiğini, hayvan türlerini yok etmeye atayarak vahşi ortamların kentleşme tarafından işgal edildiğini fark etmek ya yabancı çevreleri işgal etmek ya da evcil ve evcil bir yaşam sürmek için şehirler ormansızlaşma, yıkım ve yıkımla ilgilenmeden istediği gibi genişler, petrol endüstrileri deniz seviyesinin yüzlerce kilometre altında sondaj yapar ve Dünya'yı yağmalayarak ve onarılamaz şekilde zarar vererek platformlarını empoze eder. deniz ortamı, kuşlar düşüyor gökyüzünde ve şehirlerin eteklerinde sokakları örtüyor, aynı şey denizlerin kıyılarında yığılan yüzlerce ölü balık için de oluyor. Yarın yegane yeşil alanlar, devlet ve endüstriler tarafından "ekolojik olarak sorumlu şirketler" şeklindeki iğrenç yalanlarını sürdürmek için korunan alanlar olacak. Tamamı ilerlemeyle tüketilen (yarı) vahşi ortamlar olmayacak. Bununla birlikte, ders almadık, medeniyet tarafından üstlenilen ve toplam, günlük evcilleştirmeye yönelik dolambaçlı hedonistik yolu [(1) EGOTIST NOT], diğer yeni teknolojiler, yeni tüketim, daha fazla ekolojik yıkım, diğer hayvan türleri ile desteklemeye devam ediyoruz. sadece bilimsel metinlerde bir referansın kaldığını, sokaklarda ve toplu taşımada maskeli ve gaz maskeli diğer insanların, devasa gökdelenler ve yükseltilmiş köprüler inşa edecek diğer makineler, betonarme, yapım aşamasındaki diğer biyosidal projeler (örnek: Fransa'da TAV) ve İspanya, Şili'deki HidroAysén projesi vb.), bu yokluğa diğer yabancılaştırmalar, yapay olarak gelişen diğer çocuklar, gökten düşen diğer nükleer ve nanobakteriyolojik füzeler, sadece zarar veren ve kırılğan doğal döngüyü bozan diğer savaşlar, ve tüm bunlara ek olarak, kullanımı olmayan her şeyi bastıran nanoteknoloji var. çıplak gözle görür.

Uygar insanın düşünülemez olanı elde edene kadar durmayacağı gerçeğinin hatırası. Meksika'da, 2009'dan önce, nano bilim öğretimi sadece birkaç özel üniversitede veriliyordu, şimdi alanı devlet üniversitelerine yayılıyor ve rahat bir yaşam hayal eden tüm dövülebilir

zihinler için çekici hale geliyor. Nano ilerlemede uzman veya kilit piyon olduklarında gökten düşecek para . UPVM tarafından yayınlanan basın açıklamalarına göre, gazetelerde okuduk ve televizyonda gördük, Nanoteknolojide Mühendislik dersinde eğitim teklifi genişledi. Yani teknolojik gelişmeye hayran kalan diğer aptalları da görebileceğiniz gibi, şu anda farklı üniversitelerde yüzlercesi var.

Tekno-endüstriyel ilerlemeyi korumayı ve yaymayı amaçlayan insan makineleri gibi olmak için bu eğitim kurslarına katılan yüzlerce kişi. Yüzlerce. Birçoğunun sosyo-ekonomik problemler nedeniyle (Meksika'da olduğu gibi) bu çalışmalarını bırakacağını biliyoruz- [A], ancak dereceye ulaşacak en küçük kısım nano bilimde avangard olacak ve devam ediyor. bakışlarımızı çevirdiğimiz bu. Nanoteknoloji, devletten ve kamu ve özel endüstrilerden (Hakimiyet Sisteminin suç ortakları gibi) ve CONACYT (Consejo Nacional de Ciencia y Tecnología) gibi federal kurumlardan aldığı geniş ekonomik desteği unutmadan zemin kazanıyor.

İkincisi, Dünya'nın egemenliğinin artması için çeşitli dallara ve araştırma merkezlerine (diğerlerinin yanı sıra biyoteknoloji, nanoteknoloji, altyapı, kentleşme) güvenir ve Dünya'nın devrilmesini artırmaya izin veren politikaların geliştirilmesinden ana sorumludur. . doğal denge. Gerçeği söylemek gerekirse, UPVM'nin öğretim kadrosunda, Sistema Nacional de Investigadorxs (ulusal araştırma sistemi) üyesi olarak 3 akredite profesör ve Conacyt de Evaluadores Acreditados Registry'de 3 diğer profesör, federal kurumun sonuçları. UPVM, General Electric, Ford Motors ve Tlalnepantla ve Tultitlan'ın girişimci dernekleri ile işbirliği anlaşmaları imzalayarak, potansiyel olarak özgür olan her şeyin egemenliğini ve yok edilmesini destekleyen vampir işbirlikçileri çemberine bir bakış attı.

Ve tekno-endüstriyel sistem nedeniyle Dünya'nın maruz kaldığı yıkım karşısında ne yapabiliriz? Hiçbir şey, bize bağlı değil. Peki, bu gösterinin önünde hareketsiz mi duracağız? Hiçbir zaman!

Bu noktada bir açıklama yapalım: Belki de üniversitenin ve soruşturma makamlarının olayları çok iyi analiz etmesinin zamanı gelmiştir. Saldırıya uğrayan üniversite hakkında birçok bilgimiz var. Nanoteknoloji dersinde öğretimi takip eden 70'in üzerinde öğrenci olduğunu bilmiyor muyuz sanıyorsunuz? (150'nin üzerindeki diğer derslerin öğrencilerinden daha az sayıda). Hangi öğrencilerin öne çıktığını biliyoruz, sorumlu öğretmenler, bu yüzden hem üniversite içinde hem de dışında dikkatli olmanız, sınıflarda, binalarda, otoparklarda ve kampüste herhangi bir şüpheli paket için alarma geçmeniz de iyi olur, çünkü bu günlerden birinde biz Bu tür nano ölçekli teknoloji ile Dünya'ya yapmak istediğiniz her şeyin bedelini size ödeyecek. Tekrar ediyoruz, bu bir şaka değil ve açıklığa kavuşturduğumuz bir şey. Bir kez daha: Meksika'nın medeniyet karşıtı tutsaklarına, İsviçre'nin eko-anarşistlerine, Arjantin, İspanya, İtalya, Şili ve Rusya'daki akrabalara doğrudan ve tam destek. Vahşi bireyci Mauricio Morales'i hatırlamak.

“Çoğu insan hareket eder çünkü emredilir, eylemlerinde irade yoktur, hepsi etten robottur. Gerisi yaşar, uyur ve ölür, yine de her zaman hayal kuran ve gülen birileri vardır ”.

Fikirlerimizi / eylemlerimizi yaydığımız bu sanal alandan yararlanarak- [B], gerçekten radikal bir sürekli eleştiriyi zorlamak istiyoruz ve bu bağlamda, askıda kalan ve olabilecek veya olabilecek bazı konuları iyice analiz etmek önemli hale geliyor. hatta çoğu için dokunulmazdır.

Bir süredir uygarlık ve teknoloji karşıtı fikirlere sahip eylem gruplarında ve/veya propagandalarda artış var. Bu gruplardan farklı eğilimler ortaya çıkabilir: sabotaj eylemleriyle Tekno-endüstriyel Sisteme son vermenin mümkün olacağına inananlar, diğerleri - eşit derecede yanıltılmış - Medeniyet düştüğünde her şeyin güllük gülistanlık olacağına ve yeni bir dünyanın olacağına inanıyor. toplumsal eşitsizlikler olmadan gelişecek, açlık, baskı vb., vb. Diğerleri, kitleleri, kendilerinin veya çocuklarının doğaya daha fazla dikkat etmeleri için eğitime eğilimindedir. Diğerleri, vahşi bir ortamda yaşamının gerçekten sert ve şiddetli

olduğunu fark etmeden, Vahşi Doğa'ya romantik bir bakış açısına sahiptir (anne, aile vb. olarak adlandırılır) . Bazıları ise Medeniyetin çöküşünün "devrimcilerin" işi olması gerektiğini düşünüyor ve kendileri için "sapkın" ve "sözde devrimci" olanı kendi kavramlarıyla eleştiriyor.

Bu eğilimlerle özdeşleşmiyoruz çünkü fikirlerimiz açığa çıkan konulardan oldukça uzak. Burada ele almaya çalıştığımız şey, uluslararası düzeyde (haklı olarak solu eleştiren) çeşitli uygarlık ve teknoloji karşıtı çevrelerde halen kullanılan ve artık ivedilikle terk edilmesi gereken eski solak terimlerdir. Megamacchina'ya karşı tutumumuzu aşan radikal bir eleştiri. İlk kavramlardan biri, ellerinde mutlak gerçek olduğunu iddia eden uygarlık karşıtları ve ilkelciler tarafından çok kullanılan bir kavram olan "devrim" kavramıdır. Terim, şu anda Ted Kaczynski olarak bilinen Unabomber'ı (şimdi) İspanyolca'da da dolaşan birkaç metinde kullanmaya başladı. Bunlardan birinde, sistemin değerlerinden uzak bir anti-teknolojik "devrimden" bahseder. Ama "devrim" terimi gerçekten de sistemin kendi değerlerine ait değil mi? Tarih boyunca halk ayaklanmalarıyla sonuçlanan ve "devrimler"e dönüşen tüm isyanların tahakkümle sonuçlandığını hatırlıyoruz. Sistem, hakim pazarın stratejilerine muhalif bazı yönler sıklıkla korunsun bile, yalnızca daha güçlü hale getirilerek reforme edilmiştir. Bu, ekonomik-politik-sosyal-kültürel düzeyde kapitalist ülkelerden farklı bir temele dayanan bir mali yapı olmasına rağmen, ayrılmaz bir parçası olmaya devam ettikleri ve olmaya devam ettikleri sosyalist ülkelerde olmuştur ve böyledir. sistemin.

Bu konuda, Kaczynski-[C]'nin sözde Fransız "devrimi" ya da Rus devrimi örneğini verdiğinde, ona ve diğerlerine göre, onun ve diğer birçok kişiye göre bunun yol açacağına inandığı bağlamı göz önünde bulundurarak savunduklarını yineliyoruz. sözde bir "devrim" anti-teknolojik " .

Yine Ted'in yaklaşımına dayanarak, kendisi bir başka metinde, artık birçok insanın teknoloji kullanımını sorguladığını ve ciddi olarak terk etmeyi düşündüğünü söyledi. Kaczynski'nin, 1996'dan beri çevresindeki dünyadan izole edilmiş, maksimum güvenli bir hapishanede olduğunu hatırlayın. Tam şu anda hapishaneden serbest bırakılsa, böyle belirsiz bir açıklama yazmakla yaptığı hatayı anlarsa, her şeyin daha da kötüye gittiğini anlardı. geçen yüzyılda gördüklerine kıyasla, bilim ve teknolojinin ne kadar ilerlediğini, ne kadar tahribata uğrattığını ve saptırdığını anlayacaktır. Artık insanların teknolojinin kullanımıyla kendilerine daha çok yabancılaştıklarını ve hatta onu bir sunağa bir tanrıça, bir destek, yaşamın kendisi olarak yerleştirdiklerini fark edecekti. Kendi içinde, "devrim" kavramı tamamen modası geçmiş, kısır ve geçicidir ve desteklemesi gereken medeniyet karşıtı fikirlerle aynı fikirde değildir. Tarih boyunca farklı grup ve bireyler tarafından güce ulaşmak, egemen olmak ve evrenin merkezinde olmak için kullanılan bir terim. Bir gün gelip zincirlerden kurtulacağına inanan tüm solcuların özlenen rüyası olan bir terim.

Psikolojik olarak, çabalarını "devrimin zafere ulaştığı şanlı yarın" ile ödüllendirmek. "Devrim" yeni örgütlere yönelir, ayaklanma bizi örgütlenmemize izin vermeye değil, kendimizi örgütlemeye götürür ve Max Stirner'in [D] deyiimiyle, gelecekteki örgütlere umut bağlamaz.

"Devrim"ın anlamı her zaman herhangi bir sistemin ekonomik, politik ve sosyal yapılarında şiddetli bir değişiklik, şiddetle elde edilen (tekrar ediyoruz) bir değişiklik, erkeklerin ve kadınların (kitle toplumunda) uğruna mücadele ettiği bir değişiklik olmuştur. belirli bir süre, hatta yıllarca. Sürdürdükleri mücadele, eski rejimin kendilerine bahsettiğinden "daha iyi bir şeyi" elde edebilmek ve ardından "devrim" sona erdikten sonra, özlemlerini elde etmek için çalışmak, bu ideali tatmin etmek için çalışmaktır. kendilerini feda ederler ve hatta kendi varlıklarını verirler.

Bunlar yüzyıllardır eski "devrimleri" tekrar eden ama şimdi sözde bir anti-teknolojik "devrim"i ele alalım. Medeniyetin çöküşünün bizzat "devrimcilerin" işi olacağı söyleniyor

(sosyalistlerin ve diğerlerinin kullandığına çok benzeyen bir deyim: "devrim, halkın kendi işi olacak").

Ama nereden biliyorlar? [(2) - EGOTIST NOT] Sistemin, insan olmadan, otomatik olarak kendini onarmak için yeni yollar icat ettiğini nasıl söyleyebilirler? Eğitimin önemli bir nokta olması gerektiği, bu tür fikirlere sahip olan bizlerin işine özen göstermesi gerektiği de söylenmektedir. Ama, kimi eğitin? Kaczynski'nin, insanları teknolojinin bizi kendi yıkımımıza götüreceği konusunda "eğiterek" söylediklerini dinleyerek hataya düşeriz. Bu apaçık bir gerçektir, şüphe yoktur. Ancak, video oyunları ve sanal müzikle, kendi kendine park eden arabalarıyla, dizüstü bilgisayarlarıyla, cep telefonlarıyla yeni ve geliştirilmiş uygulamalarla ve sosyal ağlarla büyüyen bir toplumda insanları, kitleleri eğitmek mi? Kitleler olmadan büyük ölçekli yapılarda olası değişiklikleri görmüyoruz, ancak Batı yaşamının sonuçlarından, yerleşiklikten ve Tekno-endüstriyel Sistemin onu yok eden ilerlemesinden bıkmış bir insan denizini de mümkün görmüyoruz. Şiddetli bir şekilde, bunun mümkün olduğuna inanmıyoruz. Ayrıca bundan sonra verilen bazı eğitimlerle birlikte değerlerde bir değişimin olması gerektiği de söyleniyor.

Kaczynski, Rönesans sırasında Avrupa'daki birçok kişinin zihninde yeni değerlerin gelişmeye başladığını ve Fransa'daki ayaklanmanın tam olarak bunların bir sonucu olduğunu göstermek için kendisini Fransız "devrimine" dayandırdı. Bu ilk bakışta kabul edilebilir bir yaklaşımdır, ancak derinlemesine incelersek geçerli olmadığını da görebiliriz. Artık aynı koşullar yok. Teknolojik ilerleme ve bunun sonucunda ortaya çıkan yabancılaşma önemlidir ve şu anda bizi birbirimize bağlı tutan şeylerden kurtulma arzusunu ortadan kaldırmıştır. Ayrıca, eski Rus ve Fransız "devrimlerini" hayali teknoloji karşıtı "devrim"le karşılaştırmak ciddi bir hatadır, çünkü aralarında muazzam derecede belirgin çelişkiler vardır ve ayrıca Kaczynski'nin sözünü ettiği "devrim" in diğerlerinden kökten farklı olduğunu varsayıyoruz. .

Ya bu kavramı yeniden adlandırırız ("devrimciler" adına radikal değişime inananlar için) ya da "devrim" in asla var olmadığı ve asla olmayacağı gerçeğini kabul ederiz. Eğer bir sosyalist "devrim" (Meksika'dan bahsetmişken) görülemiyorsa, bırakın teknoloji karşıtı bir devrim şöyle dursun, anarşist bir "devrim" daha da az. Mekânsal ve zamansal bu eleştiri, medeniyetin çöküşünün "devrimcilerin" işi olacağına inananlara yöneliktir. Yani, eğer bir "devrime" inanıyorlarsa, otomatik olarak olası bir anti-teknolojik ütopya olmalı mı?

Evcilleştirilmemiş, "devrimciler" tarafından tamamlanan bir sistem, eski teknoloji karşıtı rejimin küllerinden doğan Vahşi Doğa ve insan türünün (bundan geriye ne kalacak) vahşi hayata geri döndüğü bir dünya. Bu bir rüya ve saf bir yanılsamadır. "Devrimciler" tarafından koordineli bir sabotaj eyleminin sonucu olarak (örneğin, dünya nüfusunun yarısı veya biraz daha fazlasına neden olacak ölümcül bir virüsün yayılması) sistem çökse bile, sistem çökmeye devam edecektir. evcilleştirme, Tekno Sistem -endüstriyel, onu destekleyecek az sayıda insan olsa bile gizli kalmaya devam edecektir (gelecekte bunun kendi kendini sürdürmemesi şartıyla). Doğa yeniden gelişebilir (bu örnekle devam ediyoruz), ancak eski sistemin rahatlığına ve yapay mutluluğuna alışmış hayatta kalan binlerce kişi onu kaldırmaya ve yeniden inşa etmeye çalışacak- [E]. ama bu başka bir tema.

Medeniyete karşı savaşı "devrim", "devrimciler", "sözde-devrimciler" olarak adlandırmakla, Marksistlerin birine karşı-devrimci dediği zaman aynı hataya düşer ve dahası buna benzer bir dini dogmatizme düşeriz. solcu planlara

Tanrının Vahşi Doğa olduğu yerde, mesih Ted Kaczynski'dir, İncil Unabomber'ın manifestosudur, havariler Zerzan, Feral Faun, Jesús Sepúlveda'dır, diğerleri arasında özlem duyulan cennet medeniyetin çöküşüdür, Aydınlanmış vaizler, bir gün "devrim" in geleceğine, müritlerin "potansiyel olarak devrimci" kişiler olacağına, haçlı seferlerinin ve misyonerliklerinin yerine getirileceğine körü körüne güvendikleri inancıyla sürdürülen "devrimciler"dir. sözü yeşil veya anarşist mücadelelere ("potansiyel olarak devrimcilerin" olduğuna inanılan) ve ateistlere veya mezheplere dahil olan insanların çevrelerine getirmek,

onların dogmalarına inanmayan veya fikirlerini tutarlı olarak kabul etmeyen bizler olurduk. gerçeklikle.

Sadece çevremizdeki her şeyi (daha önce yaptığımız gibi) değil, aynı zamanda kafamızdakileri, bir özeleştiriyi ve yeni bir geliştirmeyi de analiz etmeyi taahhüt etmezsek, olan ve medeniyet karşıtı fikirlerde olan budur. Hakimiyet Sisteminin sunduğu değişiklikler karşısında vazgeçilmez hale gelen

Sadece bu değil, aynı zamanda bir strateji olan ikinci kavram, medeniyet karşıtı fikirlere ait olmayan "yeni şehir gerillası" kavramıdır. Sabotaj ve doğrudan eylem alanında, genel düzeyde biraz daha fazla bir şey. Bu sözlerle kendilerine sahip çıkan birçok grup gördük, doğru hatırlıyorsak terimi birkaç yıl önce Yunanistan'da Ateş Hücreleri Komplosu grubu tarafından daha yaygın olarak kullanılmaya başlandı.

Bu kavramın temel argümanı, stratejinin bir şehir gerillasının stratejisi olmaya devam etmesi, ancak yeni yollarla olması gerçeğinde yatmaktadır. Yani, eylemler aynı olmaya devam etti: kendini finanse etmek için soygunlar, belgelerde tahrifat, gelişmiş patlayıcılarla veya yokluğunda büyük miktarda patlayıcı madde, silah, mühimmat, ulaşım aracı, güvenlik evleri ve daha fazlası ile saldırılar.

Ama kendisini "yeni" olarak görüyordu çünkü lideri, yöneticisi yoktu. Hücreler saldırıda tam bir özerkliğe sahipti, entegratörleri milisler ya da genel komutanın ya da merkezi çekirdeğin astları olarak değil, bireyler olarak görülüyordu. Ama bu şekilde bile "yeni şehir gerillası" deseler de eski şehir gerillasının yaptığı hataları yaptılar.

Yetmişli yıllarda RAF gerillalarının uğradığı, ancak 2000'li yıllarda CCF üyeleri ile tekrarlanan bir sürecin yaşanacağını düşünmüyoruz. Dünyanın herhangi bir yerinde kendisine "yeni şehir gerillası" diyen başka bir grubun, sadece mahkumlara yol açan bu tür deneylere güvenerek sermaye devletinin eline geçmesi bizi şaşırtmaz.

Sistemin ağları arasında kaymak için en iyi seçim, benzer düşüncelere sahip bireylerden oluşan veya bireysel düzeyde, isyancı arabuluculuk ve sabotaj kalitesini hedefleyen, resmi örgütlenmeyi reddeden ve ayırım gözetmeyen işe alımları hedefleyen enformel örgütlenme olmaya devam ediyor. [(3) -NOT EGOTİST]

Ele almak istediğimiz üçüncü husus, bugünlerde Mauricio Morales adına verilen müstehcen manipülasyondur. Onunla hiç tanışmadığımız doğru olsa da, bize bıraktığı kelimeleri okurken, ifade ettiği ve yaptığı şeylerle güçlü ve kurnazca bir yakınlığımız olduğunu hissediyoruz, eğer denemeseydik, ondan bahsetmezdik bile ve neden? ?

Ayırım gözetmeyen dayanışmanın partizanları olmadığımız için, sadece kendimize sahip çıkıyoruz ve hepsi bu. Bugün, vahşi olma eğiliminde olan bir bireycinin ölümünün üzerinden iki yıl geçti, ancak onu "toplumsal savaşçı", "politik olarak doğrucu" olarak hatırlayan birçok solcu olduğu sürece, düşündüğünün tam tersi. , gerçekte olduğundan saparak.

Bunu sadece biz söylemiyoruz, onu yakından tanıyanlar ve onunla birlikte olanlar da bizimle aynı fikirdeler. Grupo reducido de individuos salvajes (takım arkadaşlarının imzaladığı gibi) - [F] - öfkelerini Mauricio'nun ölümünden kısa bir süre sonra gösterdi. Bir adamın bir slogana dönüşmesi ve ölüm yıl dönümünden sonra adının başka bir metne eklenmesi bir cezadır. Ama adı ve eylemleri neredeyse tamamen deforme olsa bile, sözlerinin ve eylemlerinin sahip olduğu gerçek değeri anlayan biz akrabalar var.

[EGOTİST NOTU]

(1) - ITS, hedonizmi dürtüsel bir haz içgüdüğü olarak eleştiriyorsa ve konu farklılıklarını belirtmiyorsa, akıl yoluyla saldırmanın hazzını kullanmaları bakımından bir tür eudemonizm ile özdeşleşebildiklerini söyleyebiliriz. ?

(2) -Bu notta, kendimize soruyoruz, her ne kadar ITS, bilimsel deneylere ilişkin ciddi içgörüler konusunda bilgili olsa da - ve resmi bilimi mutlak bir kavram olarak reddediyoruz - "gelecekteki felaketlerden" nasıl bu kadar emin olabiliyorlar?

(3) -ITS metninde yazan bu noktada Ahlaki olmayan bir eleştiri yapmak istiyoruz: FAI FRI Ateş Hücreleri Komplosunun kendisini "gerilla" ilan ettiği doğrudur - ancak terimler bazen değerler toplumu olarak algılanır Eşitlik onları zaman içinde ve zamanla empoze etti. CCF gerillası geneli değildir, aksine sayısız saldırı ve derinlemesine metinle, "bütün" toplumun sistemine saldırmanın bir yoluna yeni bir ışık tuttu - Bireyciler, Nihilistler ve Bireycilerin birliğinde birleşme. Antisosyaller ve Ahlaksız bir yol uygulamak.. Bunun ne anlama geldiğini, ITS'nin "gayri resmi örgütlenme" vb. ile sonuçlandırdıklarında ne yazdığını, CCF'nin kendisi uygulamışsa, taklit edenlerin klişe şikayetlerinin ötesine geçerek anlayamıyoruz. iddiası yok..?

METİN NOTLARI

[İ]. Burada kesinlikle kendimizi Meksika'da pek çok insanın bağımlı olduğu öğrenci mağduriyetinin tarafına koymak istemiyoruz. Öğrencilerin (büyük bir kısmı) devletin kendilerini hayat dışı yaşamlarında ilerletmek ve normal bir şekilde takip etmek için eğitim vermediğinden şikayet ediyorlar - "uyumdan ölmek üzere olan bir şehrin sokaklarında dolaşırken ve konuşan insan hamamböceklerinin yanından geçtiğinizde. eroin ve çocuk pornografisi hakkında, gerçekten normal hissediyor musun?" - kurgusal bir karakterin başka sözcüklerle ifade edilmesi. Devletin ileri sürdüğü eğitim talebi, bizim reddettiğimiz bir medeniyet talebidir.

[B]. Teknolojiye karşı olduğunu iddia eden kişilerin bilgisayar ve internet kullanması çelişkili değil mi? Bizim için değil, çünkü onları eleştirileri geliştirmek ve yakınlık ilişkileri kurmak için bir araç olarak kullanıyoruz. Anonim kalan bizler, fikirlerimizi ancak bu şekilde yayabiliriz. Tekno-endüstriyel sistemin eleştirisini yapan bizlerin, bu düşünceyi oyma taşlara yayacağımızı aptalca mı düşündünüz?

[C] "Devrime" giden yol Ted Kaczynski

[D] "Benzersiz ve Mülkiyeti" Max Stirner

[E] Şiddetsizlik intihar ve Ted Kaczynski tarafından gelen "devrim" olduğunda.

[F] Yayınlanan tebliğde (çok değil) belirgin bir şekilde klasist işaretler olsa da, onu referans olarak koyduk. Metnin başlığı şöyleydi: Yoldaşımız Mauri'nin figürünün manipülasyonu hakkında.

VEGANİZM MİTİ

"Veganizm, hayvanlar alemine yönelik her türlü sömürü ve zulmü dışlayan ve yaşama saygıyı içeren bir yaşam felsefesidir. Uygulamada, saf vejetaryen bir diyetin ardından uygulanır ve kısmen veya tamamen hayvanlardan elde edilen tüm maddeler için alternatiflerin kullanımını teşvik eder.

Donald Watson, Vegan Derneği'nin kurucu üyesi.

Bu küçük metin, vegan felsefesinin fikir ve değerlerinin mantıksızlığını sorgulamayacak. Bu sefer veganlığın Teknoendüstriyel Toplumda bir mit olduğunu ve gerçek Hayvan Özgürlüğünü anlamının ve harekete geçmenin nasıl bir engel olduğunu göstereceğiz.

Veganlık bir efsanedir. Modern Teknoendüstriyel Toplumda hiçbir şey ve hiç kimse vegan değildir. Ancak bu efsaneye inanan, yiyeceklerinin, giyeceklerinin, ayakkabılarının, hijyen ve güzellik ürünlerinin, teknolojik cihazlarının, kitaplarının, müziklerinin, bisikletlerinin... ve zorunlu olarak tükettikleri tüm endüstriyel çöplerin "vegan" olduğuna inanan pek çok saf insan var. Ama gerçekte bu böyle değil. "Vegan" olarak adlandırılan tüm bu endüstriyel çöpler, insan olmayan hayvanların materyallerini içeremez, tamam, ama hayvan ve insan sömürsünü içerir veya daha doğrusu işbirliği yapar.

Dolayısıyla, daha önceki veganizm tanımımıza dönersek, "...hayvanlar alemine yönelik her türlü sömürü ve zulmü dışlayan bir yaşam felsefesi...", bunun felsefe ile tutarlı olmadığı açıktır, çünkü sistematik işbirliği yapmaktadır. Hayvan krallığının sömürülmesi, dolayısıyla veganlık bir efsanedir. Sözde "veganlar", karmaşık gerçekliğin işleyişini ve içinde yaşadığımız geniş ve karmaşık sosyal sistemi analiz etmeme, sorgulamama ve anlamama konusunda çok saftırlar. Modern Tecnoindustrial Society'den gelen herhangi bir gıda veya ürün, hayvan ve çevre krallığının sistematik sömürüsü ve evcilleştirilmesi ile işbirliği yapmakta özgür değildir.

Modern Teknoendüstriyel Toplum tarafından üretilen ve dağıtılan tohumlar, meyveler ve sebzeler vegan değildir, çünkü modern endüstriyel tarımın aşağıdakilere ihtiyacı vardır:

A) Geniş verimli arazileri, bu toprağın verimliliğinden yararlanmak ve onu bir ekim alanına dönüştürmek için ormansızlaştırın. Ormansızlaşma anlamına gelir; O toprağı işgal eden ekosistemi yok edin. Bu ekosistemin bitki örtüsü kesilmeli veya yakılmalıdır. O zaman, o ekosistemin farklı hayvan türlerini öldürmek, yakalamak, evcilleştirmek, yerinden etmek ve hatta yok etmek gerekir. Bu, ekosistemin kendisinin (ekosistem ve sakinler) sürdürdüğü tüm çok karmaşık ilişkileri ve etkileşimleri ve ekosistemin diğer ekosistemlerle ve genel olarak gezegenle sürdürdüğü ilişkiyi ortadan kaldırır.

B) Tarla hazır olduğu için köylülerin toprağı işleme, aletlerine (makinelere veya insan olmayan çalışan hayvanlar), tohumlara (yerli veya transgenik) ekilmesine, Gübrelere (doğal veya endüstriyel), sulamaya ihtiyaç vardır. hasat elde edildikten sonra araçlara satılır, naklede, depolar ve sonunda o tohum, meyve veya sebze "veganların" satın alacağı ticari kuruluşa gelene kadar dağıtır. onlara.

Bu süreci tamamlamak için modern Teknoloji Derneği'nin büyük ve karmaşık işbölümünü kullanmak gerekir ve tüm bu büyük ve karmaşık ilişkilerde hayvanlar ve çevre krallığının sistematik olarak sömürülmesi ve evcilleştirilmesi vardır. Bazı "veganlar" tükettikleri tohum, meyve ve sebzelerin endüstriyel kökenli değil, organik bir meyve bahçesi olduğunu savunmalarında, tamam, ancak bu meyve bahçesi üretim, depolama ve yiyeceklerinin dağıtımını ve onları elde etmek için para dolaşımı varsa, kaçınılmaz olarak sistematik hayvan ve ekolojik sömürü ve evcilleştirme dinamikleriyle işbirliği yapmaya devam eder. Belki de vegan tohumlar, meyveler ve sebzeler gibi tekniklerle kendini hasat edecek olanlardır; Permakültür veya organik bahçecilik ve basit araçlar veya teknoloji kullanma. Ancak o zamandan beri, Teknoendüstriyel Sisteme bağımlı olmaktan çıkacak ve onun güç, kontrol, evcilleştirme ve sistematik sömürü mekanizmaları terk edilecek, ancak kendilerini "veganlar" olarak tanımlayanların çoğu kendi yiyeceklerini ekmiyor.

Kendi kendine "veganlar" diye adlandırılanlar, diyetlerini yürütmek için modern Tekno-Endüstriyel Topluma bağımlıdır. Wild Nature'da hiçbir hayvan nasıl besleneceğini belirlemez, bu büyük ölçüde içinde geliştiği doğal ortam tarafından belirlenir. İnsan hayvanlarının omnivor beslenmesi bir seçim değil, hayatta kalmak için bir gereklilik, farklı ortamlarda hayatta kalabilmek, var olanı yemek, yenebilecek olanı yemek için bir gereklilik olmuştur. İnsan organizması bir uzman değil, fırsatçıdır ve omnivor beslenmesi bunu kanıtlamaktadır. Uygur kafesinde evcilleştirilen insan hayvanı, kendini nasıl besleyeceğine (vejetaryen, vegan, meyveli veya etçil beslenme) karar verebilir, ancak bunun mümkün olması için işbirliği yapması ve evcilleştirilmiş insan hayvanı statüsünü koruma altında sürdürmesi gerekir. Teknolojik Sistemin ilerlemesinin yardımcısı.

Hiçbir vejetaryen, vegan veya meyveli hayvan, geliştirilmesi gereken ortamda (Wild Nature) bu tür bir diyetle olması gereken gerçekten özgür insan hayvanı olarak hayatta kalamaz.

Kendilerini "veganlar" olarak adlandıranların çoğu, belki de kendilerini gerçekte oldukları gibi, yani insan hayvanları olarak görmüyorlar. Ve "Hayvan Özgürlüğü" için savaşanların, kendi Vahşi Bireysel Özgürlükleri için savaşmayanların, evcilleştirilmiş insan hayvanlarının kendi durumlarını hiç sorgulamadıkları da çok doğrudur. Modern Tecnoindustrial Society

tarafından sunulan tohumlar, meyveler ve sebzeler vegan değilse, endüstriyel kaynaklı diğer zararlı ürünleri bir yana: giyim, ayakkabı, hijyen ve güzellik ürünleri, kitaplar, müzik, bisikletler... Benzer bir analiz ürünlere uygulanabilir. aldatıcı bir şekilde “yeşil” veya “ekolojik” olarak adlandırılır. Modern Teknoendüstriyel Toplumun hiçbir ürünü vegan değildir, ekolojik bile değildir.

Sözde "veganlar" aldatmaya devam edebilirler ve kendilerini kandırarak evcilleştirme ve sistematik sömürü sistemine bağlı kalmaya devam edebilirler. Teknolojik İlerleme'nin hizmetinde evcilleştirilmiş insan hayvanları olarak kendi statülerini görmeden veya kınamadan, insan olmayan hayvanların kölelik koşullarını kınamaya devam edebilirler. Diğer hayvanların kafeslerini görüyorlar ama içinde yaşadığımız modern uygar kafesi göremeyecek kadar körler. Önce kendi Bireysel Vahşi Özgürlükleri için savaşmadan, “Hayvan Kurtuluşu” için beyhude savaşımaya devam edebilirler. Evcilleştirilmiş bir hayvanın diğer hayvanları özgürleştirmeye çalışması oldukça komik. Teknolojik Sistemin (solculuğun) fikir ve değerlerini savunmaya ve desteklemeye devam edebilecekler, onu sadece yararsız reformlarla iyileştirmeye, onu kesin olarak yok etmeye değil. Kendi ürünlerini veya sözde vegan endüstriyel zararlı yiyecekleri zorunlu olarak tüketmeye devam edebilirler.

Bütün bunlar sadece bir şekilde bilincinizi kandırarak ve rahatlatacaktır, ancak gerçekte hayvanlar aleminin evcilleştirilmesine ve sistematik sömürüsüne saldırmaya çalışmak için hiçbir şey yapmayacaktır. Vahşi Doğa'nın evcilleştirilmesine, tahrip edilmesine ve sistematik yapaylaştırılmasına karşı hiçbir şey yapmayın. Vegan teori ve pratiğinden kaynaklanan mantıksız dolandırıcılık ile karşı karşıya kalarak, gereksiz tüketimden vazgeçmeye, halihazırda üretilen malzemeleri yeniden kullanmaya ve Teknolojik Sisteme bağlı kalmaya, değerlerden uzak, kendi kendine yeten yaşam tarzımızı geliştirmeye karar verdik Uygar kafesin ve Bireysel Özgürlük ve Vahşiliğimize yakın.

Gerçek Hayvan Kurtuluşu İçin Kafeslere ateş, Medeniyete ateş
Notlar:

(1) Bu fikirler ve değerler şunlardır: duygusalı hayvancılık, türcülük karşıtlığı, biyomerkezcilik, hedonizm, din, solculuk, insan hayvanlarında vejeteryanlığın varsayılan doğallığı, sosyal ekoloji, insan düşmanlığı vb.

(2) Bu metinde veganlıktan bahsettiğimizde, onun “burjuva veganlığı”ndan sözde “anarkoveganizm”e kadar tüm “farklı” eğimlerine atıfta bulunuyoruz. Ve “Hayvan Kurtuluşu” reformist hareketinden, kölelik karşıtı veya radikal “Hayvan Kurtuluşu” hareketine (ALF – Hayvan Kurtuluş Cephesi-). ALF aktivistleri, eylemde buldukları için reformist olmadıklarını iddia edebilirler, ancak gerçek şu ki, çok eleştirdikleri reformist “Hayvan Özgürlüğü” hareketini oluşturanlarla aynılar. Teknolojik Sistemin (solculuğun) aynı değerlerini savunmak ve yaygınlaştırmak için reformisttirler, Teknolojik Sistemi yok etmeye çalışmıyorlar, sadece iyileştirmeye çalışıyorlar ve en kötüsü bunun farkında değiller.

(3) Hayvan Özgürlüğü ile şunu kastediyoruz: Yaşamlarını Özgürlük içinde, Doğal ve Vahşi yaşam ortamlarında geliştiren insan hayvanları değil.

kundakçılardan dersler

“Ölmekte olan bir gezegenin yanan öfkesiyiz.”

Dünya Kurtuluş Cephesi veya ELF, Dışişleri Bakanlığı ve diğer araştırma kurumları tarafından Amerika Birleşik Devletleri'ndeki en büyük iç terör tehdidi olarak ün kazandı. İlk eylemleri 1996 yılına dayansa da ancak ertesi yıl eylemleri daha yıkıcı bir hal almaya başladı ve kamuoyunun dikkatine sunuldu.

İşte ana eylemlerinin kısa bir zaman çizelgesi:

-21 Temmuz 1997: ELF, Redmond, Oregon'da at eti satan bir şirket olan Cavel West Company'ye büyük bir kundaklama saldırısı düzenledi. Şirket bir milyon dolar zarara uğradı ve bir daha toparlanamadı.

-2 Haziran 1998: ELF, ABD Tarım Bakanlığı Hayvan Hasar Kontrol binasına ve ABD Tarım Bakanlığı'na ait bir binaya karşı gerçekleştirilen ve 1,9 milyon dolarlık hasarla sonuçlanan bir kundaklamayı koordine ediyor.

-19 Ekim 1998: Colorado, Vail dağlarındaki büyük bir kayak pistinde beş bina ve birçok mülk ELF üyeleri tarafından küle çevrildi. Beş gün önce bir mahkeme, kayak şirketine faaliyetlerini vaşak habitatına genişletmesi için izin verdi. Zarar 12 milyon doları buldu.

-31 Aralık 1999: Büyük bir yangın, East Lansing'deki Michigan Eyalet Üniversitesi Tarım Bakanlığı'ndaki 324 numaralı odayı yok etti. Bina, genetiği değiştirilmiş tohumların genişletilmesi için test edilmeye ayrılmıştı. Zararın bir milyon dolar olduğu tahmin ediliyor. Bu projeler Monsanto ve USAID tarafından finanse edildi. ELF şunları yazdı: "Monsanto'yu yak, Yaşasın ELF!"

-20 Temmuz 2000: Rhinelander, Wisconsin'deki ABD Orman Servisi'nin araştırma laboratuvarı dışında ELF üyeleri tarafından yüzlerce genetiği değiştirilmiş ağaç yok edildi. Çeşitli arabalar biyomühendisliğe karşı sloganlarla boyandı. Zararın bir milyon dolar olduğu tahmin edildi.

-Kasım ve Aralık 2000: ELF, New York ve Colorado'daki apartmanlara ve lüks inşaat projelerine yönelik büyük kundaklama saldırıları gerçekleştirdi ve bununla "kentsel yayılmaya karşı sınırsız bir savaş" ilan etti. Hasarlar binlerce dolar değerindeydi.

- 21 Mayıs 2001: Washington Üniversitesi'ndeki Kentsel Bahçe Bitkileri Merkezi, ELF tarafından yakılıp yıkıldı. Zararın 7 milyon dolar olduğu tahmin ediliyor.

-1 Ağustos 2003: San Diego, California'da yapım aşamasında olan 206 ünitelik bir kat mülkiyeti projesine karşı büyük bir kundaklama saldırısı gerçekleştirildi. Zararın 50 milyon dolar olduğu tahmin ediliyor. ELF saldırının sorumluluğunu üstlendi ve kaza yerine "Sen inşa et, biz yakalım" diye grafiti yazdı. Bu, ELF'nin Amerika Birleşik Devletleri'ndeki en yıkıcı saldırısıydı ve ardından ulusal güvenliğe yönelik artan bir tehdit olarak görülmeye başlandı.

-22 Ağustos 2003: ELF, bir Hummer bayisinde sabotaj ve kundaklama gerçekleştirdi ve tahmini 2,3 milyon dolar hasar verdi.

ELF tarafından gerçekleştirilen kundaklama, tehditler ve sabotajlar 2006 yılına kadar devam etti ve sonrasında çoğunlukla durdu. 2009 yılına kadar, ELF bir ekskavatör soydu ve Washington, Everett'teki KRKO radyo istasyonunun kulelerini yıkarak onları yok ettiğinden, faaliyet vardı. ELF üyeleri şu anda FBI tarafından dünya çapında bir insan avının konusudur. Şu soru sorulmalıdır: ELF'nin büyük kundaklama kampanyaları neden sona erdi? Cevap: Bir muhbir yüzünden. Kasım 2015'te basın, FBI'nın önlerinde en çok aranan eko-teröristlerden birine sahip olduklarını kabul ettiği, ancak onun izini kaybettikleri bu tema hakkında bir hikaye yayınladı.

Burada, 1990'ların sonundan 2000'lerin başına kadarki en aktif ve yıkıcı ELF hücrelerinden birinin üyesi olan Josephine S. Overaker'dan bahsediyoruz; ELF afişi.

FBI bu hücreye "Aile" adını verdi. Aralık 2005'te dört farklı eyaletteki Infoshop'lara baskın düzenleyerek dokuz kişiyi tutukladılar ve 11 kişiyi daha yargıladılar. Bu, Jacob Ferguson adlı bir muhbirin beyanlarının sonucuydu. Alnında pentagram dövmesi olan bir uyuşturucu bağımlısıydı. O sırada Josephine'in erkek arkadaşıydı ve onunla olan ilişkisi aracılığıyla ELF saldırılarına karışmıştı. Kundaklamaların sorumlularıyla yaptığı görüşmelerde kıyafetlerine gizli bir mikrofon takmaya gönüllü oldu. FBI'nın "Aile"ye karşı "Geri Tepme Operasyonu"nu uyguladığı yöntem buydu.

FBI'a göre Aile, 2005 yılında bir polis operasyonu sırasında hapsedilen ve o yılın 21 Aralık'ında Arizona'daki hücresinde intihar eden eko-radikal Bill Rodgers tarafından yönetiliyordu. Bill'in "[Elektrikli Zamanlayıcılarla Yangınları Ayarlamak - Bir Dünya](#)

[Kurtuluş Cephesi Kılavuzu](#)” başlıklı ELF el kitabını yazmaktan sorumlu olduğu belirtilmelidir.

Sanıkların çoğu hükümetle işbirliği yaptı ve cezaların düşürülmesi karşılığında muhbir oldu. Eylemlerinin tüm sorumluluğunu üstlenen ve muhbir olmayanlar sadece Nathan Block, Daniel McGowan, Jonathan Paul ve Joyanna Zacher'di.

ELF hücrelerinin sadece dört üyesi kaçmayı ve hapisten kaçmayı başardı, ancak Mart 2009'da Justin Solondz Çin'de tutuklandı ve iade edildi. Hükümetle işbirliği yapmayı reddetti ve yedi yıl hapis cezasına çarptırıldı.

Rebecca Rubin, Kasım 2012'de Kanada sınırında yakalandı. Ocak 2014'te beş yıl hapis cezasına çarptırıldı.

Joseph Mahmoud Dibee, Amerika Birleşik Devletleri tarafından aranan bir başka eko-radikaldir. ABD makamlarının yetki alanı dışında olduğu ve Suriye'de saklanıyor olabileceği söyleniyor.

FBI'a göre, Josephine S. Overaker Bask ayrılıkçılarının yardımıyla İspanya'ya kaçtı ve Madrid'deki anarşistler tarafından saklanıyordu. Ancak bir gün Avrupa'da gözünün önüne geldikten sonra hiçbir iz bırakmadan ortadan kayboldu ve o zamandan beri kendisinden haber alınmadı.

Amerika Birleşik Devletleri'ndeki ELF tarihinin bize bıraktığı dersler şunlardır:

-Ölmek veya hapse girmek istemiyorsanız, yasadışı eylemler gerçekleştirirken bir uyuşturucu bağımlısına güvenmeyin veya onunla ilişki kurmayın.

-Dünyanın bir “kurtarıcısı” olarak görülmeyi ummamalısınız ve bu düşünce aklınızdan geçmemelidir. Doğaya zarar verenleri kundakladığınızda veya zarar verdiğinizde, sizi her zaman suçlu, aşırılıkçı, deli, terörist vb.

Amerika Birleşik Devletleri'ndeki ELF eylemleri nedeniyle hapsedilenlerin çoğu, kimseyi yaralamadıkları veya öldürmedikleri için terörist olmadıklarında ısrar ettiler. Ama buna diyorum ki: Evet haklısın, saldırılarında kurban yoktu. Ama sonra sorarak takip ederdim. “İşyerini küle çevirdiğiniz şirket sahipleri, üniversite araştırmacıları ve devlet çalışanları ne düşünür? Yaptıklarından memnun kalacaklar mı? Kişisel kayıtsızlıklarını sürdürürler miydi? Hayır, bu yangınların kaza değil, kundakçılık olduğunu ve dahası belli bir amaç için yapıldığını öğrendiklerinde korku ve dehşete kapıldılar. Bunu yanlış anlamayın, başlarına bir şey geldiğinde, başlarına gelenlerin doğaya aykırı eylemlerinin bir sonucu olduğunu çok iyi bilerek yetkililere ağlayarak giden insanların tarafını tutmuyorum.

Burada sadece hukuki anlamda, sadece belirli bir amaç için insanları öldüren ve sakat bırakanlara sorumluluk yükleyen bir şeyden bahsetmiyorum. Terörden bir duygu, o anda yaptıklarının bedelini ödemeleri gerektiğini anlayan insanların tepkisi olarak bahsediyorum. Belki hukuki açıdan ya da hapisteyken terörle suçlanmanız ve Meksika'da 30 yıl hapis cezası alma riskiniz olması gerçekten talihsizlik. Belki bu durumda terör eylemleri için bilgi veya desteği (yasaya göre) yasal olarak reddetmeniz gerekir, ancak yapamıyorsanız yapamazsınız.

-ELF saldırıları ABD'de çalkantılı bir bağlamda gerçekleşti Ted Kaczynski yeni tutuklandı ve ülke çapında ELF saldırıları gerçekleşti. Buna, 1999'daki DTÖ Zirvesi protestoları sırasındaki ünlü Seattle Savaşı ve 2001'de İkiz Kuleler'e yapılan saldırılar da eklendi. Bütün bunlar, bu davada “vatan güvenliğini” tehdit edenlere yönelik cezaların sertleştirilmesine yol açtı. ELF üyeleri. FBI ve diğer kurumlar daha sonra ellerindeki tüm araçları kullanarak onlarla savaşmak ve tutuklamak zorunda hissettiler.

11 Eylül'den sonra saldırıları durdurmak daha mı iyi olurdu? Hayır, saldırılar gerektiğinde gerçekleşti. Kriz tam önünüzdeyken durma lüksünü göze alamazsınız. Burada vurgulamak istediğim şey, ciddi polis çalışmaları artan yasal cezalarla el ele giderse, yetkililerin El Kaide gibi dış tehditlerle etkili bir şekilde nasıl mücadele edebilecekleri, eğer hala iç cephede bir düşmanları varsa (ELF / ALF))? FBI'ın radikal ekolojik çevrelere sızmasının ve aptal bir şans eseri, zincirin zayıf halkası olan istekli bir ispiyoncuyla karşılaşmasının nedeni buydu,

bu zincir ancak hafif tehditlerden sonra insanları dışarı atmaya başladı. Savaş halindeyken bu anlardan ve durumlardan kaçamazsınız. Yani dikkat edin sizi hazırlıksız ve bilgisiz yakalamasınlar! Her zaman durumun farkında olmak çok önemlidir.

Teminatlı hasar: Ayrımsız Şiddetin Eko-Aşırılıkçı Savunması

Yalnızca eko-aşırılık yanlısı bir propagandacı olarak, ITS'nin ve diğer eko-aşırılıkçı grupların eylemlerine karşı anarşist ve solcu okuyucuların tepkilerine dikkat etmek zorunda kalıyorum. Karşılaştığım ilk tepki genellikle iğrenmedir. Eko-aşırılık yanlıları, otobüsleri yakmak ve posta bombaları göndermek gibi, “masum seyircilerin” de zarar görebileceği, mülkiyete ve insanlara karşı nasıl ayırım gözetmeyen eylemler gerçekleştirebilir? Ya bir çocuk bir bombanın yanıdaysa ya da bilim adamının sekreteri, bir anne ve bir eş paketi açar ve onun yerine öldürülürse? Masum insanların öldürüldüğü bu nihilist şiddet takıntısı neden? Bu, medeniyeti yok etmeye yardımcı olmak için etkisiz değil mi? Bu sadece eko-aşırılık yanlılarının zihinsel olarak rahatsız olduklarını, muhtemelen ebeveynlerine, ilaçlarına, dışlanmışlara vs. kızgın olduklarını göstermiyor mu?

Gerçekten, solcuların, anarşistlerin, anarko-primitivistlerin ve eko-aşırılıkçı şiddete olumsuz tepki veren herhangi bir sayıda insanın muhalefeti, büyük bir ikiyüzlülüktür: Nietzsche'nin ve herhangi bir iyi kelime manipülatörünün kolayca inceleyebileceği düzeyde ikiyüzlülük.

Uygurluk için ve gerçekten herhangi bir ideoloji, ayırım gözetmeyen şiddete, kirli çamaşırları gizlemeye ve kimse görmesin diye retorik halinin altına kiri süpürmeye dayanır.

Sayı oyunuyla başlayalım:

Eko-aşırılıkçı şiddete karşı muhalefete, Hristiyan “Altın Kural” bakış açısıyla yaklaşılabilir: “Başkalarına, onların size yapılmasını istediğiniz gibi yapın.” Otobüste havaya uçmak istemezsin. Sadece “işinizi yaparken” parmaklarınızın uçmasını ya da kafanıza kurşun sıkılmasını istemezsiniz. Herkesin çalışma ve geçinme hakkı vardır, değil mi? Ancak eko-aşırılıkçı bir patlamanın iş tarafında olma şansınız çok küçük: muhtemelen piyangoyu kazanma şansınız daha yüksek. Öte yandan, arabınıza çarpma veya bir arabaya çarpma şansınız, kıyaslandığında astronomik olarak daha yüksektir. İşlenmiş gıdaların tüketimi nedeniyle kanser veya kalp hastalığından erken ölme şansınız daha da yüksektir. Yine de bu son iki ölüm nedeni “tamamen doğal”ken, doğanın kendisini savunmak için verilen bir savaşta “ikincil hasar” olması bir şekilde bir trajedidir. Sel gibi gözyaşı dök bana.

Tabii ki, böyle bir kınama, devletin veya medeni şiddetin zımnen onaylanması anlamına gelir. Burjuva liberal için “terörist şiddet” korkunçtur, çünkü öldürülmesi gereken insanları yalnızca Devlet belirleyebilir (örneğin, Afganistan veya Yemen'de yaşasaydınız, sadece arabalardan daha fazla korkunuz olurdu; insansız uçaklarınız da olurdu. Ama sorun değil, çünkü ABD demokrasisi bunu onayladı.) Solcu ve anarşist, eko-aşırılıkçı eylemi daha bütünlüklü bir şekilde eleştirebilir, bu nedenle mantık devam ediyor, çünkü onlar da kapitalizmin ve devletin şiddetini reddediyorlar. . Ancak bunun dışında, kendi kafalarında idama mahkum ettikleri “suçlu”, zengin parazitlerin, talk-shoplarının rahatlığında ayırım gözetmeksizin ve hatta zalimce öldürüldüğü bir fantezi dünyası yaratıyorlar. burjuvazinin de kocalar, babalar, oğullar, kızlar vb. olduğunu hesaba katarlar. Ve elbette, şiddetin asgari düzeyde olmasını beklerler, çünkü Devrimler tarihsel olarak masumların asla ve asla incinmediği zarif çay partileri olmuştur...

Burada karşı karşıya olduğumuz şey, Uygurluğun Büyük Hologramı'dır: Bizi asla tanışamayacağımız insanlarla ilgilenmeye, soyut yurttaş, yoldaş veya Tanrı'nın çocuğu için derin bir empati duymaya zorlayan bir şeydir. Yanan otobüsü ya da yıkılan ofisi ya da bir hükümet binasının dışında bırakılan yangın çıkaran bir cihazın kalıntılarını görünce

üzülmemiz gerekiyor. Kafamızda senaryolar üzerinden geçmemiz gerekiyor: “Ya kızım o binanın önünde olsaydı? Ya karım o ofiste olsaydı? Ya bir park yerinde kendi kanımdan oluşan bir havuzda yatan o bilim adamı olsaydım?” Peki ya sen olsaydın? Ve dürüst olmak gerekirse, değildin, öyleyse neden o filmi kafanda oynuyorsun?

Medeniyetin büyük anlatısı bu değil mi: Hepimiz bu işte beraberiz? Bu bir yalan çünkü biz değiliz. Hayatınız sadece büyük bir Makedeki bir dişlidir ve Makine sizi tükürmeye karar verirse, dışarı tüküreceksiniz. Ajansınız yok, ahlakınız bir yanılısma. Sadece sırtınızdaki kıyafetleri ve yediğiniz yiyecekleri yapmaya giden pek çok şiddet ve ölümü örtbas ediyor. Çok sayıda hayvanın ölmesi, ormanları yakması, çayırları asfaltlaması sorun değil. İnsanları fabrikalarda köleleştirmek, vahşi vahşilerin dünyalarını gömenlere anıtlar dikmek, daha iyi bir yarın için bugün yaşayanların hayallerini ve akıl sağlığını feda etmek sorun değil. Ama Allah aşkına bir bakanlığın önüne boru bombası koymayın! Bu çok ileri gidiyor.

İşte kurtuluşunuzun anahtarı: topluma hiçbir şey borçlu değilsiniz ve onun söylediklerini yapmak zorunda değilsiniz. Dünyanın diğer tarafında öldürülen o insanlar seni umursamıyor ve asla da etmeyecekler. Dunbar numaralarında sadece bir basamak fazlasınız: en fazla manşet olursunuz ve sonra unutulursunuz. Yüzlerce ve binlerce mil ötedeki "vatandaş"ın veya "Tanrı'nın çocuğu"nun ölümüyle özdeşleşmeniz, sizi toplumun istediğini yapmak için manipüle etmenin bir yoludur: bu bir evcilleştirme aracıdır ve bu kadar.

Şair Robinson Jeffers bir keresinde zulmün en doğal şey olduğunu söylemişti, ancak medeni insan bunu doğaya aykırı gösteriyor. Şu anda Kuzey Kaliforniya'da bulunan bazı kabileler Avrupalılar tarafından aynı zamanda en barışçıl ve en şiddetli olarak gözlemlendi: Organize savaşları olmadığı için barışçıl, kişiler arası anlaşmazlıkları bu şekilde çözdükleri için şiddetli. Bireyci şiddet eylemlerinden öğrenerek sinenler, Devletin ve uygarlığın uygar insan hayvanlar üzerinde münhasır yaşam ve ölüm yetkisine sahip olma hakkını gerçekten savunuyorlar.

Onlar onun mülkü, öyleyse bu eko-teröristler, kimin yaşayıp kimin öleceğine karar vermek için 10.000 yıllık medeni hukuk ve düzenin yanı sıra bu hakkı nasıl ihlal eder!

Konuşmamı Joseph Stalin'den iki (apocryphal?) alıntıyla bitiriyorum.

Birincisi: “Omlet yapmak için birkaç yumurta kırmanız gerekiyor.” Tabii ki, eko-aşırıılıkçıların karşıtları her zaman şunu söyleyecektir: Kendi Eden versiyonumuzu yapmak için masum insanların hayatlarını feda ediyoruz. Yarım beyni ve biraz okuduğunu anlayan herkes bunun saçmalık olduğunu bilir. Eko-aşırıılık omlet yapmak için yumurtaları kırmaya çalışmaz: tüm çiftliği yok etmeye çalışır ve bu süreçte yumurtalar zarar görürse, canavarın doğası budur. Bir fabrika çiftliğinde günde kaç yumurta kırılır?

Stalin'den ikinci alıntı: "Bir ölüm trajedi, bir milyon ölüm istatistiktir." Ve bu, uygarlığın, solcu ve anarşistlerin mantığı değil midir? Medeniyet tarafından katledilmiş koca bir dünyayı omuzlarından atabilirler, topraklarını savunmaktan başka hiçbir şey yapmayan vahşi insanların ölümlerini görmezden gelebilirler ve kafalarında, yataklarında boğucu kapitalistlerin video oyunları oynayabilirler, ama bir otobüs yanıyor, laboratuvar havaya uçuyor, “Çocukları kimse düşünmeyecek mi!?” diye bağıyorlar.

Bu eylemlerin etkisiz olduğunu düşünebilirsiniz; Onları çılgın sosyopatların takıntıları olarak düşünebilirsiniz, ya da sizde ne var. Dünyayı değiştirmeye çalışmıyoruz, her şeyin alevler içinde olduğunu görmeyi tercih ederiz. Ve eğer Dünya'nın, nehirlerin ve dağların, ormanların ve okyanusların yok edilmesinin gerçek delilik olduğunu görmüyorsanız, o zaman size yardım edemeyiz ve umursamıyoruz. Geldiğimizi gördüğünde eğil.

ayrım gözetmemiş anarşistler

Bazen nasıl da uyum içinde bir dünya hayal ediyorum: her eğilim, diğeriyle çatışmadan kendi inisiyatifine dayalı; Hepimizin devrimin büyük savaşına doğru koşması gereken yarın daha güçlü olmak için kendimizi küçük düşürmeden! Ama bunların hepsi sadece bir rüya.

-----Severino Di Giovanni'nin Hugo Treni'ye mektubu. 15 Mayıs 1930

Zamanımızda, belirli şeylerin özü değişir. Gerçek değiştirilir ve sözde ilerleme yürüyüşüne uyan bir pantomime dönüştürülür. Modernite birçok şeyi değiştirmiştir, çevreden insan davranışlarına ve hatta siyasi ideolojilere kadar. Bu çağ, vatandaşlardan (muhalif ya da değil) her türlü insanlık dışı şiddete şiddetle karşı çıkmalarını talep ediyor. Medeniyetin bir bütün olarak savunduğu ahlaki değerler herkesin beynini yıkamıştır. Bu beyin yıkama bizi bireysel amneziye ve kolektif cehalete itiyor.

Modern zamanlarda pek çok siyasi ideoloji çarpıtıldı ve yavaş yavaş orijinal olmaktan ve basmakalıp ve iğrenç olarak neredeyse savunulabilir olmaktan evrimleşti. Bu, özellikle zamanla değişen ve başlangıçta olmadığı bir şeye dönüşen anarşist ideolog için geçerlidir. Bir süredir, birçok anarşist, eko-aşırılık yanlıları tarafından savunulan ayrım gözetmeyen saldırı kavramını ve uygulamasını reddetmiştir. Modern anarşistler için, masum seyirciler hakkında endişelenmeden bir hedefi vurmaya çalışan bir eylemden bahsetmek, özgürleşmiş insanlığa ve kendi kendini yöneten bir geleceğe karşı bir günahıdır, devrimci ahlakla bağdaşmayan sorumsuz bir eylemdir. Ayrım gözetmeyen bir saldırıda ahlâkın denkleme girmediği, devrim ya da buna benzer bir şeyin olmadığı doğrudur. Tek önemli şey hedefe vurmaktır.

Yine de, bu tür eylemler geçmişte anarşist pratiği oluşturan şeyler olduğundan ve birkaç yüzyıl önce anarşistleri hükümetin, din adamlarının, burjuvazinin GERÇEK düşmanları haline getirdiğinden, modern anarşistlerin bu uygulama tarafından nasıl skandallaştırıldığını bize itiraf ediyor. Ordu. Bunu göstermek ve bu temayı geliştirmek için, çeşitli tarihsel kaynaklardan gerçek anarşistlerin aşağıdaki eylemlerini kurtardık. Bu çabada, onları bu modern ilerici toplum tarafından yayılan bireysel hafıza kaybı ve toplu propagandadan çıkarmayı umuyoruz. Kendi zamanlarında terör ve şiddet yayan anarşik iblislerden çekinen rahibeler gibi, modern anarşistler (hatta sözde nihilistler), tüm bunları bir tür Kara Efsane olarak değerlendireceklerdir.

14 Ocak 1858: Anarşist Felice Orsini ve yoldaşı, üç Orsini bombası kullanarak III.

Napolyon'a saldırır. Kötü yaratıcılarının onuruna vaftiz edilenler, dinamitle dolu sert metal toplardı ve dış kısımlarında cıva fulminatla dolu küçük bölmeler vardı. Bomba sert bir yüzeye çarptığında patlayıcı tetiklenir. Napolyon III'e saldırı durumunda, ilk bomba atıldı ve vagonun reşosuna, ikincisi ona eşlik eden hayvanlara ve üçüncüsü vagonun penceresine indi. Bu saldırıda sekiz kişi öldü, 142 kişi yaralandı.

17 Şubat 1880: Rus gizli örgütü Narodnaya Volya'nın bir üyesi olan nihilist Stepan Khalturin, Rusya'daki Kışlık Saray'da bir bombayı patlattı: sekiz asker öldü ve 45 kişi yaralandı.

5 Temmuz 1880: İspanya'nın Ramba de Santa Monica kentindeki bir depoda güçlü bir patlayıcı patlatıldı. Olay yerindeki genç bir işçi, patlayıcının gelişigüzel bir şekilde oraya bırakılmasıyla havaya uçtu.

4 Mayıs 1886: 1 Mayıs'ta McCormick fabrikasının dışında grev yapan işçilerin baskısına karşı Chicago'daki anarşist örgütlerin bir toplantısı polis tarafından şiddetle dağıtıldı. Yakın dövüşte, polise ev yapımı bir bomba atıldı, biri öldü, diğeri yaralandı. Bu saldırıyı, düzinelerce kişinin tutuklandığı ve ardından beş protestocunun ölümüne mahkûm edildiği bir sokak savaşı izledi. Polis, gözaltına alınanların evlerine baskın düzenledi ve mühimmat, patlayıcılar, ateşli silahlar ve gizli anarşist propaganda buldu. Ölümüne mahkûm edilenler bundan böyle Chicago Şehitleri olarak biliniyordu.

Geleneksel anarşist hareket, Chicago anarşistlerini, kendi zamanlarında gerçek bir tehdit, gerçek atentator olsalar bile, "barışçıl güvercinler"miş gibi yüceltmıştır.

18 Ocak 1889: İspanya'da patronunun yaşadığı binanın merdivenine bomba konması sonucu 70 yaşındaki bir çalışan hayatını kaybetti.

8 Şubat 1892: Sözde. İspanya'daki Jerez de la Frontera İsyanı, anarşistler tarafından kışkırtılan 500'den fazla köylü, şehri almaya çalıştı ve iki sakin ve bir köylünün ölümüyle sonuçlandı. Polis, isyanı planlayan ve gerçekleştiren anarşistleri tutuklayarak ve ardından infaz ederek, zamanın anarşist hareketine karşı bir baskı kampanyası başlattı. Ertesi gün, 9 Şubat'ta, infazların arifesinde, Barselona'daki Plaza Real'de bir bomba patladı. Bomba, gizli polislerin genellikle toplandığı yerin yakınındaki bahçedeki saksılardan birine bırakılmıştı. Bazı tarihçiler hedefin polis olduğunu söylese de, patlama, öldürülen bir hurdacı ve bir hizmetçi ve bacakları kesilen erkek arkadaşı da dahil olmak üzere birçok masum kişiye ulaştı.

Anarşistlerin yoldaşlarının idamının intikamı şiddetliydi. İtalyan anarşist Paolo Schicchi, saldırıdan sonra yazdığı *Pensiero e Dinamite* dahil olmak üzere şiddeti yücelten birçok gazetenin editörlüğünü yaptı:

Toplumsal devrimin tamamen zafere ulaşması için burjuvazi olarak bilinen hırsız ve katiller ırkını yok etmemiz gerektiğini emrediyorum. Kadınlar, yaşlı çocuklar, hepsi kanda boğulmalı.

Bazı anarşistler saldırıdan rahatsız oldular ve şunları söyleyerek şiddetle reddettiler:

Bir anarşistin Plaza Real'de bombayı patlattığına inanamayız... [Bu bir eylemdi] vahşilerin özelliği. Bunu işçi sınıfının düşmanlarından başkasına bağlayamayız. Mayıs ayında bunu belirtmiştik. halka açık toplantılarda ve her yerde tekrarladık ve burada tekrar ediyoruz.

Patlayan bombalar korkaklıktır. Cömert bir fikir için yüz yüze bir karşılaşmada hayatını riske atan kişi kahramanlıkla övünebilir. Jerez'de olanları onaylayan biri açıklayabilir ve hatta övgü sunabilir. Ama tanımadığın birine zarar vermek için karanlıkta hazırladığın kötülüğün şiddetini kimse azaltamaz. (bkz: ayırım gözetmeyen saldırı)

11 Mart 1892: Ravachol, Fransa'daki Yargıç Bulat'ın (anti-anarşist) evine bomba yerleştirir.

27 Mart 1892: Ravachol, Savcı Benot'un evinde bir bomba patlattı. Bu saldırılar herhangi bir ölümle sonuçlanmasa bile, hala anarşistlerin acı düşmanlarını (aynı zamanda yoluna çıkan herkesi) vuracak bir kan ve dinamit çağının karakteristiği idi.

30 Mart 1892: Ravachol, Very Restaurant'a yapılan saldırı nedeniyle Lherot Restaurant'ta tutuklandı. Ertesi gün, duruşma sırasında, kimliği belirsiz teröristler Lherot Restaurant'ta birçok yaralı bırakarak bir bomba patlattı. Ravachol'un saldırılarının anarşist ahlakın sınırlarının dışında olduğu düşünüldüğünden, zamanının anarşistleri tarafından "adi bir suçlu" olarak görüldüğünü belirtmek gerekir.

7 Kasım 1893: İspanyol anarşist Santiago Salvador, İspanya'nın Barselona kentindeki Licea Tiyatrosu'ndaki bir operanın izleyicilerine bir Orsini bombası attı. Kan, cesetler ve enkaz her yere saçıldı ve 22 ölü ve 35 yaralıyla sonuçlandı.

9 Aralık 1893: Ravachol'un giyotinle infazı, birçok anarşisti intikam için "eylem propagandasını" benimsemeye itti. Anarşist Auguste Vaillant, Fransız Temsilciler Meclisi'ne güçlü bir bomba atarak 50 kişiyi yaraladı.

12 Şubat 1894: Bireyci anarşist Emile Henry, Vaillant'ın idamının intikamı olarak Paris'teki Cafe Terminus'a bomba attı. Bir kişi öldü, 20 burjuvazi yaralandı.

7 Haziran 1896: İspanya'nın Barselona kentinde Corpus Christi alayının ortasında bir saldırı gerçekleşti. İsimsiz bir terörist, başlangıçta mevcut yetkililere yönelik bir Orsini bombası attı, ancak bunun yerine sokaktaki alayı izleyen bir grup seyircinin arasına indi. Bomba patladı,

12 ölü ve 70 yaralı bıraktı. Bombalama büyük bir infial yarattı ve anarşistlerin sorumlu olmadıklarını iddia etmelerine yol açtı. Yetkililer yine de onları suçladı ve 400 kişiyi tutukladı. Bunlardan sadece beşi idam edildi. Bu olay, bazıları anarşistlerin İspanya'daki sürekli saldırılarının yetkilileri bombayı patlatmaya zorladığını, böylece suçu anarşistlere

atabildiklerini ve böylece faaliyetlerini durdurduklarını ileri sürerek, onlarca yıl süren bir tartışmaya yol açtı. Diğerleri, bombacının katliamdan sonra kaçan Girault adında bir Fransız anarşisti olduğunu iddia ediyor. Ne olursa olsun, Corpus Christi saldırısı ya tarihi bir ders ya da ayırım gözetmeyen saldırının klasik bir örneği olarak kabul edilir.

31 Mayıs 1906: Madrid'de anarşist Mateo Morral, Kral Alfso XIII ve karısı Victoria Eugenia'nın arabasına bir demet çiçek fırlattı. Buketin içinde, tramvay vagonunun kablosuna çarpan ve kalabalığın üzerine savrulan ve 25 ölü (15'i asker) ve 100 yaralı bırakarak kalabalığın üzerine savrulan bir Orsini homh vardı. Kral ve kraliçe patlamada yara almadan kurtuldu.

4 Haziran 1914: New York'ta Lexington Bulvarı'ndaki büyük bir patlamada bir anarşist saklanma yeri ve patlayıcı deposu yok edildi. Patlamada dört anarşist ve bir görgü tanığı paramparça oldu, etraftaki 20 kişi sokakta yaralandı. Polis, patlamadan IWW'nin anarşist üyelerini ve Anarşist Kızıl Haç'ı sorumlu tuttu.

22 Temmuz 1916: San Francisco, CA'daki Hazırlık Günü Geçit Töreni sırasında güçlü bir patlama meydana geldi. Bomba bir bavula gizlendi, bir zamanlayıcıyı etkinleştirdi ve dinamit ve şarapnel ile kaçtı. Bu saldırıda 10 kişi öldü, 40 kişi yaralandı. Polis sendikalistlerin veya anarşist liderlerin Galleanist gruptan olduğundan şüpheleniyordu. Bu ikinci gruba basın tarafından, niyeti ülkede kaos ve terörü serbest bırakmak olan ABD'de yaşayan bir İtalyan bireyci anarşist olan lideri Luigi Galleani'den sonra bu isim verildi. Ferce Cronica Soversiva'nın editörüydü. Galleani'nin gazetede yazdıklarına bir örnek: "Fırtına geldi ve yakında sizi havaya uçuracak; sizi havaya uçuracak ve kan ve ateş içinde yok edecek... Sizi dinamitleyeceğiz!"

Şaka yapmıyordu.

Anarşist Gustavo Rodriguez, 2011'de Meksika'da yaptığı "Anarşist Yasadışılık: Fazlalık Önemlidir!" başlıklı konuşmasında. Galleancılar tarafından gerçekleştirilen birkaç saldırıyla ilgili olarak şunları belirtir:

Bu grup hakkında pek çok anekdot anlatabiliriz -- bütün günümüzü onlar hakkında konuşarak geçirebiliriz. Ancak burada en azından kısaca değinmeyi hak eden belirli olaylar var, örneğin 24 Kasım 1917'de Milwaukee'deki Polis Garnizonuna yapılan saldırı gibi, burada kilolarca infilak tozu içeren güçlü bir saatli bomba patladı. Cihaz, grubun patlayıcı uzmanı olan Mario Buda tarafından yapılmıştı. Luigi Galleani'nin, isyancı anarşistler arasında dolaşan ve Emma Goldman tarafından İngilizce'ye çevrilen bir patlayıcılar kılavuzu bulmasına yardım etmek için uzmanlığını kullandı. Ve planın dahiyane olduğu görülse de - bu garnizonlar o sırada muazzam miktarda anarşist faaliyet nedeniyle iyi bir şekilde güçlendirildiklerinden - sorun bombayı iyi korunan polis karakolunun güvenliğinin ötesine geçirmektir. Bunu, bombayı önce bir kilisenin dibine yerleştirerek ve ardından bilgiyi polis muhbiri olduğundan şüphelendikleri birine ileterek yaptılar. Bomba imha ekibi neredeyse anında geldi ve patlatıcısının arızalandığını düşünerek bombayı kiliseden polis karakoluna taşıdı. Cihazın artık garnizonda olduğunu doğruladıktan dakikalar sonra, bombayı patlatarak dokuz polis ve bir sivil öldürdüler. Ve bu hareketle bir taşla iki kuş vurmuşlar, çünkü hem hedefi vurmuşlar hem de muhbir olup olmadığını teyit edebilmişler.

Bahsetmesi gereken bir diğer saldırı ise 1916 yılında Chicago'da Nestor Dondoglio tarafından gerçekleştirilmiştir. Dondoglio, Jean Crones olarak tanınan İtalyan asıllı bir aşçıydı. Dondoglio, şehrin Katolik Başpiskoposu Mundelein'in onuruna, Katolik din adamlarının büyük bir üyesinin katılımıyla büyük bir ziyafet düzenleneceğini öğrendiğinde, gönüllü olarak hizmet etti ve bu olay için enfes yemekler sağlayacağını belirtti. Çorbalarına arsenik koyarak yaklaşık 200 katılımcıyı zehirledi. Kurbanların hiçbiri ölmedi, hepsini öldürme hevesiyle o kadar çok zehir ekledi ki kurbanları onu kustu. Zehirlenerek tek ölüm, iki gün sonra New York Brooklyn'deki St. Matthew Kilisesi'nin bölge rahibi ve daha önce Raymond St. Hapishanesinin darağacındaki papaz olan Peder O'Hara öldüğünde meydana geldi.

Dondoglio daha sonra 1932'de ölene kadar yoldaşlarından biri tarafından saklandığı Doğu Sahili'ne taşındı.

27 Şubat 1919: Franklin, Massachusetts'teki bir tekstil fabrikasında bombalarından biri zamanından önce infilak edince dört Galleancı öldü.

29 Nisan 1919: Galleanist anarşistler, ABD'deki otoritenin önemli şahsiyetlerine 30 paket bomba gönderdi. Paketlerden biri, iki elini de kaybeden Georgia Senatörü Thomas W. Hardwich'in bir hizmetçisini ve evin önüne bırakılan paketi açarken ağır yanan hizmetçinin karısını sakatladı.

2 Haziran 1919: Galleancı Carlo Valdinoci, avukat Mitchell Palmer'ın evine bomba yerleştirmeye çalışırken öldü. Patlamada iki seyirci de öldü. Patlamada avukatın evi ve çevredeki evler ağır hasar gördü. Anarşistin etrafa saçılan kalıntılarının ve enkazın üzerinde şöyle bir not bulundu: "Bir kan banyosu olacak; geri çekilmeyeceğiz; birinin ölmesi gerekecek; gerekli olduğu için öldüreceğiz; çok fazla yıkım olacak."

3 Haziran 1919: Bir gece bekçisi, Galleanistler tarafından NewYork adliye binasında bırakılan bir bombayı patlatırken öldü.

16 Eylül 1920: Mario Buda tarihteki ilk araba bombasını (daha doğrusu bir araba bombasını) patlattı. Wall Street yazı tipinde park ettiği bir arabaya, zamanlayıcı ile infilak ettirilen 45 kilo dinamitten oluşan ölümcül bir bomba bıraktı. Bomba arabayı yok etti, atları, çalışanları, habercileri, görgü tanıklarını ve patlamanın çevresindeki diğer herkesi öldürdü. Bomba ayrıca Morgan Bank'ın ofislerini de yok etti. Korkunç ayırım gözetmeyen saldırıda otuz sekiz kişi öldü ve 400 kişi yaralandı.

23 Mart 1921: Bir grup bireyci anarşist, Komiser Gasti ve KingVictor Emmanuel'i öldürmek amacıyla İtalya'nın Milano kentindeki Diana Tiyatrosu'nun içine bomba attı. Terörist bomba, çoğu sıradan vatandaş olmak üzere 20 ölü ve 100 yaralı bıraktı.

29 Kasım 1922: Bireyci anarşistler Renzo Novatore ve Sante Pollastro, İtalya'da Cenova yakınlarında üç polis tarafından pusuya düşürüldü. Yakın dövüşte. Novatore alnından bir kurşunla öldürüldü, Pollastro vahşice savaştı, iki polisi vurdu, sonuncuyu silahsızlandırdı ve serbest kalmasına izin verdi.

16 Mayıs 1926: Arjantin'in başkenti Buenos Aires'teki ABD Büyükelçiliği önünde içi içi boş iki gülleden yapılmış bomba patlatıldı. Patlama, büyükelçilik duvarında yetkilileri şok eden insan boyutunda bir delik açtı. Patlama çevredeki ev ve işyerlerinin camlarını da kırdı. Hiç kimse yaralanmasa da, bu eylem Severino Di Giovanni ve ekibi tarafından gerçekleştirilen birçok eylemden biriydi. Bu saldırılar giderek daha ölümcül terör saldırılarına dönüştü.

22 Temmuz 1927: Buenos Aires'in Palermo semtinde geceleyin güçlü bir bomba patladı. Hedef, Washington'a bir anıttı, ancak güçlü bir patlama olmasına rağmen, anıttaki hasar minimum düzeydeydi. Aynı zamanda, Ford Ajansı'nda model arabayı ve bir kürk blok yarıçapındaki tüm pencereleri yok eden başka bir bomba patladı.

24 Aralık 1927: Arjantin, Buenos Aires'in merkezindeki National City Bank'ın bir şubesini yok eden güçlü bir bomba güpegündüz patladı. Bomba asitlerle patlatıldı, ancak zamanından önce patladı, iki banka çalışanı öldü ve 23 kişi yaralandı. Aynı gün Boston Bankası'nda bir bavulun içinde başka bir bomba bulundu; patlamadı ama halkta ve yetkililerde büyük bir korkuya neden oldu.

Osvaldo Bayer kitabında. Severino Di Giovanni: Şiddet İdeolojisi, bombayı şu pasajda tanımladı:

Patlayıcı cihaz National City Bank'taki (bir bavula yerleştirilmiş olan) ile aynıydı. Bu, yaklaşık bir buçuk metre uzunluğunda, her iki ucunda çimento pullarıyla kaplanmış kapaklı demir bir cihazdı. İçerisi jelignit, dinamit ve demir parçalarıyla doluydu. Bunun üzerinde, her biri farklı asitler (potasyum klorür ve sülfürik asit) içeren ikiye bölünmüş bir cam tüp vardı. Ayırıcı, her iki sıvının da sızabileceği mantar veya kartondan yapılmıştır. Temas ettiklerinde bir patlama meydana getirirler [daha doğrusu, doğrudan patlayıcıya giden bir yükü tutuşturan

bir alev üretirler]. Bavul dik dururken sıvılar ayrı kaldı, ancak yan yatırıldığında filtrasyon işlemi başladı ve ardından saniyeler meselesi oldu.

O günlerdeki patlayıcı saldırılar, ABD'nin Arjantin başkentindeki ekonomik çıkarlarına karşıydı (ABD Büyükelçiliği, Washington anıtı, Amerikan Ford bayiliği ve yukarıda açıklanan Yankee bankaları). Bu, bir grup terörist-anarşiste üye olmakla ve hırsızlık ve mülksüzleştirme yapmakla suçlanan ABD'de hapsedilen iki anarşist, Sacco ve Vanzetti için uluslararası bir kampanyayı desteklemek içindi.

G. Rodriguez, yukarıda anılan konuşmada, ölüme mahkûm edilen iki anarşist ile o dönemin terörist yasadışılığı arasındaki ilişkiye ilişkin olarak şunları anlatıyor:

[Galleancı] anarşistlerin ezici eylemleri, onların Birleşik Devletler federal yetkilileri tarafından takip edilen en çok zulme uğrayan anarşist grup olmalarına yol açacaktı. Öte yandan, 'resmi' tarih, anarşist çevrelerdeki 'radikal' versiyonunda bile, eylemlerini sustururken ve metinlerini ve diğer teorik meşguliyetlerini 'kaybolurken' hafızalarını unutkanlığa mahkûm edecektir. Tek istisna, 'legalist anarşistler' hikayeleri onları hareketin 'şehitleri' olarak yüceltmek için değiştirilen Sacco ve Vanzetti'ninkiydi. Aynı şey sözde 'Şehitler qf Chicago' için de yapıldı. Gerçek tarihin üstünü örtmek için aynı hileleri bir kez daha görüyoruz. Savunmanın 'masumiyetlerini' kanıtlamaya çalışan yasal argümanı, gerçekte olanların 'resmi hikayesi' haline geldi. Kendini zamanın anarşist etkinliğinin daha iyi bir resmini geliştirmeye adanmış anarşist tarihçi Paul Avirich ve Bonnano'nun bu konu üzerindeki çalışmaları dışında, Sacco ve Vanzetti davasıyla ilgili literatürün geri kalanı onların katılımını kesin olarak reddetti. kınandıkları kamulaştırma. Bu kamulaştırmalar, aktif oldukları [Galleanist] grup tarafından düzenli aralıklarla gerçekleştirildi. Bu kamulaştırmalardan elde ettikleri fonlar, anarşist literatürün basımını finanse etmenin yanı sıra saldırılara, misilleme çağrılarına ve hapisteki yoldaşları ve işsizleri veya bazı durumlarda ailelerini desteklemek için kullanıldı. Bu saldırıdan sonra, terörist şiddete sempati duyan anarşistler ile "Francis şiddetini" savunanlar arasında ilk bölünmeler ortaya çıktı (Di Giovanni'nin dediği gibi (Assisi'li Aziz Francis tarafından kurulan Katolik tarikatından sonra -- çevirmenin notu)]. Bu tartışma, dönemin anarşistleri tarafından, özellikle de anarşist gazete La Protesta'nın editörleri tarafından yakından takip edildi. Bayer, söz konusu kitabında bu olayla ilgili şunları yazıyor: La Protesta, Wilckens (17 Ocak 1923'te Albay Vrela'ya suikast düzenleyen bir Alman anarşist) ve Radowitzky (Albay Falcon'a 14 Kasım'da suikast düzenleyen Ukraynalı bir anarşist) tarafından gerçekleştirilene benzer klasik "temiz" saldırılar örneğine atıfta bulundu. 1909). Ancak daha yakından incelendiğinde bu örneklerin hatalı olduğu ortaya çıktı. Bu saldırılar 'temiz' ve 'saftı' çünkü sorunsuz bir şekilde gittiler. Wilckens'in bombası tramvayda patlasaydı ve üç işçiyi ve biletleri satan ajanı öldürseydi ne olurdu? Ya da silahtan çıkan kurşunlar, çocuklarını okula yürürken ya da daha kötüsü, ekmek almaya giden bir kızın kafasının arkasından geçen bir kadının gözünden yaralanırsa? Radowitzky davasında, ya bomba Albay Falcon'un arabasına düşmek yerine kaldırırma düşerse şoförü ve kiliseye yürüyen iki yaşlı kadını öldürürse? Ya Di Giovanni'nin bombası Konsolos Capanni'nin masasında patlasaydı ve Floransa kasabı ile Mussolini'nin büyükelçisini öldürseydi ve hepsi bu kadar mıydı? Fark şiddet miydi?

La Protesta, Wilckens ve Radowitzky'nin hayatlarını kendi ellerine aldıklarını tespit etti. Di Giovanni ve Rame bombayı yapmakta, faşizmin inine girmekte ve hedefe yerleştirmeye çalışmakta aynı şeyi yapmadılar mı? Her an patlayabilir ve onları havaya uçurabilirdi. Bunda doğruluk payı vardı, evet, ama gerçeğin tamamı değil. La Protesta'nın mantığı tamamen adil değildi Sorun şiddetin kendisiydi. Kişi bu seçeneği bir kez seçtiğinde, eylemlerin temiz mi yoksa kirli mi olacağını kesin olarak bilmek mümkün değildir. Mutlaka farklılıklar vardır. Bir celladı ininde öldürmekle, pazar yerine, bir kafeye veya insanlarla dolu bir tren istasyonuna gelişigüzel bir şekilde bomba atmamakla aynı şey değildir. Ama faşist konsolosluk masum bir yer miydi? Faşizmin kurbanları oraya gitmedi. Konsolosluga yönelik bir saldırı, bankaların

boş olduğu saatleri hesaba katsanız bile, ara sıra meydana gelen masum insanların öldürülme olasılığının daha da yüksek olduğu bankalara yönelik saldırılardan daha açıktı. Dolayısıyla tartışma, konsolosluga yapılan saldırının başlı başına bir korkaklık eylemi oluşturup oluşturmadığı değildi.

Anarşistler arasındaki bu tartışma konusu üzerine Rodriguez şunları yazdı:

Kendilerini anarşist olarak adlandıran, mülksüzleştirmeyi ve eylemin propagandasını haklı çıkararak ve bunları geniş bir geçerli doğrudan eylemler listesine dahil edenler - amaçların araçları haklı çıkardığına inananlar - ve aynı zamanda kendilerini anarşist olarak gören anarşistler, bu eski insanları "ahlak dışı" ve şiddetli olmakla suçladılar. Burada tartıştığımız ilki, 'illegalist anarşizm' olarak etiketlendi. Burada bu iki eğilimin doğrudan eyleme yaklaşımları ile kendi dünya görüşlerine göre kendilerini nasıl kavradıkları arasında ayırım yapmaya çalışıyoruz.

7 Mayıs 1928: Cehennem gibi bir patlama Buenos Aires'teki İtalyan Konsoloslugu'nu salladı. Bir adam, içinde bomba bulunan bir bavulu girişin merdivenlerine bıraktı. Saldırı dokuz ölü ve 34 yaralı bıraktı. Ölenlerin yedisi faşistti, ancak dört kadın ve bir kız da dahil olmak üzere çoğunluğu olay yerindeydi. Bir saat sonra, faşist Almirante Brown'ın eczanesinde terk edilmiş bir bavul bombası bulundu. Bir çocuk bavulu buldu ve asitlerden birini boşaltarak ve küçük bir parlama oluşturarak patlayıcıyı etkisiz hale getirme niyetinde değildi. Dövüşen çocuk çığlık atarak çevredeki herkesi uyarmak için koştu. Onlar da bombayı gördüler ve kaçtılar. La Nacion gazetesi hikayeyi şöyle anlattı:

Küçük tüpün üstü sıkıca ölçeklenmişti ve onu açarken içindeki sıvılar bavulun üzerine değil, bavulun yanına döküldü. Böylece içerideki içeriklerle herhangi bir temas olmadı. Bombanın patlamamasının nedeni buydu, ki tüp bavulun içindeki patlayıcı pakete temas etseydi böyle olmazdı. Bunun yerine asit, bavulun köşelerinden birine düşerek bir parlama meydana getirdi. Bavulda 50 adet gelinit, 32 adet beş inç çivi, bir demir cıvata, iki demir vida ve pamuk vardı. Bomba, konsolosluktakiyle aynı güçte, ürkütücüydü.

Bu saldırılardan sonra, terörist-anarşistlerin (Severino ve şirket) niyetinin, masum insanları yaralamaktan endişe etmeden, hedeflerine, bu durumda bir faşistin konsolosluguna ve eczanesine saldırmak olduğu açıktı. Saldırı, zamanın anarşistlerinin çoğunluğu tarafından kınandı ve saldırıyı "fşizmin eseri" olarak nitelendirdi, hatta anarşistlerin işi olduğunu bile inkar etti. Bununla, Di Giovanni'nin dahil olduğu eylemleri ölümüne savunacağı için anarşist çevrelerde bir bölünme ortaya çıktı. La Protesta'nın korkakları bu konuda kendilerini konumlandırıdılar:

Anarşizm terörizm değildir. Nasıl oluyor da bilinçli bir adamın, bir devrimcinin bu işi, masum kurbanlara zarar veren bu korkaklık, onların peşinden gittikleri politik güdüyle bağdaşmıyor? Bu tür intikamlara ilham veren ahlaki korkaklıktır. Cumhuriyetin başkentinde ortaya çıkan provokatif terörün yarasına tuz basmamıza neden olan bu eylemlerdir. La Protesta'nın açıklamaları, Di Giovanni ve ekibi için insan avı başlatan polisi bile yatıştırdı. Bu, sosyalist gazete La Vanguardia tarafından o yılın 26 Mayıs'ında Altkomiser Garibotto'nun (Sosyal Düzenin Başkanı) saldırısından sonraki röportajda açıkça görülmektedir:

Bu saldırı korkutucu bir şeydi, değil mi? Her yerde o kolları ve bacakları ve o acıyla inleyen iniltileri görünce dizlerim zayıfladı. Bu o kadar acımasızdı ki anarşistler bile kızdı. La Protesta'nın başyazarından çok memnunuz. Onu gördün mü? Çok iyi. Ve diğer anarşistler, eyleme kızdıkları için bizimle işbirliği yapmaya geldiler. Bize bildikleri her şeyi anlatacaklarına söz verdiler. Ve mantıklı, çünkü burada çok fazla özgürlük var ve bu şeyler olmaya devam ederse, hükümetin olumsuz bir tepkisini tetikleyebilir.

Severino, anarşist gazete La Diana of Paris'in bu rezilliğine takma adla yanıt verdi:

Gariptir ki, tüm 'devrimci' basın saldırıları faşizme atfederken, anarşist (?) gazeteler bunları onaylamamakta, reddetmekte, inkar etmekte ve mahkum etmektedir. Sendikacı anarşizmin

uysal rahipleri, 'korkunç trajediyi' anarşistlerin değil faşistlerin daha karakteristik özelliği olarak kınarlar. İlhamlarını koyun gibi bir Hıristiyanlıktan alırlar ve gerçekte çok sayıda Peters ef Galilee olduklarında Çarmıha Gerilmiş İsa gibi el kol hareketleri yaparlar ("Doğrusu size söylüyorum ki, horoz üç kez ötmeden önce Petrus beni inkar edecektir.") Ve böylece ihanet ederler. . Dehşete kapılmış birçok korkağın dudaklarında inkar ve kınama gördüm. Pek çok kanun ve aşağılık Cizvitler gibi safsatılar saçıyorlar. Saldırıda öldürülenlerden bazıları: Virgilio Frangioni, faşist ve Fr. Zaninetti, bir casus yuvası olan 'Italia Gens'in yöneticisi; bu her türden timsahın gözyaşı kanallarını açmaya yeter. Anarko-sendikalist gazeteler, kimin en aşağılık ve aşağılık olabileceğini görmek için kendi aralarında savaşırlar. Böylece, örneğin, Siyasi Mahkumlar Komitesi'nin, anarko-sendikalist La Protesta'nın ve (her zaman dinamiti öven) anarşist La Antorcha'nın korkakça ve aşağılık gözyaşları döktüğünü görüyoruz. Ve hatta hadımların muhteşem çalışmaları için polisten ve tüm muhafazakar basından ödül aldılar. La Nacion, La Razon ve La Prensa, mevcut durumu şu sözlerle damgaladılar: 'Konsolosluga yönelik son saldırı, anarşizmin belirgin eğilimleri tarafından da reddedildi.' Elbette burada aşağılık olanlardan bahsediyorlar.

Sonunda korkunç Galleani'den bir alıntı yazar:

Kendimize ilk tohumunu attığımız bir isyan eylemini reddetmek, en büyük korkaklık sanatıdır.

Severino tarafından farklı bir takma adla yazılmış başka bir metin, ayrım gözetmeyen hümanist olmayan tutumunu açıkça ortaya koyuyor:

. . . Avenida Quintana'nın (İtalyan Konsoloslugu) inine ve sürgün ülkesinde kendi ölüm mangalarını kurmaya çalışan faşizmin ebedi babalarına karşı saldırı. Yalnızca Arjantin'de otuz altı faşist kesim dağılmış durumda. Onlar masum mu? Milano'da da Diana Tiyatrosu'nda ve Giulio Cesare Plaza'da öldürülenler de masumdu. Kralı alkışlayan ve pasiflikleriyle tahtını destekleyen masum insanlar. Il Duce ve 'İtalyan Tahtının en büyük kaderi' adına faşizmi deniz uçağının geçici görkemiyle karıştıran faşist havacı De Pinedo'yu alkışlamak için işten bir gün izin alanlar.

Anti-faşizmin, tüm kolaylıklar adına, izin ve fikir birliği olmaksızın eylemde bulunan, kırılan ve saldıran putkırırcılara karşı ok attığı ve vurduğu çürük ve güve yemiş yapı budur.

Anarşizm için - bizim için - tüm servetimizle, tüm ihtişamımızla, kahramanlığımızla ve küstahlığımızla aldığımızdan başka bir yol yoktur. En ön yargısız [ayrım gözetmeyen] eylemin yolu, faşizme ayrılmış öldürme hakkını güçlü kudretiyle ezer. On yıldır bu haklarına saldırma cüretini gösteren sadece biz olduk. Bugünden itibaren bu cüretini yüz kat artıracamız....

26 Mayıs 1928: İtalyan Konsolosluguna yapılan saldırıdan birkaç hafta sonra Di Giovanni grubu, Arjantin'deki Albay Cesar Afeltra'nın evinin girişini tahrip eden bir bomba yerleştirdi. Faşist subay evdeydi ve polis tarafından korunuyordu. Bir terörist bombayı bırakmak için onların yokluğundan yararlandığında polis yakındaki bir bara gitmek için ayrılmıştı. Patlama nedeniyle üç blok çapındaki pencereler havaya uçtu (savunmasız vatandaşlara zarar verdi). Basına göre, bombanın gücü binanın sağlamlığını baltalayacak kadar güçlüydü.

31 Mayıs 1928: Anarşist-teröristlerin saklandığı yer, yandaki ağıldan kaçan tavşanını kovalayan bir çocuk tarafından keşfedildi. Çocuk Lomas de Mirador'daki küçük evin kapılarından birini açtı ve küçük bir patlama onu korkuttu. Oğlan tavşanını kaptı ve akrabalarına haber vermek için koştu. Polis geldiğinde, kapıyı açar açmaz küçük bir patlamayla karşılaştılar. Burası, polis bulursa patlamak üzere ayarlanmış anarko-terörist bombaların saklandığı bir yerdi ve bombaları tetiklemeden nasıl girileceğini yalnızca teröristler biliyordu. Bununla bombalara dair hiçbir kanıt bırakmamayı ve bu süreçte polisi öldürmeyi umuyorlardı. Ancak mekanın nemi, patlayıcıları nemlendirdi ve amaçlanan ölümcül patlama yerine sadece küçük bir patlama yapmalarına neden oldu. Bunun Severino ve ekibinin deposu olduğu ortaya çıktı. Bu olaydan sonra, mürettebat için belirlenen bomba

yapımcısı olan İtalyan anarşist bireyci Francesco Barbieri'nin Arjantin'den kaçmaya karar verdiği belirtilmelidir. Masum görünüşlü bir adamdı ve polisin yanından geçmekte son derece cüretkardı. Barbieri, İspanya, Cenevre, Brezilya, İtalya, Fransa ve diğer yerlerde olduğu gibi ülkedeki en önemli anarşist dinamiterolardan biriydi.

10 Haziran 1 928: Buenos Aires şehir merkezinde yaşayan tanınmış bir faşist olan Michele Breccero'nun evinde güçlü bir patlama meydana geldi.

11 Haziran 1 928: Arjantin'deki İtalyan Konsolosu Cavaliere R. De Micjelis'in evinde bir patlama meydana geldi.

10 Kasım 1928: Meraklı bir Bank of Boston çalışanı tarafından Buenos Aires'teki Katedral yakınlarında bir evrak çantası bulundu. Evrak çantası hemen patladı, çalışan öldü ve bir polis memuru ağır yaralandı. Çevredeki iş yerlerinin birçok camı da havaya uçtu. Basın, ayırım gözetmeyen saldırının sorumlusu olarak Di Giovanni'yi gösterdi. Katolik gazetesi El Pueblo, Di Giovanni'yi "Arjantin toprağına ayak basan en kötü adam" olarak nitelendirdi.

14 Kasım 1 928: Di Giovanni'nin mürettebatına özgü bir patlama Arjantin, Rosario Adalet Sarayı'nda meydana geldi. Bunu kısa süre sonra Bank of the Nation'da, Adliye Sarayı'nda ve Santa Fe Demiryolu Köprüsü'nde başka patlamalar izledi. Eylemler, banka çalışanın dört gün önceki ölümüne eklendi.

25 Nisan 1929: Culmine gazetesinin eski işbirlikçisi Giulio Montagna, Severino Di Giovanni'nin yerini polise açıkladığı için anarşist teröristler tarafından vurularak öldürüldü.

22 Ekim 1929: Nefret edilen Altkomiser Juan Velar, ona gizlice yaklaşan ve suratından vuran iki adam tarafından saldırıya uğradı. Velar bir kulağı kaybetti, dişleri patladı ve burnunun büyük bir bölümünü kaybetti, ama ölmedi. Velar, Paulino Scarfo ve Severino'nun sorumlu olduğunu söyledi.

25 Ekim 1 929: Bir grup anarşist terörist İspanyol anarşist Emilio Lopez Arango'yu göğsünden üç kez vurdu. Lopez Arango, haydut anarşistleri karalayan La Protesta'dan sorumluydu; Arango, Severino'nun saldırılarına karşı bir iftira kampanyası yürütmüş, onu bir "faşist ajan" olarak yerle bir etmiş ve onu zamanın kitlesel anarşist işçi hareketi önünde karalamıştı. Böylece hak ettiği idamı elde etti.

La Protesta'daki birçok zehirli paragraf arasında 25 Mayıs 1928 tarihli şu paragraf vardı: Biz anarşistlerin bu isimsiz sorumsuz terörizm hakkında yargıya varma ölçütlerini zaten ortaya koyduk: Bu iğrençtir, çünkü kurbanları rastgeledir ve asla yüksek bir ruh ve net bir devrimci bilinç taşıyamaz.

Aynı sözlerin eko-aşırılıkçıların ayırım gözetmeyen saldırılarını kınayan modern anarşistlerin ağızlarında tekrarlanması büyüleyicidir...

Lopez Arango'nun idamından önce, yoldaşlarından, Uruguaylı anarşist haydut Miguel Arcangel Rosigna'nın ona söylediği gibi (ki bunu görmezden geldi) birçok uyarı almıştı:

"Lütfen bu kampanyayı durdurun, çünkü Severino her şeyi yapabilir."

Cinayetten sonra, Arango'nun bir grup anarşist iblisi, onu bulamadan fırın işçileri arasında Di Giovanni'yi aradı. Bu, anarşist işçilerin en radikal kesimiydi. Fırıncılar hiçbir şey söylemedi ve aynı zamanda polis, Arango'nun yakın dostu İspanyol anarşist Diego Abad de Santillan'ı uyardı, "Pekala, bizim sorumluluğumuz altında devam edin ve kendinizi silahlandırın çünkü Di Giovanni'nin ekibi sizi öldürecek. "

12 Şubat 1930: Tutuklanıp sekiz yıl hapis cezasına çarptırılan anarşist terörist ve Di Giovanni'nin mürettebatından Giuseppe Romano (Rame), hasta bir hasta olarak nakledildiği hastaneden serbest bırakıldı. . Beş silahlı haydut tarafından serbest bırakıldı.

12 Ocak 1930: Arjantin, Cordoba'daki İtalyan Konsololuğu'nda bir bomba patlatıldı ve bir ajan yaralandı ve büyük hasara yol açtı.

20 Ocak 1 93 1 : Buenos Aires'te üç metro istasyonunda üç güçlü patlama meydana geldi. Saldırılarda 4 kişi öldü, 20 kişi yaralandı ve ciddi maddi hasar meydana geldi.

1 Şubat 1931: Severino Di Giovanni kurşuna dizilerek idam edildi. Bir düzineden fazla polis onu yakalamak için dışarı çıktığında bir polisi öldürdü ve bir diğerini ağır şekilde yaraladı. Kavgada küçük bir kız hayatını kaybetti.

Di Giovanni, katillerinin gözlerinin içine bakarak ve son nefesiyle vahşi bir hayvan gibi bağırarak öldü: ¡Evviva l'anarchia!

Tanıklardan biri olan Roberto Arlt, Severino'nun infazını anlattı.

Beş elli yedi. Parmaklıklar ardında istekli yüzler. Beş elli sekiz. Kilit şingirdar ve demir kapı açılır. Adamlar arabayı yakalamak için koşuyormuş gibi ileri koşuyorlar. Işıklı koridorlarda büyük sıçramalar yapan gölgeler. Tüfek dipçiklerinin sesi. Daha fazla gölge dötrnala. Hepimiz Severino Di Giovanni'yi arıyoruz böylece öldüğünü görebilelim.

Mavi gökyüzünün alanı. Eski parke taşı. Yeşil bir çayır. Çayırın ortasında rahat bir yemek odası sandalyesi. Birlikler. Mauserler. Işığı karanlığı cezalandıran lambalar. Bir dikkörtgen. Yüzük gibi. Bir ölüm halkası. Bir yetkili: 'Tüzük ihlali için... tasarrufları karşılayarak... kanun numarası...'

Bir görevli camlı ekranı indiriyor. Önünde bir kafa var. Kırmızı yağla kaplı görünen bir yüz. Korkunç ve sabit, ateşle cilalanmış gözler var. Siyah bir kafa çemberi. Severino Di Giovanni'dir. Belirgin bir çene. Tıpkı bir panterin alnı gibi şakaklara doğru kaçan bir alın. İnce ve olağanüstü kırmızı dudaklar. Kırmızı alın. Kırmızı yanaklar. Göğüs, gömleğin mavi kanatlarıyla kaplı. Dudaklar cilalı yaralara benziyor. Yavaşça açılırlar ve yenibahardan daha kırmızı olan dil dudakları yalar, ıslatır.

Vücut sıcaklıkla yanar. Ölümün tadına varır.

Yetkili okur: 'Madde numarası... Sitenin eyalet yasası... Yargıtay... görüldü.. Bir üst mahkemeye verilmek üzere... savaş, alay ve alt görevliler... '

Di Giovanni görevlinin yüzüne bakıyor. Bakışlarının muazzam gücünü ve sakinliğini koruyan bir iradeyi yüzüne yansıtır.

'Teğmen için gerekli olduğu kanıtlandı... Rizzo Patron, vokaller... teğmenler ve albaylar... bir kopya verin... kağıt numarası...'

Di Giovanni ses tonuyla dudaklarını ıslatıyor. Dikkatle dinliyor, şartları en önemli olan sözleşme maddelerini analiz ediyor gibi görünüyor. Cümlenin formüle edildiği terimlerle karşı karşıya kalarak başını onaylarcasına hareket ettirir.

'Savaş Bakanı bilgilendirilecek... Vurulsun... imzalı, sekreter...'

Başsavcıdan af dilemek istiyorum...

Tek ses: Konuşmak yok.

Onu uzaklaştır.

Mahkûm ördek yürür. Ellerini bağlayan bileklerinde metal bir çubuk olan zincirlenmiş ayakları. Eski parke taşlarının kenarından geçiyor. Bazı seyirciler gülüyor. Aptallıktan mı? Sirden mi? Kim bilir?

Hükümlü bankta dinleniyor. Sırtını destekler ve göğsünü dışarı çıkarır. Yukarı bakar. Sonra eğilir ve açık dizlerinin arasındaki terk edilmiş ellerine bakar. Bir adam ateşle ilgilenirken, su yerba eşleri için ısınır.

Dört saniye bu şekilde kalıyor. Astsubay göğsünü bir iple çaprazlar, böylece onu vurduklarında yere düşmez. Di Giovanni başını sola çeviriyor ve kendini bağlıyor.

Hedef atış mangası hazır. Ast görevli mahkumun gözlerini bağlamak istiyor. Suçlu haykırıyor:

'Göz bağı yok.'

Cellatlarına sıkı sıkıya bakıyor. O iradeyi ortaya çıkarır. Acı çeker veya çekmez, bu gizlidir. O böyle kalır, hala, gururlu. Bir zorluk çıkıyor. Mermilerin seken korkusu, atış mangasına dik olan alayın birkaç adım geri sipariş edilmesine yol açar. Di Giovanni sandalye tarafından desteklenerek dimdik duruyor. Başının üstünde gri bir duvarın kenarı var, askerlerin bacakları hareket ediyor. Göğsünü dışarı çıkarıyor. Kurşunları almak mı?

- Hazır ol, nişan al.

Mahkumların sesi metalik, canlı bir şekilde patlıyor:

- 'Yaşasın anarşi!'

- Ateş!

Ani bir parlaklık. Sert gövde katlanmış bir kağıda dönüştü. Kurşunlar ipin içinden ateş ediyor. Vücut baş aşağı düşer ve eller dizlere dokunarak yeşil çimenlerin üzerine düşer. Darbenin patlaması.

Kurşunlar mahkumun vücuduna son sözü yazdı. Yüz sakın kalır. Solgun. Gözler yarı açık. Demirci cesedin ayaklarına çekiçler. Kelepçeleri ve demir çubuğu çıkarır. Bir doktor gözlemler. Mahkûmun ölümünü doğruluyor. Bir frak ve dans ayakkabısı giyen bir adam, başında şapkasıyla emekli olur.

Bir kabareden yeni çıkmış gibi görünüyor. Bir diğeri kötü söz söylüyor.

Ölü gibi solgun ve biçimsiz dört oğlanın dudaklarını ısırıldığını görüyorum. Bunlar La Razon'dan Gauna, Ultima Hora'dan Alvarez, Critica'dan Enrique Gonzalez Tunon ve El Mundo'dan Gomez. sarhoş gibiyim. Gülenleri düşünüyorum. Cezaevinin girişinde şöyle bir tabela olması gerektiğini düşünüyorum:

Gülmek yok

Dans ayakkabılarıyla girmek yasaktır.

Özetle belirtmek gerekir ki, yukarıda anlatılan olaylar, meydana geldikleri anda en önemli saydığımız olaylardır. Yukarıda okuyabileceğimiz gibi, anarşist-teröristlerin sadece gelişigüzel saldırılarını değil, aynı zamanda bomba depolamak, ateşli silah kullanmak, cinayet işlemek, baskın yapmak, suç ortaklığı yapmak, belgeleri tahrif etmek, para sahteciliği yapmak, ajitasyon yapmak gibi korkunç suçlar işleme yeteneklerini de tanımladık. , hırsızlık, bombalama, hapisten kaçma ve diğer önemli suçlar. Yukarıda anlatılan anarşistlerin çoğunluğunun siyasi emellerinin önde ve merkezde olduğu bu konuyu bilenler tarafından iyi bilinmektedir. Bu özelemler hümanizmden ve onun temellerinden, yani "özgürlük" ve "insan onuru"ndan esinlenmiştir. "Korkunç" eylemlerinin sorumluluğunu üstlenen mektupları, yazıları ve bildirimleri okunduğunda, güçlü bir şekilde "halk", "proletarya", "ezilenler", "sınıf mücadelesi" lehine bir dil fark edilir. ' o zamanlar şiddet kullanımını da savunan birçok anarşist tarafından tercih edilen terimler. Bunun nedeni, toplumdaki koşulların onları kendilerini böyle ilan etmeye zorlamasıdır. Yine de, sözleri bir şey ve eylemleri başka bir şeydi. Geçmişteki anarşistlerin vahşiliğinin reddedilemez kanıtı olan eylemler, alternatif ama yine de medeni ahlaki değerleri kabul ederek bir karikatüre dönüşen modern anarşistin baskın paradigmasından çok farklıydı.

Aşırı şiddet yanlısı anarşistler grubu da resmi ve pek de resmi olmayan hikayede tamamen silindi ve unutuldu. Severino, Buda, Bonnot, Rosigna gibi gerçek anarşistleri tanıyan çok az kişi var ve etraftakileri umursamadan hedeflerine saldıran diğerleri; kimin için amaçların araçları haklı çıkardığı.

Herkes kendi sonucuna varsın, ben kendime ulaştım...

Hayatındaki en önemli şeyin kendin olduğunu söylüyorum

Aile, devlet, parti ve anarşinin kendisi Cehenneme gidebilir. –Mauricio Morales

ITS ile söyleşiler

İlk söyleşi

-25 ve 8 Nisan saldırılarından ne anlıyorsunuz?

Burada bir şeyi açıklığa kavuşturmalıyız, ÇÜ'deki 8 Nisan saldırısından ITS sorumlu DEĞİLDİ, aynı eko-aşırıçılık eğilimini paylaşan başka bir gruptu, üniversite yetkililerinin bu saldırıları susturduğunu göstermek için son açıklamamızda bahsetmiştik.

Öte yandan, 25 Nisan'da CU'ya yönelik saldırı, Meksika, Şili ve Arjantin'deki ITS grupları arasındaki koordinasyonun bir parçasıydı.

Nisan ayının tamamını şu saldırıların koordinasyonuna adadık:

- 6 Nisan'da, "Ormanın Mistik Sürüsü", Santiago'daki Şili Üniversitesi Fizik ve Matematik Fakültesi'nde yangın çıkaran bir cihazı terk

etti, eser etkinleştirilmeden önce bulunmasına rağmen, üniversitede büyük kargaşa yarattı. depremler ülkesi topluluğu.

- 12 Nisan'da, "Ouroboros Silvestre" grubu, San Cristóbal'ın kalbinde yer alan belediye sarayına birkaç metre mesafede, Meksika

Eyaletindeki Ecatepec Üniversitesi'nin önünde bir patlayıcıyı patlattı, bu olayda cihaz başarılı bir şekilde infilak etti. Bilinecek daha

fazla ayrıntı olmadan.

- Aynı gün aynı grup, aynı belediyedeki Hispanik-Amerikan Eğitim Topluluğunda elektromekanik aktivasyonlu bir patlayıcı cihazı terk

etti. Cihaz, kurumun korumalarından birini eline aldığı anda patlatarak yaralanmalara yol açarken, eğitim yetkilileri ve cihazın

herhangi bir yaralanma ve sadece maddi hasar bırakmadan infilak ettiğini söyleyen yerel medya tarafından susturuldu.

- 19 Nisan'da "Gizli Grup Furia de Lince", Tlalpan'daki Mexico City'deki Tec de Monterrey Kampüsü'nün girişlerinden birinde ev

yapımı bir patlayıcıyı daha fazla ayrıntı bilmeden patlattı.

- 21 Nisan'da "Wild Constellations" grubu, yetkililerin saldırıyı susturmasından bu yana daha fazla ayrıntı bilmeden Arjantin'in

Buenos Aires kentindeki Ulusal Teknoloji Üniversitesi'nin içine bir paket bomba attı.

- 25 Nisan'da, "Grupo Oculito Furia de Lince", Ecatepec'teki Hispanik-Amerikan Eğitim Topluluğunda, ancak şimdi CU'daki Mimarlık

Fakültesi'nde patlatılana benzer elektromekanik aktivasyonlu bir patlayıcı cihazı daha fazla ayrıntı vermeden terk etti. bilinen.

- Aynı gün aynı grup, Mühendislik Fakültesi'nde, özellikle A binasında, diğerine benzer mekanizmaya sahip başka bir patlayıcıyı,

hakkında daha fazla bilgi sahibi olmadan terk etti.

Tüm bu eylemler, adı geçen ve İTS'ye bağlı olan ve en son 9 Mayıs'taki yedinci tebliğimizde onları haklı çıkardığımız gruplar

tarafından gerçekleştirilmiştir.

Kime saldırdılar?

Özellikle CU'daki 25 Nisan saldırıları, sembolik ve maddi olarak UNAM'a ve terk edilmiş patlayıcılarla karşılaşan herhangi bir

üniversite öğrencisine karşıydı, bazı medyanın konuştuğu bilgiler, 25'in saldırılarının özellikle teröre karşı olduğunu söyledikleri

yerde yanlış. kimyasal hizmetler şefi, bir yalan.

-Daha kaç hedefin var?

Özel hedefimiz bir bütün olarak medeniyet, bu sistemin büyümesi için köle üreten üniversiteler ve şirketler, kör koyunların zihnini

çöple dolduran alışveriş merkezleri ve kurumlar doğrudan mezbahaya (kendimizi bununla konumlandırmıyoruz) basit varlığıyla

Dünya'nın yok olmasına da katkıda bulunan toplumun, kitlenin lehine), modernitenin, dinin, teknolojinin ve ilerlemenin

sembollerine saldırıyoruz, doğrudan sorumlulara saldırıyoruz Bu kentsel alan büyümeye devam ediyor ve kalan vahşi ortamları yiyip

bitirin.

Kısacası, biz eko-aşırıçılar, bu dünyada güzel olan her şeyi bozan ve alçaltan insan ilerlemesine karşıyız,

ilerleme her şeyi yapay,
mekanik, gri, üzücü kılıyor, buna katlanamayız, çünkü ilan ettiğimiz budur. birkaç yıl önce bu medeniyete ve onun iğrenç ilerlemesine karşı savaş.

-Hiç bir meslekttaşınızı tutukladınız mı?

2011 yılında Tec de Monterrey kampüsü Atizapán'dan iki profesörü “havaya uçurduktan” sonra, PGR ve diğer güvenlik kurumlarının bir AY olduğunu söyledik ve söylemeye devam ediyoruz. şimdi ...

-Neden öldürmek?

Ve neden olmasın?Günah mı?Suç mu?Yanlış mı?Bu soruların herhangi birinde kuşkusuz birden fazla kişi "evet" dedi. Açık olmak

gerekirse, bu bir SAVAŞ olduğu için öldürüyoruz, bu nedenle, doğayla ilgili pagan tanrılarımızın otoritesinden daha fazla otorite

tanımıyoruz ve bizi yüzleşmeye iten Katoliklik ve Yahudi Tanrı'nın aksine, kişisel tanrılar. Öldürüyoruz çünkü bu ölü dünyada HER

ŞEYİ yöneten doğal yasalardan başka bir yasa tanımıyoruz. Öldürüyoruz çünkü bize dayatmak istedikleri herhangi bir ahlaki

reddediyoruz, çünkü onu ne “kötü” ne de “iyi” olarak görüyoruz, ama bireyselliğimizden insani ilerlemenin yarattığı tüm yıkıma bir

yanıt olarak görüyoruz.

Terörizm yelpazesi içinde, öldürme bir strateji, bir çağrı, sonrasında olabilecekler için bir uyarı olabilir...

Asıl meseleye gelirse, UNAM'daki kimyasal hizmetler şefine, üniversitedeki herhangi bir kişiye her an saldırabileceğimizi

hatırlatmak, hedeflerimizin genişlediğini göstermek için suikast düzenledik, 2011'de kendimizi bilim adamlarına ve bilim adamlarına

saldırmaya adadık. araştırmacılar Şimdi üniversite topluluğunu oluşturan herkes potansiyel bir hedef olabilir ve olabilir, neden En

yüksek üniversitenin öğrenci ve ilerici topluluğunun bir parçası olmak gibi basit bir gerçek için.

Geçen aylarda UNAM yetkililerini uyardık, saldırılarımız susturulmaya devam ederse sonuçlarına uymaları gerektiği konusunda

uyardık, sonuç olarak Ciudad Universitaria'da skandal bir ölüm ders oldu.

İşçi olsaydı umurumuzda değil, ölen kişi öğrenci veya öğretmen olsaydı ya da en iyi ihtimalle ünlü bir araştırmacı, hedef UNAM,

morali bozulmuş yetkililer olsaydı aynı skandal yaşanırdı. ve tarihimizde başka bir ölümle biz.

-Sen olduğunu nasıl kanıtlarsın?

Kanıt olgularda, ceset eşyalarına sahipti, bu bir soygun değildi, ceset kameraların olmadığı bir yerde bulunuyordu, bu doğrudan bir

saldırıyor gösteriyor ve başka bir şey değil, zaten biliyoruz ki başkent yetkilileri hazırlık yapıyor. Üniversite camiasını daha fazla

alarmla geçirmemek için gitmediğimizi belirtmek için "araştırmaları" çok beceriksiz ve argümantasyondan yoksun (her zaman

olduğu gibi).

Onu bir test olarak kafa derisine almayı planlamıştık ama bu mümkün değildi, açıklamada yazdığımız gibi, bir sonraki için olacak.

Siz ve herkes istediğinizi, bunun bir soygun olduğunu, mahallenizdeki insanların kişisel intikamını, kaza olduğunu vb. , ve bu ve şaka

yapmadığımız diğer eylemlerle zaten kanıtlanmıştır.

-Daha iyi bir yarına inanmıyorsanız, devrimci de değilseniz, ne istiyorsunuz? Mücadelenizin amacı nedir?

Hiçbir şey talep etmiyoruz, taleplerimiz ya da “talep formlarımız” yok, medeniyetin yapaylığına direnen doğal insanlar olarak

köklerimizi kaybetmeyi müzakere edebilir miyiz? Tabii ki hayır, ne müzakere, ne diyalog masaları, ne de herhangi bir şey.

Biz devrimlere inanmıyoruz çünkü sizler her zaman “problem çözme”, yeni ve “daha iyiyi” inşa etmeyi hedeflediniz, size

“devrimler” ve “devrimciler” döneminin bittiğini söyleyelim, “devrim” yok. olumsuz bir şeyi olumluya çevirebilen biri çünkü bugün

her şey bozuk, çünkü her şey satılık, çünkü bugün dünyayı yöneten siyasi güç değil, ekonomik güç. Devrimler geçmişte kaldı ve biz

bunu çok iyi anladık.

Hiçbir şeyi çözmek istemiyoruz, kimseye bir şey teklif etmiyoruz, dünyayı değiştirmek istemiyoruz, kitlenin bize katılmasını da istemiyoruz, yeteri kadar lise ütopyası, yeteri kadar aklımızda olsun ki... yeni bir dünya ol, etrafına bak, şimdiki zaman, medeniyetin kendisinin, yabancılaştırıcı teknolojik gerçekliğin (sosyal ağlar, telefonlar) neden olduğu dehşetlerle dolu, bu kirli şehrin kalın havasını soluyun, arabalarla dolu yollara bakın, izleyin sokaklara sıkışan kitle, metroda kamyonlar, aynı şeyden bıkmış yüzlerini görüyor, ekonomik gücü birkaç kişi elinde tutuyor, lüks içinde yaşıyorlar, bilet ve konfor içinde debeleniyorlar, medya en yüksek fiyatı verene satılıyor ve hoşnutsuzluklar ortaya çıkar ve ortadan kaybolurlar ve öldürülürler, sosyal gerilim kötüleşir ve her şey patlayacak gibi görüldüğünde, her şey normale veya alternatif bir normallığe döner, bu yüzden "daha iyi bir yarın"a inanmayı bırakıyoruz. çünkü bu şimdi bozulur. Sahip olduğumuz tek şey varlıktır ve bu şimdide sadece uygar uçuruma doğru kısıtlama olmaksızın ilerleyen ilerlemeyi görüyoruz.

Medeniyet çürümüş, gitgide yıpranıyor ama ilerlemeye devam ediyor, onu çökertmeyi kendi ellerimizle yapmaktan daha çok isteriz, ama bu başka bir çocukça amaç olur.

Medeniyetin çöküşü üzerine bahse girmiyoruz, onu yok etmeyi de hedeflemiyoruz, açıklığa kavuştursun. Felsefi açıdan karamsarız, çünkü bizim için güzel olan her şeyin, yani doğanın kaybolduğunu, yok edildiğini ve yok olmaya devam ettiğini gördük. Kendi bireyselliklerimiz dışında uğruna savaşacak hiçbir şeyimiz kalmadı, robotlardan önce insan kalıyoruz, geriye kalan Vahşi Doğa'yız, sonuncunun sonuncusuyuz, kendimizi doğanın bir parçası olarak görmeye devam ediyoruz, sahipleri, eko-aşırılıkçılar ilkel köklerimiz kurtarıyor ve diğer birçok şeyin yanı sıra, bizi bu toprakların insanları, mesquite ve çakalın çocukları olarak tanımlayan çatışma, tıpkı en vahşi atalarımız gibi bizi evcilleştirmek isteyenlere karşı savaşıyor. Büyük Chichimeca'ya vardıklarında Avrupalılar tarafından boyunduruk altına alınmalarına izin vermeyerek.

Biz eko-aşırılık yanlıları içgüdüleri hala canlı olan evcil hayvanlarız, birçoğu için tüm bunlara karşı olduğumuzu ve teknolojiyi kullanmaya devam ettiğimizi söylemek kesinlikle bir "tutarsızlık" olur. , yani aslında ne olursa olsun düşündüğümüz hiçbir şeyi umursamadığımız gibi sözde "tutarsızlıklara" düşmeyi de umursamıyoruz.

ITS'nin ve eko-aşırıcılığın amaçlarından biri, bencil bir dürtü tarafından özverili bir şekilde yönlendirilen "devrimciler" olarak ödüllendirilmeden vahşi doğaya verilen darbeleri geri vermektir.

Eko-aşırılar, denerken öleceğini bilerek savaşarak rakibine (medeniyete) zarar vermek için iğnelerini gömen arılar gibidir , çünkü bu savaşta galip gelemeyeceğimiz açıktır.

Bu size akıl sağlığı bozuk veya dengesiz gelebilir ama bakın, nihilist eko-aşırıcılık pratikte Meksika'da "doğmuş" ve Şili, Arjantin ve Avrupa'da bazı bireycilerin kendilerine mal edindiği bir eğilim. sadece deliler değil...

Belki de cevaplardan daha çok soru var, şimdilik söyleyeceklerimiz bu kadar.

Yapılmış olan yapılır.

Eko-aşırılıkçı mafyanın uluslararasılaşması için!

Vahşi doğanın aşırı savunması için!

-Vahşiye Yönelik Bireyler - Meksika

<https://es-la.facebook.com/notes/ciro-g%C3%B3mez-leyva/entrevista-con-el-grupo-individualistas-tendiendo-a-lo-salvajem%C3%A9xico/169346984237482/>

İkinci görüşme

Onu neden öldürdüler?

Sorunun birkaç cevabı olabilir ama asıl konuya gelelim, Ciudad Universitaria'da kadının öldürülmesi modern insana karşı acımasız ve boğucu bir tiksinti tepkisiydi. Şafakta dolaşan, yuttuğu kimyasal ilaçlardan sersemlemiş bir insanın yaşamaya devam

etmeye

değer olduğunu düşünüyor musunuz? HAYIR diyoruz, bu yüzden istediğini, en çok özlediğini, ölümü aldığını söyledi.

ITS'nin tüm üyeleri modern insanın kusurlarını tamamen reddediyor, onların iğrenç eğlencelerini kategorik olarak reddediyoruz,

sahip oldukları az veya çok parayla duyularını değiştirerek yaşayanlardan, bunlar ve bunlar sadece hava alıyor, onlardan nefret

ediyoruz. bir atık, bir insan çöprü, kadın ya da erkek, bu güzel Dünya'ya bulaşan aynı virüs, bu yüzden yok olmayı hak ediyorlar.

ÇÜ'de katledilen kadın, pişmanlıkla yaşayan çökmekte olan bir toplumun, hayata her şeyi ve tüm sertliğiyle göğüs geremeyen,

yabancı maddelerle uyuşturucu almaya karar veren zayıf insanların, dünyada sadece boş yere otlayan korkakların sadık yansımasıdır.

ÇÜ'de bir kadını öldürmenin tepkisinin bu kadar büyük olması komik ve tuhaf olmasa da, Ulusal Sinematek'te, Politeknik'te veya

başka bir yerde bir kadın öldürülmüş olsaydı kesinlikle aynı şey olurdu. feministlerin işlerini yaptıkları alan. KÜ, daha önce de

söylediğimiz gibi, ilerlemenin beşiklerinden biridir, yani veba hümanizminin gizlendiği ve aldatıcı "kendi ve eleştirel düşünme"

pelerini altında öğretildiği yerdir. İnkâr örneklerini zaten gördük ve bizi safla döken bir gülümsemeyle bıraktılar, tüm bu feministler

aptallar, bu banal gösterilerle sadece savunmasız görünmelerini sağlıyorlar, "yeniden mağdur edilmiş kurbanlar" gibi görünüyorlar,

tam tersi bir şey gösteri gibi. Tüm feministler ve "feministler" için, yani tüm ilericiler için, en sefil ve iğrenç tükürüğümüz için, onun

beşiğinde yapılan yeni ve en rezil saldırı bunun bir oyun olmadığını ve ciddi olduğumuzun kanıtıdır, bize katil deyin. , korkaklar,

postmodernistler ve bütün gevezelikleri, ne bilgisayar başındaki hakaretleri, ne yürüyüşleri, ne sol meclis kurulları, ne de komik

inkarları bizim yaptığımızı silemez.

Ah! Ve bu arada, evet, ilerlemeye karşıyız, teknolojik toplumdan nefret ediyoruz ve bu söylemle "uyumsuz" olmayı umursamıyoruz..

-Sen olduğunu nasıl kanıtlayabilirsin?

STI grubu "Eko-Aşırılıkçı / Nihilist Mafya" (ME / N) geçen yıl Haziran ayında daha fazla kan döküleceğini söylediğini hatırlıyor musunuz? Şaka değil bak işte kanıtı. ITS'nin Meksika'da ve onun dışında faaliyet gösteren birkaç grubu olduğunu belirtmekte fayda

var, ME/N bir sonraki cinayetlerinde kurbanlarının kafa derisini çıkaracaklarını, kararlarına saygı duyuyoruz, bizi cinayetlerden

ayıran bir diğer grup olduğumuzu söyledi. herhangi bir belirli çalışma şekli olmadan, bu yüzden hiçbir şeyin kanıtını beklemeyin,

sadece şimdiki gibi sürpriz doğrulama.

-Son aylarda başka hangi cinayetleri ve eylemleri gerçekleştirdiniz?

Ocak ayında, birkaç ITS grubu, Meksika Eyaleti ve Mexico City'deki benzin patlamasının ardından yağma, soygun ve çok çeşitli suç

faaliyetlerine katıldı.

Aynı ay, Brezilya'dan ITS, Brasilia'daki bir otobüs istasyonunda patlayıcı bir suçlamayı bıraktı. ITS de Chile, çok uluslu madencilik

şirketi Codelco'nun yönetim kurulu başkanı Óscar Landerretche'nin Santiago'daki evine bombalı bir paket gönderirken, paket

başarıyla patlatılarak hedef, kızı ve hizmetçisi yaralandı.

Şubat ayında, Coahuila'nın Torreón kentindeki ITS grupları, sınırdaki kiliselerde iki yangın çıkarıcı cihazın ve bir biyoteknoloji şirketine (Sanki) ait bir mağazada bir paket bombanın terk edildiğini iddia etti.

Tlalnepantla belediyesinde bir grup ITS, herhangi bir yaralanma olmamasına rağmen herkesin içinde olduğu bir yolcu kamyonunu

ateşe verdi.

Şubat ayının son günü, Chihuahua kentindeki bir ITS grubu, Tec de Monterrey'in rektör yardımcısını bir kiliseden çıkarken vurarak

öldürdü.

Mart ayında bir ITS grubu, Meksika Eyaleti, Zumpango belediyesinde ICA/CARSO'ya ait bir inşaata silahlı saldırı düzenledi.

Nisan ayında, Coahuila, Torreón'da bir grup CYBE, ayırım gözetmeksizin La Alameda'daki sıralardan birine bir paket bomba bırakarak bir gencin yanmasına neden oldu

Birçoğu, 30 Nisan'da, Meksika Eyaleti, Texcoco'daki Tlaloc Dağı'nda ve 3 Mayıs'ta Lesby'de birkaç aylak öldürdüğümüzde ne olduğunu biliyor.

Daha yeni başlıyoruz, ITS Mafyası Meksika'da, Şili'de, Brezilya'da ve Arjantin'de yayılıyor ve bizi durdurabileceklerine dair

hiçbir
belirti yok.

-Sonraki eylemleriniz nelerdir?

Bir sonraki saldırılarımızı yalnızca biz ve Okült bilir, hiçbir şeyin garantisi yoktur, saldırısında jaguar gibi, gökten düşen ani fırtınada

olduğu gibi, sallanan ve yıkım bırakan depremler gibi hiçbir uyarı bildirimini yoktur. ..

Vahşi Doğaya Yönelik Bireyciler (ITS)

Vahşi Doğaya Yönelik Ayrım Yapmayan Grup (GITS)

Üçüncü görüşme

1.- *Grubunuz ne zamandan beri var, başka hangi ülkelerde faaliyet gösteriyor?*

2011 yılında, "vahşi doğaya yönelen bireyler" (ITS) faaliyete geçerek, diğerlerinin yanı sıra, Meksika Eyaleti belediyelerinde, Mexico

City delegasyonlarında, Hidalgo, Morelos, Guanajuato'da bilimsel araştırma merkezlerine, üniversitelere saldırılar düzenledi. ,

Veracruz ve Coahuila.

Burada, 2011 yılından bu yana, birkaç yönü geride bıraktığımızı belirtmek gerekir, örneğin 2014'te, ABD'de faaliyet gösteren bir

düzine grupla birlikte "Reacción Salvaje" (RS) adlı bir grup oluşturduk. Mexico, Ciudad of Mexico ve Tlaxcala, "Its" adını bir kenara

bırakarak. 2015 yılına kadar RS dağıtıldı, böylece her grup birlik olmadan yoluna devam edebildi.

2016 yılında "Individualistas Tendiendo a lo Salvaje" (ITS) yeniden doğdu, şimdiye kadar Mexico City, Meksika Eyaleti, Coahuila,

Chihuahua ve Jalisco'da bir varlığımız var. Bu yeni ITS'nin hedeflerinden biri, bu eğilimin uluslararası alanda genişletilmesidir, bu

nedenle o yılın Şubat ayına kadar Şili ve Arjantin'de ITS grupları ortaya çıktı. Şili'nin başkenti Santiago'da, bir grup ITS, güpegündüz

ve yolcuları hala içerideyken "metrobüs" tipi bir makineyi ateşe verdi. Bu nedenle, herhangi bir yaralı çıkmadı, ancak saldırı, teröristlerin geldiğine dair terörist bir işaretti. kıtanın güneyindeki eko-aşırıılık. Aynı ay, Arjantin'in başkenti Buenos Aires'te bir

grup ITS, Arjantin Nanoteknoloji Vakfı yakınlarında bir patlayıcıyı patlattı, bilim adamlarına birkaç tehditte bulundu ve bir otobüs

terminaline bir paket bomba bıraktı. Ağustos 2016'da eko-aşırılık Brezilya'ya ulaştı, bir grup CYBE, Brasilia'daki Conjunto Nacional

alışveriş merkezinin otoparkında siyah tozla dolu bir düdüklü tencereyi patlattı.

Bu faaliyet yıllarında, Eko-aşırıılığın, İtalya'daki Egoarch Tarikatları tarafından savunulan ve temsil edilen Nihilist Terörizm eğilimine

kan bağıyla bağlı yandaşları olduğunu kabul etmeliyiz. Almanya, Fransa, Finlandiya vb.'de de, kendilerine eko-aşırıılıkçı demeseler

de, medeniyet ve insan ilerlemesine karşı içgüdüsel söylemi paylaşan ve bireycilik "bayrağını" yükselten birkaç grup ortaya çıktı.

Gördüğümüz gibi, biz birdenbire ortaya çıkan yeni bir grup değiliz, bir geçmişimiz var ve federal yetkililer bunu biliyor, sadece bizi

hiçbir zaman doğrudan tanımadıklarını çünkü kendilerine ve tabii ki büyük çoğunluğunun işine gelmediğini biliyorlar. medya her

zaman kötü kokmasına rağmen resmi gerçeği yayar.

2.- *Bu tür bir grup oluşturmak için sahip olduğunuz hedef nedir ve gerçekten ne arıyorsunuz?*

Tendiendo a lo Salvaje bireycileri bizler uluslararası bağlantıları olan ve suç amaçlı bir amaç için birleşmiş anonim bir grubuz, yani

biz bir Mafyayız.

ITS, medeniyette yıkım ve kaos yaratmayı amaçlayan bir gruptur, Vahşi Doğa'ya empoze edilen medeni, yapay ve sanayileşmiş

yaşamın her yönünü tiksiniyor ve reddediyoruz.

Bu, atalarımızın bize miras bıraktığı unutulmuş intikamdır, yüzyıllar önce eskiler Batıların gelişine şiddetle tepki gösterdiler, ama

aynı zamanda Mezoamerikan uygarlıklarının gelişine de aynı şekilde tepki verdiler, bu toprakların yerli göçebe avcı-toplayıcıları asla

vermediler. çoğu kendi kültürlerine yabancı yaşam biçimlerine boyun eğmek yerine ölmeyi tercih etti. ITS'de bu vahşi direnişi

kurtardık, şimdi en eski atalarımızın yaptığı gibi herhangi bir uygarlık ipucuna şiddetle tepki veriyoruz.

ITS sadece daha büyük bir şeyin ifadesidir, ITS aynı zamanda şehirleri sular altında bırakan yağmurdur, bütün köyleri gömen çığdır,

çevrenin dışındaki altyapıya çarpan yıldırımdır, beklenmedik bir şekilde her şeyi alt üst eden depremdir, jaguarın avına saldırısı, sülünlerin güzel şarkısı, akbabanın uçuşu, deniz kaplumbağalarının yüzüşü, vebalı şehirlerin çatlak kaldırımlarından çıkan otlardır.

Hepimizin içinde derinlerde ilkel bir katil var, onu serbest bıraktık ve bu ortaya çıktı ve durmayacağız, çünkü eko-aşırılık sadece

Vahşi'nin bir ifadesidir, ITS sadece ortak bir amacı olan bir grup bireydir, ama kendi içinde, Vahşi her zaman galip gelecektir. Mağaralara geri dönmek istemiyoruz, ilkel homo sapiens olmaya geri dönmek istemiyoruz, bunu kim söylüyorsa aptaldır ve yazdıklarımızı okumamıştır.

Bu OTS'dir ve gerçek şu ki, pek çoğunun bunu anlamasını beklemiyoruz, çok azı bunu anlıyor.

3.- Suçu neden çatışmaları çözmek için bir araç olarak kullanıyorsunuz, neden insanların hayatlarını tehdit etmenin aşırısına varıyorsunuz? Başka çıkış yolu yok mu?

Bizim için bundan barışçıl bir çıkış yok, kimseyle anlaşma yok, anlaşma veya müzakere yok, yaşadığımız şey uygar ve Vahşi Doğa

arasındaki bir Savaş. Her gün insan eliyle kesilen binlerce ağaç için başka bir çıkış yolu var mı? Yasal ve yasadışı balıkçıların ağlarına

takılan vahşi deniz hayvanları için başka bir çıkış yolu var mıydı? Yüzyıllar önce bizi "fethetmek" için gelen Batılılar tarafından

topraklarından sürülen ve katledilen atalarımız için başka bir çıkış yolu var mıydı? Büyük endüstrilerden minerallerin çıkarılması için

harap olmuş Dünya için başka bir çıkış var mıydı? Tüm bu uygar çılgınlıktan kurtulmanın başka bir yolu var mı? TABİİ Kİ DEĞİL. Modern insan, evrenin göbeği olduğuna inanmaya devam ediyor, varlığı evren için tamamen önemsiz olmasına rağmen,

kendisini çevreleyen her şeyin tanrısı ve efendisi gibi hissetmeye devam ediyor. Biz, ITS, modern insanın bir parçası olduğumuzu

kabul ediyoruz, sadece hala Vahşi Doğanın bir parçası olduğumuzu fark ettik, çünkü kirli bir nehir gördüğümüzde öfke duyuyoruz,

Dünya'yı delen makineleri gördüğümüzde üzüntü yaratıyor, kokuşmuş şehirlerden binlerce arabanın gelip gittiğini gördüğümüzde nefret duyuyoruz, kentsel yayılmanın ilerlediğini tüm çevreleri gömdüğünü gördüğümüzde inkar hissediyoruz, eskilerin medenilere

karşı savaşırken öldüklerini hatırladığımızda hissettiğimiz tek şey, intikamlarını alın ve savaşlarına devam edin ve suç bizim vurduğumuz yumruktur. Hırsızlarla dolu bir ülkede suçlu olmanın bir gurur olduğunu söyleyen biri var ve biz onun sözüne güveniyoruz.

Davamızın asil olmadığı, bir noktada buna inanmış olmanız durumunda kanunsuz olmadığını, ITS'nin politik olarak yanlış bir suçlular

grubu, Vahşi'nin ahlaksız intikamcılarını, Batı'nın katilleri olduğunu ve bunun için üzgün olmadığımızı belirtmek gerekir. Vahşi Doğa'dan öğrendiğimiz için depremler ve sel baskınları gibi ayırım gözetmiyoruz, saldıran jaguarlar gibi canavarca ve iz süren tilkiler

gibi sağduyuluyuz.

4.- Size sponsor olan kişi veya grup ya da yanınızda olan bir grup var mı?

Eko-aşırılıkçı Mafya dediğimiz şey içinde, doğru olmasına rağmen, ITS'nin bir parçası olmayan ve bizimle hiçbir ilişkisi olmayan,

ancak farklı teorik propaganda projelerine öncülük eden birkaç grup var, ancak kimseden sponsorluk yok, birkaç grup var. dergi

editörlüğü yapanlar, felsefi ve antropolojik temelli metinler (ağırlıklı olarak) yazarlar, bloglar oluşturanlar, makale çevirenler,

güncel tutanlar ve bunu sürekli bir faaliyet akışı içinde tutanlar. Örneğin, iletişimimizin İngilizce, İtalyanca, Portekizce, Çekçe,

Lehçe, Almanca, Türkçe, Fransızca, Rumence, Yunanca, Galce ve hatta İbranice'ye çevrildiğini söyleyeceğiz, sözlerimizin ve eylemlerimizin de yayıldığına kanıtıdır teşekkürler. eğilimimize sempati duyan herkese ama yine de, bu grupların ITS faaliyetleriyle

hiçbir ilgisi yok.

5.- Kendinizi nasıl değerlendiriyorsunuz, anarşist misiniz veya felsefeniz nedir?

Biz anarşist değiliz, anarşizm savunduklarımıza kıyasla son zamanlardan geliyor. Size söylüyorum, Aydınlanma'nın o çağında, Avrupa'da liberal fikirlerin birçoğu gelişmeye başladı, özellikle idealist talepleri nedeniyle bu eski proleter kitlelere (Marksizm

dışında) çok bağlı olan bir fikir vardı. anarşizm on dokuzuncu yüzyılda bu şekilde zirveye ulaştı. O zamanlar insanlar daha iyi bir

yarının hayalini kuruyorlardı, devletlerin akrot yoluna koydukları "engeller" göz önüne alındığında hiçbir zaman tam anlamıyla

gerçekleştirilemeyen gelecek "devrim" için bugün çalışmak. Ve eğer o "devrim" gelirse, orijinal fikirlerden tamamen farklı bir şey

haline geldi, komik çünkü neredeyse her zaman anarşistler o kadar aptalca soyluydular ki, başarılarını ele geçiren ve kendi

iddialarını iddia eden komünistlere yolu açık bıraktılar. İşte böyle oldu. Ukrayna'da, Rusya'da, Küba'da, İspanya'da, burada bile,

Veracruz'da kiracı hareketi sırasında, ama bunlar başka hikayeler.

Konuya geri dönersek, anarşizm "özgürlük, eşitlik ve kardeşlik" in ilerici taleplerinden doğan fikirlerden biridir, tamamen küçümsememizi talep eder, çünkü "özgürlük" bu çağda artık mevcut değildir, ölü söz ve uygulamadır, bazıları aptallar onun cesedine tutunmak istediler ama er ya da geç tarihin çürümüş kalıntılarının kokusunu alacaklar. "Eşitlik" bir efsanedir, o da yoktur,

hiçbir şey eşitlikçi değildir ve öyle olsaydı, dünya Orwell'in ya da daha kötüsü Huxley'nin romanının gerçek bir kopyası olurdu. "Kardeşlik" göreceli bir meseledir, ancak ilericiler bunu dile getirdiklerinde, neredeyse her zaman başkalarıyla kardeşlik

veya dayanışmadan bahsediyorlar, bu iğrenç, tanımadığınızı biriyle nasıl kardeş olabilirsiniz? Sistemin devam etmek için uygulaması

gereken şey rastgele dayanışmadır, çünkü ne kadar az sosyal sorun olursa, her şey plana göre gider. Sistemin daha az suçta, daha az

yolsuzluğa, daha az ayrımcılığa, medeniyetin ayakta kalması için farklı sosyal gruplar arasında daha az davaya ihtiyacı var, bu

yüzden eşitlik efsanesi, şiddetsizlik ve Contra parta'nın bu yüzden eşitliği reddediyoruz ve şiddete meyilliyiz. , çünkü biz, indirimin

koyunu olmaya direnen insanlardan biriyiz, bu sistemin muadiliyiz, öldürücü içgüdülerimiz, vahşilerin yaşadığı en düşmanca yerlerden geri döndü.

Aynı şekilde, saldırılarımızla eskilerin Savaşı anısını onurlandırıyor, sadece bize değil, genel olarak Vahşi Doğa'ya savaş ilan eden bir

medeniyete kaos ve yıkım getiriyoruz. Modern insan virüsü yayılıyor, ormanları yok ediyor, nehirleri kirletiyor, Dünya'yı zehirliyor,

mineralleri çalıyor, anlamsız sürülere giriyor, ortamları istila ediyor, tohumları değiştiriyor, Dünya'da neden oldukları yıkımı gördüler ve içinde yaşamak için bu yeni gezegenlerin dışına bakıyorlar. gelecek, tekno-endüstriyel sistem aşırılıkçı oldu, neden tüm

bu çöplere aynı şekilde tepki vermiyorsunuz? ITS yapar, saldırı şeklinde tepki veririz çünkü bu bir savaştır, çünkü modern insanlar

olduğumuzu kabul etsek de içimizde vahşi bir yüzleşme ateşi vardır.

ITS ideolojik olarak tanımlanmamıştır, biz eko-aşırılık denilen bir eğilimi temsil ediyoruz, bu anti-politik, ahlak dışı, intihara meyilli,

ayrım gözetmeyen ve seçici olarak terörist, karamsar, "devrim karşıtı", ataların Hıristiyanlık karşıtı pagan inançlarını güçlendiriyor,

yükseltiyor Vahşi Doğa adı, hümanist değerlerin saçmalığıyla alay eder, insanın ilerlemesini kesin olarak reddeder ve konuşmada,

örneğin internetin propaganda yapmak için kullanılmasında olduğu gibi sözde "çelişiklere" düşme konusunda hiçbir sorunu yoktur,

her şey haklıdır, bu savaşta her şey olur.

6.- Nasıl çalışırlar? İnsanları çevreye duyarlı olma konusunda bilinçlendirmek için herhangi bir faaliyette bulunuyorlar mı, yoksa

eylemleri sadece basında söylendiği gibi terörize, yaralama veya öldürme amaçlı mı?

Gerçek şu ki, biz insanlar arasında "vicdan" yaratmakla ilgilenmiyoruz, biz devrimci değiliz, insanların uyuşuk uykusundan "uyanması" ile de ilgilenmiyoruz, kitleler kendi dışıkları arasında yaşamayı seviyor ve siz sorun. , ve neden Başkalarında farkındalık

yaratmaya çalışmazlarsa, iletişim, propaganda ve cevap röportajları almak için ne yapmalı? Ve cevap kolay, bu güzel Dünya'nın bir

yerinde bizim gibi bireyciler olduğunu biliyoruz ve çok az olduğunu biliyoruz, bu eylemler onlara ulaşan, belki de bizim gibi saldırılar

gerçekleştirmeleri için onlara ilham veren bir yankı. . Yaptıklarımızı taraftar kazanmak veya kirlenmeye dikkat çekmek (örneğin) için

değil, bize ait olan eylemleri bencilce talep etmek için iletiyoruz, ITS başkalarının bizim yaptığımız veya yetkililerin suçladığı şeyler

için sorumluluk almasına izin vermeyecektir. adi suç üzerine, HAYIR, yaptığımız eylemler sadece bize ait ve kurbanlarımızda bir yara

oluşturmak için Egoistalar Birliği'nde bir kısaltma seçiyoruz, terörize etmek istiyoruz çünkü bu herhangi bir siyasi talebe cevap

vermiyor, takip etmek dürtü hayvan-ilkel ve uygar üzerinde empoze.

7.- Kurbanlarını ne şekilde seçiyorlar, onlarla önceden temas halindeler mi yoksa rastgele mi?

Biyoteknoloji uzmanı Ernesto Méndez Salinas de Cuernavaca'ya bağlı, 8 Kasım 2011'de kamyonunu şehrin en ünlü yollarından

birinde sürerken kafasına bir kurşun sıkana kadar haftalarca onu takip ettik.

Tec de Monterrey'in rektör yardımcısı ile aynıydı, biri bize bir aile meselesi için Monterrey'den Chihuahua'ya gideceğini

söyledi ve

bir kiliseden ayrılırken onu bu yılın Şubat ayında yakaladık ve öldürdük. diyelim ki kullanılmış silahtaki arıza nedeniyle karısını vurmadık bu yüzden polisi aramasın diye çantasını almaya karar verdik ama öyle olmasaydı karısı da aynı kaderi yaşayacaktı kocası

olarak. Bu nedenle Chihuahua yetkilileri bunun bir soygun olduğunu söylediler ama bilmiyorlar.

Öldürdüğümüz çifti Tlaloc Dağı'nda öldürdük, onları sadece yolda karşılaştıklarından öldürdük, aslında hiçbir zaman görünmeyen

kütükten geçiyorduk, sadece o iki "doğa seven" yürüyüşçü, istemiyoruz. çevredeki insanları görmek, kendileri tarafından tehdit

ediliyor, bu yüzden keresteciler, kampçılar, izciler vb. de listede. Aynıısı Ciudad Universitaria'da öldürülen kadın için de geçerliydi,

Radio Fórmula ile yaptığımız röportajda onu neden öldürdüğümüzü zaten burada gereksiz olacağını söyleyerek söylemiştik. Açık olmasını istiyorsak, belirli bir saldırı yöntemimiz yok, yine de bir alışveriş merkezine bomba koyabiliriz, böylece esere yakın

olan herkese zarar verebiliriz, uzman bir bilim insanını öldürebileceğimiz gibi, biz her yere saldırabilir, istediği zaman saldırıda

gelişebilir, anın tadını çıkarabilir ve sinirlilik, kaos ve istikrarsızlık yaratabilir.

8.- UNAM içinde hareket etmenin neden başka bir grupla, örneğin Che Guevara oditoryumunu devralanla herhangi bir bağlantısı

var?

UNAM, ilerlemenin beşiğidir, oradan geleceğin zihinleri, türlerin bıraktığı çöpleri, UNAM, Tec de Monterrey, herhangi bir üniversite,

ister kamu ister özel, herhangi bir eğitim merkezi eğilimini iyileştirmeyi düşünerek hareket eder. yapaylığa, bu yüzden paket bombaları, yangınları, bıçakları, kurşunları, terörü ve ölümü hak ediyorlar.

Ve Che Guevara oditoryumu hakkında, ilerlemecilikten ne kadar nefret ediyorsak oradan da o kadar nefret ettiğimizin çok açık

olmasını istiyoruz, o bodurluğun içinde bir sürü kötü kokulu devrimci hippie saklanıyor, frengili ağızlarını alkolle dolduruyor, uyuşturucu teneffüs ediyor ve sigara içiyorlar. "özgür" olduklarını söylerken, kendilerinin de kukla olduğu fikrinden kaçınarak çok

çığınca hareket ederken, bu insanlar en kötü çöplerdir. Onlar, insani ilerlemeden yana olan ama farklı bir şekilde, daha da sanrılı

olduklarının farkında değiller ama kendilerini çok radikal hisseden insanlardan biri. Yıllardır üniversite camiası onları ÇÜ'den ayrılmaya "davet ediyor", ibne öğrenciler yürüyüşler yapıyor ve onları oradan kovmak için tüm sebepleri arasında "UNAM'a kötü

bir imaj verdikleri için", "sizin esrar gibi kokuyor", HA! Orada ne gördüğümüzü biliyor musun? İlkinde, 99 grevinden bu yana

"ılımlılar" veya "ultralar" arasındaki sonsuz mücadeleyi görüyoruz (elbette birçok nüansla), ikincisinde ise bir yanda

"gecekondular"ın kendilerini gerçekleştirdiği ikiye bölünmüşlüğü görüyoruz. beyaz patlamış mısıra benziyorlar ve diğer

yandan öğrenciler kendi yansımalarını sanki çekimsermiş gibi yargılıyorlar. Her neyse... Onlarla ya da herhangi bir gecekondu, örgüt

ya da anarşist, Marksist, "porril", milliyetçi grup ya da herhangi bir tür ile herhangi bir ilişkidenden korkmuyoruz, çünkü savunduklarımız inandıklarına aykırıdır.

9.- Kaçınılmaz olarak bir seçim yılındayız ve cumhurbaşkanlığı komutanlığında bir değişiklik olmasına neredeyse bir yıl var, bununla

eylemleriniz arasında bir bağlantı var mı?

Tekrar ediyorum, siyasi ideolojilerimiz yok, savunduğumuz şey siyasetin ötesine geçiyor, bu yüzden yaptığımızın siyasi bir arka planı

olduğunu düşünmek, 50 yıl önceki aynı komplo ilahisini tekrarlamak oluyor.

10.- Röportajda vurgulamanın önemli olduğunu düşündüğünüz başka bir şey var mı?

Eh, hiçbir şey, sadece şunu ekleyin, bizim işimize devam edeceğiz, bunların hiçbiri bitmedi, yetkililer ve bazı basın, yaptığımızın

yanlış olduğunu veya yapmadığımızı söyleyerek çığına dönebilir, umursamıyoruz. , sadece bir şeyi vurgulamak var, yalanın her

zaman kısa bacakları vardır ...

Vahşi Doğaya Yönelik Bireyciler (ITS)

<http://www.siempre.mx/2017/05/la-mentira-siempre-tiene-patas-cortas/>

dördüncü görüşme

1. "Teknolojiye karşı savaş" açıktır, ancak: neden örneğin şirketlere vs. karşı değil de özellikle üniversitelere karşı?

Tamam, bahsettiğin bu bir tesadüften fazlasıydı. Medeniyete karşı savaş bütünüyle, geçen yıl (2016) özel bir Nano-teknoloji

merkezinin yanına bırakılan patlayıcıyla ya da gazoz şişelerini zehirleyip iki rastgele süpermarkete koyduğumuzda, onları alan herkesin görebileceği şekilde gösterdik. etkilenecekti. ITS, herhangi bir zamanda ve herkese, paket-bomba, yangın, kurşun, tehdit,

zehirlenme, bıçaklama veya herhangi bir cinayet ve / veya yıkıcı uygulama ile, ünlü bilim adamları veya önemsiz vatandaşlar, hipermedeni bir bütün olarak Katılımcılardır. dünyaya karşı işlenen suçta, her eylemin bir sonucu olduğunu size göstermeye geldik.

Her halükarda, üniversiteler mükemmel bir ilerici yuvasıdır, özel bilgileriyle ilerlemeye doğrudan katkıda bulunan önemli araştırmacılardan, romantik fikirleriyle insani dünyada hüküm sürecek değerlerin inşası için çalışan solculara kadar vardır. ve hayal

ettikleri hiper teknolojik. Üniversitelerde gerçekleştirdiğimiz saldırılar rastgele değil, özellikle bu hedeflere odaklanmış da değiliz.

2. Ülkeye bağlı olarak herhangi bir siyasi partiye cevap veriyorlar mı?

Herhangi bir siyasi partiye ait değiliz, anarşist de değiliz. ITS, eko-aşırılıkçı eğilimin bir parçasıdır, mevcut hümanizmin ve uygarlığa

yapılan saldırının reddine dayanmaktadır. Toplumda değişiklikler yaratmaya ya da insanların fikirlerimizi kabul etmesine çalışmıyoruz, bizi evcil hayvanlar gibi evcilleştirmeye ve boyun eğdirmeye çalışan bir sisteme karşılık vermek için ayırım gözetmeyen

ve seçici terörizme güveniyoruz. Uygarlığın önerisi, temelde, vahşi doğayı yok ederken boş boş oturmamız, bize dayatılan modern

yaşam tarzını benimsememiz ve yasalara uymamızdır. Biz tam tersine, doğal insandan oluşan ilkel köklerimize yakın dururuz,

uygarlık içindeki herhangi bir yasaya veya otoriteye değil, pagan tanrılarımıza ve bizi çatışmaya çağıran azılı atalarımızın hatırasına

yanıt veririz. Sonunda işgalcinin önüne düştüler ve eko-aşırılık yanlılarının da düşeceği kesin, ancak asırlar önce medenilerin kıyılarına gelmesiyle başlayan savaşın devamı olan ata görevimizi yerine getirmekten gurur duyuyoruz .

3. Arjantin merkezli uluslararası bir grup mu yoksa yatay bir hareket mi? (ör: bir davadan alıntı yapmak için anonim, farklı yerlerden üyeleri olan tek bir gruptan insanlar)

Örgütümüzün kesimi daha çok bir mafyaya benziyor. Bir anlamda diğerinden önde olan bir grup olmadığı gerçeğinden hareketle

yatay olduğu söylenebilir. Bir karargahımız yok, bir "komuta hattımız" da yok. Ama bizler "bütün otoriteye" karşı olan anarşistler

gibi yatay değiliz. Bir STI grubu, üyeleri böyle karar verirse liderine sahip olabilir. Ağlarımız şimdiye kadar Meksika'dan Şili, Arjantin

ve Brezilya'ya kadar uzanıyor. Tüm bunlar 2011'de Meksika'da eski ITS (Individualidades Tendiendo a lo Salvaje) ile başladı, 2014'te

Reacción Salvaje, Meksika coğrafyasındaki çeşitli gruplar arasındaki birliğin 2015'te dağılıp şimdiki aşamaya geçmesiyle ortaya

çıktı. 2016'da ITS yeniden ortaya çıktı, sadece "Bireyler" yerine, şimdi "Vahşiliğe Yönelik Bireyciler" oldu. Ve tüm bu uluslararası

proje 2016'da orada başladı. ITS içindeki her grup, kendini farklılaştırmak için kendi adını alır, örneğin, Ocak ayında madencilik

şirketi Codelco'nun başkanını yaralayan Şili'deki en ünlü gruplarımızdan biri iken biz "Wild Constellations" adını alınız; Oscar

Landerretche, yaptığı muhteşem paket bomba saldırısıyla "Ormanın Mistik Sürüsü" adını aldı. Brezilya'da, şu ana kadar kendisine

"Silvestre Gizli Cemiyeti" adını verdiğimiz tek aktif grup, Şili'de olduğu gibi Meksika'da da birkaç eko-aşırılıkçı grup var, geçen yıl

"Vahşi Seri Katiller" Mayıs ayında kahramanlardı. başka bir grupla (Grupo Indiscriminado Tendiendo a lo Salvaje) birlikte, Tlaloc

Dağı'nın eteklerinde iki yürüyüşçüyü öldürdü ve bir kadını Meksika Eyaleti'ndeki Ciudad Universitaria'da astı ve Kasım ayında, iki

hacıyı vurdular. onlar, bu Querétaro'da. Toplamda 6 cinayeti var ITS'nin hepsi Meksika coğrafyasında, burada güneyde an

meselesi...

Bu pozisyonlara yakınlığı olan tek grubun ITS olmadığını da belirtmek isteriz. Terörist nihilistler Avrupa'da, özellikle de İtalya'da

uzun süredir ayırım gözetmeksizin ve seçici saldırılarda buldukları yerde varlık gösteriyorlar. Kendilerine eko-aşırılıkçı demeyen

"Orman Ateşi Hücresi" örneğine de sahibiz. , ancak projemizle olan suç ortaklıklarını sert bir şekilde onaylamıyorlar.

4. Farklı kaynaklar, patlayıcıların şekilleri ve malzemeleriyle pek ilgisi olmadığını söylüyor; Hatta bazıları postaneden gelenle üniversiteden olanla hiçbir ilgilerinin olmadığını, ancak krediyi aldıklarını öne sürüyorlar, buna ne cevap? Her iki bağlantıyı da iddialara ekliyoruz , böylece pompaların neredeyse aynı olduğunu görebilirsiniz. Bir aküye bağlı galvanizli nipel, her ikisinin de bir tarafında kabloları çıkardığımız bir kesik var, elektrik devresini kesiyor, böylece montajdan sonra kutuyu kapatırken bombanın patlama riski yok. Her iki kutuda da ITS ve CS'nin kısaltmalarını yazdık, sadece ikinci kutu yok edildiğinden görülemedi. Tüm paket bombaların benzer olduğunu söyleyebilirler, ancak INDRA'nın ofislerine saldırmak için kullandıkları paket bombaya bakın. Kutu tahtadan yapılmış, metal boru çok daha geleneksel görünüyordu, fare kapanlı bir geciktirme sistemi kullandılar, bir ligden montajın farklı olduğunu söyleyebilirsiniz ve saldırı ile hiçbir ilgimiz olmadığını belirtmek gerekir.

INDRA'da. Yazarlığımızın aslını kanıtlamak için paketlerimizin fotoğraflarını çekmeye başladık, malzemeler aynı, montaj aynı, görünen tek fark meme ucunun konumlandırılması, bunun nedeni en son kullandığımız kutunun olması. saldırı daha küçüktü. , gerisi parça parça maçtı. Kanıtlar gerçeklerdedir.

5. Ulusötesi ise, nasıl iletişim halindesiniz? (Soru, teknolojiye karşı olsalar, bugün geleneksel araçların İnternet üzerinden olacağı

gerçeğine atıfta bulunur) İnternet kullanımı durumunda: güvenli araçlar kullanıyorlar mı?

Biz eko-aşırılıkçılar teknolojik sistemi reddetsek de, saldırılarımızı haklı çıkarmak için veya başka bir amaç için teknolojiyi

kullanmakta hiçbir sorunumuz yok. Daha önce de söylediğimiz gibi, vahşi bir duruma dönüşü hedeflemiyoruz. Medeniyete karşı

savaş, bugün bizi ilgilendiren tek amaçtır ve bunun için elbette teknolojiyi kullanmalıyız. Eskiden bir Selknam'ın işgale karşı kendini

savunmak için bomba yapmayı düşünmesi saçma olurdu, alışık oldukları şeyleri, okları, mızrakları vs. kullanırlardı. Tıpkı şimdi

olduğu gibi, doğayı çıplak gövde ve oklarla savunan bir eko-aşırılıkçı düşünmek de saçma. Şu anda medeniyete saldırmanın yolu

terörizmdir. Anarşistlere bakın, bazıları sisteme ve hatta medeniyete saldırmayı düşünüyorlar, ancak küçük ve büyük ölçekte

sabotajı popüler gösteriler, sokak savaşları, meclisler, panayırılar, yayıncılık ve saldırgan anlamda modası geçmiş diğer tekniklerle

karıştırıyorlar. anarşistler bugün en az olan terörizmi kullanırlar. O zaman anarşistlerin hapsedildiğini veya öldürüldüğünü görmek

tesadüf değildir (Arjantin'deki ünlü Maldonado vakası gibi). Sistemle başa çıkma şekli bugün işe yaramaz. 6 yıldan fazla bir süredir

terör faaliyetlerine karıştığımız için neden bugüne kadar hapsedilen hiçbir eko-aşırılıkçı olmadığını düşünüyorsunuz? Cevap açık,

yöntemimiz işe yarıyor. Bununla bizi bulmalarının imkansız olduğunu kastetmiyoruz, ancak bunu pek olası görmüyoruz.

6. Patlayıcıları nereden öğrendiniz? (İnternet? Teknolojiye atıfta bulunarak ... veya bilginin tahmin edilmesine izin veren bir tür

askeri eğitim mi?)

Bildiğiniz gibi, uluslararası bir girişim olduğu için tüm gruplar adına yanıt veremedik, belki ITS içindeki bazı klanlar askeri eğitim aldı,

olamaz. Bilgimizi internette aldık, patlayıcı karışımlar veya zehirler yapmak için oradaki rehberlerin miktarına şaşıracaksınız.

Vahşi-Arjantin'e Yönelik Bireyciler

-Vahşi Takımıyıldızlar

beşinci görüşme

*Merhaba, kendimi tanıtıyorum. Ben "Tanu" *, "Revista Arajema" ** genel yayın yönetmeni ve ITS-Şili'nin aktif bir üyesiyim. Sorularınızı cevaplamaya devam ediyorum.*

- ITS grubu dünyada nerede ve ne zaman ortaya çıktı?

ITS grubu, 2011 yılında Meksika'da ortaya çıktı. O yıllarda grup, medeniyet karşıtı terörist Theodore John Kaczynski'nin

(Unabomber) fikirlerinden ve varsayımlarından güçlü bir şekilde etkilendi. Uzun bir süre boyunca saldırılarını araştırmacılara ve

üniversitelere odaklandılar. Paketler ve bombalı zarflar vasıtasıyla birçok profesörü ağır yaraladılar.

- Ne zamandan beri Şili'de faaliyet gösteriyor ve uluslararası alanda nasıl ifade ediliyor?

Şili'de, ITS'nin aşırılık yanlısı kısaltmaları resmi olarak 2016'da, özellikle 16 Şubat'ta ortaya çıkıyor. Bu vesileyle, "Sureños

Incivilizados" grubu bir transantiago otobüsüne karşı tam bir kundaklama saldırısı gerçekleştirdi.

O zamanlar bu saldırı, otobüs yolcularla birlikte gerçekleştirildiği için anarşik ortamlarda büyük tartışmalara yol açmıştı. Saldırı

sırasında masum sivillere zarar vermekten çekinmediklerini eylem ve açıklamanın devamındaki sözleriyle ortaya koydular.

ITS'nin 2016'da Şili'ye gelişinden bu yana gruplar, 13'ü saldırıları üstlenmek ve 7'si yalnızca durumlarla ilgili kamuya açık açıklamalar

olmak üzere 20 açıklama yayınladı.

Toplamda burada 3 farklı grup var. "Medeniyetsiz Güneyliler" (SI), "Mistik Orman Horde" (HMB) ve "İntikamcı Meraklı Sürü" (BIV)

vardır. Bunlar yangınları, bombalamaları ve tehditleri üstlendi.

İstatistikler için saldırı sayısı bu şekilde kalır.

-SI 5 eylem gerçekleştirdi; 2016'da bir otobüsün yanması (1). Merkezdeki Mall Vivo'nun çatısında çıkan yangın (2) ve üç sinir bozucu

yangın çıkaran cihaz (3) (4) (5).

-HMB 8 eylem gerçekleştirdi. FCFM'ye karşı bomba (6). Landerretche Bombası Paketi (7). Otobüslere karşı iki yanıcı cihaz (8). Raúl

Silva Henriquez Üniversitesi'ne bombalı paket (9). Şili U Tarım Bilimleri Fakültesi'ne bombalı paket (10). Vicuña Mackenna'da aşırı

bomba (11). Bomba tehditleri (3).

-BIV 2 eylem gerçekleştirdi. Bir transantiago otobüsüne ateş açın (12). Ve sınırlı bir yangın çıkaran cihaz (13).

"Eko-aşırılıkçı mafya"nın saldırı dalgası bu şekilde kendini gösteriyor, bu saldırıların büyük çoğunluğu basında bile yankı buldu. Yani

bizim uzaylıların bir komplosu veya devletin bir icadı olduğumuza inananlar için, veriler ve gerçekler orada, eylemlerde, yangında,

patlamalarda, GOPE operasyonlarında, basın notlarında, milyon zararlarda ve yaralılarda.

Uluslararası olarak nasıl ifade ettiğimizle ilgili olarak, 2018'in sonunda gerçekleşen önemli bir olay, mistik Horde'un bir bölümünün

Ormandan ayrılmasıydı. Bu grubun birkaç üyesi, burada öğrendiklerini dağ silsilesinin diğer tarafına taşımak için Şili'den Arjantin'e

göç etti. Bir açıklamada bu bölünmeyi kamuoyuna duyurdular ve Arjantin'de "Kızıl Kan Tarikatı" (14) adlı yeni bir grup kurdular. Bu,

ortak çalışmamızın nasıl çalıştığının bir örneğidir. Her ne kadar büyük ölçüde eko-aşırılık eğiliminin ilerlemesi fikirlerimizin

yayılmaya başlamıştır. Propagandamızın yardımıyla dünyanın farklı yerlerinden suç ortaklarını çekmeyi ve onları bir kısaltmada

birleştirmeyi başardık.

Modern çağın iletişimleri (internet) sayesinde eko-aşırılıkçı mikropu yaydık ama başka bölgelere de harekete geçmek için yerleri

ziyaret ettik, karadan taşındık.

- Örgütün, özellikle Şili'deki hedefleri nelerdir?

Hedeflerin, kısaltmaların faaliyet gösterdiği tüm ülkelerde aynı olduğu söylenebilir. En büyük hedefimiz, dünyanın tahribatının

intikamını almak, modern insanın doğal ortamlara verdiği zararı en aza indirmektir. Vahşi doğayı savunmuyoruz, onun intikamını alalım. Biz çevre kahramanları değiliz, ayırım gözetmeyen teröristleriz. Uygarlığın gidişatını değiştirmeyi düşünmüyoruz ve istemiyoruz, gerçek şu ki, istesek de yapamayız. Medeniyeti yok etmek isteseydik aldanırdık. İnsan gelişiminin mega makinesi insan eli tarafından durdurulamaz, uygar yaşamı ciddi şekilde çökertebilecek tek kişidir ve tüm ilerlemesi vahşi doğanın kendisidir. Sadece atalarından kalma tüm gücüyle yeryüzü, insani bir bozguna yol açabilirdi. Önergelerimiz arasında, vahşi atalarımızın yaşam dünya görüşleriyle birlikte yüceltilmesi, yanlış antropinin güçlendirilmesi vardır. Mapuche savaşçıları ve ata Fuegians gibi yüzyıllardır bu topraklarda yaşayan vahşi insan kabilelerinin varlığını en unutulmuşlardan kurtardık.

- Örgütü oluşturan üye sayısı nedir ve kaç Şililidir? (Referans numarası olabilir)

Uluslararası düzeyde, farklı ülkelerde bir düzine grup faaliyet göstermektedir, Meksika, grupların çoğunluğunun bulunduğu yerdir, yaklaşık on. Arjantin, Brezilya, Yunanistan, İskoçya ve İspanya'da gruplar var. Burada Şili'de dediğimiz gibi, her biri 3 ila 6 üyeden oluşan ve aralarında fiziksel bir ilişki olması gerekmeyen üç aktif grup var.

- Santiago'da bir Vicuña Mackenna'da meydana gelen son olayın motivasyonu neydi?

Motivasyonumuz, modern insanın diğer hayvan türlerini nasıl doğurduğunu görmekten, dağların nasıl yıkıldığını görmekten evler inşa etmekten, dünyanın betonun altına nasıl gömüldüğünü görmekten, nehirlerin ve okyanusların insan davranışları yüzünden nasıl kirlendiğini görmekten geldi. Bütün bunları görünce motivasyonumuz yükseldi. Dünya adına vahşi intikam bizim en büyük motivasyonumuz

Ama aynı zamanda motivasyonumuz terör ve Kaos'tu. Aşırı bombamızla bir insanı öldürmek ya da onu ağır yaralı bırakmak istedik. Her şeye gücü yeten iki ayak üzerinde duran bir varlığın, anormal davranışlarının gözden kaçmayacağını ve patlayıcılarımız tarafından en ağır şekilde cezalandırılacağını görmesini istedik. Ama neden kirlüten şirketlerin sahibi elitlere saldırmıyorlar? Aptal koyun kendi kendine soruyor olmalı. Ve cevap, saldırının ahlakından kurtulduğumuz içindir. Maden şirketinin sahibi ile orada çalışan işçiler arasında bir fark görmüyoruz. Sıradan vatandaş ya da mazlum halk masum değildir, hayır. Onlar, tabiiyetleri ve iradeleri ile, ormanları yırtan, nehirleri yok eden yapıları inşa eden, hurda çeliklerinde mal taşıyan vb. Kısacası, insanlığın ilerlemesinin işleyişinin merkezi bir parçasıdır, yoksa uçakların kendi kendine gittiğini mi düşünüyorsunuz? Dağlarda yapılan binalar kutsal ruh tarafından inşa edilir, hayır! Modern insan, sıradan vatandaş, savunmasız halk orada olandır, dolayısıyla insan kitlesine yönelik herhangi bir saldırı, fazlasıyla geçerli ve gereklidir.

Elbette araya manevi bir soru da giriyor, insanlara saldırdığımızda, Batı ahlakının insanı kutsal bir kaide üzerine yerleştirdiği, tüm talihsizlikleri varlıklarının ve güvenliklerinin peşinde koşmalarını haklı çıkaran yüce değeri ihlal etmeye çalışıyoruz. Çifte niyetle, kelimenin tam anlamıyla et parçalayarak insan hayatının değerini yok ediyoruz ve aynı darbeye medeni insanlar olarak durumumuzu inkar ediyoruz, vahşi hayvanlar gibi davranarak kendi insanlığımızdan biraz kopuyoruz. Bütün bunlar sıradan insanlara karşı dikkatli olmadığımız için, bu sefer onların sırası gelecek, yarın zengin sınıfın sırası olacak ya da bir şirketin üst düzey komutanı olacak, kim bilir ...

Gerçek şu ki, eserlerimiz anlatacak, barutumuz ve onun parçaları anlatacak. Küçük patlayıcı hediyelerimiz gerçek teröre, gerçek

paniğe ve toplu psikoza neden oldu, ancak saldırımızdan sonra oluşan korku yüzünden. Tüm bu yanlış bomba alarmları, insanlar artık herhangi bir zarfın düşmesinden korkuyor ve bu, yarattığımız terör ve paniğin reddedilemez kanıtı. Büyük olasılıkla, birkaç hafta sonra her şey normale döner, ancak hasar çoktan verildi, terör sağlandı. Ve döndüğümüzde her şey tekrarlanacak...

Bilindiği kadarıyla, üç yılda küçük patlayıcı hediyelerimiz, 20 yıllık anarşist bombalamalardan daha fazla terör üretti. Ve dev yangın söndürücüler ya da gaz balonları yok, sadece iki parça demir yerleştirildi ve bir sürü ustalık terörün reçeteleri.

- Saldırı için belirli bir hedef var mıydı?

Spesifik hedef modern insanlıktı. Talihsizler bu sefer göçmen bir çiftti. Ekstazi atağının tadını çıkardığımız için adamın merakına teşekkür etmekten yararlanmak istedik. Bir nilüfer ya da başka bir şey oynamanın avantajını kullanmalı çünkü bu şanstı, hediyemizi açtıktan sonra canlanmış olmak kendini geçmektir.

- Transantiago'da bulunmasının özel bir nedeni var mı?

Hayır, nerede olduğuna dair özel bir sebep yok. Bunun tek nedeni, yerin özellikleriydi. Başkent'in göbeğinde olan, neden? Eh, çünkü Şili'nin kalbi, insan kitlesinin birleştiği yer. Ayrıca o yer önceki çalışmamızın sonucu olduğu için, tam olarak bu bloğun güvenlik kameralarında ilginç kör noktalara sahip olduğunu önceden doğrulayabildik. Yani evet, kameralarının her birini atlamayı başardık. Zarfı Alameda'da bırakabilirdik, ama kesinlikle oradaki risk daha büyük, sadece ana caddeye oldukça yaklaşıyoruz.

Biz genç değiliz, kameraların yüzümüze odaklanmamasını umarak bir paco'yu tekmelemiyoruz. Yeri inceledik ve her zaman başkent'in merkezinde bir saldırının nasıl gerçekleştirileceğini düşündük. Maksimum medya gösterisini oluşturmak için.

- Patlayıcı cihaz ITS'den Şilililer tarafından mı yapıldı?

Evet ve aslında kendim yaptım, videoyu kaydeden benim. Zarfın nasıl aktive edildiğini açıklayan eldivenli ellerim. Prensip olarak, bu video bombaların nasıl yapılacağına dair kılavuzlar yapmak için kaydettiğim bir dizi görüntünün parçası, ancak saldırının medyada yer alması nedeniyle kardeşler bu alıntıyı koymaya karar verdiler (aslında, çok yakında). ilgili editörler bu kılavuzu yayınlayacaktır

Ben Mystic Forest Horde kardeşlerinin iletişimlerinde bahsettiği zanaatkarım. Bu doğru, aletleri yapmaktan sorumlu olan benim. O halde yükü bırakmakla görevli olan icracılar kardeşimdir. Ve olay şu ki, çocukluğumdan beri el işlerinde çok iyiydim ... (iliştirdiğimiz fotoğrafta beyaz başlıklı olan benim).

- Sebastián Piñera hükümeti Terörle Mücadele Yasası için dava açtı. Bunu nasıl alırsın?

Bay Piñera'ya kariyerinin bu takdiri için teşekkür ediyoruz. Gerçek şu ki, bize terörist demeleri gurur verici çünkü biz buyuz. Kana susamış ve yakında ölümcül terörü özlüyoruz. Korkmuyoruz ya da başka bir şey değil, bu kategorideki bir gerçeğin en yüksek kategoriye hak ettiğinin farkındayız.

Modern anarşistler gibi değiliz. Şafak vakti büyük bombalarını atıyorlar ve betonu patlatmak için devletin onlara terörist demeyeceğini bu yüzden düşünmeliler. Tüm devrimci tutsakların ve dikkatli anarşistlerin bizim ayırım gözetmeksizin saldırımız için haykırdıkları gökteki çığı şimdiden hayal etmeliyiz.

- Bir dahaki sefere bu tür yeni eylemler gerçekleştirmeyi düşünüyor musunuz? Ne zaman?

Tabii ki! Ne zaman? Bunu sadece ruhlar bilir, sadece dünyadaki bilinmeyen güçler bilir. Bize söylediklerinde olacak. Yarın, bu diğer ay, gelecek yıl ne kadar önemli olduğunun bir önemi yok ve emin ol öyle olacak. Ve yine şu kısaltmaları hatırlayacaklar: ITS.

Şimdilik vatandaş paniğini artırmaya devam ediyoruz, bir dizi sahte bomba ihbarı çağrısının arkasındayız ve bazı şüpheli paketleri de terk ettik. Elbette hepsi değil ama kaostan yararlanıp boş kutu bırakanların istekliliği takdire şayan.

- Şili'deki herhangi bir siyasi veya ticari kuruluşla bağlantınız var mı? Hangi?

Hayır hayır ve hayır. Biz çok kapalı bir birey grubuyuz. Ama az çok sorunuzun nereye gittiğini anlamayı başardık. Pek çok kişi delilik içinde, halka yönelik baskılarını haklı çıkarmak için aynı devletin bir örgütü olduğumuzu söyledi. Diğerleri bizim karabinalar ya da Pinochetist bir grup olduğumuzu söyledi ve bu böyle değil.

Genelde bu saçma teorileri ortaya atanlar siyasetin solundaki insanlardır, bizim gibi kalpsiz bir grubun kendi topraklarında faaliyet göstermesi akıllarına sığmaz.

Faaliyetlerimiz için bazı ticari kuruluşlar tarafından ekonomik finansman çok daha az. Elde ettiğimiz her şeyi, düşük dünyalardaki işlemlerin pahasına çaba yoluyla elde ettik. Tek parasal finansmanımız, suç ortaklarımızın maceralarından kaynaklanıyor. Bu konularda para hayatı önem taşımaktadır. Parayı reddetmenin o absürt hippie ahlakına kapılmayız. Son zamanlarda bazı kardeşler, ünlü Bitcoinler olan sanal paradan katkı alma girişimini gündeme getirdi. Dünyanın her yerinden anonim üyelerin bize sanal para ile parasal katkılar göndermesinden oluşan bir finansman projesi var (15).

- Bunun ötesinde, herhangi bir siyasi eğilimle özdeşleştiğinizi hissediyor musunuz?

Hayır. Biz anti-politikiz. Siyasi mücadele veya sosyal mücadeleler veya benzeri şeylerle ilgilenmiyoruz. Biz FARC, ETA veya EPP değiliz. Biz ITS'yiz, hiç beklemediğiniz bir anda karşınıza çıkabilecek görünmez tehdit. Daha fazla kaos ve daha fazla terör istemek için özgür ve vahşiyiz.

Biz karmaşık bir düşünce ve eylem yapısızız, bizi tanımlayamazlar veya güvercin deliği kuramazlar. Onun parametrelerine uymuyoruz ve vahşi doğa adına aşırılıkçı saldırı için ölmeye hazır değerli bireycilerden, suç ortaklarından oluşuyoruz.

Savaşımız uygarlığa karşı çıkar gözetmeyen bir saldırdır, karşılığında bomba patlatıldığında intikam ve Egolarımızın esrik zevkinden başka bir şey beklemiyoruz.

- Daha önce Codelco'nun eski başkanı Óscar Landerretche ile bir saldırı ödüllendirilmişti. Bu önlem neden alındı?

Aynen öyle, o madencinin ellerini kıranlarla aynıyız. Bu arada, Landerretche'ye bir mesaj göndermenin avantajını kullanacağız, çünkü sokakta daha dikkatli yürüdüğünüz için, arabanızın üzerindeki bir trafik ışığında durduğunuzda etrafınıza daha iyi bakın. Pencereleri temizleyen veya hokkabaz veya sokak satıcısına dikkat edin, CYBE'lerin muhbiri olabilir. Size sadece hatırlatıyoruz, hala özgürüz ve ne yaptığınızı veya ne yaptığınızı unutmuyoruz, hala sahip olduğunuz eskortla mısınız?

Deneme. Gerçek şu ki, Şili tarihinde bir paket bombaya cesaret eden ilk kişi olmaktan gurur duyuyoruz, bu patlayıcı saldırıyı gerçekleştirmemiz gerçekten uzun zaman aldı, bir tane bulana kadar birkaç postane şubesinde geçtik. içinde yatak yoktu. Aksi olsaydı, sevkiyatın parasını ödeyen ve kim bilir bizim ne durumda olacağımız teröristlerin silüeti ellerinde olurdu.

Bu eşi benzeri görülmemiş bir saldırıydı, Vicuña Mackenna'daki bombalama gibi. Landerretche'ye karşı operasyon, Horde'un güçlü bir çabasını içeriyordu. İki kardeş, evleri olup olmadığını görmek için Landerretche adresine gitti. Biz oradaydık ve aptal olduğumuzu hiç fark etmedin.

Saldırının ana fikri, hedefin ölümü veya ciddi şekilde şekil bozukluğuydu. Çünkü? Peki, dünyanın en büyük madencilik şirketinden sorumlu olduğu için başka bir nedeni olabilir mi?

Son açıklamamızda da belirttiğimiz gibi büyük yöneticiler, politikacılar, öğrenciler ve sıradan vatandaşlar gözümüzün önünde. Üst düzey komutanların, bilim adamlarının ve öğrencilerin adresleri ve isimleri elimizde, ama vakti gelince, kardeşlerin Meksika'da yaptığı gibi kurşun ve bıçaklarla denemek istiyoruz. Aklimızda çok plan var, araçlarımız var ama dikkatli ve sabırlı olmalıyız. Evet, sabırlı ve azimliyiz, eskilerin bu atasal niteliklerini cilalamayı başardık. Bizler aciliyet ve aşırı medeni hız çağında hastalarız.

Son sözler

Böylece eko-aşırılık tarih bu şekilde yazılır. Suikastlar, ayırım gözetmeyen/hedefli bombalar ve şiddetli ateşlerle. Bu hikaye bizim tarafımızdan, dünyadaki kardeşlerimiz tarafından yazılmıştır. Cesaret ve kararlılıkla, cesaret ve kararlılıkla yazarlar.

ITS'nin Şili'deki aşırı ve yanlış kısaltmaları kan döktü, ulusal alarma neden oldu ve tüm polis uzmanları şu anda teröristleri

arıyor. Bizler bu kürsüden sizlere şunu söyleme fırsatı buluyoruz; arayın, yüzlerce kameradan geçin veya DNA'yı aramaya çalışın,

HİÇBİR ŞEY BULAMAZSINIZ! Biz hayalet olduğumuz için hiçbir şey bulamayacaklar.

Bizler rüzgarın ruhu, suyun hatırası ve dağların bilgeliğiyiz.

Yaptıklarımızı çok iyi planlıyoruz ve bizden bir iz kalmadığına eminiz, onları üç yıldır aptal yerine koyuyoruz ve daha fazlası için

gidiyoruz. Saldırılarımız son sonuçlarına kadar devam edecektir.

Birçoğu bize deli ve deli dedi ve gerçek şu ki aptal koyunların ne düşündüğü umurumuzda değil. Deli olmak, modern insanın vahşi

doğaya karşı tahribatını görmek ve buna göre hareket etmekse, çok çılgın olduğumuzu söyleyelim.

çok hastayız Medeniyetleri bizi hasta etti, ilerlemeleri bizi hasta etti, zehirli şehirleri bizi hasta etti.

Moderniteden bıktık ve

saldırılarımız bizi ve dünyayı hasta etmenin cevabı.

Aynen böyle, circir böceklerinin sesi ve karanlık gece eşliğinde dağlarda komplo kurmaya devam ettik. Sonra görüşürüz patlama

depresyon gibi sabırlı ve döndüğümüzde haber verecek...

Modern insana ölüm ve iğrenç ilerleme!

Yaşasın kaotik vahşi doğa ve uygarlığa karşı korkunç tezahürleri!

Vahşi Şili'ye Yönelik Bireyciler

-Mistik Orman Horde

Notlar

* Tanu, adı vahşi selk'nam kabilesinin dünya görüşü ruhlarından birine atıfta bulunur.

** Ajajema Dergisi, dağıtım platformumuz olup, şimdiye kadar beş sayı yayınlanmıştır. Ve yakında altı numara yayınlanacak. Ajajema adı, vahşi Kawesqar halkının dünya görüşünden bir tanrıya atıfta bulunur. Bu tanrı, her şeyi ateşle yakan talihsizliğin taşıyıcısıydı: <http://regresando.altervista.org/ajajema-editorial/>

altıncı görüşme

ITS (Vahşiliğe Eğilen Bireyler) ekoteröristleri, "tüm uygar varlıkların ölmeyi hak ettiği" ekolojik aşırılık yanlılarıdır. Aralık 2018'den bu

yana Yunanistan dahil dört ülkede en az beş saldırı iddia edildi. Sizin inancınız mı? nihilizm. Onun kavgası mı? Dünyanın kaçınılmaz

yıkımına ikna olmuş doğaya dönüş. Latin Amerika ve Avrupa'da bulunan bu terör hücresinin bir üyesiyle özel bir röportaj sunuyoruz.

Kim terörün El Kaide veya IŞİD cihatçıları düşündüğünü söylüyor. Ama ekoloji adına bomba yerleştirebilecek insanları hayal

edemiyorlar. Bu, 2011 yılında Meksika'da oluşturulan ve 4 Ocak 2019'da bir otobüs durağında bomba patlattıktan sonra Şili'de

yeniden terör yayan bir ekoterörist grup olan Individualistas Tendiendo a lo Salvaje'nin (ITS) bir uygulamasıdır. Başkentini tam

merkezinde, beş yaralı var.

Üyeleri bir bilim kurgu romanından fırlamış gibi görünüyor. İnternette gizlice hareket ediyorlar ve TV5MONDE'ye gönderilen

videoda kapüşonlu ve siyah giyinmiş görünüyorlar. Bu videoda konuşan örgüt üyesi kendisini "Meksika'daki ITS'nin başkanı" olarak tanımlıyor.

TV5MONDE, İspanyolca konuşan başka bir eko-aşırılık yanlısı grup olan "Curse Écoextremist" (İspanyol Ekstremit Laneti)

tarafından yürütülen bir blog aracılığıyla bu grupla iletişim kurmayı başardı. Bu blog, İtalyan sunucusu Altvista'da

barındırılmaktadır, ITS'nin "resmi ortamı" olarak işlev görmektedir. Grubun tüm basın bültenleri (şimdiye kadar 75, en son 22 Şubat

2019'da yayınlandı) burada yayınlanıyor. Blog içeriği yedi dilde - Türkçe, İngilizce, İtalyanca, Portekizce, Yunanca, Çekçe ve

Rumence. Soruşturmamız sırasında "Lanet Ecoextrémiste" üyesi, "ITS'nin hiçbir üyesi Fransızca bilmiyor" diyor. Bir ITS üyesiyle röportaj yapmak için, bizden güvenli, İsviçre tabanlı bir mesajlaşma hizmetinde bir hesap oluşturmamızı isteyen

"Écoextrémiste Laneti" ile e-posta alışverişinde bulduk. Ortaya çıkan röportaj, ITS'nin oluşturulmasından bu yana altıncı ve

Fransızca yayın yapan bir medya kuruluşuna verilen ilk röportaj oldu. Meksika medyasına, ardından Arjantin basınına ve ardından

Şili basınına üç ITS röportajı verildi.

TV5MONDE, ITS sorularını e-posta ile gönderdi. ITS'nin kurucu üyelerinden birinin ve örgütün Meksika'daki başkanının arkasına

saklandığı bir takma ad olan Xale, Yeni Zelanda merkezli bir sunucu aracılığıyla erişilebilen yedi dakikalık bir videoda bazı

sorularımızı yanıtladı.

Hiçbir şey ve hiç kimse

Aldığımız videoda Xale "ITS kendiliğinden oluşturuldu" diyor. "Nisan 2011'de" diye devam ediyor, "Meksika'da bir üniversite

çalışanını ciddi şekilde yaralayarak ilk bombalı saldırımızı gerçekleştirdik. Orada durmak istedik ama o modus operandi'yi

kullanabileceğimizi görünce onlarca paket bomba saldırısı yapmaya başladık."

ITS için bir slogan bunu özetliyor: "tüm medeni insanlar ölmeyi hak ediyor." Ocak 2019'da ITS, başkent Santiago'da bir üniversitenin

önüne patlayıcı yerleştirirken grup, patlamadığı ve kimseyi öldürmediği için "üzüntü duyduğunu" söyledi, "kimse" diyorlar. Beyan.

Saldırıları, ama ne amaçla? Hiçbiri. 2016'da grup bir Meksika gazetesine şunları söyledi: "Hiçbir şey istemiyoruz, herhangi bir

şartımız yok (...) hiçbir şeyi çözmek istemiyoruz, kimseye bir şey teklif etmiyoruz." Nihilizm, Xale'in videoya getirdiği bu nüansla en

saf haliyle: "Yerleşik düzenin istikrarsızlaştırılmasına ve ikiye bölünmesiyle yozlaşmış bir toplumun iyi alışkanlıklarını terörize etmek için

kolektif paranoyaya katılmak istiyoruz."

"Bütün uygar insanlar ölmeyi hak ediyor."

Bir ITS bildirisinden alıntı.

ITS nihilistleri, kurulu düzenin istikrarsızlaştırılmasının ötesinde, doğaya dönüşü şiddetle arzularlar. Chichimeca (guaje) halkı

tarafından kullanılan bir sürahi ile hem dijital dergilerde hem de video sahnelerinde Latin Amerika'nın yerli halklarına sık sık atıfta

bulunan Rousseau tipi bir vizyon. Sahneleme, bir koyun kafatası ve bir Meksika bitkisinin kökleri ile süslenmiştir: hepsi "doğal bir

mumun balmumu" ile aydınlatılmış mesquite, diyor Xale.

Mistisizm ve ekoterörizm.

ITS'nin farklı dallarının isimleri aynı zamanda doğaya olan yakınlıklarına atıfta bulunur: Şili'deki "Ormanın Mistik Sürüsü",

Arjantin'deki "Vahşi Takımyıldızlar" veya Meksika'daki "Pagan Dağ Tarikatı". Üyeleri, kendilerinden başka hiçbir şeye, "vahşi

doğalarına" ve "ilkel köklerine" inanırlar. "Umut burada öldü. Bulunmuyor. Boku altına çeviren hiçbir değişim ya da devrim

olmayacak. Kaybolduk! ITS'nin kurucu üyesi Xale, "Gerçek soruna bakarken düşüşümüzü kabul ediyoruz: insani ilerleme ve modern uygarlık" dedi.

"Hiçbir şey talep etmiyoruz, herhangi bir şartımız yok (...) hiçbir şeyi çözmek istemiyoruz, kimseye bir şey önermiyoruz."

2016

yılında bir Meksika gazetesine verilen ITS röportajından alıntı . Grup anarko-primitivizmden, bir "medeniyet karşıtı anarşi"den ilham

alıyor. Xale, "Dünya Kurtuluş Cephesi teorilerini araştırdım ve onlara farklı bir ton verdim" diyor. Videodaki Meksikalı ITS üyesi,

"Amerika kıtasının karşı karşıya olduğu sorunlarla, uygarlığa karşı olan yerli kültürlerle ilgileniyordum" diyor. Bununla birlikte, ITS herhangi bir ideolojinin sınırlarından kurtulmak istiyor ve 2016'da "Regresión - Cuadernos Contra el Progreso"

adlı dijital dergide şunları belirtti: "Biz devrimci veya anarşist değiliz, radikal solu temsil etmiyoruz. Biz primitivist DEĞİLİZ. Zerzan'ın

naif romantik (editörün notu EDİTÖRÜN NOTU: primitivizm filozofu) BİZİ TEMSİL ETMİYOR, Kaczynski'nin radikal saflığı (editörün

notu: Amerikan eko-teröristi) veya başka herhangi bir Yunan, İspanyol, İtalyan, Brezilyalı veya hiç kimseyi temsil etmiyor".

Güvenlik nedenleriyle anonim kalmayı tercih eden bir Latin Amerikalı araştırmacıya göre, ITS "hem entelektüel hem de maddi

olarak kötü hazırlanmış bir grup gençtir. Grup zayıf argümanlara dayanıyor" diye devam ediyor araştırmacı, "Onları daha da

tehlikeli yapan şey, söylemlerinin zamanla gelişmesidir". Bu araştırmacıya göre ITS üyelerinin "çifte tehlike" olan "siyasi inançlardan

çok zihinsel sorunları" var.

Vahşi, medeniyet karşıtı eğilimli bireyler.

ITS yedi ülkede mevcuttur: üçü Avrupa'da (İspanya, Yunanistan ve Birleşik Krallık (İskoçya)) ve dördü Latin Amerika, Arjantin,

Brezilya, Şili ve Meksika'da.

27 Haziran 2016'da grup, UNAM, Meksika Üniversitesi Kimya Fakültesi çalışanı Jaime Barrera Moreno'nun öldürüldüğünü iddia etti.

Curse Ecoextremista'nın blogunda 2011'den bu yana bilimsel araştırma merkezleriyle ilgili başka cinayetler de iddia ediliyor. ITS için

"insanlık kayboldu." Özellikle işçi sınıfına, güçlülere düşman olmayan grup, kendisini "modern insanlığa" karşı ilan ediyor. Sınıf

savaşı mı? "Gereksiz bir aptallık."

Ocak 2019'da yaptığı açıklamada, "Mazlumlara neden saldıralım?" diye sormuştu. "Çünkü sosyal statü umurumuzda değil. Zengin,

fakir, muhtaç. Her insan ölmeyi hak eder" diyor grup, Şili'nin başkentindeki bir saldırının ardından gizlemediği bir sinizme.

Ekoloji adına pompalar.

4 Ocak 2019'da Santiago şehir merkezinde bir otobüs durağında bomba patladı. Bakiye: 5 yaralı. Santiago halkı, saldırıdan sonraki

günlerde şehirde herhangi bir çanta veya paket kaldığını görünce korktu, medyayı şaşkına çevirdi.

TV5MONDE'nin temas kurduğu Latin Amerikalı araştırmacı, "Şili bu tür eylemlere alışık değil ve arkasında güçlü bir ideoloji

olmadığında daha da az" diyor. Ancak, hayatın yoğun temposu olan herhangi bir batı toplumunda olduğu gibi, bu son saldırı

neredeyse herkes tarafından unutuluyor" dedi.

Aralık 2018'de Şili'de bir otobüs durağına düzenlenen bombalı saldırı ve bir otobüsü ateşe verme girişimi, 2018 Noel Arifesinde

Meksika ve Yunanistan'daki kiliselerin önüne patlayıcılar bırakarak her biri birkaç kişiyi yaraladı. Brezilya'da yakın zamanda seçilen

aşırı sağcı cumhurbaşkanı Jair Bolsonaro'ya ait bir kilisenin önüne de bombalar atıldı.

Latin Amerikalı araştırmacı, Katolikliğe karşı bir grup olan ITS'nin saldırılarının "küçük, izole ve saldırmaya kolay" yerlerde

gerçekleştiğini analiz ediyor. Müfettiş, "Failleri bulmak için sosyal baskının artacağı, güvenlik kameralarıyla çevrili bir alışveriş merkezine yapılan saldırıdan uzak" gözleminde bulunuyor.

Soruşturmalar ilerlemiyor

Delil yetersizliğinden, CYBE'lerin beraatleri zaferle dikiliyor. 4 Ocak 2019'da Şili'de meydana gelen saldırının ardından şu ana kadar tutuklanan olmadı.

Soruşturmaya yakın bir kaynağa göre, Şili polisinin "birkaç ipucu" var ve hiçbiri "net değil". Şili istihbarat servislerinin Pinochet

diktatörlüğünden (1973 - 1990) sonra dağıtıldığı ve TV5MONDE'nin temasa geçtiği Latin Amerikalı araştırmacının "etkili

olmadıkları" söylenmelidir. Bu onun "beceriksizliğini" açıklıyor, ikincisini ekliyor ve kısmen "Şili'nin terörizm vakalarıyla yüzleşmek

ve bunları tahmin etmek konusundaki temel sorunlarını" açıklıyor.

4 Ocak 2019'da Santiago'daki saldırının soruşturmasından sorumlu savcı Raúl Guzmán, Ocak 2019'da And gazetesi La Tercera'ya

verdiği röportajda aynı yönde ilerliyor: "Şili İstihbarat Teşkilatı'nı (ANI) istiyorum. bilgi keşfinde daha operasyonel bir rol oynar.

" Başka bir deyişle, savcı bu kurumdan daha fazla verim talep ediyor. Şilili savcı, bu terörist eylemlerin "hiçbir siyasi ideolojiye

uymadığını" da ekliyor. Nihilizm, bu nedenle, hayvanların özgürlüğü arzusuyla birleşti.

Hayvanların gerillaları neden olur.

ITS, hayvanların evcilleştirilmesine karşıdır. Bozulmuş Polonya eti veya at etli lazanya (*) skandallarıyla, bu ekoteröristlerin L214

derneği gibi türcülük karşıtı çizginin bir parçası olduklarına inanılabilir, ancak değil.

"Veganlık Efsanesi" başlıklı bir metinde, "boktan hümanistlerin ilerici hayallerini besleyen modern uygar rejim" olarak adlandırılan

"vegan felsefesinin fikir ve değerlerinin mantıksızlığı" eleştiriliyor. Ekoterözmin insana veya onun geleceğine inancı yoktur.

TV5MONDE'de yayınlanan videoda Xale, "Uzun vadede tek istediğimiz hayatta kalmak, savaşımızı sürdürmek, diğer uluslara

yayılmak ve tüm saldırılarımızda başarılı olmak" dedi.

Fransa'daki saldırı riskine ilişkin olarak, kaynaklarımıza göre AUS, "ulusal topraklarda acil ve öncelikli bir tehdit oluşturmamakta ve

Ulusun temel çıkarlarına saldırabilecek yeterlilikte görülmemektedir"

* Fransa'da kötü durumda bulunan Polonya eti ve at lazanyasının sahte satışı gibi tarım-gıda endüstrisi.

yedinci görüşme

1) 2011'de onlarla röportaj yaptığımda, amaçları nanoteknoloji bilim adamlarını sabote etmeyi çünkü

Teknoendüstriyel gelişmenin

yenilikçileriydiler. Neden sıradan vatandaşlara da saldırmaya başladılar? Neden bu medeniyete kaos ve yıkım getiren güçlü karar

vericiler olmasın? Onlar için daha kolay ve daha az riskli olduğu için sıradan vatandaşlara mı saldırıyorlar?

Bu röportajdan yola çıkarak, bizimle hiç röportaj yapmadığınızı, röportaj yaptığınız kişinin o zamanki en son çalışmamızda (Ağustos

2011'deki Tec de Monterrey saldırısı) kendini gizleyen bir sahtekar olduğunu, başkalarının şöhretini elde etmek için, bu net olsun.

Bunu açıklığa kavuşturarak yanıt vermeye devam ediyoruz. 2011'den bu yana hedeflerimiz genişledi, sizin de dediğiniz gibi,

teknolojik yenilik merkezlerine saldırmaktan sivil nüfusu hedeflemeye geçtik. Bu belirli bir nedenden dolayı, medeniyete karşı

savaşımız TOPLAM olduğundan, bu soru 1'de yazdığınız gibi "bu medeniyette kaosa ve yıkıma neden olan kararları güçlüler alır"

demek çok indirgemecedir, hatırlıyoruz ki, "güçlü" uygarlığın kendisi değildir, uygar değerleri tam olarak temsil etmezler, aynı zamanda genel olarak toplum tarafından, mütevazı işçiden büyük bilimsel yenilik şirketlerine kadar temsil edilirler. Medeniyet, yalnızca Dünya üzerindeki büyük yıkıcı şirketlerin birikimi değil, aynı zamanda şehirleri ve istilacı kentleşmeyi destekleyen altyapıdır. Medeniyet, Meksika'da nanoteknolojiye adanmış yüzlerce bilim insanı değil, aynı zamanda ruhsuz otomatlar gibi yürüyen, kitlesel tüketimi besleyen kayıtsız ve medeniyeti ayakta tutan ahlaklıdır. Eski Roma medeniyetinde sadece Sezar olmadığı gibi, eski Yunanistan'da medeniyet sadece kolezyum ve onun büyük binaları değildi, Büyük Tenochtitlan medeniyetinde sadece vatandaşlara önderlik eden tlatoniler değildi, bugün de böyle oluyor. "güçlüler" uygarlığın tüm kaosundan büyük bir yanığı içindedir ve bu çağda hüküm süren gerçekleri daha ciddiye almalıdır. "Uygarlık karşıtı" ve "anarko-primitivist" söylem uzun bir süre uygarlığa savaş ilan etti, ancak bu gruplar kendilerini yalnızca yumuşak bir şekilde özel mülkiyete saldırmakla sınırladılar, ITS burada durmaz, eğer uygarlığa karşı bir savaş başlatırsak, bunu yapacaktır. Topyekûn olun, Dünya'yı yok eden büyük şirketlere ve tüm bunlara suç ortaklığı yapan topluma karşı bir saldırı, çünkü burada kimse masum değil, hepimiz suçluyuz. Medeniyetten hastalıklı bir şekilde nefret ediyoruz, vahşiyi seviyoruz ve tam da vahşiyi sevdiğimiz için bu medeniyete merhametsizce saldırıyoruz. Okumuş olabileceğiniz gibi, kendimizi sınıf karşıtı olarak görüyoruz, yani hedeflere saldırmak için sosyal sınıfları dikkate almıyoruz, siyasi yönergelerimiz de yok, açıkça yanlış politikacı karşıtlarıyız, bu yüzden hem "güçlü" ve çalışanlarıyız. Görünüşe göre, yalnızca sivillere saldırmaya kendimizi adanmış olduğumuzu düşünüyorsunuz, ama hayır, bu bu yıl açıklığa kavuştu, Ocak ayında Şili'deki ITS gruplarından biri, dünyanın en önemli madencilik şirketi Codelco'nun en önemli başkanlarından birine başarıyla saldırdı. bakırın yağmalanmasıyla ilgili olarak ise, Temmuz ayında Lindavista'da bir kilisede bulunduğu paket bombayı açan bir işçi ağır yaralandı ve ilk hedef işçi değil, kilisede saklanan dini grup olmasına rağmen. Katolik Piskopos Tapınakları, ITS bu gerçek için hiçbir pişmanlık göstermedi. Bununla kastettiğimiz, uygarlığı, insani ilerlemeyi, yapaylığı vb. temsil eden her şeyin toplumsal koşullar, cinsiyet, sınırlar, diller vb. Ve evet, sivillere saldırmak oldukça kolaydır ama aslında zengin bir hedefe bomba atmak da oldukça kolaydır, bu yüzden hedeflerin saldırı kolaylığına değil, onların içinde oynadıkları role göre hareket ediyoruz. medeniyet. kendisi. Her şeyin tamamen yandığını görmek istiyoruz, şanlı anlarda medeniyeti ele geçiren kaosa ortak olmak istiyoruz, insan acısının ölmesini izlemekten zevk almak istiyoruz. Pek çoğu bunu kesinlikle anlamayacaktır, özellikle de kafasından "toplumsal vicdan"ı çıkarmayanlar, bizim var olmamız, bu şekilde konuşmamız, söylediğimiz şeyleri yapmamız kabul edilemez görünüyor, o insanlara kaldı. iki yüzyıl önceki konuşma sınıfçısı, geçmişin solcu kanunsuzları; Bu çağın sona erdiğinin ve aşırılıkçı değişikliklere karşı mevcut bağlamın aşırılıkçı tepkiler için haykırdığının farkında değiller.

2) Lesvy Berlin Osorio'nun öldürüldüğünü söylüyorsunuz, ancak başkentteki Savcılık onun erkek arkadaşı olduğunu garanti ediyor ve erkek arkadaşının ona köpek zinciriyle vurduğu video görüntülerini gösteriyor. Erkek arkadaşın seninle akraba mı? sonra hatayı anladılar mı?

Alnının iki parmağı olan ve Meksika'da yaşayan herkes, Başsavcılığın, bu ülkenin sahip olduğu (PGR, Cisen vb. ile birlikte) bilinen en büyük kanıt üreticilerinden biri olduğu sonucuna varır. birçok. Söz konusu kadının öldürüldüğü iddiasının görüldüğü video tam değil (dediğiniz gibi), erkek arkadaşının yaptığını kesin olarak söylemek için biraz odak eksik, bu yüzden erkek arkadaşın sorumlu olduğu sonucuna varılamaz. ve ITS'nin yalan söylediğini. Bu videoda erkek arkadaşın onunla tartışıp kavga ettiği ve onu YALNIZ bıraktığı görülüyor ve hayır, erkek arkadaşın bizimle bir akrabalığı olmadığı gibi ITS'nin bir parçası da değil. Sanırım bir muhabir olduğum ve farklı bilgi kaynaklarına erişebildiğim için (bu davadaki avukat ve tanıdıklarının yaptığı gibi), CU videolarını zaten görmüşsünüzdür, bu materyal Proceso Magazine'den bazı muhabirler olmasına rağmen "özel"dir. bunu yayınladı. 2125 basılı versiyonunda: "UNAM tarafından sağlanan görsel-işitsel materyalle, başkentin başsavcılığı, çift ve evcil hayvanları, bariz bir sakinlikle evlerine doğru gittiklerinde olanları yeniden inşa edebildi. Saat 04.00'den dakikalar sonra, Mühendislik Enstitüsü'nden geçmeden önce ikisi de yürüyüşlerini durdurdu ve tartışıyor gibi ortalığı karıştırmaya başladı. Jorge Luis köpeğin zincirini kaldırıyor ve görüntüde bunun partnerini etkileyip etkilemediğini kesin olarak ayırt edemiyor, ancak otopsi sonucu yakın zamanda iki kafa travması gösteriyor. *Bunların zincirden olduğu sonucuna varılamaz+ Sonra Jorge Luis kollarını boyun hizasında tutarak Lesvy'yi yakalar *Artık onu asmaz+. Kız kaçmayı başarır ve uzaklaşmak yerine kollarını çevreler ve başını dirseğiyle kadını iten erkek arkadaşının göğsünün yüksekliğine yerleştirir. Saniyeler sonra Jorge Luis hızlı adımlarla uzaklaşıyor ve Lesvy onu takip ediyor. Saat 04:18'de ikisi de Mühendislik Enstitüsü'ne 30 metre mesafedeki bir telefon kulübesinin yanında tekrar durdular. Ancak Lesvy Jorge'a yaklaşırken görüldüğünde, olay yerine odaklanan güvenlik kamerası anlaşılabilir bir şekilde başka bir yöne doğru hareket eder. Tam da Lesvy'nin Telmex kabininin telefon kablosuna asıldığı an. Bu olaydan sonra, sabah 4:20 civarında, Lesvy artık video kasetlerinde görünmüyor. Sadece Jorge Luis ve evcil hayvanı. Eski üniversite çalışanı, başı eğik ve elleri ceplerinde ÇÜ'nün çıkışına doğru yürüyor. Bir anda arkasını döner, gözlerini kız arkadaşını bıraktığı yere sabitler ve ardından köpeğini tekmeler." "Lesvy'nin cesedi 3 Mayıs Çarşamba günü sabah saat 05:50'de üniversite çalışanı Esperanza Sánchez Hernández tarafından bulundu ve hemen meslektaş Juan Andrés Sánchez Andrade'e haber verildi. İkisi de cesedin bulunduğu telefon kulübesine gittiler ve ahizenin boynuna bağlı olduğunu ve nefes almadığını fark edince olayı UNAM Acil Müdahale Merkezi'ne bildirdiler." Haberin bu çoğaltılmış bölümünde ilginç bir şey var, muhabirler saat 4:18'de, kameranın diğer tarafa döndüğü anda, tam da kadının telefona sarıldığı andır. Ölüyor ama bunu nasıl biliyorlar? Post-mortem adli testler bir kişinin tam olarak hangi saat ve dakika içinde öldüğünü bilebilir mi? Doğru mu? 4:18 döneminde ne oldu? (kamera hareket ettiğinde) 5:50'de (işçi cesedi bulunca) 1 saat 32 dakikada bir başkasının onu öldürmüş olması mümkün değil mi? Neyse, herkes istediğini düşünebilir Bu durumda, çoğunluk ne yaptığımızı biliyorsa biz ne yaptığımızı biliyoruz. erkek arkadaşı onu öldürdü ve yalan söylediğimizi düşünmeye devam ettiklerini, umursamıyoruz, sadece bizimkinden bir tane daha yaptığımızda çığlık atmayın. Diyebiliriz ki, o gün bir üyemiz ÇÜ'deki kadını tek başına gözlemlemiş ve ona bir tabiiyet anahtarı uygulamış, ölene kadar boğulmuş

ve bugün kadının taktığı zincirle telefona bağlı bırakmıştır. kolay iş. hedef yüksek olduğunda. Bunu ifade ettikten sonra soracaksınız, ama neden tam olarak ona? Eh, bağlamı hatırlıyoruz, Haziran 2016'da, yine Ciudad Universitaria'da UNAM'ın Kimya Fakültesi servis başkanını bir ITS üyesi daha kesin bir bıçakla öldürdü, o vesileyle açıklamada terörün yapmak üzere ayrıldığını söyledi. bu çalışma evinde tezahür etti ve ilerlemenin bu beşiğindeki hiç kimsenin güvenli veya emniyetli bir şekilde yürümesine izin vermeyeceğimizi ve şaka yapmıyorduk. Diğer üniversiteler gibi (kamu veya özel) UNAM, medeni insani ilerlemeye ve dolayısıyla Vahşi'nin yıkımına ve yapaylığın ilerlemesine meyilli zihinlerin Latin Amerika'daki en büyük ilerleme beşiklerinden biridir, bu yüzden saldırıya uğradı. , hikayesi kana bulanmış, biz bu iki cinayeti işlediğimizde siyaha boyanmıştı, kurbanlarımızın işçi ve eski bir üniversite öğrencisi olması o kadar da önemli değil, önemli olan Terörün aldığı Kaos'u yaratmak. nefret ettiğimiz her şeyin mevcut olduğu bu tür yerleri tutun. Bu nedenle, ÇÜ'deki öğrencileri, işçileri, küçük çalışanları, öğretmenleri ve ünlü araştırmacıları öldürmek zorunda kalırsak, her şeyi yapacağız, böylece ilerlemenin en büyük beşiklerinden biri ve üyeleri güvensizlik ve paranoyaya dalsın. Daha önce, 2011'de Morelos'taki UNAM enstitülerinden birinde çalışan ünlü bir biyoteknoloji araştırmacısını öldürdüğümüzü, Mayıs 2016'da Iztacalco'da bir IPN bilgisayar öğrencisini öldürdüğümüzü ve bu yılın Şubat ayında 2017'de başkan yardımcısını öldürdüğümüzü hatırlıyoruz. Chihuahua'daki Tec de Monterrey'in rektörü. Diğer bir deyişle, en önemli üniversitelere yönelik ITS kampanyası devam etmektedir. ÇÜ'deki ölü kadın vakasına dönersek, bu çok tartışmalı vaka etrafında ortaya çıkan sosyal ikiyüzlülüğü vurgulamak istiyoruz, ölümünün önemli oranlarda medya etkisi yarattığı oldukça doğru, bu mümkün olmazdı. aynı kadın olmasaydı Eski bir üniversite öğrencisi olurdu ve ilerlemenin beşiklerinden birinde ölü olarak uyanmazdı, ancak bağlam belirli durumlarda geliştiğinden, ölümü ilericilerin sokaklara çıkması için bir tetikleyici oldu. sözde "kadın cinayetleri" protesto edildi. Bu, ilericilerin (feministleri kastediyoruz) ve toplumun kendisinin çifte standart ve aşağılık komplekslerinin devreye girdiği zamandır. Bu ülkede ölümlerin sayısı kadınlardan daha fazla değil mi? Neden protesto etmediler? Ayrıca cinayetlere karşı. 2016 yılında kimya fakültesi başkanını öldürdüğümüzde mi? Basit bir "erkek" olduğu için mi? Bir kadının ölümü bir erkeğinkinden daha mı değerli? cinsiyet eşitliği için bu kadar çılgın atan renkli saçlar, bir kadının ölümünü protesto ederek kendilerini sadece kadın oldukları için küçülttüklerini ve aynı zamanda tüm bunların toplumsal cinsiyet sorunları nedeniyle toplumsal mağduriyete katkıda bulunduğunu fark etmeden, biraz düşün, pes etme! Tüm bu cinsiyet karmaşası saçmalık, insanları cinsiyetleri, ten renkleri veya gelenekleri vb. yüzünden değil, Vahşi'yi boyunduruk altına almaya çalışan lanetli ırk yüzünden görüyoruz. Bu kızın ölümü için çok eleştiri aldık, kibirli yüzümüze sadece bizi güldüren kısır eleştiri. Bizi eleştirenlerin hepsinin ikiyüzlülüğü, bizi boğazlanmadan birkaç gün önce Texcoco'daki Tláloc Dağı'nın eteklerinde öldürdüğümüz çiftin ölümü için değil de bu kadının ÇÜ'deki ölümü için mahkum ettiklerinde daha belirgindi. uyuşturucu bağımlısı Söz konusu, orada bir erkek ve bir kadının kafalarını deldik, neden bizi Monte Tláloc'ta başka bir kadının ölümüyle değil de sadece ÇÜ'nün ölümüyle mahkum ettiler? Cinayet ÇÜ'de olmadığı için mi? utanmasın o zaman

3) Tüm insan yaşamı aşağılanmayı hak ediyor mu? Öyle ise, akrabalarınızın hayatı da aşağılanmayı hak ediyor mu? Öldürür

müsünüz? Akrabalarınızın hayatı da aşağılanmayı hak ediyor mu? Onları öldürür müsünüz? Hayatınız aşağılanmayı hak ediyor mu?

İntihar eder misiniz?

TÜM insan hayatı aşağılanmamızı hak ediyor ve evet, gerekirse ailemizi öldürürüz. "Tesadüfen" (Nietzsche'nin dediği gibi) bulunan

o yabancılar grubundan, kendimizi aileden uzun bir süre boyunca tamamen kopardık, çünkü akrabalarınız bile sizin bir "canavar"

olduğunuzu anladıklarında sizi adalete teslim edebilirler. .

Bizi sadece akraba ikiyüzlülüklerine dayanan sağlıksız ilişkilere bağlayan ve muazzam bir reddedilmemize neden olan herhangi bir

psiko-duygusal bağ istemiyoruz.

Akrabalarımıza gelince, bizim gibi modern insan olarak durumları için aşağılanmayı hak ediyorlar, ancak aynı duyguyu, aynı nefreti,

aynı sevgiyi paylaştığımız için ve eşsiz özlere için bu anlamda takdimimizi hak ediyorlar. "öz" ve "insan"ı ayrı ayrı görüyoruz ve suç

ortaklarımıza atıfta bulunarak birincisine daha fazla değer veriyoruz.

Burada intihar, her ITS üyesinin göz önünde bulundurulması gereken seçeneklerden biridir, yani bizi bir kafeste veya onun anormal

koşullarında görmek isteyenlere yakalanmaktansa kendi ellerimizle ölmeyi tercih ederiz. . Ölümü "kötü" bir şey olarak görmüyoruz,

ne de "iyi" bir şey olarak, sadece bir döngünün sonunda seyahat etmemiz gereken bir yol, atalarımızın yaptığı gibi ölümü

kucaklamak en büyük arzularımızdan biri, evet Eh , modern insan olarak durumumuz, daha büyük bir amaç için, Bilinmeyen için,

İnsanlık dışı için ölmeyi, "şehitlerin" şansına sahip olmayı değil, yeraltı dünyasında atalarımızla tanışmayı isteme duygusunu ortadan

kaldırmadı, biliyoruz ki oraya vardığımız için mutlu olacaklar.

Her halükarda biliyoruz ki öldükten sonra Toprakla, Rüzgarla, Su ile, Ateş ile birleşeceğiz ve işte o zaman iğrenç insanlığımız İsimsiz

bir şeye dönüşecek, her şeyin bir parçası olacağız ve her şeyin bir parçası olacağız. zaman ve biz Vahşi Doğanın ölçülemez güçleriyle

Savaşmaya devam edeceğiz, öyle olsun.

4) Tarihsel isyancılarla son mektup alışverişi hakkında, karşılıklı savaş ilanını mı? Onlara saldıracaklar mı, onlardan korkuyorlar

mı? Sana saldıracaklarını mı düşünüyorsun?

Bir gazeteci olarak iş belli durumları polemicize olduğunu biliyoruz ve daha çok biz sorunuza yanıt öyle olsa bile, gizli gruplar söz

konusu olduğunda:

Biz sadece istediğini ifadeyi yazan kişinin seçtiğiniz için onun hayal kırıklığı ve hayal kırıklığı havalandırma için düşünüyorum kendi

yolu ve yoldan elde. anarşik kat, bunun bize karşı bir şey yapmıyor inanmıyorum çünkü.

"O" isyan tarihsel gruplar tarafından dökülen bok cevaben Bizim deyimini ondan uzak, bir savaş ilanını değil, biz onlar için

aramıyorsanız ne de biz onların steril verbiage önemsiyorum rağmen biz öğrenmek için olsaydı onlar bize av, biz geçti kucağımıza

ile kalmak veya berrak daha fazladır diğer yanağını, açacak olmayacaktır.

Herkes başkaları hakkında, herkes bu ifadeyi ve bize yazan kişinin hem bu exterminate" tavsiye edilmez söylemeliyim rağmen,

herkes, ne takım elbise bunları yapacak eko-aşırıya karşı bir şeyler yazmaya onların safra dökmek olabilir istediğini söyleyebiliriz "o

birbirlerini anlayacaktır ...

Aslında, ayaklanan grupların iddia edilen eski üyelerinden iftira niteliğindeki ifadelerin devam etmek bize karşı kampanya için bir

çok hizmet ettiği, a sadece bir takma şimdi Bay Scott Campbell (biz de bulduktan o kadın) ilericiler aynı hat boyunca devam ederse

onlar sonuçları uymalarını, bir dolguyu yok gerçekten, bize tekrar kınayan başka bir metin yayınladı. Bu ilgili olarak, bir gün biz onlar yeterince yumurta umut bizi bulurlarsa biz hala orada, sanki anarşist ortamlarda bizi aramaya bazı insanlar olduğunu biliyoruz biz bunlardan biri değildir çünkü / yumurtalıklar, bizi öldürmeye kim sadece bir kavgada zarar, her zaman hazırlıklı adamlar gidip, ITS üyeleri silahsız veya bekleme aşığı ile değildir!

5) 2011 yılında kurucularından biriyle röportaj yaptım. Sonra ikincisi, benden ve bu bilgiyi yayınladığım gazeteden bahsetmeden, burjuva basınına röportaj verdiğini inkar etti. Şimdi Siempre dergisine ve Radio Fórmula'dan Ciro Gómez Leyva'ya röportaj verdiler, pozisyonlarını aniden değiştirmelerine ne sebep oldu? Tekrar ediyoruz, 2011'de görüştüğümüz o uyuşuk karakter ITS üyesi değildi, Kara Kurtuluş Cephesi (FLT veya ELF) üyesiydi ama hiçbir zaman bizim grubumuzun bir üyesi olmadı ve olmadı ve biz de değiliz' O'nun "kurucularımızdan biri" olduğunu nereden çıkardınız bilmiyorum, bu da bize bir nebze de olsa lütf veriyor. Dikkatli olun, dikkatli olun, bizi tanıdığını, hatta bazı sosyal çevrelerde ün kazanmak için bu hermetik gruba üye olduğunu söyleyen çok insan var ki bu tamamen yanlış, sizce bizden herhangi biri. Arkadaşlara ve yabancılara ITS'nin bir parçası olduğunu söyleme ve böylece bu suç projesine harcanan yılları riske atma riskini alırsınız?

Şimdi, 2011'den bugüne, fark ettiğiniz gibi kitle iletişim araçlarına soruları yanıtlamak da dahil olmak üzere, pek çok pozisyonumuzun kökten değiştiği belirtilmelidir. Bu konuda, grup olarak ego stratejilerimize uyduğundan, propaganda oluşturmak için herhangi bir iletişim aracı kullanıyoruz. Ana akım medyadaki çoğu gazeteciyle iletişim kurmayı açıkça reddeden sol veya sağ grupların aksine, ITS bu sol ahlaki umursamaz ve bu rahatsız edici söylemi yaymak için her türlü yolu kullanır. Gördüğümüz gibi kendimizi ahlaksız görüyoruz, bu yüzden birçok şey bizim için önemli değil, sahiplere veya işçilere, kadınlara veya erkeklere saldırmak, alternatif veya kitle iletişim araçlarına röportaj vermek vb. umursamıyoruz, umarım yapabilirsiniz. Anlayın, değilse, hiçbir şekilde, ilericilerin yerli adaylarını ve yıldız muhalefet liderlerini savunarak kendilerine "faşist" görünmeyen her şeyi markalaştıracağı 2018 için şimdi gerekli olacak sol duruşunuzla devam edin. Diş ve tırnak, 2007'de APPO'da olduğu gibi her zaman olduğu gibi kahrolası bir kemik arıyordu.

Chikomoztoc, Mexhico
29 Ağustos 2017 Vahşiye Yönelik Bireyciler meksika

sekizinci görüşme

- Motivasyonlarınız neler?

Nedenlerini zaten defalarca açıkladık. Ve tekrar etmemek için, sadece saldırarak vahşi doğanın insanlığa, yarattığı tüm yıkıma karşı intikamının bir parçası olduğumuzu söyleyeceğiz. Bu intikam, şehirleri vuran görkemli "doğal afetler"de ve bizim gibi teröristlerin "sapkın" davranışlarında da görülmektedir. Entelektüel bir eğilimden veya daha manevi bir hassasiyetten kaynaklanıyor olabilir, ancak önemli olan, ilerlemeye yönelik her yeni mega projede veya tonlarca basit varlığı ile dünyadan ıstırapın çığlıklarını duyabiliyor olmamızdır. toprağı boğan beton ve ekosistemleri yok eden kentsel alanın genişlemesi. Karanlıkta, devrilen ağaçların çığlıklarını, ortadan ikiye ayrılan dağların çığlıklarını algılıyoruz. Bu bizim için dayanılmaz ve bu yüzden tüm bunları pasiflikten kabul etmektense savaşta ölmeyi tercih ediyoruz.

- Şiddet neden bir tepki biçimidir?

Toprak, merhamet dileyerek ya da akılsız kitleleri bilinçlendirmeye çalışarak intikam almaz. İnsanlık istila eder, yırtar, mutasyona uğrar, aşındırır, söndürür ve bozar. Müdahale etmek için elimizdekileri, patlayıcıları, ateşli silahları, bıçakları vb. kullanırız. Aydınlanmadan gelen Batılı ahlak ve değerlerden kurtulduk, eskilerden öğrenerek vizyonlarımızı geliştiriyoruz. Kozmos ve onun süreçleri hakkında aklımızın hayal edebileceğinden daha önce var olduğunu öğrenebilecekken, 200 yıldır var olan ve bu kısa sürede türlerin kendi kendini yok etmesine yol açan bir doktrinden neden ders alırsınız? Düşüncemizin kökü, bize, diğer şeylerin

yanı sıra, şiddetin asla kötü veya iyi bir şey olmadığını, ancak bütünün ayrılmaz bir parçası olduğunu, belirli durumlarda ortaya çıkan

bir tezahür olduğunu öğreten ilk kaynaktan gelir. tek bir türün tüm biyosfere karşı topyekûn savaşı çağında yaşamak zorunda

olduğumuzu; antroposen. Şiddet şimdi değilse, ne zaman yeterli bir tepki biçimidir?

- Medyanın senin hakkında yazdıkları hakkında ne düşünüyorsun?

Medya bizim hakkımızda çok konuştuğu için bu geniş bir soru. Çoğunlukla, ne hakkında olduğumuzu anlamadıklarını ve sonuç

olarak tamamen saçma konuştuklarını söyleyebiliriz. Başına çivi çakanlar ya da yakın olanlar var. Ama bizim umursadığımız şey,

bizim tehlikeliliğimizi ve temsil ettiğimiz tehdidin gerçekliğini vurgulamaları ve bunu fazlasıyla yaptılar. Sağın veya solun tutarsız,

faşist icatları ya da umursamadığımız diğer suçlamalar olarak damgalandıktan sonra, o zaman her birini gözden düşürdük.

- Organize ve koordineli bir grup mu yoksa sadece bireysel eylemler mi?

Her şeyden önce biz organize bir suç grubuyuz, burada elbette bireysel eylemlere yer var, her bireyci veya bireyci grup uygun

gördüğü şekilde hareket ediyor. Bazı gruplar öldürüyor, diğerleri bomba gönderiyor ve yine bazıları altyapıyı havaya uçurmak ve

trajedilere neden olmak için endüstriyel patlayıcılar kullanıyor, bazıları gerçekleri iddia ediyor ve diğerleri yapmıyor, ITS, bireycilerin

vahşi dürtülerini doymakla ilgili ve biz bunu boşa çıkarmak için yapıyoruz.

- Anarşizm, misantropi ve nihilizmle ilişkiniz nedir?

Birçok eko-aşırı ve ITS bazı üyelerinin çoğunlukla isyan ve eko-anarşist eğilimlerin dışında, anarşizm geldiğini kabul utanılmaz

olmamasına rağmen anarşizm ile 1., şu anda ilişki, kopma biridir. Anda orada bazı bağların, bugün bizim olanı abhor anarşistlerin

büyük çoğunluğu ve onların batı ve aydınlanmış eğitim Hıristiyan ahlak şerit sapması bu başka adla bir günah olduğunu onlara bu

şeyi söyler, çünkü iyi yapmak olsa da, biz buna karşı-devrimci, sapkın, aşağılık ya da ne istersen onu de. Çoğu anarşist sistemle

savaşıklarına inanır, ancak tek yaptıkları eşitlikçilik veya dayanışma gibi belirli değerleri pekiştirmek ve onları radikal uçlara

götürmek, sistemin değerlere katı bir şekilde uymadığında ortaya çıkan bir hayal kırıklığıdır. teşvik eder.

Televizyonda süper

kahraman filmleriyle temsil edildiğini görüyoruz. Sistem incelik değişen derecelerde ile ırk veya cinsiyet eşitliğini teşvik, ama o

zaman siyahlar veya bir kadını tecavüz çalışırken suçluları yenerek polis görebilirsiniz anarşist sadece Batman ya Süpermen gibi o

duramaz engellerini atlamaya karar verir onlara öğretilen değerleri pekiştirmek, böylece öyle olmadıkları açıkken, onları bir şekilde

düşmanca yapmak olarak yorumladıkları düzen güçleriyle bir çatışma yaratır. Aynı ekonomik, çevresel adaletsizlikler veya teşvik

ettiği aynı değerler kullanılarak yaklaşılacak sistem tarafından üretilen herhangi bir sorun için de geçerlidir.

Eko-aşırılık yanlıları ise tam tersine, bencillik, ayırım gözetmeyen şiddet, insan yaşamını küçümseme gibi sistemin anti-değerlerini

alıyor ve onları medeni dünyanın ilerlemesine karşı gerçek düşmanlık ve yüzleşme yolumuza benimsiyoruz. ve tüm

kavramları. Bazıları, bizim için "dini düşünceye" girerek veya vahşi doğa gibi bir otoriteye inanarak medeniyeti yansıttığımızı yanlış

bir şekilde söylediler. Paganlığımızı en eski atalarımızdan geri aldığımız ve kavrayışımızın ötesinde güçlerle karşılaştığımızda

otoriteyi yadsınamaz bir gerçek olarak kabul ettiğimiz için bu tamamen yanlıştır. Yoksa her şeyi bilmekle oynamak (gerçekliğin

sınırlarının bizim sınırlı alanına tekabül ettiğine inanmak) dünyadaki en medeni şey değil mi? İleride insanın kaderini izlemek

için bir "temiz kağıdı" oluşturmak için cinsiyet veya türlerin olsun, onun niteliklerin varlık şeritler sosyal mühendisi oynamak

istediklerinde 'bilimci ve artificializing zihniyet içine girmemektedir, bir sen sözde pasifize toplumlara olarak yaşayacaklarını ifade ve

vb cinsel yönelim, ilişkilerinizi, yeme yolunuzu olacaktır hayatında herhangi bir zamanda seçim mümkün olacak vesaire. vesaire. Bu ancak kontrollü ve yapay bir çevrede yaşamak mümkündür ve bu da ancak vahşi doğanın yok edilmesi pahasına mümkündür. Kendi kuyruğunu yiyen yılandır. İnsanlığın sözde bir iyileştirme veya mükemmellik aramaya ilerici ve "burjuva" ya da daha fazla solcu bakış açısıyla olsun, o insanlık için tek olası çevre bozulur. Kelimeleri küçümsemeden söylüyoruz ve sadece açık olmak gerekirse, bu ilerici rüyalar üzerinde SIKIŞIYORUZ. Bizim için, işlevsiz bir beyin veya atrofik bir bedenle doğan bir insan, bir hayvanın yemeği olmak için ormanda terk edilmelidir. Bizim için sikle doğmuş ama kendini kadın zanneden ya da tam tersi olan bir kişi, uygarlığın etiketleri ve rolleriyle fazlasıyla kafası karışmış, zayıf fikirli bir insandan başka bir şey değildir. Gerçek hayatta, vahşi hamlığına maddeden oluşan bu modernist homoların zaman yoktur.

2. Misantrpi ile ilgili olarak, daha küresel bir çerçevede işlevsiz bir yaklaşım olsa da, bu modern çağa hitap etmek oldukça kesindir. Sürekli insanlarla çevriliyiz, çevremiz insan müdahalesiyle şekilleniyor ve bu sadece sefalet ve yıkım getirdi. İnsandan nasıl nefret edilmez?

3. Nihilizm bu savaşta bir silah daha, gelecekteki değişimlerin veya asla gelmeyecek devrimlerin umudunu kesiyor, ama aynı zamanda zamanın hakim düşüncesini kapsayan tüm ahlaki değerlendirme çerçevesini de parçalıyor. Bize Hiçbir Şeyden başka bir şey bırakmayan. Bazıları bu inkar ve toptan reddetme uçurumuna atılır, ki bu tamamen geçerlidir, biz bu sözleri yazan eko-aşırıcular, önce sınırlı ve kusurlu bir zihnin kabulünü koyarız ve Hiçlik'in yerini Tanrı'nın hayranlığıyla doldururuz. Bilinmeyen, Gizli ve İsimsiz, Her Şeyin altında yatan ve varlığımızın iplerini hareket ettiren ilkel, bilinemez güçler. Bazen Ajajema, Anhangá, Gualichu, Mictlantecuhtli ve hatta Şeytan adını alırlar ve diğerlerinde sadece Vahşi Doğa olarak tezahür ederler. Bu karanlık güçlere övgülerimizi sunarız ve niyetlerimizi, her saldırının ölümcül cesaretinde bizimle ilgilendikleri inancıyla yerleştiririz.

- Vahşi senin için ne ifade ediyor?

Vahşi Doğa bir kavram olarak bizim için biraz çelişkili. Bir yanda şu anda uygarlığın evcilleştirmeyi desteklemek için yarattığı gösteri tipinin bir görüntüsü olarak işlev gören, yani bir "maddi gerçeklik" değil, bir yansıma ya da hayalet olan ve aralarında bir ayırım kurarak hareket eden Doğa var. biz (insanlar) ve vahşi. Vahşi, içimizde yaşayan dürtüler veya içgüdülerdir. Doğa yok ya da öldü (daha doğrusu öldürüldü), şimdi sadece medeniyet kaldı ve arka bahçesi, ormanları, nehirleri, dağları ve bir bütün olarak kalan tüm ekosistemler "rezervler", "ekolojik parklar" ve kısacası, bölgeselleşmenin kontrolüne tabi olan alanlar. Hâlâ yeşil olmaları ve gri olmamaları tesadüfi bir şeydir ve yalnızca uygarlığın amaçlarına yanıt verir. Bu gerçek bize bir ton tuğla gibi çarptı. İşte bu yüzden biz eko-aşırıcular vahşi doğa için savaşırken, bunu çifte anlamda yaparız, bir yandan uygarlığın küçük amaçları için gömdüğü ya da evcilleştirdiği tüm bu uygarlığın intikamını talep ederken, diğer yandan da onları birbirinden ayıran içsel vahşete tutunuruz. tam teslimiyet, içimizdeki hala insan ve dolayısıyla vahşi ve hayvan olan ve dolayısıyla ne uygar ne de yapay olan o parçamız, hepimiz onu içimizde taşıyoruz, fark şu ki onu dinliyoruz ve dizginlerini serbest bırakıyoruz.

- Senin için Kevin Garrido kim?

Kevin Garrido bizim için sarsılmaz bir savaşçıydı, artık hayatta kalmayanlardan biriydi. Cuautemokzin'in, Cortez'in İspanyol uşakları

tarafından Mexica altınının yerini ortaya çıkarmak için ayaklarını yakarak işkence gördüğünde sahip olduğu gücün aynısına sahip

olduğu halde, soğukkanlılığını korudu ve sadece müttfikine bakarak şunları söyledi: “İ Çiçek tarhında mıyım?”
- Huechuraba'daki polis karakoluna yapılan saldırı hakkında ne düşünüyorsunuz?

Bu çok güzeldi hahahahahahaha. Pek çok polisin yaralandığını bilmekten keyif aldık, böyle olaylar olduğunda, niyetler önemli değil,

bir deprem polis karakolunu sallayacak, Kaos'un öngörülemeden şiddeti bir kez daha düşecek, medeni barışı bozacak, bu her zaman

eko-aşırılık yanlıları için kutlama sebebidir.

- Cerro San Cristóbal yangınının eko-aşırılıkçı bir eylem olduğunu düşünüyor musunuz?

Tabii ki hayır ve bunu sen de iyi biliyorsun. İster zararlı insanlar, isterse vahşi doğanın yüce iradesi olsun, terime verdiğimiz anlam

kullanılırsa, biz eko-aşırılıkçıların sorumlu olmadığı ve eylemin eko-aşırılık olarak sınıflandırılmayacağı açıktır.

- Konuyu araştırırken, Şili Üniversitesi'nin, Şili Üniversitesi Fizik ve Matematik Bilimleri Fakültesine yapılan saldırının ardından ANI

tarafından önerilen güvenlik önlemleri (iris tanıma kameraları ve turnikeler gibi) için milyonlarca peso harcadığını keşfettik. 2016.

Cihaz patlamamış olmasına rağmen bu saldırıyı başarılı buluyor musunuz?

Güvenlik önlemlerinde bu harcamaları da biliyorduk. Saldırı kuşkusuz büyük bir başarıydı, çünkü her eko-aşırılıkçı cesaretle yalnızca

yıkım değil, aynı zamanda terör ve istikrarsızlaştırma da aranıyor, kuşkusuz son ikisi üretildi. Ve fakülte zırhlıysa, kenar. Her zaman

yeni ve daha iyi hedefler bulunur.

- Dr.Javier Ruiz del Solar, Dr.Paulo Araya, Dr.María Elena Lienqueo, Dr.Guido Garay ve Luz Martínez neden Beauchef bombasından

sonra yaptıkları açıklamada belirtildi?

Kendini medeniyetin gelişimine adanmış ilerici bireyler, her zaman eko-aşırılıkçı eylemin olası hedefleri arasında yer alacaktır.

- Meksika veya Arjantin'deki eko-aşırılık yanlılarıyla ilişkiniz nedir?

Saf yakınlık ve suç ortaklığı po '. Arjantin'deki eko-aşırılık yanlıları ile daha doğrudandır çünkü bilindiği gibi, HMB'nin orijinal gruptan

ayrılıp o topraklara taşınan ve Red Blood Sect adıyla yeni bir terörist proje başlatan bazı üyeleri var. her zaman ITS kısaltması

altında. Brezilya, Yunanistan, İspanya ve Birleşik Krallık'ta da eko-aşırılık yanlılarının olduğunu unutmayın. ITS Mafyası tüm enlemlerde genişliyor ve durma belirtisi göstermiyor. Çok da uzak olmayan bir gelecekte, ayırım gözetmeyen eşzamanlı cinayetler

gibi daha büyük çapta koordineli eylemlerin gerçekleşeceği göz ardı edilmemelidir.

- Camilo Gajardo Escalona kimdir?

Açıklama 86'da zaten belirtildiği gibi, Camilo Gajardo Escalona'nın kim olduğunu bilmiyoruz, ancak onun, aksi takdirde herkes

tarafından görülebilecek olan pacos'ların beceriksizliklerini gizlemek için kullandıkları bir günah keçisinden başka bir şey olmadığını

varsayıyoruz. ITS'nin durdurulduğunu düşünüyorsanız, yanlısamalarınız fazla ileri gitmeyecektir.

- Ekolojik aşırılık yanlılarının faaliyetleri devam edecek mi?

Hiç şüpheleniz olmasın, Güney'de, Kuzey'de ve Avrupa'da doğal afetler ve her türlü suçla el ele devam edecektir.

* Dünya bir kum saati gibidir, üst tarafta hukuk ve düzeni sağlamaya çalışan tüm katı yapıları, bütünü bir arada tutmak için çalışan

yasal ve ahlaki çerçevelerinin ağırlığı ile desteklenen medeniyettir. Alt taraf Kaos ve azar azar kum düşüyor. Onunla birlikte tüm

ilerleme yanlısamaları, rahatlık ve güvenlik dünyalarıyla ilgili tüm hayaller çöker. Bugün, üst taraf hala yeterince dolu, ancak yavaş

yavaş Kaos şekilleniyor. İnsan üstünlüğü dünyasının sonsuz Kaos ve Vahşilik dalgalarında çözülmesi sadece bir zaman meselesidir. Bu arada, varoluşu, vahşi gelgitler gibi yavaş yavaş her şeyi bozan zamanın küstah ilerlemesine karşı bir savaşa dayanan bir uygarlığın seraplarına aptallar gibi sarılmak yerine, düşüşün tadını çıkarmayı tercih ediyoruz.

- Bu cevapların yayınlanmasını istiyor musunuz?

Po 'dan daha fazlası, ideal olan, bu zeminlerde büyük kapsamlı bir ortamda damgalanmış olmalarıdır. Ve değilse, kesinlikle ekoaşırılıkçı lanet keçileri onlara yer açacaktır.

Vahşi Doğayı, Kaos ve Misantropiyi Selamlayın!

İnsan Gelişimine Karşı Savaş devam etsin!

Vahşi Doğaya Yönelik Bireyciler - Şili

HMB

DOKUZUNCU RÖPORTAJ

1. Radikal yeşil siyasete neden ve ne zaman dahil oldunuz?

Yaklaşık 10 yıl önce, neoludizm, medeniyet karşıtlığı vb. ile birlikte radikal çevrecilik konusuna dahil oldum, o zamanlar genç ve

pozitifim, sonra bu dünyanın tüm hamlığını gördüğümde, bu düşünceler gibi görünüyordu. Ben hem reformist hem de o mahkemenin hiçbir teşkilatının temel sorun olan medeniyete isabet etmediğini düşündüm.

Bu yüzden daha şiddetli bir şeye, sadece medya açısından değil, aynı zamanda seçilen hedefte de etki yaratacak bir şeye yöneldim,

Bay Kaczinski'nin çalışma şeklini diğer suç ortaklarıyla birlikte yeniden yaşamaya karar verdim, ama aynı şekilde Bana aynı şekilde

düşüyormuş gibi geldi, sanayi karşıtı devrimine iyimser bir bakışla, tüm varsayımları aynı ağırlıkta düştü, çünkü bir gün geçerli olup

olmayacağını bilmediğim bir şey için savaşıyordum. gerçekleşmesi için, arzuladıkları devrim zaferini hiçbir zaman göremeyen

komünistlerin yaptığı gibi ya da aktrat devrimlerinin umdukları şekilde zaferini hiçbir zaman görmemiş anarşistler gibi körü körüne

savaşıyordum. Ben de bu fikri reddettim ve Antik Büyük Chichimeca'ya, parasız ya da hiçbir şey olmadan bir geziye başladım,

eskilerin sırlarının yaşadığı sık ormanlarda dağları ziyaret ettim, avladım, topladım, ellerimle ateş yaktım, hissettim. vahşi olanın

barışı ve çatışması ve güzel şeyler ve beni modern insanlığa karşı nefretle dolduran şeyler gördüm, bu geziyi vizyon bulmak için

yaptım ve kaldığım süre boyunca hepsi tepelerin ve ormanların sakinleri olan, çoğunlukla yerliler olan birkaç insanla tanıştım. bana

bilgelikle, işgalciler tarafından öldürülen savaşçıların kahramanlıklarını anlattılar ve ben bir görevle sınırlandım, askıda kalan çatışmayı yeniden yaşamak, ama sadece 500 yıl önceki işgalciye karşı değil, şimdi tüm bunlara karşı. yabancı, onu yok eden her şey

karşı. vahşi, kendime söz verdim ve atalarım bu yapay gerçekliği uçuruma atacak faktörlerden biri olacağıma yemin ettim, Kaosun

bir parçası oldum ve İnsan Gelişimine Savaş ilan ettim. .

Tabii ki bu, çevreciliğin ötesine geçtiği için "radikal yeşil politikalara" uymuyor, bu yüzden bu eğilimi eko-aşırı olarak vaftiz

ettim, çünkü bu versiyon çok daha fazla taviz veriyor, bir kan anlaşmasını, ulusa karşı bir kültü ima ediyor. Gizli ve asla unutulmayan, ölüm ve yaralarla ödenen intikam için haykırıyor.

2. ITS'nin ilk üyelerinden birisiniz. Nasıl oluştu?

Daha önce de bahsetmiştim, ITS kendiliğinden oluştu, uzun bir eleştiri, analiz, panoramanın sadece bir kısmını değil, tamamını

görünür kılmak için üçüncü gözümüzü açma, hümanizmi, ilerlemeciliği ve yargımıza bu kadar bulaşan idealizm, soldan gelen ve

şimdi sırtımızı dönüp sert bir şekilde eleştirdiğimiz yargı. Aslında, herhangi bir siyasi pozisyonu görmezden geldik ve sadece kendimize odaklanıyoruz.

Herkes eylemlerimizin nedenini anlamıyor, hatta birçoğu var olduğumuzdan şüphe ediyor, bakın bize, buradayız, 2011'den beri

ilerliyoruz ve durmadık, bizi durdurmadılar ve burada devam edeceğiz, planlar var. Yakın gelecek ve biz bunları uygulamaya koyuyoruz, haberlerde görüşmek üzere...

3. ITS neye inanıyor?

Bu, yanıtlanması zor bir şey çünkü ITS, farklı konumlara sahip bir bireyciler ağıdır, bizler taptığımız vahşi doğaya daha yakın bir

vizyona sahip olan ve yaptığımız her saldırı ile atalarımıza hürmet eden eko-aşırılarız. ITS'de nihilist teröre daha yakın, her saldırıda Ego'yu büyüten ve konumu anti-kozmetik Satanizm ile ilgili olan suç ortakları da var. Ama her birimiz Kaos, Misanthropy ve

Wild tarafından birleştik.

ITS üyeleri için merkezi bir inanç yoktur, her birinin kendine özgü özelliği vardır, Brezilya'daki bir ITS üyesi, örneğin Yunanistan'dan

birinin inandığı aynı inanca inanamaz, çünkü bu inanç, bırakın bireyci olanla sosyal etkileşimin sonucudur. bastırılmış.

4. ITS'nin nihai hedefi nedir?

Kaos, istikrarsızlaştırma, terör, toplumsal ayırışmaya katkıda bulunma, medeniyetin değerlerini ve ahlaki inançlarını uçuruma atma,

kafa karışıklığı. Siyasal idealizmin büyüünden uyanıyoruz, daha iyi bir yarın yok, bu kokuşmuş gerçekliği iyileştirecek reformlar ya

da devrimler yok, aksine, her şey bozulmaya, daha kötü bir şeye dönüşüyor, tüm yanılırlara düşmek için buradayız. her şeyin

kaybolduğu, uğrunda savaşacak hiçbir şeyin kalmadığı ve bize kalan tek şeyin en güçlüsünün hayatta kalması olduğu, her şeyin hakaretlerle, belalarla, sefaletlerle, aldatmalarla, gıcırdatmalarla, gıcırdatmalarla dolu olduğu dünyevi cenneti hayal eden insanlar. dışlar. ITS, bir tür olarak kendimize olan tüm kızgınlığın sonucudur.

5. Sivilleri öldürmenin neden uygun olduğunu düşünüyorsunuz?

Sivilleri öldürmek, yürüttüğümüz savaşın sadece bir sonucu, biz bunu iyi bir şey olarak görmüyoruz, ama kötü bir şey olarak da

görmüyoruz, sadece oluyor ve bu kadar. Modern insandan bu çağ için temsil ettiği her şeyle korktuğumuz tiksintinin tercümesi

olarak, insancıl olmayan nefretimizin bir işareti olarak sivillere saldırmaya karar verdik. Burada unutmamalıyız ki, sadece sivilleri

öldürmekle kalmadık, aynı zamanda büyük üniversitelerin liderleri olan veya ünlü bilimsel projelere başkanlık eden bazı insanları da

öldürdük, gözümüze başkanlar, bakanlar, işadamları ve diğer saçmalıkları koyduk.

6. ITS ne kadar büyük?

Küçük bir gruptan daha büyük, bir ordudan daha küçük.

7. Artık eko-aşırılığa daha az, militan nihilizme daha az mahkum olduklarını / adanmış olduklarını söylemek doğru mudur?

Nihilizmin kendisi eko-aşırıcılığın bir tamamlayıcısıdır, biri diğerine yakından bağlıdır, bu yüzden ikisi eşit olduğundan ve her şeyin

yok edilmesi olan ortak bir amacı olduğundan saf nihilizme dönmüyoruz. Gizli'den, Vahşi'den. Son zamanlarda Nihilist Terörizmin

derinlemesine incelenmesine odaklandığımız doğrudur, ancak bu sadece teorinin eko-aşırıcılık içindeki sürekliliğidir.

Bu eğilim içinde, düşüncemizin diğerlerinden türeyen ve onun anlaşılması ve analizi için çaba sarf ettiğimiz bir temaya, bu durumda

saf ve basit Nihilizm'e odaklandığı kısımlar, döngüler, anlar vardır. Ve yukarıda bahsettiğim gibi, ITS, kendilerini eko-aşırılıkçı olarak

gören bireycilerle ve kendilerini Nihilist olarak gören diğerleriyle doludur, biz Stirner'in o zaman söylediği gibi, Yıkımın sonunu

paylaşan bir Egoistler Birliğiyiz. Dolayısıyla, bir an için Eko-aşırılıkçılardan çok Nihilist olduğumuzu fark ederseniz, dikkat edin, ileride

bizi Nihilistlerden veya Eko-aşırılıkçılardan daha çok Yokolmacı ve Misanthrop olarak kabul edeceksiniz, ama sonuçta bunlar birbiriyle iç içe geçmiş düşüncelerdir ve hangisinden meyve suyu alıyoruz.

8. Neden faşistleri müttefikiniz olarak görmeye başladınız (Tempel ov Blood, O9A)?

ITS hiçbir zaman, bu grupların bazı örgütsel deneyimlerini siyasi yönelimlerini fazla önemsemeden aldığımız doğru olsa da, TOB'u

yazdığımız veya alıntı yaptığımız için değil, sağcı Satanistler olduğumuz için değil, bir noktada biz de aldık. Halk Ordusu Paraguaylı ya

da Mapuche'den deneyimler ve bu bizim soldan ya da yerli olduğumuz anlamına gelmez, aynı şey Brezilya'nın Birinci Başkent

Komutanlığını ya da İtalya'nın Magliana Bandosunu alıntıladığımızda da olur. mafyaların bir parçası olduğumuzu söylüyoruz, HAYIR.

ITS her suç grubunun en iyisini alır ve uygulamaya koyar, biz de onların hatalarını görürüz ki onları işlemeyiz, ITS bu şekilde besler

ve miras kalan ampirik bilgiden deneyim alır.

9. Eğer dünyadan bu kadar tiksinti ve hayal kırıklığına uğradıysan, her şeyi mahvetmek istediğin noktaya kadar, neden başkalarını

incitmek yerine kendini öldürmüyorsun?

Çok kolay olurdu, ITS üyeleri titiz, yok etmek için yaratıcı, terörist uçakta yeteneklerimizi gerçekleştirmek istiyoruz ve bir anda var

olmayı değil, elbette bir noktada gideceğiz. Bunu yap, kendimizi yakacağız, Ama önce, bir şiddet izi bırakmak istiyoruz, herhangi bir

suç eylemi başlatma niyetinde olan kişilere atıfta bulunan patlayıcılar üretmek için kılavuzlar, bir iz bırakmak istiyoruz. Vücudumuzu patlayıcılarla yok etmeye ya da bir çatışmada yok olmaya karar verdiğimizde bunu yapacağız ama yalnız gitmeyeceğiz,

ayrım gözetmeksizin hatırı sayılır sayıda insanı ölüme yanımızda götürüleceğimize emin olacağız.

10. O bir kült mü?

Kaos, Okült ve Vahşi kültüdür.

11. Bazıları, büyük bir çevrimiçi varlığa sahip yalnızca dört veya beş üyeye sahip olduğu için ITS'nin gerçekten var olmadığını

söylüyor. Buna ne dersiniz?

O aptallar yumağına ne istediklerini düşünmelerini söyledim, sonra biz öldürdüğümüzde, bomba yerleştirdiğimizde ve sakat

kaldığımızda bağırmanın. Ve ITS, terör eylemleri gerçekleştirmek için farklı ülkelere seyahat eden tek bir piç bile olsa, tehlike devam ederdi, biz bir ordu değiliz ve olmamız da gerekmiyor, ITS'nin küçük grupları, gücün ne kadar güçlü olduğunu gösterdi. bireyin, Ego'nun güçlendirilmesi ve tek başına çalışması, birkaç ülkeden tüm bir istihbarat aygıtını kafasına çevirmek için fazlasıyla yeterlidir.

12. Kişisel olarak herhangi bir saldırı gerçekleştirdiniz mi?

Tabii ki, ITS'nin iddia ettiği veya etmediği birçok cinayetten sorumluyum, halka açık yerlerde yaralanmalara neden olan bombalar yerleştirdim ve büyük iş adamlarına yönelik posta kutularına bomba paketleri yerleştirdim, telekomünikasyon antenlerini ve arabalarını ateşe verdim. İçeride şoförler, ay ışığında ormanlarda iş makinelerini sabote ettim, bomba tehditleri yaptım, dükkan ve bankalarda silahlı soygunlara katıldım, toplu yağmalara, ev soygunlarına katıldım, taşıdım, ateş ettim, devriyelere katıldım. gösteriler sırasındaki ayaklanmalar ve diğer suç eylemleri, ben söz adamı değilim, eylem adamıyım, bu yüzden ben, XALE, Meksika'daki ITS'nin lideriyim.

13. İnsanlar sizi ITS'nin lideri olarak görüyor. Niye ya?

İlk olarak, ITS adını verdiğim için, çünkü şimdi onu destekleyen üsleri verdiğim için, projenin durağan değil devam etmesinde ısrar ettiğim için, uluslararasılaşmayı önerdiğim için ve Meksika'da 2011'den bu yana ilk saldırıları gerçekleştirdiğim için. ITS'nin ulusal güvenlikten sorumlu kurumlar için uluslararası önemi ve ilgisi vardı. Çünkü tavsiyem, başkalarına, bu eğilim için teşvik ettiğim ve referans olduğum sözlerden eylemlere çizgiyi aşmaları için rehberlik etti. Sadece bunun için.

14. Saldırıları ne sıklıkla gerçekleştiriyorsunuz? Pek çoğunun Meksika'da bir süredir meydana geldiği görünmüyor.

Her şeyin bir zamanı vardır sevgili dostum, tıpkı çiçeğin açma zamanı olduğu gibi, bizim de halka açık terörist faaliyetlerde bulunmak için zamanımız var. Gerçi son zamanlarda eylem talep etmediğimiz için değil, durduğumuz anlamına gelmiyor. Eylemlerin, ihtiyatın ve planlamanın iyileştirilmesi için bir süre olmalı, yakında döneceğimizden umutsuzluğa kapılmayın ...

15. Sen ve Ted Kaczynski, internet üzerinden mektuplar aracılığıyla halka açık bir tartışma yaptınız. Lütfen bana bunun neyle ilgili olduğunu açıklar mısınız?

Kuşkusuz bu biraz dolaylı bir tartışmaydı, çünkü Ted 2011'den kalma eski konuşmamızı eleştiren bir metin dışında hiçbir zaman açıkça bizden bahsetmedi, ancak yaptığı eleştiri doğrudu çünkü ITS artık 2011'deki gibi düşünmüyor. Daha doğrudan tartışmalarımız, yardımcıları, Último Reducto'nun İspanyol takipçileri, bugüne kadar hemen yanıt verdiğimiz birkaç eleştiri yayınladı, ancak ne onların ne de bizim aynı hedefe doğru gitmediğimiz açıktı. ITS, şu anda tekno-endüstriyel sistemin istikrarsızlaştırılmasına odaklanıyor ve Ted'in takipçileri, aynı sisteme karşı hayali bir devrim üzerine bahse giriyor, ancak gelecekte, uygulanabilir görmediğimiz ve kategorik olarak reddettiğimiz bir şey. Ted'in en başından beri bir ilham kaynağı olduğunu ve ondan çok şey öğrendiğimizi her zaman fark ettik ama yolumuzu onun standartlarının dışında seçtik ve her ne olursa olsun adil ve gerekli olduğu için onu eleştirdik. Bir şeye başladık mı ve Kaczynskian, anarşik, vb. gruptan ayrılma konusunda pek çok kişi üzülse bile takip edeceğiz. *Vahşi Doğaya Yönelik Bireyciler*